

Giới thiệu Vân Thường Tiểu Nha Hoàn

Vân Thường Tiểu Nha Hoàn của tác giả Nguyệt Xuất Vân là câu chuyện về hành trình trốn chạy và cuộc sống mới của nàng chốn giang hồ cùng với rất nhiều cảm xúc khác nhau...

Nàng đã từng là một nha hoàn, một người đã thay thế tiểu thư đánh đàn, vẽ tranh, một người đã giúp cho tiểu thư trở thành một người hoàn hảo để cho hắn có thể phải lòng. Hắn chính là thiếu niên bạch y năm nào mà nàng đã gặp gỡ nhưng nàng vẫn không cho hắn biết sự thật vì tiểu thư của nàng và hắn sẽ kết bái phu thê...

Cho đến khi mọi chuyện được phơi bày, hắn mới phát hiện ra nàng là nguyên nhân của mọi chuyện liên bất giữ nàng và hãm hại, nàng may mắn thoát được và bắt đầu cuộc hành trình của mình cùng với vô vàn cảm xúc hờn - yêu !!

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Mượn nha hoàn

Đầu mùa xuân. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn"

Ánh nắng ấm áp, gió nhẹ thoảng qua.

Hậu hoa viên Nguyệt phủ, hồng lan khoe sắc, lục ý vờn quanh * aizz có ai bit lục ý là cây j hem* trong viện dương liễu như tơ nhẹ nhàng bay múa theo gió xuân.

Một tiếng đàn du dương bất chợt đánh thức không khí yên tĩnh của hoa viên.

Tiểu đình lý bên ao thoáng hiện một tiểu nha hoàn thân bạch y mặc mặc đang đánh đàn.

Đôi tay nàng nhỏ dãi linh động lướt trên huyền cầm như vỗ về chơi đùa, vì thế tiếng đàn phát ra tựa như tiếng nước róc rách rót vào lòng người.

Nguyệt lão phu nhân đang nằm trên ghế, hai mắt nhắm nghiền, người không ở trong phòng mà hiện ở đây nghe đàn. Mái tóc trắng, làn da tuy trắng nõn nhưng không tránh khỏi những nếp nhăn.

Ánh mắt của người đông đầy nỗi sầu bi.

Đứng cạnh người là một tiểu nha hoàn lục y Hoa Ảnh, trong tay đang cầm một chén ngọc lượn lờ nhiệt khí.

Ngừng tiếng đàn, Y Vân ngẩng đầu hướng Nguyệt lão phu nhân nhìn lại.

Khuôn mặt thanh lệ như thủy, hai tròng mắt sâu thẳm như đêm.

Y Vân làm cho người ta cảm giác không phải kinh diễm mà là hấp dẫn, thật sự hấp dẫn.

Khi nàng nhìn người, ánh mắt kia tựa hồ kìm hãm người.

Chỉ thoạt nhìn nàng, liền cảm lòng không được lại liếc mắt một rồi một lần nữa, càng lâu ta dường như thấy được chính mình mê muội trong sóng mắt ấy.

“Lão phu nhân, người nên đứng lên uống nước”. Y Vân nhẹ giọng nói, thanh âm của nàng tựa như gió thoảng ngày xuân, bình thường thanh lệ, lại giống ánh tà dương ngày hè, nồng ấm đầy màu sắc, làm cho người ta không kìm hãm được mà liên tưởng đến hương sắc thanh nhã, dễ chịu nhưng cũng không kém phần mỹ lệ của mùa xuân. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn"

Nguyệt lão phu nhân nghe vậy, chậm rãi mở mắt, Y Vân lập tức nâng lão phu nhân dậy.

Lão phu nhân tiếp nhận chén trà từ Hoa Ảnh, nói: “Vân nha đầu, tài đánh đàn của ngươi càng ngày càng cao nha, trong kinh thành này chỉ sợ không có mấy người có thể so với ngươi.”

“Lão phu nhân, Y Vân học đánh đàn là vì lão phu nhân giải buồn. Chỉ cần người thích là được, Y Vân không cần cái gì là kinh thành đệ nhất mà.” Y Vân mỉm cười nói.

“Chính là đề ta đề ý nha.” Một thanh âm ngọt ngào nói.

Làn gió thơm tràn ngập mang theo một giai nhân xinh đẹp.

Nguyệt tướng quân thiên kim, cháu gái Nguyệt lão phu nhân nương theo ánh trăng đi đến.

Trên gương mặt là một đôi mắt trong trẻo, lông mày kẻ đen như họa, cái mũi khéo léo, đôi môi đỏ mọng, gò má điểm phấn hồng không những tự nhiên mà thêm phần mỹ lệ.

Nàng ôm nguyệt lão phu nhân, dùng thanh âm ngọt lịm nói: “Nãi Nãi, người có phải hay không hiểu rõ Hương nhi nhất?”

Lão phu nhân nhìn đứa cháu gái duy nhất nói: “Lại có chuyện gì yêu cầu Nãi Nãi sao?”

“Nãi Nãi, người thật lợi hại, như thế nào mà đoán được.”

“Nếu không có chuyện, người sẽ đến thăm Nãi Nãi sao?”

“Nãi Nãi, xem người nói kia. Nãi Nãi, van cầu người, cho Y Vân theo ta vài ngày đi. Ta đem nha hoàn của mình giao cho người.”

“Người cần Y Vân làm gì?” Mày lão phu nhân bỗng nhiên nhăn lại.

“Nãi Nãi, người biết, ta hiện tại mới là kinh thành đệ nhất mỹ nữ, ta còn muốn làm kinh thành đệ nhất tài nữ. Tài đánh đàn của ta không bằng Y Vân, ta muốn nàng chỉ giáo thêm.” *Chị này tham vọng ghê cơ.*

“Không phải có tiên sinh theo người sao?”

“Người không phải vừa mới nói sao, tài đánh đàn của Y Vân không mấy người có thể so sánh, chỉ sợ tiên sinh cũng không sánh bằng nàng. Ta muốn Y Vân chỉ giáo. Năm đó Bác chính là đệ nhất thiên hạ mỹ nữ kiêm tài nữ, ta cũng muốn như vậy.”

Đang lúc Nguyệt tiểu thư đang làm nũng không có chú ý tới, sắc mặt Nguyệt lão phu nhân khi nghe tiếng “Bác” bỗng nhiên âm trầm xuống.

Đình lý lâm vào sự yên lặng khác thường.

Nhắc đến Bác của Nguyệt Hạ Hương là điều kiêng kị với Nguyệt lão phu nhân, cái này người trong phủ đều biết, vậy mà Nguyệt Hạ Hương lại ở trước mặt lão phu nhân đề cập đến, Y Vân không khỏi thay tiểu thư lo lắng.

Nguyệt lão phu nhân trong lòng phát lạnh, đứa cháu gái này khi nào mới có thể như Y Vân đây.

Ưu tư nói: “Cái này cũng phải Y Vân nguyện ý mới được.”

Y Vân cuống quýt đáp: “Mọi chuyện chỉ bằng Lão phu nhân an bài.”

“Được rồi.” Lão phu nhân nói, “Y Vân liền cho người mượn mười ngày. Bất quá nha hoàn ta cũng không thiếu, người cũng không cần đưa nha hoàn đến thay. Chỉ cần thật tâm học cảm, mười ngày sau mặc kệ người học được như thế nào, Y Vân đều phải trở lại bên người ta.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Thay đánh đàn

Nguyệt tướng quân từ biên ải hồi kinh, được Hoàng Thượng phong làm Trấn Bắc Đại tướng quân, nguyệt phủ trước cửa giếng đèn kết hoa thập phần náo nhiệt. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn"

Ngày hôm đó, Nguyệt tướng quân lâu lâu ở trong phủ tiếp khách, đêm vừa xuống, không khí trở nên náo nhiệt hẳn.

Nơi nơi giếng đèn, tiếng người ồn ào, ca kỹ vũ nữ oanh oanh yến yến được mời đến góp vui cho tiệc rượu.

Dạ yến trong phòng khách cùng tiếng ca, tiếng nhạc, tiếng người nói, tiếng vui đùa hoà thành một mảnh.

Y Vân một mình ngồi trước cổ cầm tinh xảo, phía trước là một bình phong bằng lụa mỏng. Xuyên qua bình phong, nàng có thể nhìn thấy tất cả đèn đuốc sáng trưng, cùng với bóng người trong đại sảnh.

Đây là một vị trí tuyệt hảo, nàng vừa có thể trốn ở đây vừa quan sát được động tĩnh bên ngoài.

Trong đại sảnh rượu đã qua mấy lượt, người người nói cười, tất cả hết thảy rất gần với nàng, chỉ cách một bức bình phong, nhưng cũng thực xa xôi. Bởi vì nàng vĩnh viễn chỉ là tiểu nha hoàn không có khả năng tham gia, đương nhiên, nàng cũng không nghĩ tới điều đó.

Hôm nay tới đều là trọng thần đương triều, nghe nói còn có Nhị hoàng tử Long Mạc – người mà nữ tử trong kinh thành ngày nhớ đêm mơ - tự nhiên một trong số đó cũng có Tiểu thư tướng quân phủ Nguyệt Hạ Hương.

Bỗng nhiên ánh mắt Y Vân chiếu lên một nhóm người, mỗi người đều cầm y hoa phục, khuôn mặt tươi cười.

Một vị nam tử cầm phục xanh nhạt thu hút ánh mắt Y Vân. Mặc dù cách một khoảng rất xa cộng thêm một tầng lụa mỏng nhưng nàng vẫn có thể thấy được đó là một nam tử bất phàm. Hắn tùy ý ngồi ở chỗ kia, ngoài miệng lộ vẻ không thèm để ý, cười khể. Tựa hồ trước mắt hết thấy không ai đáng để hắn nhìn đến. Từ chỗ ngồi có thể thấy được hắn là một vị khách quý.

Mặt mày nam nhân này sao có chút quen thuộc, hình như là đã gặp ở đâu rồi.

Y Vân nhớ lại ở trong phòng tiểu thư từng thấy một bức họa, cùng người này có vài phần tương tự, xem ra vị này chính là Long Mạc.

Trong chót lát, nàng đánh giá từ trên xuống dưới vị Nhị hoàng tử này, nghĩ đến hẳn nhất định chưa từng bị nữ tử tùy ý đánh giá qua, huống chi là một cái nha hoàn.

Vị hoàng tử này bộ dạng không tệ, không biết có phải bên ngoài thì tỏ vàng nạm ngọc, bên trong lại thói rửa hay không? Bất quá, mặc kệ hắn là hạng người gì, cùng nàng tiểu nha hoàn có quan hệ gì chứ.

Rượu tới ba tuần, Nguyệt tướng quân đứng lên nói: “Hôm nay được các vị quang lâm hàn xá, để tỏ lòng cảm kích, tiểu nữ Nguyệt Hạ Hương sẽ vì mọi người mà đánh một khúc đàn, ý các vị như thế nào?”

“Hảo.” Mọi người đồng loạt vỗ tay

Nguyệt Hạ Hương cùng vài nha hoàn vây quanh thướt tha xuất hiện, nàng một thân phục y đỏ tươi, đầu đính trâm châu, dưới ánh sáng ngọn nến, càng thêm phần kiều diễm, chói lọi.

Nàng ngồi ở ghế trên trước tấm bình phong, cùng Y Vân cách 1 tấm lụa mỏng.

Trước mặt Nguyệt Hạ Hương cũng có một tranh cầm, bất quá không thể phát ra âm thanh, vì người đánh đàn chân chính là nàng – người ngồi phía sau bình phong, tiểu nha hoàn Y Vân. Tiểu thư theo Nguyệt lão phu nhân hôm đó mượn nàng đến, thực sự không phải nhờ mình chỉ giáo nàng đánh đàn, mà là vì ngày hôm nay. Tự nhiên, Y Vân không có lý do cự tuyệt, mặc kệ tiểu thư là vì cái gì, với nàng đều không quan trọng. Chỉ là trong lòng nàng có một tia bất an, bởi vì nàng cũng không muốn lừa gạt bất kỳ kẻ nào.

Y Vân nhìn thấy bàn tay Nguyệt Hạ Hương vén tóc mai, đó là ám hiệu bắt đầu. Vì thế, đôi tay nàng nhanh chóng lướt trên dây đàn, một âm thanh tuyệt vời lưu động khắp đại sảnh.

Tiếng nhạc mềm mại giống như con gió nhẹ ngày hè, lại nhẹ nhàng trong trẻo.

Y Vân nhìn thấy Long Mạc trên mặt không hề để ý đến viễn cảnh trước mắt, như đang suy nghĩ một điều gì đó, hẳn thật sâu nhìn lại đây, trong ánh mắt ấy tràn đầy kinh ngạc cùng không thể tin. Y Vân tựa hồ cảm thấy được ánh mắt kia xuyên thấu bức bình phong.

Y Vân không ngừng khảy đàn, tiếng nhạc một chốc tựa như từng như liễu hoà vào tiếng chim oanh chiêm chiếp rả rích không ngừng, một chốc lại như tiếng nói thân mật của đôi tình nhân. Bỗng nhiên tiếng nhạc uyển chuyển bay tận trời cao cùng mây vui đùa, cùng gió tiêu dao.

Mọi người như hoà vào điệu khúc, cảm xúc dâng cao theo tiếng nhạc biến ảo.

Tiếng đàn một khúc trước còn vang vọng trời cao chẳng mấy chốc nhỏ dần như rơi vào vực sâu rồi dừng lại.

Thanh âm cuối cùng vừa dứt, đại sảnh vẫn thuy chung một mảnh yên tĩnh, tiếng đàn tuyệt vời như vẫn còn lượn lờ bên tai mỗi người.

Nguyệt Hạ Hương từ từ đứng lên. Mọi người lúc này mới phục hồi tinh thần.

“Thật tốt quá, chưa bao giờ nghe qua một tiếng đàn tuyệt vời như thế.”

“Dur âm còn vang vọng bên tay nha, âm thanh thật tự nhiên.”

“Nguyệt tướng quân có nữ tử như vậy, thật phúc khí, người khác thật ghen tỵ nga.”

Nguyệt tướng quân tựa hồ cũng chưa bao giờ nghĩ nữ nhi có thể đánh một khúc nhạc hay như vậy, sau khi nghe mọi người tán thưởng, trên mặt lộ vẻ tươi cười. Truyện "Vân Thương Tiểu Nha Hoàn "

Nguyệt Hạ Hương duyên dáng yêu kiều, ngọn đèn chiếu sáng gương mặt của nàng tăng thêm vài phần dễ thương. Ánh mắt nàng thẹn thùng, lặng lẽ hướng Long Mạc, Long Mạc cũng đang nhìn lại đây, Y Vân chứng kiến ánh mắt hai người chạm nhau, đôi mắt hắn loé sáng chứa đựng một tia tán thưởng.

Y Vân trong lòng không biết vì sao có chút ảm đạm, trong lúc mọi người còn đang ngưỡng mộ tài năng của Nguyệt Hạ Hương, nàng lặng lẽ lui ra ngoài,

bởi vì những lời khen đó không hề thuộc về nàng, nàng đã hoàn thành nhiệm vụ của mình

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Tiểu thư đồ kỵ

Tuyên Thành thanh sơn phiêu dật, nước biếc trong xanh, bầu trời điểm vài cánh cò trắng, mặt hồ thuyền lững lờ trôi. Trên thuyền nữ tử một thân áo trắng khuấy động thanh sơn lục thủy, trên môi còn lưu lại một chiếc lá liễu.

Y Vân bút sơn điểm nhẹ, liễu rủ như mọc lên từ giấy.

Nàng buông bút, nhìn lại bức tranh, chính thanh sơn lục thủy xưa kia, từ khi làm nha hoàn bên người Lão phu nhân, nàng cũng rất ít khi ra ngoài. Y Vân lại hoài niệm về những ngày tháng cùng mẫu thân lưu lạc qua ngày. Khi đó, tuy là cảnh màn trời chiếu đất, ngày trôi qua gian nan nhưng nàng thật tự do tự tại. Nhưng hôm nay đứng ở nơi nhà cao cửa rộng này, nàng tựa như con chim bị nhốt trong lồng sơn, mất đi tự do. Vì mẫu thân lớn tuổi không chịu nổi cảnh lưu lạc ngày đây mai đó. Nàng chỉ có thể ở nơi này vì tiền công, hảo hảo nuôi sống mẫu thân.

Nguyệt lão phu nhân phi thường thích nàng, năm đó không chỉ thu nhận và giúp đỡ mẹ con nàng qua cơn đói, còn thu nhận nàng làm nha hoàn theo tiểu thư học đánh đàn viết chữ vẽ tranh. Cũng không nghĩ đến chính là nàng học so với tiểu thư tốt hơn. Thật không biết đây là phúc hay họa.

Không biết đối với bức họa này tiểu thư có vừa lòng, từ khi đến nơi này, mỗi ngày đều phải vẽ một bức họa, còn lưu lại bút danh của người. Y Vân biết tiểu thư vì cái gì mà như vậy, nàng thực thay tiểu thư bi ai.

Đều nói nữ tử có tài đó là đức, chính là các nàng tiểu thư khuê các vì có thể cùng người trong hoàng gia kết mối lương duyên mà từ nhỏ học cầm kỳ thư họa, học vũ khúc phổ nhạc. Còn tiểu thư thì tốn không ít tâm tư làm chính mình thay nàng đánh đàn thay nàng vẽ tranh. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn"

Nha hoàn bên cạnh tiểu thư Lục nhi vén rèm đi đến, hỏi: “Y Vân, họa xong rồi sao? Tiểu thư cho gọi người qua đó.”

Nguyệt Hạ Hương tiếp nhận bức họa, nhìn ngắm, thanh sơn xinh đẹp, nước biếc trong suốt, nhân ảnh linh hoạt, nàng không thể không thừa nhận, tài vẽ tranh của Y Vân thực so với mình cao hơn một bậc.

Vì sao chính mình lại không sánh bằng nàng mà nàng bắt quá chỉ là một nha hoàn mà thôi. Ánh mắt Nguyệt Hạ Hương từ bức họa dời sang trên người Y Vân, trong mắt cất giấu một tia ganh ghét.

Y Vân lẳng lặng đứng ở đó, một thân áo váy thô sơ nhưng tùy ý mặc trên người của nàng lại có vẻ phiêu dật tao nhã như vậy.

Mặc cho chính mình phục y hoa lệ, vĩnh viễn đều không sánh bằng Y Vân. Một bộ áo váy bình thường đơn giản ở trên người Y Vân như tản mát ra mà lực kinh người, thêm phần thoát tục.

Mặc cho chính mình bỏ ra bao nhiêu tâm sức, đều không sánh bằng Y Vân từ cầm kỳ đến họa công càng không bằng tài thi từ ca phú của nàng. Tiền sinh luôn khen Y Vân, làm nàng thật xấu hổ vô cùng, cũng may là tiểu nha đầu này thức thời, bỗng nhiên không theo học nữa, nếu không, thật không biết chính mình có thể hay không từ bỏ. Thật sự không hiểu, Nãi Nãi vì cái gì mà đối với tiểu nha hoàn này tốt như vậy. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn"

Cùng lắm nàng dù tài hoa cao tới đâu thì cũng là nha hoàn, cho dù xinh đẹp thì vẫn là nha hoàn. Nàng vĩnh viễn đừng nghĩ cùng mình ngang vai ngang vế. Tài hoa của nàng cũng chỉ để mình lợi dụng thôi. * Ta khinh!!*

“Y Vân, ta có một tin vui. Nhân đêm yến tiệc ngày đó, tài đánh đàn của ta đã lan truyền khắp kinh thành, hiện giờ ta đã muốn là kinh thành đệ nhất tài nữ, danh khí đã vượt qua Thiên kim Thừa tướng Hiệp Chi Lan.” Nguyệt Hạ Hương không thể che giấu vẻ mặt vui mừng nhìn Y Vân.

Y Vân biết tiểu thư vì sao nhìn mình như vậy, chẳng qua nàng là thật tâm trợ giúp tiểu thư, nàng cũng vì tiểu thư vui mừng.

Y Vân nhiệt tình nói: “Chúc mừng tiểu thư.”

Nguyệt Hạ Hương vốn định chứng kiến bộ dạng Y Vân không cam tâm, vì mình lợi dụng nàng mới có được vinh quang như vậy, vậy mà nàng thế nào một chút phản ứng đều không có, sắc mặt có chút sợ hãi, không khỏi có chút mất mát.

“Y Vân, người họa nữ tử này trên môi có cái gì thế?” Nguyệt Hạ Hương định tâm, mỉm cười nói.

“Tiểu thư, là lá liễu.”

“Lá liễu? Cái này cũng có thể thôi sao?”

“Đúng vậy, tiểu thư nếu không thích, Y Vân có thể đem nó sửa lại sáo ngọc.”

“Không cần, Y Vân người có thể thổi hay không? Cho ta nghe một đoạn thủ khúc đi?”

Y Vân từ trong viện thu lấy một cành liễu, bày tay mềm chuyển động, chỉ chốc lát từ khoe môi, một âm thanh nhẹ nhàng vang lên.

Tiếng lá thân nhiên êm tay, cùng Cổ Tranh tự nhiên có một nét rất riêng, làm cho người ta không ngừng được liên nghĩ đến tiếng nước lững lờ trôi, liễu xanh thoảng đưa trong gió.

Từ trong tiếng lá, Y Vân tựa hồ nhìn thấy chiếc thuyền con trên sông mang theo một thiếu niên áo trắng đứng ở mạn thuyền, trên môi còn lưu chiếc lá liễu, nhẹ nhàng thổi.

“Y Vân, không nghĩ tới lá liễu cũng có thể phát ra âm thanh êm tay như vậy.” Nguyệt Hạ Hương nói: “Ngươi khi nào thì học thổi cái này.”

“Là trước kia cùng mẫu thân lưu lạc, được người khác chỉ qua.”

Nguyệt Hạ Hương lấy chiếc lá trên tay Y Vân tinh tế xem xét, sau một lúc lâu nàng nói: “Vật này cũng có thể thổi ra thủ khúc dễ nghe như thế ư. Y Vân, làm sao thổi đây? Ngươi dạy ta liền có thể thổi thủ khúc kia.” Long Mặc nhất định chưa từng gặp qua điều này, hẳn nhất định sẽ thích, huống chi, trong tranh này nữ tử thổi chính là lá liễu kia, Nguyệt Hạ Hương vui sướng tưởng tượng.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Dụng vào nhị hoàng tử

Trên đường đi đến phòng khách, hai bên là hai hàng liễu, mầm xuân xanh biếc tựa khói sương. Y Vân với tay lấy cành liễu, chuẩn bị trở về cấp tiểu thư chiếc kèn lá.

Đã nhiều ngày, tiểu thư thực dụng tâm học thổi, đến bây giờ đã có thể thổi được một đoạn.

Phía sau có tiếng bước chân rất nhỏ, Y Vân đang muốn quay đầu lại, đã bị một đôi tay che đi ánh mắt.

“Đoán xem ta là ai nha?”

“Đoán không ra nga.” Y Vân buồn cười đáp, nói xong, dùng cành liễu nhẹ nhàng vẫy về phía sau.

“Ai nha”, một thiếu niên mười hai mười ba tuổi, kiễng chân hất giọng hô: “Y Vân tỷ tỷ, hảo ngoạn nha, đánh ta đau. Ngươi sẽ không đánh lòng nha, ta mà bị ngươi đánh chết, về sau ai thú ngươi đây.”

Y Vân quay đầu, hải hước nói: “Ai nha, nguyên lai là tiểu thiếu gia, ta làm sao biết là người nha.”

Nguyệt Thanh Huy ngược mặt, thờ phi phi nói: “Trừ bỏ ta, còn có ai hội che mắt của ngươi.” Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

“Có rất nhiều người hội che mắt ta. Ngươi muốn hay không nghe một chút nha.”

“Nói mau là ai, ta đi huỷ tay hần.” Nguyệt Thanh Huy vừa nghe, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, Y Vân tỷ tỷ của hần, không thể để người khác sờ.

“Ai nha, tiểu hài tử, cũng không nên ác tâm như vậy.” Nhìn Nguyệt Thanh Huy khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, Y Vân thân mật nói, nàng chính là thích tiểu thiếu gia trời sinh khả ái này, liền đối xử bình thường giống như tiểu đệ của mình.

“Y Vân tỷ tỷ, ngươi thật tốt nha, mà ngươi như thế nào lại đến nơi này, làm hại ta đến chỗ Nãi Nãi vài lần đều không thấy được ngươi.”

“Ta ở đây với tiểu thư, có việc phải làm. Lão phu nhân có khoẻ không, hai ngày nay đều không nhân rồi nhìn qua lão phu nhân.” Y Vân thực nhớ lão phu nhân, nàng hầu hạ người đã nhiều năm, sớm xem người là Nãi Nãi của mình.

“Ngươi đi vắng, Nãi Nãi tự nhiên không tốt. Ăn không vô, ngủ không được, muốn nghe nhạc khúc của ngươi nhưng không được.” Nguyệt Thanh Huy cố ý than thở nói.

Y Vân thần sắc ngưng tụ, lão phu nhân thực làm nàng lo lắng, nhiều năm như vậy, nàng luôn chăm sóc cho người.

“Y Vân tỷ tỷ, chờ ngươi từ chỗ tỷ tỷ trở về, ta hướng Nãi Nãi cho ngươi đi hầu hạ ta được không?” Nguyệt Thanh Huy lém lỉnh nói.

“Khó mà làm được, ta hầu hạ không nổi tiểu ma vương người.” Y Vân nói xong, chân bước nhanh hơn, cũng không thể để vị tiểu ma vương này muốn gì được nấy.

Nguyệt Thanh Huy vội vàng ở đằng sau vừa chạy vừa kêu: “Y Vân tỷ tỷ, người đừng chạy, đáp ứng ta đi.” Nói xong liền chạy tới vừa vịn ôm lấy Y Vân, không cẩn thận dưới chân lao đảo, nhào tới làm nàng đụng phải một người.

Ngay sau đó, còn không hiểu được sao lại thế này, Y Vân liền cảm thấy bản thân bị người khác hất lên, thân mình cả khinh bay lên, nào là ánh sáng, hoa, cây trước mắt xoay tròn. Có gió lạnh vù vù ở bên tay thổi qua.

Y Vân nhìn thấy Mãn thụ Hạnh hoa trước mắt thật đẹp mắt. Nhưng nàng cảm thấy đầu mình hướng thân cây kia đánh tới, đã quá trễ để tránh.

Y Vân nhắm lại hai mắt, nhưng là nàng thật sự không cùng thân cây thân mật một chỗ mà ngã vào một cái ôm ấm áp.

Nàng mở to mắt, đối diện là một đôi mắt linh hoạt. Con ngươi hé ra ánh sáng bạch ngọc điểm lên khuôn mặt, người nọ cau mày, bên miệng lộ ra nét thoáng cười nhưng nhanh chóng mất đi.

Khuôn mặt kia rất quen thuộc, đúng là đêm yến tiệc ngày đó, Y Vân ở phía sau bình phong từ trên xuống dưới đánh giá ngàn lần vị Nhị hoàng tử Long Mạc này. Y Vân không hiểu rõ thế nào chính mình hội ngộ vào ngực của hắn, đầu có chút mê muội.

Long Mạc nói: “Nguyên lai là một tiểu nha hoàn nha. Như thế nào luyện tiếc việc tại hạ ôm ấp không rời.”

Y Vân lúc này mới nhớ đến chính mình còn bị người ta ôm trong lòng. Khuôn mặt không khỏi xấu hổ đến đỏ bừng, cuống quýt đẩy hắn ra.

Đêm đó còn cách bức bình phong, thấy không rõ ràng lắm, hôm nay phát hiện vị Nhị hoàng tử này thật đúng là tuấn mỹ phi phàm. Khuôn mặt hắn dịu dàng như ngọc, con ngươi sâu thẳm mà trong trẻo nhưng lạnh lùng, mày kiếm sắc nhọn, chỉ cần khẽ giơ tay nhưng mây đã tan nát ra khí chất vương giả.

Nhìn Y Vân khuôn mặt ửng đỏ, Long Mạc trong lòng không khỏi tim có chút đập mạnh và loạn nhịp, chính mình ở trong cung đã nhìn qua không biết bao cung phi cùng cung nữ nhan sắc mỹ miều, vẫn là không khỏi bị dung nhan của tiểu nha hoàn này hấp dẫn. Mới vừa rồi thấy nàng dưới tàng liễu cùng Nguyệt Thanh Huy một câu người qua kẻ lại, con mắt sáng thiện tâm, xinh đẹp động lòng người. Không nghĩ tới khi đến gần, càng thanh lệ không gì sánh được. Bất quá dù xinh đẹp thì cũng chỉ là tiểu nha hoàn.

Y Vân hỏi: “Công tử là người phương nào, không biết vừa rồi sao lại thế này?”

“Ta là ai, người một tiểu nha hoàn cũng không xứng để biết? Nha hoàn trong phủ tướng quân đều như vậy không biết quy củ sao?” Long Mạc trong giọng nói tràn đầy khinh thường, vừa nói vừa phát liễu phát bụi bám trên người.

“Người là người nào, tự tiện xông vào bản phủ, còn khi dễ nương tử bổn thiếu gia.” Nguyệt Thanh Huy cũng không nhận biết Long Mạc, thấy Long Mạc ôm Y Vân trong lòng vốn không vừa mắt, lúc này nghe ra Long Mạc xem thường Y Vân, trong lòng lại sinh khí.

“Nương tử?” Long Mạc vẻ mặt khinh miệt, một cái tiểu nha hoàn, ý vào chính mình có vào phần tư sắc, liền câu dẫn chủ nhân của mình, hảo mượn cơ hội một bước lên mây. Hơn nữa, tiểu hài tử nhỏ như vậy cũng không buông tha.

Y Vân bị Long Mạc trong lòng xem thường, vốn nàng đối với vị hoàng tử này xem ra cũng không tệ lắm, hiện giờ lại phát hiện chính mình sai lầm rồi. Các vị quý tộc công tử, ngày thường đến lầu ăn chơi lêu lổng, về nhà thì bắt nha hoàn hầu hạ thỏa đáng, thư thư phục phục. Còn không xem bọn nha hoàn là người tùy ý trách mắng, tùy ý trêu chọc. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Huống hồ vị Nhị hoàng tử này trong giọng nói khinh miệt, trong ánh mắt chán ghét, làm cho Y Vân thực ảo não, huống chi Y Vân là nữ tì thân cận bên người Nguyệt lão phu nhân, chưa bao giờ chịu sự uy khuất này.

Y Vân lạnh lùng cười, nghĩ thầm người không nhắc tới thân phận của người, cũng đừng trách bổn cô nương không khách khí, ngày thường còn không biết như thế nào khinh khi nha hoàn cung nữ, hôm nay ta cũng thay các nàng một chút công đạo, lập tức nói: “Hỏi người là người nào, đương nhiên có liên quan, nhìn đáng về của người, chắc cũng là phú gia công tử, trong nhà thường ước chừng cũng không thiếu tiểu nha hoàn hầu hạ đi? Thầm nghĩ thỉnh giáo một câu, chúng ta tiểu nha hoàn khổ sở kiếm bạc, lại như thế nào đắc tội với công tử người? Làm cho công tử người nhục mạ nô tì. Nô tì bất quá đụng phải công tử một chút, mà công tử thân nhiên vung tay lên làm cho nô tì cùng với bầu trời đi dạo một vòng, sợ tới mức bây giờ còn hết hồn này.”

Long Mạc tựa hồ không dự đoán được một nha hoàn lại to gan đến vậy, mày nhíu lại, hắn là hoàng tử cao quý, chưa khi nào chịu sự trách móc như vậy.

“Lớn mật, còn không quỳ xuống.” Chợt nghe phía sau một thanh âm lạnh lạnh lớn tiếng nói, Y Vân nhìn lại, liền thấy một lão nô áo xám đi lại đây, lão nô kia lắc mình đứng trước mặt Y Vân, chặn hết ánh sáng ấm áp.

Hắn da mặt trắng nõn, trên mặt không một chòm râu, lại nhất thời nhìn không ra tuổi của hắn bao nhiêu. Liên tưởng mới vừa rồi thanh âm kia là của nữ tử tức giận, không thể nghi ngờ là lão thái giám trong cung.

Xem ra cũng là ý thế hiếp người, lập tức hải hước nói: “Nô tì không biết thân phận hai vị ra sao, sao có thể quỳ xuống nha.”

Nguyệt Thanh Huy vội tiếp lời bảo vệ: “Làm gì, dám ở trong phủ bổn thiếu gia khi dễ người.” Y Vân cuống quýt che cái miệng của hắn, dù sao cũng là Nhị hoàng tử, cũng không thể để thiếu gia đắc tội với hắn.

Lão nô kia mới vừa rồi vẫn đứng phía sau Y Vân, chưa nhìn thấy dung mạo của nàng, lúc này nhìn đến, không khỏi ngạc nhiên trừng lớn hai mắt, há to miệng *cái ni đại biểu chính xác cho câu Mắt chữ A, mồm chữ O ni* sau một lúc lâu không nói nên lời.

Long Mạc chưa bao giờ thấy qua Kha Quý thất thố như thế, Kha công công đi theo phụ hoàng nhiều năm, dạng thiên tư quốc sắc nào mà chưa thấy qua, không lẽ mỹ mạo tiểu nha hoàn này mê hoặc như vậy?

Long Mạc lớn tiếng quát: “Kha Quý!”

Kha Quý kia như mộng vừa tỉnh, lại đánh giá Y Vân một lát, trong ánh mắt tràn đầy tia không tưởng, miệng phát ra liên tiếp: “Giống như.....giống như...”

Y Vân bị lão nô trách vốn có chút tức giận, nghe thế, cũng thực kinh ngạc, không khỏi tò mò: “Như thế nào, ngài nói ta giống ai?”

Người nô cũng không đáp liền Y Vân, vẫn run giọng hỏi: “Cô nương là người phương nào? Thật sự là nha hoàn của Nguyệt phủ sao?”

“Cư nhiên là nha hoàn, nếu không cũng không bị nhị vị trách mắng như vậy.”

Ở một bên khoang tay đứng Long Mạc bỗng nhiên không kiên nhẫn nói: “Kha Quý, còn không mau đi.” Nói xong vung tay rồi đi.

Kha Quý đáp ứng một tiếng, vội vàng đuổi kịp, miệng còn thì thào nói.

Y Vân từ khi vào Nguyệt phủ, mấy vị lão nhân cũng từng nói qua như vậy, chính là vừa hỏi đến giống ai liền không ai nói gì nữa, làm Y Vân thực tò mò. Hiện giờ người này cũng nói thế, hay là chính mình thật sự rất giống người nào đó sao?

“Thình đi thông thả.” Y Vân vội hướng thân vượt qua lão nô kia: “Không biết nô tì giống ai, còn thỉnh ngài cho biết.” Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Kha Quý kia lại nói, “Lời này cô nương không cần hỏi ta.”

Y Vân lại mù mờ. Chẳng lẽ chính mình giống một nhân vật thần bí nào đó, không thể để người ta nói ra sao?

Bỗng nhiên một trận bước chân truyền tới, chỉ thấy Nguyệt tướng quân mang theo một vài tùy tùng vội vàng đến đây, nhìn thấy Long Mạc, rất xa đã khúm núm trên mặt đất.

Nếu thân phận đã muốn vạch trần, Y Vân chỉ biết thuận theo hành lễ.

Nguyệt tướng quân nói: “Không biết Vương gia đại giá quang lâm, không có tiếp đón từ xa, thỉnh Vương gia giáng tội.”

“Tướng quân xin đứng lên, ngài có tội gì nha, ta không muốn kinh động ngài, cho nên không cho bọn hạ nhân bẩm báo. Nếu muốn nói có tội thì.....À! Mà thôi”

Nói xong ánh mắt cố ý hay vô tình liếc sang Y Vân.

Y Vân cả kinh, nghĩ thầm vị Nhị hoàng tử này như thế nào lòng dạ lại hẹp hòi như vậy, chính mình nhiều lắm chinh hấn vài câu, chẳng lẽ cái này cũng giáng tội sao? Người hoàng thất quả không nói lý lẽ.

Nguyệt tướng quân tựa hồ vẫn chưa cảm thấy gì, cuống quýt nói: “Tạ Vương gia thứ tội, cự thần chính là sai người chuẩn bị tiệc rượu, thỉnh Vương gia ở lại dùng bữa.”

Mây kiếm Long Mạc cười nói: “Được rồi, cho vị tiểu nha hoàn này đến hầu hạ bốn vương đi.” Nói xong tay chỉ ngay Y Vân.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Khúc trúng ý, họa trúng tình

Bên trong phòng khách Nguyệt phủ đặt một bàn ăn bằng gỗ lim được chạm khắc tinh xảo, trên bàn bày các món ăn sơn hào hải vị.

Xung quanh bàn thứ tự ngồi từ Long Mạc đến Nguyệt tướng quân, Nguyệt phu nhân, tiểu thư Nguyệt Hạ Hương cùng tiểu thiếu gia Nguyệt Thanh Huy.

Mỗi người phía sau đều có một tiểu nha hoàn đứng hầu, bưng trà rót rượu, ân cần hầu hạ.

Đứng phía sau Long Mặc là Kha Quý cùng Y Vân.

Y Vân chưa bao giờ tham dự yến hội như vậy trước, bởi vì Nguyệt lão phu nhân rất ít khi xuất ngoại, ngày ngày ở Thuý Vu Hiên ăn chay niệm phật, thân là nha hoàn bên cạnh người nên hiển nhiên Y Vân cũng ít khi ra ngoài. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Nếu không phải do Long Mặc, Y Vân hôm nay cũng sẽ không tham dự, tất nhiên cũng không nhìn thấy nhiều món ngon như thế này. Mùi rượu thịt tràn ngập chóp mũi, làm nàng nhớ đến những ngày cùng mẫu thân chịu cảnh màn trời chiếu đất không khỏi ưu sầu. Thế cho nên nàng luôn quên không châm thêm rượu.

Mỗi một lần rượu vui đi, Long Mặc lại hừ lạnh một tiếng, Y Vân liền cuống quýt rót rượu. Mỗi lần muốn dùng món nào, hần chỉ cần liếc mắt, Y Vân liền gấp nhưng hần một chút cũng không ăn. Y Vân hết xoay chỗ này lại hướng đến chỗ kia, nàng biết là Long Mặc cố ý làm khó dễ mình nhưng vẫn nhẫn nại.

Ai bảo mình là nha hoàn còn hần là hoàng tử, vẫn là đừng nên đắc tội với hần.

Long Mặc mắt lạnh nhìn, chứng kiến Y Vân vì bị mình sai sử mà vô cùng bận rộn, trên mặt lại không hề kinh hoảng ngược lại rất bình tĩnh từ tốn. Nếu thay bằng nha hoàn khác đã sớm bị dọa quỳ xuống xin.

Vốn định trêu đùa tiểu nha hoàn này, không nghĩ tới ngược lại làm cho chính mình thất vọng rồi. Da mặt nha đầu này thật dày, vẻ mặt thật bình tĩnh thông dong, cũng không lạ gì mà có thể mê hoặc được vị tiểu thiếu gia Nguyệt phủ.

Chẳng mấy chốc thì yến tiệc cũng kết thúc.

Một lúc sau trà bánh được mang lên, Nguyệt Hạ Hương nhẹ đứng lên, hướng Long Mặc cúi đầu, dịu dàng nói: “Vương gia, nữ tử nguyện vì Vương gia giúp vui hội thổi thủ khúc, người có nhã hứng nghe?” Nguyệt Hạ Hương sớm đứng ngồi không yên, nhìn thấy Y Vân hầu hạ Nhị hoàng tử, nàng liền cảm thấy bất an. Không nghĩ Y Vân lại xuất hiện ở đây, điều này đối với Nguyệt Hạ Hương là một sự uy hiếp không nhỏ.

Hôm nay nàng đã dụng tâm ăn mặc chải chuốt, mỗi một phục trang đều tráng lệ, kiểu dáng mới mẻ, cổ áo cổ tay thêu hoa tinh tế, biến nàng thành một đoá hoa xinh đẹp. Chỉ là so ra kém xa Y Vân, Y Vân mặc một kiện quần áo trắng tinh, như đoá bạch liên nở rộ thanh khiết cùng phiêu dật.

Long Mặc nhẹ nhàng vuốt cằm nói: “Bổn vương có muốn nói không cũng không được. Tiểu thư, xin mời.” Tiểu nha hoàn này xuất hiện, thiếu chút nữa làm hần quên đi nhiệm vụ lần này, phụ hoàng bắt hần chọn một vị thiên kim của trọng thần trong triều làm Vương phi, nếu Nguyệt Hạ Hương đứng như ngày ấy tài hoa xuất chúng, hần hội nhận.

Dù sao, thân là con cháu hoàng thất, thành thân cũng là vì chính trị.

Nguyệt Hạ Hương lấy ra một chiếc lá liễu mà Y Vân đã sớm chuẩn bị từ trước, để lên khoé môi, nhẹ nhàng thổi. Trong phòng nhất thời bị tiếng nhạc vây quanh.

Mỗi lần nghe thủ khúc này, Y Vân liền nhớ đến người thiếu niên kia, trước khi tiến vào Nguyệt phủ, nàng cùng mẫu thân trên sông đã từng cứu sống vị thiếu niên bạch y kia.

Nhớ tới hần một thân áo trắng ngồi ở mạn thuyền bộ dạng thật tốt, cứ như vậy tiêu sái mê người. Không ai biết Y Vân vì người đó mà yêu bạch y. Thu thủy khúc hần thổi thực êm tai, vốn thủ khúc này không có tên nhưng hần nói cứ gọi Thu thủy khúc đi. Y Vân hỏi vì cái gì, hần nói chỉ cần thổi thủ khúc này, ta liền nhớ tới ngày hôm nay, bích sóng lần lần thu thủy *sóng biếc động sông thu*. Y Vân nói mặt nước này thiếu chút nữa chìm chết người vậy mà còn nhớ tới nó à.

Thiếu niên nhìn ánh mắt trong suốt của Y Vân: “Phi thủy thu ba”

Khi đó Y Vân cũng không hiểu được ý nghĩa của câu nói đó. Sau này nàng mới hiểu được Thu thủy chính là chi đôi mắt của mình.

Chi tiếc là từ nay về sau cũng không thể thấy được vị thiếu niên kia.

Tiểu thư thổi thủ khúc thực thành thạo, xem ra người đã tốn không ít công sức. Không ngờ tiểu thư vì lấy cảm tình Long Mặc mà phải lao tâm khổ tứ như vậy.

Chỉ là với kẻ vốn lớn lên chốn hoàng cung, Long Mặc không biết đã thương thức qua bao nhiêu âm sắc phi thường, liệu hần có để tâm đến một thủ khúc dân dã này không. Chi sợ tiểu thư lúc này đây đã sai.

Nhưng thật ngoài dự liệu của Y Vân, nàng đứng phía sau Long Mặc, dù không nhìn thấy vẻ mặt của hần nhưng biểu tình khẩn trương làm chén ngọc trong tay hần run rẩy không thoát khỏi tầm mắt nàng.

Chẳng lẽ thủ khúc đơn giản này như thế nào lại khiến hần động tâm.

Đôi mắt Nguyệt Hạ Hương lưu chuyển, nhìn thấy đôi con ngươi Long Mặc mà sửng sốt.

Nàng sợ ánh mắt Long Mặc nhìn nàng, trong đấy không có sự thương thức cùng kính hỉ, mà là tràn ngập ngạc nhiên, suy tư, nghi ngờ.

Hay là mình đã sai lầm rồi? Nhị hoàng tử không thích ư? Cứ tưởng rằng việc này sẽ khiến người chú tâm đến. Thật không ngờ. Nàng thật sự không nên mạo hiểm như vậy, một vị hoàng tử tôn quý như thế làm sao đối với khúc nhạc thôn dã này lại cảm thấy hứng thú cơ chứ.

Sớm biết thế này nên thổi sáo ngọc, chính là sáo ngọc cũng chẳng phải sở trường của nàng, với lại hoàn cảnh cũng không tiện để Y Vân thay thế mình. * pà nì dám lợi dụng ss. Hận *

Nguyệt Hạ Hương trong lòng nhất loạn, nàng thậm chí không có ý thức được thủ khúc đã bị ảnh hưởng, âm thanh không còn trọn vẹn như trước.

Tiếng nhạc lúc nhanh lúc chậm, tựa như tâm tình rối loạn của nàng.

Y Vân nhận thấy điều bất thường, trong lòng thực vì tiểu thư lo lắng. Mới vừa rồi còn diễn tấu vô cùng thành thạo, như thế nào một hồi liền rối loạn.

Chỉ là người khác hình như cũng không có chú ý tới, Y Vân không thể không nghi ngờ mấy vị quý nhân này, có hay không chưa từng nghe qua nhã nhạc, một âm sắc đơn giản như vậy, lại bị mắt nhíp mà làm cho bọn họ nghe như say như dại.

Y Vân bỗng nhiên có một cảm giác không được tự nhiên, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Nguyệt tướng quân đang nhìn về phía mình, biểu tình thực khó hiểu.

Ánh mắt Nguyệt tướng quân làm cho Y Vân có một tia bất an, vị tướng quân khôi ngô xuất thần này đã làm nàng rất bội phục. Nghe nói nhiều năm về trước hán chia ly nương tử cùng mẫu thân đến biên ải trấn thủ, mười mấy năm qua đánh lui Bắc quân nhiều lần.

Nguyệt tướng quân nhìn nàng như vậy, hay là nàng thật giống với một người nào đó? Y Vân âm thầm quyết định đem chuyện này tra ra rõ ràng. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Cuối cùng Nguyệt Hạ Hương cũng ngừng lại.

“Nguyệt tiểu thư, không biết khúc này có tên là gì?” Long Mạc trầm tĩnh như thủy nói, vẻ kinh ngạc vừa rồi dường như không còn tồn tại.

Nguyệt Hạ Hương cúi đầu, ôn nhu nói: “ Tiểu nữ mạn phép, khúc danh Thu Thủy khúc.” Nói xong vẫy vẫy tay, Lục nhi cùng Thanh nhi song song đi tới , trên tay Lục nhi là một bức họa.

Nguyệt Hạ Hương nghĩ đến Long Mạc vừa rồi không chú tâm thưởng thức, cho nên nàng quyết định mang bức họa kia ra.

“Vương gia, tiểu nữ hôm kia ngẫu nhiên làm một bức họa, nghe nói Vương gia là người tinh thông cảm kỳ thi họa, nên thỉnh Vương gia chỉ giáo.” Dứt lời, đưa mắt ra hiệu, Lục nhi cùng Thanh nhi hai người từ từ đem bức họa mở ra.

Bức họa vừa hiện, trong phòng mọi người chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, thanh sơn lục thủy mang theo hơi thở mùa xuân tràn vào.

Đây đúng là Y Vân ngày đó chỉ họa.

Long Mạc liếc mắt một cái liền nhìn ra, đây là Lăng Hà Sơn cùng Lăng Hà Thủy. Chỉ có Lăng Hà Sơn mỹ mà không mị, chỉ có Lăng Hà Thủy thanh mà không trầm. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Bức họa này vẽ ra Lăng Hà phong vân, phong thái. Lại nói phong cảnh hữu tình hoà vào nhân ảnh mờ ảo. Bạch y nữ tử kia tuy nói là cảnh vật ở xa, dung mạo không rõ ràng, chỉ là thần thái tự nhiên, tư thế phiêu dật.

Không nghĩ tới tài họa của Nguyệt Hạ Hương lại xuất chúng như vậy. Non nước cùng cánh thuyền hoà vào nhau, còn có cánh cò trắng bay vào không trung. Tất cả đều rất đối quen thuộc, thân thiết.

Tình cảnh này như thế nào giống như đã từng trải qua.

Long Mạc trước mắt mờ mờ nhớ đến thân ảnh một tiểu cô nương.

Cô bé kia mặc một thân áo vải chắp vá. Có lẽ là do thường xuyên ăn không no bụng, nên thân hình thực gầy, khuôn mặt nhỏ nhắn, tóc dài đen nhánh nhưng có phần rối loạn.

Trong lòng Long Mạc xem tiểu cô nương tựa hồ như tiểu muội của hán Thanh Tâm công chúa, bím tóc dài, làn da trắng nõn, mặc tầng tầng lớp lớp sa y, hội quần quít lấy hán làm nũng không rời, gặp chuyện gì đáng sợ chỉ biết khóc.

Chính là nữ hài tử này không giống như thế, nàng ở trong nước linh hoạt chuyển động, thành thực chèo thuyền cứu hán từ dưới nước lên.

Nàng có ánh cười trong suốt mà yếu ớt, đôi mắt sáng lạnh lợi. Nụ cười của nàng làm cho hán cảm nhận được sự ấm áp gần gũi. Nàng gọi hán một tiếng Bạch y ca ca, thanh âm tựa như chim hoàng anh , thực dễ nghe.

Nàng nói khi nàng trưởng thành cũng muốn mặc bạch y, trên chiếc thuyền xuôi dòng thu thủy hán đã dạy cho nàng cách tấu âm sắc bằng lá liễu.

Sự hồn nhiên, đáng yêu của nàng làm cho hán muốn cùng nàng vĩnh viễn ở cùng một chỗ, nhưng là không có khả năng, hán là hoàng tử và rồi chẳng bao lâu nữa thị vệ sẽ tìm ra nơi này.

Ánh mắt Long Mạc theo bức hoạ chuyển sang gương mặt Nguyệt Hạ Hương.

Nàng giống sao, thật sự giống với nữ tử kia sao?

Mặt mày tựa hồ có chút tương tự, dù sao cũng đã qua nhiều năm, hẳn có chút nghi hoặc.

Nhưng nếu không phải nàng, như thế nào có thể thổi thủ khúc đó, đây chính là do chính hần phổ nhạc, không có mấy người hội thổi được.

Nhưng nếu không phải nàng, nàng không thể nào hoạ ra bức hoạ này, tình cảnh năm đó cùng phong cảnh trong bức hoạ ăn khớp với nhau.

Nhất định là nàng, chính là hần trăm triệu lần không nghĩ tới, nàng là tướng quân phủ tiểu thư. * Haizz, nhắm to rồi ca ui. Người ta đứng ở sau lưng ca kia*

Long Mạc nhìn chăm chú vào Nguyệt Hạ Hương, đôi mắt chứa đựng thâm tình dần dần nảy nở.

Một chút biến đổi này tựa như mồi lửa nhanh chóng lan tràn tới lòng Nguyệt Hạ Hương, nàng cảm thấy hai gò má nóng bừng, tâm cũng càng ngày càng động.

Tiểu nha đầu, người nhất định sẽ không nghĩ đến, bốn vương năm đó chính là thiếu niên bạch y chán nản u buồn kia.

Long Mạc đã muốn quyết định, khi trở về liền hướng phụ hoàng hạ chỉ, cấp Nguyệt Hạ Hương làm Vương phi.

* phi thủy thu ba: ý nói ánh mắt long lanh của người đẹp tựa sóng nước mùa thu

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Hoàng thượng tứ hôn

Long Mạc không vội vã cùng Nguyệt Hạ Hương hội nói chuyện mà liền cùng Kha Quý cáo từ hồi phủ. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn " Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Trên đường, Long Mạc nhìn trời mang đầy xuân sắc, trong lòng không khỏi vui sướng. Hắn nghĩ tới một ngày, cùng nàng ngự trên một chiếc thuyền nói ra bí mật này, hẳn nàng nhất định sẽ kinh hi vài phần.

Long Mạc quyết định, hắn lập tức nhập cung, xin phụ hoàng tứ hôn.

“Kha Quý, quay đầu xe, không trở về phủ, ta muốn trực tiếp tiến cung.”Long Mạc nói bên tai Kha Quý.

Sau một lúc lâu không thấy động tĩnh gì, Long Mạc kinh ngạc phát hiện, Kha Quý như đang suy nghĩ điều gì, căn bản không nghe đến lời của hắn. Kha công công này, hôm nay có gì đó rất khác thường.

Long Mạc đề cao thanh âm, nói: “Kha Quý!”

Kha Quý sực tỉnh, đáp ứng một tiếng, vội hỏi: “Vương gia có gì phân phó.”

“Kha Quý, hôm nay người sao lại thế này, có điều gì lo nghĩ?”

“Vương gia, cái tiểu nha hoàn kia làm cho lão nô nhớ tới một vị cố nhân.”

“Người nói cái tiểu nha hoàn thân bạch y đó à? Nha hoàn mà dám câu dẫn chủ tử thì có gì đáng để quan tâm chứ, bất quá bộ dạng nàng thật sự thiên hương quốc sắc, chính là tư cách không đoan chính.”

“Xin thứ cho nô tài lẩm miệng, nô tài thật cảm thấy tiểu nha hoàn kia cũng không phải loại người mà Vương gia tưởng tượng.” * BL: Kha lão thật mình mẫn nha chả bù cho tên ngu muội kẻ bên. LM: Mi nói cái gì hả? BL: xách dép chạy lẹ*

“Được thôi, bất kể nàng ta là loại người nào, cùng ta cũng không có quan hệ gì. Chúng ta không đề cập tới việc của nàng, miễn làm hỏng tâm tình tốt đẹp của bốn vương.” Giờ phút này, trong lòng Long Mạc đã chứa đầy hình ảnh của Nguyệt Hạ Hương.

Nhị tướng quân Nguyệt phủ hồi kinh, không khí vui mừng lại một lần nữa trở dậy, người đến nhà chúc mừng liền đông không dứt. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Kinh Hương Viên, đèn đuốc sáng trưng.

Nguyệt Hạ Hương xinh đẹp ngồi ở ghế trên, khuôn mặt mỉm cười, tựa như một đoá hồng kiều diễm. Nàng ngày tư đêm mộng, thật không thể tin rằng hạnh phúc đến quá nhanh.

Y Vân nhả nhút đứng hầu bên, nghe đến tin vui, thực vì tiểu thư cao hứng, chính là không biết vì sao có một tia buồn bã. Trong lòng cảm giác rối ren, nàng nói: “Y Vân chúc mừng tiểu thư, không biết tiểu thư đêm nay cho gọi Y Vân đến là có chuyện gì.”

Nguyệt Hạ Hương lạnh lẽo nói: “Y Vân không cần phải khách khí, ta có thể làm Nhị Vương phi, không phải cũng có công lao của người hay sao. Ngày mai là Hội hoa xuân, Thiên kim Hiệp Thừa tướng Hiệp Chi Lan cũng ở Hội hoa đánh đàn. Ngày mai ta muốn cùng nàng so nghệ, như thế nàng mới hiểu được ta cùng nàng ai mới là kinh thành đệ nhất tài nữ, ai mới là đệ nhất mỹ nữ. Cho nên, ta muốn người đi cùng ta, thay ta đánh đàn.”

“Tiểu thư, Hiệp Chi Lan không có vinh hạnh trở thành Vương phi vậy thì vì cái gì có thể tranh hơn thua với người, người cần gì phải cùng nàng phân tranh cao thấp. Tại Hội hoa xuân nhiều người như thế, chỉ sợ sẽ bị người khác phát hiện.”

“Việc này cũng không cần người quan tâm, ta đã có sự chuẩn bị chu đáo.” Nguyệt Hạ Hương đã có sự tính toán kỹ càng.

Nói xong, nha hoàn Thanh nhi bê ra một cái khay, bên trên đặt một bộ y phục hồng, màu sắc diễm lệ, mặt trên chỉ vàng thêu hoa, còn có một sa che mặt màu đỏ cùng phục sức cầu kỳ.

Nguyệt Hạ Hương nói: “Ngày mai người sẽ mặc bộ y phục này, phủ khăn che mặt, về phần ta, ta sẽ mặc quần áo nha hoàn của người. Khi tấu khúc xong, chúng ta trao đổi trở lại. Như vậy so với việc người ở phía sau bình phong đánh đàn lại càng khó bị phát hiện hơn.”

Y Vân mặc dù nguyện ý trợ giúp tiểu thư, nhưng tựa hồ lại như lừa gạt người khác. Nàng cũng không biết mình làm vậy là đúng hay sai nữa.

Nguyệt Hạ Hương nhìn thấy sự do dự trong mắt Y Vân liền nói: “Y Vân người sẽ không do dự chứ, ta cam đoan đây là lần cuối cùng.”

Y Vân chỉ miễn cưỡng gật đầu: “Tiểu thư, Y Vân nguyện ý nghe tiểu thư an bài. Chính là, Y Vân cảm thấy bộ y phục này rất mỹ lệ.”

“Đây là kiểu trang phục gần đây thịnh hành nhất trong kinh thành, người thấy thế nào?”

“Thật đẹp, tiểu thư. Tuy nhiên, Tận lực bắt tuân tuần hoàn quân. Nhân hoa thánh thiện thân Thiên Thai. Nếu như mọi người đều phục trang ưu nhã, chỉ có tiểu thư một thân mỹ trang, người liền có vẻ xuất chúng. Nhưng nếu người người đều cảm y tuyệt mỹ, ngược lại nếu tiểu thư càng thanh nhã thì mới thu hút được ánh mắt của nhiều người.” * hai câu thơ trên là ta chém gió đấy. Phần trăm chính xác ko cao ^^*

Nguyệt Hạ Hương lông mày khẽ nhăn lại, tính ngộ nói: “Lễ hội ngày mai, đúng là người người trang phục lộng lẫy, nếu ta cũng như vậy, thật chẳng có gì nổi bật, Y Vân người nói quả không sai. Chỉ là nên mặc thế nào cho đúng đây?”

Y Vân nói: “Chỉ cần mặc một chút là được.”

Nguyệt Hạ Hương ngày thường chưa từng mặc qua trang phục như thế, Thanh nhi sau một hồi chật vật mới tìm ra một bộ Bạch y nằm dưới đáy rương, mặt trên điểm vài cánh hoa tinh khiết rất là tao nhã.

Nguyệt Hạ Hương cảm thấy thực vừa lòng, liền đưa Bạch y cho Y Vân: “Ngày mai người hãy mặc cái này, thôi trở về đi.”

Y Vân cầm Bạch y trên tay, cáo từ đi ra ngoài

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Hội hoa xuân

Hội Hoa Xuân là ngày hội quan trọng ở Giang Nam Trung Quốc, trong một ngày này, hầu như tất cả tiểu thư công tử trong kinh thành đều xuất phủ du ngoạn cho đến đêm. Rất nhiều tiểu thư ngày thường chỉ ở trong khuê phòng, không đọc sách thánh hiền thì cũng đánh đàn thổi sáo, ít khi có dịp được thể hiện. Chẳng phải kinh thành đệ nhất tài nữ cùng kinh thành đệ nhất mỹ nữ cũng từ nơi này mà xuất hiện đó sao, không nên bỏ lỡ cơ hội này. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn"

Buổi sáng Hội hoa xuân, ánh sáng ấm áp, bầu trời thanh khiết.

Hai cỗ xe ngựa một trước một sau chậm rãi rời khỏi phủ. Y Vân cùng Nguyệt Hạ Hương ngồi trên cỗ xe đầu. Hai người ngồi chung một chiếc xe để thuận tiện trao đổi thân phận cho nhau. Cỗ xe ngựa thứ hai chở nha hoàn Thanh nhi cùng Lục nhi, người đánh xe chính là phó tướng của Nguyệt tướng

quân, Vương Tri cùng Lưu Tư, hai người đều là võ lâm cao thủ theo bảo hộ tiểu thư Nguyệt Hạ Hương. Nàng tương lai sẽ là Vương phi vì thế không thể để xảy ra một chút sai sót nào.

Y Vân như cũ thân trang nha hoàn, xe vừa rời phủ, Nguyệt Hạ Hương liền thay y phục nha hoàn, Y Vân cũng liền hội mặc vào bộ Bạch y kia, búi một kiểu tóc cầu kỳ được giữ bằng trăm vàng khảm ngọc. Nàng cảm thấy bản thân cùng cảm y hoa phục và kiểu tóc này thực không tự nhiên.

Gương đồng hê ra một gương mặt tuyệt sắc, lông mày kẻ đen thon dài, mâu trung như thủy, môi son anh đào, gò má phấn hồng tăng thêm vài phần thanh tú cùng xinh đẹp.

Nguyệt Hạ Hương nhìn thấy Y Vân nét mặt như tiên nữ, không khỏi ngây người. Nàng oán hận nghĩ, nha đầu kia nếu là thiên kim tiểu thư thì chính mình cùng Hiệp Chi Lan thế nào còn có thể phân tranh? Nói không chừng ngay cả danh hiệu kinh thành đệ nhất mỹ nữ nàng cũng không có cơ hội lấy được nói chi đến vị trí Vương phi này. Lần này Hội hoa xuân trở về nàng nhất định thuyết phục Nãi Nãi không để Y Vân trụ lại trong Nguyệt phủ, nếu không nàng hội ăn không ngon, ngủ không yên.

Nguyệt Hạ Hương mang sa che mặt cho Y Vân, gương mặt chỉ lộ ra đôi mắt, kiểm tra mấy lượt đến khi chắc chắn khăn che sẽ không rơi xuống mới bằng lòng gạt đầu.

Đã lâu Y Vân không xuất phủ, trong lòng nàng không khỏi có cảm giác hưng phấn.

Đây thật đúng là thời gian thích hợp nhất để du ngoạn, xuân phong là lướt, én lượn từng đàn.

Chi chốc lát liền tới thôn dã.

Y Vân khẽ tay nhắc bức màn, hướng mắt nhìn ra ngoài, xa xa bát ngát một màu xanh biếc.

Không trung sương mù phiêu động, bao lấy ánh sáng ngày xuân.

Xe ngựa nhẹ nhàng lăn bánh, kỵ mã truy phong, người người qua lại. Không khí thật nhộn nhịp.

Từng nhóm thiếu nữ cười đùa trên đồng, hái hương thảo làm túi hương hay nhặt điều vũ *lông chim điều* làm trang sức. Mỗi khi đi ngang qua lại mang theo tiếng cười cùng mùi thảo được thoang thoảng.

Buông màn xuống, Y Vân chợt nghe một giọng nam nhân: “Có ai nghe qua? Tướng quân phủ Nguyệt tiểu thư sắp trở thành Nhị Vương phi, chính là Hoàng thượng tứ hôn.”

Một nam nhân khác từ từ nói: “Nghe nói, Nguyệt tiểu thư tài sắc vẹn toàn, mấy ngày trước trong yến tiệc ở Nguyệt phủ, khúc đàn của nàng tựa như thanh âm thiên nhiên. Chúng ta là chỉ là dân thường cũng không có diễm phúc được thưởng thức, aizz....” Nói xong không giấu được tiếng thở dài. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn " Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

“Hôm nay Thiên kim Hiệp thừa tướng hội đánh đàn, nói không chừng Nguyệt tiểu thư cũng đến. Ta xem chúng ta liền đi theo xe ngựa Nguyệt phủ, có khi lại được nhĩ phúc.”

“Thật không nghĩ tới nha, Nguyệt phủ mười mấy năm trước có một thiên hạ đệ nhất mỹ nữ, hiện giờ lại xuất hiện một tuyệt thế mỹ nữ.”

“Còn là một tài nữ.” Một người khác bổ sung vào.

Y Vân biết hai người này nói đến thiên hạ đệ nhất mỹ nữ kia chính là bác của Nguyệt Hạ Hương – Nguyệt Như Thủy – chỉ là đối với người này nàng biết rất ít, nàng hình như rất sớm đã qua đời.

Ở trong phủ, cái tên Nguyệt Như Thủy là cấm kỵ, bất luận kẻ nào cũng không được nhắc đến, nhất là ở trước mặt Nguyệt lão phu nhân.

Y Vân cùng Nguyệt Hạ Hương đều muốn nghe xem bọn họ còn nói cái gì, nhưng thoảng nghe một tiếng đàn thật êm tai.

Xe ngựa hốt hoảng ngừng lại, Vương Tri ở bên ngoài hỏi: “Tiểu thư, có người ở đây đánh đàn, rất nhiều người đang lắng nghe, chúng ta có hay không cũng dừng lại?”

Hai cỗ xe ngựa một trước một sau từ từ dừng lại.

Nguyệt Hạ Hương vén nhẹ bức rèm, quay đầu lại nói: “Nơi này chắc hẳn là chỗ biểu diễn.”

Nàng cẩn thận xem xét sa che mặt của Y Vân, xác định sẽ không bị gió thổi xuống, mới thận trọng nói với Y Vân: “Y Vân, một lát người liền xuống xe, để Lục nhi cùng Thanh nhi đi cùng người. Cần phải nhớ kỹ, đừng nói gì cả, thanh âm của người và ta không giống nhau, nếu có chuyện gì xảy ra cứ để Lục nhi cùng Thanh nhi thay người đàn xấp, đánh đàn xong lập tức trở lại trong xe ngựa.” Vừa nói xong nàng lại lo lắng: “Nhớ kỹ, cùng đừng để cho sa che mặt rơi xuống.” Dù sao, nếu sự tình bại lộ, đối với nàng sẽ là một sự đã kích rất lớn.

Y Vân nhất nhất đáp ứng, để Lục nhi cùng Thanh nhi đỡ nàng xuống xe.

Một mảnh hồng sắc lọt vào tầm mắt, nơi này là một Đào lâm, cánh hoa bay là tả, nhộm thắm một vùng. Lễ hội này được tổ chức tại một nơi thật đẹp

nha.

Bên dưới mỗi một gốc đào, bày ra một chiếu trà, các công tử quý tộc hội tán gẫu, một bên thưởng trà, một bên xem ca múa, hầu hết ca kỹ, nữ vũ trong kinh thành đều tụ hội tại đây, là dịp mỗi năm chỉ có một lần. Các thiếu nữ đứng về một phía, mỗi người đều phục trang lòe loẹt *cái nì là nguyên văn nhá*, phóng nhãn nhìn lại, tình ý toả ra tứ phía. Ở giữa vùng đất trống được phủ đầy cỏ, trở thành một tấm thảm tự nhiên, có một phần y nữ tử đang đánh đàn.

Y Vân từ phía xa đi tới, liền lập tức thu hút vô số ánh mắt. Nàng bạch y linh hoạt tựa như một áng mây bay từ chân trời, trên mặt sa che theo gió nhẹ nhàng phiêu động, tăng thêm sắc thái thần bí.

Lưu Tư dưới tầng hoa Đào tận lực chuẩn bị, trên mặt đất đặt một bàn trà, mang điểm tâm cùng hoa quả bày lên. Y Vân ngồi ở ghế trên, Lục nhi cùng Thanh nhi đứng hầu hai bên. Vương Tri cùng Lưu Tư ở một bên bảo hộ.

Y Vân nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy Long Mặc mang theo một thị vệ trẻ tuổi, xuyên qua đám người, hướng về phía nàng đi tới.

Y Vân trong lòng không hiểu vì sao chộn rộn, nàng vội cúi đầu, nguyên tưởng rằng sẽ không cùng hắn đối mặt, nếu mà bị nhận ra thì phải làm sao. Trong lúc suy tư, Long Mặc đã đứng trước mắt nàng.

Y Vân vội cuống quýt đứng lên hành lễ, học thanh thanh âm Nguyệt Hạ Hương, ôn nhu nói: “Nguyệt Hạ Hương tham kiến Vương gia.”

“Nguyệt tiểu thư không cần phải khách khí.” Long Mặc nhẹ giọng nói.

Lưu Tư liền thỉnh Long Mặc ngồi xuống, Long Mặc khoát tay: “Bốn vương bên kia còn có mấy bằng hữu, ta sẽ quay lại sau.” Dứt lời, cúi đầu nhìn Nguyệt Hạ Hương, hôm nay nàng rất đẹp, hân mơn hồ cảm thấy hôm nay Nguyệt Hạ Hương có điểm khác thường, Long Mặc cũng không biết có điểm gì bất đồng, nàng che một khăn sa thật dày, làm cho người khác không nhận ra dung nhan như hoa, trên người toả ra một loại khí chất phiêu nhiên. Loại khí chất này hắn chưa từng cảm nhận được trên người Nguyệt Hạ Hương trước đây, chắc có lẽ duyên cớ chính là nàng một thân bạch y.

Chờ cho Long Mặc đã đi xa, Y Vân mới ngẩng đầu lên, nhìn bóng lưng tiêu sái của hắn, âm thầm kinh hãi, chính mình là Y Vân không phải Nguyệt Hạ Hương, vì sao tâm tình lại rối loạn thế này.

Quay đầu nhìn lại, phần y thiếu nữ đã lui, lúc này thay bằng một nữ tử một thân huyết sắc, mỹ mạo khuynh thành, nàng đang cúi đầu gầy huyền cảm. Dường như cảm nhận được ánh mắt Y Vân, nàng ngẩng đầu, hướng Y Vân nhìn lại, trong ánh mắt tràn đầy hận ý cùng lạnh lùng, Lục nhi ở một bên lặng lẽ nói: “Là Diệp tiểu thư của phủ Thừa tướng.”

Hiệp Chi Lan đôi tay linh hoạt, tiếng đàn cứ thế vang lên thần nhiên dặt dìu, tràn ngập thâm tình sâu đậm.

Tài đánh đàn của Hiệp Chi Lan hảo tuyệt, diễn tấu vô cùng êm tai, người người lắng nghe. Chính là tiếng cảm như tiếng lòng, Y Vân nghe ra trong tiếng đàn đó chứa đựng tâm tình u oán cùng không cam lòng.

Y Vân đối với các vị tiểu thư quý tộc này có vài phần đồng tình, nguyên lai các nàng cũng có điều sầu muộn.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Thì ra là người

Bầu trời xanh lam, xuân sơn thanh khiết, đào lâm hừng hực, dương liễu nhẹ nhàng tung bay. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Cảnh đẹp ngày xuân như vậy thật động lòng người, Y Vân giờ phút này tâm tình như con chim non thoát khỏi lồng son, phấn khởi nhảy nhót.

Đôi mắt nàng nhẹ nhàng nhìn qua một lượt nét mặt của từng người, trong đó có sự chờ mong, ngưỡng mộ và cả ganh ghét.

Riêng Long Mặc thì nhàn nhả ngồi một bên, ánh mắt thâm trầm nhìn nàng.

Y Vân hạ mi, mười ngón tay thon nhỏ, khẽ động dây đàn, tiếng đàn thông thả theo đầu ngón tay nàng phát ra. Đây là một khúc Hoán Khê Sa, thanh thoát mà mượt mà, tràn ngập âm thanh ngày xuân vui mừng.

Khúc đàn Diệp Chi Lan cũng thật du dương, nhưng mọi người vẫn là vì tiếng đàn của Y Vân mà kinh hãi, rừng đào như rơi vào một mảnh lặng im, chỉ có cánh hoa rơi theo gió, nhẹ nhàng khuấy động khung cảnh.

Tâm Y Vân đã hoàn toàn đắm chìm trong khúc nhạc, nhưng ngay khi mọi người vẫn còn đang thưởng thức, chợt có một tiếng tiêu hoà vào. Tiếng tiêu cô

tịch như dòng nước uốn khúc, như tảng băng làm tắc nghẽn con nước, gián đoạn, thoát ần thoát hiện.

Tiêu âm nức nở quá nhiều tâm ý Y Vân, nàng ngẩng đầu hướng tiếng tiêu kia nhìn lại.

Bên dưới hàng liễu, một nam tử mặc hắc y cười trên lưng hắc mã, ống tiêu nơi tay, từ tốn thổi. Đôi mắt hân hạnh lạnh lùng xuyên qua biển người bắt lấy thân ảnh Y Vân, ánh mắt sắc bén mà thâm thúy. Tuy rằng cách xa, Y Vân vẫn có thể cảm giác được hàn ý nhẹ nhàng hướng đến.

Tâm không ngừng chấn động, bàn tay mềm run lên, một dây đàn liền đứt.

Y Vân kinh ngạc, chuyện này là sao, bất quá chỉ là một nam tử xa lạ, mình sao lại khấn trương như vậy. Nàng nén nổi lòng không yên, không màng đến tiếng tiêu kia, tiếp tục khảy đàn.

Nhưng mà tiếng tiêu lại càng thêm thê lương, như ai như oán, như khóc như than, không ngừng thâm nhập.

Một dây đàn nữa liền đứt. Y Vân định tâm lại, cố gắng không để tiếng tiêu kia quá nhiều, lần điệu liền biến hoá, tiếp tục khảy đàn, âm thanh như tiếng oanh véo von, như châu rơi khay ngọc.

Sau khi bị tiếng tiêu hấp dẫn, mọi người dần dần lại vì tiếng đàn Y Vân mà thu hồi tâm tình, tiếng tiêu bị ai kia rốt cục không so được với tiếng đàn vui tươi của nàng, dần ngừng lại.

Y Vân không dám ngẩng đầu, sợ tâm tình lại hỗn loạn, nhưng nàng vẫn cảm thấy đôi mắt đó hãy còn gắt gao nhìn mình.

Đôi tay nàng là lướt, tiếng nhạc không ngừng biến ảo. Trước mắt tựa hồ xuất hiện thiếu nữ du xuân, các nàng khi thì chèo thuyền trên hồ, khi thì ở cánh đồng xanh hoan ca, lúc ở tại vườn hoa nhẹ nhàng vui đùa cho đến khi trên bầu trời có ánh chiều phản chiếu, mây mù bao phủ khắp nơi, các nàng mới thuận bước trở về nhà. Tiếng nhạc dần chậm rãi thay đổi vì tình cảm lưu luyến hội xuân không rời.

Tiếng cảm nhỏ dần, Y Vân rốt cục cũng nhẹ nhàng thở ra, hướng phía xa nhìn lại, không thấy bóng dáng hắc y nhân. Mới vừa rồi hình như chỉ là một giấc mộng, nhưng tiếng tiêu u oán kia vẫn còn quanh quẩn bên tai. Không biết là người nào, bất quá Y Vân có thể khẳng định, người nọ là đặc biệt đến quá rồi. Tâm nàng dần trầm lại, đem thủ khúc đại hoàn. Thật sự không dám tưởng tượng, nếu dây đàn lại bị đứt, biết phải làm sao?

Ánh mắt Y Vân đảo qua đám người, không thấy thân ảnh Long Mạc.

Sau một hồi ngơ ngẩn, tâm mọi người cũng bình lại, thế là dậy lên một tràn tán thưởng, khiến Y Vân càng cúi thấp đầu, nàng không dám nhìn tới ánh mắt của những nữ tử kia, nhất là ánh mắt Diệp Chi Lan.

Nàng đứng dậy, nhẹ nhàng bước đi, Lục nhi ôm lấy đàn ngọc, hướng xe ngựa đi đến. Y Vân nghĩ phải cùng tiểu thư nhanh trao đổi thân phận. Nàng không bao giờ muốn thay Nguyệt Hạ Hương một lần nữa. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Nhưng mà một bàn tay gắt gao nắm lấy cổ tay Y Vân, nàng quay đầu lại, vừa lúc đón nhận ánh mắt thâm tình của Long Mạc.

Long Mạc nắm chặt tay Y Vân, mạng nàng bay đi.

Khung cảnh huyền ảo dần bị bỏ lại phía sau, Y Vân trong lòng lo lắng, sự tình này đột nhiên xảy ra khiến nàng thực chán nản. Nàng cực lực tránh cùng Long Mạc ở cùng một chỗ, thế nào mà vẫn không tránh được.

Nàng bỏ tay Long Mạc ra, dừng lại.

“Làm sao vậy? Ta mang người đến một nơi tốt. Người không muốn sao?” Long Mạc kỳ quái nhìn Y Vân, không biết nàng vì sao lại tức giận, chẳng lẽ nàng không muốn cùng hắn ở chung một chỗ.

Y Vân thở dốc, cuối cùng những lời muốn nói ra liền bị nuốt trở vào, nàng sợ thanh âm này sẽ tiết lộ thân phận của mình. Y Vân xoay người, muốn trở về. Long Mạc nhất thời ngăn trước mặt nàng. Mắt phượng tình tứ híp lại, trong mắt kéo tình quang.

Hôm nay Nguyệt Hạ Hương rất bất thường, nhưng càng làm cho hân thích, đây mới là nàng mới là tiểu nha đầu kia, tính tình rất ương bướng nha.

Thần sắc Long Mạc làm cho Y Vân bất an không yên, nàng hầu như đã quên, vị hoàng tử này không thể đắc tội. Trước mắt chỉ có thể thuận theo hắn, nàng chỉ cần không hé răng là được, chờ Lục nhi cùng Thanh nhi tìm tới.

Long Mạc lấy ra sáo liễu làm từ bạch ngọc, đưa tới trước mặt Y Vân, bên môi lộ ra nét cười giảo hoạt, miệng học theo thanh âm lạnh lạnh của nữ hài tử nói: “Bạch y ca ca, ta khi trưởng thành cũng muốn mặc Bạch y, ngồi ở trên thuyền nhỏ, người dạy ta thổi khúc đi.”

Y Vân sững sốt, ánh mắt chăm chú vào gương mặt tuấn mỹ này, liền nhận ra khuôn mặt này cùng với thiếu niên bạch y kia có vài phần trùng hợp. Thì ra là hắn, chẳng trách mới vừa gặp, nàng đã cảm thấy có gì đó rất quen thuộc, chính mình còn tưởng rằng là bởi vì bức họa của tiểu thư. Thật đúng là hắn.

Nàng nhanh chóng bình tĩnh lại sau một hồi kinh hoàng.

Suy nghĩ sáu năm, nhớ nhung sáu năm, mộng sáu năm, không nghĩ tới thực còn có ngày gặp lại.

Ánh mắt nàng trong suốt nhìn hấn, thời gian dường như lắng đọng.

Y Vân tiếp nhận sáo ngọc, học theo giọng thiếu niên, thì thào nói: “Đến lúc đó, ta nhất định tặng cho người một chiếc sáo liêu làm từ bạch ngọc, để người đeo trên cổ, vừa làm trang sức vừa có thể tạo ra âm sắc. Thật người ấy là người.” Y Vân ngẩng đầu, đôi mắt đong đầy lệ, như nước hồ sau cơn mưa.

Long Mạc nhìn thấy đôi mắt như nước, trong lòng run lên, hấn đem Y Vân nhẹ nhàng đặt trong lòng nói: “Vừa nghe người thổi thu thủy khúc kia, ta biết ngay chính là người. Người có biết mấy năm nay ta vẫn luôn nghĩ về người. Cho ta biết điều này có phải là sự thật không?”

Y Vân cảm thấy nước mắt của mình không ngừng rơi xuống, khi đó, tuy rằng chỉ có ngắn ngủi vài ngày, nhưng nàng cũng đã khắc sâu hình ảnh của hấn vào tâm. Như thế nào cũng không nghĩ đến, còn có ngày gặp lại.

“Hương Hương, ta nhất định sẽ đối xử thật tốt với người.” Hai tiếng Hương Hương này thật nhẹ nhàng, nhưng đối với Y Vân như một tiếng sét bên tai, đem nàng từ trong mộng bừng tỉnh. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Nàng gần như đã quên, nàng hiện tại thân phận là Nguyệt Hạ Hương. Nàng cũng đã quên hấn là Nhị hoàng tử của hoàng đế đương triều. Mà nàng bất quá cũng chỉ là một tiểu nha hoàn, Y Vân mặc dù chưa bao giờ cho rằng thân phận nha hoàn của nàng là thấp kém. Nhưng mà nàng không quên, ngày nàng và hấn gặp nhau tại Nguyệt phủ, lời hấn nói: “Tại hạ là ai, người một tiểu nha hoàn cũng không xứng để biết? Nha hoàn trong Tướng quân phủ đều không hiểu quy cũ như vậy sao?” Nàng cũng không quên được ánh mắt hấn khinh miệt nhìn nàng, trong lòng Y Vân từng trận chua xót.

Nếu hấn khinh thường một nha hoàn, nàng cũng cần gì phải nói ra thân phận của mình.

Y Vân một phen đẩy Long Mạc ra, để cho hấn nghĩ nàng là Nguyệt Hạ Hương cũng được, nàng xoay người bước đi, nàng thậm chí đã quên đem sáo ngọc trả lại cho hấn.

Rất xa Lục nhi cùng Thanh nhi vội vàng chạy tới.

Long Mạc nhìn Y Vân bạch y nhẹ nhàng, thân ảnh ngày càng xa, bên môi gợi lên nét cười, tiểu nha đầu này, tính tình vẫn là như vậy, xem ra về sau cuộc sống của mình sẽ không vắng lặng

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Gặp nạn

Thân hình Y Vân chạy băng băng, nàng cái gì cũng không nghĩ, cứ thế chạy đi, vĩnh viễn chạy đi, không bao giờ muốn gặp hấn. Từ nhỏ Y Vân vốn kiên cường cũng chưa bao giờ mềm yếu như vậy. Nàng hấn phải vui mừng, bởi vì cuối cùng cũng tìm được hấn, nhưng mà vì sao lòng lại đau như vậy, nàng biết cho dù tìm được hấn rồi thì sao, cũng là vĩnh viễn mất đi.

Bỗng nhiên có cái gì đó quán quanh eo nàng, Y Vân cảm thấy thân mình bị nhấc bổng lên, gió thổi bên tai. Bạch y cùng khăn che bay trong gió lộ ra một đôi môi đỏ mọng.

Y Vân ngã vào một vòng ôm kiên cố, khác hấn cảm giác ấm áp trên người Long Mạc, tiếng vó ngựa lộc cộc truyền đến. Y Vân mở to đôi mắt, trước mặt cảnh tượng thật khiến nàng sững sờ.

Nàng đang cười trên lưng ngựa, phía sau là một đôi tay rắn chắc vây lấy nàng. Đây là một con Hắc mã, thần thái sáng láng, như đã từng gặp qua, chẳng lẽ là ngựa của tên hắc y nhân thổi tiêu kia sao.

Y Vân mặc dù không nhìn thấy người phía sau, nhưng từ cái ôm lạnh lùng này có thể khẳng định nhất định là người kia, là tên Hắc y nhân đó.

Hấn là ai? Vì cái gì mà bắt cóc nàng, hấn định làm gì đây? Trong nháy mắt, vô số ý niệm trong đầu Y Vân hiện lên. Long Mạc đâu, vì cái gì không đến cứu nàng, nàng lớn tiếng hô to: “Cứu mạng! Người, cái tên xấu xa này, buông tay!”

Nhưng mà vô dụng, hắc mã phi như bay, thập phần mạnh mẽ, sớm đã đem những người kia bỏ lại phía sau.

Theo gió, thanh âm phẫn nộ của Long Mạc truyền đến: “Hương Hương, Hương Hương. ....” Rất nhanh tiếng vọng lại ngày càng xa, rồi biến mất. Long Mạc không có kỳ mã, căn bản là không thể đuổi kịp.

Ngựa này chạy thật nhanh, cảnh vật ven đường cứ thế phi thường vụt qua, Y Vân muốn lập tức nhảy xuống, nhưng bị người kia gắt gao ôm lấy, nàng căn bản không có khả năng nhúc nhích. Dưới tình thế cấp bách, nàng liền hướng cổ tay người nọ hung hăng cắn tới, miệng thoáng mùi máu tươi, nhưng tuyệt nhiên hấn vẫn không chút động tĩnh, hai tay vẫn đang giữ dây cương, tựa như bị cắn không phải là tay của hấn.

Long Mạc chứng kiến cảnh Y Vân bị bắt, tâm tựa như bị ngàn kim châm, vì muốn cùng nàng nói chuyện nên không mang thị vệ theo, càng không có kỵ mã. Chờ đến lúc hần tìm được ngựa, đuổi theo, thì bọn họ sớm đã không thấy bóng dáng. Hần cứ như vậy trở mắt nhìn nàng bị mang đi, hần như thể nào lại có thể sơ suất như vậy, mới vừa rồi khi Hương Hương đánh đàn, người này còn quấy rối, khi đó hần nên chú ý mới phải. Vì sao hần vừa gặp lại nàng, nhưng bây giờ cứ như vật mất đi nàng, không, nhất định hần phải cứu được nàng trở về. Cái tên Hắc y nhân kia là ai? Nhất định phải điều tra ra, phải bắt lấy tên đó. Nếu hần ta dám động đến một đầu ngón tay của Hương Hương, Long Mạc này sẽ không tha.

Thị vệ Đinh Lang cảm thấy Long Mạc toàn thân chứa đầy sát khí, hần chưa bao giờ thấy qua Vương gia phần nộ như vậy. Lúc này, ánh mắt sắc bén đó làm cho hần không rét mà run. “Lập tức điều Ngự lâm quân, đuổi bắt hung thủ.” Thanh âm Long Mạc lạnh như băng không một tia ấm áp.

Thị vệ tuân lệnh chạy đi.

Nguyệt Hạ Hương tránh ở trong xe ngựa, vẫn chưa đi ra, lúc này nghe được Lục nhi cùng Thanh nhi bẩm báo, trong lòng phát lạnh. Nàng nghĩ không ra là ai lớn mật như vậy dám cướp đi Y Vân. Nếu Y Vân không thay mình đánh đàn, có lẽ người bị cướp chính là mình.

Y Vân bị cướp đi, đối với nàng có lẽ là chuyện tốt, nàng vốn định từ Hội hoa xuân trở về, cầu Bà nội cho Y Vân rời đi. Chỉ là nàng cũng không muốn hại nàng, chẳng qua là muốn lợi dụng nàng mà thôi, nếu Y Vân vì vậy mà chết đi, nàng thật lương tâm cắn rứt. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Còn chưa mở to mắt, Y Vân liền cảm thấy một trận đau đầu, mơ hồ chậm rãi ngồi xuống, từ từ đánh giá xung quanh xem hiện mình đang ở nơi nào.

Nurong theo ánh sáng mộng lung, mờ mờ hiện ra một sơn động. Trong động thực sạch sẽ, đơn giản bày ra một bàn tròn, còn Y Vân giờ phút này đang ngồi trên giường gỗ, ngoài ra không còn một vật bày trí nào khác.

Trong động một mảnh yên tĩnh, làm cho Y Vân có cảm giác khó thở, quẩn bách. Đây là nơi nào? Vì sao nàng lại ở chỗ này?

Nàng nhẹ nhàng lắc đầu, bỗng nhiên, ý thức trở về, nàng nhớ lại những chuyện vừa xảy ra. Là cái tên Hắc y nhân đáng chết kia, dám cướp đi nàng, Y Vân nhớ rõ nàng đã cắn hần một phát, sau lại giống như cái gì cũng không biết, thì ra hần đem nàng đánh bất tỉnh, hiện giờ lại ném nàng tới nơi này.

Y Vân sờ thấy khăn che còn ở trên mặt, liền một phen thả xuống. Ngắm lại thật sự là không có gì tốt đẹp, như thế nào lại gặp loại chuyện này.

Khoan, tâm Y Vân sáng ngời, hiện lúc này không có ai, nếu không mau trốn đi, còn chờ tới khi nào. Y Vân nhanh chóng từ trên giường nhảy xuống, hướng cửa động chạy tới, lại không nghĩ rằng vì bước quá nhanh mà đầu óc choáng váng, té xuống dưới chân giường. Bình.....một tiếng, nàng ngã ngồi trên mặt đất, “Ai nha”, nàng ôm lấy đầu gối của mình. A! Thật đáng chết! Y Vân không khỏi cúi đầu mắng một tiếng. Khi cơn đau qua đi, nàng lập tức đứng lên, bước nhanh hướng cửa động đi ra.

Ngoài động là một mảnh ánh sáng, phía Tây tà dương từ từ hạ xuống, bầu trời nhuộm đỏ một màu, Y Vân chẳng có tâm tình thưởng thức cảnh đẹp, bởi vì nàng đã hoàn toàn ngây người, ngay cả việc tính toán chạy trốn cũng tiêu tan.

Bởi vì cái động này duy nhất chỉ có cửa động cùng một mảnh đất trống phía trước, trước mặt là vách núi thẳng đứng, bốn phía cũng là núi non trùng điệp, địa thế hiểm ác. Trừ phi có tuyệt thế công phu, nếu không đừng nghĩ có thể rời đi. Y Vân là hoàn toàn tuyệt vọng. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Tại cửa động có một gốc cây Lê, không biết hiện có người đang gặp hạn, vẫn lặng yên đứng đấy, hoa xuân nhất nhất khai nộ, toả hương thơm.

Chỉ là Y Vân làm sao có khả năng nhàn hạ thưởng thức, tâm dường như chết lặng. Nàng ngồi dưới tàng cây, nhặt một đoá hoa lê để trong lòng bàn tay, ngơ ngác nhìn về phía tà dương từng chút từng chút một khuất núi.

Suy nghĩ trong đầu nàng rối bời, tên Hắc y nhân tốt cùng là người nào? Hần vì cái gì đem nàng nhốt ở đây, nàng tự hỏi không biết đã đắc tội với người nào. Đứng rồi, suy nghĩ nửa đã quên, thân phận của nàng là Nguyệt Hạ Hương, chẳng lẽ là cửu nhân của tiểu thư, hoặc là của Nguyệt tướng quân, bằng không chính là kẻ thù của Long Mạc.

Tóm lại, cùng với tiểu nha hoàn nàng không có liên can gì.

Y Vân không nghĩ tới chính mình không những thay tiểu thư đánh đàn còn thay nàng bị giày vò. Tuy nhiên nàng cũng không có một câu oán hận, cũng là năm đó nàng và mẫu thân rơi vào bước đường cùng, chính Nguyệt phủ đã thu nhận, giúp đỡ họ, Nguyệt lão phu nhân đối với nàng tốt như vậy, còn vì mẫu thân tìm người chữa bệnh. Phần ân tình này nàng như thế nào có thể quên. Lúc này đây, Y Vân lo lắng nhất vẫn là mẫu thân, nếu nàng liền như vậy chết đi, mẫu thân phải làm sao bây giờ.

Không biết Nguyệt Hạ Hương thế nào? Cả Long Mạc cũng vậy? Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Nghĩ đến Long Mạc, lòng Y Vân liền một trận chua xót, như thế nào cũng không nghĩ đến, hần chính là vị thiếu niên bạch y năm đó. Nàng từ trong nước cứu hần, hần nói hần không muốn về nhà, liền cùng nàng lưu lạc. Hần dạy nàng thổi sáo, nàng lại chỉ hần bơi lội. Tuy là chỉ bên nhau vài ngày ngắn ngủi, lại tràn ngập kỷ ức tốt đẹp. Hần gọi nàng muội muội, nàng kêu hần một tiếng Đại ca ca.

Đầu gối rằng, hai người bọn họ lại có thể gặp lại nhau trong tình huống như vậy. Hần định ninh nàng là Nguyệt Hạ Hương. Không biết giờ phút này hần có nhận ra nàng là Y Vân chứ không phải tiểu thư. Bọn họ sẽ đến cứu nàng sao? Hần hiện đang làm gì?

Sắc trời dần dần âm đạm, cũng như tâm tình của Y Vân. Gió núi mang theo hơi nước lạnh thấu xương, bên người mây trôi từng hồi.

Hàn khí bức người, Y Vân không thể không trở lại trong động.

Một chút ánh sáng còn sót lại cũng dần dần biến mất, bởi vì không có ánh sáng mặt trời, không gian sớm đã bao phủ một màn tối đen.

Sắc trời cứ như vậy vô thanh vô tức buông xuống.

Y Vân dựa vào cảm giác lần đường trở về, chán nản ngồi trên giường chờ thị giác dần thích ứng với không gian tối như mực này. Các tên Hắc y nhân kia muốn gì đây, chẳng lẽ cứ như vậy để nàng ở trong này, mặc cho vì lạnh vì đói mà chết.

Bên ngoài, thỉnh thoảng truyền đến tiếng chim kêu đêm, như thăm thì, như gào khóc thảm thiết, là cho người ta sợ hãi.

Y Vân lấy ra chiếc sáo ngọc Long Mạc cho nàng, siết trong tay, trong lòng mới cảm thấy được yên ổn, nàng vừa đói vừa lạnh, ghé vào thành giường chậm rãi ngủ thiếp đi

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Ác ma trêu đùa

Y Vân tỉnh lại, trước mắt vẫn một mảnh tối đen. Mơ mơ màng màng, Y Vân lại thất vọng nằm xuống giường. Cứ tưởng rằng khi tỉnh lại, hết thảy liền trở về như lúc đầu, tựa như không có chuyện gì phát sinh. Nàng vẫn là tiểu nha hoàn trong Nguyệt phủ, làm bạn bên người lão phu nhân, nhưng tất cả chỉ là mơ mộng hảo huyền.

Nàng vẫn đang ở trong son động, đối mặt với khoảng không cô tịch. Y Vân thất vọng ngồi dậy, cảm thấy trong bụng đói khát, đầu chóng váng, cả người vô lực.

Tay trái tựa trên giường, đang muốn đứng lên, bỗng nhiên thấy có điều gì đó không đúng, nàng phát hiện sáo ngọc trong tay đã không còn, trong lòng nhất thời bấn loạn, sờ lên cổ cũng không có. Cuống quýt ở trên giường tìm kiếm, cả nửa ngày cũng không thấy bóng dáng sáo ngọc ở đâu. Y Vân luống cuống, nàng nhớ rõ rằng lúc ngủ liền cầm ở trong tay, như thế nào lại không thấy đâu? Chẳng lẽ ngay cả món đồ duy nhất của Long Mạc cũng đánh mất sao?

“Nguyệt tiểu thư, đang tìm cái gì à?” Trong bóng đêm, thanh âm thâm trầm bỗng vang lên.

Y Vân bị dọa thiếu chút nữa thét lên, tim đập liên hồi. Chỉ cảm thấy một sự run rẩy theo sống lưng nàng chạy lên! Không khỏi mao cốt từng từng *sồn gai óc*, chưa bao giờ nàng hoảng sợ đến như vậy. Sau một lúc lâu, mới định thần, ánh mắt dần dần thích ứng, phát hiện mơ hồ có một bóng người.

“Ngươi, ngươi là ai?” Y Vân nhìn thấy người này như quý thỉnh linh xuất hiện, sợ hãi hỏi, thanh âm run run. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn" Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn"

“Ngươi hẳn biết ta là ai.” Tiếng nói lãnh đạm, thâm trầm mà lạnh lùng, trong bóng đêm, Y Vân cảm thấy có một ánh mắt lợi hại bắn về phía mình.

Nàng miễn cưỡng định tâm lại, nghĩ thầm người này chính là tên cướp người kia. Không biết tên này tính xử trí nàng như thế nào, hiện tại sẽ không muốn động thủ chứ. Hẳn là tưởng nàng là Nguyệt Hạ Hương, có nên nói hay không nói nàng không phải là tiểu thư. Nếu là như vậy, hẳn có thể đi bắt tiểu thư hay không. Quên đi, vẫn là hành sự tùy theo hoàn cảnh đi.

Y Vân vẫn đang miên man suy nghĩ, chợt nghe “ba ba” thanh âm đá lửa đánh vào nhau. Đóm lửa văng khắp nơi, ánh lửa như sao băng hướng Y Vân bay tới, ngay lập tức nghe thấy tiếng lửa tí tách, một đống lửa bùng cháy trước mặt Y Vân. Y Vân cũng không thấy rõ lửa này làm thế nào mà xuất hiện.

Thật sự kỳ quái, Y Vân không biết khi nào thì trong động có gỗ, chẳng lẽ là người này mang đến nhân lúc nàng ngủ say. Không phải bản thân là ngủ như chết thì tên này đúng là quý, làm việc không phát ra một chút âm thanh nào.

Nhờ ánh lửa bập bùng, trong động cũng vì thế ấm áp hơn. Hơi nóng khiến mặt Y Vân hồng lên.

Nàng nhìn quanh bốn phía, phát hiện một nam tử nhân nhả ngồi trên ghế, bóng hắt in lên vách động, đang cúi đầu xem xét một đồ vật trong tay. Vật kia nhẹ nhẹ phát ra ánh sáng bạch ngọc.

Y Vân tập trung nhìn vào, phát hiện kia đúng thật là sáo ngọc Long Mạc đưa cho nàng. Rõ ràng sáo ngọc trong tay nàng khi nào thì rơi vào tay hắn, không lẽ hắn nhân lúc nàng ngủ, từ trong tay lấy đi. Nàng như thế nào một chút cũng không có cảm giác, nếu là hắc có ác tâm, chính mình chẳng phải....., nghĩ đến đây trong lòng cảm thấy thực sợ hãi. Người này thật đáng sợ như ma quỷ.

Nam tử kia nhìn sáo ngọc nói gì, không biết hẳn đang nghĩ gì?

Trong động hoàn toàn yên tĩnh, Y Vân có thể nghe thấy tiếng tim mình đập dồn dập. Không biết người này trong chốt lát có thể hay không đem nàng giết đi.

Nam tử kia bỗng nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt mang theo hàn ý gắt gao nhìn Y Vân. Hai tròng mắt lãnh liệt mà thâm thúy, ánh mắt nhìn Y Vân như thợ săn nhìn con mồi. Y Vân bất giác hít một hơi thật sâu.

Y Vân mắt ngọc mây ngài, tóc dài như mây, khuôn mặt tuyết trắng bị ánh lửa chiếu rọi, một tầng đỏ ửng. Lòng mảy mảy kẻ đen khề nhẵn, sóng mắt trong suốt còn lưu lại vẻ kinh hãi.

“Nữ nhân của Long Mạc, quả nhiên không phải dạng dong chi tục phận.” *son phần tâm thường* Nam tử kia lần thứ hai mở miệng, thanh âm lãnh liệt, không rét mà run.

Ban ngày Y Vân vẫn chưa thấy rõ khuôn mặt của nam nhân này, bởi khi hắn thổi tiêu, gương mặt bị che lại. Giờ phút này khi nam tử bỗng nhiên ngẩng đầu, Y Vân nương theo ánh sáng, kinh ngạc, gương mặt tên nam tử mà quý này sao lại như kim đồng, dung nhan khôi ngô. Chỉ là hắn vừa lãnh đạm vừa lãnh khốc, làm cho người ta nghĩ ngay đến sứ giả gọi hồn đến từ địa ngục. *ôi địa ngục cũng có người đẹp giai thế sao ss*

Lúc này, hai mắt hắn híp lại, lạnh lùng liếc nhìn Y Vân.

Bốn phía không khí dường như lắng đọng lại, áp lực này làm Y Vân không thở được.

Nhưng trong tay hắn là sáo ngọc Long Mạc cho nàng, Y Vân không thể yếu lòng. Nàng nhẹ giọng nói: “Sáo ngọc là của ta, không mau đưa ta.” Nghĩ thâm cùng lắm là chết nhưng nàng vẫn muốn vật hoàn chủ cũ. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Nghe được lời nói Y Vân, nam tử kia bên môi gọi lên nét cười tà, thanh âm tràn ngập sự quý quái nói: “Tới đây mà lấy.”

Không nghĩ tới hắn dễ dàng đáp ứng như vậy, Y Vân nén kinh hoàng, từ trên giường đứng lên, hướng nam tử kia đi tới.

Càng ngày càng gần nam tử này, mơ hồ cảm thấy trên người hắn toả ra một tia khí phách, bẩm sinh cao quý, kỳ quái, bất quá hắn chỉ là một cường đạo mà thôi.

Nam tử không nghĩ Y Vân dám bước lại, hắn xuất sáo ngọc trao vào bàn tay mềm mại của Y Vân.

Nàng không ngờ rằng có thể thuận lợi lấy được sáo ngọc, chính là còn không kịp vui sướng, liền cảm thấy hoa mắt. Một bàn tay to lớn đang bóp lấy cổ nàng. Lòng Y Vân kinh hoàng, mạnh đập kịch liệt nảy lên. Thợ săn đã muốn bắt con mồi, Y Vân không hề nghĩ ngờ tính mạng của mình đang tràn đầy nguy hiểm.

Cái chết đã gần đến trước mắt nhưng Y Vân ngược lại không sợ hãi.

Nàng trừng lớn mắt, nhìn vào đôi mắt lãnh liệt kia.

“Ngươi muốn làm gì?” Y Vân cố gắng không để thanh âm của mình lộ ra một tia run sợ.

“Ngươi chẳng lẽ không sợ sao?” Ngón tay của hắn dần thêm lực siết vào chiếc cổ trắng nõn của nàng, Y Vân gần như ngạt thở! Hắn thực đang tức giận, muốn động thủ giết nàng sao?

“Không!” Sự uy hiếp của hắn lại khơi dậy tính ngoan cường của Y Vân. Nàng tròn to mắt nhất nhất nhìn vào hắn.

Không nghĩ rằng nữ tử này lại cương quyết đến như vậy, ánh mắt hắn hiện lên một tia tán thưởng, nhưng hắn vẫn như cũ, không có dấu hiệu buông tay.

“Không?” Hắn lặp lại lời nói của Y Vân, khuôn mặt tuấn tú đột nhiên đến gần nàng, tầm mắt quét quanh nàng. Lạnh lùng mở miệng, “Xem ra hình như ngươi không sợ chết! Vậy ngươi sợ cái gì?” Ánh mắt nam tử híp lại, hiện lên tia tà ác cùng đùa cợt.

Tay hắn bỗng nhiên từ trên cổ Y Vân buông ra trượt xuống cái eo nhỏ nhắn, đôi mắt sâu thẳm cố ý hay vô tình ở trước ngực Y Vân quét tới quét lui.

“Ngươi.....ngươi.....Vô sỉ.” Nhìn thấy ý tứ của hắn, Y Vân cắn hận mắng.

Nam tử nhú chặt mày, Y Vân nghĩ vừa rồi nhục mạ hắn, lúc này đây chỉ sợ khó thoát khỏi cái chết.

Hắn đột nhiên buông tay làm nàng thỉnh linh ngã trên mặt đất, thiếu chút nữa liền rơi vào đồng lửa.

Gương mặt của hắn bình thường lãnh khốc, giờ phút này thanh âm mang theo hận ý mãnh liệt cùng chán ghét: “Nữ nhân của Long Mạc, ta đây khinh thường động vào.”

Tới lúc này, Y Vân rốt cuộc có thể đoán ra, người này, không phải kẻ thù của Nguyệt tướng quân và tiểu thư mà là kẻ thù của Long Mạc

Chương 11: Đối đầu

Y Vân từ trên mặt đất đứng lên, phát hiện cái tên đáng ghét kia đã biến mất, chỉ còn ánh lửa bập bùng cháy. Người này thật sự như ma quỷ hành tung vô chừng.

Sửa sang lại quần áo, chợt thấy trên người truyền đến một trận đau đớn, cũng vì vừa rồi ngã sấp xuống lực đạo khá lớn, không tránh khỏi bị thương. Y Vân cố nén đau, không hề hé răng, xé một mảnh vải nhẹ nhàng băng lấy miệng vết thương. Nếu người này là kẻ thù của Long Mạc, nàng hiện tại là thể thân, là Vương phi tương lai, hẳn tất nhiên sẽ không để nàng sống yên ổn.

Y Vân bước đến bên giường, cũng may trong động còn có lửa, không hề rét lạnh. Y Vân cảm thấy lúc này đây lòng mình thập phần bình tĩnh, đã không còn sợ hãi, chỉ có oán hận vô tận cùng chán ghét tên nam nhân đáng chết kia.

Y Vân đem sáo ngọc đặt ở bên môi, tại nơi này thổi thủ khúc, âm sắc thực du dương, thực êm tai, cũng thực vui vẻ. Nàng sẽ không để tên ác ma kia đắc ý, nàng phải vui vẻ, cho dù chết, nàng cũng không lưu một giọt nước mắt cho tên ác ma này.

Mạc vương phủ

Đối với Long Mạc, tối nay nhất định là một đêm không ngủ.

Đêm dài, gió nổi lên, hàn ý nhẹ nhàng đánh thẳng đến trong lòng.

Long Mạc cứ như vậy khoanh tay đứng, ngửa đầu nhìn trời, bầu trời tối đen nặng trĩu như tâm tình của hắn.

Đình Lang vội vàng đến bên người Long Mạc nói: “Vương gia, vẫn không tìm được Nguyệt tiểu thư, nhưng mà thu được một phong thư.” Nói xong đem một phong thư tận tay giao cho Long Mạc.

Thư viết rất đơn giản, Long Mạc giờ Tý ngày mai một mình đến Phong Nhạc Đình tại Khuynh Đình sơn, nếu đến lúc đó vẫn không xuất hiện, đối với Nguyệt Hạ Hương bắt tội. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Đề bút: Lăng Thiên

Đôi mắt Long Mạc tối tăm như đêm, nhìn không ra một tia gọn sáng, nhưng hắn khẽ nhú mày. Lăng Thiên, Long Mạc nhìn cái tên này, cúi đầu suy nghĩ, đây là một cái tên xa lạ, mang đầy vẻ tự cao tự đại. Nhưng sao có một cảm giác ư ám lướt qua.

“Đình Lang, người có từng nghe qua người này.”

“Thuộc hạ chưa từng nghe qua.”

“Phong thư này như thế nào trong tay người?”

“Khi chúng ta ở ngoài thành điều tra, có người dùng phi tiêu bắn tới.”

“Ngưng tìm kiếm, hắn tạm thời sẽ không động thủ với Nguyệt tiểu thư. Ngày mai ta sẽ đi gặp hắn. Người phái người đến Nguyệt phủ báo tin, nói ta nhất định nghĩ biện pháp cứu tiểu thư ra.”

Nguyệt phủ

Khinh Hương Viên

Nguyệt Hạ Hương như cũ một thân phục y nha hoàn, ở trong lòng lo lắng bồi hồi.

Nguyệt phủ tiểu thư tại Hội hoa xuân gặp nạn, tin tức đã sớm lan truyền khắp thành, nàng biết Long Mạc đang toàn lực tìm kiếm, phụ thân cũng phải người tìm xung quanh.

Nguyệt Hạ Hương giờ phút này có bao nhiêu là hối hận, chỉ có chính nàng biết. Nàng không dám tưởng tượng, nếu mọi người cứu được Y Vân ra, phát hiện nàng không phải là mình, mà là một tiểu nha hoàn, nàng khiến Y Vân thay mình đánh đàn, sự thật bị phơi bày, đến lúc đó Long Mạc sẽ không còn muốn nàng, mấu chốt là nàng còn phạm phải tội lừa gạt. Nàng còn mặt mũi nào sống trên đời.

Nhưng mà nếu không tìm thấy Y Vân, chẳng khác nào chính mình mất tích, Y Vân có phải hay không cả đời đừng xuất hiện.

Nguyệt Hạ Hương trong lòng không khỏi lo lắng, bước đi quanh phòng. Đến khi tiểu nha hoàn Lục nhi mang đến cho nàng tin tức, nàng suy sụp ngồi trên

ghế, trong lòng nghĩ xong rồi, cái gì cũng đều xong rồi. Đều do lúc trước dụng tâm lợi dụng Y Vân, không nghĩ tới cuối cùng lại tự hại chính mình.

Lục nhi nói cho nàng, Vương gia phái người đến truyền lời, đã có tin tức kẻ bắt cóc, ngày mai sẽ gặp y, cứu Y Vân ra.

Nguyệt Hạ Hương ngồi trên ghế, bỗng nhiên nghĩ tới một phương pháp, tuy rằng cách này với Y Vân có chút tàn nhẫn, nhưng là cũng chỉ có thể như vậy. Y Vân đừng trách ta ác độc, ta cũng không còn cách nào khác. Nếu không làm như vậy, chỉ sợ Nguyệt Hạ Hương ta mất hết danh dự.

Son động

Sáng sớm

Y Vân bị mùi hương thoang thoang đánh thức.

Mở mắt thấy trời đã sáng, ánh nắng theo cửa động len vào. Lửa dĩ nhiên đã tắt, chỉ còn dư lại một đám tro tàn.

Ánh mắt nàng liền tập trung vào thức ăn trên bàn. Có gà quay, có bánh bao, còn có một chén cháo hoa toả khí. Y Vân quả thật không thể tin vào mắt mình, cái tên ma quỷ kia thế nào lại có lòng tốt mang thức ăn đến cho nàng. Y Vân sớm đã đói đến khó chịu, từ trên giường đi xuống, ngồi vào trước bàn, một tay cầm lấy bánh bao, một tay xé một cái đùi gà, nhanh nhẩu ăn.

“Nguyệt tiểu thư, chẳng lẽ ngươi không sợ ta hạ độc sao?” Từ cửa động, tên ác ma bắt cóc nàng như âm hồn xuất hiện.

Thiệt là, ngay cả bữa cơm cũng không làm cho người ta ăn ngon, “Ngươi nếu là muốn mạng của ta, chỉ cần một chương là có thể, cần gì phải lãng phí độc dược, không phải sao?”

“Thật đoán không ra, Nguyệt tiểu thư đúng là một nữ nhân thông minh.” Ác ma hôm nay một thân y phục đỏ tía, dáng người cao ngất, khí chất bất phàm. Ánh nắng chiếu sáng gương mặt của hắn, nhìn qua dịu dàng như ngọc, làm cho Y Vân thực nghi ngờ, hắn cùng tên ác ma bạo ngược hôm qua là một sao? Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Y Vân mặc kệ hắn, bê bát cháo lên, uống một hơi.

“Ngươi thật tình nuốt trôi ư? Chẳng lẽ không sợ ta giết ngươi.” Nhìn thấy nàng cũng không ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói.

“Ngươi khi nào muốn mạng của ta, cứ việc cầm lấy.” Y Vân chẳng hề để ý nói.

“Đối với một nữ tử mà nói, ngươi thật có dũng khí.” Vốn tưởng rằng nàng yếu đuối, ai ngờ nàng so với tướng tượng của hắn kiên cường hơn nhiều, nếu bản thân càng lãnh khốc, nàng lại càng ương ngạnh chống cự. Nếu thay bằng nữ tử khác, không phải quý xuống cầu xin tha thứ, thì cũng sớm bị dọa ngất đi.

“Hừ.” Y Vân hừ lạnh một tiếng, nghĩ thầm, muốn bắt cô nương cầu xin tha thứ ư, không có khả năng.

Cầm chén cháo vừa ăn xong, Y Vân xoa xoa miệng nói: “Ngươi còn có chuyện gì sao?” Thanh âm của nàng uyển chuyển, không mang theo cảm tình, giống như nàng mới thật sự là chủ nhân của son động này, mà hắn chỉ là khách nhân nàng không hoan nghênh.

Nàng nhìn hắn, ánh mắt trong suốt, trần tình không có nửa phần gợn sóng.

Hắn chậm rãi tiêu sái tiến vào, ánh nắng theo trên gương mặt hắn biến mất, thay vào đó là tầng tầng hàn băng.

“Thay quần áo này.” Nói xong, ném đến một cái túi.

Y Vân mở ra, bên trong là một bộ nam trang màu xám, còn có một dải gấm màu lam. Nàng biết tên ác ma này nghĩ gì, sợ nàng khi đi ra ngoài sẽ có người quen phát hiện.

“Ta vì cái gì phải nghe lời ngươi?” Y Vân sẽ không để mặc hắn an bài, càng muốn cùng hắn đối kháng. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Con ngươi hắn âm hiểm chột lóe, ánh mắt càng thêm hắc ám, hắn bỗng nhiên đưa tay, đem Y Vân ném lên giường.

Nàng nằm trên giường, đầu còn mê muội, thân mình đau đớn. Nhưng nàng cố chịu đựng, một tiếng rên cũng không có, liền đứng lên, chợt nghe thấy tiếng vải bị xé rách.

Trên lưng một cảm giác mát lạnh truyền đến, da thịt lộ ra trong không khí.

Y Vân nuốt lấy tiếng thét từ đầu lưỡi, cố không để rơi nước mắt, nàng hung hăng ôm lấy người. Trong lòng cảnh cáo chính mình, không được khóc, không để cho tên ác ma này đắc ý.

Y Vân nghe thấy thanh âm của hắn ta không mang theo một chút cảm tình nói: “Cho ngươi nội trong một nén nhang, mặc quần áo vào.” Nói xong đứng dậy đi ra ngoài.

Y Vân yên lặng đứng lên, cầm lấy tay nải kia, không một tiếng động mặc quần áo vào. Nàng ở trong lòng thầm thề, nhất định phải nghĩ cách chạy trốn.

Chỉ chốc lát, Y Vân liền thay nam trang, dùng dải lụa kia buộc cao mái tóc đen, đảo mắt liền biến thành tiểu công tử ưu nhã.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Bỏ trốn

Y Vân một thân nam trang đứng ở cửa động, bốn phía đều có mây trôi bành bồng, sương mù giăng phủ, không khí tươi mát. Cheo leo trên vách đá, từng bách xanh tươi điểm tuyết từng mảnh.

Thân lẻ trước cửa động, sừng sững trên vách núi, ương ngạnh sinh trưởng, nhứt nhứt khai hoa, tản mát ra hương thơm nhẹ dịu.

Đôi mắt với cảnh đẹp như vậy, Y Vân như cũ không chút vui mừng.

Bởi vì khung cảnh hữu tình như thế sao lại xuất hiện thêm một tên ác ma. Từng cánh hoa lẻ vương đầy trên người hắn. Mà hắn, tuyệt nhiên không để tâm. Đôi mắt hắn vẫn vậy như hàn băng lẳng lẳng nhìn Y Vân nhưng lại mang theo đó một chút thương thức cùng chiêm ngưỡng, hay do phong cảnh làm say lòng người.

Y Vân hận ý nhìn lại hắn, nàng phải cho hắn biết, cho dù là bị giết, cũng đừng hòng nghĩ nàng sẽ khuất phục.

Về mặt hắn nhìn Y Vân dần nở nụ cười, nhưng không mang đến một tia ấm áp.

Dưới ánh sáng rực rỡ, nụ cười kia làm cho lòng người run sợ, có cảm giác như rơi xuống vực sâu.

“Thật đáng tiếc nha, ngươi đúng là nữ nhân của hắn, nếu không.....”Hắn mở miệng, rồi dừng lại.

Y Vân trầm nghĩ, nếu hắn dám không an phận, có ý đồ với nàng, nàng liền nhảy xuống vực sâu không thấy đáy này.

Dường như nhìn thấy suy nghĩ của Y Vân, hắn nói: “Yên tâm, ta đối với nữ nhân của Long Mạc không có hứng thú.” Hắn nhìn sắc trời, “Đi thôi, có lẽ trong chốc lát ngươi có thể nhìn thấy phu quân tương lai của mình, nếu.....hắn còn quan tâm đến ngươi.”

“Ngươi nói cái gì?” Y Vân kinh ngạc hỏi, chẳng lẽ hắn hẹn với Long Mạc.

Tên đáng chết này cũng không nói thêm cái gì, ngửa đầu nhìn sắc trời, bỗng nhiên một tay ôm lấy eo Y Vân, nàng kinh hãi, hắn muốn làm gì?

“Đừng nhúc nhích, ngươi muốn chết nha.” Hắn ở bên tai nàng nhẹ nhàng nói. Lập tức, ôm Y Vân theo vách đá nhảy xuống.

Mũi chân hắn hướng đến một thân cây cổ thụ mọc từ vách núi, từng đàn chim bồng bồng, bay vút lên bầu trời. Liền một bước, họ đã trụ trên một khối quái thạch, hắn thậm chí dừng lại một lúc lâu trên tảng đá này. Đặt mình ở giữa không trung, cảm giác quả thật thích thú, nhưng Y Vân vẫn là sợ hãi, nàng biết hắn có ý dọa nàng, liền đem khuôn mặt nhỏ nhắn an định lại, kỳ thật trong lòng nàng là sợ hãi thật sự, gắt gao giữ lấy khuỷu tay hắn, không dám động đậy, sợ tên ma đầu này không cẩn thận hoặc là nhất thời tâm huyết dâng trào, đem nàng ném xuống, như thế chả phải tan xương nát thịt sao.

Gió lạnh cứ thế ở bên tai thổi tới, quét vào hai má nàng, không biết đã trải qua bao lâu, họ rốt cục cũng ngừng lại.

Y Vân nhìn bốn phía chung quanh, phát hiện nơi này gần kề chân núi, nàng không thể tin được, chỉ trong thời gian ngắn như vậy, bọn họ đã xuống núi.

Người này khinh công thật sự là sâu không lường hết.

Trước mắt là mái đình uốn cong thấp thoáng trong rừng cây, Y Vân ngồi ở trong ngôi đình nghỉ tạm. Mà tên ác ma kia, lại dựa vào trụ cột, nhắm mắt dưỡng thần.

Y Vân nhìn tình hình xung quanh đánh giá, đã gần tới chân núi, có hy vọng chạy trốn. Chính là người này võ công cao cường, ở trong tay hắn sẽ không có khả năng bỏ trốn. Không biết hắn mang nàng đến nơi này làm gì? Hình như đang đợi người. Hắn mới vừa nói, một hồi liền có thể nhìn thấy Long Mạc, có lẽ hắn đang chờ Long Mạc? Chẳng lẽ hắn bắt cóc nàng vì muốn dẫn dụ Long Mạc đến đây? Nếu là như thế, nhất định đối với Long Mạc sẽ bất lợi. Nàng hắn nên chạy trốn, nhưng như thế nào trốn đi đây? Y Vân trong lòng lo lắng vạn phần, trên mặt lại vẻ như không hề để tâm.

“Ai. Thật sự là khát nước nha? Có thể để ta đi tìm nước uống không?” Y Vân thật cẩn thận nói.

Người nọ ánh mắt cũng không mở nói: “Đừng hòng qua mặt ta. Ngươi trốn không thoát đâu.”

Ngồi ở trong đình, thời gian dần trôi qua, mắt thấy trời đã đứng ngo, vẫn không có chút động tĩnh gì.

Vàng thái dương ảm áp, gió nhẹ phe phẩy, vờn quanh hai thân hình trong đình.

Một hắc y nhân bỗng nhiên vô thanh vô thức xuất hiện, đoạ Y Vân thất kinh, thì ra nơi này còn có mai phục.

Long Mạc à Long Mạc, người ngàn vạn lần đừng đến.

“Chủ nhân, không có động tĩnh gì, căn bản không có người đến?” Hắc y nhân nhẹ giọng bẩm báo.

“Tiếp tục đi thám thính.” Hắc y nhân nhanh chóng biến mất.

“Ngày đã quá ngo, phu quân tương lai của người sai hẹn. Xem ra, hắc cũng không để ý đến người.” Tên ác ma dường như vui sướng khi thấy người khác gặp họa. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Nghe xong tin tức này, tâm Y Vân vốn khản trương bỗng nhiên dịu lại, Long Mạc chưa có tới, hắc sẽ không rơi vào gian kế của tên ác ma, sẽ không có chuyện gì xảy ra với hắc. Nhưng là, trong lòng nàng lại có một tia chua xót. Long Mạc không tới, vì sao lại như vậy? Hay là hắc đã biết nàng không phải Nguyệt tiểu thư, mà là một thể thân, một nha hoàn không đáng giá, cho nên cũng không cần để ý đến sự sống chết của nàng.

Chỉ là, Y Vân không quên được, Hội hoa xuân ngày đó hắc ôm nàng trong lòng, nói đã qua nhiều năm như vậy, ta đều nghĩ về người. Chẳng lẽ lời nói đó là giả?

“Như thế nào, thương tâm?” Thấy Y Vân cúi đầu không nói gì, tên ác ma hỏi.

“Hắn đến đây ta mới thương tâm, ta hy vọng hắc không trúng phải gian kế của người.” Y Vân lạnh lùng đáp lễ.

“Phải không?” Đôi mắt hắc sáng như đuốc nhìn chằm chằm vào nàng, “Vậy người vì sao lại khóc?”

Có sao? Tại sao nàng bắt tri bắt giác lại rơi lệ? Chống đỡ một ngày một đêm, nàng một chút cũng không lộ ra vẻ yếu mềm, nhưng như thế nào lại có thể trước mặt nên ác ma này mà khóc, Y Vân lau đi nước mắt, miệng cười như hoa.

Nàng nói: “Chẳng qua là bụi bay vào mắt thôi.”

Hắn nhìn Y Vân miệng cười như hoa, bỗng nhiên giật mình, bàn tay kéo lấy tay Y Vân, hướng ra bên ngoài đình, Y Vân trong lòng kinh sợ, không biết tên này lại muốn làm gì, nàng cũng không có phản kháng, dù sao cuối cùng cũng không mang lại kết quả gì.

“Người chạy đi đâu?” Y Vân hỏi nhưng hắc một lời cũng không nói, người này tính tình thật sự quái dị.

Hắn lôi kéo Y Vân băng qua một con đường mòn nhỏ, bỗng nhiên, ven đường trong bụi cỏ có vài đoá hoa nhỏ hấp dẫn tầm mắt nàng.

Mùa xuân, rất nhiều loài hoa đại đua nhau khoe sắc, những đoá hoa này thấp thoáng trong bụi cỏ, không mấy thu hút.

Cảnh mảnh khảnh, yếu đuối, đoá hoa vàng nhạt, cùng những loài hoa đại không có gì khác biệt, chính là Y Vân biết loài hoa này không đơn giản, hơn nữa, nó có thể cứu mạng nàng.

Hoa này tên Mê Tinh hoa, bên dưới đoá hoa có một cái gai nhỏ, nếu là bị thứ này đâm trúng, liền toàn thân mỏi nhừ, vô lực di chuyển. Trước kia cùng mẫu thân lưu lạc, trên người luôn giữ loài hoa này.

Y Vân trộm nhìn tên ác ma, thấy hắc không chú ý tới nàng liền bỏ tay hắc ra.

“Ta.....ta có việc, người đi trước đi.”

“Sao, chuyện gì?” Hắc nhướn mi, nhìn xuống nàng, trong mắt trước sau như một đầy hàn ý, “Như thế nào muốn chạy trốn?”

“Không phải, ta sao có thể trốn, chính là trốn cũng không thoát khỏi tay người, ta còn tự mình hiểu lấy. Chỉ là.....chỉ là.....” Y Vân cố ý đỏ bừng mặt, “Nhân có tam cấp, người có biết hay không.” *ba cấp này là gì chắc mọi người hiểu he. Còn không lại ta nói nhỏ cho nghe ^^*

Hắn sừng sốt, dường như không đoán được Y Vân sẽ nói như vậy: “Được rồi, xét người cũng không dám trốn.”

Y Vân chậm chậm chạy đến cây cối ven đường, xác định tên kia không nhìn thấy nàng, mới từ trên mặt đất cẩn thận hái đoá hoa kia. Chính là không có chỗ giấu, Y Vân liền đem chúng cài lên đầu của nàng, sau đó lại dùng những đoá hoa khác phủ lên, đem Mê tinh giấu đi.

Hoa đã có, nhưng mà như thế nào mới có thể dùng trên người tên ác ma này, đây chính là vấn đề khó khăn. Y Vân không tin tên này không biết đây là hoa độc, hắc võ công cao như vậy, không dễ dàng bị người khác lừa gạt, suy nghĩ nửa ngày, vẫn không tìm ra biện pháp, thôi thì hành sự tùy theo hoàn cảnh đi. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Chần chờ mãi, Y Vân mới từ bụi hoa chậm rãi đi ra.

Tên ác ma kia nhàn nhã ngồi ở ven đường, miệng ngậm lá cây, thấy Y Vân đi ra. Ánh mắt hần sắc bén nhìn chằm chằm vào vòng hoa trên đầu nàng: “Một nam tử, cài hoa cái gì?”

Y Vân gần như đã quên mình đang mặc nam trang, “Ta thích, ngươi không phải ngay cả việc này cũng quản ta, ác ma.”

“Ngươi gọi ta cái gì?”

“Ta gọi người ác ma đấy, như thế nào, muốn giết ta sao? Ngươi sẽ không, ta biết người còn có thể lợi dụng ta.”

“Ta gọi Quân Lăng Thiên, về sau ngươi kêu ta Lăng Thiên. Nếu không.....” Hai mắt hần nhú lại, xấu xa nói: “Ngươi tuy rằng không sợ chết, chỉ là ta biết ngươi sợ cái gì, chớ chọc giận ta.” Y Vân bị hù dọa liền vội vàng im lặng.

Nàng biết tên ác ma này chính là nói được làm được.

Quân Lăng Thiên, người kêu ngạo, tên cũng kêu ngạo, ngươi tưởng mình có thể vượt qua ông trời sao

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Tiểu ma nữ

Có tiếng nước róc rách truyền đến, vô cùng êm dịu, Y Vân trong lòng vui vẻ, có nước nha. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Liền một lát, một con sông nhỏ lưu động uốn lượn trước mắt, chẳng lẽ là bởi vì vừa rồi nàng nói muốn uống nước, cho nên hần liền mang nàng đến bờ sông sao? Nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của hần, Y Vân cảm thấy hần cũng chẳng đáng ghét là mấy.

“Cho ngươi nội trong một nén hương, nhanh uống nước.” Thanh âm của hần như một khối băng, nhẹ nhàng toả hàn khí.

Vẫn là tên ác ma, không hơn không kém, uống công nàng vừa rồi có chút thiện cảm với hần, liền sau những lời này biến mất không chút dấu vết.

Bất quá Y Vân cảm thấy hiện giờ nàng tuyệt nhiên không sợ hần, con người nếu đến cả chuyện sinh tử cũng không màng, thì còn có cái gì đáng sợ? Y Vân không phải là dạng nữ tử mặc cho người định đoạt, nàng còn đang chờ thời cơ đào thoát.

Nước sông thanh khiết, trong nước còn có ngư nhân vui đùa, bàn tay nàng mềm mại đặt vào trong làn nước, thật lạnh nha, mới đầu mùa xuân, nước sông vẫn còn lạnh.

Uống ngay hộp nước, rửa mặt, mặt nước dần hiện ra một mỹ mạo công tử, Y Vân cho dù mặc y phục gì đều không giấu được vẻ thiên hương quốc sắc, chỉ là vòng hoa nhỏ cùng bộ nam trang thực không phù hợp.

Ngồi ở bờ sông nghịch cỏ, nàng mang những đoá tiểu bạch hoa thả vào trong nước.

Hoa kia trong nước dập dềnh, trong chót lát liền xếp thành một dải, giống như một chuỗi ngọc xuôi dòng nước.

Nhìn đoá hoa dần trôi xa, thoáng có một ý niệm, nàng đã có cách trốn thoát.

Y Vân từ nhỏ vốn thích bơi lội, nàng có thể chìm vào trong nước, nín thở.

Không biết ngọn núi này là Khuynh Đình Sơn ở phía nam kinh thành hay Ô Mi Sơn phương bắc, nếu là Khuynh Đình Sơn, sông này chính là Lăng Hà, nếu nàng theo nước sông trôi đi, có thể tới kinh thành.

Không biết tên ác ma này có thể bơi lội hay không, cũng không dám tưởng tượng, nếu bị hần bắt trở về, không biết hần sẽ trừng phạt nàng thế nào.

Mặc kệ, dù sao cũng không ai đến cứu viện, chỉ bằng tự cứu chính mình, cùng ác ma này một chỗ, nói không chừng hần khi nào sinh ác tâm, liền đem nàng giết đi. Như vậy thật uống công thời gian nàng phải chịu đựng hần.

Y Vân lặng lẽ liếc tên ác ma, thấy hần vẫn chưa chú ý tới nàng.

Lặng lẽ đi đến bờ sông, đem chân bước tới, làm như sắp sẩy chân rơi xuống nước, bùm một tiếng nhảy vào giữa sông, nước văng khắp nơi.

Nước sông lạnh băng, Y Vân còn không kịp lặn xuống nước, liền bị tóm cổ nhấc thẳng lên.

Chỉ thấy tên ác ma kia hé ra khuôn mặt tuần tú, mang theo nàng ở trên mặt nước bay lên.

Nàng như thế nào lại quên, cho dù hấn không thể bơi lội cũng có khinh công đi trên nước. Lúc này bị hấn phát hiện, về sau làm sao trốn đi đây?

Một đoá hoa cúc rớt xuống nước, Y Vân lúc này mới nhớ tới Mê tình hoa trên đầu, nóng lòng vội lấy xuống một đoá, hung hăng hướng tay hấn đâm tới. Trên cánh tay kia, còn có vết thương do nàng cắn hôm đó.

Quân Lăng Thiên như thế nào cũng không nghĩ ra tiểu nha đầu này có thể lừa gạt hấn, cứ tưởng rằng nàng là sẩy chân rơi xuống nước, hiện giờ xem ra, là nàng cố ý.

Đã sớm thấy nàng mang theo một vòng hoa trên đầu, không nghĩ tới là dùng để công kích hấn.

Lòng bàn tay một trận đau đớn, nha đầu kia thế nào đem gai Mê tình hoa điểm lên huyết đạo trong tay hấn. Trong lúc nhất thời, máu hướng lên đầu, chỉ cảm thấy trước mắt mờ ảo, tứ chi mỏi nhừ, cả người vô lực.

Cách bờ sông gần như vậy, hấn lại không có một tia khí lực. Chân mềm nhũn, hai người đều ngã vào trong nước, cá trong nước kinh hoàng bỏ chạy.

Sao lại dễ dàng bị lừa gạt như vậy? Việc này trước đây chưa từng xảy ra. Quân Lăng Thiên trước khi hôn mê chán nản nghĩ. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Y Vân trong lòng vui mừng không nói nên lời, rốt cuộc đã được tự do, có thể thoát khỏi tên ác ma này.

Nhìn thấy hấn chìm dần vào nước, nàng vẫn không đành lòng, tuy rằng nàng hận hấn, chán ghét hấn, nhưng nàng chưa bao giờ hại bất luận kẻ nào, vẫn là không muốn để hấn chết đuối.

Y Vân ở trong nước nâng thắt lưng hấn lên, đem hấn cứu lên bờ, kéo tới bụi hoa.

Hấn im lặng nằm đó, nhìn qua như vậy điềm tĩnh, đối với nàng không hề có chút uy hiếp, giờ phút này nàng không còn là vật trong lòng bàn tay hấn, thay vào đó hấn đã lọt vào tay nàng.

Tâm tình thực tốt cùng tiếng nước chảy róc rách, nàng cảm nhận được hết thảy. Cảnh sắc như vậy thật đáng yêu, thực vui mắt.

Lúc này đây, Y Vân mới có tâm tình tốt đẹp đánh giá tên ác ma này.

Y phục của hấn đều ướt, dán chặt vào người. Có lẽ mới vừa từ trong nước thoát ra nên sắc mặt hấn trắng nõn, nhưng vẫn không bằng Long Mạc, bờ vai của hấn thực rộng, vóc dáng cũng rất cao.

Hấn nằm ở đó, cả người vẫn toát ra khí thế bức người.

Không biết vì sao, Y Vân cảm giác hấn dường như là một tên cường đạo, mà lại không phải là cường đạo. Thật khó hiểu.

Y Vân theo trên người hấn, bắt lấy thanh kiếm bên hông.

Kiểm ra khỏi vỏ, hàn quang loé sáng.

Nàng chỉ cần nhẹ nhàng một kiếm, hấn liền hồn lìa khỏi xác, nhưng mà nàng làm không được. Hận ý còn tại trong lòng sôi trào, nhưng, nàng như cũ vẫn không thể hạ thủ.

“Ác ma.” Thanh âm Y Vân uyển chuyển nói thật nhỏ: “Không biết ngươi và Long Mạc có thâm thù đại hận như thế nào, chỉ vì như vậy mà ngươi liền ức hiếp một nữ tử tay trái gà không chặt, vũ nhục ta, đe dọa ta, chẳng lẽ đây chính là hành vi của chính nhân quân tử sao? Ân ân oán oán khi nào mới hết, hy vọng người không có chấp trả thù, không cần làm một ác ma, người gặp người ghét. Hôm nay ta tha ngươi, hy vọng ngày sau ngươi không đối đầu với Long Mạc.”

Nói xong định cầm kiếm bước đi.

Quay đầu lại nhìn thoáng qua hấn ngủ thực thành thoi, có chút tiện nghi cho tên ác ma này. Nghĩ đến nàng phải chịu lắng nhục, có chút chưa hết giận.

Y Vân lại quay trở lại, hướng Lăng Quân Thiên hung hăng đá tới.

“Ma nữ.” Một thanh âm trầm thấp như nói mê.

Y Vân trong lòng hoảng sợ, nhìn quanh bốn phía, cũng không nhìn thấy người nào.

Quay đầu, chỉ thấy Lăng Quân Thiên hai mắt mở to, tròn mắt cất giấu hàn quang.

“Ngươi.....ngươi sao lại tỉnh.” Tại sao có thể như vậy, người bình thường trúng độc Mê tình hoa, ít nhất trong ba bốn canh giờ mới có thể tỉnh lại, nhưng mà hấn, thật không phải người bình thường mà.

Quân Lăng Thiên nhìn thấy Y Vân, nàng lẳng lặng đứng ở đó, ánh nắng ngày xuân soi sáng khuôn mặt phấn hồng.

Đôi mắt trong suốt dừng ở hán, kinh ngạc, sợ hãi, ra là bị hán dọa đây mà.

Hán bỗng nhiên cảm thấy nàng giống như một đoá hoa tuyết, hoa tuyết mùa xuân.

“Ngươi yên tâm, ta vẫn chưa thể cử động, chẳng qua là ý thức thanh tỉnh, như thế nào, tiểu ma nữ, tiếp theo ngươi định làm gì. Quân Lăng Thiên ta còn chưa bao giờ bị nữ nhân đánh qua, ngươi là người đầu tiên, xem ra ngươi thật có phúc nha.”

“Ta là ma nữ?” Tên ác ma này, chính hán mới là ma quỷ, lại kêu người khác là ma nữ sao?

“Chẳng lẽ không đúng ư? Hôm qua ngươi cắn ta, hôm nay ngươi lại dùng Mê tình đâm ta một phát, còn lấy kiếm của ta đi, mới vừa rồi lại đá ta, xin hỏi ngươi như vậy lẳng nhục một nam tử tay trái gài không chặt, không phải ma nữ thì là gì?” *Thiên ca mồm mép wa đi ah*

Ra là, lời vừa rồi của nàng bị hán nghe thấy, nhưng thế nào nói nàng lẳng nhục nam tử, thực buồn cười.

“Ác ma cùng ma nữ, thật sự là trời đất sinh một đôi.” Giờ phút này hán không có chút bộ dạng uể oải, tựa như đang nghỉ ngơi, hán đang có ý đồ gì.

Y Vân nghe thấy câu nói sau của hán, vô cùng tức giận, thật là giống một tên ác ma không hơn không kém. Đến lúc nào rồi mà vẫn không quên trêu đùa nàng.

Tâm tính bướng bỉnh bỗng nhiên bùng tỉnh, nếu đã kêu nàng Tiểu ma nữ, vậy thì làm ma nữ đi.

Nàng cầm kiếm, hướng đến tim hán, vẻ mặt ngọt ngào tươi cười, “Nếu ta là ma nữ, vậy hôm nay bốn cô nương cũng cho ngươi nếm mùi vị bị khi dễ.”

Nói xong, lưỡi kiếm khẽ động, đem áo Quân Lăng Thiên chém nát, lộ ra vòng ngực rắn chắc.

“Ngươi.” Quân Lăng Thiên hít vào một hơi, không thể tin nhìn Y Vân, nữ tử tươi cười thanh thuần này lại dám huỷ y phục của hán?

“Như thế nào, mùi vị bị người khi dễ ra sao, ngày ấy ngươi không phải ý mình có chút võ công, liền tùy ý coi thường người khác. Như thế nào, có sợ không?” Y Vân, nói xong, lại xé ra ống tay áo của hán.

Quân Lăng Thiên cả người tức điên, hôm nay thế nào hán lại rơi vào tay tiểu nha đầu này, thật là chuyện dọa người.

Vốn trên người mình có pháp hiệu đưa tin cho thuộc hạ, lúc nào cũng ở trên người hán. Chính là hán nếu gặp nguy hiểm đều có thể mọi lúc mọi nơi gọi tín báo, tuy nhiên cái tín hiệu này hán chưa bao giờ dùng qua, bởi vì với võ công của hán mà nói căn bản là không cần đến.

Hôm nay xem ra có cần phải dùng đến? Thật hán cũng không dám tưởng tượng, nếu để cho thuộc hạ nhìn thấy hán bị một nữ tử khi dễ, không biết mặt mũi hán dễ đâu.

Quân Lăng Thiên nhãn quang sắc bén bắn về phía Y Vân, nếu ánh mắt có thể giết người, Y Vân không thể nghi ngờ nàng đã chết trăm ngàn lần.

“Ngươi tiếp tục nha, có phải hay không muốn đem quần ta cũng lột đi.” Quân Lăng Thiên nhìn thấy Y Vân đứng đấy, hai má đỏ ửng, không nói nên lời, “Như thế nào, thẹn thùng? Ngươi nhanh lên nha, có phải ngươi chưa từng thấy qua nam nhân lỗ thối, ta đây lần này cho ngươi mở mang tầm mắt.” *sac*

Hừ! Y Vân thật không tin được, rõ ràng là nàng trêu đùa hán, như thế nào lại..... Nam nhân này, da mặt thật dày mà.

Nếu hán nhanh như vậy liền tỉnh dậy, ắt hẳn hán so với người bình thường thời gian tác dụng của độc ít hơn, nếu nàng chạy thoát, rất nhanh sẽ bị hán đuổi kịp. Xem ra nếu không huỷ hết quần áo của hán, nàng nhất định trốn không khỏi. Y Vân tránh đi ánh mắt hán, nhưng vẫn cảm nhận được đôi mắt hán như thiêu như đốt, cơ hồ muốn đem nàng đốt thành tro.

Roạt roạt, hai đùi Quân Lăng Thiên liền lộ ra.

Y Vân biết nàng đã chọc giận tên ác ma này, không dám nhìn hán, sợ rằng bị ánh mắt hán dọa chết.

“Tạm biệt, ác ma.” Y Vân nói xong, đi đến bờ sông, liền nhảy vào nước, rồi đi.

Quân Lăng Thiên nhẫn nhịn bình tĩnh nhìn Y Vân tiêu sái thoát đi, còn chưa bao giờ có người từ trong tay hán chạy thoát, cũng chưa có người thắng thần nói chuyện với hán, càng không có người làm cho hán tức giận đến vậy, Nguyệt Hạ Hương này, một ngày một đêm liền làm cho hán trải qua rất nhiều lần đầu tiên. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Nguyệt Hạ Hương, Quân Lăng Thiên trong lòng nhắc tên nàng, ngươi làm ta cảm thấy hứng thú ta nhất định không bỏ qua.

Chúng ta còn có thể gặp lại.

Chương 14: Được cứu

Do là đầu mùa xuân, nước sông vẫn còn lạnh, Y Vân không biết nàng đã bơi bao lâu, cho dù đã ra khỏi núi nhưng nàng vẫn không dám lên bờ. Sợ rằng sẽ lại bị Quân Lăng Thiên bắt được. Hắn tuy rằng y phục bị xé nát, nhưng nói không chừng đã được thuộc hạ giải cứu. Nghĩ đến hắn ta bị thuộc hạ nhìn thấy tình cảnh chật vật như vậy, Y Vân liền buồn cười đến chết, rốt cuộc cũng trừng phạt được tên ác ma này, tâm tình thực sáng khoái.

Phía trước truyền đến tiếng nói cười vui vẻ, Y Vân từ trong nước hiện lên.

Trên bờ là một rừng Hạnh hoa, nụ hoa nhất nhất nở rộ, thoắt ẩn thoắt hiện trong sương mù. Một cái viện nhỏ an tĩnh ngự trong rừng hoa, mơ hồ có vài nữ tử y phục rực rỡ vui đùa, thanh âm trong trẻo khuấy động tiên cảnh.

Xem ra nàng đã trôi đến vùng ngoại thành, nơi này hẳn đã an toàn. Y Vân mỗi một bơi lại gần bờ, bước lên.

Cả người ướt đầm, nước từ y phục, từ mái tóc nàng tí tách rơi xuống. Gió lạnh thổi đến, chỉ cảm thấy cả người run rẩy, người nàng như biến thành khối băng, hai chân mềm nhũn không chút khí lực. Y Vân dựa lưng vào thân cây, chậm rãi ngồi xuống.

Kỳ thật nàng đã sớm mệt mỏi, nhưng vì đang ở trong nước nên nàng kiên cường chống đỡ, lúc này lên trên bờ, tâm lý nhanh chóng thả lỏng, thể lực hoàn toàn cạn kiệt.

Nhìn sắc trời đã dần ngã về tây, nếu ở bên ngoài quá lâu, nói không chừng sẽ lại bị tên ác ma kia đuổi đến nơi, nàng thật sự không muốn trở lại những ngày u tối vừa qua.

Tiếng cười khanh khách truyền đến, mấy nữ tử kia, trên người là y tinh xảo, hội ở trong khu rừng hái hoa cỏ. Bên ngoài khu rừng một cỗ xe ngựa hoa lệ an nhiên dừng chân, mã phu thân nhiên ngủ gật. Xem ra là tiểu thư phú hộ đi đạp thanh đây mà, có lẽ nàng có thể theo các nàng trở về, thật sự Y Vân không còn khả năng tự mình quay về.

“Tiểu thư, người xem bên kia có mấy đoá hoa màu lam, nô tỳ đi hái.” Một tiểu nha hoàn y phục cũng thập phần rực rỡ, hướng đoá hoa gần Y Vân nhìn đến.

“Được, nhưng nhanh lên ta muốn trở về.” Một thiếu nữ thanh y nũng nịu nói.

Tiểu nha hoàn nhanh chạy tới, bàn tay vừa chạm vào cánh hoa chợt phát hiện ra Y Vân cả người ướt đầm.

“Ai nha, người là ai?” Nhìn thấy Y Vân, tiểu nha hoàn trừng lớn đôi mắt, kinh hô.

“Không được cử động!” Y Vân còn chưa kịp phản ứng, một thanh kiếm đã nhanh ở trên cổ nàng.

Y Vân còn chưa biết rõ chuyện gì xảy ra, liền tính mạng một lần nữa bị đe dọa.

“Đừng.” Y Vân hướng người cầm kiếm phía sau: “Ta không phải người xấu.”

“Nói! Người vì sao ở trong này, là ai phái người tới?” Một thanh âm trầm thấp sắc bén phóng tới.

Y Vân hồ hững cười, xem ra hẳn nghĩ nàng là thích khách, nhìn nàng như vậy thực giống thích khách sao?

“Người nhìn ta giống thích khách sao? Ta là gặp người xấu, từ trong nước đào thoát, rồi vô tình lạc vào nơi này.”

“Băng Nham, dừng tay” Thiếu nữ thanh y nhẹ nhàng tiêu sái bước đến, nhìn thấy bộ dáng Y Vân nói.

Thiếu nữ, thanh y tung bay, bước chân uyển chuyển, mắt ngọc mảy mai, bộ dạng rất đáng yêu, khi mỉm cười, trên gương mặt lộ ra hai lúm đồng tiền. Con ngươi trong veo không một tia tạp sắc, chính là một cô nương đơn thuần đáng yêu. Y Vân thoáng liền có hảo cảm với tiểu cô nương này.

Y Vân cả người nhiễm nước, y phục gất gao dán chặt vào người, lộ ra vóc người là lứt, tóc đen bám vào hai bên má, từng giọt nước vẫn thủy chung rơi tí tách. Đôi mắt trong veo trầm tĩnh như đêm, cho dù kiếm kẻ cổ, vẫn tĩnh lặng như hồ thu.

Hai nữ tử nhìn nhau trong trong nháy mắt, liền yêu thích lẫn nhau.

“Người là ai? Vì sao xuất hiện ở nơi này?”

“Ta là bị ác nhân bắt giữ, vừa mới chạy trốn đến nơi này.” Không biết vì sao, Y Vân cảm thấy thanh âm của nàng càng ngày càng thấp, đầu choáng váng, sờ lên trán nóng bừng, không ngờ nàng như thế liền bị bệnh.

Có lẽ đêm qua chịu đựng một đêm trong cơn động, đã nhiễm lạnh, hiện tại lại ngâm mình lâu trong nước, thêm gió lạnh, thật nàng đã nhiễm thương hàn. Hơi thở nàng nặng nhọc, mỗi khi mở miệng liền tựa như cái tiểu hỏa lưu *lò than*, nóng hừng hực.

Bóng người trước mắt mờ ảo, tai ông ông, thân mình dần dần mềm nhũn ngã xuống, lơ mơ nghe thấy nữ tử nói, “Băng, mau cứu người, đem hắn lên xe ngựa.”

Xe ngựa hướng trong thành chạy nhanh. Y Vân nằm trên mã xa, chỉ cảm thấy bản thân lúc tỉnh lúc mê, thân nhiệt lúc nóng lúc lạnh.

“Người là công tử nhà nào?” Lờ mờ nghe thấy thanh âm nữ tử hỏi.

Nhà ở nơi nào? Y Vân trong nháy mắt có chút hốt hoảng. Nguyệt phủ là nhà mình sao? Tuy rằng Nguyệt lão phu nhân đối với nàng tốt lắm, tuy rằng nàng vẫn xem đó là nhà, nhưng dù sao đó cũng không phải nhà nàng. Hiện giờ bộ dạng nàng thế này, chỉ sợ không thể hỏi Nguyệt phủ.

“Ta không có nhà.” Y Vân mơ mơ màng màng nói.

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, không gian thay đổi, nàng được mang đến một gian phòng, tiếp đó có người bắt mạch cho nàng, cho nàng uống thuốc, sau đó liền vô thức thiếp đi.

Tỉnh lại phát hiện bản thân đang ở trong một sương phòng bố trí hoa lệ mà thanh nhã, giường lớn nệm vàng miêu phượng, chăn thêu uyên ương hí thuy.

Đây là địa phương nào? Y Vân sau một lúc lâu nhớ lại nàng đã thoát khỏi bàn tay ác ma lại được một nữ tử cứu giúp.

Hương hoa tươi mát mà thanh nhã thoáng lượn lơ, thư án lấp đầy kinh thư, bình hoa lưu ly cắm một nhánh hoa trắng thanh khiết.

Nơi này hẳn là nhà của nữ tử thanh y kia, không biết thân phận của nàng là gì? Ấy hẳn là tiểu thư nhà phú hào. Trên người Y Vân hiện một thân bạch y hoa phục, nam trang như cũ. Y Vân cả kinh, không phải là nam tử thay y phục cho nàng chứ?

Trong lòng bất an không yên, ngoài cửa liền truyền đến thanh âm hai người thấp giọng nói. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

“Nghe nói người hôm qua dẫn theo một công tử hồi phủ. Như thế nào lại lỗ mãng như vậy, tùy tiện dẫn người về nhà, vạn nhất là kẻ xấu thì làm thế nào.” Một thanh âm văn nhã nghiêm giọng nói. Y Vân nghe như sét đánh ngang tai, giọng nói này tại sao lại quen thuộc đến vậy, hay do nàng đã tâm niệm đến Long Mạc quá nhiều nên sinh ảo giác. Nhưng nghe đến giọng nói trầm ổn, kiên định kia lồng ngực nàng không ngừng đập rộn.

Nàng thật không nghĩ rằng có thể nhìn thấy hắn.

“Hoàng huynh, đừng nóng giận! Nàng là một nữ tử, lại là một mỹ nữ tuyệt sắc. Nếu không tin người cứ vào xem.” Thanh âm ngân thơ nói.

“Nữ tử cũng không được, hôm kia Nguyệt tỷ tỷ người bị bắt cóc, người cũng không phải là không biết, vậy mà còn trốn đi ra ngoài, thế nào lại mang về một ngoại nhân. Nàng nếu tỉnh lại thì mời xuất phủ.”

“Đừng mà, hoàng huynh người thật nhẫn tâm, người ta không có nhà nga, rất đáng thương.”

“Làm sao người biết nàng đáng thương, nói không chừng là lừa gạt. Nếu buổi tối trở về, nàng còn chưa đi, ta khả thu thập người.”

Nghe được hắn muốn đuổi nàng đi. Y Vân tâm tình lạnh lẽo như hàn băng. Con người rất kỳ quái, nếu người mỗi thời mỗi khắc đều tưởng niệm một người, trong lòng sẽ luôn cho rằng hắn cũng nghĩ về người, nhưng khi biết được sự thật thì hắn thậm chí căn bản còn không nhớ tới người, chỉ là tự bản thân hy vọng quá nhiều.

“Hoàng huynh, ta biết phải làm thế nào, người còn không mau đi bồi Nguyệt tỷ tỷ.”

“Nhớ kỹ, lát sau ta trở về, không hy vọng còn nhìn thấy nàng ta.” Lại một lần nữa lạnh giọng dặn dò.

Giọng nói liền biến mất, bên ngoài lại khôi phục sự yên tĩnh.

Từ màn trúc một thiếu nữ thanh y bước đến, theo sau là tiểu nha hoàn phần y.

Xuyên qua màn vi khai mở, Y Vân nhìn thấy một bóng dáng, là Long Mạc, lục y thanh lệ, vội vàng rời đi.

“Long Mạc, Long Mạc” Y Vân trong lòng điên cuồng gọi tên hắn, nhưng hắn đã đi thật xa.

“Tỷ tỷ, người đã tỉnh, thật tốt quá. Người làm sao vậy, có chỗ nào không khoẻ? Sắc mặt thật tái nhợt, Úc nhi, nhanh đi gọi ngự y.”

“Không cần.” Y Vân nhẹ giọng ngăn lời của nàng.

“Cô nương, ta không sao, ta đã tốt lắm, chỉ là thân mình có chút suy yếu. Cảm ơn người đã cứu ta.”

“Cái gì mà Cô nương.” Phần y tiểu nha hoàn nói: “Đây là công chúa, còn không mau thi lễ, chính công chúa chúng ta cứu người, người tối hôm qua sốt cả

một đêm”

Y Vân nhẹ nhàng thi lễ, nữ tử thanh y nâng tay nâng nhẹ nói: “Tỷ tỷ chó khách khí.” Nói xong trừng mắt nhìn tiểu nha hoàn. “Không cần bái kiến, tỷ tỷ cứ gọi ta Thanh Tâm, nơi này là quý phủ của Nhị hoàng huynh. Hôm qua ngươi ngất đi. Ta không tiện mang ngươi tiến cung nên đem ngươi đến nơi này. Tỷ tỷ cứ yên tâm ở đây dưỡng bệnh.” Thanh Tâm công chúa mỉm cười nói. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Thật có thể yên tâm sao? Mới vừa rồi còn nghe thấy có người muốn đuổi nàng mà.

“Tỷ tỷ tên gọi là gì?” Long Thanh Tâm hỏi.

“Ta gọi Nhan Y Vân.” Y Vân đáp, “Công chúa có ơn cứu mạng, ta ngàn lần không quên, nhưng cũng không nên quấy rầy công chúa.”

“Vậy ngươi đi đâu?” Thanh Tâm ngây thơ nói: “Tỷ tỷ ngươi không phải không có nhà sao, ở lại nơi này đi, ta thực rất thích ngươi. Tỷ tỷ coi như vì chút ân tình ta cứu ngươi mà ở nơi này với ta vài ngày. Huống chi thân thể ngươi còn rất yếu, ta vẫn là lo lắng. Tốt lắm, cứ quyết định như vậy đi, Úc nhi, truyền trù phòng, ta muốn cùng Y Vân tỷ tỷ dùng cơm.”

Úc nhi đáp ứng một tiếng vội vàng lui xuống

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Tâm hồn thiếu nữ

Y Vân nhìn biểu tình ngây thơ, nghĩ thầm công chúa này thật sự là được nuông chiều làm hư, người trong hoàng thất có lẽ đều như vậy, chủ ý của nàng thì không ai có thể phản đối, bất quá Y Vân lại càng ngày càng thích vị công chúa tuy hững hờ mà thẳng thắn này. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Nàng không có một chút nào cao ngạo, luôn miệng kêu Y Vân tỷ tỷ, đầu sao nàng cũng là một công chúa cô độc, sống trong hoàng cung đại điện, người với người ở nơi đó rất khó trở thành bằng hữu, từ lúc cứu Y Vân, liền một lòng cùng với mình thành bằng hữu.

Y Vân đáp ứng, nàng quyết định không cần phải phụ lòng tốt của công chúa, nhưng bản thân Y Vân biết đây chỉ là cái cớ nàng tự thuyết phục mình, kỳ thật chính nàng vẫn là vì muốn nhìn thấy Long Mạc.

“Công chúa, ngươi làm sao biết ta là nữ nhân. Quần áo trên người ta là ai thay?”

“Này nha,” Công chúa mỉm cười, “Tỷ tỷ ngươi là lo lắng ta cho nam tử hội thay y phục cho ngươi liền phát hiện ngươi là nữ tử à? Không phải, kỳ thật, trên người ngươi ướt đầm, ta đã sớm hoài nghi ngươi là nữ, nào có nam nhân mà đáng ngươi là ướt như vậy, lại có nam tử nào dung mạo lại tuyệt mỹ đến thế. Sau khi ngự y bắt mạch cho ngươi, mới xác định ngươi thật là nữ nhân. Yên tâm đi, y phục là do Úc nhi thay, tỷ tỷ thân thể quý giá như vậy sao có thể tùy tiện để nam nhân xem qua?” Tiếng nói công chúa tuy rằng thanh thúy nhưng liên tu không ngừng.

“Là như thế này nha, công chúa,.....” Y Vân vừa định nói, liền bị nàng ngăn lại.

“Không cần một câu công chúa, hai câu công chúa, ta gọi ngươi tỷ tỷ, gọi ta Thanh nhi đi.”

“Điều này sao có thể, Y Vân nào dám làm tỷ tỷ của công chúa, công chúa vẫn nên gọi thẳng tên của ta thì hơn.” Nàng là một nha hoàn, không muốn làm tỷ tỷ công chúa, cũng không tưởng thấy người sang bắt quàng làm họ, nàng chỉ muốn yên phận sống tốt là được.

Chính là thế sự trên người, nàng thật không nên yêu thương Long Mạc.

Hắn là hoàng tử cao quý, hơn nữa lại là vị hoàng tử được hoàng thượng yêu quý nhất, hắn cũng là người mà hầu hết nữ tử trong kinh thành mơ tưởng, hắn lại là vị hôn phu tương lai của tiểu thư Nguyệt Hạ Hương.

Nàng cùng hắn chính là hai đường thẳng song song, cho dù kéo mãi kéo mãi cũng không thể gặp nhau.

Y Vân khẽ hạ mi, giấu đi dòng lệ đau buồn nơi khoé mắt.

Trong son động, Y Vân từng hạ quyết tâm không được khóc, nhưng không biết vì sao khi nghĩ đến Long Mạc, lòng nàng lại đau như vậy. Hình ảnh hắn cứ thế đi vào trái tim nàng, để rồi từ từ tra tấn, giày vò nàng.

“Tỷ tỷ, ngươi có tâm sự, vì sao không nói cho Thanh nhi. Có phải hay không chuyện tình cảm?” Long Thanh Tâm ánh mắt vụt sáng, tựa như một búp bê đáng yêu, nàng ghé vào bên giường, lặng lẽ nhìn Y Vân, ánh mắt tình quái.

Y Vân mỉm cười, nhẹ gõ vào đầu công chúa, tuy rằng nàng là chủ tử nhưng không hiểu vì sao Y Vân xem nàng như muội muội của mình.

“Tiểu nha đầu, ngươi biết cái gì là tình cảm sao?”

“Ta là không hiểu, vì sao con người khi nhắc đến tình cảm liền không bình thường. Nhị hoàng huynh ta chính là ví dụ điển hình. Y Vân tỷ ngươi không biết chứ hai ngày trước, khi Nguyệt tiểu thư bị cướp đi, Nhị hoàng huynh ta tựa như người mất hồn, ta chưa bao giờ thấy huynh ấy như vậy. Suốt một đêm không chợp mắt, không ngừng phái người đi tìm, sau lại nghe nói nhận được thư tín, bảo hoàng huynh phải đến chỗ nào đấy để chuộc người? Ta cũng không rõ lắm, chỉ biết rằng hôm sau hoàng huynh nhất nhất muốn một mình đi phó ước. Sau đó Nguyệt phủ phái người đến thông báo, Nguyệt tiểu thư đã được cứu trở về, huynh ấy liền vội vàng chạy qua. Hôm nay lại đến Nguyệt phủ, thật không biết bộ dạng Nguyệt tiểu thư kia xinh đẹp như thế nào, lại khiến Nhị hoàng huynh mê đắm như vậy. Nghe nói nàng là kinh thành đệ nhất mỹ nữ cũng là đệ nhất tài nữ. Chẳng lẽ so với tỷ tỷ ngươi còn mỹ hơn sao?”

Long Thanh Tâm đang thao thao bất tuyệt, tuyệt nhiên không phát hiện sắc mặt Y Vân đã muốn trở nên trắng bệch.

Nàng nghĩ mãi vẫn không rõ tại sao Long Mạc lại không đến, nguyên tưởng rằng thân phận của nàng bị tiết lộ, lại như thế nào không nghĩ tới chính tiểu thư âm thầm ra tay, tiểu thư thế nào lại từ bỏ nàng. Tiểu thư đương nhiên không phải được người cứu trở về, nàng vốn không bị cướp mà người thay nàng chịu hạn chính là tiểu nha hoàn này, tiểu thư làm như vậy, chỉ là sợ, sợ Long Mạc một khi cứu người ra phát hiện đó không phải nàng mà là tiểu nha hoàn. Tiểu thư sợ sự thật sẽ bị bại lộ.

Y Vân trong lòng nổi lên từng đợt thương cảm, uống cho nàng có tâm thay tiểu thư suy nghĩ, thế nhưng người lại nhẫn tâm không màng đến sự sống chết của mình.

Mặc dù đã biết tiểu thư rất lâu nhưng Y Vân thật khó có thể tưởng tượng, tiểu thư vì hạnh phúc của mình mà hy sinh tính mạng người khác.

Hận? Y Vân như cũ không hận nàng, chỉ thấy thật đáng buồn thay tiểu thư, nếu tình cảm chỉ dựa vào lừa dối mà có, thì liệu nó có sâu sắc, có chân thật và có thể duy trì được bao lâu?

“Tỷ tỷ ngươi không sao chứ?” Long Thanh Tâm lo lắng nói, đôi mắt tràn đầy quan tâm.

“Ta không sao. Không cần lo lắng, chỉ có chút choáng váng thôi.”

Tiểu cung nữ Úc nhi vén rèm đi đến, theo sau là mấy cung nữ bê chén đĩa, bày ra một bàn ăn thịnh soạn.

Y Vân mang tâm trạng phiền muộn, miễn cưỡng dùng bữa.

Sau khi ăn xong, công chúa muốn cùng nàng bên ngoài ngoạn du, Y Vân tuy thân mình còn có chút suy yếu nhưng cũng không đáng ngại.

Nàng vẫn một thân nam trang, Thanh Tâm có hỏi qua, Y Vân tỷ, sao không thay quần áo? Trên người ngươi chính là y phục của Nhị hoàng huynh ta.

Y Vân nói không cần thay đổi, cứ để như vậy đi, đổi đi đổi lại thực phiền toái.

Kỳ thật nàng rất lưu luyến mùi hương Long Mạc còn lưu lại, đó là hơi thở là hương vị chỉ riêng của hắn.

Ngoại viện, ánh nắng tươi sáng, xuân sắc mon mọn, gió xuân nhẹ tto điểm cho hoa viên, không khí thoảng hương hoa theo xuân phong ngấm vào lòng người.

Hương hoa thu hút từng đàn ong mật, hút lấy mật hoa, lưu luyến không rời.

Cảnh đẹp như tranh, nhưng Y Vân đều không có tâm tình thưởng thức.

“Y Vân tỷ ta muốn trở về lấy giá vẽ, ngươi ở chỗ này chờ ta.” Bởi vì không có cung nữ theo hầu, Thanh Tâm liền chính mình trở về.

Y Vân từ trên mặt đất nhặt lên một đoá hoa chưa tàn, một tiểu ong mật cư nhiên bay đến, Y Vân si ngốc nhìn nó ở trên tay nàng vội đến vội đi. Có lẽ chỉ có chúng mới không có ưu sầu.

“Ngươi như thế nào lại mặc y phục của bốn vương?” Bỗng nhiên một thanh âm lạnh lùng truyền tới.

Tay Y Vân nhẹ run, đoá hoa rớt xuống, tiểu ong mật cũng bay đi mất.

Quay đầu chỉ thấy Long Mạc đứng phía sau, bạch y tung bay, vẻ mặt không chút cảm xúc.

“Nguyên lai lại là ngươi!” Hàn ý nơi đôi mắt Long Mạc nhìn qua Y Vân, thấy rõ dung mạo nàng không khỏi kinh ngạc.

Y Vân khẩn trương nhớ đến ngày nàng đánh đàn ở Hội hoa xuân, ngày đó Long Mạc cũng ở đấy. Lời của hắn, làm tâm Y Vân run lên.

Chẳng lẽ hắn nhận ra nàng? Thật sự nhận ra nàng sao?

Nhưng mà, từ trong ánh mắt hững hờ của Long Mạc, Y Vân liền hiểu ra.

Hắn không có nhận ra nàng, hắn cũng không thể nhận ra nàng, ở Hội hoa xuân nàng dùng khăn sa che mặt, hắn như thế nào có thể nào nhận ra nàng? Hắn bất quá nhận ra nàng là tiểu nha hoàn Nguyệt phủ mà thôi.

“Vậy ra người Thanh Tâm cứu là người? Việc người mê hoặc Nguyệt phủ tiểu thiếu gia ta đây không tính, thế nào lại còn cái nam trang mê hoặc muội muội bốn vương!” Trong lời nói của hắn không có một chút lưu tình.

Thôi, vốn dĩ Y Vân muốn nói cho hắn biết chính nàng năm đó đã cứu hắn, là tiểu muội muội của hắn, cũng là người đánh đàn ở Hội hoa xuân, nhưng những điều đó bây giờ không còn quan trọng nữa, liệu khi nàng nói ra hắn sẽ tin tưởng sao?

Hắn nhất định sẽ nói nàng lừa hắn, bởi vì nàng muốn câu dẫn hắn. Y Vân nàng từ trước đến nay luôn hiểu đạo lý làm người, sống không thẹn với lòng, có sao trong mắt hắn nàng lại là dạng nữ tử chỉ biết dụ dỗ câu dẫn người khác.

“Vương gia, người xem ở bụi hoa kia, ong mật đua nhau bay đến, chẳng lẽ là Hoa nhi câu dẫn chúng nó đến sao?” Ngữ khí nàng lạnh lùng dọa người.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Bị đuổi đi

Ngữ khí Y Vân làm Long Mạc có chút không thoải mái. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn " Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Bất quá chỉ là một tiểu nha hoàn trong Nguyệt phủ, lần đó nàng dám vô lễ với hắn, hôm nay lại ra mặt chống đối hắn. Hay cho một câu, chẳng lẽ là Hoa nhi câu dẫn ong mật sao? Hoa tự đưa hương phong tự vũ, toả hương khoe sắc vốn là tự nhiên, chẳng lẽ có thể nói hoa có ý dụ dỗ ong bướm.

Tiểu nha hoàn này thật không đơn giản, cũng không lạ gì khi Nguyệt Thanh Huy cùng Thanh Tâm bị nàng mê hoặc, chỉ là hắn nghĩ mãi không thông rốt cuộc vì nguyên nhân gì mà nàng lớn mật như thế, ngay cả Vương gia hắn cũng không để vào mắt? Thân phận nha hoàn không phải là kẻ phục tùng chủ tử hay sao? Nhưng sao trên người nàng thật không có cảm giác thấp hèn.

Ánh mắt Long Mạc trên người Y Vân đảo qua, nàng mặc y phục của hắn, thần thái tự nhiên như đang mặc chính y phục của nàng ta. Chúng ở trên người nàng tuy có rộng thùng thình, gió nhẹ thổi qua, tay áo phiêu phiêu, khiến cả người nàng thoát nhìn nhẹ nhàng tựa tiên tử. Đôi mắt nàng nhìn hắn không có nửa điểm khiếp đảm, ngược lại có một tia lạnh lùng, ngạo nghễ.

Nhẹ nhàng như tiên? Ngạo nghễ? Những điều này lại xuất hiện trên người một nha hoàn, thật làm cho Long Mạc ngạc nhiên không thôi.

“Một tiểu nha hoàn? Người lại dám vô lễ với bốn vương hai lần, như thế nào, có phải hay không muốn chết?”

“Vương gia, tiểu nha hoàn thì làm sao, chẳng lẽ Vương gia cho rằng làm nô tỳ thì phải nhẫn nhục? Làm nô tỳ thì không có tự tôn sao?” Y Vân thực tức giận vì thái độ Long Mạc.

Mây hắn nhũn lại, vốn sinh ra ở hoàng gia, từ nhỏ hắn đã nhìn qua các cung nữ, thái giám bị nắn chỉnh, bị trách phạt, sao lại không biết sự chua xót của thân nô tì. Nhưng không phải là hắn xem thường bọn họ, mà là chính họ tự hạ thấp bản thân, trước mặt chủ tử lộ ra bộ dạng nô tài phục tùng. Như tiểu nha hoàn này cao ngạo thật đúng là chưa thấy qua.

Y Vân nhìn thấy sắc mặt Long Mạc ngày càng thâm trầm, có lẽ hắn hy vọng nghe nàng cầu xin tha thứ. Nhưng là nàng kiêu ngạo tuyệt nhiên sẽ không cúi đầu. Trước mặt Quân Lăng Thiên nàng còn không khuất phục, huống chi là Long Mạc, nàng lại càng không cúi đầu, ngay cả hắn là người nàng yêu thương.

“Ngụ ý là nói bốn vương lăng nhục người?”

“Y Vân không dám. Vương gia là người chức cao vọng trọng, tuy lúc có thể lấy đi mạng nhỏ của Y Vân, xử tử một nha hoàn ở trong mắt Vương gia sao có thể nói là lăng nhục? Nhiều lắm chỉ là xem mạng người như cỏ rác mà thôi.” Y Vân lạnh lùng nói.

“Hừ, xem mạng người như cỏ rác, bốn vương nói muốn giết người sao? Dựa vào gì mà người vô lễ không xem bốn vương ra gì, dựa vào mỹ mạo của người sao?”

“Mỹ mạo?” Hắn vẫn cho rằng nàng là nữ nhân như vậy. Vì sao hắn đối với nàng luôn có cái nhìn cực đoan? Liên bởi vì dung mạo của nàng sao?

Ánh mắt Long Mạc sắc bén lại một lần nữa đảo qua trên người Y Vân, khi ánh mắt hai người giao nhau, Long Mạc khẽ giật mình, bỗng nhiên phát hiện ánh mắt này rất quen thuộc, hình như đã nhìn thấy ở nơi nào. Con người sâu thẳm, trầm tĩnh, không e dè nhìn hắn, hơn nữa, còn có một tia chờ đợi. Nàng đang chờ đợi cái gì?

“Bồn vương đã từng gặp qua người sao?” Long Mạc đột nhiên hỏi.

Y Vân nghe thấy những lời này, tâm run lên, tim đập rộn ràng hồi.

“Vương gia như thế nào đã quên, chúng ta tất nhiên đã từng gặp qua.” Y Vân vẫn đạm phong khinh nói, thật ra trong lòng thực khẩn trương.

“Bồn vương thế nào lại hồ đồ, mấy ngày trước ở Nguyệt phủ đã thấy qua.” Long Mạc thực chán nản, mới vừa rồi hắn thiếu chút nữa lạt vào sóng mắt như thu thủy đó. Hắn làm sao có thể cùng tên tiểu hài tử Nguyệt Thanh Huy kia giống nhau, bị sắc đẹp của nàng hấp dẫn.

Tâm Y Vân nhất thời chấn động liền trong nháy mắt lại trầm xuống. Nàng đến hôm nay mới biết được, tâm tình con người thực phức tạp, lúc trầm lúc bổng không kiểm soát được.

Hắn đúng là vẫn không nhận ra nàng, cho dù nhận ra thì đã sao, hắn có thể thay đổi cách nhìn với nàng sao?

“Người nhanh chóng rời đi, bồn vương sẽ không làm khó dễ người.”

“Ta là người công chúa cứu trở về, có đi hay không ta phải nghe công chúa nói qua.” Vốn Y Vân cũng không nghĩ sẽ lưu lại, chỉ là vẫn không thể chấp nhận việc vị hân đuổi đi.

“Nơi này là vương phủ của ta, ngay cả công chúa cũng phải nghe theo ta, Đinh Lang, đưa vị cô nương này xuất phủ.”

“Dạ” Đinh Lang đáp ứng một tiếng, hướng Y Vân nói: “Cô nương, mời!”

“Không cần, ta tự đi.” Y Vân lãnh đạm nói, không nghĩ tới ấn tượng về nàng đối với hắn lại xấu như vậy, có lẽ hiểu lầm giữa nàng và hắn càng ngày càng sâu.

“Hoàng huynh, người đã trở lại. Đinh Lang, người làm gì đấy? Y Vân tỷ là khách của ta, ai cũng không được để nàng đi.” Thanh Tâm công chúa bỗng nhiên ôm giá về bước tới.

Đinh Lang ngơ ngẩn ngẩn ngẩn đứng đó, hắn khả không thể trêu vào vị tiểu công chúa này.

“Thanh nhi, lúc ta rời đi đã nói thế nào, người như thế nào lại không nghe lời?” Long Thanh sùng nịnh nhìn Thanh Tâm, nhẹ giọng nói.

“Hoàng huynh, người không phải đến tối mới trở về, sao lại sớm như vậy? Hay là Nguyệt tỷ tỷ làm người mất hứng? Vậy người cũng không thể trút giận lên người chúng ta nha, ta thích Y Vân tỷ tỷ, muốn lưu nàng lại.”

“Không được, nàng nhất định phải đi.”

“Y Vân tỷ không có nhà, nàng không có chỗ để về, người còn đuổi nàng đi, hoàng huynh người khi nào trở nên nhẫn tâm như vậy!” Thanh Tâm công chúa ý không thuận theo nói.

Nàng không có nhà? Không có nơi để về? Hừ, quả nhiên là đang đối gạt người.

“Thanh nhi, không nên tùy tiện gọi người khác tỷ tỷ, nàng là nha hoàn Nguyệt phủ, sao có thể không có nơi để về? Đưa nàng trở về đi, Nguyệt phủ mọi người đều đang tìm nàng, chúng ta sao có thể lưu nàng ở lại?” Long Mạc đối với Tiểu muội muội duy nhất này ôn nhu, vừa nói vừa nhìn Y Vân, nhưng hắn thật chịu không nổi chính là khoe môi nàng hiện hữu một tia chế cười, nàng dám chế nhạo, nàng cần bản xem thường hắn, một vương gia đức cao vọng trọng.

“Y Vân tỷ là thật sao? Người thật là nha hoàn Nguyệt phủ?”

“Là thật.” Nguyên tưởng rằng công chúa sẽ vì vậy mà xem thường nàng, dù sao nàng cũng là một công chúa.

“Kì thật tốt quá, hoàng huynh, người phái người đến Nguyệt phủ nói một tiếng, khiến cho Y Vân tỷ tỷ ở lại chỗ này đi.”

“Thanh nhi.” Long Mạc lớn tiếng nói, muội muội này ngày càng không nghe lời, hắn cuối cùng cũng không nhẫn nại.

“Công chúa, ta không thể ở lại đây, thật sự phải trở về.” Thấy sắc mặt hắn không tốt, Y Vân liền nói.

“Ta đi đây.” Nói rồi Y Vân xoay đi.

“Chậm đã.” Long Mạc nói, “Đem y phục đổi lại.”

Y Vân lúc này mới phát hiện nàng còn mặc quần áo Long Mạc, xem ra muốn lưu lại chút tường niệm cũng không có khả năng.

Trở lại trong phòng, một lần nữa thay y phục của mình, mà cũng không thể nói là y phục của mình, là quần áo tên ác ma Quân Lăng Thiên đưa, không nghĩ tới nàng phải lâm vào tình trạng thế này ngay cả một bộ y phục của mình cũng không có. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Thanh Tâm công chúa đưa cho Y Vân một khối ngọc bài: “Y Vân tử, người nếu có chuyện gì, hoặc là ở Nguyệt phủ sống không được nữa, đem khối ngọc bài này vào cung tìm ta. Nhị hoàng huynh hôm nay như thế là sợ ta có việc không hay xảy ra, tuy rằng hắn không tin tử, nhưng ta tin tưởng tử tử không phải người xấu.”

Nhìn đôi mắt chân thành của công chúa, Y Vân thực có chút cảm động.

“Có cơ hội ta nhất định tới tìm người.” Y Vân vẫy tay, dường như tiêu sái rồi đi nhưng kỳ thật trong lòng mang đầy tâm sự.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiếu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Hôi Nguyệt phủ

Gió tháng ba ảm áp thổi vào người. Nhưng dù gió xuân có ảm đến mấy cũng không xuyên thấu vào lòng Y Vân, nàng cảm thấy lòng mình như đã đóng băng. Nhớ tới ánh mắt Long Mặc lạnh lùng nhìn nàng, nhớ tới hắn lãnh đạm, giọng nói không chút lưu tình, trong lòng sóng gió nổi lên từng hồi, ngọt bùi cùng cay đắng nàng đều có thể cảm nhận được. Chẳng lẽ nàng cùng hắn cứ như vậy rời xa nhau? Truyện "Vân Thường Tiếu Nha Hoàn "

Đại môn Nguyệt phủ vẫn như trước, phồn hoa, hào nhoáng, chắc hẳn là người đến đưa lễ vật vẫn còn.

Lưu quản gia ngăn Y Vân lại hỏi: “Vị công tử này, người tìm ai?”

“Lưu quản gia, người không biết Y Vân?”

Lưu quản gia nhất thời mới nhìn kỹ Y Vân, vui mừng nói: “Ai nha, ta còn tưởng công tử nhà ai, bộ dạng thực tuấn tú, Y Vân cô nương khi nào thì xuất phủ? Ta sao lại không thấy?”

Hội hoa xuân, Y Vân ngồi trên xe ngựa tiểu thư, tất nhiên là không ai nhìn thấy. Chắc rằng tiểu thư đã giấu việc nàng bị bắt đi, có lẽ trong phủ không ai biết nàng mất tích.

“Mới vừa rồi đi ra ngoài ta vẫn mặc như thế này, có thể người không để ý.” Y Vân nói xong liền đi vào.

Trong phủ hết thảy đều như cũ, nha hoàn thị vệ ra ra vào vào. Hai bên đường, hàng liễu thả mình nương theo gió phiêu diêu, chỉ là nhiều ngày trôi qua Hoa nhi đã bắt đầu điêu linh, cánh hoa vương đầy mặt đất như một tấm vải lụa hồng.

Một tiểu nha hoàn đang dưới tàng cây quét tước.

Mấy ngày nay không nhìn qua mẫu thân, người nhất định lo lắng cho nàng.

Y Vân xuyên qua hết sân này đến hiên khác liền tới dãy phòng sau hậu viện.

Mọi người đang ở mảnh đất trống phía trước phơi quần áo, dưới ánh sáng ảm áp, lớp lớp y phục hoa lệ, đủ sắc màu vì gió mà phiêu lãng.

Y Vân lướt qua một rừng lụa là, dừng trước mặt mẫu thân.

Mẫu thân nàng đang phơi quần áo, nhìn thấy Y Vân kinh hãi nói: “Vân nhi, cuối cùng người cũng đến xem nương. Hai ngày nay người không có tới, mí mắt nương liền giật liên hồi, sợ người có chuyện gì?”

“Đại tẩu nha, Vân nhi mới có hai ngày không tới tìm người, người cứ như vậy nếu về sau Vân nhi gả ra ngoài, người còn không muốn chết.” bên cạnh Triệu đại thẩm trêu ghẹo nói.

“Mặc kệ Vân nhi gả cho ai, ta cũng muốn đi theo.” Xoay người hướng Y Vân nói, “Đã giữa trưa, người đừng hồi chỗ Lão phu nhân gấp, ở lại đây ăn cơm với nương.”

Nơi mẫu thân Y Vân ở chính là phòng cho hạ nhân của Nguyệt phủ, vốn tiền công của Y Vân cũng đủ để nàng phụng dưỡng nương, nhưng là mẫu thân không chịu sống an nhàn, vẫn muốn ở lại Nguyệt phủ giặt quần áo.

Giờ phút này nhìn thấy mẫu thân cực khổ, Y Vân có chút ghen ngào.

Mẫu thân tuy rằng tuổi cũng đã cao, nhưng trên người nàng khí lực vẫn tràn đầy, khuôn mặt người luôn hiện hữu nụ cười thoả mãn, đối với cuộc sống mang đầy niềm tin cùng hy vọng.

Cũng bởi vì tính cách không chịu thua số phận này, năm đó người mới tận tình thu nhận, nuôi dưỡng nàng. Trải qua không ít sóng gió, Y Vân và nương luôn nương tựa lẫn nhau để rồi mới có cuộc sống yên ổn ngày hôm nay. Chỉ không biết những ngày tháng yên bình này có còn tiếp tục?

“Nữ nhi nha, nương thấy ngươi hình như có tâm sự, nói cho nương.” Mẫu thân Y Vân đang ăn cơm, nhìn thấy Y Vân bộ dạng có điều buồn phiền liền hỏi.

Y Vân luôn cùng mẫu thân không giấu diếm, “Nương, nếu là người thích một người, nhưng người kia muốn cùng kẻ khác thành thân, người nên làm gì bây giờ?”

“Làm sao bây giờ? Cái này cũng phải hỏi sao? Đương nhiên là đem hán đoạt về?” Mẫu thân trừng lớn hai mắt, không do dự nói.

“Nếu hán không thích người mà trái lại thực chán ghét người?”

“Cái gì? Còn có người không thích nữ nhi tựa tiên nữ của ta ư? Ngươi nói cho nương hán là ai. Nương xem hán có phải hay không có mắt.” Mẫu thân nói xong ngay lập tức đứng lên, bộ dáng rất muốn đánh người. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Y Vân đem mẫu thân ngồi lên ghế, nói: “Nương, không phải ta, là chuyện của một nha hoàn khác, nương nhanh ăn cơm đi.”

“Là người khác ư, làm sao lại có người không thích nữ nhi của ta?” Vừa nói vừa dùng cơm.

Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Sau khi ăn xong, Y Vân thay y phục nữ nhân. Đang định đến chỗ Nguyệt lão phu nhân, mẫu thân bỗng nhiên lấy ra một cái hộp nhỏ, mở ra, bên trong là một chiếc vòng vàng khảm ngọc.

Chất ngọc tinh tế, ánh sáng phản chiếu trong suốt, tinh khôi, từng sợi tơ vàng lượn quanh tạo thành từng đoá hoa đua nhau khoe sắc. Y Vân nghe nói kỹ thuật khảm ngọc này cơ hồ đã thất truyền, chính là mẫu thân như thế nào lại có một vòng tay quý giá đến thế.

“Đây là của mẫu thân sinh thành để lại cho ngươi, năm đó ở Mai thành chạy nạn, ta cùng phu quân và nhi tử thất lạc. Gặp mẫu thân ngươi, hai người chúng ta sống dựa vào nhau, không ngờ mẫu thân ngươi sau khi lâm bồn thì thân thể suy nhược, không đủ sức liền qua đời, thật sự là hồng nhân bạc mệnh. Mẫu thân ngươi là một nữ tử xinh đẹp như vậy.”

Đoạn chuyện cũ này mẫu thân thường xuyên nhắc đến, mỗi lần kể lại là mỗi lần nước mắt lưng tròng, ai thán mẫu thân sinh thành ra nàng bạc mệnh. Mẫu thân tiếc nuối là đã không hỏi ra được thân thể của nàng, có lẽ nàng là nữ tử nhà phú hào, nhưng lại không muốn nói ra thực hư, sợ không còn mặt mũi, vì cả hai đều từ kinh thành bỏ đi, cho nên mẫu thân nghĩ nàng chắc là người trong kinh thành.

Ở trong đầu Y Vân, sớm đã đem hình bóng mẫu thân sinh thành ra nàng khắc sâu, người không chỉ một lần xuất hiện trong giấc mộng của nàng, người như vậy thật xinh đẹp, phiêu linh.

“Ngươi đã trưởng thành, ta cũng nên trao cái vòng cho ngươi.” Mẫu thân đem vòng đeo vào cổ tay Y Vân.

Y Vân nhẹ nhàng vuốt ve, tưởng tượng năm đó chiếc vòng này từng ở trên cổ tay mẫu thân.

Tay nàng giống như xuyên qua mười mấy năm trước trở thành tay của mẫu thân.

Mẫu thân năm đó nhất định đã yêu một vị nam tử, người kia khẳng định cũng yêu mẫu thân nàng. Bằng không mẫu thân sẽ không mạo hiểm mất đi sinh mệnh mà sinh ra nàng. Chính là Y Vân thực không rõ vì sao phụ thân cùng mẫu thân không thể ở bên nhau.

Lau đi nước mắt, Y Vân liền cáo từ mẫu thân hướng nơi ở của Nguyệt lão phu nhân đi đến, đã mấy ngày không thấy người, Y Vân thật là có chút nhớ Lão phu nhân.

Vừa đến sân, liền nghe thấy thanh âm Nguyệt Thanh Huy, hình như đang quán quít lấy Lão phu nhân làm chuyện gì đó.

Vẫn chưa đi vào trong phòng, còn cách một màn trúc Nguyệt Thanh Huy đã nhìn thấy nàng.

Hô to gọi nhỏ nhảy đến: “Y Vân tỷ tỷ, ngươi đã trở lại, như thế nào đã nhiều ngày cũng không trở về thăm chúng ta. Nào để ta nhìn một cái.” Nói xong liền đi vòng quanh Y Vân.

Vừa nhìn vừa nói: “Gầy, gầy, nhất định là tỷ tỷ khi dễ ngươi. Ta muốn tìm nàng tính sổ đi.” Nói xong liền hướng cửa ngoài chạy tới.

Y Vân nhanh tay tóm lấy hán, “Tiểu thiếu gia, ngươi bớt hồ nháo một lát đi.”

Hai người cùng bước vào phòng, Nguyệt lão phu nhân ngồi ở ghế trên, khuôn mặt mỉm cười. Trước đây, Lão phu nhân luôn u buồn, không biết hôm nay vì việc gì lại vui vẻ như thế, chẳng lẽ là bởi vì nàng đã trở lại?

Tiểu nha hoàn Hoa Ảnh kéo lấy y phục Y Vân nói: “Y Vân, từ khi đến chỗ tiểu thư, ngươi ngay cả lúc nhàn rỗi cũng không về thăm chúng ta, muốn mọi người nhớ ngươi đến chết ư. Mới vừa rồi tiểu thiếu gia còn quán lấy chúng ta đòi đi Kinh Hương Viên tìm ngươi.”

“Có phải hay không tỷ tỷ ta giam lỏng ngươi, tại sao ta đi Kinh Hương Viên tìm ngươi mà không thấy, bọn họ nói ngươi thực bận rộn.” Nguyệt Thanh

Huy bên cạnh vẻ mặt không vui nói.

“Là nha, ta bề bộn nhiều việc, tiểu thư sắp trở thành Vương Phi, có một số việc cần ta giúp, mà chẳng phải ta đã trở lại rồi sao?” Có nhiều người như thế này quan tâm nàng, Y Vân trong lòng ảm áp nhưng chính tiểu thư đã khiến trái tim nàng băng giá.

“Nàng có nhiều nha hoàn như vậy mà vẫn còn muốn nguoi, nếu đã trở về rồi thì không cần đi nữa.” Nguyệt Thanh Huy bĩu môi nói.

“Đương nhiên sẽ không, ta còn muốn hầu hạ Lão phu nhân nga.” Y Vân nói xong liền nhìn về Lão phu nhân, người cũng nhìn lại nàng, nếp nhăn nơi khoé mắt tựa hồ đang cười

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Ân tình nghĩa đoạn

Y Vân giống như một con ong mật nhỏ, một mực bận rộn. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn " Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn " Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Hết bởi Lão phu nhân chơi cò, đến bởi Nguyệt Thanh Huy dạo hoa viên, lại bởi Hoa Ảnh nói chuyện phiếm.

Y Vân bận rộn cả ngày làm tâm tình nàng yên tĩnh hẳn, dường như đã quên đi hết thảy mọi chuyện đã xảy ra, quên đi việc nàng từng bị bắt, quên đi tên ác ma kia, quên đi Long Mạc, quên đi tất cả những đau xót mà hắn mang đến cho nàng.

Mọi việc cứ như vậy bình yên trôi qua, nàng hy vọng thời gian vĩnh viễn dừng lại thời khắc này, nhưng mà, có người cố tình không muốn nàng như ý nguyện.

Dùng qua bữa tối, Nguyệt lão phu nhân ngồi ở trên ghế dài, Nguyệt Thanh Huy được nha hoàn triệu về.

Vừa mới rảnh rồi, Nguyệt Hạ Hương liền phái nha hoàn Lục nhi đến tìm Y Vân.

Kính Hương Viên, Nguyệt Hạ Hương nhìn thấy Y Vân, tựa như hồ điệp nhè nhàng bước tới, nàng ôm lấy Y Vân, thì thào nói: “Y Vân, nguoi đã trở lại, đã nhiều ngày qua ta vẫn phái nguoi đi tìm nguoi, ngày ngày e sợ nguoi là xảy ra chuyện gì. Bây giờ đã trở lại thì tốt rồi, ta cũng yên tâm. Đã khiến nguoi thay ta chịu khổ.”

Y Vân yên lặng nhìn nàng hư tình giả ý, ở nơi này diễn trò.

Sau một lúc sau, nhẹ nhàng đẩy Nguyệt Hạ Hương ra, nói: “Y Vân tạ tiểu thư quan tâm, Y Vân mệnh tốt, có thể gặp dữ hoá lành, tiểu thư không cần lo lắng cho Y Vân.”

“Y Vân, ta và nguoi tình như tỷ muội, ta có thể không lo lắng cho nguoi sao? Đến ngồi xuống đây.” Nguyệt Hạ Hương vừa nói vừa lau lệ nơi khoé mắt, thật không biết nàng có khóc thật hay không.

“Y Vân không dám, tiểu thư hôm nay gọi Y Vân đến, không biết là có chuyện gì, thỉnh tiểu thư phân phó, Y Vân thật sự còn muốn trở về chiếu cố Lão phu nhân.” Y Vân lạnh lùng nói.

Đến hôm nay Y Vân mới biết, tâm cơ tiểu thư thâm sâu không lường, khả năng giả tạo thật tốt. Nếu không phải nàng đã biết những việc tiểu thư đã làm, có lẽ đã bị nàng lừa.

Nhưng chỉ mấy ngày không thấy, nàng càng xinh đẹp hơn, có lẽ là hao tâm tổn thần, khuôn mặt tròn đầy ngày càng mượt mà, sáng tỏ như Minh Nguyệt. Đôi má lúm đồng tiền e ấp trên gương mặt, chứa đầy nhu tình mật ý. Chỉ là đôi mắt của nàng, tựa hồ ẩn dấu rất nhiều suy tư, không như trước kia trong suốt như sao.

Nàng trước đây chưa từng mặc y phục sắc bạch, nhưng hôm nay lại mặc một kiện bạch y.

Chú ý tới ánh mắt Y Vân, Nguyệt Hạ Hương cười nói: “Long Mạc nói ta mặc bạch y rất xinh đẹp. Nguoi xem có phải không?” Nhắc tới Long Mạc, ánh mắt nàng trở nên dịu dàng, thanh âm cũng theo đó trầm thấp, nhu thuận hơn.

Kỳ thật, bạch y cũng không thích hợp lắm với Nguyệt Hạ Hương, cái đẹp của nàng lung linh, sáng lạng như ánh bình minh mà lại mờ ảo như tà dương. Nhưng bị bạch y che lấp, liền mất đi phong thái.

“Tất nhiên là xinh đẹp.” Y Vân cũng chẳng muốn nói nhiều, cho dù lời của nàng là thiên ngôn vạn ngữ cũng không sánh bằng một câu xinh đẹp của Long

Mạc.

“Ta nghe Lục nhi cùng Thanh nhi nói, tại Hội hoa xuân ngày ấy, Long Mạc cho người một chiếc sáo ngọc, có phải có việc này?” Nguyệt Hạ Hương hỏi.

“Không sai, là có việc này. Tiểu thư chính là kêu Y Vân giao ra sáo ngọc kia?”

“Nga, ngày ấy người vốn là lấy thân phận của ta, sáo ngọc kia tự nhiên là Long Mạc tặng ta. Hôm qua hẳn còn hỏi ta sáo ngọc ở đâu, ta lừa hẳn nói đã cất ở trong phòng. Sáo ngọc nếu người còn giữ, liền đưa cho ta đi, bằng không ngày mai hẳn muốn ta thôi sáo, cũng không thể vẫn nói là giữ trong phòng.”

Y Vân từ trên cổ lấy sáo ngọc xuống, đôi tay nhẹ nhàng giữ lấy, nhưng bàn tay đều trắng bệch.

Nhẹ nhàng đưa tới, sớm đã biết Nguyệt Hạ Hương sẽ nhanh bảo nàng giao ra sáo ngọc, bây giờ chỉ còn lại một tia luyến tiếc.

Thế là, chính nàng có lẽ ngay cả một món đồ tín vật chứng minh nàng cùng Long Mạc từng quen biết nhau cũng sẽ không có.

Nhưng là Y Vân không để ý.

Nếu Long Mạc bởi vì nàng là ân nhân cứu mạng hẳn mà miễn cưỡng yêu nàng, nàng tình nguyện không cần.

Nếu Long Mạc trong lòng nhớ kỹ nàng của mấy năm trước nhưng hiện tại lại khinh thường nàng, cho dù chân tướng rõ ràng, thì đã sao nào.

Nàng chính là muốn Long Mạc yêu nàng của ngày hôm nay.

Nguyệt Hạ Hương yêu thích không buông nắm nghĩa sáo ngọc. Bỗng nhiên mâu thuẫn có hàn quang chột lóe: “Y Vân, chuyện người thay ta đánh đàn, và chuyện người bị cướp đi chính là người mà không phải là ta, cũng không thể tiết lộ ra ngoài, biết không. Nếu ta vì vậy mà mất đi vị trí Vương Phi, rồi cả Nguyệt phủ cũng sẽ phải chịu trừng phạt. Chức quan của phụ thân có thể khó giữ được, nải nải hội tức giận mà phát bệnh, có lẽ Hoàng Thượng còn có thể giáng tội. Việc lợi và hại thế nào người tất hiểu rõ?” Nàng chính là đang uy hiếp Y Vân, Nguyệt Hạ Hương đem cả sinh cơ Nguyệt phủ ra, nhất là sự an nguy của Nguyệt lão phu nhân, nàng biết lão phu nhân trong lòng Y Vân thật quan trọng.

“Y Vân đương nhiên sẽ không nói ra.” Việc lợi, hại thế nào nàng tự nhiên hiểu rõ. Nếu là muốn nói, nàng đã sớm nói ra, chẳng phải là nàng mới từ Vương phủ trở về, nếu đã muốn nói, nàng cũng sẽ không giao sáo ngọc ra.

“Còn có, Y Vân người tìm lấy cái cơ từ trong phủ rồi đi, mang theo mẫu thân người cao chạy xa bay, ta sẽ cho người bạc, cũng đủ cho các người sống cả đời.” Nói xong khẽ nhìn về sau, nha hoàn Lục nhi hiểu ý bày ra một cái khay, trên đó là hai kim bảo chứa đầy bạc.

Mọi chuyện thật không nghĩ tới sẽ phải đi đến bước cuối cùng này. Tiểu thư vẫn là lo lắng nàng, nên hội đuổi nàng đi.

Y Vân nhìn Nguyệt Hạ Hương, lúm đồng tiền như hoa. Ai có thể biết được ẩn dấu bên dưới vẻ tươi cười này là một biểu tình như thế nào, Y Vân cơ hồ cảm thấy bản thân chưa từng hiểu được nàng.

Giữa lúc hoang mang, nàng nhớ về những ngày trước đây, khi đó một chủ một tỳ, hai tiểu nữ tử từng bên nhau như tỷ muội.

Cùng nhau du ngoạn, cùng học cầm, cùng học hoạ, tình thân chẳng phân biệt chủ tớ.

Chính là không biết từ khi nào, tiểu thư nhìn nàng trong ánh mắt dần dần chứa đầy nghi kỵ. Tuy tiểu thư không biểu hiện ra ngoài, người không hề xem nhẹ hay lạnh lùng với nàng. Nhưng ngày tháng dần trôi qua, tình cảm tỷ muội kia mỗi lúc mỗi mất dần đi.

Y Vân không phải là không muốn rời đi, nhưng vừa nghĩ tới việc phải ly khai lão phu nhân liền trong lòng vạn phần không muốn.

“Bạc ta sẽ không nhận, yên tâm, bí mật của tiểu thư chính là bí mật của ta, ta vĩnh viễn cũng sẽ không nói ra. Ta sẽ đi, chính là thỉnh cho phép ta ở lại một ngày hảo hảo hầu hạ lão phu nhân.”

Nói xong Y Vân xoay người rồi đi.

Từ nay về sau, ân đoạn nghĩa tuyệt, trước đây là tình tỷ muội, hiện tại nghĩa chủ tớ, tất cả hết thảy đều không còn.

Trong lòng chỉ sót lại một mảnh cô tịch

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Lưu luyến không rời

Thúy Vu Hiên Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Ban đêm chỉ nghe tiếng mưa rơi tí tách, đây đúng là cơn mưa đầu mùa.

Mưa bụi nhẹ rơi như chính tâm tình sầu muộn của Y vân, nàng trần trọc cả đêm không yên giấc.

Khi phải rời khỏi nơi này, Y Vân mới cảm thấy luyến tiếc, mới phát hiện chính nàng đã sớm xem nơi này là nhà mình. Từng nơi đều tràn ngập kí ức ấm áp. Y Vân vốn không phải kẻ đa sầu đa cảm, nhưng vẫn là không kìm được nỗi lòng.

Sáng sớm, trời đã hết mưa, đứng là khó có được thời tiết tốt như vậy.

Mở ra song cửa, không khí thanh tân cứ thế ủa vào phòng, mang theo đó là mùi hương khí trời lan toả.

Y Vân kinh ngạc phát hiện ngoài cửa sổ, Hạnh hoa đồng loạt nở rộ. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Hôm qua cả gốc Chu Hạnh vẫn chỉ toàn nụ hoa, nàng cùng Hoa Ảnh còn nói chỉ sợ hoa sẽ còn lâu mới nở.

Không nghĩ tới chỉ qua một đêm xuân vũ, lại có hiệu quả như thế, hôm nay tất thấy đều nhất nhất khai hoa, sắc hoa như thiếu như đốt đỏ rực một góc trời mà tràn đầy sức sống.

Chúng tuy mỗi ngày trôi qua đều lặng yên giấu mình, nhưng hôm nay lại đột nhiên bừng tỉnh, chúng cứ như thế yên lặng chờ đợi, chờ cho cơn mưa đầu mùa xuất hiện, chờ đợi khoảnh khắc bản thân toả sáng.

Y Vân đứng bên cửa sổ, chỉ cảm thấy những ngày tối tăm sắp tới chỉ như hư không, trong lòng cũng yên bình hơn, tựa hồ như sắc màu hạnh hoa đã sưởi ấm lòng nàng, khiến nó trở nên thanh bình, tươi sáng hơn.

Lão phu nhân đang ngồi trước bàn trang điểm, mái tóc trắng buông dài, vương trên vai người.

Nhìn thấy Y Vân bước vào, nói: “Vân nha đầu, mấy ngày không có người chải đầu, người khác cũng không khéo tay bằng người, xem ra ta là không ly khai khỏi người được.”

Y Vân ngọt ngào cười: “Thế thì Y Vân liền vĩnh viễn bên cạnh Lão phu nhân.” Nói xong nàng thần sắc âm đạm, nàng biết thế nào thì điều này cũng không thể.

Nguyệt lão phu nhân cũng đã hơn năm mươi tuổi, nhưng nếp nhăn cũng không sâu, sống lưng cũng thực cứng rắn, chính là không biết vì sao, tóc người đã sớm bạc. Trong Nguyệt phủ cũng không ít người tuổi đã cao, chính là không có mấy người như Lão phu nhân tóc đều bạc trắng. Y Vân thầm đoán, chắc hẳn Lão phu nhân đã từng gặp chuyện đau lòng, nếu không sẽ không sớm như vậy tóc liền bạc. Mà ngày thường thần sắc người cũng ít khi vui vẻ.

Y Vân vừa nghĩ vừa thuần thực búi tóc cho Lão phu nhân, trăm ngọc ngự trên mái tóc thuần khiết của người như hoà vào nhau thêm phần cao quý. Nguyệt lão phu nhân khi còn trẻ nhất định là mỹ nhân hiếm có, chính là khi đã ngũ tuần, vẫn ung dung, đẹp đẽ, quý phái như vậy.

Y Vân nghĩ có thể đây là lần cuối cùng nàng chải tóc cho lão phu nhân, trong lòng không khỏi có chút muộn phiền.

“Lão phu nhân, gốc Chu Hạnh trong viện đang nở hoa, Y Vân dìu người đi xem.”

Hạnh hoa hứng lấy ánh sáng chói chang vì vậy mà càng ngày càng sáng lạn.

Y Vân đứng dưới tán cây, thật không biết phải như thế nào nói chuyện nàng phải rời đi, do dự cả nửa ngày, rốt cục cũng nói: “Lão phu nhân, người về sau mọi việc cũng đừng suy nghĩ quá nhiều, chớ để bản thân ưu sầu.”

“Nha đầu kia, hôm nay tại sao lại khuyên ta như thế. Chỉ cần người nhĩ hảo ở bên ta, thay ta tiêu sầu, ta liền tự nhiên sẽ không còn ưu buồn.” Đôi mắt lão phu nhân tinh tường nhìn Y Vân, nha đầu này hôm nay có gì đó rất lạ.

Y Vân đôi mắt đỏ lên nói: “Y Vân chỉ sợ không thể tiếp tục hầu hạ Lão phu nhân. Hôm qua khi đến chỗ mẫu thân, người nói chúng ta đã tìm được thân nhân rồi, chuyện này lúc trước đã có nói qua lão phu nhân.”

Lão phu nhân sững sốt, ngàn lần không nghĩ tới Y Vân sẽ nói đến việc này, trong lòng đột nhiên trống rỗng, sau một lúc lâu nói: “Vân nha đầu, ta biết người cùng mẫu thân năm đó đến kinh thành tìm người thân, nhiều năm như vậy, đã tìm được rồi ư? Là người nào?”

“Là phụ thân cùng đại ca?” Việc này Y Vân thật không phải nói dối, nàng và nương năm đó thật lên kinh thành tìm người thân, bởi vì khi xưa mẫu thân thất lạc phụ quân cùng nhi tử. Chính là nhiều năm như vậy mọi chuyện như đã đi vào quên lãng nhưng đó vẫn là sự thật.

Nếu là thân thích khác, còn có thể lưu lại Y Vân, không ngờ là lại là chí thân, xem ra là không thể lưu lại nàng, “Y Vân đây là tin vui nha, người tìm được đại ca cùng phụ thân hẳn là rất vui mừng.” Aii, Lão phu nhân khẽ thở dài, “Sớm biết rằng người sớm muộn gì cũng rời khỏi ta, nữ hài tử lớn lên phải lập gia đình, nguyên tưởng rằng ta có thể vì người tìm một ý trung nhân tốt, đem người hảo hảo gả đi. Thật không nghĩ rằng người sớm như vậy đã rời đi.”

“Lão phu nhân, người đừng như vậy, Y Vân cũng không nguyện ý rời khỏi người, chính là không có cách nào.”

“Vân nha đầu, một khi đã như vậy, ta sẽ không ngăn cản người. Chính là nhớ kỹ phải trở về thăm ta, về sau nếu có chuyện gì, cứ trở lại tìm ta, đừng nghĩ ta đã già, không tham gia quản sự, chính là điều ta nói, bọn họ nhất định phải nghe theo.”

“Y Vân nhớ kỹ, hội thường xuyên trở về gặp Lão phu nhân.”

Một ngày cứ như thế trôi qua nhanh, khi hoàng hôn gần buông, Y Vân cùng mẫu thân mang theo hành lý, lưu luyến rời phủ.

Y Vân một mực không cho Lão phu nhân đưa tiễn, nói dối rằng phụ thân phái người tới đón, bởi vì nàng biết việc ly biệt này sẽ không tốt cho sức khỏe của người. Nàng cũng đem chuyện này giấu Nguyệt Thanh Huy, bởi vì nếu hắn biết, lại không biết như thế nào dây dưa.

Ra phủ, Y Vân diu mẫu thân rời đi, Y Vân đã có chủ ý, trước tới khách điểm trụ một đêm, sau đó lại tìm một ngôi nhà thuê, nàng và mẫu thân cũng có chút bạc, lúc rời đi nguyệt lão phu nhân lại phái người tặng một ít ngân lượng, cuối cùng vẫn là không lấy không được.

Bên ngoài cửa lớn Nguyệt phủ là đường cái, trên đường người người đi lại không nhiều.

“Y Vân tỷ tỷ, đợi ta, không cần phải đi?” Nguyệt Thanh Huy bỗng nhiên từ môn lý vọt ra, nước mắt lưng tròng.

Y Vân sợ nhất chuyện này sẽ xảy ra, nàng bắt đầu dừng bước, quay đầu lại.

Bỗng nhiên bầu trời như tối sầm lại, không phải bởi vì Nguyệt Thanh Huy đuổi theo, mà là bởi vì, ở góc đường đối diện Nguyệt phủ, có một dáng người rất quen yên lặng đứng đó.

Bởi vì còn cách một khoảng rất xa, người kia bộ dạng thế nào không rõ lắm, nhưng dáng người thân nhiên, lạnh lùng đó Y Vân không thể nào quên.

Trước đây, khi ở đình lý nơi chân núi, hắn cũng từng có bộ dạng như thế, hắn chính là nhắm mắt dưỡng thần, hội dựa vào cột trụ. Tựa như một con báo đang nghỉ ngơi, đem khí thế cùng hàn ý thu lại.

Y Vân cố đè nén tâm tình rối loạn, tim đập nhanh muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Tên ác ma này không nghĩ tới hắn dám đến đại môn Nguyệt phủ, nhưng cũng may là hắn vừa đến, nếu không chính nàng vừa bước ra khỏi phủ đã bị hắn vừa vịn bắt gặp.

Y Vân cuống quýt quay lưng lại bước đi, may mắn là hắn không nhìn hướng này, nếu không. ....Y Vân sợ tới mức không dám nghĩ tiếp.

Nàng lần trước dám như vậy trả thù hắn, lần này nếu bị hắn bắt được, thật không biết sẽ bị hắn ngược đãi đến mức nào. Tuy nàng không sợ chết, nhưng còn mẫu thân.

Vậy mà Nguyệt Thanh Huy còn cố tình lớn tiếng gọi: “Y Vân tỷ tỷ, Y Vân tỷ tỷ, người không cần đi, không cần đi.” Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Tiểu tổ tông, người không e ngại sẽ thu hút ánh mắt của mọi người sao.

Y Vân trong lòng căm hận nghĩ

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Lại gặp người

Nguyệt Thanh Huy vừa hô vừa chạy tới, tiểu tử này, vẫn lỗ mãng như vậy.

Vừa chạy tới, liền ôm lấy cổ Y Vân, lần này Y Vân không có đẩy hắn ra, ngược lại nhờ vậy nàng dễ dàng lẩn tránh, có thể ngăn cản tầm mắt tên ác ma đó.

Y Vân giờ khắc này việc muốn làm nhất là nhanh chân tìm chỗ trốn, nàng tuy không quay đầu lại nhìn nhưng vẫn cảm giác được hắn vẫn còn đứng đây, bởi vì lưng nàng vẫn còn lưu lại cảm giác lạnh cả người.

Nguyệt Thanh Huy thì cứ làm loạn la hét: “Y Vân tỷ tỷ người không thể đi, lưu lại đi!”

Ông trời ơi, vị tiểu thiếu gia này công phu làm nũng cũng thật cao thâm nha, hẳn thật sự không muốn buông tha cho Y Vân mà.

Thật là một tiểu hài tử ương bướng, Y Vân thầm nghĩ.

Một chiếc xe ngựa chậm rãi đi tới, người đánh xe chính là thị vệ của Long Mạc Đình Lang. Vậy xe ngựa này ắt hẳn là xe của Long Mạc, đang từ trong Nguyệt phủ đi ra.

Y Vân quay đầu nhìn thấy Long Mạc từ rèm xe nhìn ra ngoài, hần mày kiếm sắc bén, thần sắc thản nhiên, ánh nắng chiều tà chiếu sáng khuôn mặt hắn, nam tử này nhìn qua giống như một khối ngọc trong treo, lạnh lùng, tản ra khí ngọc sáng loáng. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Ánh mắt của hắn không nhìn về phía nàng, nhưng Y Vân sớm biết hắn đã nhìn thấy nàng, nếu không khoé miệng hắn sao lại lộ ra nét cười mỉa mai như vậy.

Thật tình vì sao mỗi lần đối diện với Long Mạc, nàng đều rơi vào loại tình huống như vậy, làm cho hắn đối với nàng hiểu lầm ngày càng sâu sắc, hình ảnh của nàng đối với hắn luôn là một nữ tử chỉ biết dụ dỗ người khác.

Bất quá Y Vân hiện tại cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều, tên ác ma kia không biết đến bao giờ mới rời đi, Y Vân nhanh chóng suy tính tìm đối sách, nghĩ thầm không thể tái hồi Nguyệt phủ, hiện giờ chỉ có thể nhờ xe ngựa của Long Mạc một chút.

Y Vân nhanh chóng đẩy Nguyệt Thanh Huy ra, nói: “Đừng như vậy nữa, tỷ tỷ sẽ nhanh trở lại thăm ngươi.” Nói xong, hướng Đình Lang nói: “Xin đừng xe, Y Vân có việc gấp muốn tìm Vương gia.”

Quay đầu hướng mẫu thân nàng nói: “Nương, mau lên xe.”

Y Vân nói xong liền nhảy lên xe ngựa, trở lại đỡ lấy hành lý từ tay mẫu thân, rồi dìu nàng lên xe, chui vào bên trong.

Động tác nàng phi thường lưu loát, mỗi khi tới thời khắc mấu chốt, Y Vân là một người cực kỳ quyết đoán.

Mẫu thân không biết Y Vân vì sao làm như vậy, chỉ là tự nhiên thuận theo nàng.

Xe ngựa rất lớn, bên trong bài trí cũng thực xa hoa, Y Vân cùng mẫu thân có chút kinh hồn, sau liền ngồi ở một bên nhuyển thấp.

Y Vân vừa ngồi xuống, liền hướng đánh xe Đình Lang nói: “Đi nhanh lên.”

Đình Lang hiển nhiên không ngờ tới Y Vân cùng mẫu thân hội chui vào trong xe, vốn tưởng rằng nàng còn cách cửa sổ cùng Vương gia nói chuyện.

Lúc này hắn vẫn còn ngu ngơ, mới vừa rồi không có ngăn cản nàng, không làm tròn bổn phận, thật sự là nghiêm trọng nha, đây chính là xe ngựa Vương gia, không phải người nào cũng có thể tùy tiện ngồi lên.

Đang phân vân không biết có nên hay không đem mẫu tử nàng bắt lấy, lại nghe nàng bảo hắn đi nhanh lên, thật là dở khóc dở cười mà.

“Đánh xe đi.” Long Mạc bỗng nhiên lạnh giọng nói.

Đình Lang như trút được gánh nặng.

Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Xe ngựa bắt đầu lăn bánh, Y Vân lặng lẽ nhìn ra ngoài, thế nào lại không thấy bóng dáng Quân Lăng Thiên, Y Vân có chút hoài nghi chẳng lẽ nàng nhìn nhầm. Mà Nguyệt Thanh Huy lại đứng tại chỗ thất thần, quên cả khóc.

Thật sự là xin lỗi tiểu đệ đệ, Y Vân trong lòng thầm nói.

Nhẹ xoa dịu tâm tình bất an, nàng rốt cuộc cũng thoát khỏi tên ác ma kia.

Bỗng nhiên không hiểu vì sao Y Vân thấy rét lạnh cả người, cảm giác có người nào đó nhìn chăm chú vào nàng.

Nghiêng đầu sang hướng khác, chỉ thấy Long Mạc an nhàn ngồi ở bên phải nàng, sắc mặt như bạch ngọc, ánh mắt như hàn tinh. Gương mặt không một tia biểu cảm, trái lại khoé miệng vẫn mang theo nụ cười hân hạnh đầy nộ khí.

Nam tử này có một khí chất trời sinh lãnh liệt, hình như đối với bất cứ kẻ nào cũng đều không quan tâm, trừ người ở trong lòng hắn ra kẻ khác cũng không bằng một con kiến.

“Cô nương có thể nói cho bốn vương biết chuyện gì đang xảy ra hay không?” Vẫn là cái ngữ điệu lãnh đạm mà châm chọc đó, nghe vào tai Y Vân thật là đau lòng.

“Ta... là như vậy, ta gặp phải ác nhân, chỉ là tạm mượn xe ngựa Vương gia nhất thời ẩn trốn.”

“Nga, phải không?” Ngừ khí hần nhẹ nhàng, hoàn toàn không chút tin tưởng.

Tin cũng được, không tin cũng được, bỗng nhiên Y Vân cảm thấy nàng ác hần còn gấp lại tên ác ma kia.

Chưa bao giờ nghĩ đến, hần nhất định còn có thể xuất hiện, lúc trước vì nhất thời trút giận, đắc tội Quân Lăng Thiên. Lại không nghĩ tới hần sẽ ở Nguyệt phủ hội chờ nàng xuất hiện, chẳng lẽ hần mỗi ngày đều không có việc gì để làm? Xem ra lòng dạ nam nhân cũng thực hẹp hòi nha, về sau ngàn vạn lần không nên đắc tội với bọn họ. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Nàng và vương tuyết đối không thể thuê phòng ở bên ngoài, nếu không có một ngày có chết cũng không biết lí do vì sao.

Hiện giờ chỗ an toàn nhất, trừ bỏ Tướng quân phủ, chính là Vương phủ Long Mạc, cùng Hoàng cung. Nhưng Hoàng cung sao có thể tùy tiện để người vào, tuy nói nàng cùng công chúa có quen biết, cũng không dễ dàng gì có thể tiến vào. Mà Tướng quân phủ, cũng không thể trở về. Vương gia phủ, Y Vân vẫn chưa quên hôm qua nàng vừa mới từ nơi này đi ra.

Bất quá vì mẫu thân và tính mạng của mình, chỉ còn cách trụ lại Vương gia phủ.

Lại nói Quân Lăng Thiên cùng nàng kết thù, Long Mạc cũng không thoát khỏi liên quan, chỉ là nàng không thể nói ra thôi.

“Kỳ thật, không chỉ có mượn xe ngựa, chúng ta còn muốn mượn Vương phủ để lánh nạn.”

“Hừ.” Long Mạc hừ nhẹ một tiếng, không hề nhìn nàng, mà là hướng ra ngoài cửa sổ, biểu tình kia nói rõ là không có khả năng.

Hần thậm chí ngay cả lời cự tuyệt cũng lười nói.

Vì mẫu thân mà cũng vì cái mạng nhỏ của nàng, Y Vân cũng thực cố chấp, người càng phốt lò ta, ta càng quyết tâm hơn, nếu không cùng người vào phủ là không được.

Y Vân nhìn mẫu thân, mẫu thân căn bản chưa từng chú ý tới lời nói của nàng. Hai mắt còn cách màn xe, một mực nhìn chăm chăm vào Đỉnh Lang. Y Vân nghĩ thầm, mỹ nam ở trong xe, mẫu thân như thế nào lại nhìn ra bên ngoài, Đỉnh Lang kia có cái gì đẹp chứ.

“Hai người các người thật sự không xuống xe sao?” Long Mạc đột nhiên hỏi.

“Thật sự có ác nhân muốn hại chúng ta, Vương gia cũng không thể thấy chết mà không cứu.”

Long Mạc không đáp lời, mà hướng Đỉnh Lang nói: “Đến Phồn Hoa Viên.”

Xe ngựa lập tức thay đổi phương hướng.

Y Vân thầm nói: “Cái gì mà Phồn Hoa Viên, là hoa viên sao? Bất kể là nơi nào, ta cũng đi theo.”

Nguyên tưởng rằng bị tiểu thư từ Nguyệt phủ đuổi đi, liền sẽ không gặp lại Long Mạc, hiện giờ thế nào lại cùng hần ngồi cùng một chiếc xe ngựa, còn có thể cùng hần phút chốc bên nhau, cho dù không nghĩ tới thân phận nàng cùng hần khác biệt ra sao, nhưng thế này cũng tốt.

Y Vân trong lòng si ngốc nghĩ ngợi. *thiệt tình seo Vân tỷ lại ngốc dữ zj chứ. Haizz

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Thanh lâu hiển nghệ

Xe ngựa dừng trước một nơi rực rỡ.

Đó là một toà lầu các ba tầng, so với các toà nhà xung quanh cao hơn, đại môn đề Phồn Hoa Viên. Đèn hoa rực rỡ hai bên, khiến Phồn Hoa Viên càng thêm sáng rực, trước cửa dừng đầy xe ngựa, xem ra thật hưng thịnh, vài nữ tử thân mặc nghệ thường *y phục ngũ sắc* đứng trước cửa, vắn tóc cầu kỳ, mang đầy châu ngọc, gương mặt điểm trang tươi đẹp. Hương khí mang mùi son phấn nồng đậm tràn ngập tứ phía, từ trên lầu du dương truyền xuống tiếng ca, tiếng đàn, tiếng cười vui thanh.

Đến nơi này thì Y Vân mới tỉnh ngộ, Phồn Hoa Viên dĩ nhiên là thanh lâu trong truyền thuyết, chính nàng thế nào lại tưởng hoa viên.

Long Mạc này cư nhiên lại đến thanh lâu, chẳng lẽ là muốn thoát khỏi nàng.

Y Vân nếu đã hạ quyết tâm buộc phải nhờ cậy Long Mạc, nàng tuyệt sẽ không từ bỏ ý định.

Long Mạc ngay cả liếc mắt cũng không nhìn qua Y Vân, mặt không chút biểu tình liền xuống xe, Đình Lang sớm đã ở phía trước cỗ xe chờ đợi, hai người một trước một sau hướng Phồn Hoa Viên đi đến.

Cảm giác bị người khác xem như không khí thật sự không dễ chịu cho lắm, hảo hảo dặn dò mẫu thân ở lại trên xe, Y Vân mặt dày nhanh bước theo, nàng cũng không muốn Long Mạc chạy thoát.

Bắt quả ở trước cửa lại bị người chặn lại.

Nữ tử một thân phục trang đẹp đẽ, có lẽ là tú bà, nhìn thấy Y Vân liền nói: “Thỉnh cô nương dừng bước, chúng ta nơi này không nhận thiết đãi nữ tử.” Nói xong còn nhìn... từ trên xuống dưới... Y Vân, nghĩ thầm cô nương đẹp như vậy, nếu là vào Phồn Hoa Viên, nhất định là hoa khôi.

Y Vân lo lắng nói: “Là như vậy, ta là nha hoàn của vị công tử mới vừa rồi đi vào, người cho ta vào đi thôi.”

“Chính là vị công tử kia cũng không có nói có nha hoàn nha.” Tú bà nói.

Y Vân mắt thấy Long Mạc cùng Đình Lang biến mất ở bên trong cửa, liền trở lại trên xe, từ trong hành lý xuất ra nam trang ngày đó Quân Lăng Thiên cấp cho nàng mặc vào, vốn định bỏ đi, chính là mẫu thân không cho, không nghĩ tới hôm nay thế nào lại có công dụng.

“Vân nhi nha, ngàn vạn lần đừng để lạc mất bọn họ, nương ở trong này chờ người, còn có người thị vệ kia, bộ dạng cùng cha người có chút tương đồng, nói không chừng chính là Phong nhi chúng ta tìm kiếm nhiều năm?” Mẫu thân vẻ mặt vui sướng nói.

Y Vân sùng sốt, vui sướng: “Chẳng lẽ hẳn chính là Phong ca ca? Nếu đúng như vậy, thật tốt quá.”

Đây đúng là tin tốt lành nha, mẫu thân đã nhiều năm như vậy luôn trông mong đến ngày sum họp, nhưng mọi mong mỏi dường như đều không có hy vọng.

“Ta nhất định tìm cơ hội hỏi hẳn.” Thật không nghĩ tới, chớ trách mẫu thân ở trên xe nhìn chăm chăm vào Đình Lang.

Lúc này đây đi vào, tú bà thật là không có ngăn trở nàng, trong thanh lâu một mảnh hoan thanh tiếng cười, đại sảnh hiện có một nữ tử đang ôm tỳ bà diễn tấu.

Nhiều người như vậy, Y Vân trong nháy mắt có chút không thích ứng.

Mà Long Mạc cùng Đình Lang đã sớm không thấy bóng dáng.

“Công tử, xin hỏi ngài tìm vị cô nương nào?” Một nữ tử mi thanh mục tú, trang dung thần nhiên, không như những nữ nhân điểm trang nồng đậm trước cửa, nàng một thân phần hồng hoa thường, lắc lắc thân mình uyển chuyển, bàn tay nhỏ nhắn khoát lên vai Y Vân, cười khanh khách hỏi.

Y Vân ho nhẹ một tiếng, đem tay nàng từ trên người lấy xuống, nói: “Ta không có quen biết cô nương nào, không bằng cô nương người phụ hộ bồi ta đi. Không biết ở lầu hai còn có nhã gian.”

Cô nương kia vội nói: “Đương nhiên, công tử, mời.”

Thật không dự đoán được công tử thanh tú như thế lại nhìn trúng nàng, cực kỳ hưng phấn dẫn Y Vân lên lầu.

Long Mạc hiển nhiên sẽ không ở trong đại sảnh hỗn tạp đó, Y Vân quyết định lên lầu hai tìm một chút.

Mới vừa tới lầu hai, liền nhìn thấy Đình Lang đứng trước cửa một gian phòng.

Y Vân đối với cô nương bên người nói: “Xin lỗi, ta gặp cố nhân, muốn đi chào hỏi một chút.” Nói xong liền hướng Đình Lang đi đến.

Chứng kiến Y Vân một mực đi theo, Đình Lang thực rất kinh ngạc.

Y Vân tinh tế đánh giá qua Đình Lang, gương mặt có vài phần giống với mẫu thân, mày kiếm sáng quắt, rất là dễ nhìn, mặt dù biểu tình không chút thay đổi, nhưng lúc nào cũng tạo cảm giác vui cười, làm người khác nhìn vào thực thư thái. Chưa nhìn thấy qua phụ thân, nàng chỉ cảm thấy Đình Lang cùng mẫu thân rất giống, nhất là khuôn miệng, cực kỳ giống mẫu thân.

“Người cùng một vị cố nhân của ta rất giống, không biết người có thể có nhũ danh *tên đặt lúc nhỏ*?” Y Vân hỏi.

Không dự đoán được Y Vân lại hỏi điều này, Đình Lang có chút ngây ngốc, định trả lời, trong gian phòng trang nhã truyền ra thanh âm lạnh lùng cùng trong trẻo của Long Mạc, Đình Lang người tiến vào.

Đình Lang cuống quýt đi vào, Y Vân cũng nhân cơ hội đi theo vào.

Trong phòng có chút khác biệt, thuận theo thiên địa, bố trí vô cùng lịch sự, tao nhã, ấm áp.

Bình phong hoạ Mai Lan Cúc Trúc, bình hoa tinh vi, ánh nền lay động. Hết thấy đều biểu hiện rõ ràng chủ nhân là người rất có thẩm mỹ.

Long Mạc cùng một nam tử xa lạ hảo ngồi cùng một chỗ, bên cạnh còn một vị nữ tử.

Y Vân nhìn thấy vị nam tử bên cạnh Long Mạc, một loại tình cảm thương tiếc tự nhiên nảy sinh.

Nam tử này, vừa nhìn đã biết hẳn mang bệnh đã lâu, sắc mặt cực kỳ tái nhợt, gầy yếu, hiển nhiên thần sắc cũng thiếu sinh khí, nhưng đôi mắt mát lạnh, dường như hàm chứa một nỗi khổ rất sâu đậm.

Vị cô nương bên người họ, mỹ mạo vô song, trời sinh ưu tú.

Ngũ quan duyên dáng, thân hình hoàn mỹ, gương mặt nàng toát lên một thần thái nhu mì, hết như tiên hoa nở rộ theo gió lay động. Lại phảng phất như một nụ hoa Mầu Đơn quyến rũ, mềm mại, đang từ tốn nở ra từng cánh hoa kiều diễm, nàng làm cho người ta như si như say, như điên như cuồng.

Long Mạc lãnh huyết liếc nhìn Y Vân nói: “Bản lãnh thực không nhỏ, thân nhiên tiến vào, không nghĩ ngươi còn có khả năng dụ dỗ thị vệ bốn vương.”

Y Vân không nói gì, lại khiến suy nghĩ Long Mạc càng thêm chắc chắn. Nàng có thể không cùng Long Mạc quen biết nhau, nhưng không thể chịu được hình tượng nàng trong lòng hẳn lại như vậy. Nàng quyết triệt để thay đổi cái nhìn của hắn. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

“Nàng là ai?” Nam tử kia quay đầu hỏi Long Mạc.

Long Mạc nói: “Tiểu nha hoàn Nguyệt phủ.”

“Sao?” Nam tử bệnh nhược mi mày khẽ động, cười nói: “Chẳng lẽ Nguyệt tiểu thư phải tới giám thị người?”

“Không phải, là nha hoàn trong phủ bị đuổi đi, có thể là bởi vì câu dẫn thiếu gia.” Long Mạc hồ hững tuyên bố, tựa như điều hắn nói cùng nguồn gốc mọi chuyện thực giống nhau.

Nam tử kia bỗng nhiên cười nói: “Là thế này phải không? Nàng kia vì sao đi theo người?”

“Đây người hỏi nàng đi.” Long Mạc chỉ Y Vân.

Nam tử kia liền đem ánh mắt hướng về phía Y Vân.

“Tiểu nữ tử là bởi vì gặp cừu nhân, hi vọng đến phủ Vương gia tị nạn.” Y Vân đáp.

“Được rồi, chớ vì nàng mà phá hư hứng thú của chúng ta, Hồng Diệp, người có phải gần đây có phổ tân khúc? Đến diễn tấu một khúc, hảo trợ hứng thương rượu.” Long Mạc bỗng nhiên ngắt lời nàng, hướng vị nữ tử bên cạnh nói.

“Vâng, tiểu nữ tử xin mạn phép.” Hồng Diệp kia đáp.

Nàng đứng dậy đi đến đàn ngọc trong phòng, khảy một khúc.

Làn điệu uyển chuyển, cũng thật thanh tịnh, đẹp dễ, vô cùng du dương, Y Vân không khỏi có chút kinh ngạc, không ngờ trong thanh lâu cũng có nữ tử như thế.

Qua một khúc, nam tử bệnh nhược cười nói: “Một khúc qua tai, dư âm như còn văng vẳng đâu đây nha.”

“Tiểu nữ tử cảm kỹ so với Nguyệt tiểu thư kém xa, tại Hội Hoa xuân, tiểu nữ may mắn nghe qua một khúc của Nguyệt tiểu thư, đó mới thật sự là tuyệt vời.”

“Người là nha hoàn Nguyệt phủ, vậy người có thể đánh đàn?” Nam tử kia đột nhiên hỏi.

Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Long Mạc lạnh giọng nói: “Nàng chỉ biết câu dẫn người.” *ah nì đáng ghét wa đi.*

Y Vân vốn tính khí bình tĩnh, lúc này lại rốt cuộc không chịu nổi Long Mạc hết lần này đến lần khác mỉa mai.

Nàng đứng dậy ngồi vào trước đàn ngọc, ngọc thủ lưu loát, bắt đầu diễm tấu.

Y Vân tấu khúc cho chính nàng phổ, là một khúc Mê Tiên Dẫn.

Thanh khiết, tinh mịch, tiếng đàn như hoà vào lòng người, liền khiến trong lòng mỗi người đều run lên.

Y Vân tựa hồ không phải đang khẽ lướt huyền cầm, mà là tâm cầm.

Âm sắc như tan vào lòng, khiến ta không thể không theo tiếng đàn của nàng mà bi mà hi.

Lúc hoan khoái như tiếng suối trong xanh, oanh điệu vui thanh, lúc ghen ngào như tiếng người nước nỡ.

Bỗng nhiên một tiếng “Đồng” vang lên, cảm huyền đoạn liễu, tiếng đàn du dương êm tai đột nhiên ngừng lại, dư âm dây đưa phiêu đảng.

Dây đàn là Y Vân cố ý kéo đứt, vốn bởi vì nhất thời xúc động mà khảy đàn, lại bởi vì lý trí mà bỏ dở khúc nhạc.

Nàng tốt nhất là không nên đánh đàn, nếu như bị Long Mạc nhìn ra sơ hở, như vậy bí mật thay tiểu thư đánh đàn có lẽ bị lộ.

Trong phòng một mảnh yên tĩnh, chỉ có ánh nến nhẹ nhàng bùng cháy.

Nam tử bệnh nhược gương mặt lưu lại vẻ mê đắm, hoàn toàn ngẩn ngơ, hần nhìn Y Vân dưới ánh nến, vẻ đẹp của nàng nhìn qua có chút không chân thật, ngọn gió vờn quanh mái tóc liền nhẹ nhàng bay bay, mi mắt khẽ buông, che giấu biểu tình trong đôi mắt ấy, làm cho người khác đoán không ra nàng đang suy nghĩ gì.

Thật sự là đáng tiếc, tiếng đàn tuyệt đẹp như vậy vì sao lại đoạn.

Hồng Diệp cũng rất kinh ngạc, tiểu nha hoàn này cầm kỹ quả thật không tệ, chính là tiếc rằng tiếng đàn còn chưa triển khai, chẳng biết tại sao, cảm huyền lại ngừng.

“Đáng tiếc, Vì sao cảm huyền đoạn liễu?” Nam tử không khỏi có chút tiếc nuối nói.

Ánh nến trùng trùng, Long Mạc tựa vào trên ghế, bóng của ánh nến che đi biểu tình kinh ngạc của hắn. Nhưng ánh mắt vẫn sắc bén bắn về phía Y Vân, hần càng ngày càng cảm thấy tiểu nha hoàn này thực không đơn giản.

“Đây là nàng quen dùng kỹ xảo, e rằng cố ý phá vỡ nhã hứng của ta và người.” Long Mạc thần nhiên nói.

Y Vân đứng dậy, nhẹ nhàng cười yếu ớt, đôi môi đỏ mọng khẽ cười như hoa đào nở rộ. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

“Thật sự là cáo lỗi, cùng tiểu thư học đánh đàn mấy ngày, vốn không nên ở trong này phô trương, chỉ vì trong lòng khẩn trương, cảm huyền liền đoạn, thỉnh các vị lượng thứ bỏ qua. Y Vân không phải là cố ý phá vỡ nhã hứng của mọi người.”

“Mạc, ta xem nàng không phải là người như lời người vừa nói, nếu là người không cần nàng đi theo người, vậy đem nàng nhường cho ta.” Sắc mặt nam tử tái nhợt nói.

Y Vân cả kinh, không khỏi mím cười thê lương, cái này chính là vận mệnh tiểu nha hoàn, lúc trước tiểu thư có thể theo Nguyệt Lão phu nhân đem nàng mượn đi mười ngày, mà hiện tại người này lại muốn Long Mạc đem nàng giao cho hắn.

Chẳng qua nàng không phải là người của Long Mạc, nàng sẽ cự tuyệt.

Có điều Long Mạc có lẽ sẽ thật cao hứng đem nàng đẩy đi, nhưng không ngờ, Long Mạc đứng dậy, dưới ánh nến, sắc mặt có chút âm u, nói: “Khó mà làm được, nếu là như vậy, ta sao có thể yên tâm cho người.”

“Sớm một chút hồi phủ đi, miễn cho lại phát bệnh.” Nói xong sai khiến Đinh Lang dìu người nọ.

Y Vân lúc này có chút nghi hoặc, nam tử bệnh nhược này, thân phận như thế nào, lại cùng Long Mạc ngang hàng ngang vế.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Vì ái thụ thương

Đoàn người rời khỏi Phồn Hoa Viên, nam tử kia ngồi trên một chiếc xe ngựa khác. Mà Y Vân cùng mẫu thân vẫn còn trên xe Long Mạc. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Sau khi lên xe, Long Mạc cũng không có xua đuổi các nàng.

Đêm có chút âm u, ra khỏi con đường náo nhiệt đó, người ngày càng ít, chỉ nghe thấy tiếng xe bọn họ triệt triệt lăn bánh.

Xe ngựa bỗng nhiên không hề báo trước liền dừng lại, chỉ nghe Đinh Lang thanh âm lạnh lùng.

“Vương gia, có thích khách.”

Thanh âm này trong đêm đầu xuân, làm cho người ta trong lòng phát lạnh,

có pháo hiệu trên không trung phát sáng, ắt hẳn là do Đình Lang gọi đi.

Y Vân bắt lấy cổ tay mẫu thân, chỉ cảm thấy người đang thực sự run sợ.

Từ cửa sổ nhìn ra ngoài, sương mù giăng mắc dưới ánh trăng, trên đường chẳng biết lúc nào, vô thanh vô tức xuất hiện rất nhiều Hắc y nhân mang khăn sa che mặt, chỉ lộ ánh mắt loé hàn quang.

Mà Long Mạc sớm đã nhảy ra khỏi xe, cùng Hắc y nhân triển đấu với nhau.

Dưới ánh trăng tĩnh mịch, trong trẻo, kiếm quang lạnh lùng loé sáng.

Cuộc quyết đấu diễn ra trong im lặng, nếu có người ngã xuống cũng không hề phát ra tiếng động, thậm chí ngay cả một thanh âm kêu la cũng đều không có.

Ánh mắt Y Vân đuổi theo Long Mạc, ánh mắt mẫu thân thì đuổi theo Đình Lang.

Kiếm quang, máu tươi, chém giết, hết thấy những điều này ngay cả ở trong mộng cũng chưa từng xuất hiện thật không ngờ hiện tại lại chân thật xuất hiện trước mắt.

Tâm Y Vân lo lắng đến an nguy Long Mạc.

Xe ngựa phía sau, thị vệ của tên nam nữ bệnh nhược kia cũng đang dây dưa với Hắc y nhân.

Nhưng dù sao lực lượng cũng quá khác xa nhau mà Hắc y nhân chiêu thức rất tàn nhẫn, mỗi chiêu đều nhắm đến điểm yếu của đối phương, mỗi chiêu đều muốn lấy đi tính mạng của Long Mạc cùng nam tử kia.

Bỗng nhiên có kiếm từ bên ngoài xe xuyên vào, đâm hướng bên phải Y Vân, cách cánh tay nàng chỉ có một tấc.

Y Vân hoảng sợ, thanh âm Long Mạc lạnh lùng truyền đến, “Xuống xe”

Nàng diu mẫu thân từ trên xe nhảy xuống, Long Mạc cùng Đình Lang lập tức bảo vệ các nàng, chỉ thấy phía sau xe lại có kiếm Hắc y nhân đâm tới.

Sau khi xuống xe, Y Vân cùng mẫu thân gắt gao tựa vào nhau.

Mà thị vệ của nam tử kia hình như dần dần không thể chống đỡ.

Một Hắc y nhân kiếm pháp sắc bén hướng đến nam tử bệnh nhược.

“Mạc, cứu ta.” Hắc y vô lực hô.

Long Mạc phi thân đến, vung kiếm ngăn trở. Lại không chú ý tới có một đường kiếm lạnh lẽ không tiếng động hướng hấn chém tới.

Y Vân cả kinh, không chút do dự nhào vào người Long Mạc, dùng thân mình chặn thanh kiếm sắc bén.

Lãnh nguyệt vô thanh, mây trên không trung lững lờ trôi.

Một dòng chất lỏng ấm nóng từ bụng trào ra, Y Vân thậm chí không cảm thấy đau đớn, chính là cảm giác trời đất bỗng nhiên xoay tròn, nàng còn nhìn thấy ánh mắt Long Mạc lo lắng nhìn nàng, thật sâu trong mắt là sự khiếp sợ cùng không tin. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn " Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

“Vân nhi.” Thanh âm mẫu thân hoảng sợ vang vọng bầu trời đêm.

Có tiếng vó ngựa truyền đến, đội thị vệ Long Mạc đã tới, Y Vân bình yên nhắm hai mắt lại.

Dạ Phong *gió đêm* lạnh lùng hiu hiu, Lãnh nguyệt im lặng ở tầng mây thoát ần thoát hiện.

Trong phòng lý Mạc Vương phủ, hoà lò ướp hương toả hơi nóng, nền đỏ cháy rừng rực, sập đèn cháy xuống tràn đầy đĩa nến.

Dưới ánh nến, hiện ra gương mặt Y Vân tái nhợt.

Nàng nằm trên giường, trên người đang đắp chăn bông thật dày, do vì mất máu quá nhiều, sắc mặt nàng trở trên trắng bệch, trắng còn hơn bầu trời Lưu Vân *không mây*, còn hơn cả ngày mùa đông tuyết trắng. Mái tóc đen hỗn độn rối tung ở trên gối, cùng sắc mặt nàng nên càng làm nổi lên màu đen tuyền, nhìn thấy mà đau lòng.

Xương sườn bên trái của nàng bị đâm trúng, cũng may không có thương tổn các bộ phận quan trọng, hiện giờ máu đã ngừng chảy, đắp thuốc xong, ngự y nói nàng ngày mai có thể tỉnh lại, liền không có gì đáng ngại.

Long Mạc đứng ở trong phòng, nhìn bộ dạng Y Vân tiều tụy, chẳng biết tại sao, cảm thấy như tim hẫp đập càng lúc càng nhanh, như muốn co rút lại.

Loại cảm giác này cùng với lúc Hương Hương bị cướp đi thể nào lại giống nhau như vậy, sợ hãi mất đi, đau lòng cùng cảm hận.

Tiểu nha hoàn này luôn khiến hấn bất ngờ, rốt cuộc là sức mạnh nào khiến nàng thay hấn chịu một kiếm này, hơn nữa lại không chút do dự, ngay hoàn cảnh lúc đó, nếu có nửa phần do dự, kiếm kia ác hấn đã đâm trúng người hấn.

Long Mạc không hiểu hấn vì sao cứ mỗi lần nhìn thấy nàng thì luôn nói lời châm chọc, kỳ thật hấn biết thật ra trong lòng cũng không phải muốn như vậy.

Có lẽ là sợ, sợ chính hấn cũng sẽ bị nàng mê hoặc.

Y Vân lòng mi khẽ động, gương mặt mê man, mày kia khẽ nhăn lại, giống như đang chịu đau đớn.

Một tiểu nha hoàn mỏng manh thế này lại thực ương ngạnh, cầm máu, bôi thuốc nàng tuyệt nhiên không có kêu một tiếng.

Long Mạc tin tưởng nàng nhất định sẽ tỉnh lại.

Suy nghĩ miên man, đêm nay Long Mạc lại một lần nữa mất ngủ.

Đêm càng thâm trầm

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Sóng gió vòng ngọc

Một tháng sau. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Vết thương của Y Vân đã hoàn toàn khỏi hấn, cuối cùng có thể đến hoa viên đi dạo.

Trước mắt ánh sáng trong xanh tuyệt đẹp, hoa dương phát phơ bay đầy trời.

Đã đến cuối xuân, lộc non đã nhanh biến thành màu xanh biếc. Cây đã muốn trưởng thành, cành lá rậm rạp. Gió nhẹ cũng càng thêm ấm áp, lướt trên gương mặt hiu hiu.

Trong một tháng Y Vân dưỡng bệnh đã xảy ra rất nhiều việc.

Chuyện thứ nhất đó là mẫu thân rốt cuộc cũng tìm được phu quân cùng nhi tử đã nhiều năm thất lạc. Chính là Đình Lang cùng phụ thân. Đình Lang quả nhiên là Phong nhi của mẫu thân, bản thân nàng trước đây cũng chưa từng gặp qua ca ca.

Chuyện thứ hai đó là Hoàng Thượng đã hạ chỉ cho phép Long Mạc cùng Nguyệt Hạ Hương thành thân, ngày định là ngày mười tám sắp tới, vậy là chỉ còn có mười ngày. Lúc này Mạc Vương phủ đang giăng đèn kết hoa, hạ nhân trong phủ bận rộn chuẩn bị, dù sao Vương gia cưới Vương phi chính là đại sự.

Chuyện thứ ba đó là hoàng tử của Tinh Mang Quốc, phía tây nam Long Quốc, vào triều diện thánh, sẽ ở lại trong cung. Hơn nữa Quốc Vương Tinh Mang Quốc có ý hoà thân, mà hoàng thượng chỉ có một vị công chúa, chính là Thanh Tâm công chúa.

Tất cả chuyện này đều phát sinh trong lúc Y Vân dưỡng bệnh, mà mỗi việc đều có quan hệ tới nàng.

Mẫu thân cùng thân nhân đoàn tụ, cuối cùng người cũng không còn những tháng ngày chờ đợi, nhớ thương. Mà Y Vân sau khi tỉnh lại liền quyết định rời đi. Lúc trước nhất thời muốn đến Vương phủ tị nạn, hơn phân nữa là bởi vì mẫu thân, nàng không muốn mẫu thân vì nàng mà bị liên lụy, vì nàng mà rơi vào tay Quân Lăng Thiên. Hiện giờ thật tốt, nương đã có người bảo vệ.

Việc Long Mạc cùng Nguyệt Hạ Hương thành thân, Y Vân trong lòng thực chua xót, nếu sớm biết nàng và hấn sẽ không có kết quả tốt đẹp, nàng nguyện vĩnh viễn chưa từng gặp lại. Rời đi chính là lựa chọn tốt nhất. Chính là luyến tiếc mẫu thân, luyến tiếc Thanh Tâm công chúa, nếu nàng đến nơi đất khách quê người, ở Long Quốc này Y Vân liền thiếu đi một tri kỷ.

Y Vân than khẽ một tiếng, định rời đi, bất chợt phía trước truyền đến tiếng người trò chuyện.

Một thanh âm nữ nhân mềm mại: “Đã lâu như vậy, ngại vì sao không tới thăm ta, chẳng lẽ ngại tuyệt không nghĩ tới ta sao?”

“Ngại nên biết, ta rất bận rộn.”

“Ta biết ngại bẽ bộn nhiều việc, vậy sau này ta tới thăm ngại, được không?”

“Chỉ sợ ta không có thời gian cho ngại, ta muốn truy xét lại lịch bọn người Hắc y nhân hành thích ngày đó. Còn có rất nhiều quốc sự, ngại không hiểu sao.”

Y Vân nghe ra đó là thanh âm Long Mạc cùng Nguyệt Hạ Hương.

Từ sau khi tỉnh lại, suốt một tháng, nàng đều không nhìn thấy Long Mạc.

Y Vân nghe mẫu thân nói lại rằng ngày đó Long Mạc đã ở bên nàng suốt một đêm, mãi cho đến khi nàng đã thoát khỏi con nguy hiểm, hắn mới rời đi. Còn dặn hạ nhân hào hào hầu hạ nàng.

Có lẽ hắn không hề chán ghét nàng, nhưng cho dù hắn đối với nàng thế nào, nàng cũng muốn rời đi.

“Ngại xem, sáo ngọc ngại cho ta đã tìm được rồi, ta sẽ thổi Thu Thủy Khúc mà ngại thích nghe nhất.” Nguyệt Hạ Hương vui vẻ, ôn nhu nói.

“Không, đưa ta, để cho ta thổi.” Long Mạc bỗng nhiên trầm giọng nói.

Sau đó, chỉ nghe réo rất tiếng sáo vang lên.

Vẫn là Thu Thủy khúc, nhưng sao nghe thực u oán, giống như tiếng sáo nhiều năm trước.

Y Vân vốn định đi, nghe được tiếng sáo, trong lòng chấn động. Từng âm từng sắc như trói buộc thân hình nàng, đem nàng chôn chặt tại nơi đó.

Thời gian tựa hồ dần dần quay lại, thiếu niên bạch y phiêu diêu trên thuyền khoan thai thổi sáo.

Khi đó Y Vân lần đầu nhìn thấy một thiếu niên thuần khiết như vậy, hắn bạch y không nhiễm bụi trần, làn da hắn ấm áp như ngọc, ánh mắt đó tựa hồ sâu. Ánh mặt trời ở trên người hắn toả ra hào quang, làm cho hắn thoát nhìn như một tiểu thiên thần.

Cũng chính lúc đó, hình ảnh Đại ca ca bạch y này liền khắc sâu vào trong tâm trí nàng. Đã nhiều năm qua đi, có một số việc đã sớm quên, nhưng hình ảnh hắn trên thuyền thổi sáo vĩnh viễn không bao giờ phai nhạt.

Hắn sắp thành thân, vì sao còn ưu sầu như vậy?

Hắn nên vui mừng mới phải?

Tiếng sáo dần dần ngừng lại, Nguyệt Hạ Hương hỏi: “Không nghĩ tới ngại thổi thực êm tai như vậy, chỉ là vì sao tiếng sáo lại có phần u oán, chẳng lẽ ngại có tâm sự?”

Long Mạc cũng đáp: “Hương Hương, còn nhớ rõ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt tình cảnh như thế nào?”

“Đương nhiên nhớ rõ, khi đó…….O? Làm sao ngại ở chỗ này?” Nguyệt Hạ Hương vừa quay đầu lại, nhìn thấy Y Vân.

Nàng dường như rất kinh ngạc, vốn không nghĩ tới Y Vân sẽ xuất hiện ở đây, xem ra, Long Mạc không có đem hoàn toàn sự tình trong phủ nói cho nàng biết.

Mất hạnh trùng trùng, môi đỏ mọng cong lên hình chữ O, lần này Nguyệt Hạ Hương quả thật sững sờ không ít.

Tiểu nha hoàn này, bị nàng đuổi ra khỏi phủ, tại sao lại xuất hiện ở nơi này. Chẳng thể trách Long Mạc mấy ngày nay cũng không đi đến Nguyệt phủ, hay là hắn đã biết chân tướng sự tình? Nhưng xem ra không đúng, nàng hiểu rõ Y Vân, nàng đáp ứng sẽ không nói ra, thì tuyệt nhiên sẽ không lấy an nguy Nguyệt phủ ra đùa. Huống chi, nàng không có chứng cứ.

“Ta lập tức rời đi.” Ý tứ Y Vân là muốn Nguyệt Hạ Hương hiểu rằng nàng muốn rời đi, vĩnh viễn rời đi.

Chỉ là lúc này Nguyệt Hạ Hương làm sao hiểu được lời của nàng?

“Là bốn vương lưu nàng ở trong phủ, nàng đã cứu mạng ta.” Long Mạc nói xong, nhìn qua Y Vân.

Xem ra thương thế của nàng đã tốt hơn, sắc mặt hồng hào, giống như đoá hoa vừa mới nở dịu dàng, không kiêu không kiêu.

Sau ngày Y Vân bị thương, từ đó trở đi, Long Mạc cũng không nhìn qua nàng, bởi vì hắn là người rất lý trí, nhất là đối với chuyện tình cảm.

Làm hoàng tử, hắn có thể có nhiều phi tử, nhưng chân chính chỉ có thể yêu một người, cho nên cảm thấy được bản thân hắn đối với Y Vân có chút động

tâm nên hẳn lựa chọn tránh đi nàng.

Nguyệt Hạ Hương nhìn thấy ánh mắt Long Mạc hướng Y Vân, trong lòng thoáng qua từng trận hoang mang, loại cảm giác sợ hãi mất đi này tràn ngập trong lòng. Nàng nhất định phải tìm cách đem Y Vân rời đi, nàng một khắc cũng không thể ở bên người Long Mạc.

Ánh mắt Nguyệt Hạ Hương bỗng nhiên rơi xuống cổ tay Y Vân, không khỏi hít một hơi. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Thời tiết ẩm áp, ống tay áo Y Vân có chút vén lên, lộ ra cánh tay thon thon cùng cổ tay trắng buốt, một vòng tay khảm ngọc ôm lấy cổ tay nàng như ẩn như hiện trong tay áo.

Nguyệt Hạ Hương liền bắt lấy cổ tay Y Vân, vén lên tay áo nàng, chiếc vòng tay kia liền lộ ra. Vòng tay Bạch ngọc khảm tơ vàng, tơ vàng kia quấn quanh thành chuỗi hoa đan kết vào nhau, đường nét cực kỳ uyển chuyển.

“Cái vòng này ngươi ở đâu mà có?” Thanh âm Nguyệt Hạ Hương mang theo một tia hưng phấn hỏi.

Y Vân rút tay ra, nhẹ xoa cổ tay bị Nguyệt Hạ Hương nắm đến đỏ, lạnh giọng nói: “Đây là chiếc vòng mẫu thân cho ta.”

“Mẫu thân ngươi mà có chiếc vòng tay quý giá như vậy sao, ngươi có biết hay không đây là chiếc vòng ngọc khảm vàng, giá trị nghìn vàng, mẫu thân ngươi vì sao lại có? Lời nói dối như vậy ngươi cũng nghĩ ra được? Ai mới tin đây? Ta vốn không biết vì sao ngươi bỗng nhiên rời khỏi phủ, thì ra là ngươi trộm vòng của ta!” Thanh âm Nguyệt Hạ Hương nói.

Y Vân liền cười, chủ ý trong lòng tiểu thư là gì, nàng rất rõ ràng, chẳng qua là muốn một lần nữa đem nàng đuổi đi. Nàng vốn đã hạ quyết tâm rời đi, tiểu thư cần gì phải như thế này?

Nhưng Y Vân không muốn mang tiếng là kẻ trộm mà rời khỏi đây, huống chi đây là di vật duy nhất mẫu thân thân sinh để lại cho nàng, nàng sẽ không để nó rơi vào tay người khác.

“Tiểu thư, xác thực đây là chiếc vòng của ta, ngươi nhìn lầm rồi.”

“Ngươi có gì chứng minh đó là của ngươi?”

“Mẫu thân ta có thể làm chứng, nàng tự mình giao cho ta.”

“Ngươi nghĩ mẫu thân ngươi như thế nào có thể làm chứng, nói không chừng chính là ngươi cùng mẫu thân liên thủ trộm được, Hừ! Ở Nguyệt phủ nhiều năm như vậy, như thế nào không phát hiện tay chân các ngươi không sạch sẽ? Vương gia,” Nguyệt Hạ Hương bỗng nhiên xoay người hướng tới Long Mạc đang trầm mặc bên cạnh nói: “Nha hoàn này, ta thấy là không cần lưu lại trong phủ, bằng không, nói không chừng nàng còn có thể trộm cái gì nữa!”

“Như vậy sao được?” Long Mạc hung hăng nhìn Nguyệt Hạ Hương, cảm thấy nàng có chút xa lạ: “Nàng đã cứu mạng bốn vương, sự tình vẫn chưa rõ ràng, sao có thể tùy ý ly khai. Hương Hương ngươi xác định đây là chiếc vòng của ngươi sao?”

“Tiểu thư, ngươi có chứng cứ gì nói vòng tay này là của ngươi đây?” Y Vân đột nhiên hỏi, mày nhẹ nhàng nhướng lên, tiểu thư có hơi quá đáng, lần này nàng sẽ không nhận.

“Nha hoàn của ta Lục nhi cùng Thanh nhi cũng có thể làm chứng, cái vòng này các nàng đều đã thấy qua.”

“Mẫu thân của ta không thể làm chứng, vậy mà nha hoàn của ngươi lại có thể làm chứng sao?” Y Vân nói, hai tròng mắt đen láy, toả ra hào quang, làm cho người khác liên tưởng đến khe suối trong xanh lấp lánh ánh sáng.

“Ta...” Nguyệt Hạ Hương nhất thời tức giận.

“Hương Hương, cái vòng của ngươi làm sao có được?” Long Mạc hỏi qua.

“Đúng rồi, có người có thể làm chứng.” Nguyệt Hạ Hương hai mắt sáng lên, vui sướng nói.

“Ai?” Y Vân liền thanh hỏi.

“Nãi nãi, cái vòng đó là do lão nhân gia tặng cho ta, ta tin tưởng lời của người người nhất định là không thể không tin. Người chính là chính trực, công minh.”

Y Vân không nghĩ tiểu thư lại nhắc đến Nguyệt Lão phu nhân, lời nói của người nàng nhất định tin tưởng. Y Vân cũng tin rằng người sẽ không thiên vị cháu gái mình. Tiểu thư nhất định cũng hiểu rõ điều này, chẳng lẽ tiểu thư cũng thật sự có một chiếc vòng như vậy? Y Vân có chút nghi ngờ.

“Như thế nào, ngươi không dám đi?” Nhìn thấy bộ dạng Y Vân do dự, Nguyệt Hạ Hương liền nghĩ nàng đang sợ.

Y Vân nhẹ nhàng phát nhẹ hoa liễu vương trên người, thản nhiên nói: “Ta có gì phải sợ hãi, cái vòng này vốn thuộc về ta. Chính là tiểu thư ngươi có từng nghĩ tới, cho dù Lão phu nhân chứng minh ngươi từng có một cái vòng như thế này, cũng không thể nói rằng cái vòng của ta là của ngươi. Trừ phi ngươi chứng minh cái vòng này là độc nhất vô nhị.”

“Cái vòng này quả thực là duy nhất, chờ nài nài đến đây, người liền biết rõ.” Nguyệt Hạ Hương nói. Có lẽ là cho rằng lúc này đây đã thắng được Y Vân, Nguyệt Hạ Hương tâm tình thật tốt, xoay người ôn nhu hướng Long Mạc nói: “Vương gia, ta xem người liền phải người đi mời nài nài của ta.”

Long Mạc một mực thờ ơ lạnh nhạt, trong hai người này nhất định có một người đang nói dối. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Nếu là Nguyệt Hạ Hương, nàng vì sao phải làm khó một nha hoàn.

Nếu là Y Vân, Long Mạc không tin nàng đã trộm đồ mà còn mỗi ngày lại lộ liễu đeo trên tay. Nhưng việc nàng bỗng nhiên rời khỏi Nguyệt phủ phải giải thích thế nào, nghe ý tứ Nguyệt Hạ Hương chính là nàng tự mình rời đi, cũng không phải vì câu dẫn thiếu gia mà bị trục xuất.

Xem ra việc này cần phải điều tra chân tướng sự thật

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Nguy cấp

Hoa liễu tung bay ngập trời, khuấy động tâm ý sâu tư cùng tơ tình, vốn tâm tình đêm xuân ưu sầu, khắc khoải, vì hoa liễu điêu linh mà càng thêm rối loạn.

Nguyệt lão phu nhân rất nhanh đã đến, vốn Lão phu nhân rất ít khi ra ngoài, chợt nghe tin tức Y Vân, tuy rằng không rõ là chuyện gì nhưng nàng vẫn là vội vàng chạy đến.

Long Mạc mang chiếc vòng vào trong phòng cho Lão phu nhân nhận biết, Y Vân cùng Nguyệt Hạ Hương trong lòng đều có tâm sự ở trong căn phòng cách vách chờ đợi.

Nhìn thấy không có người, Nguyệt Hạ Hương liếc mắt dò xét Y Vân, ghé vào bên tai nàng nói: “Người chờ một lần nữa bị đuổi đi đi!”

Y Vân cười nhạt một tiếng, nói: “Cần gì phải phiền toái như vậy, ta vốn muốn rời đi.”

“Cái gì,” Nguyệt Hạ Hương trừng lớn hai mắt, không tin nhìn Y Vân.

Y Vân cười cười, không màng nhắc lại.

Chờ đợi thật là buồn chán, cũng thực tra tấn người.

Vốn Nguyệt Hạ Hương tràn đầy tự tin nhưng nổi lên một chút nghi hoặc, sao lại thế này, chiếc vòng không phải là rất dễ phân biệt sao? Không cần phải mất nhiều thời gian như vậy?

Mà Y Vân chẳng biết tại sao, bỗng nhiên có một loại dự cảm, hình như sắp có chuyện gì xảy ra.

Lòng của nàng khẩn trương từng hồi.

Quả nhiên, liền nghe Long Mạc từ trong phòng phân phó: “Nhanh truyền ngự y! Lão phu nhân bất tỉnh.”

Một tiểu nha hoàn phấn y vội vội vàng vàng chạy ra ngoài, xem ra là đi tìm ngự y.

Y Vân cùng Nguyệt Hạ Hương cuống quýt chạy vào trong phòng, trong phòng một trận rối ren, Lão phu nhân tựa vào trong lòng Long Mạc, sắc mặt như tờ giấy, hơi thở yếu ớt, thần trí hốt hoảng. Nhưng trong tay nàng lại gắt gao nắm lấy vòng ngọc kia.

Long Mạc hiển nhiên không biết xử lý thế nào, tay chân luống cuống, khiển trách nha hoàn bên người, “Mất mùi hết rồi à, mau đỡ Lão phu nhân.”

Y Vân vội nói: “Đừng động.”

Thế trạng Lão phu nhân nàng là người rõ nhất, đi tới, nhẹ nâng Lão phu nhân, hai nha hoàn ở hai bên đỡ, đem Lão phu nhân nhẹ nhàng nằm trên giường, sau đó phân phó tiểu nha hoàn đi đun nước nóng lại đây.

“Nãi nãi, nãi nãi người làm sao vậy?” Nguyệt Hạ Hương lo lắng nhào tới trên người Lão phu nhân lay động.

“Tiểu thư, đừng như vậy, đừng đến gần Lão phu nhân như vậy, người không thể thờ được? Yên tâm, Lão phu nhân không có chuyện gì, người cách xa một chút.” Nói xong Y Vân bảo nha hoàn dìu Nguyệt Hạ Hương rời đi, chính nàng thì từ trên ngực Lão phu nhân dùng sức đè xuống. Lão phu nhân vốn

rất dễ bị kích động, đây chính là biện pháp người dạy cho Y Vân.

Long Mạc trầm tĩnh nhìn thân ảnh Y Vân bận rộn, chẳng biết tại sao trong lòng hiện lên một loại nhu tình tự nhiên này sinh. Loại tình cảm này ở trong lòng dần dần lan toả, khiến Long Mạc có chút không biết phải làm thế nào.

Mà Nguyệt Hạ Hương lúc này giống một con Khổng Tước thảm bại, tuy rằng vẫn cao ngạo xoè ra lông vũ tuyệt đẹp, nhưng ánh mắt lộ ra vẻ thất bại. Y Vân cứ như vậy thân nhiên cướp đi hào quang của nàng. Vì sao chỉ cần nơi nào có Y Vân, nàng sẽ luôn thu hút ánh mắt của mọi người, nàng bắt quá cũng chỉ là một nha hoàn mà thôi.

Sau một lúc lâu, Lão phu nhân hơi thở có chút vững vàng, Y Vân mới dừng lại. Nhẹ thở ra một hơi, tiếp nhận khăn mặt nha hoàn đưa tới, thay Lão phu nhân lau mặt.

Tâm cuối cùng cũng nhẹ xuống, lúc này nghĩ lại mới cảm thấy sợ hãi, mới phát giác nàng cả người đều ướt đầm mồ hôi. Chẳng biết lúc nào, Lão phu nhân vững vàng ở trong lòng Y Vân chiếm cứ một vị trí rất quan trọng.

Ngự y vừa tới, liền bắt mạch, nói: “Cơ bản đã không có việc gì, Lão phu nhân là người dễ bị kích động, sau nhớ đừng để người quá xúc động,” nói xong, dùng ánh mắt tán thưởng nhìn Y Vân, “Tiểu nha hoàn này làm rất tốt.”

Ước chừng qua một khắc, Lão phu nhân nhẹ nhàng thở ra một hơi, tĩnh lại.

“Không có khả năng, không có khả năng.” Lão phu nhân mở to mắt thì thảo nói.

“Nãi nãi, người làm sao vậy? Cái gì không có khả năng?” Nguyệt Hạ Hương nhào tới, lo lắng hỏi.

“Vân nha đầu đâu?” ánh mắt Nguyệt lão phu nhân đảo chung quanh tìm kiếm Y Vân.

Y Vân vội đáp: “Lão phu nhân, Y Vân ở đây.”

Ánh mắt người dò xét cẩn thận trên người Y Vân, đôi mắt u buồn lúc này bỗng nhiên toả sáng. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

“Nãi nãi, người xem đây có phải là chiếc vòng người cho ta?” Dường như bị coi nhẹ Nguyệt Hạ Hương không cam lòng hỏi han.

Lão phu nhân định thần lại, liếc mắt Nguyệt Hạ Hương, hướng Long Mạc nói: “Người đã già, đừng là vô dụng, động một lúc liền bất tỉnh. Mong rằng Vương gia không trách tội.”

“Không có gì, Lão phu nhân không có việc gì là tốt rồi.” Long Mạc thừa biết Lão phu nhân ngất xỉu tuyệt đối không phải do sức khoẻ của người, rõ ràng chính là do nhìn thấy chiếc vòng kia. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Cái vòng này đến cùng có phải hay không là của Hương Hương?

“Hương nhi nha, đây không phải là chiếc vòng nãi nãi lúc trước đưa cho ngươi, nha đầu nha, chiếc vòng của ngươi có ba đoá hoa, mà đây là bốn đoá hoa. Cái này không phải của chúng ta, ngươi nhìn nhầm rồi, sau này nhớ kỹ, cái gì cũng phải quan sát cẩn thận, nếu không dễ dàng oan uổng người tốt, biết không? Đem cái này trả lại cho Vân nha đầu đi.”

“Nãi nãi người đã nhìn rõ chưa? Thật là không phải sao? Người ban đầu không phải nói chiếc vòng của ta chỉ có một sao? Vì sao cái này lại giống như vậy.” Nguyệt Hạ Hương tiếp nhận chiếc vòng, tỉnh tã xem xét, lúc này mới phát hiện quả thật là không phải của nàng. Vốn tưởng rằng kia thực là chiếc vòng của nàng, thì lần này có thể thành công đem Y Vân đuổi ra Vương phủ.

“Việc này nãi nãi cũng không biết, dù sao chiếc vòng này quả thật không phải là cái nãi nãi đưa cho ngươi.”

Nguyệt Hạ Hương trong lòng thập phần tức giận, chính là trên mặt lại không có một chút biểu hiện khó chịu.

“Y Vân nha, lần này là ta nhìn lầm rồi, đều tại ta không có thấy rõ ràng, khiến cho ngươi phải chịu uỷ khuất.” Nguyệt Hạ Hương có vẻ chân thành hướng Y Vân giải thích, đồng thời không quên khẽ liếc mắt nhìn Long Mạc, thấy vẻ mặt hẩn lãnh liệt, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Tiểu thư cần gì phải như thế, ai cũng khó tránh khỏi lúc lỗi lầm.” Y Vân nói, Nguyệt Hạ Hương chịu hướng nàng giải thích, còn không phải là vì Long Mạc hay sao.

“Vương gia,” Lão phu nhân bỗng nhiên nói, “Lão thân có một yêu cầu quá đáng, Y Vân vốn là nha hoàn bên người ta, gần đây thân thể ta có chút không khoẻ, nàng là người hiểu rõ thể trạng của ta nhất, ta biết nàng đã là người trong Vương phủ, muốn thỉnh Vương gia khai ân, để Y Vân theo giúp ta vài ngày.” Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Long Mạc nhìn thấy Y Vân mồ hôi đầm đìa, trong mắt u quang chột lóe, nói: “Đương nhiên là có thể.”

Một trận phong ba cứ như vậy bình ổn.

Nhưng mà, sóng gió trong lòng không phải dễ dàng như vậy liền bình lặng.

Nguyệt Hạ Hương chột thân nhiên cười, ai cũng không biết, nụ cười này chứa đựng bao nhiêu tâm cơ.

Y Vân cùng Lão phu nhân, Nguyệt Hạ Hương ba người ngồi chung một chiếc xe ngựa hướng Nguyệt phủ mà đi.

Đối với Nguyệt Hạ Hương mà nói, Y Vân ở Vương phủ so với ở Nguyệt phủ càng đe dọa nàng nhiều hơn. Cho nên khi nãy nài muốn Y Vân quay về Nguyệt phủ thì nàng rất thích, bởi vì khi Y Vân không mỗi ngày mỗi ở bên cạnh Long Mặc. Nàng còn có thể tìm cơ hội đem Y Vân đuổi đi.

Ba người cùng ngồi trên xe ngựa, nhưng ai cũng không nói với ai lời nào, không khí quái lạ nhẹ nhàng vờn quanh.

Y Vân đã từ Nguyệt phủ rời đi, vốn không muốn tiếp tục trở về. Chính là nàng rất tò mò, hiếu kỳ không biết chiếc vòng kia có gì mà khiến Lão phu nhân ngất đi? Chẳng lẽ? Y Vân thật không dám nghĩ tiếp.

Thân thể Lão phu nhân nàng rất rõ ràng, nếu không phải bởi vì kích động quá mức, sẽ không có việc gì.

Cũng không phải như Lão phu nhân nói, người lớn tuổi, liền một chút lại ngất xỉu.

Cuối cùng là có chuyện gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Nguyệt Như Thủy

Tới Nguyệt phủ, chỉ còn lại Y Vân cùng Lão phu nhân thì Lão phu nhân từ trong miệng nàng biết được mẫu thân hiện nay cũng không phải là người sinh ra nàng, hơn nữa khi biết chiếc vòng là của mẫu thân thân sinh nàng cấp cho, trong mắt người đã đóng đầy lệ, không nói nên lời, lâm vào trầm tư.

Mãi cho đến khi dùng qua bữa tối, Lão phu nhân mới đề xuất nói muốn cùng nàng đi dạo một chút. Ngày thường buổi tối Lão phu nhân sẽ không đi ra ngoài, hôm nay có gì đó rất khác thường.

Gió đêm lạnh lùng, bóng đêm mông lung, ánh trăng treo ở chân trời, Y Vân đi cùng Lão phu nhân bước từng bước đi tới.

Từng đợt hàn khí thổi tới, có chút lạnh lẽo.

Lão phu nhân mái tóc bạc phơ thân nhiên dưới ánh trăng chiếu rọi, phát ra ánh sáng nhàn nhạt.

Người dẫn Y Vân xuyên qua hoa viên, đi vào một nơi.

Chính là cấm địa của Nguyệt phủ.....Tả Tuyết Viện.

Y Vân nhìn ra, Tả Tuyết Viện này chính là viện đẹp nhất trong Nguyệt phủ, tường viện khảm ngọc thạch, những gian phòng cũng đều từ ngọc thạch mà tạo.

Nhưng Tả Tuyết Viện chính là cấm địa Nguyệt phủ, ánh trăng phủ lên cánh cửa ngọc thạch thâm sâu. Nghe nói đây vốn là nơi ở của cô cô Nguyệt Hạ Hương, chỉ là không biết vì sao lại trở thành cấm địa. Lão phu nhân tối nay vì sao lại đưa nàng đến nơi này? Chẳng lẽ mẫu thân của nàng là.....Nguyệt Như Thủy? Y Vân nhớ đến biểu hiện của Lão phu nhân khi nhìn thấy cái vòng kia, trong đầu bỗng nhiên toát ra ý nghĩa như vậy.

Không có khả năng, Y Vân nhanh chóng xua tan ý nghĩ này.

Cánh cửa phủ đầy bụi mờ ra Tả Tuyết Viện, dưới ánh trăng mông lung, một viện xa hoa hiện ra trước mắt.

Ánh trăng bao phủ cả một gian nhà ngọc thạch toả ra bạch quang trong trẻo mà lạnh lùng, chuông gió trên mái hiên vì gió đêm lay động mà phát ra âm thanh đinh linh trong vất, giống như một điệu hát dân gian tuyệt vời. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Trong việc trồng rất nhiều loài hoa và cây cảnh, giờ phút này trong bóng đêm đang hết sức khai hoa, từng khóm từng đóa đua nhau khoe sắc đỏ trắng lam tím làm cho Y Vân không kịp nhìn, thậm chí có một số loài hoa nàng chưa bao giờ thấy qua. Các loại hương khí nồng đậm, thanh nhã hoà vào nhau, gió đêm hây hây truyền đi, như thấm vào lòng người.

Viện tuy nhỏ, nhưng cảnh trí cũng không thiếu, hồ nước, hòn non bộ, bàn đu dây, cầu nhỏ, mọi thứ đều phù hợp một cách hài hoà, có thể thấy được chủ nhân nơi này là một người rất biết thưởng thức.

Tường chừng cấm địa là nơi không có người lại vắng ắt hẳn sẽ hoang vắng tiêu điều, như thế nào cũng không nghĩ tới, sẽ là một cảnh tượng như vậy.

Y Vân đóng lại đại môn, dìu Lão phu nhân xuyên qua hoa viên.

Nương theo ánh trăng mờ mờ, Y Vân nhìn thấy hai hàng lệ theo trên má Lão phu nhân chảy xuống.

Người vươn tay khẽ chạm vào từng khóm hoa, nâng niu từng đoá hoa, từng cây cảnh trong viện, như đang vỗ về hài tử của mình.

“Lão phu nhân, người cuối cùng đã tới.” Dưới gốc cây hoa thụ, lặng yên một thân người.

Ánh trăng như nước, chiếu lên thân ảnh trong trẻo nhưng lạnh lùng của nàng.

Nhờ vào ánh trăng, Y Vân nhìn ra nàng là một phụ nhân tuổi đã cao, tóc hoa râm, thân mặc quần áo màu xám.

Gương mặt lưu lại vài nếp nhăn, đôi hàng nước mắt vui mừng hướng các nàng lặng lẽ nhìn.

Thấy rõ bộ dạng Y Vân, nàng bỗng nhiên nhào tới, gắt gao ôm lấy Y Vân, lầm bầm nói: “Tiểu thư, là người sao?” Giọng nói thực nghi hoặc, mang theo sự không thể tin.”Người rốt cuộc đã trở lại, ta ở trong này ngày ngày đêm đêm chờ đợi, chờ tiểu thư một ngày sẽ trở về, không nghĩ thật sự sẽ đến ngày này. Ta không phải đang nằm mơ chứ? Tiểu thư, người xem những đoá hoa này, ta một mực tỉ mỉ chăm sóc, người xem, chúng nó nở ra bao nhiêu là rực rỡ.”

“Trương mục, người nhận lầm người, đây không phải là Thủy nhi.” Nguyệt lão phu nhân thê lương nói.

Trương mục lau đi hàng nước mắt ràn rụa, mở to đôi mắt mờ mịt, tỉnh táo xem xét Y Vân, sau một lúc lâu mới nói: “Không phải? Quả thật không phải, tiểu thư hiện giờ cũng là hơn ba mươi tuổi, còn nàng vẫn là một tiểu nha đầu, nhưng vì sao lại giống như vậy?”

“Chuyện này từ lúc nàng đến Nguyệt phủ ta đã nghi hoặc, đã nghi ngờ hơn mười năm. Hôm nay mới hiểu rõ sự tình, có lẽ Thủy nhi của ta không có chết, mà lại có hài tử.” Thanh âm Lão phu nhân run rẩy nói.

“Người là nói?” Trương mục trừng lớn hai mắt, đánh giá Y Vân, “Nàng?”

“Trương mục, chúng ta đến phòng Thủy nhi nhìn qua đi.”

Trương mục dẫn Lão phu nhân cùng Y Vân tới khuê phòng Nguyệt Như Thủy.

Khuê phòng này lại giống hệt như một Tàng Thư Các thu nhỏ.

Trên bàn gỗ lim bày ra không biết bao nhiêu thư uyển, trong phòng còn có hai giá sách bằng gỗ đàn hương, cũng đặt đầy sách. Trên bàn bày biện một Thiềm Thừ *con cóc* bằng đồng, là một loại văn cụ tinh xảo, nước được rót vào trong bụng, nghiền mực được đặt ở phía trước, liền có thể tự động phun ra bọt nước, để mài mực.

Trong phòng còn đặt ngay ngắn một đàn ngọc quý giá, tỳ bà tinh xảo, đàn tranh tao nhã, mỗi một thứ đều biểu hiện khí chất và cá tính của chủ nhân.

Phòng không nhiễm một hạt bụi, dường như có người mỗi ngày đều quét tước. Nói vậy chính là Trương mục.

Y Vân kỳ lạ nhìn cách bày biện chung quanh, căn phòng này cho nàng một loại cảm giác khác thường, thực thân thiết.

Trương mục lấy ra một bức tranh đặt ở trên bàn.

Y Vân hai mắt đảo qua, liền không dời đi được ánh mắt của mình.

Đây là bức họa một nữ tử.

Nàng đôi mắt đẹp, hắc bạch phân minh, nụ cười tươi trẻ, dung mạo nàng phiêu dật, khí chất cao quý.

Dung nhan nàng như tuyết thanh khiết lại như ráng chiều sáng lạn.

Nàng như hoa mai nở trong tuyết, băng thanh ngọc khiết, lại như tiên tử vân trung siêu phàm thoát tục.

Nhưng điều khiến Y Vân khiếp sợ không phải là mỹ mạo của nàng, mà là khi Y Vân nhìn bức họa này liền giống như chính nàng đang soi gương.

Nàng thật sự cùng Y Vân rất giống, có lẽ phải nói Y Vân và nàng cực kỳ giống nhau.

Bên góc trái bức tranh, Y Vân nhìn thấy một hàng chữ thanh lệ, Nguyệt Như Thủy tháng năm, năm Canh Tử tự họa.

Vậy ra nàng chính là nữ nhi Lão phu nhân, cô cô Nguyệt Hạ Hương, thiên hạ đệ nhất mỹ nữ Nguyệt Như Thủy.

Y Vân thật không biết dùng lời nào để miêu tả tâm tình của nàng lúc này.

Kinh ngạc, hoang mang, chưa xót hoặc là vui mừng, hết thấy đều không phải.

Đối với Nguyệt Như Thủy, Y Vân biết rất ít, chỉ biết nàng năm đó là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ, người trong phủ những lúc nhàn rỗi mới nói vài lời về nàng. Bọn hạ nhân cùng Y Vân đều như nhau, chưa từng thấy qua nàng, hình như Nguyệt phủ nhiều năm về trước đã một lượt đổi hết hạ nhân, những người hiểu rõ sự tình đều không còn ở trong phủ.

Thậm chí dung mạo Y Vân rất giống Nguyệt Như Thủy cũng không có mấy người nhìn ra. Ngoại trừ thái giám Kha Quý ngày ấy đi theo Long Mặc.

Đến cùng thì Nguyệt Như Thủy đã xảy ra chuyện gì? Đến nỗi Nguyệt lão phu nhân nhiều năm như vậy đều không dám đến Tả Tuyết Viện, đến nỗi tóc người chưa gì đã bạc trắng.

Y Vân nghi hoặc nhìn Lão phu nhân, nàng cần câu trả lời của người.

“Vân nhi, ngày người đến Nguyệt phủ, ta đã cảm thấy người rất giống Thủy nhi của ta, từng ngày trôi qua, người càng lúc càng giống nàng, nhưng mà ta mãi cho đến bây giờ vẫn không dám nghĩ người chính là hài tử của Thủy nhi, bởi vì Thủy nhi năm đó đã chết, chính Hoàng Thượng đã ban cho nàng cái chết, làm sao có thể có hài tử. Ta vẫn cho rằng thế giới này có hàng vạn người cho nên việc giống nhau cũng không có gì kỳ quái, ta nghĩ người chính là do ông trời ban cho, đến giúp ta xoa dịu nỗi đau mất đi nữ nhi của bà lão này. Nhưng mà hôm nay nhìn thấy cái vòng của người, ta tin tưởng người chính là hài tử của Thủy nhi, bởi vì đó chính là chiếc vòng ta tặng cho Thủy nhi, năm đó ta tự mình đeo vào cổ tay nàng. Hương Hương cũng có một chiếc như vậy, nhưng có chỗ không giống, của người là bốn đoá hoa. Người nói đây là của mẫu thân thân sinh để lại cho người, nàng ắt hẳn là Thủy nhi của ta. Ta cứ nghĩ nàng đã chết, thật không ngờ, nàng lại có hài tử, qua nhiều năm như vậy lại luôn ở bên người ta.” Lão phu nhân nói xong đã muốn đau đớn đến tột cùng. Truyện "Vân Thường Tiếu Nha Hoàn "

Là thật sao? Y Vân cảm thấy nàng như đang trong mộng, nàng thế nào lại là cháu ngoại của Lão phu nhân.

Chẳng biết từ lúc nào, đôi mắt đã tràn đầy lệ, nhìn thấy Lão phu nhân đau khổ, Y Vân nước mắt như dòng nước vỡ bờ không ngừng tuôn trào.

“Bà ngoại.” Hai người ôm nhau mà khóc.

Thật lâu sau, Y Vân hỏi: “Người nói mẫu thân ta năm đó đã mất, cuối cùng là chuyện gì xảy ra?”

Đối mặt với ánh mắt dò hỏi của Y Vân, Lão phu nhân dường như không thể nói ra chuyện xưa: “Trương mục là nữ mẫu mẫu thân người. Để cho nàng kể lại đi.”

Y Vân hết lần này đến lần khác hỏi tới, Trương mục cũng chấp nhận kể lại chuyện cũ.

Nguyệt Như Thủy từ nhỏ đã là một mỹ nhân xinh đẹp động lòng người. Cùng với thông minh, lanh lợi, nên luôn được phụ mẫu sủng ái. Mỗi năm mỗi qua đi, ánh sáng rực rỡ của nàng không ai có thể sánh bằng. Từ nhỏ nàng đã thông tuệ, cầm kỳ thư hoạ không gì không giỏi, hơn nữa nàng còn rất thích đọc sách, Tàng thư của phụ thân nàng đọc đã không nói, mà nàng còn tìm đến Tàng Thư Các trong cung.

Nàng còn yêu thích sách y, ngay cả sách về ngũ hành bát quái.

Nhưng mà, lúc trong cung trộm đọc sách thì nàng chạm mặt Hoàng đế, mà Hoàng thượng thế nào chỉ liếc mắt một cái liền say mê muốn chiếm hữu nàng, đồng thời hạ chỉ phong nàng làm phi.

Đây đối với Nguyệt phủ mà nói, không thể nghĩ ngờ đây là một chuyện tốt, bởi vì Nguyệt lão tướng quân là dựa vào sức mình mới có được địa vị kiên cố trong triều, nếu như Nguyệt Như Thủy tiến cung làm phi, cả Nguyệt gia sẽ gặp vinh quang không ít.

Chính là chẳng ai ngờ rằng, vào đêm trước khi tiến cung nàng đã cùng người bỏ trốn.

Người bỏ trốn cùng nàng là dạng người gì, có lai lịch thế nào, người trong nhà đều một mực không biết. Nàng cứ như thế cùng người ấy bỏ đi.

Lão phu nhân đã phát hiện việc này trước tiên, đem tinh binh trong phủ phái đi, năm đó lão gia là tướng quân, trong phủ binh lính võ nghệ tuyệt đỉnh, sớm đem hai người trở về.

Nguyệt Như Thủy vì muốn bảo toàn tính mạng đối phương, đồng ý tiến cung. Vì thế lão gia cùng phu nhân liền thả người kia.

Nhưng không ai nghĩ rằng, Hoàng đế nổi giận, ban cho Nguyệt Như Thủy cái chết. Nàng là uống rượu độc mà chết, sau được đưa từ trong cung trở về. Trương mục tận mắt nhìn thấy, Nguyệt Như Thủy dung mạo tuy rất sống động nhưng là không còn hơi thở.

Nàng cứ như vậy chết đi, cho dù xảy ra chuyện gì nàng cũng không phải chịu đựng khổ sở nữa.

Nhưng là người kia, người cùng nàng bỏ trốn, ngay cả khi nàng đã chết cũng không buông tha, đã đem nàng cướp đi.

“Chính là ta thủy chung có cảm giác, tiểu thư nàng không chết, nàng vẫn còn sống. Năm đó người cùng tiểu thư bỏ trốn là hạng người gì, chúng ta cũng không biết, có lẽ người đó đã cứu sống tiểu thư.” Trương mục hai mắt đầm lệ nói.

“Đều tại ta, hại Thủy nhi, nếu ta năm đó không phải ham mê hư vinh thì đã không phải người đuổi theo đem bọn họ trở về, có lẽ Thủy nhi sẽ không phải chết.” Lão phu nhân nói.

“Bà ngoại, người chớ khổ sở như vậy, mẩu thân năm đó không chết, nếu sao lại có thể có ta đây.” Y Vân an ủi. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

“Đúng nha, mẩu thân người hiện ở nơi nào? Nàng đâu? Người vì sao không ở cùng với nàng?” Lão phu nhân cùng Trương mục đồng thời hỏi.

Y Vân không nói gì, nàng không biết nên nói như thế nào đây, hai lão nhân này đang cực kỳ bi thương, có lẽ sẽ không chịu được đả kích. Nàng làm sao có thể nói, mẩu thân bởi vì sau khi sinh ra nàng vì suy yếu mà qua đời.

“Ta cùng mẩu thân thất lạc, nàng không biết đang ở nơi nào? Có lẽ có một ngày sẽ trở lại.”

Y Vân nói, nàng thậm chí cũng tin tưởng lời của bản thân, có lẽ có một ngày mẩu thân thật sự sẽ trở về.

Ánh mắt nàng hướng đến bức tranh mẩu thân, người đang cười, nụ cười như hoa.

Y Vân cũng đang cười, nụ cười rung rung như đoá hoa rụng rời điểm vài hạt sương

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Thế giới của mẩu thân

Thân thể Y Vân tuy đã rõ ràng, nhưng lại vĩnh viễn không thể nói ra, bởi vì Nguyệt Như Thủy năm đó là được Hoàng thượng ban cho cái chết, nếu người khác biết nàng không chết, hơn nữa còn có một hài tử, như vậy là khi quân phạm thượng, không biết vì Y Vân mà Nguyệt phủ phải chịu bao nhiêu tai họa.

Y Vân được Lão phu nhân gọi ý lưu lại Tả Tuyết Viện, ngụ trong khuê phòng mẩu thân, nằm trên giường của người, đang đắp chăn đệm của người. Bên tay lại nghe Trương mục huyền thuyên, lắng lắng chuyện mẩu thân lúc nhỏ, Y Vân cảm thấy nàng rất gần với người, tựa hồ có thể chạm tay đến.

Y Vân mang theo lòng tràn đầy chờ mong đi vào giấc mộng, kỳ vọng có thể ở trong mộng nhìn thấy mẩu thân ngày đêm thương nhớ.

Ngày thứ hai, thời tiết thật tốt, Y Vân dậy thật sớm, ngồi trước thư án.

Đây là cuộc sống mà mẩu thân từng trải qua, trong phòng như vẫn còn lưu lại hơi thở của người, Y Vân tham lam hít lấy, dường như muốn đem tất cả không khí này hấp thu vào, khiến nàng bất kể tỉnh hay ngủ đều có thể cảm nhận được mẩu thân.

Y Vân cuối cùng cũng biết bà ngoại vì sao nhiều năm như vậy cũng không bước chân tới đây, bởi vì nơi này còn vương lại quá nhiều hình ảnh mẩu thân, người sợ tức cảnh sinh tình mà.

Y Vân nhìn ngắm bức hoạ của mẩu thân, thư uyển của mẩu thân.

Trương mục mặc dù không biết chữ, nhưng lại thu dọn mọi thứ ở đây không nhiễm một hạt bụi nào. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Y Vân lật xem văn thư của mẩu thân, nàng rất muốn từ trong đó tìm thấy được điều gì đó, có thể là tin tức của nam tử bỏ trốn cùng mẩu thân, Y Vân cảm thấy hẳn có thể là phụ thân của nàng.

Thế nào lại không có, thậm chí ngay cả một chút dấu vết để lại cũng không.

Y Vân thất vọng ngồi xuống, nhẹ nhàng vui đùa tranh cầm, tỳ bà, sáo ngọc của mẩu thân.

Đẩy ra cửa sổ, con gió bình bông theo cửa sổ nhẹ nhàng tiến vào, phiêu phiêu荡荡, lan toả không ngừng, tựa như ưu sầu đang tràn ngập trong lòng Y Vân.

Ngoài cửa sổ nhiều loại hoa thu hút ánh mắt Y Vân.

Nàng từ lâu các nhẹ nhàng bước xuống.

Trong viện đầy đủ các loại kỳ hoa dị thảo, rất nhiều trong số đó Y Vân chưa từng thấy qua, không khí bông bình hương thơm kỳ dị.

Nơi góc tường bị che khuất, những đoá hoa mặc sắc *màu đen* hấp dẫn tầm mắt Y Vân, các loài hoa đa số đều màu sắc diễm lệ, Mặc hoa như vậy Y Vân chưa bao giờ thấy qua, và lại căn bản là chưa từng nghe nói đến. Hoa cũng không lớn, màu sắc và hoa văn mặc dù đen tuyền, nhưng xinh đẹp khiến người khác không thể chớp mắt.

“Đây là hoa gì?” Y Vân hỏi Trương mụ.

“Cái này ta cũng không biết, chỉ biết hoa này rất khó trồng, cũng không biết tiểu thư từ đâu tìm thấy. Tiểu thư nói đây là thảo dược.”

“Thảo dược?” Y Vân kinh ngạc không thôi, “Mẫu thân còn trồng thảo dược?”

“Đúng, tiểu thư hiểu được y thuật.”

“Y thuật?” Y Vân lại càng kinh ngạc, đối với mẫu thân lại hiểu hơn một chút.

“Trương mụ, người thật sự không biết lai lịch người năm đó cùng mẫu thân bỏ trốn sao?” Y Vân do dự một lát liền hỏi.

“Không biết được, tiểu thư chưa bao giờ nói ra, hình như cũng không phải là người trong kinh thành.” Trương mụ suy nghĩ một chút, nói: “Chẳng qua tiểu thư có một cái tráp, không biết bên trong là gì nhưng tiểu thư rất là quý trọng. Có thể người từ đó có thể tìm được cái gì.”

Quay trở lên lầu, Trương mụ từ một ngăn bí mật trên giường mẫu thân lấy ra một tráp bằng gỗ lim.

Y Vân mang theo tâm trạng hiếu kì mở ra.

Bên trong là một ít sách, cùng một bức tranh vẫn chưa hoàn.

Là một nam tử tuổi còn trẻ, bức tranh chính là vẽ cảnh vật ở xa, nên người trước mắt diện mạo không rõ lắm, nhưng nhìn qua thần thái tuấn tú, cực kỳ tiêu sái lỗi lạc.

Chẳng biết tại sao, vừa nhìn thấy bức tranh này, tâm Y Vân liền đập từng hồi. Đây có lẽ là nam tử trong lòng mẫu thân, cũng có khi là phụ thân nàng.

Bên trong còn có nét bút mẫu thân, một bài thơ (1)

Tam nguyệt thập thất, chính thị khứ niên kim nhật.

Biệt quân thi.

Nhân lệ dương đề diện, hàm tu bán liêm mi.

Bất tri hôn dĩ đoạn, không hữu mộng tương tùy.

Trừ khước thiên biên nguyệt, một nhân tri.

Tiêu tức vị quy lai, hàn thực lệ hoa tạ.

Vô xử thuyết tương tư, bối diện thu thiên hạ.

Những câu thơ này tràn ngập tương tư, xem ra mẫu thân năm đó đối với vị nam tử này tình cảm thâm sâu vô cùng. Hẳn rồi cuộc là ai?

Y Vân lại thấy chữ viết thanh lệ của mẫu thân viết một vài ghi chép.

Đại nhan quả phụ (2)_____ hoa nở mặc sắc, thích bóng râm hơn ánh sáng, mười năm nở hoa một lần. Hoa phơi khô, nghiền nhỏ, hoà vào nước, uống có thể ngắt đi. Mười hai canh giờ sau liền tỉnh.

Y Vân dần hiểu ra, xem ra mấy đoá hoa mặc sắc nơi góc tường chính là Đại nhan quả phụ, xem ra mẫu thân năm đó là ngắt đi, nàng nhất định đã không uống rượu độc của Hoàng đế, mà là uống nước hoà Đại nhan quả phụ. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Mẫu thân quả nhiên là đam mê y thuật, không biết người từ đâu mà học được điều này? Y Vân đối với mẫu thân càng ngày càng bị thu hút. Ở trong lòng Y Vân đột nhiên có cảm giác mẫu thân vẫn chưa mất, nếu người đã tinh thông y thuật như vậy, chẳng lẽ bởi vì sau khi sinh ra nàng, suy yếu mà chết sao?

Ngoài ra trong tráp còn có một quyển sách.

Nói về trận pháp ngũ hành tương sinh tương khắc, bát kỳ trận, thiên phủ hộ trận, cửu dương trận. ....mẫu thân thậm chí ngay cả sách như vậy cũng xem

Suốt mấy ngày, Y Vân ở Tả Tuyết Viện như đói như khát đọc sách của mẫu thân, ngay đến quyển trận pháp kia cũng học được không ít.

Có khi tâm huyết dâng trào, lấy khuê phòng mẫu thân làm trung tâm, bày trận pháp, làm hại Trương mụ vào không được trong phòng.

Y Vân còn đem Đại nhan quả phụ trong viện hái xuống, dựa theo ghi chép của mẫu thân, phơi khô, nghiền thành phấn dùng khăn gói kỹ. Có lẽ ngày sau có thể dùng đến.

Y Vân cứ như vậy sống ở Tả Tuyết Viện, đắm chìm trong thế giới của mẫu thân, không muốn thoát ra ngoài. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Nàng gần như quên đi người cùng thế sự bên ngoài. Chỉ là người bên ngoài lại không quên nàng.

Đào mất, mười ngày trôi qua. mười tám tháng tư liền đã tới, đã đến ngày Long Mạc cùng Nguyệt Hạ Hương thành thân.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Biến cố lan tràn

Đêm ngày mười bảy tháng tư, Nguyệt phủ cùng Mạc Vương phủ đều giăng đèn kết hoa, một mảnh vui mừng.

Người đến chúc mừng kéo dài không dứt.

Nhưng mà một tin tức không may bỗng nhiên truyền tới, nhanh như gió nháy mắt liền truyền khắp Nguyệt phủ cùng Mạc Vương phủ, tựa như tảng tảng u ám bao lấy mỗi người.

Tin tức đó là Nguyệt Hạ Hương bị cướp đi.

Bởi vì vội vàng chuẩn bị hôn sự vào ngày hôm sau, lại bận rộn tiếp đãi khách nhân, mọi người vậy mà không chú ý tới nhân vật chính.

Ở trong mắt mọi người, đây là lần thứ hai Nguyệt Hạ Hương bị cướp đi. Nhưng thực tế tại Hội Hoa Xuân người bị cướp là Y Vân, vị tiểu thư được nuông chiều từ nhỏ này trước đây chưa từng trải qua chuyện này, nên trong lòng nàng cũng không biết cái gì là sợ hãi cảnh giác. Nàng thừa dịp mọi người bận rộn, ngồi xe ngựa đến miếu đi lễ tạ thần. Nàng không phải đi một mình, còn có hai nha hoàn Lục Nhi cùng Thanh nhi và thị vệ Nguyệt phủ Vương Tri, Lư Tư đều đi theo. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn"

Nhưng mà, một nén nhang trôi qua, Nguyệt Hạ Hương liền mất tích.

Dù Vương Tri và Lư Tư đã tìm hết Tự Miếu, vẫn không thấy thân ảnh Nguyệt Hạ Hương, lại càng không thấy kẻ nào khả nghi.

Vài người vội vàng hồi phủ báo tin, Vương phi tương lai mất tích là một việc hệ trọng như thế nào.

Cả Nguyệt phủ cùng Mạc Vương phủ cùng lúc phái ra rất nhiều thị vệ từ trong kinh thành ra vùng ngoại ô tìm kiếm, chính là vẫn như cũ không mấy may một chút tin tức.

Khi tin tức này đến được Tả Tuyết Viện cũng đã là buổi trưa hôm sau, Y Vân đang ở trong phòng đùa nghịch sách bát kỳ trận của mẫu thân.

Vừa mới bày xong, chỉ nghe tiếng Trương mục ngoài phòng nói: “Vân nhi nha, mau giải trận, ta lại vào không được. Tiểu tổ tông của ta nha, tại sao ngươi và mẫu thân năm đó lại giống nhau đến vậy.” Từ khi Y Vân ở lại Tả Tuyết Viện, Trương mục liền dốc hết tâm tư lên người Y Vân. Lão nhân cô độc này, nhiều năm qua lặng lẽ ở lại Tả Tuyết Viện nhớ đến Nguyệt Như Thủy, giờ phút này trong lòng cuối cùng cũng có nơi gói gắm, tinh thần liền hồi phục.

Y Vân giải trận, để Trương mục tiến vào, “Trương mục, bà ngoại tôi hôm qua sao lại không tới? Vân nhi muốn đi Thuý Vu Hiền thăm lão nhân gia.”

“Vân nhi nha, người tốt nhất là đừng ra ngoài, trong phủ xảy ra chuyện, hôm nay vốn là ngày tỷ tỷ ngươi thành thân, nhưng hôm qua không biết sao lại bị người bắt đi?”

“A!” Nghe được tin này, tâm Y Vân trong nháy mắt nổi lên từng trận sóng to gió lớn.

Vậy ra hôm nay là ngày mười tám, kỳ thật trong tiềm thức Y Vân muốn quên đi ngày này. Bởi vì tránh né, cho nên nàng chân không bước ra khỏi Tả Tuyết Viện, nàng không muốn ra ngoài chứng kiến toàn cảnh hoan hỷ kia, càng không muốn nhìn thấy gương mặt Nguyệt Hạ Hương tràn đầy hạnh phúc. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn"

Vốn tưởng rằng nàng có thể yên lặng trốn tránh ngày này, lại không ngờ vậy mà đã xảy ra chuyện.

Y Vân ngay lập tức nghĩ đến, nhất định là hấn, nhất định là do tên Quân Lăng Thiên kia làm.

Hội Hoa Xuân, hấn cho rằng nàng là Nguyệt Hạ Hương, cho nên đem nàng cướp đi. hiện giờ hôn lễ phía trước, hấn lại một lần nữa đem tiểu thư cướp đi, chỉ là lần này người hấn cướp là tiểu thư thật. Xem ra Quân Lăng Thiên này chắc sẽ không bỏ qua, nói không chừng lần trước trên đường từ thanh lâu trở về, người theo hành thích ắt hẳn là người hấn phái tới.

Hấn rốt cuộc là ai? Thân phận Quân Lăng Thiên này như thế nào? Hấn và Long Mạc sao lại có thâm thù đại hận?

Y Vân nghĩ cần phải tìm Long Mạc đem sự tình nói rõ ràng, nàng nhất định phải cứu Nguyệt Hạ Hương, nàng là biểu tỷ của mình, dù cho có điều không phải, nhưng nàng cũng không thể im lặng khi là người biết rõ sự tình. Tuy rằng lần trước khi nàng bị cướp đi, Nguyệt Hạ Hương đối xử với nàng như vậy, nhẫn tâm từ bỏ.

Tốt nhất nên nói cho Long Mạc, Quân Lăng Thiên là cừu nhân của hắn, tên ác ma đó có thể đối với tiểu thư bất lợi. Còn có son động lần trước nàng bị giam cũng nên nói cho Long Mạc, mặc dù có thể lúc này họ không có ở đó. Nhưng từ nơi này cũng có thể tra ra ít dấu vết.

Y Vân đã quyết định chủ ý, liền nhờ Trương mục nói cho Nguyệt lão phu nhân rằng nàng phải ra khỏi phủ.

Trong phủ đã loạn như vậy, sẽ không ai chú ý tới tiểu nha hoàn nàng.

Nguyệt phủ cách Mạc Vương phủ cũng không xa, một lát liền tới.

Mạc Vương phủ khắp nơi dán đầy chữ hỷ đỏ thắm, ánh nắng chiếu rọi xuống phát ra ánh sáng chói chang, như kim châm lên ánh mắt Y Vân.

Quần gia là bằng hữu của dưỡng nương, Y Vân thuận lợi vào được Vương phủ. *từ bị jo ta sẽ đổi cách xưng hô của Y Vân với mẫu thân Đình Lang để tránh nhầm lẫn*

Ngoài thư phòng Long Mạc, Đình Lang cùng Băng Nham đang đứng hầu, vẻ mặt băng lãnh.

“Tiểu muội, sao ngươi lại tới đây?” Đình Lang hơi ngượng nói, bỗng nhiên có thêm muội muội, Đình Lang có chút không thích ứng.

“Phong ca ca, ta tìm Vương gia có việc gấp.” Dưỡng nương thường xuyên ở bên tay Y Vân nhắc tới Phong nhi, Y Vân đã sớm thành thói quen gọi hắn Phong ca ca.

“Tiểu muội, có việc gì để khi khác đi, Vương gia đang phát hỏa.” Đình Lang thực lo lắng nói.

“Ta nhất định phải gặp hắn, là quan hệ đến việc tiểu thư bị mất tích.” Y Vân khẳng khái.

“Ài? Tiến vào.” Thanh âm Long Mạc sắc bén mà lãnh khốc, đè nén cơn tức giận, làm cho người khác nghĩ ngay đến núi lửa sắp bùng nổ.

Bây giờ chính là lúc núi lửa đã phun trào, Y Vân cũng không thể không đi vào.

Bên trong, Long Mạc đang quay lưng về phía Y Vân, trong tay hắn, nắm giữ một phong thư.

“Vương gia, Nhan Y Vân bái kiến Vương gia.” Y Vân trầm tĩnh nói.

Long Mạc xoay người lại, cười lạnh nói: “Bỏ vương đang muốn đi tìm người, không ngờ người lại đến đây.”

Y Vân kinh ngạc nhìn Long Mạc, vị Đại ca ca này từ nhỏ đã chiếm cứ tâm tư nàng, nam tử này bình thường như mỹ ngọc trong trời, lạnh lùng, luôn luôn trấn tĩnh tự nhiên, nội tâm thâm trầm, nhưng lúc này có thể cảm thấy hắn đang tức giận bùng bùng.

Y Vân cảm thấy trong đôi con ngươi hẹp dài đó loé lên tia uy hiếp, đôi môi vẽ ra đường nét cứng nhắc, đã không còn nụ cười khẩy chế giễu ngày xưa, thay vào đó là vẻ tươi cười lãnh khốc. Điều này làm cho tâm Y Vân trong chớp mắt liền nhói lên, Long Mạc như vậy, Đại ca ca như vậy, không phải là người nàng biết. Xem ra việc Nguyệt Hạ Hương bị cướp đi đối với hắn là một đả kích không nhẹ.

“Vương gia, Y Vân là tới nói cho người biết, người cướp đi tiểu thư là cừu nhân của người, ta biết địa điểm bọn họ.”

“Vậy sao? Làm sao người biết?” Long Mạc sắc mặt âm trầm, lạnh giọng nói.

“Ta.....” Y Vân do dự, nên nói hay không người lần trước bị cướp là nàng. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Đang suy tư, Long Mạc cay nghiệt cười nói: “Như thế nào, không nói ra được sao, bởi vì người căn bản cùng bọn họ là một.”

“Cái gì?” Y Vân kinh hãi, lời nói của Long Mạc làm cho Y Vân không kịp phản ứng.

“Người xem đi.” Long Mạc nói xong, cầm lấy phong thư trao cho Y Vân.

Trên giấy nét chữ như rồng bay phượng múa:

Nhanh chóng lấy nha hoàn Nhan Y Vân đổi Nguyệt Hạ Hương. Địa điểm bờ sông Lăng Hà.

Quần Lăng Thiên đề bút

Chương 28: Biệt ly tàn khốc

Y Vân trong lòng phát lạnh, Nguyệt Hạ Hương quả nhiên bị Quân Lăng Thiên bắt đi, hơn nữa nhìn tình hình có lẽ Quân Lăng Thiên đã hiểu hết chân tướng, biết lần trước là cướp phải tiểu thư giả, biết lần trước người treu đùa hẳn chính là tiểu nha hoàn nàng. Nhất định Nguyệt Hạ Hương đã xác định, nàng luôn ở thời khắc mấu chốt bán đứng Y Vân. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Nhưng vì sao Long Mạc lại hoài nghi nàng cùng bọn họ là đồng bọn, chỉ dựa vào phong thư này sao?

“Ta cùng bọn hần đồng loã?” Y Vân lặp lại câu nói làm tổn thương của Long Mạc, “Chỉ dựa vào phong thư này thôi sao? Nếu Y Vân quả là đồng loã, Y Vân vì sao còn tới Vương phủ để tự chui đầu vào lưới, hoặc là lần trước sao không dứt khoát ở lại Vương phủ làm gian tế, vì sao còn trở về? Vì sao lại để lộ chính mình đây?”

Từng lời nói Y Vân đều bức người, nhưng lúc này Long Mạc căn bản nghe không vào.

Bỗng nhiên bàn tay hần chụp tới, đem Y Vân giữ chặt, tay hung hãn nắm lấy cằm Y Vân, nàng bị buộc phải nhìn thẳng vào đôi mắt tối tăm mà điên cuồng của Long Mạc.

“Đề Bồn Vương nói cho ngươi biết, bởi vì ngươi bị Lão phu nhân cầm tù ở Tả Tuyết Viện, cho nên bọn hần muốn dùng Hương Hương để đổi lấy ngươi, bởi vì các ngươi đã dự tính mưu kế, cho nên ngươi tới nơi này để làm cho Bồn vương mắc câu, có phải thế không?”

Trong lời nói Long Mạc, từng câu từng chữ như roi, không chút lưu tình quật vào trong lòng Y Vân.

“Chẳng lẽ, ngươi cảm thấy ta lần trước thay ngươi chặn một kiếm kia cũng là giờ trò âm mưu sao? Ngươi cho rằng đó là khổ nhục kế, phải không?”

Y Vân cảm thấy thanh âm của mình giá lạnh, mất đi độ ấm.

Thôi, hết thấy đều không cần nói, đề nàng đi đổi tiểu thư về đi.

Mặc dù không dám tưởng tượng nếu rơi vào tay Quân Lăng Thiên, sẽ gặp tra tấn cùng nhục nhã như thế nào. Nhưng Y Vân vẫn nguyện đem Nguyệt Hạ Hương đổi về, nếu Đại ca của nàng để ý Nguyệt Hạ Hương như vậy, chỉ cần hần vui mừng, nàng cái gì cũng nguyện ý làm. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Đôi mắt nàng bị thương cùng kiên định nhìn thẳng Long Mạc, hần chậm rãi buông lỏng tay ra, trong lòng không khỏi có một hồi đau đớn.

Hần có thể nào quên, tiểu nha hoàn này ở thời khắc nguy cấp đã cứu hần một mạng, càng không thể nào quên chính nàng đêm đó gương mặt tái nhợt đã khiến cho hần động tâm.

Chẳng lẽ nàng thật sự sẽ cùng người khác liên thủ cướp đi Hương Hương sao? Có lẽ hần thật sự oan uổng nàng, nhưng hần muốn cứu Hương Hương, bất kể như thế nào cũng phải cứu Hương Hương.

Long Mạc từ trong ngực lấy ra sáo ngọc hần từng cho Hương Hương, khi nàng bị cướp đi đã đánh rơi vật này.

Trong lòng hiện ra nàng nhiều năm trước, gương mặt tuy đen, thân hình nhỏ gầy, nhưng ánh mắt trong suốt, nụ cười ngọt ngào như vậy đã níu lấy tim của hần, hần muốn cứu nàng, bất chấp thế nào cũng phải cứu nàng, không tiếc gì phải trả giá, thậm chí. ....không tiếc hy sinh tiểu nha hoàn này. *ức chế wa đi*

Đôi mắt Long Mạc tối sầm lại, thâm hạ quyết tâm.

Y Vân nhìn biểu cảm Long Mạc thay đổi, mặc dù không biết hần đang nghĩ gì, nhưng nhìn thấy hần nhìn chăm chăm sáo ngọc, liền biết hần đang tưởng niệm chủ nhân của sáo ngọc.

Chỉ là lúc này đây người hần tưởng là nàng của nhiều năm về trước...Nhan Y Vân, chính là Nguyệt Hạ Hương.

“Đinh Lang.” Long Mạc lạnh giọng ra lệnh, “Đem tiểu nha hoàn này giam lại.”

Nghe được mệnh lệnh Đinh Lang cả kinh, “Vương gia, ngài...ngài không thể, tiểu muội nàng như thế nào lại cấu kết với bọn cướp? Nàng cùng mẫu thân thuộc hạ từ trước đến nay đều sống dựa vào nhau, chỉ là nha hoàn Nguyệt phủ, đâu có cơ hội quen biết với bọn cướp.”

“Đinh Lang, chẳng lẽ ngươi muốn chống lại mệnh lệnh bốn vương sao?” Long Mạc như cũ vuốt ve sáo ngọc kia, thậm chí cả đầu cũng không ngẩng lên. Hần không dám nhìn, hần sợ phải nhìn đôi mắt trong suốt khi của nàng mà mềm lòng.

“Phong ca ca, ta nguyện ý đi cứu tiểu thư. Ngươi không cần nói gì nữa.” Y Vân nói, chính nàng đã đắc tội Quân Lăng Thiên, không thể để Nguyệt Hạ Hương thay nàng chịu khổ, Nhan Y Vân nàng không phải là người như vậy. Huống chi, Đại ca ca của nàng, trong mắt hần căn bản không có nàng.

Long Mạc đột nhiên ngừng đầu lên, Phong ca ca, ngữ khí rất quen thuộc.

Hần nhớ rõ Hương Hương trước đây thường xuyên quần quít lấy hần gọi hần Bạch y Đại ca ca, mềm mại, ngọt ngào, nhất là giọng nói của nàng, mang theo chút âm điệu, ca ca, nghe xong tựa như mật ngọt rót vào lòng.

Nhưng mà hình như hiện giờ Hương Hương chưa bao giờ kêu hần như vậy.

Hần nhất định phải đem Hương Hương cứu trở về, khiến nàng kêu hần một ngàn lần Bạch y Đại ca ca.

“Băng Nham, đem bọn họ dẫn đi.” Long Mạc lạnh giọng nói, Băng Nham nghe thế tiến vào, đem Y Vân dẫn ra ngoài.

Y Vân cuối cùng đã không liếc nhìn Long Mạc, ở sâu trong lòng nàng luôn có hình ảnh anh tuấn của hần: khuôn mặt tuấn tú, sống mũi cao ngất, màu da như bạch ngọc, con ngươi sâu thẳm trong vắt, thậm chí cả nụ cười lạnh lùng kia.

Hần hào hoa thuần khiết, lại thêm mười phần ngạo khí.

Vĩnh viễn chia lìa, Y Vân trong lòng âm thầm nói, chính là biệt ly như vậy thật tàn khốc, nàng đã đứng trước mặt hần nhưng hần vẫn không nhận ra nàng.

“Vương gia, ngài không thể nha.” Đĩnh Lang tiếp tục cầu xin nói, mặc dù không phải muối muối ruột thịt, nhưng lại hơn cả thế, hần không thể để nàng bị thương tổn. Nhất là mẫu thân, nếu người biết, không biết sẽ như thế nào đau lòng.

“Đĩnh Lang, ngươi nhanh bố trí binh lính, Bồn vương cần tương kế tựu kế, đem bọn họ một lưới bắt hết. Muội muội của ngươi, Bồn vương sẽ hết sức cứu nàng.” Long Mạc lạnh lùng nói.

Đĩnh Lang lui xuống, xem ra chỉ có thể hành sự tùy hoàn cảnh, nhất định phải bảo vệ muội muội chu toàn.

Bên trong, Long Mạc lâm vào trầm tư, gần đây, mọi chuyện thật rối loạn.

Hội Hoa Xuân Hương Hương bị cướp, thêm việc ám sát đêm hôm đó, Hương Hương lại bị cướp một lần nữa, những sự việc liên tiếp này đã chỉ rõ, bọn họ quyết không phải là bọn cướp bình thường, bọn họ đang nhắm mũi nhọn vào hần

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Ôn tình

Hoàng hôn hôm sau, Long Mạc mang Y Vân đến bờ Lăng Hà. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Lăng Hà thủy nhiều năm như thế vẫn không thay đổi, mặt nước phản chiếu dãy núi xanh mướt, dòng nước lững lờ trôi. Lăng Hà son vẫn như vậy tú mà không mỹ, Lăng Hà thủy thanh mà không liệt.

Y Vân còn nhớ rõ Long Mạc ngày đó, nhớ rõ hần nói muốn đưa sáo ngọc cho nàng. Còn nàng sau này khi gặp lại, nàng sẽ mặc bạch y cùng Đại ca ca ở Lăng Hà dạo chơi, để hần dạy nàng thổi Thu Thủy khúc.

Y Vân từng vô số lần tưởng tượng, nàng cùng Long Mạc một lần nữa thưởng ngoạn cảnh sắc Lăng Hà, nhưng trăm triệu lần không thể tưởng lại lâm vào tình trạng này. Nàng cùng Long Mạc đứng bất động ở bờ sông, mà trong bụi cây ven bờ, tinh binh Vương phủ và Nguyệt phủ đã mai phục.

Lăng Hà vẫn là Lăng Hà của nhiều năm về trước, không bởi vì thời gian trôi qua mà có bất kỳ thay đổi nào. Mà con người đã không còn như trước.

Bờ sông gió lạnh thấu xương, rót đầy vào bạch sắc y bào của nàng, thổi bay mái tóc đen mềm mại, sợi tóc trong gió tung bay, như chiếc áo choàng đen khoác lên người. Sắc mặt thanh lệ mà uyển chuyển làm cho người ta nhớ tới hoa lan trong u cốc thâm sâu, không nhiễm bụi trần.

Nhìn nàng, Long Mạc cảm giác tâm tư dần dần mất phương hướng, ở thời khắc này, hần bàng hoàng. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Hần là yêu Hương Hương, đã nhiều năm như vậy, dù đã nhiều việc xảy ra, nhưng thủy chung chỉ có thân ảnh một nữ tử ngự trị không rời, nụ cười của nàng nhẹ nhàng khích lệ hần.

Nhưng bây giờ hần sao có thể đối với tiểu nha hoàn này xúc động đây? Hần cố gắng thuyết phục chính mình, trong lòng hần chỉ có Hương Hương, hần là

một người chung tình, chẳng lẽ tương tư nhiều năm như vậy lại không bằng vài lần gặp mặt ngắn ngủi sao?

Nàng không có nhìn hấn, cũng không nói với hấn câu nào, đôi mắt nàng trong trẻo chuyên tâm nhìn về phương xa.

Nàng là hận hấn?

Y Vân không phải không muốn nhìn Long Mạc, nàng là không dám nhìn, sợ nhìn, tâm sẽ lại đau. Không dám nói lời nào là vì nàng sợ những lời nói tổn thương của Long Mạc.

Từ khi gặp lại đây là lần đầu tiên nàng và Long Mạc yên bình đứng bên nhau, bên cạnh không có những người khác, chỉ có nàng cùng hấn. Nàng muốn lặng lẽ hưởng thụ thời khắc cuối cùng này. Truyện "Vân Thường Tiếu Nha Hoàn "

Bốn phía yên tĩnh, chỉ có thanh âm của gió cùng nước sông hoà quyện vào nhau. Lạc Nhật tròn vành *mặt trời khi lặn*, lần cuối nở rộ lên thật rực rỡ, thật mỹ lệ, khiến nước sông một màu đỏ rực.

Một mảnh hào quang, làm cho bạch y của nàng khoác lên một tầng hồng sắc.

“Ngươi, là hận ta?” Long Mạc bỗng nhiên mở miệng, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, trầm thấp.

Y Vân sững sờ, Long Mạc lần đầu tiên nói chuyện với nàng như vậy, trong thanh âm không có chút giọng mỉa mai, trong mắt không có vẻ lạnh nhạt, khoé môi không có châm biếm, như vậy hấn mới là Bạch y Đại ca ca trong lòng nàng.

“Không, sao lại như vậy? Y Vân chưa bao giờ hận Vương gia.” Y Vân cay đắng cười nói.

Nàng dường như không sợ, không sợ chết. Xem ra, nàng là thật tâm muốn cứu Nguyệt Hạ Hương.

Ánh mắt nàng thanh khiết trong veo, khiến Long Mạc có cảm giác bản thân thực ích kỷ, quá tàn nhẫn. Hấn quay đầu, không dám nhìn nữa, có lẽ, nếu càng nhìn, ngay cả hấn cũng không biết bản thân sẽ làm chuyện gì.

Thanh âm bánh xe chuyển động vang lên.

Long Mạc toàn thân căng cứng, khí lạnh thấu xương từ trên người toả ra.

Quay đầu, con đường bên bờ sông, hai chiếc xe ngựa trở tới. Mà một chiếc xe trong đó rõ ràng là xe ngựa trong cung, ngay cả người đánh xe cũng là thị vệ trong cung.

Xe đến trước mắt, màn xe xóc lên, một lam y nữ tử nhẹ nhàng bước xuống.

“Hoàng huynh, Y Vân tỷ tỷ!” tiếng nói thanh tú êm tai, không ngờ là Thanh Tâm công chúa.

“Ngươi, sao ngươi lại tới đây, thật sự là cần quý.” sắc mặt Long Mạc trong nháy mắt liền suy sụp.

“Hoàng huynh ngươi có thể nào làm như vậy, ngươi không thể đối xử như vậy với Y Vân tỷ tỷ.” Thanh Tâm công chúa la lên.

“Đây không phải là nơi cho ngươi tùy hứng, cũng không phải thời điểm để ngươi bốc đồng, kẻ địch bất cứ lúc nào cũng có thể đến. Ngươi tới không phải thêm phiền sao? Các ngươi...” Long Mạc chỉ vào trên thị vệ đánh xe ra lệnh “Nhanh đem công chúa rời đi.”

Mấy thị vệ sợ tới mức cuống quýt đem công chúa ẵm vào bụi cây bí mật.

“Y Vân tỷ tỷ,” công chúa vẫn còn kêu, Long Mạc lạnh giọng ra lệnh: “Điểm á huyệt!”

Thanh âm công chúa nhanh chóng ngừng lại.

“Vân nhi, Vân nhi của ta.” Chiếc xe sau cũng vừa tới, ngồi trên xe đúng là Nguyệt Lão phu nhân, Trương mục còn có dưỡng nương của Y Vân.

Dưỡng nương ở Vương phủ nghe được tin tức, liền hướng Nguyệt phủ cầu Lão phu nhân cứu giúp, Lão phu nhân lòng nóng như lửa đốt, liền cùng Trương mục và dưỡng nương vội vàng chạy đến.

Long Mạc vừa thấy những người này, đầu bắt đầu đau đớn. Như thế nào cũng không nghĩ tới, mị lực của tiểu nha hoàn này lớn như vậy, tới nhiều người thế này. Long Mạc liền lập tức cho người mời Nguyệt Lăng Tướng Quân.

Mà Lão phu nhân sớm đã ôm Y Vân, “Vân nhi, chúng ta trở về.” Nói xong lôi kéo Y Vân lên xe.

Long Mạc không rõ, Lão phu nhân này đối với một tiểu nha hoàn còn thân hơn so với cháu gái ruột của mình.

Lệ che kín đôi mắt Y Vân, nàng không cam lòng rời khỏi các nàng, không cam lòng ly khai khỏi những thân nhân yêu quý của nàng, nàng trong lòng thầm thề nhất định phải cứu Nguyệt Hạ Hương, và cũng muốn cứu mình, cho dù là bị Quân Lăng Thiên bắt đi, nàng cũng muốn hảo hảo còn sống.

Nguyệt Lăng Tướng Quân vội vàng từ nơi ẩn nấp bước tới, nhìn thấy Nguyệt Lão phu nhân, rất là sững sờ.

“Nurong, sao người lại tới đây, nơi này rất nguy hiểm.” Nguyệt tướng quân nói.

“Các người không còn cách nào khác cứu Hương Hương mà không phải dùng Vân nhi để đổi ư?” Lão phu nhân tức giận nói, “Người, người có biết nàng là ai không?”

“Ta là nha hoàn bên người Lão phu nhân, điều này hiển nhiên là tướng quân biết,” Y Vân cuống quýt ngắt lời Lão phu nhân, không thể nói, thân phận của nàng không thể nói trước mặt nhiều người như vậy, sẽ gây ra rắc rối,” Lão phu nhân, không cần lo lắng cho Y Vân, Y Vân sẽ không có việc gì, Vương gia cùng Tướng quân sẽ bảo hộ Y Vân, còn phải bắt bọn cướp, mọi người nhanh rồi đi đi.” Y Vân nói xong quyết đẩy Lão phu nhân ra, hướng tới bờ sông.

Trên sông, xa xa, một chiếc thuyền đen tuyền đang xuyên qua màng hơi nước mênh mông, đón ánh tà dương, từ từ lướt tới.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Gặp kẻ địch

Hoàng hôn hôm sau, Long Mạc mang Y Vân đến bờ Lăng Hà. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Trên sông, xa xa, một chiếc thuyền đen tuyền đang xuyên qua màng sương mênh mông, đón ánh tà dương, từ từ hướng tới.

Tốc độ chiếc thuyền kia cực nhanh, vừa mới từ cuối chân trời, trong giây lát liền đã gần đến vài dặm.

Nguyệt Lăng tướng quân sớm đã đem Lão phu nhân, Trương mụ, dưỡng nương Y Vân đến chỗ ẩn thân. Trong khoảnh khắc, bờ sông chỉ còn lại Long Mạc cùng Y Vân.

Nơi gặp mặt là bờ sông Lăng Hà do Quân Lăng Thiên đưa ra, nhưng hấn vẫn thông dong hướng đến, tỏ rõ hấn không sợ Long Mạc mai phục.

Ngược mắt nhìn, thuyền kia tuy không tính là lớn, nhưng có thể chở một hai chục người, là không thành vấn đề. Nhưng điều khiến Long Mạc cùng Y Vân kinh ngạc chính là thuyền kia chỉ có hai người.

Một người thân hình cao lớn, nhàn nhã lay mái chèo, trên người áo choàng đen trong gió bay lên. Một người liền có thể điều khiển một chiếc thuyền lớn như vậy, xem ra người này võ công thật sự bí hiểm. Ở bên cạnh hấn một Bạch y nữ tử từ cuộn mình. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Nước sông bị ánh tà dương nhuộm đỏ rực một màu, thuyền kia lướt qua nước sông hồng quang, trong khoảnh khắc liền tới trước mắt.

Y Vân mặc dù không biết võ công, nhưng khi thuyền tới gần, vẫn mơ hồ cảm nhận được một cỗ khí tàn ác đáng sợ. Bên cạnh Long Mạc sắc mặt dần dần đông lạnh, hai mắt ngày càng sâu thẳm như đêm.

Nhìn kỹ nam tử kia, trên mặt là chiếc mặt nạ màu đen, chỉ lộ ra sống mũi thẳng đứng, đôi môi kiên định, khoé môi hơi nhếch lên, dường như cất giấu một nét cười thần bí.

Bạch y nữ tử từ kia chính là Nguyệt Hạ Hương, tóc đen hỗn độn vương trên vai, gương mặt không chút điểm trang hay do kinh hãi mà sắc mặt cực kỳ tiều tụy, đôi mắt như nước cũng bị quầng thâm vây quanh.

Nhìn thấy Long Mạc cùng Y Vân, Nguyệt Hạ Hương vui mừng nhảy lên, hô lớn: “Vương gia, cứu ta...”

“A!” Vừa dứt lời, đã bị nam tử bên cạnh giữ lấy mạch nơi cổ, lớn tiếng hét lên, thanh âm cực kỳ thâm trầm, chắc hẳn rất đau đớn.

Người này mặc dù mang mặt nạ, thấy không rõ dung nhan nhưng Y Vân vẫn có thể đoán ra là Quân Lăng Thiên, trừ hấn ra, còn ai không biết thương hương tiếc ngọc như vậy, trừ hấn ra, còn ai lại đem một nữ tử như hoa như ngọc giẫy vò đến bộ dạng đó.

Ác ma này.

“Dừng tay!” Long Mạc hai mắt hàn ý chột hiện, lớn tiếng hô lên, thanh âm run nhè nhẹ, giống như đang đè nén tức giận.

Vô luận là ai, nhìn thấy nhìn thấy người yêu của mình trước mắt phải chịu khổ, e rằng đều không thể nhẫn nhịn, huống chi Long Mạc là một nam tử si tình như vậy.

“Ngươi muốn như thế nào, mới có thể thả nàng?” Long Mạc hỏi, Hương Hương ở trong tay hắn, cho dù là quân đội mai phục hùng hậu như thế nào, cũng không thể làm gì.

“Sao? Ta đã nói rất rõ ràng trong thư, không phải sao? Mạc Vương gia!” Quân Lăng Thiên mở miệng, tiếng nói mị lực vô cùng, ngữ khí tùy tiện mà nhàn nhã, giống như đang cùng người quen biết tán gẫu, nhưng ánh mắt khiếp người lại bắn về phía Y Vân.

Cảm nhận được ánh mắt hắn tà mị đánh giá nàng từ trên xuống dưới, Y Vân bỗng nhiên thấy hàn ý nổi lên, lạnh cả người. Nàng lại một lần nữa trở thành con mồi của hắn, loại cảm giác này Y Vân không thích, cực kỳ chán ghét. Y Vân thật không rõ hắn đang có chủ ý gì, dù sao Nguyệt Hạ Hương mới là Vương phi Long Mạc, mà hắn lại dùng Nguyệt Hạ Hương đổi lấy nàng, chẳng lẽ thật sự là vì trả thù nàng lần trước trêu đùa hắn sao?

Y Vân xoay người hướng Long Mạc nói: “Vương gia, để cho Y Vân đổi tiểu thư về đi.”

“Vương gia, mau cứu ta.” Thanh âm Nguyệt Hạ Hương lại vang lên, nhưng âm cuối vẫn là âm thanh thê lương, hết lên, lại là bị Quân Lăng Thiên tra tấn.

Long Mạc dù cho cố gắng bình tĩnh, cũng là chịu đựng không nổi.

“Hảo, Bôn vương đáp ứng điều kiện của ngươi, nhanh đem Vương phi Bôn Vương trả lại.”

“Phi của ngươi? Tại hạ thật đã quên, nàng là Vương phi tôn quý của ngươi,” Quân Lăng Thiên nói, trong thanh âm lộ vẻ mỉa mai, “Bất quá, tiểu nha hoàn bên cạnh ngươi hình như mỹ mạo vô song nha, chẳng lẽ ngươi không tiếc sao?”

Long Mạc khôi phục ngữ khí ung dung, lãnh đạm: “Chớ có nhiều lời, Bôn vương đã đáp ứng điều kiện của ngươi, còn không mau thả người?”

“Ngươi đừng có hội hận, vị tiểu nha hoàn này cùng ta từng là bạn cố tri có món nợ phải trả, nếu đã rơi vào tay ta, tại hạ chắc sẽ không lưu tình.” Nói xong cao giọng cười to, nụ cười như vậy, làm cho người ta nghe xong không rét mà run, kinh hồn bạt vía.

Long Mạc nghe lời của hắn, thần sắc không khỏi ngưng trọng, quay đầu nhìn về phía Y Vân, thấy thần sắc nàng hồ hững, dường như chuyện bọn hắn đang nói đến không có liên can đến nàng.

Nàng ung dung chăm chú vào ánh chiều hôm, thần sắc có một loại yên lặng mê người.

“Vương gia, ngươi đừng nghe hắn nói bừa, Y Vân thế nào cùng hắn từng có giao hảo, Y Vân nguyện đi cứu tiểu thư, không một câu oán hận.” Y Vân ôn nhu, gương mặt chứa một vẻ kiên định.

“Ủy khuất ngươi, Bôn vương ở chỗ này thề, nhất định sẽ cứu ngươi trở về.” Long mạc không rõ lắm tâm hắn bỗng nhiên rung động là vì sao.

Có những lời này là đủ rồi, cho thấy hắn không ghét bỏ nàng, Y Vân trong lòng ngọt lịm.

“Mạc Vương gia, ngươi thật sự là phong lưu nha, trước mặt phi của mình lại cùng tiểu nha hoàn khanh khách ta ta, như thế nào, luyện tiết cả hai người sao?” Thanh âm Quân Lăng Thiên bỗng nhiên trở nên lạnh như băng.

“Còn không mau thả người?” Long Mạc tức giận nói, là một Vương gia, chưa bao giờ phải chật vật như vậy, vì Nguyệt Hạ Hương, hắn hôm nay xem như thua.

“Mạc Vương gia, vì sao ta phải thả người trước? Người phải thả trước hắn phải là Vương gia ngươi mới phải?”

“Bôn vương dựa vào cái gì tin tưởng ngươi đây?”

“Không tin cũng không sao, tại hạ có rất nhiều thời gian, chờ cho đến khi ngươi tin tưởng mới thôi, dù sao người trong tay ta, quyền quyết định là của ngươi” Nói xong, bàn tay đặt lên cổ Nguyệt Hạ Hương. “Chẳng qua, bàn tay của ta có thể có chút không nghe theo ta sai bảo, vạn nhất thương tổn Vương phi, hi vọng ngươi không để ý.” Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

“Vương gia, mau cứu ta, ta chịu không nổi.”

Long Mạc mặt ngọc xám đen, quay đầu đem kiếm trong tay kê lên cổ Y Vân.

Kiểm quang chói lọi ngay trước mắt, ánh tịch dương soi lên thân kiếm, phát xạ thứ ánh sáng đau đớn, Y Vân lẳng lặng nhắm mắt lại. Cảm thấy tứ chi lạnh lẽo, nhưng lòng nàng đã hiểu rõ, cho tới nay, cứ cho là hắn thích Nguyệt Hạ Hương chẳng qua bởi vì Nguyệt Hạ Hương là thể thân của nàng, nhưng hiện giờ nàng có chút hoài nghi, có lẽ hắn là ưa thích thật sự Nguyệt Hạ Hương, có lẽ trong lòng hắn căn bản không có nàng.

Chẳng biết tại sao, trong mắt không lệ, trong lòng không đau. Hay là nàng đã muốn chết lặng đi.

“Quân Lăng Thiên, ngươi đã muốn đổi tiểu nha hoàn này, ta nghĩ đối với ngươi mà nói, nàng thật có giá trị, nếu như ngươi không thả người, ta sẽ đối với nàng không khách khí.”

“Long Mạc, không ngờ ngươi làm vậy. Lại lấy người của ngươi đến uy hiếp ta?” Không rõ biểu tình của Quân Lăng Thiên bên dưới mặt nạ là gì, nhưng thanh âm hắn bỗng nhiên lạnh lẽo, ngữ khí khiến người khác trong lòng phát lạnh.

“Như thế nào, người vẫn là không tha người,” Long Mạc nói xong, kiếm trong tay ấn mạnh một chút, Y Vân cảm thấy một cảm giác đau đớn nhanh chóng kéo tới, kiếm đã cắt qua da nàng.

“Tốt lắm, xem như người lợi hại. Người thả nàng đi, tại hạ đáp ứng thả người trước. Nhưng mà, tại hạ không có phương tiện lên bờ, hai người các người chèo thuyền lại đây?”

Long Mạc theo lời, mang theo Y Vân trên một chiếc thuyền con hướng đến chiếc thuyền lớn của Quân Lăng Thiên.

Y Vân nhẹ vuốt lên vết thương trên cổ, ngồi trên thuyền nhỏ, không nói một lời nào.

Nàng trong suốt sáu năm cô độc, luôn ngày nhớ đêm mong. Thật sự là mìa mai thay, lúc này đây, tình cảnh giống như nàng cùng Long Mạc đang dạo chơi trên một chiếc thuyền, bên môi không khỏi hiện lên một tia chua xót.

“Vương gia, ngày ấy nghe người thổi cho tiểu thư Thu Thủy khúc, Y Vân thật thích, Vương gia có thể thổi cho Y Vân nghe? Xem như tâm nguyện cuối cùng của Y Vân.” Ánh mắt Y Vân nhìn Đại ca ca của nàng, vừa dịu dàng, ấm áp, lại vừa thâm tình, làm cho tâm Long Mạc kích động đập mạnh.

Sau một lúc lâu, hần mới từ trong ngực lấy ra sáo ngọc, đặt ở bên môi.

Nhất thời, không khí tiêu điều, xơ xác trên mặt sông bỗng tràn ngập âm thanh tươi mát, ưu nhã, một khúc đưa tình ẩn ý.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Nàng không phải nàng

Nhất thời, không khí tiêu điều xơ xác, tràn ngập âm thanh tươi mát u nhã, đưa tình ẩn ý. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Một khúc kia ở trên mặt sông lượn lờ, tựa như âm thanh thiên nhiên vọng lại, khiến người nghe xúc động.

Trong đôi mắt Y Vân chỉ có Long Mạc, bên tai cũng chỉ có Thu Thủy khúc, nàng thậm chí quên đi trên chiếc thuyền lớn kia còn có một tên ác ma, quên đi trên bờ sông còn có binh lính mai phục. Trong mắt, trong lòng nàng chỉ có hần, hình ảnh của Đại ca ca này trong suốt những năm tháng qua như cùng nàng lớn lên. Lúc này đây, hình dáng hần ngồi trên thuyền thổi sáo như thế thật điềm tĩnh, thật yên bình, như nhiều năm về trước. Hần bạch y thanh khiết trong gió tung bay, đôi mắt hần trong veo mà sâu thẳm, có một chút u buồn, tất cả mọi thứ vẫn như trước không hề thay đổi.

Nàng cảm giác bản thân dường như là một phần của hần, vĩnh viễn như vậy. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Nguyệt Hạ Hương nghe thấy thủ khúc thì trong lòng không hiểu vì sao căng thẳng, ngày ấy ở Vương phủ, khi Long Mạc thổi Thu Thủy khúc nàng cũng không nghĩ nhiều. Lúc này bỗng nhiên nhớ lại thủ khúc vốn là do Y Vân chỉ nàng, mà Long Mạc lại thổi đến xúc động, thông thạo như vậy. Nguyệt Hạ Hương liền nhớ Y Vân đã từng nói qua, thủ khúc này vốn là do một cô nhân dạy nàng, chẳng lẽ? Vị cô nhân kia là Long Mạc, chẳng lẽ hai người trước kia từng quen biết? Phát hiện này làm trong lòng Nguyệt Hạ Hương run lên. Không! Tuyệt đối không thể cho Long Mạc biết người đánh đàn trong Hội Hoa Xuân là Y Vân.

Nàng dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn về phía Quân Lăng Thiên. Nam tử mang mặt nạ này, làm cho nàng sợ đến phát run, nhưng nàng vẫn là cầu khẩn hần, không cần phải đem chuyện người hần cướp ở Hội Hoa Xuân là Y Vân mà không phải là nàng —Nguyệt Hạ Hương nói ra.

Cảm nhận được ánh mắt của nàng, khoé miệng Quân Lăng Thiên cong lên, cười hài hước nói: “Nguyệt tiểu thư, bí mật của người ở chỗ ta rất an toàn. Chỉ là người có chắc rằng nàng sẽ không nói ra sao?” Nói xong, quay đầu nhìn về phía Y Vân trên thuyền.

Long Mạc nhìn ánh mắt Y Vân như có chất chứa chuyện gì sâu lắng.

Nguyệt Hạ Hương cuối cùng cũng không chịu được, hô lớn: “Vương gia mau cứu ta, ta chịu không nổi.”

Tiếng thét chói tai của Nguyệt Hạ Hương phá vỡ khúc nhạc, cũng phá hủy không khí tốt đẹp giữa hai người trên thuyền.

Nghe thấy tiếng kêu Hương Hương, tâm Long Mạc chợt căng thẳng, vì hần mới vừa thất thần mà chán nản, vì hần dần chìm trong ánh mắt nhẹ nhàng của nàng mà hồi hận.

Hương Hương còn nằm trong tay ác nhân, bị vây trong hoàn cảnh nguy hiểm, hần thế nào lại như vậy sợ hãi. Hương Hương mới là người hần yêu, có lẽ hần chẳng qua trong thời gian ngắn bị tiểu ma hoàn này mê hoặc, dù sao cũng là người trần mắt thịt, mà nàng lại siêu phàm thoát tục như vậy.

Thu hồi cây sáo, Long Mạc lay mái chèo dài hướng đến thuyền lớn.

“Thả người đi.” Long Mạc lạnh lùng hướng Quân Lăng Thiên nói.

“Thật sự là phải ta thả trước sao? Aizz!” thờ dài một hơi, “Ai bảo Quân Lăng Thiên ta thương tiếc mỹ nữ như vậy đây? Không thể nhìn chiếc cổ trắng nõn của mỹ nữ bị đặt dưới thanh kiếm sáng loáng đó.” Nói xong, một tay liền đem Nguyệt Hạ Hương xốc lên, từ trên thuyền lớn ném xuống.

Người này hình như căn bản không xem người khác là con người.

Long Mạc đuổi tay tiếp được, Nguyệt Hạ Hương bỏ nhào vào lòng Long Mạc, nũng nịu khóc lên.

Y Vân đứng bất động ở mũi thuyền, đôi mắt trong suốt nhìn đôi nam nữ ôm nhau, tâm không biết đã bay về đâu.

Ánh tà dương nở rộ rực rỡ lần cuối, rồi ẩn vào chân trời. Sắc trời bỗng nhiên tối sầm lại, đêm sớm buông, cũng như trong lòng Y Vân sớm đã tràn ngập bóng tối.

Quân Lăng Thiên đứng trước mũi tàu, nhìn về Y Vân, môi của hắn khẽ nhếch lên, cười rất là khoan khoái. Không biết ẩn bên dưới mặt nạ đó là một vẻ mặt đắc ý vênh vào đến mức nào. Nàng lại một lần nữa rơi vào tay hắn, nghĩ đến điều này, Y Vân đã cảm thấy giống như mây đen phủ kín bầu trời.

“Mạc Vương gia, hiện tại cũng không phải thời gian cho các người tình tự, còn không đem tiểu nha hoàn của người lên đây. Chẳng lẽ muốn đòi ý?” Quân Lăng Thiên sắc bén nói. Truyện "Vân Thương Tiểu Nha Hoàn "

Long Mạc đẩy Nguyệt Hạ Hương ra, nói: “Quân Lăng Thiên, Bôn vương không phải là không giữ chữ tín với người, nhưng bôn vương thật sự không thể đem tiểu nha hoàn này giao vào bàn tay ma quỷ của người.” Nói xong, vung tay lên, binh lính mai phục tại trên bờ nhanh chóng xông ra. Mỗi người tay cầm cung, nhắm thẳng vào Quân Lăng Thiên.

Cung tiễn của Vương phủ không phải chỉ để trang trí, chỉ đợi Long Mạc tiếp tục ra hiệu, liền đem Quân Lăng Thiên vạn tiễn xuyên tâm.

“Mạc Vương gia, tại hạ thật coi thường người.” Quân Lăng Thiên nói xong cười lớn, trong tiếng cười ẩn chứa lãnh ý, cùng bóng tối trước mắt càng toả ra không khí đáng sợ.

“Người cười cái gì? Người có nhiều tội ác như vậy, Bôn vương hôm nay muốn người vạn kiếp bất phục. *Muôn đời muốn kiếp không trở lại được*” Thanh âm Long Mạc sắc bén như tiếng kiếm ra khỏi vỏ.

“Ta cười cái gì, người tựa hồ nên hỏi Vương phi tôn quý của người một chút?” Quân Lăng Thiên nhẹ nhàng nói.

“Vương gia, người này hẳn cho ta ăn một viên dược, không biết là dạng độc dược gì.” Nguyệt Hạ Hương nâng lên gương mặt tiểu tuy, thê thảm nói.

“Mạc Vương gia, người không tin nhiệm tại hạ, tại hạ chẳng lẽ liền tin tưởng người sao? Phi của người tuy là trong tay người, nhưng nếu không có giải dược của tại hạ, hai ngày sau, chỉ còn một cỗ thi thể. Hơn nữa giải dược không có trên người ta, người dù có giết ta cũng vô dụng.” Quân Lăng Thiên hung ác nói.

“Người, người thật sự là ngoan độc.” Long Mạc oán hận nói.

“Quá khen.” Quân Lăng Thiên âm lãnh nói, đối với lời chỉ trích ngoan độc lại xem như đang khen người, có lẽ trên đời không có mấy người.

Long Mạc không nói gì nhìn Y Vân,

Y Vân thần sắc bình thản, nhẹ nhàng cười yếu ớt, nụ cười kia như sương mù che đi mặt nước, trong không khí sát ý dày đặc này càng làm cho lòng người sinh lo lắng. Kết quả như vậy ngay từ đầu đã nằm trong dự liệu. Y Vân bước từng bước nhìn như nhẹ nhàng, nhưng trong lòng là cực kỳ nặng trĩu.

“Muội muội, không thể.”

Trong nước bỗng nhiên vọt lên một người, kiếm trong tay hướng đến Quân Lăng Thiên. Chính là Đinh Lang ca ca của Y Vân, hoá ra hắn đã sớm lặn xuống dưới nước, chỉ đợi tìm cơ hội bắt lấy Quân Lăng Thiên.

Quân Lăng Thiên đem tay áo phất một cái, liền đánh bay kiếm của Đinh Lang. Nhanh như gió, trong khoảnh khắc tay Đinh Lang trống rỗng, người cũng ngã lên thuyền nhỏ.

Đinh Lang là thị vệ đứng đầu của Long Mạc, đối mặt một chút liền thua dưới tay Quân Lăng Thiên.

“Long Mạc, người không cần tính mạng Vương phi người sao?”

Y Vân quay đầu nói: “Phong ca ca, sau này Y Vân đi rồi, mẫu thân liền giao cho người chiếu cố.” Nói xong đi đến ven mép thuyền, nhìn Quân Lăng Thiên trên thuyền lớn nói: “Người nhanh đem giải dược giao ra.”

“Tại hạ đã nói qua, giải dược không có ở trên người, nếu cô nương đi theo tại hạ, ngày mai tất có người mang giải dược tới.” Nói xong một mảnh lụa đen trong tay bay tới, quấn lấy cái eo nhỏ nhắn của Y Vân, hướng đến thuyền lớn.

Mọi người tro mắt nhìn Y Vân bị bắt đi.

Mái chèo dài trong tay Quân Lăng Thiên khẽ động, thuyền kia liền nhanh chóng rời đi, một người có thể điều khiển một chiếc thuyền lớn như vậy, mọi người bắt giác kinh hãi.

Đôi mắt Long Mạc nhìn chăm chăm chiếc thuyền càng ngày càng xa, trong lòng có cảm giác buồn bã mất mát.

Trên thuyền kia, hai bóng người một trắng một đen dần dần cùng cảnh chiều hôm hoà tan vào nhau, hấn lại ở chỗ này si ngốc nhìn.

“Vương gia, Vương gia.” Nguyệt Hạ Hương kêu liền vài tiếng, hấn đều không có nghe thấy, hình như linh hồn đã bay mất.

Loại cảm giác bị xem nhẹ này làm Nguyệt Hạ Hương cực kỳ khó chịu, nàng ở mép thuyền nhẹ nhàng lay động, phát ra thanh âm sợ hãi, ý là muốn Long Mạc chú ý.

Nhưng do sau khi bị cướp đi, thân mình mệt mỏi mềm nhũn, nên lại ngã vào trong nước.

“A!” Nguyệt Hạ Hương thẳm thiết kêu to, “Vương gia, cứu ta, ta không biết bơi!” Nước sông lạnh lẽo nhảy mắt liền bao phủ lấy Nguyệt Hạ Hương đang giẫy giụa.

Không biết bơi? Trong một khắc Nguyệt Hạ Hương ngã vào trong nước, âm thanh thét chói tai kia đánh thức ý thức Long Mạc. Nhưng mà không biết bơi, những lời này lại làm cho tâm Long Mạc một lần nữa mê muội.

Long Mạc sẽ không quên nhiều năm trước ở Lăng Hà bị chìm trong nước, chính là được nàng cứu, đó cũng là lúc bọn họ gặp nhau. Qua nhiều năm như vậy, hấn một mực cảm động và nhớ nhung ơn cứu mạng của nàng, nhưng mà, nàng lại nói nàng không biết bơi.

Long Mạc nhìn chăm chăm vào Nguyệt Hạ Hương đang vùng vẫy trong nước, trong lòng có một cảm giác không nói nên lời.

Nàng là ai? Nàng không phải nàng? Không phải nàng!

Nguyệt Hạ Hương đang vùng vẫy trong nước kia quyết không phải là nàng, nàng trong nước cũng như cá trong nước, nàng có thể bơi lội đắc ý, nàng như thế nào lại chậ vật giẫy giụa như vậy.

Đinh Lang nhảy xuống nước, đem Nguyệt Hạ Hương cứu lên.

Cả người Nguyệt Hạ Hương ướt đầm, run rẩy nằm trên thuyền, từ miệng phun ra mấy ngụm nước.

“Vương gia, Hương Hương rất lạnh.” Đứng nha, nước sông mùa xuân, cùng với trời vừa tối, nước liền tự nhiên lạnh lẽo. Nếu Vương gia có thể ôm lấy nàng, sưởi ấm nàng, nàng lần này rơi xuống nước sẽ không vô ích, Nguyệt Hạ Hương đắc ý nghĩ.

Nhưng mà Long Mạc vẫn thẳng tắp đứng ở đó, không nói lời nào, như bị ma ám.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Hối hận

Nhưng mà Long Mạc vẫn lặng im đứng ở đó, không nói lời nào.

Nguyệt Hạ Hương chợt phát hiện ánh mắt Long Mạc có điểm không đúng, như người xa lạ nhìn nàng, ánh mắt kia lạnh lẽo, dường như có thể nhìn thấu suy nghĩ của nàng, nhìn thấu nội tâm của nàng.

“Vương gia, người, người làm sao vậy?” Chẳng lẽ hấn đã yêu Y Vân, hấn thật sự đã yêu Y Vân? Yêu tiểu nha hoàn kia sao? Không đúng, nếu là như vậy, hấn như thế nào lại lấy nàng để đổi mình. Rốt cuộc là sao vậy? Tâm Nguyệt Hạ Hương bất an không yên, nhìn Long Mạc, quên cả lạnh.

Sắc trời dần dần tối sầm, nước sông vẫn lững lờ trôi, bốn phía một mảnh yên tĩnh.

Long Mạc hướng Nguyệt Hạ Hương đi tới, bước chân nặng nề, mỗi một bước như giẫm lên lòng nàng.

Đi đến trước mặt Nguyệt Hạ Hương, Long Mạc chậm rãi ngồi xổm xuống, nhìn nàng cả người ướt đầm đang nằm trên thuyền, ngay cả hấn cũng không cảm nhận thấy thanh âm bản thân đang run rẩy hỏi: “Người không biết bơi?”

“Vâng, đúng nha. Ta từ nhỏ đã không biết bơi.” Nguyệt Hạ Hương run rẩy nói, nói xong nhẹ nhàng ho khan một tiếng, mới vừa rồi bị sặc nước, rất là không khoẻ.

“Vương gia, Hương nhi rất lạnh, chúng ta vẫn là nhanh chóng trở về đi.” Nguyệt Hạ Hương dùng thanh âm ôn nhu nói.

Nhưng mà Long Mạc dường như không hề nghe thấy, khoảng cách hai người gần như vậy, Nguyệt Hạ Hương cảm thấy được hơi thở Long Mạc ngày càng nặng nề, như đang đè nén tức giận. Trên mặt của hắn như phủ một tầng hàn băng, chậm rãi toả ra hàn khí.

Như thế nào không phải nàng? Rõ ràng ở Hội Hoa Xuân hắn cùng nàng nhận biết nhau, như thế nào lại không phải nàng?

Long Mạc bỗng nhiên nhớ lại, ngày ấy là nàng che mặt, chẳng lẽ? Là có người thay nàng?

Long Mạc bỗng nhiên nắm lấy áo Nguyệt Hạ Hương, lạnh như băng nói: “Ngươi mau nói, Hội Hoa Xuân, người che mặt là ai?”

Nguyệt Hạ Hương trong đầu ầm một tiếng, nhất thời dờ người ra.

Hắn làm sao biết? Hắn không nên biết việc này? Rốt cuộc thì làm sao lại bị lộ? Nàng không nói, Y Vân cũng không nói, người áo đen kia cũng không nói, sao hắn lại biết?

“Nói mau?” Đôi mắt phượng Long Mạc giống như chứa một toà núi băng, hàn khí chậm rãi vờn quanh, rét lạnh khiến cho người khác không dám nhìn thẳng. Nếu mới vừa rồi do nước sông lạnh nên thân thể vì thế mà lạnh, thì hiện giờ Nguyệt Hạ Hương trong lòng cũng dần dần lạnh lên. Nàng đột nhiên cảm thấy sợ hãi, giống như nỗi sợ khi nàng bị tên Hắc y nhân bắt đi.

“Là—là Y Vân.” Nguyệt Hạ Hương run rẩy nói, nàng sợ hắn, nàng bỗng nhiên bắt đầu sợ hắn.

“Thu Thủy khúc cũng là nàng dạy ngươi sao?”

“Dạ”

“Bức hoạ kia cũng là nàng vẽ sao?”

“Dạ”

“Sáo ngọc kia vì sao ở trong tay ngươi?”

“Là ta lấy từ trong tay Y Vân.”

Thanh âm Nguyệt Hạ Hương rất nhẹ, khi nghe vào trong lòng Long Mạc, từng lời từng chữ như một mũi tên nhọn, đâm vào tim của hắn.

Hắn cả người run rẩy, trước mắt tối sầm, đầu gối nhũn ra, liền ngã ngồi trên thuyền.

Là nàng? Đúng là nàng? Sớm nên nghĩ đến là nàng. Bằng không vì sao lần đầu gặp lại thấy nàng có cảm giác quen thuộc như vậy.

Cảnh chiều hôm dần dần buông xuống, gió lạnh thổi qua, không khí như ngưng đọng, khắp nơi yên tĩnh, một mảnh tĩnh mịch... Long Mạc cảm thấy linh hồn hắn như bị rút đi, trước mắt một mảnh mờ mịt, tri giác dường như cũng mất hết!

Trong nháy mắt, gương mặt Y Vân như hoa dần dần hiện lên trước mặt hắn.

Nụ cười nàng tươi như hoa, lại vừa yếu ớt nhẹ nhàng, thần sắc nàng hồ hững, gương mặt tái nhợt khi bị thương, vẻ thương tâm muốn chết khi bị hắn hiểu lầm, vẻ nhu nhược kiên quyết của nàng. Hắn không biết, nàng sớm đã chui vào trong lòng của hắn, nằm giấu tận sâu trong linh hồn của hắn, làm hắn không nhận ra được.

“Vương gia, ngươi tha thứ ta đi, tha thứ ta đi.” Nguyệt Hạ Hương bắt lấy tay Long Mạc, tay hắn thế nào lại còn lạnh lẽo hơn cả tay nàng.

Long Mạc ngược mắt nhìn về nơi xa, trên sông, thuyền kia sớm đã mất đi bóng dáng, mặt sông mờ mịt, chỉ có nước sông chậm rãi lưu động.

“Đình Lang.” Long Mạc lớn tiếng ra lệnh, “Quay lên bờ.”

Nói xong, hắn chống lấy mái chèo, dường như mất một sức lực rất lớn, dựa vào mái chèo này mới đứng lên được. Thương tâm cực độ thậm chí ngay cả hơi sức đứng lên cũng không có.

Nguyệt Hạ Hương đột nhiên cảm giác được Long Mạc hắn thật xa lạ, tuy rằng hắn vẫn còn ở trước mặt nàng, nàng thật sẽ mất hắn sao?

Nàng không cam lòng run rẩy đứng lên, ôm lấy Long Mạc, “Vương gia, tha thứ cho ta.”

Long Mạc hung hãn đẩy ra, chán ghét nói: “Cút ngay.”

Nguyệt Hạ Hương ngã trên thuyền, khóc lên.

Long Mạc sau khi lên bờ, liền thả người nhảy lên ngựa, dọc theo bờ sông, hướng theo phương hướng chiếc thuyền—chạy như điên.

Hắn nhất định phải đem nàng cứu trở về, nữ nhi như vậy, chính hắn đã liên tiếp thương tổn nàng.

Hắn đối với nàng lạnh nhạt, hắn đem nàng đẩy vào tay tên ác ma, hắn còn đem kiếm đặt lên cổ nàng, hắn còn đã thương nàng. Nàng đối với hắn đã hết hy vọng, cho nên mới tự nguyện dùng chính mình cứu Nguyệt Hạ Hương.

Ông trời ơi—Long Mạc hít một hơi, tâm cơ rút đau đớn, hung hăng quát lên ngựa.

Con ngựa kia trong bóng chiều nhanh như chớp, nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Thị vệ Long Mạc đưa mắt nhìn nhau, sau một lúc lâu mới kịp phản ứng, hấp tấp đánh ngựa đuổi theo.

Long Mạc cũng không biết hắn đã chạy bao lâu, trên mặt sông vẫn như cũ không có bóng dáng chiếc thuyền lớn, thuyền kia không nghĩ lại nhanh như vậy.

Lãnh nguyệt dần dần giăng lên, đem ánh sáng trong trời, lạnh lùng soi rõ mặt đất.

Ánh trăng mang theo hàn ý, gió đêm xuyên qua hàng cây, lá cây rào rạt rung động, ngay cả lãnh nguyệt, ngay cả gió dường như cũng cười nhạo hắn, chế giễu Long Mạc hắn, từ khi nào lại ngu muội như vậy. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Chung quanh hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng vó ngựa vang trong đêm.

Chẳng biết từ lúc nào, một giọt lệ trong suốt từ khóe mắt Long Mạc chảy xuống, hắn từ nhỏ đến lớn, cho dù đã trải qua bao nhiêu đã kích, hắn cũng chưa bao giờ khóc.

Hắn cảm thấy một loại trống vắng, cô độc trước nay chưa từng có, một loại cảm giác yếu đuối chậm chậm hiện lên trong lòng.

Hắn mất đi nàng sao? Không! Hắn nhất định phải cứu nàng trở về, sau đó hảo hảo yêu nàng, nàng vĩnh viễn là của hắn.

Long Mạc cứ như vậy đánh ngựa chạy như điên, từ hoàng hôn cho đến khi bóng đêm thâm trầm bao phủ, lại từ đêm chạy mãi cho đến khi tia nắng ban mai đầu tiên vừa lộ, cứ thế cho đến khi sắc trời vừa đúng ngọ.

Nhưng mà hắn vẫn không tìm thấy nàng, mặt sông trắng xóa, không thấy một chút bóng dáng con thuyền kia.

Không biết từ lúc nào, bầu trời nổi lên một cơn mưa.

Mưa mùa xuân, nói không lớn nhưng cũng không phải là nhỏ.

Hạt mưa bao phủ cả trời đất.

Đánh vào Long Mạc, cũng đánh vào tâm hắn, nhưng hắn vẫn không có một chút phản ứng.

Trong mưa, thị vệ của hắn theo ở phía sau, không dám tiến lên, bọn hắn không biết Vương gia luôn luôn trấn tĩnh, hôm nay vì sao lại phát điên như vậy.

Long Mạc còn muốn chạy đi, nhưng ngựa lại đột nhiên ngã xuống đất, cuối cùng vẫn là không được.

Trong rừng cây dường như xuất hiện bóng dáng của nàng, Long Mạc nhào tới, gió lay cây động, lá rơi hoa bay, cái gì cũng không có.

Long Mạc loạng choạng chạy vội tới bờ sông, trong nước xuất hiện bóng dáng của nàng, nàng trong nước, nhẹ nhàng cười, Long Mạc kêu to Vân nhi, nhào tới.

Bọt nước văng lên, hắn ngã vào trong nước.

Khi thị vệ cứu hắn lên thì không biết vì kiệt sức hay do thương tâm quá độ, Long Mạc ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Bỏ thuyền chạy trốn

Hoàng hôn ở Lăng Hà như một mỹ nhân ở cái tuổi xế chiều, xinh đẹp nhưng thực u buồn.

Y Vân chăm chú đứng ở mũi tàu, sắc chiều nồng đậm càng lúc càng xâm nhập nặng trĩu trong lòng nàng.

Mà nỗi ưu thương cũng như nước sông lững lờ trôi kéo dài mãi không dứt, cứ như vậy vĩnh biệt toàn bộ thân nhân, vĩnh biệt người nàng yêu nhất. Từ nay về sau chỉ còn lại một mình. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Tên ác ma bên cạnh Quân Lăng Thiên, thào xuống mặt nạ trên mặt, vẫn là vẻ tuấn mỹ không chút tỳ vết, mang theo một nét cười tà không đổi.

Ánh mắt của hắn sắc bén đánh giá Y Vân từ trên xuống dưới.

Hiện tại, nữ tử này, ánh mắt hướng lãnh nguyệt nơi chân trời, trong trẻo nhưng lạnh lùng như sương mù mỹ lệ mà hiu quạnh, xa xăm không thể chạm tới.

Y Vân không thích ánh mắt soi mói cùng tùy tiện này, nghiêng đầu tránh đi.

“Tiểu ma nữ! Chúng ta cuối cùng cũng gặp mặt.” Thanh âm của hắn rõ ràng là trêu đùa.

Y Vân không nói, ánh mắt đông lạnh.

“Trong lòng khổ sở, không dễ chịu thì cứ khóc lên đi. Aizz. ....” Quân Lăng Thiên nói xong cố ý thờ dài một hơi.

Người này, mong muốn nhìn thấy người khác thương tâm muốn chết như vậy sao?

Y Vân đột nhiên quay đầu, trên mặt thoáng lộ nét cười ngọt ngào, ánh mắt cười đến cong cong, ví như ánh trăng non, tươi cười hồn nhiên, sáng lạn.

“Không! Ta dễ chịu vô cùng. Ác ma.” Tên nam nhân này, trong lòng rốt cuộc là đang có chủ ý gì?

Quân Lăng Thiên sững sốt, tươi cười vui vẻ. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

“Tốt như vậy, liền cười một cái đi!” Y Vân lúc này mới biết bị lừa, thật sự là dở khóc dở cười.

“Cười cái gì? Tên ác ma như ngươi, khuôn mặt tươi cười còn xứng với người khác hơn ngươi.” Y Vân lạnh lùng nói.

“Ta là ác ma? Vậy Long Mạc chỉ sợ cũng không khá hơn chút nào? Đừng quên là chính ta cứu ngươi từ dưới kiếm của hắn, như thế nào? Ngươi cứ như vậy đối đãi với ân nhân cứu mạng của mình sao?” Quân Lăng Thiên nhẹ nhàng băng quơ nói qua.

“Ngươi. ....” Y Vân nhất thời không trả lời được, nhưng hắn nói đúng.

Lúc ấy, thời điểm thanh kiếm Long Mạc đặt trên cổ nàng, lòng của nàng đau đớn như vậy. Nếu không phải Quân Lăng Thiên đáp ứng thả trước Nguyệt Hạ Hương, không biết Long Mạc có thể hay không thật sự giết nàng.

Đôi mắt Y Vân tối sầm, trái tim đau xót như vậy, có ai có thể hiểu? Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

“Ngươi rốt cuộc là ai? Vì sao phải cùng Long Mạc đối địch?” Y Vân đột nhiên hỏi.

Quân Lăng Thiên mặt nhất thời nén xuống, ánh mắt tàn khốc như băng.

Nam nhân này sắc mặt thật sự là âm tình bất định, lại vừa sâu xa khó hiểu.

Hắn cùng Long Mạc cuối cùng có thù hận như thế nào?

Gió phàn phật thổi tung chiếc áo khoác đen của hắn, phủ lấy trường bào cũng một màu đen tuyền, nhìn qua thật xứng với danh xưng ác ma nha.

Bóng đêm lặng lẽ buông xuống, đêm tối dày đặc giống như ưu thương, đè nén làm cho Y Vân có chút không thở nổi.

Bỗng nhiên, Quân Lăng Thiên biến sắc, dường như đang chú ý lắng nghe điều gì.

Y Vân cũng ổn định tinh thần, nhưng chỉ nghe thấy thanh âm nước sông nhẹ nhàng lưu động cùng tiếng gió êm dịu.

Quân Lăng Thiên bỗng nhiên lớn tiếng ra lệnh: “Dem thuyền cập bờ!”

Tiếng nói Quân Lăng Thiên vừa dứt, thuyền kia liền thay đổi phương hướng, hướng bờ sông chậm rãi tới gần.

Y Vân sững sốt, lúc này mới phát giác, dọc đường vẫn chưa thấy Quân Lăng Thiên chèo thuyền, mà thuyền này lại lướt nhanh như vậy. Đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ còn có những người khác sao? Xem ra thuyền này là còn có cơ quan khác. *cái màn chèo thuyền of Thiên ca lừa tình wa*

Thuyền cập bờ.

“Đều xuất hiện đi.” Thanh âm băng lãnh của Quân Lăng Thiên lại cất lên.

Từ dưới đáy thuyền lục tục chui ra hơn mười Hắc y nhân. Những người này khinh công tuyệt đỉnh, hành động vô thanh vô tức, uyển chuyển xuất quỷ nhập thần. Vừa nhìn đã biết hẳn là được huấn luyện nghiêm chỉnh.

“Đem thuyền đánh nát, đổi đường bộ.” Quân Lăng Thiên nói xong, đem Y Vân ôm lấy.

Y Vân cả kinh, liền vùng vẫy. Chỉ nghe Quân Lăng Thiên bên tai lạnh giọng nói: “Người tốt nhất là nghe lời của ta? Đừng quên, giải dược của Nguyệt Hạ Hương còn ở trong tay ta.” Y Vân nghe vậy, không dám tiếp tục giãy giụa, nàng biết tên Quân Lăng Thiên này không dễ chọc vào, vạn nhất hẳn thật sự không đưa giải dược cho Nguyệt Hạ Hương, không biết Long Mạc sẽ thương tâm đến thế nào.

Quân Lăng Thiên ôm Y Vân thả người nhảy lên bờ.

Chỉ nghe một hồi thanh âm kéo kẹt, thuyền kia bị dỡ xuống mấy bộ phận lắp ráp trọng yếu, liền sụp đổ. Trong giây lát, một cái thuyền lớn liền biến mất. Trong một khắc thuyền bị tháo xuống, Y Vân phát hiện dưới khoang đáy, đúng là có cơ quan, những Hắc y nhân kia vốn là ở dưới đáy thuyền, thay phiên chèo thuyền.

Quân Lăng Thiên ở phía trên chèo thuyền chẳng qua là làm bộ mà thôi, Y Vân mới đầu còn kinh ngạc, không biết võ công tên ác ma này thâm sâu cỡ nào, một người liền có thể khống chế một chiếc thuyền lớn như vậy. Thì ra là thế này.

Quân Lăng Thiên này, xem ra thật sự không đơn giản nha, ngay cả mưu kế như vậy cũng nghĩ ra được.

Trên bờ sông là một mảng rừng cây lớn, Quân Lăng Thiên mang theo mọi người ẩn vào trong rừng.

Chợt nghe thanh âm vó ngựa truyền tới, có người cười kị mã chạy qua, người trên ngựa bạch y phiêu phiêu, không phải là Long Mạc sao? Ngay sau đó là một trận vó ngựa khác theo tới, thị vệ Long Mạc ở phía sau đuổi theo.

Y Vân ngây người, vì sao Long Mạc lại đuổi theo? Hay là, không thể, hẳn không thể đuổi theo nàng? Hẳn như thế nào lại đuổi theo mình đây?

Y Vân trong lòng rối loạn.

Long Mạc cùng thị vệ dọc theo bờ sông mà truy đuổi, trong khi Quân Lăng Thiên mang theo mọi người bỏ thuyền lên bờ, xuyên qua rừng cây, hướng kinh thành đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Biến thành tù nhân

Hai ngày. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn " Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Đối với một người tự do mà nói, thời gian hai ngày thật nhanh chóng trôi qua, nhưng đối với một tù nhân thì sẽ không dễ chịu chút nào.

Mà Y Vân lại bị ném vào căn phòng này suốt hai ngày.

Lại một lần nữa trở thành tù nhân của một người nào đó, mùi vị thật đúng là khổ sở.

Đây là một căn phòng được bố trí lịch sự tao nhã, nhưng hình như đã lâu không có người ở.

Trong phòng bài trí tuy không hoa lệ, nhưng là thanh nhã.

Cửa đã bị khoá, cho dù nàng có đem hết toàn lực kéo, vẫn như cũ không chút nhúc nhích.

Cửa sổ cũng dùng một cây gỗ chèn lên, nếu nàng có cố gắng đẩy, cũng không xê dịch chút nào.

Căn phòng này, quả thực chính là một nhà tù kiên cố.

Biết mình không có cách nào đào tẩu, Y Vân liền ngồi xuống tĩnh tế suy tư.

Quân Lăng Thiên này đến cùng là ai?

Hắn nếu chỉ là cừu nhân của Long Mạc, hắn có thể tìm người ám sát Long Mạc. Nếu là muốn bắt một người làm con tin, vậy cũng không nhất thiết phải cần đến tiểu nha hoàn nàng, hắn đã nắm giữ được Nguyệt Hạ Hương là Vương phi chính thức, hà cớ gì lại đòi lấy nàng. Nếu nói là bởi vì lần trước nàng đắc tội với hắn đi chăng nữa, thì hình như cũng không đến mức đó, mà nếu đúng là như vậy, hắn đại khái có thể đem nàng một kiếm giết chết cho qua chuyện. Làm gì lại đem nàng cầm tù ở đây.

Chẳng lẽ nàng giống như chim non bị mèo vây bắt, hắn cũng không vội ăn nàng, mà là đùa bỡn nàng sao?

Rốt cuộc sao lại thế này, càng nghĩ càng cảm thấy Quân Lăng Thiên này không đơn giản, càng nghĩ càng thấy được người này thật đáng sợ.

Y Vân vốn chỉ là một nha hoàn nhỏ, nhưng số phận thế nào lại đổ lên đầu nàng hoàn cảnh như vậy, thật sự là chuẩn bị không kịp.

Nhưng bất kể như thế nào, Y Vân cũng không khuất phục hoàn cảnh, nàng vẫn muốn chạy trốn. Chỉ là lúc này đây không phải là thời gian thích hợp, dù sao lần trước nàng cũng là từ trong tay hắn thoát ra, dù đó chỉ là tình huống bất ngờ. Nam tử như Quân Lăng Thiên, nàng đã từ trong tay hắn thoát đi một lần, đối với hắn mà nói, là một sự nhục nhã vô cùng, làm sao còn cho phép nàng có cơ hội chạy trốn lần thứ hai. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Ngoài cửa bỗng nhiên vang lên thanh âm xích sắt va chạm, cửa mở, nhưng lập tức liền đóng lại.

Cửa ngoài truyền đến một âm thanh lạnh như băng, thức ăn đã được mang tới.

Y Vân lúc này mới chú ý tới trên sàn có một bát cơm trắng cùng một mâm rau trộn dưa chuột.

Quân Lăng Thiên đúng là keo kiệt, đến thức ăn cho nàng cũng thảm hại như vậy, nhớ rõ lần trước ở trong sơn động còn có bánh bao nhân thịt. Có điều cũng không sao cả, ai bảo nàng đi đắc tội với hắn làm gì? Không việc gì, có khó ăn đến mấy cũng phải nuốt trôi, lấp đầy bụng rồi mới nghĩ ra cách chạy thoát.

Vừa mới bung com lên muốn ăn, ngoài cửa liền truyền tới thanh âm nữ tử như tiếng chuông bạc: "Trong phòng này là ai?"

"Không biết." Một thanh âm lạnh như băng nói.

"Thế là nam hay nữ?"

"Nữ."

"Mở cửa ra ta xem." Thanh âm nữ tử mang theo ngữ khí không cho kẻ khác kháng cự.

"Không được! Chủ nhân đã phân phó, bất luận kẻ nào cũng không được đi vào!"

"Người dám ngăn trở Bỏ công chúa?"

"Không dám, tiểu nhân chính là tuân thủ mệnh lệnh chủ nhân."

"Công chúa?" Y Vân buông bát đĩa, chẳng lẽ là Thanh Tâm công chúa? Không có khả năng, Thanh Tâm công chúa sao lại ở chỗ này? Hơn nữa thanh âm này không giống, tiếng nói Thanh Tâm dịu dàng, nhưng so với thanh âm lạnh lạnh này, có thể ở Long Quốc này trừ bỏ Thanh Tâm cũng không có công chúa nào khác.

"Người là Thanh Tâm công chúa sao?" Y Vân vẫn là không nhìn được hỏi.

Ngoài cửa nhất thời không có tiếng động, sau một lúc lâu, nàng kia nói: "Thanh âm đẹp như vậy, hôm nay ta muốn nhìn xem nữ tử này xinh đẹp như thế nào. Mở cửa nhanh, bằng không ta sẽ phá nơi này."

"Tiểu nhân thật sự không thể mở." Thanh âm bất đắc dĩ vang lên.

Ba----

Tiếng nói vang dội, "Hôm nay ta không nhìn không được, rốt cuộc là dạng yêu nữ thế nào mà có thể câu dẫn Quân đại ca của ta."

Người này quyết không phải là Thanh Tâm! Nhưng nàng là ai? Sao lại điệu nghệ như vậy.

Thủ vệ kia đúng là đã ăn phải cái tát của nàng.

Ngay sau đó nghe thấy âm thanh mở khoá, cửa rầm một tiếng liền mở.

Trong phòng u tối, đột nhiên cửa mở, ánh sáng mãnh liệt bên ngoài tràn vào làm cho Y Vân trong nháy mắt không kịp thích ứng.

Nheo lại hai mắt, ngẩng đầu nhìn lên.

Trước cửa một vị nữ tử hồng y, dáng người so với nữ tử thông thường cao hơn, nước da cũng trắng hơn.

Đến khi thấy rõ dung mạo của nàng, Y Vân không khỏi kinh hãi ồ lên một tiếng.

Mái tóc đen của nàng dưới ánh mặt trời lấp lánh ánh hồng sắc, đôi con ngươi to tròn quầng rử, lông mi dài mà cong vút, đôi mắt thăm thẳm, mà nhìn kỹ sẽ thấy trong đó ánh lên sắc tím thâm thúy. Mũi hơi cao, môi hơi lớn, tuy nói dung nhan có chút quái dị, nhưng lại hoà vào nhau vô cùng nhịp nhàng. Y Vân không thể không thừa nhận nữ tử này rất đẹp, và lại xinh đẹp khiến người khác loá mắt, giống như một viên minh châu toả ánh sáng rực rỡ.

Trong tay nàng nắm một cái trường tiên *roi dài*, lấp lánh ánh kim sắc.

Nữ tử nhìn thấy Y Vân, cũng đồng dạng kinh ngạc, lại sững sờ đứng ở nơi này, roi trong tay run lên nhè nhẹ.

"Thật đẹp," nàng thì thào nói, tiếp đó lại lớn tiếng hỏi, "Ngươi là ai?"

"Ta---bất quá chỉ là một tù nhân ở đây." Y Vân hồ hững nói.

"Tù nhân? Là Quân ca ca bắt ngươi tới?"

"Đúng! Là Quân Lăng Thiên bắt ta tới."

"Hắn vì sao bắt ngươi?"

"VẬY NGƯỜI HẮN LÀ ĐẾN HỎI HẮN, TA LÀM SAO BIẾT."

"Có phải hay không ngươi câu dẫn hắn? Ngươi thích Quân ca ca?" Nữ tử nói xong, roi trong tay đã nhanh chóng vung lên, Y Vân còn không kịp phản ứng, liền cảm thấy phía sau lưng nóng bỏng đau đớn.

Lông mày Y Vân nhẹ chau lại, không kìm hãm được cười khổ, tình trạng như vậy thật là nằm mộng cũng không nghĩ ra, nàng lại bị người tình của Quân Lăng Thiên đánh. Lại có người ghen với nàng? Mà nữ tử này, nàng thật đúng không phải là điều ngoa bình thường, tình tình cũng xoay chuyển nhanh như vậy, nhưng mà nữ tử như vậy thật xứng với Quân Lăng Thiên tà ma, đúng thật là vừa vặn nha.

"Còn dám thích Quân ca ca sao? Nếu ngươi còn tiếp tục câu dẫn Quân ca ca, ta lần sau đánh cũng không phải là lưng của ngươi, ta sẽ huỷ khuôn mặt xinh đẹp này, để xem ngươi còn lấy cái gì để quấy rầy người!" Con ngươi nữ tử bởi vì tức giận mà biến thành sắc tím thâm sâu.

Có điều, tuy nói đánh nàng, nhưng Y Vân thật ra cũng không chán ghét nữ tử đặc biệt này, nàng nhìn qua thực thẳng thắn, làm y Vân không khỏi nghĩ đến Thanh Tâm công chúa.

Y Vân chưa xót cười nói: "Ngươi yên tâm đi, ta sẽ không thích hắn, ta tình nguyện chết, cũng sẽ không thích tên ác ma như vậy!" Y vẫn có chút oán hận nói.

"Thật vậy chăng? Nếu như thế, ta muốn ngươi rời khỏi nơi này!"

"Rời đi?" Y Vân cho là mình nghe nhầm, đây chính là nàng cầu còn không được. Nữ tử này không nhầm chứ, lại muốn thả nàng đi.

"Ngươi nhanh đứng dậy, ta mang ngươi đi." Nữ tử nói xong, liền bắt lấy tay Y Vân, đi ra ngoài cửa.

Nhưng mà cửa liền mở, hé ra một gương mặt tuấn mỹ vô cùng, đối diện với các nàng, đã hai ngày không thấy Quân Lăng Thiên, giờ phút này giống như âm hồn xuất hiện.

Hắn khoanh tay đứng ngay cửa, xem chừng không phải vừa tới, sắc mặt hắn âm trầm, ánh mắt lạnh như băng.

Nam nhân này, sự xuất hiện của hắn luôn khiến nàng khẩn trương, thở không nổi, tuy rằng hiện giờ nàng đối với hắn cũng không còn sợ hãi. Nhưng nàng cảm giác hắn dường như có thể nhìn thấu lòng nàng.

Hắn tựa hồ đang tức giận, nam nhân này, trog chốc lát lạnh liệt đáng sợ, trong chốc lát lại tà ác quái dị, trước lạnh như băng, sau lại cười híp mắt.

Y Vân thật sự không nắm bắt được hắn, cũng như vĩnh viễn không đoán được hắn ngay sau đó sẽ có phản ứng gì?

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Tra tấn

Đôi mắt Quân Lăng Thiên sắc bén chăm chú vào tên thủ vệ Hắc y nhân, thấy hắn không chỉ có bị đánh một bạt tai, còn bị điểm huyết đạo.

Hắn coi bỏ huyết đạo, thấp giọng nguyên rủa: "Đúng là vô dụng."

Hắc y nhân sợ tới mức không còn chút máu, vội quỳ xuống nói: "Thuộc hạ vô năng."

"Đứng lên đi." Quân Lăng Thiên hiển nhiên biết thuộc hạ của hắn vốn là nhún nhường, nếu không hồng y nữ tử này sao là đối thủ của hắn.

"Quân ca ca, người đã trở lại?" Hồng y nữ tử vẻ mặt vui sướng nhìn Quân Lăng Thiên, đôi mắt lấp lánh phấn khích, dường như quên đi việc nàng mới vừa rồi muốn làm.

"Ah! Mạn La, người hôm nay sao rảnh đến thăm đại ca?" Quân Lăng Thiên vẻ mặt nhu tình, tràn đầy vui vẻ nói.

Nam nhân này trở mặt đúng là mau, mới vừa rồi còn vẻ mặt lạnh như băng, lúc này đây liền nhu tình mặt ý.

"Ta hỏi người, Quân ca ca, nàng là ai? Như thế nào lại bị người giam giữ ở trong này?" Hồng y nữ tử Tuyết Mạn La tay chỉ vào Y Vân nghi hoặc nói.

"Nàng nha, là tù nhân của đại ca." Quân Lăng Thiên liếc mắt dò xét Y Vân, nhẹ nói.

"Đúng là tù nhân nha, mới vừa rồi Mạn La không cẩn thận đánh nàng, Quân ca ca người không trách ta chứ?" Tuyết Mạn La cẩn thận nói, thử thăm dò cảm nhận Quân Lăng Thiên.

"Một tù nhân, vẫn là mặc cho người xử trí! Không có quan hệ!" Quân Lăng Thiên nhìn như không nhìn Y Vân, nói.

"A La, còn không đi dùng cơm, đến chỗ Đại ca ăn đi, ta sai người chuẩn bị cơm trưa." Nói xong, cho người đi sắp xếp bàn tiệc.

Trước khi đi không quên hướng thủ vệ Hắc y nhân kia nói "Đem nàng giam lại." Nói xong cũng không quay đầu lại cùng Tuyết Mạn La rời đi.

Lại bị giam giữ trong căn phòng tối đen này.

Y Vân ngồi trên giường, nhưng cảm giác trên lưng đau đớn khó chịu, một roi kia của Tuyết Mạn La đúng là không lưu tình, Y Vân tin tưởng rằng nhất định lưng nàng đã muốn da tróc thịt bong. Y Vân từ nhỏ tuy là nha hoàn, nhưng cũng chưa chịu qua việc bị đánh bằng roi như vậy.

Nàng thử sờ sờ lưng, cảm giác có một vết roi thật dài, từ đầu vai chạy xuống phần eo, đau buốt như thiêu như đốt.

Cửa phòng chợt vang lên, chỉ nghe người giữ cửa nói: "Nhan cô nương, Chủ nhân có lời mời."

Gọi nàng làm gì? Có điều Y Vân biết không phải chuyện tốt, mặc kệ như thế nào, ta cần phải chịu đựng, quyết không để tên ác ma đó đắc ý.

Y Vân tìm một áo bào trắng phủ lên, che đi miệng vết thương, nàng không muốn thương thế của mình bị người khác nhìn thấy.

Nàng nhịn đau, đi theo thủ vệ Hắc y nhân vào một gian phòng rộng rãi.

Trong phòng bày trí vô cùng hoa lệ, bàn gỗ lim, bày đầy cao lương mỹ vị, Quân Lăng Thiên cùng Tuyết Mạn La kia đang dùng cơm. Bên cạnh là hai nha hoàn đứng hầu, xem bộ dạng chắc là nha hoàn Tuyết Mạn La mang đến, bởi vì diện mạo các nàng cùng Tuyết Mạn La có chút giống nhau, đều là mũi cao, đôi mắt xanh biếc. Truyện "Văn Thường Tiểu Nha Hoàn " Truyện "Văn Thường Tiểu Nha Hoàn "

Y Vân cố gắng bước chân nhẹ nhàng đi đến.

"Quân ca ca, người gọi nàng đến làm gì?" Tuyết Mạn La nhìn thấy Y Vân, bất mãn nói. Mỹ mạo Bạch y nữ tử này, khiến Tuyết Mạn La có cảm giác hoang mang trước đây chưa từng có.

Quân Lăng Thiên hơi ngửa đầu, uống cạn một chén rượu, dùng tiếng nói mềm nhẹ mỉa người: "Nghe nói tù nhân này còn biết đánh đàn, đại ca cho gọi nàng để trợ hứng chúng ta uống rượu."

Nói xong, cũng không ngẩng đầu lên, lạnh như băng đối Y Vân nói: "Còn không đàn một khúc!"

Y Vân lúc này mới chú ý ở giữa phòng đặt một chiếc đàn ngọc, nàng lặng im không tiếng động tiêu sái đến trước cầm

Ngón tay thon dài phủ lên cầm, vuốt nhẹ dây đàn, liền bắt đầu khảy.

Một khúc Y Vân đánh chính là Ngụ Mỹ Nhân(1), âm điệu khoan thai réo rắt, thanh thúy tuyệt vời.

Lần thứ hai nghe được tiếng đàn Y Vân, nhưng cảm nhận lần này của Quân Lăng Thiên có chút khác biệt, lần trước ở Hội Hoa Xuân, Y Vân lấy thân phận Nguyệt Hạ Hương đánh đàn tuy nói là âm thanh tựa như thiên nhiên, nhưng lúc ấy hắn thoỉ tiêu quá nhiều, khiến một khúc đó lúc dứt lúc nổi.

Mà hôm nay, thanh âm càng nghe càng như thấm vào ruột gan, giống như dòng nước nhỏ chảy trong lòng, một thoáng, dường như mọi sự hỗn loạn rồi ren của nhân thế đều rời đi, chỉ còn lại tiếng nhạc dẫn dắt bên tai, và còn đôi mắt trong suốt của Bạch y thiếu nữ đang đánh đàn kia.

Quân Lăng Thiên cùng Tuyết Mạn La, chun rượu hai người lần lượt luân phiên, không khí ăn cơm hoà thuận, trong mắt Y Vân cảnh tượng này thật hài hoà.

Tuyết Mạn La này là ai? Mới vừa rồi Y Vân nghe nàng tự xưng là công chúa, chẳng lẽ nàng thật là công chúa? Y Vân bỗng nhiên nhớ lại, khi nàng ở Vương phủ dưỡng thương từng nghe mẫu thân nói qua, Tinh Mang Quốc đến kinh thành triều kiến, hình như còn có ý hoà thân. Hay nàng là công chúa Tinh Mang Quốc? Y Vân cảm thấy suy đoán của mình cũng mười phần chắc, nhưng Quân Lăng Thiên cùng nàng có quen biết, hẳn là người phương nào đây? Xem ra hẳn cũng không phải người Tinh Mang Quốc, bởi vì hẳn không phải tóc vàng mắt xanh.

Hai người vẫn là chậm rãi dùng cơm, vừa ăn vừa nói chuyện.

Hương khí cao lương mỹ vị trên bàn bay tới mũi Y Vân, khiến nàng càng thêm đói bụng đến mức mắt thấy đom đóm, bởi vì mới vừa rồi đến cả cơm trắng dưa chuột còn chưa kịp ăn, đã bị công chúa điều ngoa cất ngang. Hơn nữa quan trọng chính là vết thương trên lưng nàng ngày càng đau, mỗi một khắc đều ngày càng đau đớn, Y Vân ngồi thẳng lưng, như vậy có thể cho nàng dễ chịu một chút.

Nàng tuyệt không để cho Quân Lăng Thiên cười nhạo nàng, nàng không cho phép bản thân trước mặt kẻ thù lộ ra bộ dạng yếu đuối, nàng biết hẳn đang chờ nàng đầu hàng, nhìn nàng ngã xuống, nhưng nàng sẽ không để cho hắn toại nguyện.

Chợt nghe thanh âm Quân Lăng Thiên tức giận nói: "Như thế nào lại ưu sầu như vậy, nghe xong một khúc của người ta liền muốn khóc, còn có thể nuốt trôi cơm sao, đổi khúc vui vẻ."

Y Vân nghe xong, cắn răng nhịn đau, thay đổi một khúc Điệp Luyện Hoa. *Bướm vờn hoa*

Quân Lăng Thiên lúc này mới vừa lòng, hai người gấp thức ăn cho nhau, chậm rãi thưởng thức, nhàn nhã nói chuyện, Y Vân cảm thấy một bữa ăn của bọn họ thật là rôm rả mà, nàng cảm giác bản thân sắp duy trì không nổi.

Đau đớn khiến đôi bàn tay Y Vân không theo điều khiển, khúc nhạc đã muốn biến âm, nhưng mà, lần này Quân Lăng Thiên không nhận ra, bọn họ dường như cũng không thêm để ý, chỉ cần nàng có thể đánh đàn, chịu đựng đau đớn mà đánh.

"Quân ca ca, người biết không? Ca của ta, hẳn nhìn trùng Thanh Tâm công chúa kia." Tuyết Mạn La bỗng nhiên nói.

Nghe được tên Thanh Tâm công chúa, tâm Y Vân chấn động, Tuyết Mạn La này, quả nhiên là công chúa Tinh Mang Quốc. Chẳng lẽ Thanh Tâm công chúa thật sự muốn đi hoà thân sao? Quân Lăng Thiên cùng Tinh Mang Quốc có quan hệ mật thiết, mà hẳn lại là cửu nhân Long Mạc, việc hoà thân của Tinh Mang Quốc chắc là âm mưu, những người này ở trước mặt nàng lại đàm luận chuyện đó, xem ra nàng khó có thể trốn thoát.

"Đúng sao? Ca của người hiếm khi động tâm nha!" Ngữ khí Quân Lăng Thiên thản nhiên.

Quân Lăng Thiên cùng Tuyết Mạn La tiếp tục vừa ăn vừa nói chuyện, hai người thay đổi đề tài, dường như đang nói cái gì mà phong cảnh Nam Long Quốc mê người thế nào.... Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Y Vân đã không còn nghe rõ lời của bọn họ, nàng cảm thấy thân thể đang dần dần nặng trĩu, nàng hung hãn cắn môi dưới. Nàng quyết không để chính mình té xỉu.

Nha hoàn bắt đầu dọn dẹp bát đĩa, một bữa này cuối cùng cũng xong.

"Người có thể lui!" Quân Lăng Thiên quay đầu lạnh như băng hướng Y Vân nói, chẳng biết tại sao, Y Vân cảm giác hẳn đang giận nàng, vì sao? Hai ngày nay nàng ngay cả bóng dáng của hắn cũng không thấy, như thế nào lại đắc tội hắn, chẳng lẽ còn là bởi vì lần trước nàng bỏ trốn? Y Vân quyết định không lãng phí chút sức lực còn lại, ai mà có thể đoán được suy nghĩ của tên ác ma này.

Y Vân ngừng đánh đàn, làm ra vẻ không có chuyện gì, đem hết toàn lực vịn vào thành ghế đứng lên, nhưng nàng không thể xem nhẹ sự đau đớn trên lưng, nó gần như khiến nàng không thể đứng vững.

Y Vân cảm thấy được một trận choáng váng theo từ dưới chân truyền lên, nàng cảm giác mọi vật xung quanh dường như cách nàng thật xa.

Y Vân trong lòng cảnh cáo chính mình, "Tuyệt không thể---té xỉu! Ác ma kia đang ở chỗ này chờ xem ta làm trò cười, chờ xem ta---ngã xuống, hẳn muốn---cười nhạo ta, ta nhất định không---cho phép!"

Chịu đựng đau nhức, Y Vân kéo lê bước chân nặng hơn ngàn cân, bước từng bước một ra khỏi căn phòng, đi vào phòng giam của nàng.

Nàng biết nàng đã thành công!

Nghe phía sau có tiếng đóng cửa, nghe được tên thù địch Hắc y nhân kia khoá cửa, ý chí chiến đấu dần dần tiêu tan, bóng tối trước mặt hướng nàng kéo tới, nàng cuối cùng đã bất tỉnh, không còn cảm giác, không cần phải nghĩ ngợi điều gì.

(1)Ngu mỹ nhân chính là Ngu Cơ 虞姬, có tên là Ngu Diệu Dặc 虞妙弋 (?-202 TCN), là vợ Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ

Chương 36: Nhu tình bất chợt

Đem Tuyết Mạn La tiến bước, Quân Lăng Thiên liền đến căn phòng nhỏ đem Y Vân ôm đi, ôm đến phòng ngủ của hắn.

Một hành động kia khiến thuộc hạ của hắn kinh hãi.

Ở trong ấn tượng của bọn họ, không có một người nào, chưa nói là có một nữ tử nào có thể đi vào phòng ngủ của Quân Lăng Thiên. Có điều, bọn họ không thể không thừa nhận nữ tử này thực đặc biệt. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn " Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Trong phòng bày trí dựa vào khí dương, mà Y Vân nằm gục lên chiếc giường lớn tràn ngập hơi thở nam tính liền hôn mê.

Quân Lăng Thiên cẩn thận cởi ra áo khoác của Y Vân, ánh mắt chạm đến tám lưng trần của nàng, không khỏi hít phải một ngụm khí lạnh.

Ông trời ơi, không ngờ nàng lại bị tổn thương nặng như vậy, trên lưng máu thịt lẫn lộn, vết roi dài hơn một tấc, máu tươi sớm đã khô lại, dính vào quần áo.

Trong nháy mắt con ngươi đen láy của hắn trở nên sâu thẳm đáng sợ, Mạn La này, thật không tưởng tượng nổi, đối với một nữ tử không biết võ công như nàng lại ra tay độc ác như vậy.

Mà hắn, hắn đã làm cái gì? Hắn tra tấn nàng, hắn bắt nàng phải chịu đựng đau đớn mà đánh đàn.

Chỉ vì một câu kia, Ta dù có chết, cũng sẽ không đi thích một tên ác ma như hắn.

Từ khi nào, Quân Lăng Thiên hắn lại đi để ý đến lời nói của một nữ tử như vậy?

Hắn hy vọng nàng van xin hắn, nhưng mà, nàng không, nàng tình nguyện bán thân đau nhức đến bất tỉnh, cũng tiếc rẻ một lời cầu xin hắn! Quân Lăng Thiên thật sự khiếp sợ, nàng rốt cuộc là một nữ tử như thế nào? Rõ ràng là nhu nhược như vậy, nhưng lại rất kiên cường.

Nha hoàn đưa tới nước ấm, Quân Lăng Thiên tự mình giúp Y Vân rửa sạch, bôi thuốc, tất cả chuyện này hắn làm thật cẩn thận, động tác dịu dàng. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Đôi mày nàng khẽ nhăn, hai mắt nhắm nghiền, lẳng lặng nằm ở trên giường.

Quân Lăng Thiên nhìn nàng, chẳng biết tại sao, cảm thấy trong lòng sự tàn ác dần dần tiêu tan.

Tim của hắn, trái tim băng lãnh, không rõ từ lúc nào, chậm chậm hoá thành một dòng xuân thủy.

Mặt trời dần chuyển phía tây, từ cửa sổ len vào chút ánh nắng.

Ngay lúc Y Vân bị ánh sáng chiếu rọi, từ từ tỉnh dậy.

Cảm giác đau đớn chiếm đoạt ý thức của nàng, lúc này mới nhớ lại nàng đã nhận một roi từ Tuyết Mạn La.

Phát hiện bản thân đang nằm sấp trên chiếc giường mềm mại thoải mái, mà căn phòng đơn giản gọn gàng trang nhã này lại hoàn toàn xa lạ.

Đây là nơi nào? Rõ ràng là bất tỉnh trong phòng giam mà.

Y Vân thử từ trên giường leo giống, mới vừa chống tay đứng dậy, liền động đến vết thương trên lưng, đau đớn lập tức kéo đến, nàng một lần nữa gục xuống, không dám tiếp tục cử động.

Căn phòng này, không biết vì sao khiến nàng có cảm giác căng thẳng, nàng tình nguyện trở lại căn phòng giam kia.

Tựa đầu chôn vùi trong chiếc gối mềm mại, chịu đựng đau đớn trên lưng.

Bỗng nhiên, đầu giường có một luồng gió quý dị thổi tới.

Y Vân sửng sốt ngẩn người, không khỏi hoảng sợ, chẳng biết từ lúc nào, Quân Lăng Thiên đã nhàn nhã ngồi cạnh nàng.

Mặt Y Vân lập tức đỏ lên, tức giận nói: "Người---người sao lại giống quý bối bỗng nhiên xuất hiện như vậy?"

"Tĩnh?" Quân Lăng Thiên, trong đôi mắt lạnh nhạt mơ hồ chứa một tia vui sướng.

Hắn một thân áo bào đỏ tía, tăng thêm vài phần thần bí, làm cho hắn càng thêm tuấn mỹ. Nhưng Y Vân không thích, từ lúc gặp Long Mạc, Y Vân liền yêu màu trắng, nhớ tới hình dáng Long Mạc mặc bạch y, nàng không khỏi có chút thất thần.

Đôi mắt Quân Lăng Thiên tối sầm lại, bỗng nhiên nghiêng người tới gần Y Vân, tay trái không một tiếng động đặt lên lưng nàng, không, nói chính xác hơn là đặt lên vết roi trên lưng nàng.

Đau đớn lập tức truyền đến, Y Vân hoảng sợ kêu lên một tiếng, nắm chặt tay.

"Người---người, tên ác ma chết tiệt." Hắn còn là nam nhân sao? Hắn dùng phương thức tồi tệ như vậy tra tấn nàng, Y Vân cắn chặt răng.

Quân Lăng Thiên cúi người đến bên tai Y Vân, lạnh như băng nói: "Ta không cho phép nữ nhân ở trước mặt ta nghĩ tới một nam nhân khác!"

"Người---người---"

Nhìn thấy bộ dạng Y Vân tức giận, bên môi Quân Lăng Thiên hiện lên nét thoáng cười như có như không.

Hắn nhẹ nhàng vén lên chăn mềm bao phủ trên người Y Vân, lập tức, tấm lưng trần của nàng liền hiện ra trước mắt. Để cho tiện bôi thuốc, y phục của Y Vân sớm đã được cởi ra tới thất lưng.

Cảm giác mát lạnh kéo tới, Y Vân lập tức hét lên một tiếng, "A! Người muốn gì? Người thật không hơn không kém một tên ác ma."

"Giúp người bôi thuốc nha? Chẳng lẽ ta muốn người?" Quân Lăng Thiên chậm rãi nói.

"Ta không cần bôi thuốc, người rút ngay cho ta!" Y Vân hỗn hển nói, từ nhỏ đến lớn, Y Vân chưa bao giờ tức giận như thế, tên nam nhân nàng hết lần này đến lần khác trêu chọc nàng.

"Thế nhưng đây là phòng ta nha?" Quân Lăng Thiên vô tội nói, "Phải đi cũng là người đi."

Y Vân sửng sốt, nhưng nàng chịu đau, chậm chạp cầm quần áo khoác lên, vừa muốn đứng dậy, đau đớn liền truyền tới, nhịn không được lại ngã sấp xuống.

Quân Lăng Thiên nhàn rỗi nhìn Y Vân gục xuống, bất đắc dĩ nói: "Aizz, ta thật là xui xẻo, ta lần đầu tiên giúp người khác bôi thuốc, lần đầu tiên này chính là bị người đoạt đi."

Lời nói của hắn mập mờ như vậy, Y Vân hận không thể nghiền lợi.

Hắn nói xong, liền vén mềm, cởi ra y phục Y Vân, ở trên lưng lau lau.

Y Vân tức giận, nhưng vô lực ngăn cản, cảm giác mát lạnh trên lưng khiến Y Vân dễ chịu, đau đớn dường như có chút giảm bớt.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Mèo vờn chuột

Tâm Y Vân không cam lòng tình nguyện nằm trên giường Quân Lăng Thiên, tuy là thực thoải mái, nhưng nơi này tràn ngập hơi thở nam tính, khiến Y Vân có chút không khỏe.

"Ta muốn quay về phòng nhỏ của ta." Y Vân nói.

"Sao? Người còn lưu luyến gian nhà tù kia? Nhưng mà đó cũng không phải của người nha!" Quân Lăng Thiên hài hước nói.

Đúng nha, nơi này hết thảy đều là của hắn, Y Vân cực kỳ chán nản.

"Vậy người thả ta đi! Ta muốn trở lại chỗ của ta." Y Vân ngẩng đầu, đôi mắt như hồ thu tràn ngập vẻ tha thiết chờ đợi.

"Được thôi, người chỉ cần có thể tự mình đi ra gian nhà này, Quân mỗ ta sẽ để người đi." Sắc mặt Quân Lăng Thiên bỗng nhiên lạnh xuống, tiếng nói cũng trở nên trong trẻo nhưng lạnh lùng.

"Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy, nếu ta làm được, người chớ đổi ý." Y Vân nói.

"Quyết không đổi ý!" Quân Lăng Thiên chắc chắn nói.

Tuy rằng không quá tin tưởng, nhưng Y Vân vẫn nguyện thử một lần.

Chậm rãi chống đỡ người đứng dậy, nhưng khi dùng sức, đau đớn liền khiến cả người run rẩy, nhưng nàng chịu đựng.

Đôi lông mày kẻ đen của nàng khẽ chau lại, môi cơ hồ bị nàng cắn nát, giọt mồ hôi từ bên má nàng chậm chậm rớt xuống, Y Vân vẫn gian nan đứng dậy.

Quân Lăng Thiên nhàn nhã ngồi ở ghế trên, đôi mắt cho dù nháy một cái cũng không nhìn nàng, bên môi thoáng lộ ra nét cười quỷ quyệt.

Đau nhức khiến suy nghĩ Y Vân thoáng thanh tỉnh, phải chăng nàng đã quá xúc động, lại đi tin tưởng lời hứa của tên ác ma này.

Nhưng vì tự do, Y Vân tình nguyện tin tưởng hẳn nói thật.

Xuống giường, chú ý đến vết thương trên lưng, Y Vân thật cẩn thận chậm chạp di chuyển, mỗi một bước đi, đều dừng lại lấy hơi.

Từ giường tới cửa, một khoảng cách gần như vậy, nhưng lúc này đây, trong mắt Y Vân đúng là thật xa không thể chạm tới.

Y Vân trước là dựa vào giường, sau đó vịn vào bàn, tiếp tục men theo tường.

Từng bước một, cuối cùng cũng tới cửa, trong lòng Y Vân vui mừng.

Ánh mắt Quân Lăng Thiên luôn luôn thờ ơ nhìn động tác chậm chạp như rùa của nữ tử ngoan cố này. Mãi cho đến khi nàng sắp thành công ra đến cửa, Quân Lăng Thiên hừ lạnh một tiếng, phi thân lên, ra tay ôm chiếc eo nhỏ của nàng.

Bỗng nhiên bị một đôi tay ôm, Y Vân còn không kịp phản ứng, liền phát hiện mình lại ngồi trên giường, cố gắng cả nửa ngày, bây giờ lại trở về thời điểm ban đầu. Truyện "Vân Thường Tiếu Nha Hoàn "

Sắc mặt Y Vân trắng bệch, hung hăng trừng mắt hướng Quân Lăng Thiên, lại phát hiện trong mắt hắn, ẩn giấu ý cười như khi mèo vờn chuột.

"Người như thế nào lại không giữ lời hứa, người không phải là quân tử." Y Vân oán hận nói.

"Không giữ lời hứa? Không có nha? Ta nói người chỉ cần có thể tự mình ra khỏi gian nhà này, Quân mỗ ta sẽ để người đi, nhưng cũng không có nói là ta không được can thiệp, hiện giờ người vẫn đi chưa tới, nên ngoan ngoãn ở chỗ này đi. Từ nay trở đi ta không muốn lại nghe người muốn đòi đi, còn có" hắn bỗng nhiên cười híp mắt nói, "Quân mỗ ta cho tới bây giờ cũng không phải là quân tử." Truyện "Vân Thường Tiếu Nha Hoàn "

Y Vân cười thầm chính mình khờ dại, khi không lại tin tưởng lời hứa tên ác ma này.

Y Vân úp sấp trên giường, chôn đầu vào trong gối, nàng không bao giờ...nữa muốn nhìn thấy ác ma này.

Nhìn một cái, liền thêm tức giận.

Quân Lăng Thiên cũng không tiếp tục trêu chọc nàng, mãi cho đến khi Y Vân được nha hoàn hầu hạ dùng xong bữa tối.

Màn đêm buông xuống, ánh trăng non như lưỡi cày treo ngoài cửa sổ, lại là một đêm vắng lặng.

Y Vân nằm trên giường dần đi vào giấc ngủ, bỗng nhiên một cảm giác lạnh cả người từ đầu truyền đến, loại cảm giác này cho thấy tên ác ma kia lại tới.

Ngẩng đầu, quả nhiên, một thân ảnh cao to không nhanh không chậm tiêu sái đi vào phòng, không coi ai ra gì liền cởi đi áo ngoài. Truyện "Vân Thường Tiếu Nha Hoàn "

"Người! Làm cái gì?" Tâm Y Vân mảnh liệt này lên rồi loạn.

"Đẹp như thế, có thể làm cái gì đây? Đương nhiên là đi ngủ!" Lời nói Quân Lăng Thiên mang theo lý lẽ thường tình nói.

"Người ở chỗ này ngủ?" Y Vân hoảng sợ hỏi.

"Đúng nha, bằng không đi nơi nào?" Về mặt hắn nghi ngờ hỏi.

"Không, người không thể ở trong này, bằng không, ta quay về căn phòng nhỏ kia." Y Vân nói xong liền lấy hết sức đứng lên.

Quân Lăng Thiên một phen dè nằng lại, trong mắt tràn đầy ý cười hài hước.

Y Vân phát hiện nàng lại bị hắn đùa giỡn.

Tên ác ma chết tiệt này.

Nàng chợt phát hiện, nàng càng tức giận, hấn lại càng vui vẻ. Nàng càng muốn làm gì, hấn liền không để nàng như ý. Đối với những hành động của hấn, nàng cứ phục tùng hấn, xem hấn làm thế nào!

Y Vân nghĩ xong, liền thoải mái nằm xuống, thích ý nói: "Được thôi, ngươi cứ ngủ nơi này nha, ta không để ý."

Quân Lăng Thiên sững sờ, nhưng sau đó bên môi hiện lên ý cười ngằm hiểu.

"Thật sự không để ý, ta đây liền nằm ngủ vậy." Nói xong, liền làm ra vẻ muốn nằm xuống.

"Ngươi đi!" Y Vân cuối cùng không nhịn được lớn tiếng hô, nàng phải như thế nào mới có thể đầu lại ác ma nha!

Quân Lăng rốt cuộc cũng nở nụ cười thoả mãn, xoay người đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Ác ma cưỡng hôn

Hoa trên cành sớm đã nhuộm đỏ, lá xanh càng tô điểm thêm cho ngọn cây, thật là sắc xuân nồng đậm. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Mọi người nói tam phân xuân sắc nhị phân sầu, cho tới hôm nay Y Vân mới sâu sắc cảm nhận được.

Từ khi bị Tuyệt Mạn La quất roi, Y Vân liền không bị Quân Lăng Thiên cầm tù nơi gian nhà giam nhỏ kia.

Nàng có thể ở trong sân tùy ý đi lại, nhưng vĩnh viễn không thoát ra khỏi căn nhà này, cũng luôn không thoát khỏi tầm mắt của kẻ giám thị nàng từ một nơi bí mật nào đó.

Mỗi ngày đều không có việc gì để làm, giống như một tiểu thư trong chốn khuê phòng, loại nhân rồi thế này khiến Y Vân khó mà tiêu hoá nổi.

Quân Lăng Thiên khi không có việc liền tới trên chóc Y Vân, lúc có việc thì mấy ngày không thấy bóng dáng.

Vết thương trên lưng đã khỏi, và lại cũng không để lại vết sẹo, thuốc trị thương của hấn xem ra là cực kỳ quý giá.

Trong bụi hoa, hoa nở rộ rờ, hương khí mê người, Y Vân lặng yên ngồi một mình, mặc cho gió nhẹ đùa vui mái tóc dài của nàng.

Có lúc, trong đầu trống rỗng, chẳng suy nghĩ gì.

Rồi sau đó, hình ảnh mẫu thân, bà ngoại, Trương mục, Thanh Tâm công chúa lần lượt xuất hiện, không biết các nàng có khoẻ không? Sợi dây nhớ nhung cứ thế vương vấn trong lòng.

Cuối cùng, thân ảnh Long Mạc bạch y tung bay liền tràn ngập tâm trí của nàng, nàng vẫn còn nhớ hấn, có thể hấn đã cùng Nguyệt Hạ Hương báỉ đường thành thân, tấn hôn vui vẻ, chắc là đang cực kỳ hạnh phúc.

Nghĩ tới điều này, Y Vân không biết đôi mắt nàng đã trở nên sâu thẳm mịt mù, như mặt hồ trong suốt bốc lên màn hơi nước mờ ảo.

Bầu trời thanh khiết không nhiễm bụi trần, gió xuân ấm áp cùng mùi hương hoa cỏ khiến người người say đắm, mà trái tim Y Vân lại phủ một tầng lãnh ý.

Khi nào mới có thể thoát khỏi bàn tay tà ác của Quân Lăng Thiên.

Nàng từ từ thở dài.

Bên cạnh hòn non bộ, Quân Lăng Thiên lặng yên khoanh tay trầm mặc, Y Vân thất thần, Y Vân tưởng niệm, Y Vân ưu thương, Y Vân than nhẹ, hết thấy hấn đều thu vào trong mắt.

Gương mặt tuấn mỹ lạnh lùng của hấn hiện lên ý cười lạnh như băng, một tia tà ác chớp qua trong đôi mắt.

Đôi tay Quân Lăng Thiên thon dài, không hề báo trước liền xuất hiện, giữ chiếc cổ trắng như tuyết của Y Vân. Nhưng, không hề có lực, nhìn thoáng qua cứ như cái chạm nhẹ của tình nhân, lại chứa mùi phẫn uy hiếp.

Không có tiếng thét chói tai, không có giãy giụa, Y Vân thật bình tĩnh, nàng biết, phản kháng chỉ là phí công, chỉ thêm kích thích ham muốn chinh phục cùng chiếm hữu của nam nhân này.

Sóng mắt Y Vân dịch chuyển, đôi con ngươi trong suốt, lạnh nhạt nhìn thẳng vào Quân Lăng Thiên.

"Biểu tình trên mặt ngươi là gì? Ta đã cảnh cáo ngươi, không cần ở trước mặt ta lại nghĩ đến nam nhân khác!"

"Ngươi có thể giam giữ ta, nhưng ngươi----không thể giam giữ trái tim ta." Y Vân thốt lên.

"Vậy sao?" Lăng Thiên thông thả cúi đầu, đôi mắt đen tuyền mang theo hàn ý lạnh lùng, chậm rãi tới gần gương mặt trắng như ngọc của Y Vân.

"Đúng vậy, trừ phi ta chết."

Quân Lăng Thiên mắt phượng híp lại, ngọn lửa trong ánh mắt nổi lên, nguy hiểm.

"Tốt lắm." Lời nói lạnh lùng phun ra, tay hắn hơi dùng lực.

Bỗng nhiên bị ngạt thở làm cho Y Vân theo bản năng ra sức vùng vẫy, khuỷu tay đánh tới, nhưng hắn một chút cũng không nhúc nhích, vững như bàn thạch.

"Buông tay, ngươi----ác ma!" Trong lời nói đứt quãng, phát ra hận ý mãnh liệt của nàng.

Tay Quân Lăng Thiên bất chợt nổi lông, nhưng vẫn không rời khỏi cổ của Y Vân, tay hắn như rắn trượt đến cái gáy của nàng, trụ lại.

Y Vân bị hơi thở bức bách của hắn bao phủ.

Môi, nhẹ vẽ ra một tia cười tà, đôi mắt, lại lạnh nhạt khinh người.

"Ngươi cầu xin ta! Cầu xin ta, ta sẽ thả ngươi đi, thả ngươi đi tìm hắn ta!" Ngữ khí nhẹ nhàng.

Khiến nàng cầu xin hắn? Nàng không! Cho dù là cận kề cái chết cũng không!

"Ngươi có thể giết ta, nhưng, đừng nghĩ ta sẽ cầu xin ngươi."

"Ngươi muốn chết như vậy sao? Ta đây không ngại cho ngươi nếm thử mùi vị chết như thế nào!" Lời còn chưa dứt, tay lại tăng lực.

Không thể thở, đầu nàng dần mờ mịt.

Đôi con ngươi hắn vừa đen vừa lạnh gần ngay trước mắt, giống như sứ giả câu hồn.

Sẽ chết sao? Đây là lần thứ hai Y Vân nếm được mùi vị của cái chết, hai lần tính mạng đều rơi vào bàn tay tà ác của cùng một người. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Ngay lúc nàng nghĩ bản thân đã bước tới Quỷ Môn Quan thì một tia không khí tươi mới, xông vào trong miệng, nàng tham lam hít lấy.

Ý thức dần dần khôi phục, ý nghĩ bắt đầu thanh tỉnh.

Nàng bỗng nhiên phát hiện có cái gì đang phủ kín đôi môi của nàng, hướng miệng nàng thổi khí vào. *thời í cũng bít hô hấp nhân tạo àh >"

Gương đôi mắt, hé ra gương mặt nam tử tuấn tú gần ngay trước mắt.

Là hắn, môi của hắn dán lên đôi môi của nàng. Hắn hôn nàng, hắn lại hôn nàng!

Sau khi phát hiện ra điều này, Y Vân bỗng nhiên không kiểm soát được.

Hung hăng đẩy hắn, đánh hắn, đá hắn.

"Ma quỷ, lưu manh, hạ lưu, vô lại, ngươi đáng chết, ngươi cút ngay!" tất cả những từ ngữ tồi tệ nhất mà nàng có thể nghĩ tới đều bật ra từ miệng, nhưng vẫn không đủ để hả giận.

Nàng nhất định phải rời khỏi hắn, cách hắn thật xa, cả đời cũng không muốn thấy hắn, Không! Đòi đòi kiếp kiếp cũng không muốn nhìn thấy hắn, nếu nàng có năng lực giết hắn, nàng nhất định sẽ.

Nàng hận hắn, hận hắn đến chết, đã chết vẫn còn hận, hận hắn hết đời này đến đời khác.

Mà hắn, lại nhẹ nhàng nở nụ cười, là ý cười ngọt ngào.

Thương thức được mùi vị của nàng, làm cho hắn bỗng nhiên nảy sinh một ý niệm trong đầu, mặc kệ lúc trước là bắt nàng bởi vì lý do gì, thì hiện giờ, hắn quyết định, vĩnh viễn không buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Cửu chuyện Lưu tinh trận

Mặt trời đỏ từ từ rơi xuống, ánh sáng ngũ sắc rực rỡ tươi đẹp ngập trời.

Trong tiểu hoa viên, khi ánh chiều tà che kín, những đoá hoa xinh đẹp vào ban ngày, cũng đã dần mệt mỏi, không còn sinh lực.

Bên trong tiểu đình, trên bàn đá, cao lương mỹ tửu bày ra trên bàn, mà người dùng cơm cũng chỉ có một mình Y Vân.

Không hiểu hôm nay phòng bếp vì sao làm nhiều đồ ăn như vậy, từ đây cũng có thể nhìn ra, Quân Lăng Thiên này đúng là kẻ có tiền, một mình nàng làm sao có thể ăn nhiều thức ăn như vậy.

Từ sau khi hôn trộm nàng, Quân Lăng Thiên liền mất dạng, mà Y Vân cũng phải điều chỉnh tâm tư, tính tể suy nghĩ kẻ sách chạy trốn.

Nàng ở trong này một khắc cũng không muốn ở lại, tên ma đầu kia luôn thay đổi thất thường khiến nàng sợ cực kỳ.

Đại viện này rất lớn, nhưng trừ bỏ Y Vân cùng Quân Lăng Thiên, cũng chỉ có sáu người hầu cùng hai nha hoàn.

Những người hầu kia chợt nhìn, cùng những người hầu trong phủ của một gia đình bình thường cũng không quá mức khác biệt. Nhưng nếu nhìn chăm chú vào đôi mắt bọn họ, liền phát hiện, trong mắt tinh quang sắc bén. Bọn họ là thuộc hạ bên người Quân Lăng Thiên, chính là sáu trong mười hai Hắc y nhân trên thuyền lớn kia.

Có người giám sát Y Vân như vậy, không nói sáu, chỉ cần một thôi, nàng cho dù có chấp cánh cũng khó trốn.

Nhưng Y Vân cẩn thận quan sát, đã nhiều ngày ở trong viện đi tới đi lui, phát hiện cách bày trí ở đây, núi giả, ao, đại thụ, phòng ốc, nếu có chút sửa đổi, liền có thể cùng Cửu Chuyển Lưu Tinh trận trên sách mẫu thân ăn khớp, nhận biết này làm Y Vân vui sướng dị thường.

Ở trong khuê phòng mẫu thân, sớm đã đem trận pháp nhớ rõ.

Nàng từng bày Bát Kỳ trận khiến Trương mục không thể vào nhà, nhưng còn chưa bao giờ thử qua Cửu Chuyển Lưu Tinh trận lợi hại.

Nhưng nếu cần thay đổi vị trí núi giả, phòng ốc, cũng không phải việc một nữ tử nhu nhược như Y Vân có thể làm được. Xem ra còn cần Quân Lăng Thiên trợ giúp, vừa nghĩ tới phải yêu cầu hắn, Y Vân trong lòng liền phát lạnh, nhưng vì tự do, Y Vân chỉ có thể làm như vậy.

Đang suy tư, đã thấy thân ảnh sắc tím chợt loé, Quân Lăng Thiên đang vào đình.

Dáng hình hần cao lớn liền đứng trước mặt Y Vân, cảm giác áp bức ừ ừ kéo đến, mà đôi mắt nóng bỏng của hắn không giây phút nào rời khỏi Y Vân. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn"

Từ nhỏ dung mạo hơn người, Y Vân sớm đã quen ánh mắt của người khác, nhưng dưới cái nhìn của Quân Lăng Thiên nàng cảm thấy không được tự nhiên, tâm kinh hoảng, dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

"Người khản trương?" Bên môi gọi lên nét thoáng cười, hần bỗng nhiên cúi người, gương mặt tuấn mỹ cố ý tiếp cận khuôn mặt xinh đẹp, thanh lệ của nàng.

Y Vân hoảng sợ, thân thể ngồi ở trên ghế đá đột nhiên ngã ra sau, nàng sợ, sợ một lần nữa phải chịu cái hôn của lang sói. Lại quên băng đá không có chỗ tựa lưng, mắt thấy đã muốn ngã xuống đất, một đôi tay kiên cố, đúng lúc đỡ lấy nàng.

Là Quân Lăng Thiên, trong mắt loé ra ánh nhìn trên đùa.

"Vậy ra----người cũng biết sợ?" Hắn không khỏi đắc ý nói.

"Ta----" Đang muốn trả lời lại, Y Vân bỗng nhiên im bật, nàng biết được kết quả sẽ như thế nào khi đối đầu với hắn, hướng chi, nàng còn có việc yêu cầu hắn.

Nhẹ nâng Y Vân ngồi dậy, Quân Lăng Thiên tao nhã ngồi đối diện Y Vân.

Giờ đây Y Vân mới biết vì sao hôm nay thức ăn lại phong phú như thế, hoá ra ác ma này muốn cùng nàng dùng cơm.

Tựa như rất hài lòng, Y Vân im lặng, Quân Lăng Thiên tao nhã cầm lấy bầu rượu, rót đầy chén, nhẹ nhàng kê bên môi chậm rãi hớp lấy.

Nếu có một ác ma ngồi đối diện với ngươi, đôi mắt câu hồn nhiếp phách *thu bắt hồn vía* nhìn chăm chăm vào ngươi, chắc rằng ngươi sẽ ăn không ngon.

Y Vân hiện đang lâm vào tình trạng này, rõ ràng là cả người lông tóc đều dựng đứng, mà còn phải làm ra vẻ không chút để ý.

Tâm chạy loạn, nhưng Y Vân quyết định coi thường sự tồn tại của Quân Lăng Thiên, thu lại đôi mắt như thu thủy, tạm thời đem lực chú ý chuyển đến thức ăn, lấp đầy bụng thì mới có sức đấu cùng ác ma.

Không hề hé răng, Y Vân cũng không ngẩng đầu lên, tập trung ăn, nhưng nàng cảm giác được tầm mắt Quân Lăng Thiên luôn dừng trên người nàng.

Ánh mắt sắc bén, khiến nàng muốn coi nhẹ cũng khó.

Y Vân lần đầu tiên biết được sao là ăn không biết vị, mà lại là nếm những món ngon như vậy.

Có lẽ do ăn quá nhanh, quá gấp, một ngúm cơm thế mà lại bị nghẹn.

"Khụ---khụ---" liên tiếp ho nhẹ, bỗng nhiên có một chén nước đứng lúc đưa đến trước mặt Y Vân.

Giống như gặp được cứu tinh, Y Vân uống liền một ngúm.

Sau một lúc lâu, xoa nhẹ cổ, lúc này mới cảm thấy dễ chịu.

Vừa nâng đôi mắt, bắt gặp khuôn mặt tuấn tú của Quân Lăng Thiên mang theo tia cười cợt nhả, trong mắt dường như có nén ý cười.

"Ta không biết, thì ra, ngươi lại đói khát như vậy----" Hắn chậm rãi nói, cho dù người nào cũng có thể nghe ra ý trêu đùa trong lời nói của hắn.

Y Vân mạnh mẽ đè nén buồn bực trong lòng, vì sao ở trước mặt hắn nàng luôn luống cuống tay chân như vậy.

Buông thả xuống, ánh mắt Y Vân dò về phía hai ngọn núi, cùng với gian phòng phía tây, chỉ cần bọn nó có chút dịch chuyển, Cửu chuyển Lưu Tinh trận liền hình thành, như vậy, hắn và thủ hạ của hắn liền không hề nghi ngờ mà bị vây vào trong trận, mà nàng am hiểu sâu sắc trận pháp sẽ có thể dễ dàng thoát đi.

Thấy ánh mắt Y Vân nhìn phía núi già, Quân Lăng Thiên không khỏi cười tà nói: "Ngươi nếu lại nhìn chúng nó, ta sẽ đem chúng phá đi, chẳng lẽ, chúng so với ta còn tuấn mỹ hơn sao?"

"Sao?" Phục hồi tinh thần Y Vân lại nói: "Dừng, ngàn vạn lần đừng huy, ta chỉ cảm thấy chúng có chút không đúng, nếu thay đổi vị trí một tí thì tốt hơn."

"Vậy sao? Muốn thay đổi vị trí như thế nào đây?" Quân Lăng Thiên hứng thú hỏi.

"Phượng Bắc thì tiếp tục hướng mười thước về hướng bắc, còn về phương nam thì chuyển sáu thước về phía tây, nhưng mà cũng không cần dịch chuyển, ta chỉ là nhất thời nghĩ như vậy." Y Vân nói.

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Quân Lăng Thiên từ trên ghế phi thân ra, đảo mắt đã đứng phía trước núi già, ông tay áo rộng chọt bay lên, giống như cánh bướm được gió căng đầy. Hắn liền khẽ phát một cái, núi già tựa như mọc ra chân, trong nháy mắt đã dời vị trí.

Lại nói núi già kia tựa như nó đã được đặt tại đó từ rất lâu.

Y Vân không nhịn được hít một hơi khí, âm thầm kinh hãi, công phu như vậy, trận pháp có thể vây khốn được hắn sao?

Nhưng mà chuyện đã đến nước này, ý nghĩ chạy trốn mãnh liệt như vậy, Y Vân không thể không thử.

"Còn có cái gì chướng mắt của ngươi sao?"

"Sương phòng phía tây kia hình như cũng có chút không hợp! Nhưng mà, nhà cũng không thể dễ dàng phá bỏ!" Y Vân cười khanh khách nói, bộ dạng thờ ơ, bên môi tràn ra ý cười say lòng người, nét cười rực rỡ làm người khác không dám nhìn thẳng. Truyện "Vân Thưởng Tiểu Nha Hoàn "

Tâm Quân Lăng Thiên cảm giác có chút giật mình, nàng chưa bao giờ ở trước mặt hắn bày ra nụ cười diễm lệ làm trái tim đập mạnh như vậy.

Chẳng lẽ tiểu nữ tử này có quý khách gì? Bằng không sao lại nhìn hắn cười ngọt ngào như vậy?

Quân Lăng Thiên tự biết rõ ràng nàng còn đang chán ghét hắn. Cho dù nàng là có quý khách gì, sao lại nín nhịn hắn như vậy? Nhưng hắn cũng muốn nhìn xem tiểu nữ tử này định giờ trở gì?

"Không phải chỉ là nhà sao? Chỉ cần ngươi thích! Nhưng vì sao phải bị phá hủy? Đây chính là nhà tù mà ngươi mỗi ngày đều nhớ nhưng muốn đi nha." Quân Lăng Thiên cười đùa, sương phòng phía tây đó đúng là căn phòng nhỏ đã từng giam tù Y Vân.

Đôi mắt Y Vân tối sầm lại, hấn đứng là ác ma giao hoạt, chẳng lẽ, hấn hoài nghi? Hấn không chịu sao? Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Nhưng mà, khi Y Vân còn đang suy tư, Quân Lăng Thiên từ trên ghế khoan thai đứng lên, thân hình khẽ động, hướng gian phòng lao tới.

Tiếng vang khi gian nhà sụp đổ truyền vào tai thì Y Vân đã từ trong đình chạy tới núi giả.

Căn nhà sụp đổ, trong nháy mắt trận pháp liền khởi động.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Lại thoát đi

Ở gian phòng phía tây, chương lực cuộn cuộn của Quân Lăng Thiên liên tục tập kích, qua mấy lượt liền ầm ầm sụp đổ. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Trong một khắc gian nhà ngã xuống, một trận gió kỳ lạ thổi tới, ngay lập tức trước mắt dâng lên tầng tầng lớp lớp sương mù, cảnh sắc nhanh chóng trở nên hư ảo không chân thực.

Quay đầu hướng đình viện nhìn lại, trước mặt là một mảnh sương mù mờ ảo, cái gì cũng không thấy, làm sao có thể nhìn thấy bóng dáng Y Vân.

Quân Lăng Thiên phát hiện chính mình đang đứng ở trong trận pháp hết sức nguy hiểm. Hiện tại mới biết bản thân đã bị lừa.

Hắn vậy mà hai lần đều bại trong tay Tiểu ma nữ này.

Lần trước, hấn vì ngỡ rằng nàng sẩy chân rơi xuống nước, nóng vội chạy tới cứu, ai ngờ lại bị nàng hạ độc Mê Tinh hoa.

Hắn lại vì nụ cười ngây thơ hồn nhiên, tin vào lời bịa đặt mực cười của nàng cái gì mà núi giả không đúng vị trí, tây sương phòng chướng mắt. Tự tay giúp nàng bày bố trận, mà trận này cũng là nàng cố ý dùng để đối phó với hấn, hấn cứ như vậy tự mình đưa mình vào trận.

Thật là buồn cười.

Quân Lăng Thiên tinh thông binh pháp, đối với kỳ môn độn pháp cũng hiểu một phần, nhưng cũng không quá chú trọng, hấn dựa thành ngũ hành bát quái, cẩn thận tìm kiếm đường thoát, nhưng như thế nào cũng không tìm thấy, đi tới đi lui, vẫn quay lại chỗ ban đầu. Hơn nữa mọi vật ở đây đều là hư hư thực thực, nhìn thấy núi giả, hấn dùng sức đánh tới nhưng chỉ là khoảng không vô định. Rõ ràng là mặt đất bằng phẳng, một bước đi tới, liền biến thành ao.

Cũng may là khinh công của hấn rất tốt, mới không có ngã vào hồ nước.

"Nhan Y Vân, ngươi là Tiểu ma nữ, mau ra đây." Quân Lăng Thiên mang một gương mặt hàn băng, đôi mắt tàn khốc.

"Quân Lăng Thiên, tên ác ma ngươi, bốn cô nương đi rồi, không chơi cùng ngươi nữa." Tiếng nói Y Vân đắc ý mà nhẹ nhàng truyền đến.

Thanh âm của nàng nghe ra thực vui mừng, trong lòng nhất định là vô vàn vui sướng.

Đôi con ngươi Quân Lăng Thiên tối sầm lại, việc nàng rời khỏi hấn lại khiến nàng vui mừng đến như vậy.

"Nhan Y Vân, cho dù có làm nghiêng trời lệch đất, ta cũng sẽ nhất định đem ngươi bắt về." Quân Lăng Thiên cuồng ngạo nói.

Nhưng mà, không còn một tiếng động, có lẽ nàng đã nhanh chóng chạy trốn.

Ngược lại là thanh âm thuộc hạ của hấn lũ lượt truyền đến, nhưng vẫn không thấy bóng dáng bọn chúng.

Sau một lúc lâu, tỉnh táo lại, khuôn mặt tuấn tú của Quân Lăng Thiên bỏ đi biểu tình phẫn nộ, tà ác, thay vào đó là vẻ kinh ngạc cùng tán thưởng.

Nàng như vậy càng khiến cho hấn thêm hứng thú, nàng lại có thể bại trận, nàng còn có bao nhiêu bản lĩnh mà hấn chưa phát hiện?

Nhan Y Vân, cho dù là đem cả thiên hạ này lật ngược hướng lên trời, Quân Lăng Thiên ta cũng phải tìm ra ngươi. Hấn ở trong lòng âm thầm thề. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Y Vân nghe được tiếng hô của Quân Lăng Thiên, nhưng nàng làm sao còn dám lưu lại, sớm nhanh chóng từ đại môn chạy trốn.

Ngoài cửa chính, là một con ngõ nhỏ chật hẹp, kéo dài như không có điểm dừng.

Y Vân khi ở Nguyệt phủ rất ít khi ra ngoài, đối với đường qua lối lại ở kinh thành cũng không quá quen thuộc, không biết chính mình giờ phút này đang ở chỗ nào.

Đêm bị Quân Lăng Thiên mang tới đây, trời tối đen như mực, căn bản là không nhìn thấy đường.

Màn đêm đã muốn vô thanh vô tức buông xuống, đôi mắt Y Vân giống như bị một tấm lụa đen bịt kín.

Con ngõ nhỏ kéo dài vô tận, ngay cả ánh trăng cũng không chiếu tới, Y Vân ở trong con hẻm rẽ trái rẽ phải, nàng thấy bản thân đã muốn lạc đường.

Đem Quân Lăng Thiên cùng thuộc hạ của hắn vây trong Cửu Chuyển Lưu Tinh trận, lại không nghĩ rằng mình cũng bị vây trong con hẻm lối đi ngang dọc này.

Y Vân thật không biết phải chạy đi đâu?

Đúng nha, nàng phải đi đâu đây? Nguyệt phủ? Không thể! Mạc vương phủ?

Càng không thể, mặc dù đường nướng của nàng đang ở nơi đó.

Y Vân như một con chim nhỏ lạc đường, tìm không thấy phương hướng phía trước, nàng sợ hãi vô cùng. Nàng biết lúc này đây nàng đã đắc tội với Quân Lăng Thiên không nhẹ, từ tiếng hô vừa rồi của hắn có thể nghe ra bao nhiêu là tức giận, lần này trăm ngàn lần không thể tiếp tục rơi vào tay hắn, Y Vân rất nhanh chạy trốn, nàng nghĩ chỉ cần thoát đi, thoát đi càng xa càng tốt. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Trong hẻm thỉnh thoảng có người đi qua, Y Vân đều sợ tới mức ngồi xổm xuống, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Nàng sợ tên ác ma kia đuổi theo, nàng không biết trận kia sẽ có thể cầm chân Quân Lăng Thiên được bao lâu, một khi hắn thoát ra, rất nhanh liền có thể đuổi kịp.

Bỗng nhiên, đối diện có mấy bóng đen nhảy tới. Y Vân cuống quýt trốn trong cửa của một căn nhà, chỉ thấy thân ảnh sáu người phi nhanh qua trước mắt.

Không cần đoán, cũng biết sáu người đó là sáu thuộc hạ của Quân Lăng Thiên. Đúng lúc sáu người này xuất hiện ở khu vực lân cận này.

Thân ảnh sáu người như quỷ mị nhanh chóng biến mất, tâm Y Vân hoảng loạn tới cực điểm.

Sáu người này hiển nhiên là biết Quân Lăng Thiên đã gặp nạn, liền tới trợ giúp. Không biết bọn họ làm sao nhận được tin tức, nhưng chỉ cần bọn chúng cùng Quân Lăng Thiên gặp mặt, cho dù cứu không ra Quân Lăng Thiên, sáu người bọn hắn một khi đã biết việc này, không đến bắt nàng mới lạ.

Nàng trước tiên cần tìm một chỗ trốn, nếu vẫn trong con hẻm này mà chạy loạn, đi loanh quanh trên đường, chắc chắn là sẽ bị Quân Lăng Thiên bắt lại.

Cuối con đường, hình như có ánh đèn loé ra, Y Vân rất nhanh chạy đến.

Bỗng nhiên trước mắt ánh sáng rộng mở, hoá ra nàng đã đi đến đường cái, trên đường một toà lầu các ba tầng hoa lệ, đèn đuốc sáng trưng, cây cột trước cửa buộc rất nhiều tuần mã, kẻ bên từng chiếc xe ngựa.

Phút chót, Y Vân có chút phản ứng không kịp, nhưng mà nơi đây sao lại quen thuộc như thế, giống như đã từng tới, đến lúc nàng thấy rõ văn tự trên đại môn, Y Vân mới phát hiện, nơi này đúng là nơi nàng đã từng đến Phồn Hoa Viên.

Phồn Hoa Viên! Thanh lâu nổi danh nhất kinh thành!

Đây là nơi mà các vị thiên kim tiểu thư khuê các chỉ cần nghe qua là đã chán ghét, tối nay, vậy mà lại trở thành cảng tránh gió của nàng. *cảng để tàu thuyền tránh gió mạnh, ý nói nơi có thể tạm lánh*

Y Vân nghĩ không ra nàng còn có thể đi nơi nào?

Thân không có năng lực gì, trừ việc làm nha hoàn hầu hạ người, chỉ có cảm kỳ thi hoạ, thổi sáo đánh đàn. Mà những tài nghệ thanh cao đó, thì không cách nào đổi cơm ăn được, trừ khi ở thanh lâu.

Nhưng Y Vân cũng hiểu được dung mạo nàng xuất chúng, từ túi áo bên người, nàng lấy ra một chiếc bình sứ tinh xảo, nghiêng đổ ra một ít nước màu vàng, bôi lên trên mặt. Đây là lúc ở trong Tả Tuyết Viện của mẫu thân, Y Vân theo sách người ghi lại, luyện ra nước hoa. *cái nì chắc là nước tinh chế từ hoa, chứ hèm fải nước hoa bình thường.*

Từ trên sách của mẫu thân có ghi lại loại nước hoa này, có thể khiến da mặt có màu vàng, giống như thần sắc người có bệnh, và lại trong vòng nửa tháng cũng không biến sắc, cho dù có rửa nước cũng không có vấn đề gì. Thế này là được rồi, ai lại tới thanh lâu để tìm một bệnh nhân đây.

Y Vân lúc này rất muốn có một loại thuốc, có thể triệt để thay đổi dung nhan, khi đó nàng có thể vĩnh viễn thoát khỏi tên ác ma kia, nhưng mà đáng tiếc là không có!

Tại...bóng đêm cô độc tĩnh mịch này, Y Vân càng tưởng niệm mẫu thân mà nàng chưa từng gặp mặt.

Mẫu thân, nàng là một tuyệt đại mỹ nhân, lại là một nữ tử tài hoa hơn người nhà.

Trận pháp của người, làm cho nàng từ trong tay địch nhân đào thoát, nước hoa của người, làm cho nàng thay đổi màu da.

Mẫu thân, nàng còn là nữ tử trọng tình trọng nghĩa nhất.

Nàng có thể vì yêu mà dứt khoát bỏ trốn, việc đó phải cần đến bao nhiêu là dũng khí. Mà nàng lại có thể vì bảo toàn tính mạng cho người yêu mà cam nguyện vào cung, một quyết định kia đã khiến nàng đau khổ như thế nào.

Nhớ tới mẫu thân, giống như có một dòng dũng khí vô hạn rót vào trong lòng Y Vân, nàng sửa sang lại dung mạo vào tâm tình của mình, chậm rãi hướng địa phương đèn đuốc sáng trưng đó mà đi đến

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Hoàng Nhan

"Ah, tỷ muội, mau nhìn, có một nữ tử đi đến thanh lâu!" Một tiếng nói mềm mại đáng yêu cất lên. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

"Để ta xem nha, vậy nhất định là đến nơi này tìm phu quân của mình." Người kia ôn nhu nói.

"Đúng nha, nhìn nàng như vậy, rõ là một thiếu phụ luống tuổi, phu quân không đến thanh lâu mới là lạ đó!"

"Ngay cả khi nàng không có bệnh?" Tiếp đó là một tràng cười buông thả, quyến rũ.

Y Vân nâng mắt nhìn lướt qua, chỉ thấy mấy nữ tử xinh đẹp bày ra điệu bộ thướt tha mê người, đứng ở trước cửa Phồn Hoa Viên. Dường như là đang mời chào khách nhân, bị đôi mắt sáng của Y Vân đảo qua, tâm mấy nữ tử kia không hẹn mà đập nhanh, loạn nhịp.

"Hừ! Không nghĩ tới một thiếu phụ luống tuổi cũng có một đôi mắt đẹp như vậy." Một nữ tử mảnh khảnh, thân mặc hồng sam nói.

"A?" Một tiếng thờ nhẹ kinh ngạc từ trong miệng nữ tử bạch y gần nhất phát ra.

Y Vân chăm chú nhìn lên, nàng kia mặt mày thanh tú, nhất là ánh mắt, cười khanh khách, bộ dạng thật quen mắt, hoá ra là bạch y nữ tử mà lần trước khi nàng đến Phồn Hoa Viên đã ra tiếp đón. Chẳng lẽ nàng nhận ra sao? Lần trước Y Vân là cái nam trang, chắc là sẽ không, chẳng qua là thấy Y Vân có chút quen mặt mà thôi.

Y Vân đối với nữ tử này có ấn tượng không tệ, liền đi tới trước mặt nàng nói: "Vị tỷ này, tiểu nữ muốn gặp ma ma của các ngươi, không biết tỷ tỷ có giúp ta giới thiệu một chút."

"Hừ, ma ma chúng ta không phải ai cũng có thể thấy!" Mỹ nữ mảnh khảnh nũng nịu cười nói. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

"Ngươi tìm ma ma có chuyện gì?" Bạch y nữ tử cười mỉm nói, hai mắt cong cong như ánh trăng non nơi chân trời.

"Là như vậy, tiểu nữ bất hạnh gặp nạn, người không có năng lực gì đặc biệt, chỉ biết đánh đàn phổ nhạc, muốn xin ma ma nhận và giúp đỡ, chỉ cần một chén com canh đậm bạc, một chỗ để che gió che mưa là được."

Bạch y nữ tử nghe vậy rất là ngạc nhiên, dường như không nghĩ tới sẽ có người cam chịu rơi vào thanh lâu, nói: "Ngươi nên cân nhắc kỹ lưỡng? Đây chính là thanh lâu!"

"Tiểu nữ sớm đã suy nghĩ tốt lắm! Còn làm phiền tỷ tỷ giới thiệu." Bạch y nữ tử thấy thái độ Y Vân rất là kiên quyết, liền thướt tha đi vào, một lát liền đi ra dẫn Y Vân vào trong.

Trong đại sảnh, dựng lên một sân khấu hoa lệ, trên vũ đài, nữ tử y phục rực rỡ đang múa hát uyển chuyển, phía dưới khách nhân nhìn như si như say.

Mùi rượu, mùi son phấn nữ nhân, mùi mồ hôi nam nhân hoà trộn trong đại sảnh, thật sự là vàng thau lẫn lộn.

Bạch y nữ tử dẫn Y Vân vòng qua những người này, vào bên trong một gian phòng nhỏ. Lúc nói chuyện, Y Vân biết được hoa danh của vị nữ tử này là Loan Nguyệt, bởi vì đôi mắt của nàng khi cười uốn cong trông như ánh trăng nên mới gọi như thế. Mà vị mỹ nữ mảnh khảnh kia hoa danh là Tế Yêu, bởi

vì chiếc eo nhỏ nhắn của nàng mà gọi tên.

Bên trong căn phòng, Y Vân liền gặp tú bà của Phồn Hoa Viên, một nữ nhân vào khoảng ngũ tuần, tóc búi cao, dung mạo diễm lệ, cùng với khuôn mặt khôn khéo. Đúng là lần trước khi đến đã gặp lão bà này---Dương ma ma. Nàng dựa nửa người lên giường, ánh nến chiếu lên gương mặt nàng lúc sáng lúc tối, vừa thần bí vừa lẳng lơ.

Mị nhân nàng cao thấp đánh giá Y Vân một phen, hỏi: "Ngươi có bệnh?"

Y Vân lẳng lơ trả lời: "Tiểu nữ từng gặp phải một căn bệnh quái lạ, sau khi khỏi bệnh, làn da liền có màu như vậy."

"Ngươi thế này, khách nhân chỉ sợ là không dám để ngươi tiếp đãi. Xem ra ngươi vẫn là rời đi thôi, thanh lâu không phải là nơi ai cũng có thể đi vào." Về mặt Dương ma ma tiếc nuối nói.

"Ma ma, tiểu nữ sẽ diễn tấu một ít nhạc cụ, thỉnh ma ma lưu lại ta."

Dương ma ma liếc mắt nhìn sắc mặt ó vàng của Y Vân, nói: "Bộ dạng người thế này, tiếp đãi không được khách nhân, chỉ có thể diễn tấu khúc, nhưng chúng ta nơi này cũng không thiếu người, trừ phi ngươi trình diễn so với người khác tốt hơn." Nói xong chỉ vào đàn tranh trong phòng nói: "Ngươi diễn thử một khúc, ta nghe xem thế nào!" Nói xong nàng ngã xuống giường, nhắm lại đôi mắt.

Y Vân ngồi xuống, bàn tay trắng nõn trượt trên dây đàn, nhẹ nhàng vẽ, chạm, chậm rãi khảy, tiếng nhạc liền vang lên.

Mới vừa dạo một đoạn, Dương ma ma liền giường đôi mắt kinh ngạc, ngồi dậy. Vung tay lên, Y Vân liền ngừng tay.

"Không sai! Thủ pháp thành thạo, tan vào lòng người, tốt lắm! Như vậy đi, ta sẽ lưu lại ngươi," nói xong vừa cẩn thận quan sát Y Vân nói. "Thật đáng tiếc, nếu không phải vì màu da của ngươi, nhất định là một mỹ nhân thiên hương quốc sắc. Ngươi có một đôi mắt song thanh, hoa danh là Thanh Mâu đi."

Thanh Mâu? Y Vân sững sốt, tên này, dường như hơi khoa trương một chút.

"Ma ma, đổi một tên khác đi, dung nhan ta thế này, kêu Thanh Mâu, khách nhân mà thấy sẽ thất vọng, không bằng kêu Hoàng Nhan đi."

"Hoàng Nhan? Dung nhan hoàng sắc, nơi này nữ tử đều lấy ưu điểm làm hoa danh, ngươi vì sao lại lấy khuyết điểm của mình để thành tên?" Dương ma ma quả nhiên thông minh khôn khéo, sắc mặt hoài nghi nhìn Y Vân, nhưng mà Y Vân cũng không sợ, nước hoa của mẫu thân nội trong nửa tháng sẽ không thể tẩy sạch.

"Dung nhan tiểu nữ thế này không thể đãi khách, cần gì phải dùng ưu điểm của mình để mơ tưởng câu dẫn khách nhân đây?" Y Vân lẳng lơ nói.

"Được rồi, cứ lấy Hoàng Nhan làm tên, như vậy đi, ngươi đi chuẩn bị một chút, một hồi hoa khôi Hồng Diệp của chúng ta phải hiến vũ, ngươi đi nhạc kèn. Đề Loan Nguyệt mang ngươi đến phòng, đổi một bộ y phục. Nhớ rõ phải phát huy thật tốt, nếu khách nhân không chấp nhận hoặc là Hồng Diệp không hài lòng, ta vẫn là không thể lưu lại ngươi."

"Ma ma, Hoàng Nhan không phải là bán mình cho Phồn Hoa Viên, nếu Hoàng Nhan muốn rời khỏi nơi này, đến lúc đó mong là ma ma không ngăn cản." Y Vân không quên nghĩ đường lui cho chính mình, dù sao, nàng đến thanh lâu chỉ vì tránh né Quân Lăng Thiên.

Dương ma ma suy nghĩ một chút, dáng dấp như thế này cũng không giúp thanh lâu kiếm được bao nhiêu tiền, "Được rồi, tùy ngươi." Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

"Ma ma không có lập kế ước sao."

"Được," không nghĩ đến tiểu nữ tử này thật đúng là thông minh, Dương ma ma viết giấy làm bằng chứng theo những gì vừa nói.

Nàng cảm giác mình sẽ không hối hận, dù sao nàng là một nữ tử hoàng nhan, có nàng, cũng không kiếm thêm được bao nhiêu bạc, không có nàng, cũng không ít đi.

Nhưng mà, nàng sẽ không ngờ tới, hoàng nhan này, sẽ mang đến cho Phồn Hoa Viên phong ba như thế nào

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Nhạc kèn

Y Vân ở trong một gian phòng nằm trên lầu hai, cùng với Loan Nguyệt và Tế Yêu.

Loan Nguyệt và Tế Yêu ở Phồn Hoa Viên cũng không phải là người quan trọng gì, cho nên ba người chen chúc nhau trong một chỗ, nếu là nữ tử mang lại nhiều tiền cho thanh lâu, đều là mỗi người một gian phòng.

Ngồi trước bàn trang điểm, Y Vân tỉ mỉ đem chính mình cải trang một phen. Hiển nhiên là nàng không làm cho mình đẹp hơn, mà tìm cách để xấu đi.

Thân mặc một bộ nghề thường hồng sắc, thập phần điểm lệ, vấn một búi tóc cao. Mái tóc cài đầy trân châu ngọc thạch, nhìn qua rực rỡ muôn màu như một cửa hàng châu báu. Gương mặt cũng dùng bút vẽ qua, cánh môi nho nhỏ đỏ mọng, bị Y Vân vẽ bừa thành miệng rộng đỏ thẫm.

Soi gương nhìn thấy khuôn mặt điểm trang thành bộ dạng này cùng với làn da ó vàng, đến cả Y Vân cũng không nhận ra mình. Hải lòng buông gương đồng xuống, Y Vân cười nhẹ, đôi môi đỏ kia lập tức vạch ra một đường cong thật to.

Nếu không muốn để người khác chú ý, cần phải trông như dung tục tầm thường, Y Vân rất rõ đạo lý này.

Trong đại sảnh, dựng lên một sân khấu hoa lệ.

Y Vân ôm tỳ bà lặng lẽ ngồi phía sau bình phong, đợi người múa đến.

Một lát, một làn hương thơm xông vào mũi, hoa khô Phồn Hoa Viên---Hồng Điệp, nàng như một con Hồ Điệp hồng sắc nhẹ nhàng bay đến.

Tóc đen dài như thác, tùy ý cột cao kiểu đuôi ngựa, trên trán vẫn còn lưu lại vài sợi tóc quăn, nhìn qua rất quyến rũ. Một thân nghề thường hồng sắc, theo bước chân của nàng mà tung bay.

Bước qua Y Vân, nàng ngạo mạn bỏ lại một câu: "Hôm nay là người đi nhạc kèn? Ta luôn luôn tùy tính mà múa, nhớ kỹ khúc nhạc của người phải đi theo bước nhảy của ta." Nói xong, nhanh nhẹn đi lên vũ đài, bày ra một đánh vẽ mỹ người, thướt tha bất động trên thảm đỏ. Đôi mắt nàng nhẹ khép lại, hàng mi rũ xuống, ánh mắt dừng trên thảm, dường như không nhìn thấy những khách nhân đang nhón nha nhón nháo trước mắt.

Y Vân ngồi ở sau bình phong, đôi mắt chăm chú vào Hồng Điệp, bàn tay trắng nõn đặt nhẹ lên dây đàn tỳ bà, đợi điệu múa của nàng.

Y Vân luôn cho rằng, nhạc kèn, chính là người múa theo nhạc mà động, không nghĩ rằng Hồng Điệp lại để âm nhạc phải đi theo bước chân của vũ công. Có lẽ đây chính là do tính ngạo mạn của hoa khô. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Nhưng mà để nhạc kèn đi theo điệu múa, đây là một điều khó khăn cỡ nào, hơn nữa nàng lại là tùy ý mà múa.

Bỗng nhiên, bước chân Hồng Điệp trên mặt đất nhẹ nhàng chuyển động, ở trên thảm đỏ mà múa. Bàn tay Y Vân trên dây đàn, tấu ra một tiếng nhạc vui tươi.

Hồng Điệp đúng là thân nhẹ như bướm, trong một thoáng liền lượn vòng như muốn bay lên bầu trời kia, nàng nhẹ nhàng xoay tròn, nhảy vọt lên không trung. Y Vân nghĩ hoa danh Hồng Điệp của nàng chắc hẳn là do bước chân như Điệp này mà thành. Tiết tấu chậm dần, giống như cánh hoa dương nhẹ nhàng, tựa như có thể bị gió thổi bay đi. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Tiếng nhạc Y Vân theo sát điệu vũ của Hồng Điệp, bàn tay nhỏ nhắn lướt nhẹ, vỗ về mà gảy đàn, vũ nhanh, khúc thôi thúc, vũ nhẹ nhàng, khúc hoan khoái, vũ thông thả, khúc trầm lắng, phối hợp nhịp nhàng.

Về sau, cũng không biết là Y Vân vì vũ mà phối nhạc, hay là Hồng Điệp vì nhạc mà hiến vũ. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Nét mặt khách nhân cũng không ngừng thay đổi, vui sướng, rồi bi thương, chẳng biết là vì tiếng nhạc của Y Vân hay vì điệu múa của Hồng Điệp.

Thật lâu sau, điệu múa dừng lại, khúc nhạc của Y Vân cũng hoàn, trong đại sảnh vẫn còn dư âm lượn lờ.

Yên tĩnh, yên tĩnh thật sâu, ngay cả Hồng Điệp cũng đứng bất động trên thảm, nàng dường như còn chưa thoát khỏi cảm xúc khi múa.

Một lúc lâu, đại sảnh bị chìm ngập trong tiếng vỗ tay.

"Hồng Điệp! Tốt lắm!" Có người ở dưới cao giọng hét to.

Bỗng nhiên, không biết là ai hô một câu: "Mời nhạc kèn xuất hiện."

"Đúng nha, là ai đi nhạc kèn? Cho chúng ta gặp một lần! Xuất hiện! Xuất hiện!" Làn sóng âm thanh càng lúc càng lớn.

Sau tấm bình phong Y Vân lấy làm kinh hãi, đang muốn lạng lẽ trốn, nghĩ lại, nếu chạy trốn, biết đâu nàng ở trong lòng khách nhân ngược lại thêm phần thần bí, chẳng thà đi ra ngoài tạ ơn, làm cho họ nhìn thấy bộ dáng nàng, say này sẽ không có bất kỳ ảo tưởng nào, cũng tốt.

Tâm đã định, Y Vân liền không chậm trễ đi đến giữa sân khấu, hướng khách nhân phía dưới thoải mái thi lễ.

Không ngờ sự xuất hiện của nàng lại khơi lên một luồng âm thanh mới.

"Uh, sao lại thế này? Da sao vàng như vậy!"

"Đáng tiếc, đáng tiếc cũng không đến nỗi nào!"

"Có phải bị bệnh hay không?"

Y Vân nghe vậy, còn đặc biệt ho khan hai tiếng, tiếp đó liền thông thả thối lui.

Trở lại căn phòng nghỉ, mới vừa ngồi, liền có người đến truyền lời, nói là Hồng Diệp cho mời. Mặc dù không biết có chuyện gì, nhưng Y Vân vẫn đi, dù sao cuộc sống sau này các nàng còn có rất nhiều cơ hội hợp tác, hiểu rõ lẫn nhau một chút cũng là điều nên làm.

Hồng Diệp không hổ là hoa khôi, khuê phòng được bố trí rất là tao nhã, cũng rất có thẩm mỹ. Có điều là Y Vân cũng không mấy ngạc nhiên, bởi vì lần trước nàng đã từng đến. Nàng còn nhớ rõ chỗ ngồi của Long Mặc, cùng với thần thái Long Mặc ngay lúc đó, còn có lời nói của hắn lúc ấy.

Trong lòng nhất thời rất là buồn bã.

"Mới vừa rồi người đi nhạc kèn cũng không tệ!" Tiếng nói ôn nhu lười nhác truyền đến.

Y Vân ngẩng đầu, nhìn thấy Hồng Diệp tư thế tao nhã ngồi trước bàn trang điểm, đang trút bỏ lớp hoá trang. Dáng vẻ của nàng rất đẹp, nhất cử nhất động đều như tranh vẽ, thật sự là trời sinh ưu tú.

"Cảm ơn Diệp tỷ quá khen, là điệu múa của Diệp tỷ quá tốt!" Y Vân chân thành nói, quả thực, bước nhảy của Hồng Diệp thật không thể bắt bẻ, hoa khôi, xem ra cũng không phải chỉ là hư danh.

"Người tên là gì?" Bỗng nhiên, một thanh âm nam nhân trầm thấp truyền đến.

Y Vân hoảng sợ, không ngờ tới trong phòng còn có người khác, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy ở phía sau bình phong, bên cạnh bàn có một nam tử tuổi hầy còn trẻ, lúc này đang thích thú nhìn chằm chằm vào Y Vân.

Hắn có một đôi con ngươi song thanh, lộ ra thần sắc tái nhợt của người có bệnh, chính là nam tử ốm yếu lần trước cùng ngồi với Long Mặc.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Nam tử bệnh nhược

Chợt nhìn thấy hắn, Y Vân cả kinh, hoảng hốt thu lại ánh mắt.

Y Vân làm sao có thể quên, nam tử ốm yếu này chính là bằng hữu của Long Mặc, Long Mặc bởi vì cứu hắn mới thiếu chút nữa bị Hắc y nhân đâm trúng, may mắn là nàng đã chặn một kiếm kia.

Người này sẽ không nhận ra nàng chứ? Y Vân bất an không yên, tâm trạng rối bời, nhẹ nói: "Tiểu nữ hoa danh là Hoàng Nhan!"

"Hoàng Nhan?" Về mặt nam tử ốm yếu thực kinh ngạc, "Nhưng sắc mặt của người thật tốt nha. Người có bệnh sao?" Hắn ôn hoà hỏi, thanh âm dịu dàng, làm cho người ta không kìm hãm mà nghĩ ngay đến gió xuân ấm áp. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn"

"Trước kia có, sau khi bình phục màu da liền biến thành màu vàng."

"Không ngờ chúng ta là đồng bệnh tương liên nha! *cùng bệnh thì cùng thương xót nhau* Hoàng Nhan, vậy sau này gọi ta Thương Dung, dung nhan tái nhợt, haha!" Nam tử ốm yếu kia vừa nói vừa nở nụ cười tự giễu, gương mặt tái nhợt ngày càng trắng, trắng đến trong suốt, tựa như có thể nhìn thấy dòng máu chậm rãi chảy bên dưới làn da bạch sắc đó.

Y Vân kinh hãi, không ngờ nam nhân này lại nói như vậy.

"Người là hôm nay mới tới?" Hắn lại hỏi, nói xong không kìm được ho khan hai tiếng.

"Không phải, ta đã đến từ lâu, nhưng mà hôm nay mới được diễn tấu." Y Vân nói dối, đơn giản là nàng sợ, sợ bị người của Quân Lăng Thiên biết được.

"Ah? Ta đã thấy qua người sao? Vì sao cảm thấy người có chút quen mặt như vậy?" Nam tử ốm yếu lại mỉm cười hỏi han.

"Người như tiểu nữ, hôm nay may mắn được nhìn thấy công tử đã là phúc khí mấy đời." Y Vân nói xong, liền cúi đầu, không dám nhìn nữa, sợ bị hắn

nhận ra.

"Người đối với một tiểu nha đầu đi nhạc kèm lại có hứng thú như vậy sao?"

Hồng Diệp đã trút bỏ lớp hoá trang, chậm rãi đi tới, hơi ngồi ghé lên chiếc ghế mà nam tử kia đang ngồi, cánh tay trần nhẹ nhàng khoát lên vai hắn.

Hồng Diệp bỏ đi lớp trang điểm, giống như trong màn đêm nhẹ nở ra những đoá hoa tươi, có một chút phong tình.

"Hoàng Nhan, sau này người chuyên đi nhạc kèm cho ta, ta đã cùng Dương ma ma nói qua. Người lui ra đi." Hồng Diệp mềm nhẹ nói, ngay cả giọng nói cũng thực thu hút.

Y Vân nhanh chóng cáo lui, chậm rãi đi ra ngoài, nàng cảm giác được ánh mắt nam tử ốm yếu kia luôn đuổi theo nàng.

Chẳng lẽ hắn hoài nghi mình sao? Hiện giờ giả trang, ngay cả nàng cũng không nhận ra mình, chẳng lẽ hắn chỉ gặp nàng một lần liền có thể nhận ra sao? Có lẽ sẽ không, chẳng qua là nhìn thấy quen mặt thôi, Y Vân trấn an chính mình.

Trong căn phòng nhỏ trống rỗng, ban đêm chính là thời điểm Phồn Hoa Viên náo nhiệt nhất, cũng là thời gian hoạt động của nữ tử thanh lâu, Loan Nguyệt cùng Tế Yêu còn chưa có trở lại, có lẽ vẫn còn tiếp khách.

Đặc biệt làm nhạc kèm cho Hồng Diệp nên Y Vân liền rất rảnh rỗi.

Gặp được bằng hữu của Long Mạc, Y Vân bỗng nhiên nghĩ đến có một tin tức trọng đại cần người này báo cho Long Mạc. Đó là mối quan hệ giữa Tinh Mang Quốc và Quân Lăng Thiên, còn có việc hoà thân của Tinh Mang Quốc ắc hẳn là có mục đích khác, nếu để Thanh Tâm công chúa đi hoà thân có lẽ sẽ gặp nguy hiểm. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Nhưng, làm cách nào để đem tin tức này cho hắn biết mà không để lộ thân phận của nàng đây?

Y Vân ngồi trước bàn trang điểm, nhũ mày suy tư, sau một lúc lâu, vẫn nghĩ không ra cách nào hay, xem ra chỉ có thể dùng thư để chuyển lời cho hắn.

Trong phòng cũng có giấy và bút mực, Y Vân viết lời nhắn, siết chặt mảnh giấy trong tay, hướng khuê phòng Hồng Diệp đi đến.

Trong khuê phòng của nàng có tiếng cầm du dương truyền ra, là Hồng Diệp đang đánh đàn. Y Vân nghiêng tai lắng nghe, sau một lúc nghe thấy thanh âm cười ôn hoà của nam tử ốm yếu kia, lúc này mới yên tâm lấy bức thư nhét vào khe cửa phía dưới.

Lợi dụng vào tiếng đàn, Y Vân xoay người lặng lẽ rời đi.

Đi được vài bước, không may chạm mặt với một nam tử cao lớn, thắt lưng mang kiếm, nhìn đáng vẻ chắc là thị vệ của nam tử kia. Y Vân cuống quýt cúi đầu, lặng lẽ chạy trốn.

Đến nay Y Vân vẫn không rõ thân phận của nam tử ốm yếu kia, có lẽ địa vị cũng hết sức tôn quý, bằng không có thể nào trở thành bằng hữu của Long Mạc.

Một lần nữa trở lại căn phòng nhỏ, Y Vân cảm thấy có chút mệt mỏi, mới từ chỗ Quân Lăng Thiên chạy đến thanh lâu, cũng không biết đã chạy qua bao nhiêu con đường, liền ngã lên trên giường, nàng cần phải nghỉ một hồi. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Đêm, ở trong ấn tượng của Y Vân, luôn luôn là sự yên lặng mà thanh bình. Nhưng ở thanh lâu, đêm lại nhộn nhạo như vậy.

Từ khe hở nơi cửa sổ, truyền đến tiếng ca là lướt, triền miên mức nở, rung động đến tâm can. Tiếng người nói liên miên, không dứt bên tai, anh anh ong ong.

Dù là tâm Y Vân vốn bình lặng như mặt nước, cũng không khỏi có chút buồn bực.

Không biết cái tên ma đầu Quân Lăng Thiên có thoát thân khỏi trập pháp kia không? Ý nghĩ này không hề dự báo trước xuất hiện trong đầu Y Vân, nàng giật mình hoảng sợ. Tại sao lại nghĩ đến hắn? Y Vân nhớ đến câu nói cuối cùng kia của hắn, chính là cho dù trời đất thay đổi thế nào, cũng phải bắt người về.

Để hắn không thể đến đây, thì tốt nhất là vĩnh viễn bị vây bên trong trập đi. Nhưng nàng lại có chút không đành lòng, như vậy chẳng phải hắn sẽ bị chết đói hay sao.

Người như hắn, trập pháp đó sao có thể vây hắn cả đời, chỉ có thể trong nhất thời mà thôi, vẫn là nên lo lắng cho chính mình đi, nếu lại bị hắn bắt được thì biết làm sao bây giờ?

Đang miên man suy nghĩ, bỗng nhiên có tiếng đập cửa nhẹ nhàng truyền đến.

Tâm Y Vân hốt hoảng, sẽ là ai đây? Ở thanh lâu ẩn thân, thật đúng là pháp phòng lo sợ.

"Hoàng Nhan, có ở đây không?" Thanh âm thực dịu dàng, đúng là nam tử ốm yếu kia, hắn sao lại tới đây?

Y Vân mở cửa, nam tử liền nhẹ bước tao nhã đi đến. Hắn bước đi thong thả không nhanh không chậm, đầu khẽ nâng, dường như đã có thói quen ngẩng đầu trước người khác.

Y Vân đối với vị nam tử bị ốm đau tra tấn này có chút đồng cảm, cười yếu ớt nói: "Là người? Không biết công tử đêm khuya đến, là có chuyện gì?"

"Đêm khuya sao? Đây là thanh lâu, còn phân biệt buổi tối hay ban ngày ư?" Nam tử kia trên vầng trán như trước cất giấu vẻ bi thương nhàn nhạt, nhưng một nụ cười dịu dàng lộ ra trên gương mặt hắn, khiến cho thần sắc tái nhợt có chút sáng rõ. "Hoàng Nhan, chúng ta là đồng bệnh tương liên, sau này cũng đừng có mở miệng lại một tiếng công tử, kêu ta Thương Dung đi."

"Được, Thương Dung, tên của người so với tên của ta thật giống nhau!" Y Vân cười nói, nhìn thấy hắn có vẻ ưu sầu, nếu như có thể, Y Vân nguyện ý mang đến niềm vui cho nam tử này.

Thương Dung, người còn chưa nói đến tìm Hoàng Nhan có chuyện gì đây?" Y Vân cẩn thận hỏi han, thực sợ hắn đã biết lá thư là do nàng cố ý gửi.

"Ah, cũng không có việc gì, có lẽ do chúng ta có cùng hoàn cảnh bệnh tật, ta nhìn không được tới thăm người một chút."

"Thật sự?" Nhìn thấy ánh mắt nam tử này trong veo không có nửa điểm tạp niệm, Y Vân thật cao hứng khi có một Đại ca ôn hoà như vậy quan tâm nàng.

"Hoàng Nhan, trút bỏ lớp hoá trang đi, đêm nay Hồng Điệp sẽ không tiếp tục khiêu vũ, người cũng không cần tiếp tục đi nhạc kèn."

"Trút bỏ lớp hoá trang? Hoàng Nhan vẫn là nên mang theo lớp trang điểm này, ta chỉ sợ làn da của mình sẽ làm bẩn ánh mắt của người." Bảo nàng trút bỏ lớp hoá trang, nam tử này thật sự hoài nghi thân phận của nàng?

"Như thế nào đây? Ta đã nói chúng ta là đồng bệnh tương liên." Nam tử ốm yếu trầm ngâm, bỗng nhiên ôn nhu nói: "Người có phải sợ ta nhận ra người? Tiểu nha đầu!"

"Nhận ra? Hoàng Nhan trước kia có gặp qua người sao?" Tâm Y Vân cả kinh, hắn cuối cùng là nhận ra nàng sao?

Nam tử kia vừa nói xong, liền mở ra lòng bàn tay, trong lòng bàn tay trắng nõn đó là lá thư đã bị nắm thành một khối tròn, đúng là lá thư do Y Vân viết. Nàng liền giật mình, chẳng lẽ hắn biết đây là do nàng làm, làm sao có thể?

"Đây là cái gì, Hoàng Nhan không rõ." Y Vân không chế tâm trạng kinh hãi, hồ hững nói.

"Thật sự không biết? Tiểu nha đầu, ta cũng biết, người chính là tiểu nha hoàn của Mạc, chúng ta đã gặp qua một lần, chẳng lẽ người đã quên? Nếu không phải do phong thư này, ta sao dám xác nhận đó là người chứ? Làm sao người lại đem mình biến thành bộ dạng thế này. Haha." Nam tử ốm yếu nói xong, đôi mắt không hề chớp nhìn chằm chằm Y Vân.

Y Vân nhớ tới nàng vừa rồi tình cờ đụng phải nam tử cao lớn kia, xem ra hắn đã biết đây là do nàng làm.

"Đúng, ta chính là tiểu nha hoàn kia." Y Vân bất đắc dĩ nói.

Nghe được câu này, bên môi Thương Dung như cũ lộ ra một tia mỉm cười như ánh mặt trời, nhưng mà trong mắt lại tựa như có ánh quang lạnh lẽo tới tận chột loé rồi biến mất. Quân Lăng Thiên mặc dù thường xuyên bóp chặt cổ của nàng, nhưng, Y Vân chưa bao giờ nhìn thấy loại thần sắc này trong mắt hắn.

Đây là sát ý.

Y Vân không khỏi kinh hãi lui về phía sau vài bước, thiếu chút nữa là đụng vào góc bàn.

Thương Dung chợt chạy đến, đỡ lấy Y Vân, tay hắn nhẹ nhàng chạm vào bàn tay mềm mại của Y Vân, một cảm giác lạnh như băng truyền đến, tay hắn đúng là lạnh lẽo, không có một chút độ ấm, xem ra hắn thật sự bệnh không nhẹ.

Với khoảng cách gần như vậy, có một mùi hương được liệu từ trên người hắn bay đến, thấm vào ruột gan.

"Phải cẩn thận nha, đừng đụng vào góc bàn." Hắn cười nói, nụ cười chân thành mà ngây thơ.

Y Vân hoài nghi mình đã nhìn lầm rồi, một nam tử bị bệnh tật giày vò hàng năm như vậy, như thế nào lại muốn giết nàng? Huống chi hắn còn là bằng hữu Long Mạc, sao lại thương tổn nàng?

"Người có bệnh, vì sao còn đến Phồn Hoa Viên, vì sao không hảo hảo ở lại trong nhà dưỡng bệnh? Hoàng Nhan khuyên người sau này vẫn là không nên tiếp tục đến những nơi như thế này!"

Trong mắt nam tử ốm yếu thoáng qua một tia kinh ngạc, còn có một chút cảm động.

Lời nói quan tâm như vậy, hắn rất ít khi nghe được. Nữ tử thanh lâu chỉ cần có thể kiếm tiền, đều là quân quít lấy hắn không buông.

"Nha đầu ngốc, Thương Dung tất nhiên là quan tâm đến thân thể của mình. Nhưng mà người còn ở lại nơi này, ta thật lo lắng, không bằng, người theo ta

hồi phủ đi."

Hồi phủ? Hai chữ này thật đúng là cảm dỗ nha, nếu hấn không phải là bằng hữu Long Mạc, Y Vân có thể cân nhắc đến phủ của hấn để làm nha hoàn, dù sao so với thanh lâu cũng tốt hơn nhiều. Nhưng, hấn lại là bằng hữu Long Mạc, nếu ở trong phủ hấn ngẫu nhiên gặp mặt Long Mạc, nàng phải cư xử như thế nào cho phải.

Nghĩ đến điều này, Y Vân nói: "Hoàng Nhan vẫn là sống ở chỗ này đi, trong phủ của ngươì có lẽ cũng không thiếu nha hoàn."

"Nha hoàn đúng là không thiếu, chính là thiếu người như ngươì."

"Ta như thế nào? Thiếu người xấu như ta sao?" Y Vân mỉm cười thản nhiên.

"Không! Thiếu người lan tâm tuệ chất như ngươì." Hấn nở nụ cười, ngay cả đôi mắt cũng ánh lên vẻ trong vắt.

"Thương Dung đại ca cũng đừng có giấu cọt Hoàng Nhan, ta còn không biết tên thật của ngươì nha?"

"Đã kêu ta Thương Dung đại ca, ta gọi ngươì là Nhan muội muội, không tốt sao?"

"Thương Dung? Tên của ngươì cũng rất giống hoa danh nha?" Y Vân bỗng nhiên nghịch ngợm nói.

"Ha ha ha," Nam tử ốm yếu bỗng nhiên phát ra tiếng cười, đây là hấn nhiều năm qua, lần đầu tiên mới hiểu được tiếng cười thật sự.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Kinh kiến Long Mạc

Ban ngày ngủ say, ban đêm hoạt động.

Ngày qua ngày, đêm từng đêm, mỗi ngày cứ thế mà trôi qua.

Bên tai tràn ngập tiếng nhạc huyền cầm, mũi chỉ ngửi thấy hương thơm son phấn, trước mắt đập diu xiêm áo, cảm phục lộng lẫy.

Thật sự là hương vị phú quý, ôn nhu.

Người nếu ở nơi này càng lâu, muốn không truy lạc cũng khó.

Nam tử ốm yếu Thương Dung, cứ hai ngày lại tới Phồn Hoa Viên thăm Y Vân, không hề đi tìm nữ tử khác, chỉ cần Y Vân.

Hấn luôn dùng thanh âm trầm thấp mềm nhẹ nói chuyện với nàng, luôn cười ôn hoà, vẻ mặt hấn chỉ có một biểu cảm tựa như đã chạm khắc sâu trên khuôn mặt hấn. Hấn ăn cần như vậy, Y Vân thật chưa bao giờ nghĩ tới ở nơi như thế này cũng có thể gặp được một người tốt, thật lòng quan tâm đến nàng, giống như đại ca của nàng.

Y Vân từng trông mong từ trong miệng hấn tìm ra chút tin tức của Long Mạc, nhưng mà hấn luôn tránh né.

Hấn chỉ nói tin tức đã được chuyển cho Long Mạc, nàng không cần phải tiếp tục lo lắng, nhưng đối với những chuyện khác lại im lặng không nói. Chính Y Vân cũng chán nản, hấn đã cùng Nguyệt Hạ Hương thành thân, nàng còn muốn hỏi thăm tin tức của hấn làm gì, chẳng qua là làm bản thân thêm bị thương mà thôi.

Trong lòng vì sao không thể bỏ đi nỗi nhớ đối với hấn!

Lại một đêm không ngủ, Y Vân vừa diễn xong một khúc, đang ôm tỳ bà hướng căn phòng nhỏ đi đến.

Nàng vừa đi vừa suy nghĩ, bỗng nhiên phát hiện đã nhiều ngày không nhìn thấy Thương Dung, không biết thân thể của hấn có việc gì hay không, không phải là bệnh nặng chứ?

Đột nhiên, có một tiếng nói quen thuộc găm lên: "Cút! Cút ngay! Để cho ta uống!"

Thanh âm kia xuyên qua cửa sổ một gian nhà, lướt qua tiếng người hỗn tạp cùng tiếng đàn đình đông, nhẹ nhàng chui vào trong tai Y Vân, ở trong tai nàng khuấy động không ngừng.

Tâm Y Vân bị thanh âm kia tác động, mãnh liệt đập thành thịnh không ngừng, thân mình giống như bị bắt động, không thể nhúc nhích.

Là hần?! Là Long Mặc! Đúng là thanh âm của Long Mặc.

Y Vân chăm chú đứng yên, hy vọng lại nghe được thanh âm của hần.

Nhưng, trong gian nhà kia lại không có một tiếng động nào.

Một lát, một lục y nữ tử thất tha thất thểu từ trong phòng lui ra, hốt hoảng chạy vội tới, không ngờ lại đụng phải Y Vân. Nàng là một trong những hoa hồng ở Phồn Hoa Viên, Mặc Vân cô nương, bởi vì mái tóc nàng đen dài như mây.

"Mặc Vân tỷ, xảy ra chuyện gì?" Y Vân giữ chặt nàng hỏi.

"Vị công tử kia say, say đến như vậy, hần sẽ không say đến chết đấy chứ?" Mặc Vân cả người run rẩy nói.

"Say chết?" Chợt nghe đến chữ chết, Y Vân kinh hãi không thôi, Long Mặc như thế nào sẽ chết?

"Hoàng Nhan, người giúp ta chăm sóc hần một chút, ta đi tìm Dương ma ma!" Mặc Vân nói xong, liền chạy đi.

Y Vân chậm chậm hướng vào gian nhà kia, đứng yên ở cửa, lắng nghe âm thanh bên trong.

Nhưng bên trong trừ bỏ yên tĩnh, cũng chỉ là yên tĩnh.

Trong lòng lo lắng cho Long Mặc ngày càng lớn, nàng lặng lẽ vén lên rèm cửa, nhìn xung quanh.

Trên bàn chén bát lộn xộn, ghé bên cạnh bàn trống không, không có người.

Gió từ ngoài cửa sổ thổi vào, chiếc màn màu phấn hồng theo gió mà phiêu động, nhưng mà, trên chiếc giường chạm khắc tinh xảo cũng không có ai.

Đôi mắt Y Vân trong suốt nhìn qua một lượt căn phòng, cuối cùng ở góc tường nhìn thấy góc áo sắc màu nguyệt bạch.

Y Vân chậm rãi đi vào bên trong, khi nhìn thấy Long Mặc, trong lòng ngực liền cảm giác khó chịu, thật giống như trái tim bị đâm trúng, tâm tư đau đớn.

Đó là Long Mặc sao? Là Mặc Vương gia cao ngạo lạnh lùng đây sao? Là bạch y Đại ca ca phong nhã sao?

Dáng vẻ hần thâm hại ngồi dưới đất, sắc mặt tái nhợt như tuyết, đôi mắt nhắm chặt, sợi tóc rối tung, một cái vỏ rượu lạnh lẽo nằm dưới chân hần.

Hần là đang ngủ sao? Nhưng mà sao lại không nghe thấy hơi thở, Y Vân chậm rãi đi đến bên cạnh hần.

Mùi rượu nồng đậm bay tới, hần rốt cuộc là đã uống bao nhiêu rượu? Hần vì sao lại đến thanh lâu tìm say? Chẳng lẽ cuộc sống của hần có gì không vui ư?

Cúi người xuống, bàn tay nàng run rẩy mà nhẹ nhàng chạm vào gò má Long Mặc, lạnh buốt, hần lại không phản ứng chút nào, hần sao lại say đến mức vô tri vô giác như vậy?

Nhìn vẻ mặt hần cô đơn lạnh lẽo, một nỗi bi thương tuôn ra trong lòng.

Y Vân đem hết khí lực trong người, nâng Long Mặc lên, chậm chậm đem hần bước đến bên giường, đặt hần nhẹ nhàng nằm xuống, sau đó nàng lấy khăn thấm ướt bằng nước nóng, giúp Long Mặc lau mặt. Lại rót một chén nước từ từ giúp hần uống vào. Y Vân biết người say rượu sẽ rất dễ khát nước.

Cửa có tiếng bước chân truyền đến, Dương ma ma của Phồn Hoa Viên cùng Mặc Vân đã đến.

Dương ma ma nhìn thấy gương mặt cùng y phục của Long Mặc, hơi nhíu mày, nói: "Đây chính là một vị khách quý, không thể để xảy ra điều gì bất trắc. Mặc Vân, tại sao ngươi lại để cho khách nhân uống nhiều rượu như vậy!"

"Đâu phải là ta để cho hần uống, hần vừa đến đây là liền giờ vỏ rượu lên mạnh mẽ uống. Mặc Vân ngăn thế nào cũng đều không được!" Mặc Vân thập phần uỷ khuất nói.

"Ma ma, vẫn là nhanh tìm người đi lấy thuốc giải rượu đi!" Y Vân vội vàng nói, hiện giờ cũng không phải là thời gian để trách phạt.

"Được, đã phái người đi, thị vệ vị khách nhân này không có đi theo sao?" Dương ma ma hỏi. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

"Vị khách này tới một mình, chưa từng mang thị vệ!" Mặc Vân nói.

"Được, nếu như thế, hai người các ngươi nhất định phải hết lòng chăm sóc hần." Đang nói, có người mang thuốc tới.

Giúp Long Mặc uống thuốc, Y Vân cùng Mặc Vân liền canh giữ bên người Long Mặc.

Đêm dần dần buông xuống, Mặc Vân trực ở một bên đã sớm buồn ngủ. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Trên giường Long Mặc bỗng nhiên nỉ non một tiếng trầm thấp, "Vân nhi!" Thanh âm không lớn, nhưng rõ ràng bay vào tai Y Vân.

Ai? Hắn nói ai? Vân nhi?

Trong lòng tức thì chua xót, hắn đang kêu Mặc Vân sao? Hắn tâm hồn vui vẻ như vậy lại đi quyến luyến một nữ tử thanh lâu sao?

"Vân nhi, là Đại ca ca hại ngươi." Lại một tiếng nỉ non mơ hồ.

"Ngươi chờ, Đại ca ca sẽ đi cứu ngươi! Ngươi rốt cuộc là bị bọn hắn giấu ở nơi nào?" Thanh âm thống khổ, mảy nhíu chặt.

Y Vân lập tức kinh hãi tròng lớn hai mắt, hắn đang nói ai? Hình như không phải là Mặc Vân, là nói nàng sao? Làm sao có thể? Hắn sẽ không biết chân tướng, Nguyệt Hạ Hương sao lại chịu đem sự thật nói ra đây? Hắn không thể nào biết được?

"Vân nhi, tha thứ Đại ca ca ngu dốt, Đại ca ca sai lầm rồi, Vân nhi, ngươi có mạnh khỏe?"

Y Vân nghe vậy, từng giọt lệ như ngọc trai, tí tách theo gò má nàng chảy xuống, Hắn là nói nàng, thật là đang nói nàng, Đại ca ca đúng là vẫn còn nhớ đến nàng. Trong khoảnh khắc này, Y Vân cảm giác những uỷ khuất mà nàng phải chịu đựng trong mấy ngày qua cuối cùng cũng được hồi báo.

Nàng ghé vào bên tai Long Mặc, ôn nhu nói: "Vân nhi của ngươi không có việc gì, không cần thương tâm. Nàng sẽ không hận ngươi, ngươi cần phải tỉnh lại nha!"

Nghe xong lời nói của Y Vân, chân mày Long Mặc khẽ giãn ra, dường như đã chìm vào mộng đẹp.

Sau một đêm không rời, khi ban ngày vừa sáng rõ, Y Vân mới phát hiện trong phòng không còn nước ấm, liền đứng dậy đi tìm.

Long Mặc từ từ tỉnh lại, đập vào mắt là màn tơ hồng phấn, hắn biết mình đã say ở thanh lâu. Chẳng lẽ là bởi vì say rượu mà đêm qua hắn ngủ thật yên giấc. Từ khi đánh mất Y Vân, đã lâu Long Mặc không có một giấc ngủ an bình như vậy.

Nâng người ngồi dậy, liếc mắt một cái thoáng nhìn thấy một lục y nữ tử ngồi bên giường, mái tóc đen như mây như mực.

"Ngươi là người đêm qua tiếp rượu cho ta?" Long Mặc nhẹ chau mi hỏi.

"Mặc Vân có tội, Mặc Vân vốn nên ngăn cản công tử, không để công tử uống nhiều rượu như vậy!" Mặc Vân nói, nếu bị vị công tử này trách mắng, nàng làm sao có thể tiếp tục sống ở nơi này.

"Không phải lỗi của ngươi! Bổng công tử là tự nguyện uống rượu, ngươi vô can, đêm qua là một mình ngươi chiếu cố ta sao?" Long Mặc mơ hồ nhớ một thanh âm êm ái, ở bên tai hắn luôn nói, Vân nhi không có việc gì, Đại ca ca không cần thương tâm, ngươi cần tỉnh lại nha!

Thanh âm nhẹ nhàng, thân nhiên, ôn nhu, rõ ràng không phải là thanh âm của nữ tử trước mắt này.

"Còn có Hoàng Nhan cũng chăm sóc công tử một đêm! Nước ấm đã hết, nàng là đi lấy nước." Mặc Vân nói. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

"Thế à!" Long Mặc thân nhiên lên tiếng, từ trên giường bước xuống, sửa lại một chút mái tóc hỗn hộn, vuốt lại y phục.

Đã thật lâu mà vẫn không tìm thấy tung tích Vân nhi, đêm qua Long Mặc vô cùng tưởng nhớ, kìm chế không được nỗi lòng đau khổ, hắn vốn rất ít khi đến thanh lâu nhưng đêm qua lại lặng lẽ một mình tới đây tìm say.

Uống hết một vò, nỗi nhớ trong lòng lại chậm rãi lan toả, cứ thế mà uống, mãi cho đến khi say không còn tri giác, đêm qua, là lần đầu tiên Long Mặc uống nhiều như vậy. Không biết là bởi vì say một hồi, hay là bởi vì thanh âm của nữ tử kia, tâm tình Long Mặc có chút tốt hơn, hắn còn muốn tiếp tục đi tìm Y Vân.

Thanh âm của nữ tử đêm qua có phần giống với Vân nhi, hắn nhất định phải gặp mặt nàng.

"Gia! Chúng ta có thể vào không?" Ngoài cửa bỗng truyền đến thanh âm của Đinh Lang.

Long Mặc đáp một tiếng, Đinh Lang cùng Băng Nham đi vào.

"Các ngươi sao lại tới đây? Có chuyện gì sao?" Long Mặc hỏi.

Băng Nham đến bên tai Long Mặc, nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng cho mời Vương gia vào cung."

Long Mặc sững sờ, chẳng lẽ có việc gì gấp?

Xoay người hướng Mặc Vân nói: "Ngươi nói đêm qua còn có một nữ tử chiếu cố ta, gọi là Hoàng Nhan phải không?"

Mặc Vân gật đầu.

Long Mạc nhớ kỹ tên này, hẳn còn có thể lại đến.

Sửa sang lại tốt dung mạo, Long Mạc liền cùng Đinh Lang, Băng Nham vội vàng ra ngoài.

Trước mắt đi tới là một nữ tử bạch y, hẳn cũng không để ý, hẳn làm sao có thể nghĩ tới, đây chính là Y Vân mà hắn cố công tìm kiếm. Một thân cái trang tươi đẹp này, mái tóc đầy châu ngọc, sắc mặt vàng như nền, đôi mắt trời buộc cúi mình, nữ tử như thế sao là Y Vân của hắn.

Y Vân nhìn thấy Long Mạc mang theo Đinh Lang cùng Băng Nham đi tới, vội vàng cúi đầu, hàng mi rũ xuống.

Nàng nhìn thân ảnh Long Mạc bạch y nhẹ nhàng ở bên người lướt qua, mặc dù vẫn còn mùi rượu nhân nhật, nhưng trong đôi mắt lại loé lên ánh sáng kiên định, hẳn cuối cùng cũng đã khôi phục lại tinh thần.

Đôi mắt Y Vân gắt gao đuổi theo bóng lưng Long Mạc, mãi cho đến khi bạch y của hắn thoát khỏi Phồn Hoa Viên

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Ai trêu đùa ai

Từ lúc thấy Long Mạc, tâm Y Vân liền bay đi đâu mất. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Nàng thật không ngờ, Bạch y Đại ca ca vẫn còn nhớ tới nàng. Với ước muốn mãnh liệt muốn gặp lại hắn, nàng đã từng kỳ vọng hắn sẽ lại đến thanh lâu.

Mặc dù, nàng biết suy nghĩ như vậy là không đúng. Cho dù hắn đã biết nàng là Tiểu muội muội nhiều năm trước thì sao chứ? Hắn đã cưới Nguyệt Hạ Hương, biểu tỷ của nàng. Nàng không tham vọng xa vời cái gì, nàng chỉ cần có thể đứng xa xa nhìn hắn cũng đã thoả mãn.

Ban ngày qua đi, đêm tới buồn xuống, Phồn Hoa Viên lại bắt đầu một đêm huyền ảo.

Y Vân một mình ở trong căn phòng nhỏ, luyện tỷ bà, hôm nay Hồng Diệp không khiêu vũ, Y Vân cũng liền nhàn rỗi.

Tề Yêu lắc lắc chiếc eo nhỏ nhắn, thướt tha đi đến. Cúi người xuống, ở trên giường của nàng nhìn qua nhìn lại.

"Tề Yêu, ngươi đang tìm cây trầm sao? Ở trên bàn." Y Vân chỉ vào hoa trầm đang nằm trên bàn nói.

Tề Yêu lạnh nhạt liếc nhìn Y Vân một cái, từ trên bàn cầm lấy hoa trầm cài lên đầu, không nói một tiếng là lướt rồi đi. Chẳng biết tại sao, Tề Yêu đối với Y Vân thành kiến rất sâu, Y Vân nhận thấy cho tới bây giờ không có lỗi gì với nàng, nàng dựa vào cái gì lại đối địch với mình như vậy. Nhưng nàng không quan tâm! Chỉ cần không thẹn với lương tâm, thì không cần để tâm đến ánh mắt thờ ơ của người khác.

Nằm ở trên giường, Y Vân đang muốn nhắm mắt dưỡng thần, bỗng nhiên từ sát vách truyền tới tiếng quát mắng, còn kèm theo tiếng nữ tử thảm thiết khóc, thanh âm kia rất quen thuộc, đúng là tiếng của Tề Yêu. Y Vân trong lòng lo lắng, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Nàng từ trên giường đứng lên, vội vàng xông ra ngoài.

Trong căn phòng cách vách là một đồng hồ ồn, thức ăn rượu thịt rơi đầy mặt đất.

Mà Tề Yêu đang bị một gã nam tử mặc hoa phục đánh, đang nằm trên mặt đất, quần áo nàng hỗn loạn, gương mặt đầm nước mắt. Y Vân chưa bao giờ thấy qua một nam tử như vậy, dốc hết sức đánh một nữ tử. Nam tử kia miệng còn nói những lời ô uế, một thanh lâu nữ tử, còn giả bộ cái gì mà thanh cao, không tận tâm hầu hạ bốn công tử, hay là ngươi còn muốn chọn lựa đối tượng để hầu hạ.

Y Vân giờ mới hiểu Tề Yêu vì sao ở đây không được sủng ái, đơn giản vì nàng không muốn nịnh bợ, đáng vẻ Tề Yêu không tệ, lại có chiếc eo thon nhỏ uyển chuyển, nếu nàng hết lòng hầu hạ, chắc hẳn nàng cũng trở thành hoa hồng của Phồn Hoa Viên.

Tề Yêu, nàng mặc dù đang ở thanh lâu, nhưng tâm hồn không chút suy đồi, nàng vốn là chờ đợi ngày mình có thể thoát khỏi nhà giam này.

Nhìn thấy Tề Yêu gương mặt đầy nước mắt, tâm Y Vân kiên quyết, nàng quát một tiếng: "Dừng tay."

Nam tử hoa phục sững sốt, dừng lại động tác, dường như không ngờ sẽ có người lớn mặt như vậy dám mắng hắn.

Y Vân kéo dậy Tề Yêu, bàn tay mềm sửa sang lại quần áo bị xé rách của nàng, nói: "Dừng khóc."

Nam tử hoa phục ngẩng đầu lên, mím chặt môi, khoé miệng mang theo nụ cười lạnh, nói: "Ai dám phá hư chuyện tốt của bốn công tử."

Cho đến khi nhìn thấy dung mạo Y Vân, cười lạnh nói: "Bộ dạng cũng không tệ, chẳng qua là có bệnh phải không?" Nói xong, bàn tay đã miết lấy gò má Y Vân, "Ôi, thật đúng là vàng nha, đại gia ta cũng không dám chơi, dính bệnh vào cũng không phải chuyện đùa. Bất quá, đáng người thật không tệ. Nhìn một cái cũng không sao."

Nói xong, vung tay lên, gia đình thị vệ hầu hạ bên ngoài lũ lượt chen vào, vây quanh Y Vân cùng Tế Yêu.

Dương ma ma lúc này đã dẫn người đuổi tới, tiến lên chào hỏi, "Ta còn tưởng rằng ai? Thì ra là công tử của Diệp Thừa Tướng, Diệp công tử sao lại tức giận làm gì, Mặc Vân, Phù Phong, mau tới hầu hạ Diệp công tử."

"Không cần, nữ tử mặt vàng này đắc tội bọn công tử, bọn công tử muốn nàng." Diệp công tử kia chỉ tay vào Y Vân nói.

"Hoàng Nhan cô nương ở nơi này đi nhạc kèn, nàng không bán thân." Dương ma ma nói.

"Ai bảo nàng bán mình? Cho dù bán mình bọn công tử đây cũng không cần nha, bọn công tử chính là muốn nàng trút bỏ quần áo, ở trong đại sảnh đi một vòng, bằng không thì để cho Tế Yêu bồi bọn công tử một tháng, nếu không chuyện hôm nay ta sẽ không cho qua." Diệp Đình Lan ngang ngược nói. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

"Diệp công tử cần gì như vậy, người đại nhân đại lượng, đừng làm khó dễ Hoàng Nhan cùng Tế Yêu." Dương ma ma nói.

"Không được, bọn công tử vẫn cứ muốn nàng trút bỏ thân mình ở trong đại sảnh xoay một vòng." Diệp Đình Lan chắc chắn Y Vân không dám làm như vậy, đem điều này đòi lấy một tháng tra tấn Tế Yêu.

"Được, ta đáp ứng." Thanh âm Y Vân êm ái nói, nam nhân dung tục này, chủ ý trút bỏ quần áo tẽ hại như vậy, hẳn cũng có thể nghĩ ra được. Bất quá, hôm nay Y Vân sẽ cho tên mặt người dạ thú này biết nữ tử cũng không phải muốn khi dễ là được.

Diệp Đình Lan sững sốt, nói: "Người, người dám làm như vậy?" Hắn không tin nàng có thể, cho dù là nữ tử thanh lâu đã bán mình cũng không dám ở trước con mắt nhìn trừng trừng của mọi người mà cởi hết quần áo, nữ tử mặt vàng này, dám làm như vậy sao?

"Như thế nào, Diệp đại công tử không tin sao? Chúng ta hãy đánh cược một phen?"

Diệp Đình Lan vẫn một mực không tin, "Được, đánh cược thì đánh cược, bọn công tử thấy người cũng không dám làm như vậy. Muốn đánh cược gì đây?"

"Thứ nhất: nếu Hoàng Nhan làm được, người phải hướng Tế Yêu cô nương khấu đầu mười cái xin được tạ tội. Còn có hôm nay người đánh Tế Yêu bao nhiêu, chúng ta sẽ trả lại cho người gấp đôi.

Thứ hai: từ nay về sau người không được tiếp tục bước vào Phồn Hoa Viên một bước.

Thứ ba: người còn phải bồi thường cho Tế Yêu một ngàn lượng bạc."

Một ngàn lượng bạc này là Y Vân vì Tế Yêu mà kiếm, có một ngàn lượng này, Tế Yêu có thể ra khỏi thanh lâu.

"Được, nếu là người thua. Tế Yêu sẽ bồi công tử ta một tháng."

"Được, ma ma, lấy bút mực ra đây, viết giấy làm bằng chứng." Y Vân bình tĩnh nói.

Tế Yêu vì hành động của Y Vân mà cảm động, khóc không ra tiếng, nói: "Muội muội đừng như vậy, để cho Tế Yêu bồi hán một tháng đi."

Y Vân vỗ đôi vai ngọc Tế Yêu nói: "Không có chuyện gì."

Chúng từ đã lập, Diệp Đình Lan cười lạnh nói: "Tốt lắm, bọn công tử ở dưới lầu chờ, Hoàng Nhan cô nương cần phải nhanh một chút, đừng để chúng ta chờ lâu sốt ruột." Nói xong cười ha hả rời đi.

Trong phòng, trước bàn trang điểm, Y Vân mặc một bộ y phục màu đen ôm sát người, đang tỉ mỉ trang điểm.

"Muội muội, tên Diệp Đình Lan kia trắng trợn kêu gọi mọi người, hẳn gọi tới nhiều người như vậy đến nhìn, muội muội, ta nghĩ người vẫn là mau chạy đi." Loan Nguyệt lo lắng nói.

Tế Yêu vốn im lặng bỗng nhiên nói: "Không cần vì ta mà người phải chịu vũ nhục như vậy, hãy để ta đi bồi hán một tháng đi."

Y Vân cười nhạt một tiếng, đột nhiên hiểu ra vì sao Tế Yêu mới đầu không thích nàng, có lẽ vì Tế Yêu không thể quay đầu trở lại, bị buộc phải gia nhập vào thanh lâu, trong khi Y Vân lại chủ động tìm đến thanh lâu. Nàng làm sao biết được, tuy Y Vân là chủ động tới, nhưng là bị bức bách phải như vậy, cũng đều do tên Quân Lãng Thiên.

Y Vân cười khanh khách nói: "Các người không cần lo lắng cho ta, hôm nay ta nhất định phải làm cho Diệp Đình Lan kia hiểu được, chúng ta cho dù là nữ tử thanh lâu cũng không dễ bị khi dễ."

Lần nữa ngồi xuống, tỉnh tề trang điểm, đem đôi mày lá liễu thon dài như tranh thành đôi mày ngài *dài và thanh*, khoé mắt kẻ đen.

Thình lình một mùi hương được liệu truyền đến, Y Vân vừa ngẩng đầu nhìn, đã thấy Thương Dung đại ca nhiều ngày không gặp.

Mi mắt hần rói rắm, sự tức giận che kín khuôn mặt tái nhợt kia, giống như mây đen phủ kín Tuyết Sơn, dường như bất cứ lúc nào cũng đều có sấm sét vang dội.

"Thương Dung đại ca, tại sao ngươi lại tới nữa, không phải nói cần ở nhà hảo hảo dưỡng bệnh sao?" Y Vân quan tâm nói.

"Ta không đến được sao? Ngươi muốn bị Diệp Đình Lan kia khi dễ sao, ngươi thế nào lại muốn cùng hần đánh đố như vậy?" Về mặt Thương Dung tái nhợt bởi vì tức giận mà đỏ lên.

"Thương Dung đại ca đừng giận. Hoàng Nhan đã sớm nghĩ ra đối sách, tuyệt đối không để cho Diệp Đình Lan kia có một chút tiện nghi nào, hơn nữa, còn có thể thắng trận này!" Y Vân mỉm cười nói, nhìn thấy nhiều người quan tâm nàng như vậy, trong lòng Y Vân rất là vui mừng.

"Ngươi có thể có biện pháp gì, hãy để cho đại ca giúp ngươi giải quyết việc này đi!" Thương Dung quở trách nói.

"Không cần! Đại ca quan tâm Hoàng Nhan, Hoàng Nhan biết, thế nhưng đây là chuyện của ta, còn quan hệ đến mặt mũi của nữ tử thanh lâu chúng ta, ta không muốn đại ca giúp ta ra tay, Hoàng Nhan có thể giải quyết, Đại ca hãy chờ xem kịch vui đi."

Lúc này, Dương ma ma vội vàng đi đến, nói: "Hoàng Nhan, ta đã sắp xếp thỏa đáng, ngươi cần một con ngựa ta đã thay ngươi chuẩn bị tốt."

"Được, cũng nên đi xuống rồi." Y Vân nói xong, liền đem chiếc trâm cài trên tóc tháo xuống, tức khắc một mái tóc đen dài như thác trút xuống, dài tới đầu gối, như một chiếc áo choàng màu đen, đem cả người nàng phủ kín, thêm nữa là nàng mặc một bộ y phục đen tuyền, làm cho người khác căn bản không nhìn ra nàng có mặc quần áo bên trong. Y Vân thầm nghĩ thật sự cảm tạ mẫu thân đã cho nàng một mái tóc đen như vậy. Truyện "Vân Thường Tiếu Nha Hoàn "

"Các tỷ muội, các người xem, Hoàng Nhan như vậy đi ra ngoài, sẽ không để cho kẻ khác nhìn thấy điều gì."

Tề Yêu nín khóc mỉm cười, khen: "Muội muội thật sự là thông minh tuyệt đỉnh, đây đúng là ý hay, hại chúng ta lo lắng cả nửa ngày."

Y Vân lại hướng nhìn Thương Dung, cười hi hi nói: "Đại ca, ta như thế này đi ra ngoài, người thấy sao?"

Thương dung nhìn Y Vân thần nhiên cười, vẻ tức giận sớm đã biến mất, trong mắt hiện lên nét tán thưởng.

Phồn Hoa Viên tiếng người ồn ào, bởi vì Diệp Đình Lan cho gọi rất nhiều người, lúc này đây trong đại sảnh đã đông hơn so với ngày thường.

Ngọn đèn bỗng nhiên mờ mịt, đây là Y Vân cố ý giao cho Dương ma ma làm, nàng không muốn làm cho người khác nhìn ra mánh khoé của nàng. Nhưng với ngọn đèn mờ nhạt như thế, vẫn chiếu ra những tia sáng mê hoặc, say đắm ánh nhìn.

Có người hô lớn, như thế nào còn không ra, chẳng lẽ là sợ? Sắc mặt Diệp Đình Lan vui mừng, hần biết Hoàng Nhan nhìn thấy nhiều người thế này đã bị hù sợ, xem ra là đang ở trong phòng hồi hận. Hần đắc ý, hừ, dám cùng bốn công tử đánh đố, không phải là tự mình lĩnh chịu thất bại hay sao. Nếu không dám ra đây, Tề Yêu cứ đợi bồi ta một tháng đi.

Dương ma ma khoan thai bước ra, đứng ở trên bậc thang lớn tiếng hô: "Mọi người chớ tranh cãi âm ỉ, Hoàng Nhan cô nương sẽ lên biểu diễn."

Âm thanh ồn ào bỗng chốc biến mất, đại sảnh một mảnh yên tĩnh khác thường, mỗi người ngoại trừ hít thở, toàn bộ đôi mắt đều nhìn chăm chăm vào cửa lầu, đến chớp mắt cũng không dám, sợ bỏ lỡ cảnh đặc sắc nhất. Diệp Đình Lan mở to mắt, có chút không tin tưởng. *đúng là một bọn háo sắc mà*

Đỉnh linh linh, đỉnh linh linh...

Một tiếng chuông rất nhỏ rất nhẹ vang lên, như có như không, lúc dứt lúc nói, nếu không chú tâm lắng nghe, gần như không nghe thấy. Nhưng cũng thực êm tai, ngay khi vừa nghe thấy thanh âm rất nhỏ đó thì tiếng chuông kia đột nhiên biến mất. Lúc mọi người bắt đầu thất vọng thì tiếng chuông kia lại từ từ vang lên, mới đầu giống như tiếng chuông gió lưu ly tinh xảo bị gió nhẹ thổi qua, sau đó âm thanh dần dần thay đổi, đỉnh đồng không dứt, giống như cơn mưa nhẹ nhàng rơi rụng.

Ngay lúc mọi người bị tiếng chuông hấp dẫn, bỗng nhiên từ trên lầu, một con ngựa trắng thông thả bước ra, trên lưng ngựa là một nữ tử, nàng dựa nửa người trên lưng ngựa, mái tóc đen nhánh đổ xuống, nhưng một dòng thác đem cả người nàng bao lấy. Khuôn mặt bị mái tóc đen che khuất, chỉ lộ ra đôi mắt trong suốt, từ bên trong mái tóc liếc nhìn mọi người.

Phía dưới lộ ra đôi chân trần trắng như được chạm khắc từ ngọc, trên cổ chân là chiếc chuông màu bạc.

Đôi tay như ngọc của nàng cũng cầm lấy một chuỗi lục lạc màu bạc. Bàn tay mềm nhẹ nhàng lắc, lục lạc liền phát ra âm thanh đỉnh linh linh, đỉnh linh linh nhẹ nhàng, tạo thành một khúc nhạc dần gian.

Tuần mã tuyết trắng kia ở đại sảnh chậm rãi di chuyển, ánh mắt mọi người liền theo đó mà chuyển động.

Không biết là vì tiếng chuông êm tai hấp dẫn, hay là vì nữ tử cùng tuần mã trắng như tuyết này thu hút, cả một đại sảnh nhưng lại không có một tiếng

động nào, mãi cho đến khi Y Vân cười ngửa đi hết một vòng trở về.

Mọi người lúc này mới hồi phục lại tinh thần.

Trong đại sảnh vẫn yên tĩnh không một âm thanh, thật lâu sau, không biết là ai hít vào một hơi, âm thanh rõ ràng có thể nghe thấy.

Mọi người lúc này mới như được giải trừ định thân pháp *thuật bất động*, liền nhao nhao bàn luận.

Chợt nhiên hiểu ra, thì ra đây là khoả thân chuyển sảng?

Đúng nha, nàng thật sự là không mặc một mảnh vải nào trên người, nhưng mà bọn hắn cái gì cũng không thể nhìn thấy, thậm chí cả dung mạo của nàng cũng không thấy rõ. Thực là một nữ tử hoàng nhan trí dũng song toàn.

Diệp Đình Lan bây giờ mới hiểu được hẳn là bị Hoàng Nhan trêu đùa, gương mặt hấn xanh mét, biểu cảm kia giống như muốn hét lên, thật là khổ không nói nên lời.

Mà ở trước cửa, còn có một tiết mục càng đặc sắc hơn đang đợi hắn.

Tề Yêu cùng các tỷ muội ở Phồn Hoa Viên ở nơi này cao giọng hô: "Diệp đại công tử, nói cần phải giữ lời nha."

"Này, người còn là nam nhân hay không, thua cuộc thì phải nhận thua chứ, đừng để mất mặt nam nhân chúng ta." Khách nhân trong đại sảnh cũng bắt đầu ồn ào.

Diệp Đình Lan bất đắc dĩ, cứng ngắc thừa lúc mọi người cười vang bên trong, cấp Tề Yêu dập đầu mười cái, còn ngoan ngoãn dâng ngân phiếu một ngàn lượng.

Những tỷ muội đã từng bị hắn lăng nhục không phải chỉ có Tề Yêu, nhưng các tỷ muội cũng còn chú ý đến mặt mũi của hắn, không có đánh thật sự.

Diệp Đình Lan kia đang lúc mọi người cười đùa, chán nản bỏ đi.

Trong lúc huyên náo, không ai chú ý tới, trên lầu hai, trước cửa một gian nhà có một nam tử mặc tử y đang đứng.

Lúc này đây, gương mặt hàn băng của hắn bị che phủ bởi một nụ cười, giống như ánh mặt trời ngày xuân tươi đẹp chiếu sáng tầng băng lạnh giá.

Nụ cười kia sáng lạn như thiêu đốt.

"Tiểu ma nữ, người để cho ta tìm kiếm thực khổ sở, thì ra lại tránh ở địa bàn của ta."

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Quỷ kế Lăng Thiên

Sau màn biểu diễn khoả thân đó, tiếng tăm Hoàng Nhan ở Phồn Hoa Viên bỗng nhiên lớn lên, thậm chí vượt qua hoa khôi Hồng Diệp.

Mái tóc nàng đen tuyền như thác chảy, dáng vẻ thanh khiết cười tiếu mã tuyết trắng, hình ảnh đó cứ ở trong lòng mọi người.

Dũng khí của nàng, trí tuệ của nàng đã cảm phục rất nhiều người.

Các tỷ muội cũng bắt đầu gần gũi với Y Vân, nhất là Tề Yêu, đối với Y Vân không còn có thành kiến.

Dương ma ma càng nhìn Y Vân với con mắt khác, nên đổi cho Y Vân một gian phòng riêng, nhưng Y Vân một mực cự tuyệt.

Y Vân không thích bị người khác để ý như vậy, nàng tình nguyện bản thân vẫn là Hoàng Nhan không được chú ý trước đây.

Nhưng mà điều này là không có khả năng, khách nhân đã bắt đầu yêu cầu Y Vân tiếp khách.

Một ngày bình thường trôi qua, Y Vân quyết định sẽ rời khỏi Phồn Hoa Viên.

Buổi chiều ngày hôm đó, Dương ma ma bắt ngờ đến căn phòng nhỏ của Y Vân.

Về mặt nàng tươi cười hướng Y Vân nói: “Hoàng Nhan, ma ma thật sự chưa từng nghĩ, ngươi sẽ trở thành hoa hồng ở Phồn Hoa Viên, mấy ngày nay lời mời ngươi diễn tấu, bồi rượu khách nhân rất nhiều, đều bị ma ma ta cự tuyệt. Nhưng mà hôm nay có một khách nhân không tầm thường chỉ muốn ngươi tiếp, ma ma không thể từ chối, ngươi xem, có thể giúp ma ma ta một chút?” Dương ma ma vô cùng khách khí nói. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Y Vân trầm tư, là khách nhân như thế nào? Lại khiến Dương ma ma khản trương như thế.

“Ma ma, chẳng lẽ ngươi đã quên, Hoàng Nhan không phải là bán mình cho thanh lâu, lúc trước khi Hoàng Nhan đến Phồn Hoa Viên chúng ta đã lập khế ước mà? Cho dù như thế nào, Hoàng Nhan cũng không tiếp khách.” Y Vân kiên định nói.

“Điều này ma ma biết, chỉ là muốn ngươi giúp ta, khách nhân kia chúng ta đặc tội không nổi.” Dương ma ma khô tâm khuyên bảo.

“Ma ma vì sao không nói cho hần biết, Hoàng Nhan có bệnh trong người, không thể đãi khách.”

“Đương nhiên ta đã nói qua, nhưng mà người này vẫn kiên trì.”

“Dương ma ma, Hoàng Nhan đã quyết định rời khỏi Phồn Hoa Viên, không bằng Dương ma ma lúc này hãy để Hoàng Nhan đi đi.” Dương ma ma đang định tiếp lời, bỗng nhiên dưới lầu vang lên một tiếng động lớn, có người hỗn hỗn chạy lên thông báo: “Ma ma, khách nhân dưới lầu đều bị thị vệ của vị khách quý kia đuổi đi hết, hơn nữa, hần còn nói, nếu Hoàng Nhan không qua tiếp đãi hần, hần liền muốn đại khai sát giới!”

Sắc mặt Dương ma ma đại biến, hoảng mang nói: “Hoàng Nhan, ngươi xem, người này Phồn Hoa Viên ta thật sự đặc tội không nổi, ngươi đi tiếp hần đi.”

Y Vân từ cửa nhìn xuống phía dưới, trong đại sảnh một mảnh hỗn loạn, có hai người đang cầm kiếm đuổi lấy khách nhân.

Xem ra người này thật sự không đơn giản, bằng không Dương ma ma cũng không sợ đến như vậy, nàng chẳng lẽ thật sự phải đi bồi hần sao?

Y Vân lặng yên, trong lòng rất là do dự.

Cửa phòng bỗng nhiên mở ra, Tề Yêu đang được Loan Nguyệt dìu vào.

Dường như là bị thương, trên người loang lổ vết máu.

Dương ma ma kinh hãi hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Tề Yêu làm sao vậy?”

Loan Nguyệt rung rung nói: “Tề Yêu nghe ma ma nói muốn để Hoàng Nhan muội muội đến tiếp khách, liền chính mình lạng lẽ thay muội muội đi, ai ngờ vừa vào đến cửa còn chưa nhìn thấy người kia, đã bị thương như thế này.”

Y Vân nghe vậy trong lòng đau xót, để Tề Yêu phải chịu như vậy, nàng thật không biết phải làm sao.

Y Vân quay đầu, về mặt bình tĩnh nhìn Dương ma ma nói: “Ma ma, đưa Hoàng Nhan đi thôi.” Quay đầu hướng Loan Nguyệt nói: “Tỷ tỷ, cẩn thận chăm sóc tốt Tề Yêu tỷ.”

Bước trên một thang gác quanh co, Dương ma ma dẫn Y Vân tới lầu ba của Phồn Hoa Viên.

Lầu ba, nơi này Y Vân chưa từng đến qua, cũng chưa bao giờ thấy người khách quý nào ở đây.

Cả lầu ba là một mảnh tĩnh lặng, không có một tiếng động, âm thanh huyền ảo dưới lầu cũng cách xa.

Xuyên qua một đoạn hành lang âm u, đi vào một gian phòng được bày trí đơn giản, trên bàn có một chụp đèn, ngọn đèn le lói làm căn phòng thêm phần mờ ảo.

Căn phòng lịch sự tao nhã gọn gàng, Phồn Hoa Viên không ngờ lại có một gian phòng như vậy, ở trong ấn tượng của Y Vân, gian phòng nào của Phồn Hoa Viên nếu không tràn ngập đủ loại màu sắc, thì cũng rèm che trướng phủ, một mảnh mơ màng lẳng mạn.

Dương ma ma ở bên tai Y Vân thận trọng nói: “Hoàng Nhan, nhớ kỹ, ngàn vạn lần không được làm hần buồn bực! Vì tất cả tỷ muội của Phồn Hoa Viên.” Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Nói xong liền như gió nhanh chóng biến mất.

Những câu nói nặng nề như thế làm Y Vân thật ngán ngấm.

Nhìn không thấy có người trong phòng, nhưng Y Vân lại cảm thấy có một ánh mắt nóng rực đang chăm chú vào nàng.

Nhìn chung quanh một hồi, phía sau màn tơ bạch sắc, hình như có một bóng người màu đen đang nằm trên giường.

“Ngươi chính là khách nhân muốn Hoàng Nhan tiếp đãi?” Y Vân nỗ lực đè nén thanh âm tức giận.

Không khí yên tĩnh đi qua, một giọng nói trầm thấp ám muội mà kỳ dị ra lệnh: “Lại đây.”

Đứng yên ở trước giường, mơ hồ có thể nhìn thấy thân ảnh nam tử kia nhàn nhã nằm trên giường.

Là tên cường bạo xấu xa thế nào, không biết hắn đang giờ trò gì, ẩn trên giường là có ý tứ gì.

Chẳng lẽ? Hắn muốn nàng uỷ thân cho hắn? Chẳng lẽ đây gọi là tiếp khách...? Nghĩ đến điều này, Y Vân cuống quýt lui về phía sau.

Nhưng, đã chậm.

Đôi tay.

Một bàn tay thon dài nhanh chóng từ trong màn trướng vươn ra, lại rất nhanh thu hồi.

Trong nháy mắt, Y Vân cả người từ bên ngoài trướng liền nằm ở trên giường.

Thậm chí nàng còn không nhìn thấy được bộ dáng nam tử kia, liền nằm lý ở trên giường, động đậy một chút cũng không được, Y Vân biết cái này gọi là gì, nàng đã bị điểm huyết.

“Ngươi không nên đụng vào ta, ta có bệnh, sẽ lây bệnh cho ngươi, phu quân của ta chính là vì bị ta lây bệnh mà chết.”

“Sao? Ngươi từng có phu quân sao?” Thanh âm trầm thấp ám muội kia buồn cười hỏi.

“Đúng, trước khi Hoàng Nhan đến thanh lâu đã gả cho ngươi, phu quân sau khi bị ta lây bệnh, không vài ngày sau liền chết đi, trước khi chết rất thống khổ, thịt trên người từng khối từng khối thối rữa. Mẹ chồng ta vì vậy mà đem ta từ trong nhà đuổi đi, Hoàng Nhan không có chỗ nào nương nhờ mới tìm đến cửa Phồn Hoa Viên. Nhưng bệnh này, đối với nữ tử thì không sao, nhưng nam tử khi mắc phải nhất định sẽ chết, hơn nữa là chết vô cùng thê thảm.” Đến lúc này, Y Vân chỉ có thể nhờ vào đầu lưỡi của mình để nói dối, hy vọng có thể hù dọa nam tử này. Hy vọng Phật tổ phù hộ, để nam tử này là một tên sợ chết.

Sau một lúc lâu, không thấy thanh âm, Y Vân cho là nàng đã thành công, nam tử này cuối cùng đã bị nàng hù sợ, Y Vân không khỏi âm thầm vui mừng.

Hình như có tiếng vang kỳ lạ từ trong miệng nam tử kia bật ra, giống như là nụ cười bị đè nén, chẳng lẽ lời nói của nàng thực buồn cười như vậy sao?

“Vậy sao? Kỳ thật ta cũng có bệnh, bệnh của ta cũng lây nhiễm, cho nên mới phải chọn ngươi, không bằng để chúng ta lây bệnh cho nhau đi.” Nam tử kia nói.

Hắn không tin, nam nhân đáng giận này lại không tin lời nàng.

Y Vân cảm giác mình không có cách nào.

Nàng không cam lòng, nàng còn đang cố gắng tìm ra đối sách.

Nam tử kia lại bắt đầu động thủ đem trâm cài tóc của nàng tháo xuống, ngọc trâm từng cái từng cái được lấy ra, tùy ý ném xuống đất.

Y Vân kinh hãi không thôi, nàng nỗ lực tự nói với chính mình không được hoảng hốt.

Một bàn tay thon dài xoa lên hai má Y Vân, đem khuôn mặt ó vàng của nàng nhẹ nhàng ma sát.

Tay hắn vừa chạm vào, Y Vân không khỏi rung mình một cái, “Ngươi không cần sợ! Sẽ truyền bệnh, ta chỉ là vì tốt cho ngươi.” Y Vân hoảng loạn hô.

Nhưng mà vô dụng, nam tử kia vẫn đang từ từ lau chùi khắp mặt Y Vân, động tác thực ôn nhu, nhưng mỗi một lần đều làm cho tâm Y Vân hoảng hốt đập mạnh.

Tiếp theo tay hắn lại chuyển đến vành môi Y Vân nhẹ nhẹ lau sạch, đôi môi đỏ tươi bị hắn cọ xát, lộ ra cánh môi đỏ mọng lúc đầu của Y Vân.

“Không được đụng vào ta! Đem bàn tay bẩn thỉu của ngươi ra!” Y Vân vừa hoảng sợ vừa xấu hổ giận dữ hô.

“Sao? Ngươi không phải là nữ tử thanh lâu ư? Làm gì phải tỏ ra thanh cao như vậy?”

“Ngươi là tên khốn kiếp! Ngươi rốt cuộc là ai?”

“Chẳng lẽ ngươi dám làm ta tức giận hay sao?” Hắn chậm rãi nói.

Y Vân lập tức nhớ lại lời Dương ma ma nói.

Dương ma ma nói, mạng tử muội của Phồn Hoa Viên đều nằm trong tay nàng.

Từng giọt lệ lạnh lẽo, trong suốt theo gương mặt nàng trượt xuống, lướt qua bàn tay to lớn của nam tử kia. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Xuyên qua đôi mắt mông lung đắm lệ Y Vân nhìn thấy bàn tay kia nhẹ nhàng run lên một cái.

Tiếp đó nàng bị xoay người lại, ngay tại lúc Y Vân nghĩ là nàng có thể thấy rõ hình dáng người kia thì cái chụp đèn trong phòng liền bị dập tắt.

Căn phòng rơi vào một mảnh tối tăm, Y Vân bị nam tử kia bế lên.

Một đôi tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt của nàng, hắn nói: “Ta sẽ không chạm vào ngươi!”

Y Vân cho là mình nghe lầm.

“Nhưng, ta muốn một nụ hôn của ngươi.” Nam tử kia lạnh lùng nói.

“Cái gì?” Y Vân kinh ngạc.

Hôn!

Y Vân chưa từng có hôn qua người khác, nhưng... so với thất thân thì tốt hơn.

Dù sao đối với tính mạng của tất cả tỷ muội Phồn Hoa Viên mà nói, mất đi một cái hôn cũng không là gì!

Người nọ ở trên vai Y Vân nhẹ nhàng vỗ.

Huyết đạo của nàng đã được giải.

Trong bóng đêm, bóng đen mờ nhạt kia nhẹ tựa vào thành giường.

Một mảnh yên tĩnh đọng lại.

Chạy trốn hiển nhiên là không thể nào, nhưng, hôn hắn? Làm sao bây giờ! Y Vân sẽ không, huống chi lại là chủ động hôn hắn, điều này còn không bằng bảo Y Vân chết đi.

Nhưng Y Vân cũng không muốn dễ dàng chết đi như vậy, dù sao sinh mệnh cũng quý giá vô cùng.

“Như thế nào? Còn không mau lên, nếu không ta sẽ hối hận. Ngươi là một nữ tử thanh lâu, chẳng lẽ cái này cũng không biết.” Trong bóng đêm, giọng nói trầm thấp hồ hững truyền đến.

Tâm Y Vân khẽ động, liền nhẹ nhàng đứng dậy.

Hướng tới cái bóng mờ hồ kia.

Nàng chạm vào môi hắn, thực nhu, thực mềm.

Nàng cuối cùng đã làm, nàng thật sự đã hôn nam tử cường bạo này.

“Ta đã làm! Ngươi nên tuân thủ lời hứa, thả ta đi!” Thanh âm Y Vân run rẩy nói.

“Ngươi nói? Mới vừa rồi chính là hôn?” Nam tử thực bất mãn nói. *a í bị hịt hăng kia, bần cù rồi chút đi dc ^^*

“Không đúng sao?” Y Vân nghi hoặc hỏi.

Nhớ rõ lần đó Quân Lăng Thiên chính là như vậy lừa đi nụ hôn của nàng, nhưng hình như không phải giống như thế này. Lần đó nàng trong tình trạng bị ngạt thở, không kịp phản ứng gì đã bị hắn lừa. Nàng căn bản không biết nên làm thế nào.

Quân Lăng Thiên?! Khi cái tên này bỗng nhiên xuất hiện trong đầu thì nàng phát hiện lồng ngực này lẫn hơi thở của nam tử này cũng rất quen thuộc. Chẳng lẽ là hắn? Vì sao thanh âm không giống?

Y Vân mặc dù không dám khẳng định, nhưng hành vi hai người này lại tương tự nhau như vậy.

Nàng không thể không hoài nghi.

Trong lúc Y Vân đang suy tư, nam tử kia dường như không còn kiên nhẫn chờ đợi, bỗng nhiên nâng... lên khuôn mặt Y Vân, hôn thật sâu.

Y Vân kinh hãi, bản năng làm nàng tránh né.

Nhưng mà bàn tay hắn, mạnh mẽ giam giữ đầu của nàng.

Môi của hắn gât gao quần quýt lấy nàng, triền miên không tha. Môi hắn linh hoạt xâm nhập, hắn mãnh liệt muốn đem hơi thở của hắn truyền cho nàng.

Y Vân cảm thấy ý thức của nàng dần dần lạc mất, nàng nhớ lại nụ hôn của Quân Lăng Thiên.

Hai lần, nụ hôn của nàng đều không tự nguyện trao cho người.

“Chuyên tâm một chút!” Thanh âm nam tử vì nụ hôn mà kích động, vô ý để lộ ra sơ hở, rõ ràng chính là thanh âm của Quân Lăng Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Một đêm kinh hiểm

“Chuyên tâm một chút.” Lạnh lùng, bá đạo, chứa đựng một ma lực không cưỡng nổi, trừ bỏ Quân Lăng Thiên còn ai có giọng nói như vậy đây.

Đúng là tên ác ma này!

Chả trách mọi chuyện lại như vậy. Ngoài trừ hắn, còn ai có thể làm ra chuyện tồi tệ này, thảo nào ma ma lại khản trương như thế, vì có gì mà Tề Yêu lại bị thương, hèn gì thanh âm của hắn trở nên là lạ, thì ra là cố ý giả giọng đây mà.

Y Vân không biết phải hình dung tâm tình của mình giờ phút này thế nào.

Luôn luôn sợ hãi đến ngày bị hắn bắt được, nhưng khi thật sự rơi vào tay hắn, nàng ngược lại không cảm thấy sợ.

Cảm giác này liên tục bao phủ trong lòng.

Y Vân oán hận dùng sức cắn nát môi Quân Lăng Thiên, mùi vị máu tươi tràn ngập trong miệng.

Trong bóng đêm Quân Lăng Thiên một chút cũng không dừng lại. Hắn một lần nữa đoạt lấy môi của nàng, mang theo sự mãnh liệt, bất chấp mọi thứ mà bá đạo.

Y Vân cố gắng đẩy hắn ra, nhưng chỉ như con kiến cố lay đại thụ, chỉ là mơ mộng hảo huyền. Y Vân từ từ bỏ đi kháng cự, nàng cảm thấy bản thân thật vô lực, không còn cách nào.

Nàng chỉ có thể theo hắn chậm rãi mà sa vào, sa vào. Không biết đã qua bao lâu, Y Vân dường như cảm thấy ý thức của nàng dần dần mê loạn, tâm tư bị mất phương hướng. Có một tia rung động xa lạ kéo tới, dần dần tràn ngập cả thể xác và tinh thần.

Thật lâu sau, vòng ôm bá đạo kia cũng buông lỏng nàng ra.

Ánh sáng loé ra, nền bùng sáng, bóng tối kéo lui, ý thức của Y Vân cũng dần thanh tỉnh, đôi mắt thu thủy mê đắm, nhìn thấy gương mặt hiện ra, gần ngay trước mắt, tuấn mỹ mà tà tử. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Là hắn, là Quân Lăng Thiên, đáng vẻ lười nhác mà tao nhã, đôi mắt phượng hẹp dài hiện ra tia sáng mê say, giữa đôi lông mày tràn đầy vẻ ôn nhu hiếm thấy.

Hắn như vậy, nhìn qua trầm tĩnh như nước mà ôn nhu bá đạo.

Y Vân cảm giác tâm nàng lại không thể kiềm chế mà xuất hiện từng hồi rung động không nên có.

“Tiểu ma nữ, thậm chí ngay cả trong bóng đêm ngươi cũng có thể nhận ra ta? Xem ra ta ở trong lòng ngươi ẩn tượng thật sâu sắc nha.” Môi Quân Lăng Thiên hơi vênh lên, dùng giọng điệu hài hước nói.

“Ngươi, ngươi chính là hoá thành tro bụi ta cũng có thể nhận ra ngươi!”

“Vậy sao? Vậy sao ngươi còn muốn hôn ta? Có phải hay không còn tưởng nhớ đến nụ hôn lần đầu tiên kia?” Hắn cúi người lại gần, trong mắt loé ra tia cười giảo hoạt.

“Ngươi,” Y Vân câm lặng, tức giận thầm nghĩ, nàng thế nào lại hôn hắn, hôn một tên ác ma, hơn nữa còn là chủ động.

Nhìn thấy bộ dạng Y Vân quần bách, trong bóng đêm Quân Lăng Thiên im lặng nở nụ cười. Nhớ tới mới vừa rồi đáng vẻ nàng ngượng ngùng, khản trương, sợ hãi, nhớ tới nàng kinh hoàng nói mình có bệnh, đã cảm thấy buồn cười.

Dòng lệ lãnh lã từ hai má nàng chảy xuống, từng giọt từng giọt tí tách rơi. Y Vân từng thề vĩnh viễn không rơi lệ trước mắt tên ác ma này, nhưng sao lại không kiềm chế được?

Tay phải Lăng Thiên nhẹ giơ lên, tiếp lấy nước mắt của nàng, nhưng lệ vẫn liên tục rơi xuống không từng, từng giọt nối dài không dứt.

Sợi tóc hỗn độn rối tung, nàng trông tiêu tụy như vậy, bất lực như vậy.

Tâm Lăng Thiên căng thẳng, nàng thương tâm như thế? Bởi vì nộ hôn vừa rồi của hắn? Nàng khinh thường hắn sẽ chạm vào nàng? Trong lòng nàng vĩnh viễn chỉ có tên Long Mạc kia, cho dù hắn ta đã từng làm tổn thương trái tim nàng.

Còn hắn ở trong lòng nàng chỉ là một tên ác ma sao? Một tên ác ma mà nàng khinh bỉ?

Ánh mắt Quân Lăng Thiên u ám, sâu thẳm như hồ sâu, làm cho người khác không thể đoán ra hắn đang suy nghĩ gì.

“Người muốn như thế nào mới bằng lòng buông tha ta?” Giận dữ bộ dạng khóc lóc và vô năng của mình, Y Vân nâng mắt hỏi. Nàng thật sự mệt mỏi, nàng không muốn lúc nào cũng nơm nớp lo sợ như vậy.

“Ta muốn tâm của người! Người sẽ cho ta sao?” Quân Lăng Thiên nửa đùa nửa thật nói.

Tâm? Y Vân kinh ngạc, hắn đang nói cái gì? Cần tâm của nàng? Chẳng lẽ cần nàng yêu hắn?

Lẽ nào, thương thế mà hắn gây ra cho nàng còn chưa đủ, còn muốn trái tim nàng bị thương? Kết cục khi yêu một ác ma là gì, không cần nghĩ cũng biết.

“Điều đó không có khả năng, chẳng thà để cho ta chết!” Y Vân oán hận nói.

“Vậy sao? Tốt lắm, nếu muốn ta thả người tự do, cũng trừ phi ta chết!” Trong đôi mắt tà mị hiện lên vẻ thất vọng, Quân Lăng Thiên lạnh lùng nói. Nếu muốn Quân Lăng Thiên chết, chẳng phải so với lên trời còn khó khăn hơn. Truyện "Vân Thường Tiếu Nha Hoàn "

Y Vân chán nản, nàng tại sao lại trêu phải một tên ác ma như vậy.

“Hay là, người có thể thử lại trốn đi từ trong tay ta? Người có thể bày trận nha! Bản thân ta muốn biết người còn có thể bày ra trận gì!” Nghĩ đến việc bị tiểu nữ tử này vây trong trận pháp, đã cảm thấy ảo não.

Đúng nha, nàng có thể từ trong tay hắn trốn đi hai lần, nói không chừng còn có lần thứ ba!

Y Vân cười nhạt một tiếng, luôn có hy vọng.

Bàn tay trắng nõn vuốt lại mái tóc hỗn độn, Y Vân nghiêng người từ trên giường leo xuống.

Quay đầu hướng Quân Lăng Thiên nói: “Ta có thể trở về hay không? Đừng quên, lời nói vừa rồi của người.”

“Ta mới vừa nói cái gì? Ta không nhớ rõ.” Quân Lăng Thiên nói xong, hai mắt sáng ngời nhìn nàng.

Y Vân hít sâu một hơi, tên ác ma chết tiệt này, chẳng lẽ còn muốn nàng lặp lại một lần nữa, “Người nói, ta hôn người, người để ta trở về.”

“Người nhắc tới, bản thân ta mới nhớ lại, hình như là có nói qua, nếu như thế, người đi đi.” Quân Lăng Thiên nhìn Y Vân hai má ửng hồng, nói.

Y Vân vừa nghe, cuống quýt xoay người rời đi, sợ hắn lần nữa hỏi hặn.

“Nhưng mà,” Thanh âm Quân Lăng Thiên kéo dài, “Ngàn vạn lần không thể rời khỏi Phồn Hoa Viên, mấy ngày nay ta sẽ ở nơi này, đừng để cho ta không tìm thấy người.”

Nhìn thấy nàng không quay đầu lại mà vội vàng rời đi, bên môi Quân Lăng Thiên gợi lên nét cười câu hồn, nhìn thấy bóng lưng nàng ngoan cường chậm rãi biến mất ở hành lang uốn khúc, tan vào bóng tối, hắn phát tay đóng cửa phòng, nhắm mắt nằm lại trên giường, nơi này còn lưu lại dư âm hương thơm của nàng, đầu lưỡi khẽ lướt trên môi, nơi miệng vết thương bị nàng cắn, hắn nở nụ cười, có lẽ là nên để nàng tự do.

Nàng bao giờ cũng như vậy, cho dù hắn trêu đùa nàng thế nào, cũng không làm nàng khuất phục, nàng làm cho hắn vừa thương xót lại vừa không cách nào dứt bỏ.

Hắn bỗng nhiên rất muốn có được tâm của nàng, loại dục vọng này mãnh liệt như vậy, mãnh liệt khiến hắn có chút bất an.

Y Vân vội vã xuyên qua hành lang gấp khúc, hướng lầu hai đi đến. Nàng không hề chú ý tới, ở chỗ khuất nơi hành lang, có một nữ tử hồng y, là Hồng Diệp, lúc này trong đôi mắt nàng, tản ra ánh nhìn ghen tị, khiến cả người nàng trong như một đoá hoa độc nở ra trong bóng tối.

Đêm càng khuya, Phồn Hoa Viên tối nay dường như vắng vẻ hơn ngày thường. Có lẽ nguyên nhân là bởi vì tên ác ma kia.

Y Vân ở trên giường xoay người khó ngủ, nhanh như vậy đã rơi vào tay Quân Lăng Thiên, thực khiến Y Vân chán nản không thôi.

“Hoàng Nhan! Hồng Diệp hôm nay có vũ, mau đến nhạc kềm” Ngoài cửa một tiểu nha đầu truyền lời.

Hoa khôi Hồng Diệp khiêu vũ là tùy tâm tình của nàng, không biết hôm nay nàng là vui hay buồn, nhưng Y Vân có thể biết được tâm tình chính mình thực tế hại.

Đứng lên trang điểm một chút, liền đến tắm bình phong bên cạnh sân khấu.

Sau bình phong đã đặt sẵn đàn tranh tinh xảo.

Xem ra tâm tình Hồng Diệp hôm nay thực tốt, khúc nhạc mà được diễn tấu bởi đàn tranh sẽ trầm thấp mà bi thương.

Ngồi xuống, ánh mắt Y Vân vô tình nhìn thấy phía dưới đàn, có một tay nai màu trắng, Y Vân ngạc nhiên cảm lên, bên trong còn có một bộ nam trang bạch sắc.

Ngoài ra còn một lá thư, trên đó lưu lại bút tích, “Nhạc đến nửa đoạn, cải trang trốn đi, có tiếp ứng.”

Y Vân nghi hoặc liếc mắt nhìn Hồng Diệp đang đứng bất động trên sân khấu, lúc này đây nàng vẫn là bày ra một dáng vẻ mê người, đầu cúi thấp, không biết là đang suy nghĩ về điệu múa, hay là còn chờ gì khác.

Chẳng lẽ nàng muốn cứu mình? Vì sao? Y Vân tự thấy nàng cùng Hồng Diệp cũng không có giao tình gì quá sâu sắc. Bởi vì nàng luôn kiêu ngạo, người khác khó có thể tiếp cận, lời nói giữa hai nàng có thể đếm được trên đầu ngón tay, nàng vì cái gì mà mạo hiểm đắc tội với Quân Lãng Thiên nguy hiểm mà cứu mình? Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Tuy rằng không nghĩ ra, nhưng Y Vân sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội nào có thể trốn khỏi Quân Lãng Thiên.

Đem nam trang bạch sắc mặc lên người, đem trâm ngọc trên mái tóc từng cái tháo xuống, sau đó chải một kiểu tóc nam nhân đơn giản.

Y Vân lại đem gương mặt trang điểm lau đi, nước hoa hoàng sắc kia cũng đã đến kỳ hạn nửa tháng, Y Vân lấy khăn ti mi lau sạch, hồi phục lại màu da vốn có của nàng.

Trong nháy mắt trở thành một bạch y công tử thanh tú, cùng Hoàng Nhan bạch y thần sắc mang bệnh, đầu đầy châu ngọc như hai người khác nhau.

Mới vừa chuẩn bị xong xuôi, trên sân khấu cánh tay ngọc của Hồng Diệp giương nhẹ, chiếc eo nhỏ nhắn xoay tròn, bắt đầu múa.

Bước chân Hồng Diệp hôm nay rất chậm, nhất cử nhất động tràn ngập vẻ bi thương nồng đậm, Y Vân thực dễ dàng đi theo tiết tấu của nàng.

Tiếng tranh như thanh âm nước chảy, kỹ thuật nhảy duyên dáng động lòng, tất cả như quyện vào nhau, khách nhân đều lẳng lẳng lắng nghe tiếng nhạc, chú tâm thưởng thức điệu múa.

Ai có thể đoán được, tâm tư người tấu nhạc cũng như người khiêu vũ.

Múa đến nửa đoạn, thân mình Hồng Diệp bỗng nhiên nhẹ nhàng nhảy lên, giống như một nàng Hồ Diệp theo gió tung bay, tiếp đó lại nhẹ nhàng hạ xuống, tư thế duyên dáng nằm trên vũ đài, tay hạ xuống, đầu cúi thấp, vũ y hồng sắc ở trên sân khấu trải thành một vòng tròn.

Động tác của nàng bất động như vậy, từ xa nhìn lại, trông như một con Hồ Diệp kiêu diễm thu lại đôi cánh, nhẹ nhàng dừng bên một đoá hoa hồng.

Vũ ngưng nhạc dừng, cũng không có ai nói chuyện, tất cả mọi người lẳng lẳng chờ đợi, cùng đợi Hồng Diệp lại một lần nữa ở trên đoá hoa vui mừng mà múa.

Ai cũng không chú ý tới, có một bóng trắng ở sau bức bình phong chột loé rồi biến mất.

Y Vân lợi dụng thời khắc này mà lẳng lẽ chạy đi.

Thủ vệ của Phồn Hoa Viên chỉ thấy một công tử tuấn mỹ, nghênh ngang đi ra, nghĩ thầm, một công tử như vậy sao mới vừa rồi không thấy hấn tiến vào?

Trước cửa Phồn Hoa Viên cảnh vật vẫn như nửa tháng trước, đèn đuốc sáng trưng, xe ngựa không dứt.

Vẫn có mấy nữ tử xinh đẹp lắc lư dáng vẻ mê người đứng trước cửa.

Nhưng mà người lúc này với ngày ấy không giống nhau, nàng không phải là đi vào, mà là rời đi.

Gió đêm rét lạnh thổi tới, lướt nhẹ lên bạch y của nàng, ánh sao trên bầu trời lấp lánh như ánh mắt khê cười.

Đêm, xinh đẹp như vậy.

Một chiếc xe ngựa hoa lệ cấp tốc chạy đến bên cạnh nàng.

“Nhanh lên xe.” Một tiếng nói trầm thấp dịu dàng truyền đến.

Y Vân quay đầu, thân ảnh gầy yếu, trong đêm tối lại càng thêm tái nhợt, là Thương Dung.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Đuổi theo

Khi Long Mạc tiến vào Phồn Hoa Viên thì Hồng Diệp còn ở trên vũ đài duy trì tư thế tuyệt mỹ kia.

Nhưng, khách nhân phía dưới cũng không còn tiếp tục im lặng, có người đã mất kiên nhẫn, đang xì xào bàn tán.

“Vi sao còn không múa? Chẳng lẽ Hồ Diệp bị gãy cánh?”

“Đúng nha! Sao lại thế này? Chẳng lẽ đang ngủ?”

“Nói bậy, đây nhất định là điệu múa mới của Hồng Diệp, chúng ta hãy kiên nhẫn chút đi!”

Dương ma ma nhìn thấy Long Mạc vào, vội vàng tươi cười tiếp đón, nàng nhận ra đây đúng là vị công tử cao quý ngày ấy ở Phồn Hoa Viên say đến mê man bất tỉnh. “Vị công tử này, không biết ngài muốn tìm vị cô nương nào?” Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Long Mạc khoanh tay đứng, đôi mắt lạnh lùng khẽ lướt qua Dương ma ma, hờ hững nói: “Hoàng Nhan!”

Sáng sớm ngày ấy, phụ hoàng có việc gấp cần gấp hẳn, thật đáng tiếc không gặp được cô nương có thanh âm giống với Y Vân. Hôm nay, hẳn đặc biệt là tới gặp Hoàng Nhan.

Dương ma ma mỉm cười nói: “Hoàng Nhan cô nương đang đi nhạc kèm cho Hồng Diệp, nhưng mà, Hoàng Nhan cô nương không phải là người tiếp khách, nàng chỉ ở đây diễn tấu nhạc khúc! Công tử không bằng tìm vị cô nương khác đi.”

Long Mạc có chút kinh ngạc, cô nương thanh lâu mà không tiếp khách? Nhưng, vì sao ngày ấy lại chiếu cố hẳn một đêm say rượu? Thanh âm của nàng giống Y Vân như vậy, chẳng lẽ? Nàng thật là Y Vân?

“Ta nhất định muốn gặp nàng!” Long Mạc kiên định nói, trong lòng có chút hy vọng.

Ánh mắt Long Mạc trong trẻo như lạnh lùng nhìn, Dương ma ma không kìm hãm được mà sợ hãi, vị chủ tử ở lâu ba đã phân phó, trừ hẳn ra, Hoàng Nhan không thể tiếp khách nhân nào khác. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Dương ma ma do dự không biết làm thế nào đáp lời, bên kia khách nhân có người không kiên nhẫn hô to: “Hồng Diệp, vi sao còn không vũ?”

Hồ Diệp dường như ngủ say, bỗng nhiên giật mình hoảng sợ, Hồng Diệp nhẹ nhàng cử động, sau đó hai tay liền bắt đầu từ từ múa, động tác rất nhẹ rất chậm, dường như sợ đánh thức giấc ngủ của người.

Điệu múa chậm rãi tiếp diễn, nhưng, kỳ lạ thay, không có nhạc kèm.

“Người đi nhạc kèm đâu?” Có người sinh ra nghi vấn, có người đến sau bình phong nhìn.

Sau tấm bình phong, chỉ có chiếc đàn tranh tinh xảo lẳng lặng đứng đó, mà Hoàng Nhan lại không thấy ở đây.

“Hoàng Nhan cô nương không có ở trong này.”

“Cái gì?” Tin tức này khiến mọi người có chút sững sốt, Hoàng Nhan không nhạc kèm mà bỏ đi sao? Chẳng thể trách Hồng Diệp không múa, thì ra là không có nhạc.

Tìm thật lâu, Phồn Hoa Viên cuối cùng vẫn không tìm thấy Hoàng Nhan thần sắc có bệnh kia.

Dương ma ma là người sợ hãi nhất, nếu Hoàng Nhan trốn mất, chủ tử ở lâu ba chẳng phải là muốn cái mạng của nàng sao. Chủ tử chưa bao giờ để vị cô nương đó tiếp khách qua đường, kể cả Hồng Diệp, cũng hết lần này đến lần khác coi trọng vị Hoàng Nhan cô nương này, thật kì quái. Chẳng lẽ? Đó không phải là bộ mặt thật của nàng? Trước kia Dương ma ma cũng hoài nghi qua, nhưng Loan Nguyệt từng nói, sau khi Hoàng Nhan rửa mặt, màu da vẫn là màu vàng.

Dương ma ma kêu tên thủ vệ gác cửa hỏi: “Hoàng Nhan cô nương có đi ra ngoài không?”

“Không có nha, ngài đặc biệt dặn tiểu nhân, giám sát chặt chẽ Hoàng cô nương, tiểu nhân nào dám lơ là!”

“Có thể có người nào khả nghi không?”

Quân nô kia suy tư một lát nói: “Có một bạch y công tử, cực kỳ tuấn mỹ, tiểu nhân không hề thấy hắn tiến vào, nhưng lại thấy hắn đi ra ngoài.”

“Khi nào?” Dương ma ma vạn phần khẩn trương nói.

“Lúc nhạc dừng.”

Long Mạc ở bên cạnh nghe xong, trong lòng nghi hoặc.

Chẳng lẽ thật là nàng? Hắn lại để vượt mắt sao? Tâm đã định, gương mặt hắn toả ra hàn băng, mang theo Đinh Lang cùng Băng Nham từ Phồn Hoa Viên rời đi.

Trên lầu ba Phồn Hoa Viên, một thân ảnh cao ngất đứng bất động ở hành lang.

Phía sau, một hắc y nhân đến bấm báo: “Chủ nhân, Hoàng Nhan cô nương trốn khỏi Phồn Hoa Viên.”

“Thế ah?” Quân Lăng Thiên hơi hốt nói, hình như điều này đã nằm trong dự liệu.

Nàng cuối cùng vẫn chạy thoát, nếu không trốn đi thì không phải là nàng. Nhưng mà, sao lại nhanh như vậy. Nàng vội vã rời khỏi hắn, hắn thực sự khiến nàng chán ghét như vậy sao?

Nhưng mà, hắn tin tưởng vào tính tình của nàng, nàng nhất định sẽ không đi tìm Long Mạc. Hắn có thể lặng lẽ từ một nơi bí mật gần đó quan tâm nàng, mãi cho đến khi nàng hiểu được trái tim của hắn.

“Người nào giúp nàng trốn?” Thanh âm lãnh liệt không chút tình cảm.

“Là Hồng Diệp!”

“Hừ!” Quân Lăng Thiên hừ lạnh một tiếng, nữ nhân này lá gan không ngờ lại lớn như vậy, dám tự mình hành động.

“Nàng đi nơi nào? Có gặp ai không?”

“Nàng ngồi trên xe ngựa của Đại hoàng tử Nam Long Quốc.”

“Sao?” Lăng Thiên cả kinh, Y vân thế nào lại cùng Long Phi có giao tình? Bản lĩnh của tiểu nha đầu này thật ngoài suy nghĩ của hắn, nhưng mà tên Long Phi bệnh hoạn kia cùng Long Mạc tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, hắn mang Y Vân đi mục đích tuyệt đối không đơn giản. Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Ánh mắt Quân Lăng Thiên tối sầm, sâu thẳm như đêm.

“Vụ, phái người nhanh đuổi theo.” Quân Lăng Thiên lạnh giọng ra lệnh.

Xe ngựa dần dần chạy ra khỏi Phồn Hoa Viên, rời xa thanh lâu múa hát phồn hoa này, bốn phía dần yên tĩnh, vành tai trở nên thanh tịnh hơn.

Đây mới thực sự là đêm, yên tĩnh mà thanh bình.

Y Vân nhòai người ra bên ngoài nhìn ngắm, bầu trời xa xăm, ánh sao lấp lánh, vàng trắng trong vắt. Xa xa là từng mái nhà đen sẫm, núi non trùng trùng điệp điệp, ngã tư đường vắng vẻ được soi dưới ánh trăng.

Đêm yên tĩnh như thế, dường như đã từ lâu rồi nàng không được hưởng thụ.

“Thương Dung đại ca, người sao lại đến cứu Hoàng Nhan?” Y Vân nghi hoặc hỏi han.

Thương Dung nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, mi phong vẽ nên một tia ôn nhu, nói: “Đại ca đêm nay vừa đến Phồn Hoa Viên, liền nhận được thư tín của Hồng Diệp, nói là có một ma đầu nhìn trúng người, cần đại ca giúp người trốn thoát.”

Hồng Diệp, không nghĩ đến một hoa khôi cao ngạo mà lạnh lùng như vậy, lại có một tấm lòng thiện lương. Y Vân nợ nàng ơn cứu giúp, nếu có cơ hội, nàng nhất định sẽ báo đáp.

“Thương Dung đại ca, sau này gặp lại Hồng Diệp, nhất định thay mặt Y Vân cảm ơn nàng.” Y Vân chân thành nói.

Thương Dung khẽ cười nói: “Nếu có cơ hội ta chắc chắn sẽ làm như vậy, nhưng mà, Hoàng Nhan muội muội của ta không có ở Phồn Hoa Viên, đại ca cũng sẽ không tiếp tục đi đến nơi đó.”

“Thật sao? Nói như vậy, đại ca mấy ngày nay là vì nhớ Hoàng Nhan nên mới đi Phồn Hoa Viên? Đa tạ đại ca quan tâm” Y Vân cười vui vẻ.

Thương Dung nhìn thấy nét mặt tươi cười của Y Vân, không khỏi ngẩn ngơ một hồi, cái tiểu nha đầu này, khi khôi phục tướng mạo vốn có, đúng là xinh đẹp đến nỗi người khác không dám nhìn thẳng.

“Thương Dung đại ca, ra khỏi Phồn Hoa Viên người đừng gọi ta Hoàng Nhan, gọi là Vân nhi đi” Y Vân thật tâm là xem Thương Dung như đại ca, “Nhưng đại ca, Y Vân chỉ có thể ở trong quý phủ của người một vài ngày, trải qua sóng gió lần này liền sẽ rời đi.” Nàng sợ, sợ nhìn thấy Long Mạc trong quý phủ của Thương Dung, tâm lại thêm đau khổ.

“Vì sao? Đại ca đối đãi với người không tốt sao? Thương Dung hơi hấp tấp hỏi.

“Đại ca đương nhiên là đối xử với Y Vân vô cùng tốt, nhưng Y Vân lại không thể mãi quấy rầy người. Y Vân còn chút việc chưa làm xong” Đôi mắt Y Vân bỗng nhiên hiện lên ánh nhìn kiên định, dường như có Đinh Lang chăm sóc, Long Mạc cưới Nguyệt Hạ Hương, bà ngoại cùng Trương mục ở Nguyệt phủ nàng cũng yên tâm, nàng đã không còn vương bận nào.

Nàng cần phải đi khắp nơi thiên hạ để tìm mẫu thân, nàng tin tưởng mẫu thân nhất định không chết, nàng còn phải tìm được phụ thân. Cho dù chỉ là mộ kim đáy bể, nàng cũng vĩnh viễn không từ bỏ.

Thương Dung nhìn sắc mặt Y Vân ngẩn lẹ, bởi vì trầm tư mà đôi mắt có vẻ mờ lung, thậm chí là không tìm thấy phương hướng.

Xe ngựa bỗng nhiên ngừng lại.

“Cẩn thận thích khách!” Thị vệ đánh xe hoảng sợ hô to.

Y Vân cùng Thương Dung thất thần bừng tỉnh, vén rèm nhìn ra bên ngoài.

Dưới ánh trăng mờ nhạt, ở ngay giữa ngã tư đường, lặng yên hai Hắc y nhân, mặt mang khăn sa đen, tay cầm kiếm.

Trong không khí tràn ngập sát ý.

Tâm Y Vân hồi hộp từng hồi, sao lại thế này? Lại là Hắc y nhân! Những người này là nhắm vào nàng? Hay là nhắm vào Thương Dung đại ca? Y Vân nhớ rõ lần trước gặp thích khách cũng là trên con đường này, và mục tiêu là Thương Dung cùng Long Mạc.

Có tiếng gió sắc bén thổi tới, một bóng đen lặng lẽ không một tiếng động từ trên không bay xuống.

Áo bào hắc sắc bị gió thổi mà phồng lên, phát ra rung động, mái tóc đen cũng theo đó mà tung bay. Chiếc mặt nạ trên mặt như trước làm tăng thêm phần thần bí cùng vẻ mặt ác ma. Hắn tựa như Tinh linh của đêm, lại giống như sứ giả địa ngục, khi hắn đến, khiến tâm Y Vân rung động, lại khiến nàng run sợ thật lâu.

Quân Lăng Thiên, hắn cuối cùng cũng đuổi theo, nàng vẫn là chạy không thoát khỏi bàn tay của hắn sao?

Hắn phiêu nhiên đứng yên trước xe ngựa, ánh mắt tà tứ chăm chú nhìn vào nàng ở trong xe.

Y Vân hít sâu, ánh nhìn sáng rực, đôi con ngươi trong suốt kiên định nhìn vào đôi mắt Quân Lăng Thiên lạnh lẽo như hồ băng.

“Người, vì sao không thể buông tha ta?”

Lăng Thiên thân nhiên cười, hàn ý tràn ngập.

“Ta nói rồi, thả người thì có thể, nhưng, trừ phi ta chết.” Hắn gần từng tiếng lãnh liệt nói.

Y Vân tuyệt vọng.

Nàng quay đầu nhìn Thương Dung đại ca trong xe, nàng biết Thương Dung đại ca không có võ công, lần trước gặp nạn chính là nhờ Long Mạc cứu hắn, ngoài xe cũng chỉ có hai thị vệ đánh xe, chắc chắn lần này là chạy không thoát.

“Ta sẽ đi theo người, chỉ cần người đáp ứng không làm khó dễ bọn họ.”

“Người lúc này lại muốn nói điều kiện với ta sao?” Quân Lăng Thiên thâm trầm nở nụ cười, “Nhưng mà, hôm nay ta sẽ khai ân một lần, đáp ứng buông tha bọn họ.”

Bỗng nhiên, nghe được tiếng vó ngựa vang lên.

Trong lòng mỗi người đều rung lên, không biết người đến là ai?

Chỉ nghe thấy một thanh âm quen thuộc nói: “Vương gia, là xe ngựa Mạc Vương gia.” Là thanh âm Đinh Lang. *chỗ nì ta hơi ko hui, đáng lẽ Đinh Lang fải nói đó là xe ngựa of Long Phi mới đúng chứ*

“Thế ah?” Một thanh âm kinh ngạc rất nhỏ, ngay sau đó có một bóng dáng bạch y chột lơ, một con ngựa trắng chở một công tử bạch y tới trước mắt.

... Là Long Mạc.

Y Vân cuống quýt đem màn xe buông xuống, tâm bắt đầu đập liên hồi.

Hắn đến đây, nàng không biết giờ phút này trong lòng là vui hay buồn!

Hành động đó của Y Vân không thoát khỏi ánh mắt của Quân Lăng Thiên, hắn bỗng nhiên tà khí nở nụ cười.

Xuyên qua cửa sổ, Y Vân lén lút nhìn Long Mạc.

Long Mạc nhẹ nhàng nhảy xuống, chậm rãi đi đến trước mắt Quân Lăng Thiên

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Lần đầu quyết đấu

Ánh trắng bao phủ thân ảnh Long Mạc, bạch y dưới ánh trắng toả ra ánh sáng trong veo, khiến cả người hắn thoát nhìn thanh khiết mà tuyệt mỹ.

Về mặt Long Mạc thực yên lặng, nhưng cảm giác yên lặng này lại bao hàm một sự đáng sợ mãnh liệt.

Ánh mắt hắn lạnh lẽo hàn băng, như lưỡi dao sắc bén hướng đến Quân Lăng Thiên. Nam nhân hắc y mang mặt nạ này không phải là ma đầu ngày ấy mang Y Vân đi sao, hiện giờ hắn lại ở đây cướp xe ngựa của đại ca.

Quân Lăng Thiên không hề dự đoán được Long Mạc sẽ xuất hiện, xem ra kế hoạch hôm nay dường như khó có thể thực hiện.

“Mạc Vương gia, đã lâu không gặp, gần đây thế nào?” Lời nói có ý châm biếm, khẩu khí xấu xa.

Long Mạc bên môi hiện lên một tia cười lạnh, trong mắt hé ra ánh mắt tàn khốc, trầm tĩnh nói: “Y Vân đâu?”

“Vương gia thế mà quan tâm một tiểu nha hoàn, là vì sao? Chẳng lẽ tân hôn giữa ngươi và phi tử không làm ngươi vừa lòng sao?”

“Vân nhi của ta đâu?” Ánh mắt Long Mạc càng ngày càng lạnh lẽo, từng câu từng chữ như rơi vào lòng Y Vân.

Trái tim Y Vân khẽ đau buốt, đôi mắt ngấn lệ, trước mắt là một tầng sương mù. Đại ca ca hắn đúng là quan tâm nàng. Nàng có nên hay không nói cho hắn biết, nàng ở chỗ này?

Đôi tay bỗng nhiên bị một bàn tay lạnh lẽo bắt lấy.

Là Thương Dung, cầm tay nàng, hướng nàng chậm chậm lắc đầu.

Không thể! Đúng là không thể, hắn đã có phi, còn là tỷ tỷ của nàng, nếu nàng nói, chỉ có thể khiến ba người thêm khó xử mà thôi.

“Vân nhi của ngươi?” Hàng mi Quân Lăng Thiên run run, mắt phượng híp lại, tà ác nói: “Sau khi bị Quân mỗ mang đi, còn có thể là Vân nhi của ngươi sao? Nàng sớm là nữ nhân của ta, là Vân nhi của ta!”

Y Vân nghe vậy, trong lòng nhất thời dâng lên một nỗi tức giận, ai là nữ nhân của hắn, tên Quân Lăng Thiên này, dám phá hư danh tiết của nàng.

Long Mạc nghe vậy, trong lòng đau xót, Vân nhi của hắn, nàng đã trải qua đau khổ như thế nào.

Bàn tay trong tay áo gắt gao nắm chặt.

“Ngươi đem Vân nhi của ta đi đâu?”

“Còn có thể thế nào? Chơi chán liền ném đi, như thế nào, ngươi vội vã như vậy tìm nàng, chẳng lẽ ngươi còn muốn nàng?”

Nghe vậy, sắc mặt Long Mạc thoáng chột trở nên tàn khốc, hắn lạnh lùng nở nụ cười, là hắn đã hại Y Vân, hắn nhất định phải cứu nàng trở về, bù đắp cho nàng.

Hắn sẽ không bỏ qua cho tên ác ma này.

“Ma đầu nguoi, hôm nay bốn vương sẽ bắt nguoi để đòi lại Văn nhi của ta.”

Nói xong, Long Mạc đột nhiên xuất chiêu, lấy khí thế nhanh như chớp đánh thẳng vào ngực Quân Lăng Thiên. Truyện "Văn Thường Tiểu Nha Hoàn "

Quân Lăng Thiên cũng không né tránh, ta phải xuất kích, đỡ một chiêu kia, tức khắc cả hai người đều lui bước về phía sau.

Lúc đối chiêu, hai người đều muốn thăm dò công lực của đối thủ như thế nào, đúng là cũng không sai khác là mấy.

Long Mạc một kích không trúng, lập tức thay đổi chiêu thức, cả hai liền nguoi đánh ta tiếp, triển đấu với nhau.

Long Mạc thật vất vả mới gặp được tên ác ma cướp đi Y Vân, cho nên mỗi chiêu đều ra tay tàn nhẫn, nhanh nhẹn, quyết chí bắt cho được Quân Lăng Thiên.

Quân Lăng Thiên cũng có ý thăm dò võ công của Long Mạc, hai người đều không dùng kiếm.

Dưới ánh trăng, hai bóng người một đen một trắng quện vào nhau vô cùng đẹp đẽ, tất nhiên đây là dưới ánh mắt của những người không liên can.

Y Vân thì làm sao có tâm trạng mà thưởng thức điều này, nàng đang lo lắng không yên.

Cắn chặt hàm răng, nắm tay xiết mạnh, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi.

Lo lắng, thực lo lắng không thôi.

Nhưng điều càng làm nàng lo âu chính là nàng không chỉ lo lắng cho Long Mạc, mà còn có hắn, tên ác ma kia. Loại cảm giác này làm Y Vân vạn phần hoang mang, cũng thêm phần phiền muộn. Nàng lại quan tâm hắn, Y Vân nhận thấy, nỗ lực áp chế cảm xúc trong lòng.

Bỗng nhiên, hai tay Lăng Thiên rút lại, ống tay áo phồng lên, gió xoáy mang theo kinh lực cuộn cuộn hướng Long Mạc đánh tới.

Tim Y Vân đập mạnh từng hồi, kim lòng không được ...A... một tiếng.

Quân Lăng Thiên nghe thấy, thần sắc buồn bã, vẻ mặt sau mặt nạ liền suy sụp.

Nàng lại khản trương vì Long Mạc, chẳng lẽ nàng tuyệt nhiên không chút nào quan tâm đến hắn sao?

Tay áo đen xoắn tới, tay phải Long Mạc không chút hoang mang liền xuất chiêu, đánh về phía ống tay áo Quân Lăng Thiên, Lăng Thiên khẽ tránh, tay áo quần lên cánh tay Long Mạc. Nhưng sau đó, Long Mạc thuận thế nhảy tới, tay phải từ trong tay áo vươn ra, đánh thẳng đến trước mặt Lăng Thiên.

Lăng Thiên sững sờ, lại không có trốn tránh, Long Mạc không chút do dự, đôi tay, nhảy mất liền hướng đôi mắt Lăng Thiên đánh tới.

Nhưng, Lăng Thiên bất động chờ đợi tiếng thét quan tâm kia vang lên.

Long Mạc phản ứng cực nhanh, hắn cũng không muốn thật sự làm mù mắt Quân Lăng Thiên, cổ tay khẽ động, lướt qua trước mặt Quân Lăng Thiên.

Tiếp đó cổ tay Long Mạc tiếp một chiêu, nhân lúc Quân Lăng Thiên sơ suất, bàn tay Long Mạc đánh tới trước mặt hắn, mang theo tiếng gió sắc bén.

Y Vân ở trong xe tâm liền chấn động, bàn tay mềm nhanh che lấy miệng, sợ mình lại tiếp tục hô lên.

Trong khi đó, Quân Lăng Thiên lại thất vọng.

Nàng, thời khắc nào cũng tưởng nhớ đến Long Mạc, quan tâm cũng chỉ có Long Mạc.

Hắn ở trong lòng nàng chẳng qua chỉ là một ác nhân chuyên làm chuyện ác mà thôi.

Chính hắn là người cần phải đi, nếu Long Phi cứu Y Vân, thì nàng đối với hắn ta mà nói, nhất định là có giá trị lợi dụng, tin tưởng trong thời gian ngắn Y Vân ở trong tay Long Phi sẽ không có nguy hiểm. Hơn nữa với tính tình Y Vân, tạm thời cũng sẽ không trở về bên cạnh Long Mạc.

“Long Mạc, hôm nay ta tạm bỏ qua nguoi, ta còn muốn trở về phụng bồi Văn nhi. Cáo từ!” Nói xong, phi thân lên, dừng ở ngọn cây bên đường, nương theo ngọn cây rung động, mượn lực phóng đi, liền biến mất vào bóng đêm mờ mịt. Truyện "Văn Thường Tiểu Nha Hoàn "

Hai thuộc hạ của hắn cũng nhanh chóng đuổi theo.

Quân Lăng Thiên cuối cùng cũng rời đi, Y Vân nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng, Long Mạc lại thờ dài một hơi, lại mất dấu tên ác ma này. Nhưng mà nếu tới nay hắn xuất hiện, chứng tỏ hắn đang lẩn trốn trong kinh thành, xem ra cần phải gia tăng binh lực, ở kinh thành âm thầm điều tra.

Long Mạc đi đến phía trước xe ngựa Long Phi, Long Phi sớm đã thò đầu ra ngoài xe.

“Mạc, đại ca lại thiếu người một mạng.”

“Huynh đệ một nhà, khách khí cái gì.” Long Mạc thong thả cười.

“Hoàng huynh, xe của người còn có người khác?” Long Mạc hỏi qua.

“Không có, Mạc tại sao lại nói như thế.”

Long Mạc ngưng mi, “Không có gì?”

Mới vừa rồi rõ ràng nghe tiếng người kinh hãi, tuyệt đối không phải thanh âm của hoàng huynh. Hắn vì sao nói dối? Xem ra có điều bất thường.

“Hoàng huynh, ta đưa người trở về.” Long Mạc nhẹ nhàng cười nói.

Hoàng huynh? Lúc này, Y Vân mới biết được Thương Dung thật ra không phải là bằng hữu Long Mạc, hẳn là Đại hoàng tử. Cũng chẳng thể trách, lần đầu gặp thì hẳn cùng Long Mạc đã ngồi ngang hàng với nhau. Nàng sớm nên nghĩ đến.

Rất ít khi nghe được chuyện về Đại hoàng tử, thì ra là vì thân mang bệnh tật. Nhưng, hẳn là muốn đem nàng đi nơi nào?

Xa xa có tiếng canh đêm truyền đến, đêm khuya thật là thâm trầm.

Xe ngựa lăn bánh hướng hoàng cung chạy tới, Long Phi do mang bệnh nên cũng không ở trong phủ của mình, mà là ở lại Hoàng cung.

Long Mạc cùng Đinh Lang, Băng Nham ngồi trên lưng ngựa, cùng xe ngựa song song đi tới.

Có giọt sương rơi xuống, vрон trên mái tóc, thật là nặng trĩu.

Đêm, đã sắp hết.

Ở trong xe, Y Vân lặng lẽ nhìn chăm chú vào đại ca của nàng, gương mặt gầy hơn trước, hẳn vẫn tuấn mỹ như vậy, nhưng giữa đôi mày dường như vĩnh viễn chứa đựng một tia thương cảm sâu sắc.

“Đại ca ca, thực xin lỗi, là Y Vân làm người lo lắng. Hy vọng người cùng tỷ tỷ có thể hạnh phúc ở bên nhau.” Y Vân ở trong lòng thì thầm nói.

Tới Hoàng cung

Long Mạc ghi dây cương.

Hướng Long Phi nói: “Hoàng huynh, đã tới Hoàng cung, Long Mạc không tiễn, ta muốn hồi phủ.”

Long Phi đáp một tiếng, xe ngựa lăn bánh chạy vào thâm cung.

Long Mạc nhìn phương hướng xe chạy, ánh mắt hết sức sâu thẳm, hẳn hướng Băng Nham cùng Đinh Lang bên người nói: “Các người mới vừa rồi có nghe được tiếng nữ tử kinh hô bên trong xe.”

“Nghe thấy, trên xe Đại hoàng tử còn có một người.”

“Được, Băng Nham, người đi Hoàng cung nhìn một chút! Xem người trên xe Hoàng huynh là ai? Liền trở về bẩm báo.”

Xe ngựa vừa mới vào cung, Long Phi liền khẩn trương đối Y Vân nói: “Vân nhi, Mạc hình như đã hoài nghi, làm sao bây giờ? Người có muốn cho hắn biết người ở đây không?”

“Không!” Y Vân đáp “Y Vân không muốn cho hắn biết ta ở chỗ này, nhưng ta muốn hắn biết ta đang rất bình an, không cần phải tiếp tục nhớ đến ta.”
Truyện "Vân Thường Tiểu Nha Hoàn "

Xe ngựa đi đến nơi bí mật, Long Phi từ trong tay một tiểu thái giám gỗ mở cạm canh lấy một bộ y phục, mặc vào người Y Vân.

Uyển Phong Cung

Một tiểu thái giám đỡ Long Phi xuống xe.

Băng Nham ẩn thân trên nóc nhà, lưu lại một lát, liền nhanh chóng phóng người rời đi.

Chương 50: Hoàng hậu xứng số

Đối với Y Vân, đây là một buổi sáng không như bình thường. Đây là buổi sáng đầu tiên nàng đến Hoàng cung. Hoàng cung, có lẽ đây là nơi mà người người ngày đêm mơ đến, nhưng mà, đối với Y Vân mà nói, đây chẳng qua chỉ là một toà nhà giam trảng lệ nguy nga mà thôi. Nàng không thích nơi này, có lẽ nguyên nhân là bởi vì mầu thân, mầu thân, vì muốn thoát đi nhà giam này mà phải giả chết. Y Vân cũng luôn tránh phải đến nơi này, Thanh Tâm công chúa từng cho nàng một khối ngọc bài, dặn nàng có việc gì thì có thể vào cung tìm, nhưng Y Vân chưa từng dùng đến. Thật không nghĩ đến, trong tình thế bất buộc, nàng vẫn phải đến nơi này. Đòi người thật có nhiều điều không nói trước được! Đêm qua vào Uyển Phong Cung, trời đã khuya, sau khi thu xếp nơi ở, nàng liền để nguyên quần áo mà ngủ. Nàng ngủ một mạch đến lúc mặt trời đã lên cao, đã lâu không ngủ được nhiều như vậy, nhưng, lại không an ổn, trong mộng luôn xuất hiện hình ảnh Long Mạc cùng Quân Lăng Thiên đánh nhau, làm nàng vô cùng lo sợ. Y Vân rửa mặt chải đầu xong, cúi đầu liếc nhìn xiêm y trên người, lúc ở Phồn Hoa Viên là nghề thường hồng y, sau đó thoát ra là cải trang thành nam tử bạch y theo sắp xếp của Hồng Diệp, khi đã ra ngoài lại mặc y phục của tiểu thái giám trong cung. Mọi chuyện liên tiếp thay đổi, mỗi một thời điểm lại đổi một tầng xiêm y, có thể thấy được, đêm qua nàng đã trải qua không ít sự tình, tâm tình thay đổi liên tục. “Đang suy nghĩ gì đây?” Một tiếng nói dịu dàng truyền đến. Y Vân quay đầu, là Thương Dung đại ca của nàng, Long Phi Đại hoàng tử, mỉm cười dừng chân nơi cánh cửa. Hắn hiển nhiên là vừa mới rửa mặt chải đầu xong, trang phục gọn gàng, rục rờ, gương mặt tái nhợt bởi vì nụ cười âm áp như gió xuân kia mà thần thái thêm phần hồng hào. “Y Vân tham kiến Đại hoàng tử.” Y Vân cuống quýt hành lễ, đã biết hắn là Đại hoàng tử, dĩ nhiên là khó tránh khỏi lễ nghi phiền phức. Trên mặt Long Phi vui đi nét tươi cười, sau khi Y Vân hành lễ, liền ngăn người ra, mảy hơi nhủ lại: “Vân nhi, người cần gì phải vậy? Ta vẫn là Thương Dung đại ca của ngươi, người hành lễ như vậy, chẳng phải xem ta là người xa lạ? Mau bình thân, sau này không cho phép như vậy!” Long Phi quở trách nói. Y Vân cười vui vẻ, ở bên cạnh Long Phi, luôn khiến nàng thực nhẹ nhàng. “Chỉ sợ là không được, ở Hoàng cung Y Vân sao có thể xưng hô thế này, đang muốn cùng người bàn bạc một chút, ta nghĩ nên đóng giả thái giám của ngươi.” “Thái giám? Vì sao không giả dạng cung nữ?” Nhìn thấy y phục trên người Y Vân, cười tươi tắn, “Cũng tốt, người giả dạng thành tiểu thái giám, sẽ không bị người khác chú ý nhiều bằng cung nữ, với lại cùng Đại ca đi lại trong cung cũng tiện hơn. Một lát ta liền phái người mang cho ngươi mấy bộ y phục thái giám vừa vặn.” Nói xong hai người liền đi đến phòng trước dùng bữa. Đêm qua vội vàng đến, Y Vân không rồi xem qua Uyển Phong Cung. Uyển Phong Cung là cung điện của Long Phi, bày trí không mấy xa hoa, rất đơn giản. Trong viện có một hoa viên, nhưng không biết có phải vì có quan hệ với tính tình của chủ nhân nơi đây, mà hoa viên này làm cho người ta có cảm giác thật tịch liêu, thái giám cung nữ hầu hạ trong cung cũng không nhiều. Vừa dùng xong bữa sáng, liền có công công đưa đến mấy bộ y phục thái giám, Long Phi từ Uyển Phong Cung cho một tiểu thái giám mang đến một yêu bài. *bài: mảnh ván đề chữ làm dấu hiệu hay yết thị* Trên yêu bài viết: ... Tiểu Vũ. Xem ra thân phận của nàng sau này là Tiểu Vũ. Y Vân đổi lại trang phục thái giám, đem yêu bài giắt lên thắt lưng, thật là giống một tiểu thái giám tuấn tú thanh nhã. Mới vừa chuẩn bị xong xuôi, liền có thái giám đến tuyên chỉ, nói là Hoàng Hậu nương nương cho gọi Long Phi yết kiến. Y Vân vốn không muốn đi lại khắp nơi, nhưng đã vào cung, khó tránh khỏi tò mò muốn tìm hiểu một chút, dù sao cũng xem như đây là nơi mầu thân từng sống qua. Hai người liền theo sau công công tuyên chỉ hướng Ngọc Đình Cung của Hoàng hậu mà đi. Đêm hôm qua, ấn tượng của Y Vân đối với hoàng cung cũng chỉ là nơi cung điện trùng điệp mà thôi. Lúc này một đường đi tới, thật không chỉ có vạn phần thần phục. Hoàng cung, không hổ danh là nơi vua ở, một hai câu không thể nào diễn tả hết được. Khắp nơi cây cao xanh um, một thân che trời, hoa thơm cỏ lạ. Thấp thoáng sau bóng cây, là mái cong trùng điệp, cung điện nối tiếp. Lúc thì hành lang gấp khúc quanh co, lúc thì sân viện rộng lớn, rồi lại thoáng một mảnh hoa viên. Trên đường thỉnh thoảng gặp từng tốp năm ba thái giám cung nữ, nhìn thấy Long Phi đều cúi đầu phục tùng, cung kính hành lễ. Người hầu trong cung, thân phận nô tài, cũng không dễ làm. Bọn họ xuyên qua hoa viên, hành lang gấp khúc, hòn non bộ, cuối cùng đi vào một cung điện, trên bức hoành đề: Ngọc Đình Cung. Sớm đã có thái giám vào thông báo. Long Phi quay đầu hướng Y Vân dặn dò: “Một lát nhìn thấy mầu thân, đừng tùy tiện nói chuyện, miễn cho mầu hậu hoài nghi thân phận của ngươi!” Nói xong liền chậm rãi thông thả đi vào, Y Vân theo sát phía sau. Tai nghe Long Phi cất cao giọng nói: “Phi nhi vẫn an mầu hậu.” Y Vân cũng vội quỳ xuống hành lễ nói: “Thỉnh an Hoàng hậu nương nương, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế.” Nghĩ thầm, giả dạng tiểu thái giám thực phiền phức không thôi. “Hãy bình thân, Phi nhi, đến ngồi bên mầu hậu.” Một tiếng nói trong suốt mà ôn nhu. Sau khi bình thân, Y Vân liền đứng hầu sau Long Phi, lúc này mới có thể chiêm ngưỡng phượng nhan vị Hoàng hậu đương triều, đã hơn ba mươi tuổi, dáng vẻ rất là xinh đẹp, có lẽ do cung phục hoàng sắc phụ trợ thêm, nhìn qua thêm phần đoan trang. Không hổ là Hoàng hậu, ngay cả tư thế ngồi trên ghế cũng thập phần đoan chính, cương trực, rất có uy nghi. “Phi nhi, gần đây thân thể thế nào?” Về mặt Hoàng hậu quan tâm, Đại hoàng tử này, đúng là làm nàng lo lắng, chẳng biết thân thể tại sao liên suy sụp, trước đây cũng đâu có như thế này. “Hồi mầu hậu, Phi nhi từ khi an dưỡng bệnh tình tới nay, thân mình đã tốt hơn nhiều.” “Aizz, thân thể của người, thật đáng làm mầu thân lo lắng, chẳng biết lúc nào có thể khoẻ mạnh.” Nói xong từ từ thở dài. “Mầu thân không cần lo ngại, Phi nhi không sao. Nhưng mà mầu hậu gọi Phi nhi đến, là có việc gì?” “Ah, là như vậy, tuổi người cũng không còn nhỏ, mấy năm nay bởi thân mình gầy yếu, không có nạp phi. Mầu hậu cùng phụ hoàng người nghĩ, cần cho người một phi tử, nói không chừng có thể có tin vui. Thiên kim Diệp thừa tướng Diệp Chi Lan nghe nói lan tâm tuệ chất, hay là để mầu thân cho gọi nàng tiến cung, người tự mình nhìn qua, xem có vừa ý không.” “Diệp Chi Lan? Đây không phải vị Thiên kim thừa tướng đánh đàn ở Hội hoa xuân hay sao? Nàng đúng là mỹ mạo vô song, tài đánh đàn lại không tệ, nhưng mà Y Vân nhớ rõ nàng vốn nhìn trộm Long Mạc nha. “Việc này không vội, Phi nhi không dự định sẽ nạp phi.” Long Phi nhẹ chau mày. “Như vậy sao được, nếu không phải Mạc nhi bỗng nhiên huy hôn, đã thành hôn từ lâu, còn người sao cũng lại thoái thác chuyện này. Lại nói đến Mạc nhi, cũng không biết mê luyến nữ tử thế nào, đem hôn sự dời đi hết lần này đến lần khác, còn muốn huy hôn, thật sự là có lỗi với Nguyệt gia, lần này cho dù thế nào mầu thân cũng muốn làm chủ, đem hôn sự của hai người các người lo liệu.” Hoàng hậu bỗng nhiên hạ quyết tâm, hai vị hoàng tử này đã đến tuổi kết hôn, nhưng lại không nguyện lập gia đình, thật là khiến nàng đau đầu. Huy hôn? Dời ngày hôn sự? Chẳng lẽ Long Mạc vẫn chưa thành thân cùng Nguyệt Hạ Hương? Tâm tình Y Vân ngưng trệ, hoảng hốt không thôi. Việc này, Long Phi vì sao không nói với nàng. Cứ tưởng rằng hắn sớm đã thành thân cùng Nguyệt Hạ Hương. Y Vân biết Long Mạc huy hôn nhất định là có quan hệ đến nàng, trong lòng không khỏi co rút đau đớn, người cũng có chút ngẩn ngơ, Đại ca của nàng, sao phải khổ như vậy? Hoàng hậu và Long Phi còn tiếp tục nói, thế nhưng Y Vân cái gì cũng không nghe thấy. “Mầu hậu, việc này để sau hãy bàn bạc đi, Phi nhi muốn hồi cung nghỉ ngơi.” Long Phi quay đầu liếc nhìn Y Vân, thấy nàng thần sắc lãnh đạm cúi đầu mà đứng, không biết đang suy nghĩ cái gì, liền nhẹ giọng hướng mầu thân nói. “Được rồi, người đi đi.” Hoàng hậu bỗng nhiên nhìn Y Vân phía sau Long Phi nói: “Tên nô tài kia, người nên hầu hạ tốt chủ tử.” Nói xong, vô tình liếc mắt qua Y Vân. Thân thể ốm yếu, một thân y phục thái giám màu lam, chỉ nhìn một bên mặt đã cảm thấy người này thật thanh tú. Càng làm cho người khác không dời đi ánh mắt chính là khí chất lãnh đạm nhẹ nhàng của hắn, như một khối hàn băng trong suốt mà không rét lạnh. “Này tiểu thái giám, hình như người là người mới? Ngẩng đầu lên!” “Nô tài không dám.” Y Vân nghe vậy nói. “Miễn cho người vô tội!” Hoàng hậu nhẹ nhàng ra lệnh. “Đạ.” Y Vân chậm rãi ngẩng đầu, lại cuống quýt hạ xuống. Phượng nhan Hoàng hậu không phải loại nô tài như nàng có thể tùy tiện chiêm ngưỡng, Y Vân biết quy củ. Nhưng trong phút chốc ngẩng mặt đó, trước mắt Hoàng hậu lướt

qua một tia kinh hãi, giống như một đám nước sâu bị người ném một viên đá, gọi lên từng vòng gợn sóng “Ngươi! Ngươi là ai?” Thanh âm Hoàng hậu không kim được run lên từng hồi. Long Phi đáp: “Mẫu hậu, hẳn chẳng qua chỉ là một thái giám trong cung, mẫu hậu sao lại kinh ngạc như vậy?” “Hắn thật là thái giám?” Hoàng hậu không tin nói: “Tuyệt đối đúng vậy. Hẳn gọi là Tiểu Vũ, vào cung chưa bao lâu, một mực hầu hạ con, rất là tận tâm.” Nhìn thấy thần sắc mẫu hậu, Long Phi cũng không trách được có chút nghi hoặc. Y Vân tại sao lại làm mẫu hậu khản trương như vậy? Chính hắn còn chưa bao giờ nhìn thấy mẫu hậu biến sắc như thế. “Thế ah?” Hoàng hậu kim nén kinh ngạc trong lòng, khôi phục vẻ mặt trầm tĩnh. “Mẫu hậu nhìn thấy hắn giống một vị cổ nhân, vì vậy thực kinh ngạc, là ta quá lo nghĩ, người trong thiên hạ, có hàng ngàn đáng vẻ khác nhau, hơi giống nhau cũng là điều bình thường.” Nói xong, khẽ vuốt lấy trán, “Mẫu hậu cũng mệt rồi, Phi nhi cáo lui đi.” Long Phi cùng Y Vân sau khi hành lễ thì rời khỏi. Hai người yên lặng không nói gì thật lâu, Y Vân cũng không biết mình đang suy nghĩ gì. Vị Hoàng hậu kia, nhìn thấy dung mạo nàng lại kinh ngạc như thế, nghĩ đến năm đó mẫu thân ở trong cung hẳn là đã làm nên một trận phong ba không nhỏ. Y Vân thở dài, nhớ đến mẫu thân lại làm nàng buồn bã. Long Phi trộm nhìn Y Vân, thấy đôi mày kẻ đen của nàng khẽ chau, trong mắt dường như có từng cơn sóng. Nàng đang suy nghĩ gì? Là đang trách hắn không nói cho nàng chuyện hôn sự của Long Mạc? Y Vân cúi đầu suy tư, chưa từng chú ý tới vẻ mặt ôn hoà của Long Phi dần biến mất, gương mặt tái nhợt trần đây hân ý, khoé miệng run run trông trầm lắng mà lạnh liệt. Ánh sáng rực rỡ, hai người đều có tâm sự mà bước tới

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Vương tử Tinh Mang Quốc

Không biết đã qua bao lâu, Y Vân từ trong hoảng hốt phục hồi lại tinh thần, mới phát giác chẳng biết từ lúc nào nàng đã đi vượt lên trước Long Phi. Hiện giờ nàng là một tiểu thái giám, vậy mà lại đi phía trước chủ tử, Y Vân vội vàng dùng chân, cúi đầu chờ Long Phi đi tới. Nhưng mà Long Phi lại ngừng chân không tiến, ánh mắt có chút áy náy nhìn Y Vân. “Vân nhi, ngươi đang sinh khí với đại ca sao?” Long Phi cẩn thận hỏi han. “Vương gia, nô tài không dám.” Kỳ thật Y Vân cũng không có trách Long Phi, Long Phi nào biết rằng nàng cùng Long Mạc, Nguyệt Hạ Hương có gút mắc khó giải. “Vân nhi, không cần như vậy.” Long Phi trầm ngâm một lát, hình như hạ quyết tâm nói: “Thôi được, có một số việc vẫn làm nên nói cho ngươi, sớm muộn gì ngươi cũng sẽ biết, đại ca không phải là có ý giấu ngươi, thật ra việc giữa ngươi và Mạc, đại ca trước đó cũng biết vài phần, nhưng cũng không mấy rõ ràng, chính là gần đây mới biết hẳn hui hôn là vì ngươi. Nhưng mà, phụ hoàng vẫn chưa đáp ứng thỉnh cầu của Mạc, lúc đầu cũng là chính Mạc chạy đến cầu phụ hoàng tứ hôn, hiện tại lại muốn huỷ hôn. Phụ hoàng đã phẫn nộ, người trong hoàng tộc sao có thể nói mà không giữ lời, hơn nữa Nhật Hi Quốc gần đây ở biên ải liên tục gây hấn, rất có khả năng sẽ tiến vào Trung Nguyên. Nguyệt Lăng tướng quân hàng năm vẫn trấn thủ biên cương, đối với tình hình quân doanh Nhật Hi Quốc tương đối quen thuộc, có lẽ mấy ngày nữa Nguyệt tướng quân sẽ ra biên ải. Vì đề Nguyệt tướng quân yên lòng, ta đoán vài ngày nữa phụ hoàng sẽ hạ chỉ đề Mạc cùng Nguyệt tiểu thư thành thân.” Nghe Long Phi giải thích một hồi, Y Vân hết sức kinh ngạc. Cho tới nay, Y Vân rất ít nghe về việc quốc sự, nên luôn cho rằng quốc thái dân an. Không nghĩ tới, hiện giờ việc nước lại có liên quan đến một kẻ bình thường như nàng, cừu cừu muốn mang binh đi đánh giặc sao? “Ngươi nói, sẽ phải đánh giặc sao?” “Điều này đại ca ngươi cũng không chắc, nhưng mà cho dù là có đánh giặc hay không, Nguyệt tướng quân không chỉ cầm binh quyền trong tay mà còn là trọng thần của phụ hoàng, cho nên việc hôn sự giữa Mạc cùng Nguyệt Hạ Hương nhất định phải làm.” Long Phi nhìn thẳng vào đôi mắt trong suốt của Y Vân, tàn nhẫn nói. Tuy rằng lúc trước vẫn cho là bọn họ đã thành thân, cứ tưởng rằng nàng đã không còn đề ý, đã có thể lặng lẽ chúc phúc cho họ. Nhưng mà, thoát đầu khi nghe được Hoàng hậu nói Long Mạc cùng Nguyệt Hạ Hương vẫn chưa thành thân, ngoại trừ kinh ngạc cùng thương tâm thay Nguyệt Hạ Hương, kỳ thật trong lòng của nàng còn có một tia vui mừng, dù sao nàng cũng đã khắc sâu yêu thương đối với bạch y Đại ca của nàng. Nhưng hôm nay, sau khi Long Phi nói lại sự tình đã khiến cho đáy lòng được xoa dịu đôi chút của nàng như tan thành mây khói. Trong lòng bỗng nhiên lại đau đớn. Nàng, thân phận một tiểu nha hoàn cùng thân phận hoàng tử của Đại ca cách biệt một trời một vực, chẳng lẽ cả đời họ là thật sự không có duyên sao? Nét buồn phiền trong mắt Y Vân ngày càng đậm, cảm giác trống vắng ngày càng sâu, nàng cô đơn bất lực đứng trong gió, dường như sắp theo gió bay đi. “Đại ca, ngươi trước tiên quay về Uyển Phong Cung đi, ta muốn một mình yên tĩnh một chút.” Ngự khí Y Vân lạnh nhạt như gió. “Được rồi, đề tâm bình tĩnh cũng tốt, đại ca một lát sẽ phái người đến đón ngươi.” Long Phi nói xong liền rời đi, không đành lòng nhìn thấy Y Vân ưu thương. Y Vân một mình chậm rãi đi tới, nhưng không biết đi về đâu. Nguyệt phủ mặc dù là nhà bà ngoại của nàng, bởi vì việc của Nguyệt Hạ Hương, nàng không thể tới; Mạc vương phủ, mặc dù có đường nương của nàng, nhưng mà đó là phủ đệ của Long Mạc, nàng lại càng không thể tới; Phồn Hoa Viên, bởi vì Quân Lăng Thiên, nàng buộc phải rời đi; hiện giờ, ở thâm cung này, cũng không phải là nơi nàng có thể dung thân. Thiên hạ to lớn, chẳng lẽ ngay cả một nơi để tiểu nha hoàn nàng dung thân cũng không có sao? Thẩn thờ đi lạc vào một khu vườn tĩnh mịch. Chung quanh một mảnh thanh tịnh, không nghe thấy tiếng người, chỉ có thanh âm tiếng gió lướt qua ngọn cây cùng tiếng chim vui hót. Khung cảnh như vậy cùng với tâm tình Y Vân lúc này thật hài hoà. Vòng qua một chỗ ngoặt, một hồ nước sâu màu ngọc bích hiện ra trước mắt, nhìn mặt hồ không chút gợn sóng, Y Vân lúc này mới cảm thấy trong lòng có phần yên ổn. Mặt hồ lững lờ trôi từng cánh hoa hồng, một chút sắc hoa, làm cho khung cảnh thêm phần tươi đẹp nhưng lại khiến lòng người u buồn hơn. Y Vân một mình lẳng lặng ngồi ở bờ hồ, nỗi lòng băn khoăn, tâm trí không biết đã bay tới nơi nào. Bùm. . . Một sóng âm thật lớn. Y Vân cả kinh, chỉ thấy mặt hồ bắn lên từng dòng bọt nước. Một chuỗi giọt nước bay lên, đậu trên gương mặt Y Vân, cảm giác nước hồ lạnh lạnh truyền đến. Dùng tay áo nhẹ nhàng lau đi, Y Vân vô cùng chán nản, chẳng lẽ ở Hoàng cung, ngay cả giây phút một mình yên tĩnh cũng không thể có sao? Y Vân sắc mặt khó chịu quay đầu. Bên hồ nước, phía dưới bóng cây, một thanh niên thân mặc lam y khoanh tay đứng nhìn. Con người đen tuyền, rất to rất sâu rất sáng; sóng mũi thẳng mà cương trực. Hắn đang nhìn về phía Y Vân mỉm cười, vành môi cong cong, nụ cười thật hồn nhiên mà rực rỡ, như một hài tử. Đôi mắt đen mà trong suốt, giống như ánh mặt trời toả ra từ trong ánh mắt. Người này, quấy rầy người khác như vậy, lại không cảm thấy áy náy một chút nào sao? Còn nhìn nàng vui cười như thế? Về mặt Y Vân ngày càng không vui, vốn muốn nói vài câu, nhưng, ở trong cung nhiều một chuyện không bằng bớt đi một chuyện, nàng liền đứng dậy muốn rời đi. Thanh niên áo lam ánh mắt tràn đầy nét tươi cười, nhìn thấy vẻ u sầu trong mắt Y Vân, liền kim lại ý cười, chậm rãi hướng Y Vân đi tới. “Công công, ngươi có tâm sự gì, không ngại nói cho ta, như vậy trong lòng sẽ dễ chịu hơn, sao lại ngồi trước hồ nước mà tự trách.” “Công công? Mặc dù nàng giả dạng thái giám, nhưng lại bị người khác xưng hô như thế, trong lòng vẫn là có chút không được tự nhiên. Y Vân nâng mắt, lạnh lùng nói: “Ngươi là người phương nào, ta vì sao phải nói với ngươi?” Người này cũng quá là tùy tiện, lần đầu gặp mặt lại cùng người khác thân thiết như vậy, chẳng lẽ không biết giữ khoảng cách sao? “Thần sắc ngươi lo lắng như vậy, chẳng lẽ là đã làm chuyện sai lầm gì, bị chủ tử ngươi quở trách sao? Sau này chú ý một chút là được, không cần tự tìm lấy phiền não, chủ tử Nam Long Quốc các ngươi, đúng là khó hầu hạ.” Người nọ cười híp mắt nói. Y Vân kinh ngạc, nghe giọng điệu của hắn, dường như không phải người Nam Long Quốc, cẩn thận đánh giá qua hắn, mới phát hiện hắn cùng công chúa Tinh Mang Quốc Tuyết Mạn La có chút giống nhau. Chẳng lẽ? Hắn đúng là Vương tử Tinh Mang Quốc? Trong mắt Y Vân lập tức có vẻ cảnh giác, nếu là vị vương tử kia, hẳn chắc chắn có quan hệ sâu sắc với Quân Lăng Thiên, bởi vì

Quân Lăng Thiên cùng muội muội của hắn Tuyết Mạn La có quen biết thân thiết. Chẳng lẽ Vương tử Tinh Mang Quốc vẫn còn ở lại hoàng cung sao? Nhớ rõ trong lúc nàng thay Long Mặc đỡ một kiếm, dường như đã từng nói hoàng tử Tinh Mang Quốc đã đến đây. Hắn ở trong hoàng cung cũng không ít ngày, nếu Quân Lăng Thiên thật sự có âm mưu bất chính gì, người này chỉ sợ chính là nội ứng. Nghĩ đến đây, trong lòng không khỏi truyền lên một hồi lo lắng. “Người là ai?” Tuy đoán trước được, nhưng Y Vân vẫn hỏi qua. Nhìn sòng mắt Y Vân nhẹ nhàng, người nọ ngẩn ngơ một lát, liền hỏi một đàng, trả lời một nẻo: “Tiểu thái giám lại đẹp như vậy!” Y Vân tuy đã quen với việc này, nhưng trước đây chưa từng bị nam nhân khen ngợi ngay trước mặt, nên cảm thấy người này quá ư tùy tiện. Y Vân liền hừ một tiếng, xoay người rời đi, mặc kệ hắn. Người nọ lại không đành lòng, nhìn bóng lưng Y Vân, hô to: “Tiểu công công, mọi sự cần phải nghĩ thoáng một chút đó.” “Tuyết Lạc Ân!” Tai nghe một thanh âm vui vẻ như tiếng chuông bạc, một thiếu nữ váy xanh từ phía trước hồ nước nhẹ nhàng chạy tới. Y Vân chăm chú nhìn, chính là Thanh Tâm công chúa, vẻ mặt vui sướng, gương mặt phấn hồng lại khảm lên hai tiểu má lúm đồng tiền, lúa này tràn đầy nhu tình mật ý, đôi mắt sáng long lanh nhìn thẳng thanh niên áo lam bên cạnh Y Vân, căn bản không chú ý đến Y Vân tỷ tỷ một thân y phục thái giám đang đứng bên cạnh. “Ha ha! Cục cưng bé nhỏ của ta đến đây.” *a nì sến wa đi* Người nọ sắc mặt tươi vui đón lấy, kéo cổ tay Thanh Tâm công chúa. Y Vân trong lòng sùng sốt, vội bước nhanh phương hướng ngược lại mà rời đi. Cách xa một chút, liền quay đầu ngó nhìn, chỉ thấy hai người tay trong tay ở bờ hồ dạo bước, như đôi nam nữ một lòng. Y Vân chỉ cảm thấy có chút không tin, thanh niên áo lam kia không thể nghĩ ngờ chính là Vương tử Tinh Mang Quốc, bởi vì Thanh Tâm gọi hắn Tuyết Lạc Ân, công chúa điều ngoa kia là Tuyết Mạn La, tên lại giống nhau như vậy. Ở Phồn Hoa Viên Y Vân đã từng nói cho Long Phi, Vương tử Tinh Mang Quốc cùng Quân Lăng Thiên quan hệ thân thiết, việc hoà thân tuyệt đối là có âm mưu, khi đó, nàng nghĩ Long Phi chỉ là bằng hữu Long Mặc, nên để cho hắn chuyển lời đến Long Mặc, hiện giờ xem ra hắn căn bản là không có nói. Nhưng mà không nói cho Long Mặc, cũng nên báo cho Thanh Tâm nha. Nhìn thấy bộ dạng công chúa mới vừa rồi, từ đôi mày đến đuôi mắt đều là nét cười ôn nhu, dường như nàng đối với Vương tử Tinh Mang Quốc có chút ái mộ. Nếu thật sự như vậy, chẳng phải hồng hêt hay sao, nếu Thanh Tâm bị hãm hại, nàng sao có thể tiếp nhận điều này. Nàng đơn thuần như vậy mà nữ lòng nào vô tâm tính kể trên tiểu nha đầu này. Y Vân không khỏi có chút tức giận, Long Phi này đến tột cùng là xảy ra chuyện gì? Ngay cả chuyện của muội muội hắn cũng thờ ơ sao? Y Vân bỗng nhiên cảm thấy nàng không hiểu Long Phi, hắn thật sự là người mặt ngoài ôn hoà vậy sao? Thật sự là một người ốm yếu sao? Chẳng lẽ ngay cả Long Phi đại ca cũng không thể tin tưởng? Y Vân chợt nhớ lại ở Phồn Hoa Viên khi nàng nhờ Long Phi truyền tin cho Long Mặc, sau khi biết rõ thân phận nàng thì trong mắt Long Phi loé lên một tia sát ý rồi biến mất, lúc ấy chính nàng còn tưởng rằng nhìn lầm, chẳng lẽ? Thật sự? Nghĩ đến điều này, Y Vân cảm thấy có chút thất vọng. Nàng nghĩ lung tung cái gì? Long Phi đại ca chẳng lẽ lại đối xử với nàng như vậy? Có lẽ là sau khi nói, Thanh Tâm có thể không tin đó là sự thật. Y Vân không đợi Long Phi phải người tới đón, liền lo lắng hướng theo đường cũ trở về. Trên đường hỏi qua hai tiểu thái giám mới tìm được Uyển Phong Cung. Uyển Phong Cung hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có hoa và cây cảnh trong viện theo gió nhẹ lay động. Y Vân tìm hết Uyển Phong Cung cũng không nhìn thấy bóng dáng Long Phi, mấy tiểu thái giám cùng nữ cũng không biết bận việc gì, không hề thấy bóng mặt người. Uyển Phong Cung to như vậy thật là yên tĩnh đến đáng sợ, không khí có chút trầm lắng. Long Phi, hắn đi nơi nào? Y Vân một người ở trong sân ngày ngốc. Đã đến cuối xuân, hoa trong viện đều đã đến ngày tàn, nhưng lúc này vẫn nở ra tươi đẹp, nét tươi đẹp thoáng ẩn chút ma quái.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Yến tiệc đánh đàn

Y Vân không muốn trở lại căn phòng vắng vẻ kia, sự yên tĩnh đó làm nàng rất bất an, nàng ngồi lại nơi hoa viên, nhìn hoa rơi mà xuất thần. Hay là Long Phi đã xảy ra chuyện gì? Hôm qua tối quá vội vàng, nên cũng không rõ trong cung này có bao nhiêu cung nữ thái giám hầu hạ. Ánh mặt trời chậm rãi trôi qua, thật lâu sau, nghe thấy trong một căn phòng có thanh âm truyền tới. Cửa mở, hai tiểu thái giám bước ra, trong lúc vội vàng đã không nhìn thấy Y Vân ngồi dưới bóng cây, liền hấp tấp rời đi. Lời nói của hai người theo gió từ rất xa bay tới: “Vương gia bảo ta đi đón tên tiểu thái giám mới tới kia, nói là hắn có thể ở đầu đây gần Ngọc Đình Cung, sợ là không biết đường về, cũng thiệt là, hắn chẳng qua chỉ là một thái giám. . .” Hai người nói xong, liền xuất cung. Xem ra trong đó có một người là theo lệnh của Long Phi đi đón nàng. Y Vân nên đuổi theo nói với tiểu thái giám kia, nàng đã trở lại. Vừa định bước đi chợt một nghi hoặc nảy ra làm nàng dừng chân không tiến. Lúc vừa mới trở về thì trong cung này rõ ràng không có ai, hai tiểu thái giám này từ đâu xuất hiện? Uyển Phong Cung không lớn, toà Chủ Điện này, nàng mới rồi đã tìm qua, mà hai tiểu thái giám này rõ ràng là đi ra từ Chủ Điện. Hai người nói là theo lệnh Long Phi, vậy thì Long Phi có khi cũng ở đây? Y Vân nghĩ ngờ hướng vào bên trong, đi tới trước cửa phòng ngủ của Long Phi. Một tiểu thái giám đang canh giữ. “Vương gia có ở bên trong không?” “Có, nhưng mà chủ nhân cần dọn, ai cũng không được vào.” “Ah?” Vừa rồi trong phòng vốn không có người, như thế nào chỉ trong một lát bọn hắn đã trở về? Đôi mày Y Vân khẽ chau lại, trong mắt tràn đầy lo âu. “Ta nhất định phải vào!” Y Vân không để ý tới tiểu thái giám, liền hướng bên trong xông vào. Tiểu thái giám bắt lấy tay áo Y Vân, hét lớn: “Người muốn làm gì, chỉ là một nô tài mà to gan như vậy, chẳng lẽ không sợ chủ tử trị tội người sao?” “Là Vân nhi sao? Vào đi.” Hiện nhiên là tiếng động lớn như vậy đã quấy rầy đến Long Phi đang ở trong phòng. Y Vân vừa mới bước vào, liền nhìn thấy Long Phi. Thấy được hắn, nàng lại ngẩn ngơ cả người. Hắn nằm trên giường, cả người ướt đẫm, sắc mặt vẫn như cũ trắng bệch, trắng khiến cho người khác kinh hãi. Hắn làm cho Y Vân có cảm giác như một khối hàn băng dưới ánh nắng ngày xuân mà từ từ tan chảy. Vẫn là ánh mắt dịu dàng nhìn nàng, nhưng Y Vân lại cảm thấy trong đáy mắt sâu thẳm đó dường như cất giấu một tia lạnh lẽo. Mũi của hắn, vẫn hiện ra nét tươi cười, nhưng không còn cảm giác giống như làn gió xuân ấm áp nữa. “Người. . . Làm sao vậy, lại phát bệnh sao?” Thanh âm Y Vân run rẩy hỏi han, nàng vốn là muốn chất vấn hắn vì sao không để ý đến chuyện của Thanh Tâm công chúa, nhưng nhìn thấy hắn như thế này, trong lòng không nỡ nổi áy náy vì nàng mới vừa rồi còn oán trách hắn. Hắn như thế, làm sao còn có thể lo lắng cho người khác. Bước đến phía trước đỡ lấy Long Phi, chạm vào bàn tay hắn, nàng liền bị dọa đến hoảng sợ, tay Long Phi, giống như một khối băng hoàn toàn không có một chút ấm áp. Cảm giác lạnh lẽo kia nhanh chóng truyền đến tận trong lòng Y Vân. “Đại ca, người cuối cùng là bị làm sao, đây là bệnh gì, tại sao lại như vậy?” “Đại ca sẽ nhanh chóng tốt lên, Vân nhi không cần lo lắng, người trở về khi nào, nhìn thấy tiểu Ngôn sao? Đại ca đã cho hắn đi đón người.” Đôi mắt Long Phi mát lạnh nhìn thẳng Y Vân, dường như muốn nhìn ra điều gì trên gương mặt của nàng. “Chưa từng thấy, chắc là trên đường không để ý.” Y Vân cũng không biết chính mình vì sao không dám nói sự thật. Nàng cũng chẳng biết nàng là sợ điều gì, chỉ là cảm thấy có chút kỳ lạ, Long Phi trở về khi nào? Có lẽ hắn căn bản là không có đi ra ngoài, chẳng qua là vừa rồi nàng không tìm thấy thôi. Bệnh của Long Phi đến cùng là gì? Nhưng mà Long Phi hình như là không hề có chút quan tâm đến, vẫn mỉm cười như cũ. Y Vân chợt cảm giác nàng thật bất lực. Ưu sầu vì Long Mặc, căn bệnh của Long Phi, mối tình của Thanh Tâm công chúa, sự uy hiếp của Quân Lăng Thiên, Hoàng cung thì hiểm ác, tất cả những chuyện này luôn lẫn lộn trong lòng Y Vân. Làm sao nàng có thể không quan tâm đến đây? Những ngày tiếp theo thật bình yên, nhưng ai có thể biết được ẩn giấu bên dưới là bão táp ra sao. Y Vân mỗi ngày đều ở Uyển Phong Cung, cố gắng không bước ra ngoài. Long Phi vẫn ở tình trạng đấy, bệnh của hắn lúc tốt lúc xấu. Nhưng lại chưa bao giờ thấy hắn truyền ngự y đến khám và chữa

bệnh, Long Phi nói đây là bệnh nan y, trị hay không đều giống nhau. Ngày hôm đó, có thái giám đến truyền, nói là hoa Mầu Đơn trong cung đã nở, Hoàng hậu nương nương cho gọi Long Phi đến thưởng thức. “Việc gì nên đến cuối cùng cũng đã đến.” Long Phi nghe xong, nhún mày nói. “Cái gì nên tới cuối cùng đã tới?” Y Vân tò mò hỏi, là ai đến đây? “Người đi theo đại ca rồi sẽ biết.” Long Phi mỉm cười nói. Ngọc Đình Cung, hậu hoa viên. Cuối xuân gió trời êm dịu, qua một đêm đã thổi bùng lên một vườn hoa mầu đơn rực rỡ. Y Vân theo chân Long Phi, đứng lặng bên bụi hoa, bị cảnh đẹp trước mắt thu hút. Y Vân cũng không biết có bao nhiêu loại hoa mầu đơn, chỉ thấy một rừng hoa khoe màu đua sắc, đáng vẻ xinh tươi, hương thơm lan toả rộng khắp. Bạch Mầu Đơn, thuần khiết tươi đẹp; Hồng Mầu Đơn, rực rỡ lộng lẫy; Tử Mầu Đơn, cao quý trang nhã. Ở mỗi khóm hoa là từng nhóm các cung phi mỹ nữ, các nàng khoác lên mình y phục mỹ lệ, trang điểm còn kiều còn mỹ hơn hoa. Lúc này các phi tần đang tụ dưới một gốc cây mầu đơn bạch sắc. Cây Bạch Mầu Đơn cao qua đầu người, bên trên được tô điểm bởi vài chục đoá hoa, hoa to như bàn. *bàn: một cái khay, mâm, đĩa to*, cánh hoa trắng tinh dưới ánh sáng như được tô thêm một chút phấn hồng, giống như gương mặt mỹ nhân được điểm trang tỉ mỉ, thật sự thanh nhã mà xinh đẹp. Đang lúc náo nhiệt, chợt nghe tiếng nói lạnh lạnh đặc thù của thái giám hô: “Hoàng hậu nương nương giá lâm!” Y Vân nương theo tiếng hô nhìn lại, nhìn thấy mấy cung nữ đang vây quanh Hoàng hậu nương nương đoan trang chậm rãi đi tới, như vì sao vòn quanh trăng sáng. Bên người Hoàng hậu còn có mấy thiếu nữ y phục rực rỡ, sự xuất hiện của các nàng, phút chốc làm cho trăm hoa như phai màu đi. Vừa nhìn thấy các nàng, Y Vân vội vã cúi đầu. Đơn giản là mấy vị tiểu thư này, Y Vân đều biết. Thân mặc váy áo màu xanh thắm, nhẹ nhàng như tiên nữ chính là Thanh Tâm công chúa xinh đẹp hoạt bát, đôi mắt nàng khi cười cong cong như ánh trăng, đáng yêu hồn nhiên. Một thân y phục hồng sắc cùng mái tóc hồng hồng thêm phần toả sáng cho Tinh Mang Quốc công chúa Tuyết Mạn La, nụ cười của nàng trắng thán vô tư, đôi mắt xanh thắm ánh lên tia sáng trầm tĩnh. Thiếu nữ mặc y phục màu tím nhạt, tính tế như tranh, đánh vẻ thanh tú, gương mặt thì thanh nhã, đôi môi đỏ mọng nhu hoà, đôi con ngươi trong veo mà không kém phần quyền rũ, ở Hội hoa xuân Y Vân đã từng gặp qua Thiên kim Diệp Thừa Tướng Diệp Chi Lan. Nữ tử còn lại chính là Nguyệt Hạ Hương. Đã cách nhiều ngày, Y Vân mới gặp lại biểu tỷ sau khi nàng được Y Vân đổi về từ tay ác ma. Nhớ đến dáng vẻ chật vật của nàng ngày đó khi bị Quân Lãng Thiên bắt giữ. Nhưng mà, giờ này, nàng làm sao còn có bộ dạng nhếch nhác đó. Một thân váy áo màu xanh nhạt, làm nàng vô cùng nổi bật trong một rừng hoa xinh đẹp này. Nguyệt Hạ Hương cũng là một nữ tử thông minh, Y Vân nhớ rõ đã từng nói qua với nàng, nếu mọi người đều trang điểm lộng lẫy, khi đó những phục sức tranh nhã, nhẹ nhàng, sẽ được chú ý hơn. Không ngờ đến hôm nay, Nguyệt Hạ Hương đã làm theo gợi ý của nàng. Nàng một thân xiêm y màu ngọc bích, lúc này ở giữa muôn hoa khoe sắc, áo váy rực rỡ, quả thật rất xuất chúng. Giống như hoa hồng giữa rừng cây, làm cho người khác có một cảm giác thanh khiết. Nàng tươi cười như hoa, tựa như một đoá Mầu Đơn dịu dàng. Mỗi một thiếu nữ, lại có một nét đẹp khác nhau, như từng loài hoa Mầu Đơn trong viện, mỗi người một vẻ. Nhìn thấy Diệp Chi Lan và Nguyệt Hạ Hương, Y Vân mới hiểu được ý tứ trong lời nói vừa rồi của Long Phi. Đúng là, cái gì nên tới cuối cùng cũng đã tới. Đây là yến tiệc Hoàng Hậu chủ trì, mục đích chủ yếu chẳng qua là vì hôn sự của hai hoàng tử. Diệp Chi Lan được hoàng hậu an bài ngồi ở bên trái Long Phi, phía bên phải có lẽ là chỗ của Long Mạc, nhưng mà Long Mạc vẫn chưa thấy đến. Hoàng hậu có chút thất vọng liếc mắt về phía đó, hoàng nhi này, thật là làm cho nàng bận tâm. Ở mỗi bàn đều có cung nữ hầu hạ, Y Vân đứng hầu ở phía sau, ở xa nhìn thấy toàn cảnh. Yến tiệc ở hoàng cung thật là xa hoa, thức ăn thì không cần phải nói đến, chỉ riêng chén bát đã nhiều vô số, làm cho nàng hoa mắt không thôi. Mà mỗi thứ ở đây đều là nạm vàng khảm bạc. Tiệc rượu đã bắt đầu, các tiết mục do cung nữ chuẩn bị dần được trình diễn. Khung cảnh ca múa tung bừng, rất là náo nhiệt. Diệp Chi Lan ngồi ở một bên Long Phi, khẽ cười thẹn thùng, nhưng, Y Vân vẫn nhìn thấy trong nụ cười nhẹ nhàng yêu kiều của nàng có một tia cô đơn và bất lực. Nàng từng ái mộ Long Mạc, nhưng hiện tại không thể làm được gì, ngồi ở bên người Long Phi bệnh tật này, nàng hẳn là không cam lòng. Nhưng Y Vân thật nghĩ không ra, vì sao, nàng buộc phải gả vào hoàng thất? Chẳng lẽ đây chính là sự bắt buộc dĩ của người xuất thân từ nhà quan sao. Long Phi hướng Diệp Chi Lan bên cạnh cười nhạt như gió xuân, nếu hẳn không có bệnh, cũng xem như là một công tử văn nhã. Nếu, hai người bọn họ có thể thành thân, Y Vân cảm thấy đó cũng là một chuyện tốt. Tiệc rượu đến nửa buổi, có thanh âm thái giám thông báo, “Nhị hoàng tử Mạc Vương gia đến.” Tâm Y Vân chấn động, Long Mạc, hẳn cuối cùng cũng đã đến. Rất xa trên lối đi, bạch y dao động, Long Mạc cùng mấy thị vệ, chậm rãi đi tới. Dáng người hần rần rồi mà thon dài, như một khối bạch ngọc, đôi mắt sâu sắc, trong trẻo mà lạnh lùng, nụ cười bên môi hờ hững yếu ớt, hần trời sinh tao nhã mà ngạo mạn, nhẹ nhàng bước đến. Y Vân chú ý tới ánh mắt Nguyệt Hạ Hương, mãi đuổi theo thân ảnh Long Mạc. Đôi mắt Diệp Chi Lan cũng vì sự xuất hiện của Long Mạc mà có một tia dao động. Y Vân cúi đầu, không dám nhìn vào thân hình trắng tinh đó. Nàng ở gần hẳn như vậy, nhưng mà thậm chí đến cả cái liếc mắt nàng cũng không được quyền, nàng là một tiểu thái giám, làm sao có thể nhìn chăm chú vào chủ tử? Y Vân mỉm cười đầy mỉa mai, lúc này nàng như đang lạc vào một nơi cô tịch, bất kỳ một tiếng động nào cũng không thể chạm đến nàng, cảm giác bản thân gần như đã muốn theo gió bay đi. “Tham kiến mầu hậu, xin thứ tội hải nhi đến muộn.” Y Vân nghe thấy thanh âm trong trẻo lạnh lùng của Long Mạc. “Mạc nhi, vì sao lại đến trễ như thế, ngồi ở đây, nếu không mầu hậu sẽ thật sự tức giận đấy.” Sắc mặt Hoàng hậu vui mừng nhìn vị hoàng tử nàng sủng ái nhất. Nhưng, Long Mạc lại nghiêng người ngồi ở vị trí bên dưới, cách rất xa Nguyệt Hạ Hương. “Mầu hậu, xin thứ cho hải nhi vô lễ, hải nhi còn có việc, chỉ có thể lưu lại một lát.” Long Mạc bình tĩnh nói. Hoàng hậu nghe vậy lập tức tuyên Diệp tiểu thư cùng Nguyệt tiểu thư biểu diễn góp vui. Đây đều ở trong dự tính, hai vị thiên kim đa tài này, họ nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội bộc lộ tài năng. Nhưng mà điều nằm ngoài dự đoán của Y Vân chính là cả hai người đều chọn múa. Y Vân biết ưu điểm của các nàng là đánh đàn, tại sao lại là múa? Hoàng hậu cũng đưa ra nghi vấn, “Một khúc của Hương nhi, nổi tiếng thiên hạ, tại sao lại hiển vũ?” Xem ra Hoàng hậu không biết việc nàng thay Nguyệt Hạ Hương đánh đàn, Long Mạc vẫn là để lại mặt mũi cho Nguyệt phủ. Có lẽ chuyện Nguyệt Hạ Hương gặp nạn cũng được hần che giấu, nếu không, Hoàng hậu sao có thể để cho hoàng tử của mình cưới một nữ tử đã từng bị bắt cóc. Long Mạc chỉ muốn mình hần chịu tội danh huy hồn, cũng không muốn để thiên hạ nhạo báng Nguyệt phủ. “Tạ Hoàng hậu nương nương quá khen, chẳng qua là, tay Hương nhi hôm kia vừa bị thương, lúc này vẫn còn đau, chỉ sợ là không thể đánh đàn.” Nguyệt Hạ Hương cười khanh khách nói. Đánh đàn, chẳng phải là tự tìm lấy rắc rối sao? Nếu mà Hoàng hậu nương nương nhìn ra tài đánh đàn của nàng chỉ bình thường, thì không xong rồi. Nguyệt Hạ Hương nhìn về phía Long Mạc, thấy vẻ mặt hần hờ hững nhìn chăm chú vào bụi hoa xa xa. “Bị thương, có nghiêm trọng không? Để ta xem. Được liệu Tinh Mang Quốc chúng ta là nổi tiếng thiên hạ, để ta giúp ngươi đắp lên, đảm bảo tốt hẳn lên.” Một thanh âm ôn nhu vang lên. Tuyết Mạn La ngồi bên Nguyệt Hạ Hương vừa nói vừa nhiệt tình nắm lấy mảnh vải băng bó trên vết thương của Nguyệt Hạ Hương. “Ngươi làm cái gì?” Nguyệt Hạ Hương tức giận nói, vừa nói vừa dùng sức rút tay về. Nhưng làm sao được, Tuyết Mạn La vốn là người có võ, mảnh vải trên tay Nguyệt Hạ Hương liền được tháo ra. Bàn tay nhỏ dài, trơn nhẵn không chút tổn thương. Y Vân khẽ thở hải một hơi, Nguyệt Hạ Hương, ngươi đã muốn gả bộ, vì sao không để tay bị thương thật sự. “Ai nha, tay ngươi tốt lắm, vì sao không muốn đánh đàn.” Tuyết Mạn La tất nhiên là không đoán được kết quả sẽ như thế, trên tay còn cầm thuốc chuẩn bị đắp lên vết thương của Nguyệt Hạ Hương. “Hương nhi, là xảy ra chuyện gì?” Hoàng hậu có chút trầm ngâm hỏi. Nguyệt Hạ Hương nói: “Miếng vết thương trên tay Hương nhi vốn đã khép lại, nhưng vẫn có chút lo sợ, cho nên mới phải băng bó.” “Nếu không có gì đáng ngại, Hương nhi liền biểu diễn một bài đi, chúng ta đều đã ngưỡng mộ từ lâu tài đánh đàn của ngươi.” Lời Hoàng hậu nói ra chứa một mệnh lệnh không thể từ chối. Trong mắt Nguyệt Hạ Hương hiện ra thần sắc lo lắng, nàng liếc mắt nhìn Long Mạc, hy vọng hần có thể thay nàng giải vây, nàng không thể để mình biến thành trò cười. Nhưng mà Long Mạc lại lạnh nhạt ngồi giữa yến tiệc, từ đầu đến cuối đều không có liếc nhìn nàng một cái. Trong lòng Nguyệt Hạ Hương quặn lên, nhưng vẫn khẽ cười nói: “Hãy để cho Diệp tỷ tỷ biểu diễn trước. Hương nhi chuẩn bị một chút!” Y Vân hận Nguyệt Hạ Hương, nhưng nhìn thấy bộ dạng Nguyệt Hạ Hương khốn cùng, nàng vẫn là có chút mềm lòng. Nếu có thể, Y Vân tình nguyện giúp đỡ, nàng dù sao cũng là biểu tỷ của Y Vân, vì cậu, vì bà ngoại, vì an nguy Nguyệt phủ, nàng buộc phải giúp. Thế như đây là Hoàng cung, không phải Nguyệt phủ, phải giúp thế nào đây? Y Vân nhìn khắp bốn phía, các nơi đều có bàn tiệc rượu. Khóm hoa mầu đơn rậm rạp kia như một bức tường cao hơn đầu người. Đôi mắt Y Vân sáng ngời, đi đến phía sau Long Phi, nói mấy câu ở bên tai hần. Tất cả mọi người đang chú ý đến bước nhảy của Diệp Chi Lan, ai cũng không thấy, trong bụi hoa phía sau cô cầm, được bày trí thêm một cây đàn khác. Mà lúc này Y Vân đang ngồi phía sau chiếc đàn cổ đó. Không ai chú ý tới tiểu thái giám nàng. Kỹ thuật múa

của Diệp Chi Lan rất đẹp, giành được sự tán thưởng của mọi người. Sắc mặt Hoàng hậu trông cực kỳ vui mừng, xem ra đối với Diệp Chi Lan rất là hài lòng. Cuối cùng cũng đến lượt Nguyệt Hạ Hương, nàng bất an không yên đi đến sau đàn, vô vọng ngồi xuống. Âm thầm nghĩ: “Mặc cho số phận đi, chỉ có thể cố gắng hết sức, hy vọng không quá kém cỏi.” Vừa nghĩ, bàn tay mềm khê lướt, bắt đầu biểu diễn. Nàng không ngờ, đàn của nàng đã bị khoá âm. Tiếng đàn trong suốt này không phải là do nàng đánh ra. Một khúc kia chính là Diệp Luyện Hoa mà nàng cùng Y Vân đã luyện trăm ngàn lần. Có người giúp nàng, Nguyệt Hạ Hương nhanh chóng điều chỉnh tốt kỹ thuật, một khúc kia liền giống như từ bàn tay nàng mà vang lên. Khúc vui tươi, như châu rơi khay ngọc, như tiếng nhận hoan ca, như vó ngựa ngày xuân, như suối rừng trong trẻo. Mọi người đều kinh ngạc, với tiếng đàn này cảnh đẹp như hiện ra trước mắt, giai nhân như mộng. Nhưng trong lòng Long Mạc, mọi thứ chẳng là gì. Mãi cho đến khi tiếng đàn vang lên, Long Mạc mới giật mình liếc nhìn Nguyệt Hạ Hương. Hắn nhớ một đoạn này chính là lần đầu dự tiệc ở Nguyệt phủ đã nghe qua. Lúc đấy Nguyệt Hạ Hương vì một khúc này mà thanh danh lan truyền khắp nơi. Cũng làm cho hắn nhìn nàng với ánh mắt khác. Nhưng Long Mạc nhớ rõ, Nguyệt Hạ Hương đã thừa nhận đó là do Y Vân thay nàng tấu lên. Sao bây giờ hắn lại nghe thấy bài này. Chẳng lẽ chỉ có mấy ngày ngắn ngủi, tài đánh đàn của Nguyệt Hạ Hương liền có thể tuyệt vời thế này? Có điều gì đó rất kỳ lạ? Đôi mắt Long Mạc dần nhú lại.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Y Vân say rượu

Một khúc vừa hết, mọi người hãy còn ở lại bữa tiệc. Y Vân đã rời khỏi đàn, xuyên qua bụi hoa rời đi. Không dám quay đầu, không dám dừng lại, chỉ cần một khắc thôi cũng đủ để nàng bị phát hiện, đây là hoàng cung, sao có thể xem như trò đùa. Ngay cả một khúc này sẽ gây ra bao nhiêu náo động, Y Vân cũng không hứng thú. Nàng chỉ có khả năng giúp đỡ Nguyệt Hạ Hương đến đây, nếu nàng ấy đủ thông minh, thì có thể tự mình đối đáp với Hoàng hậu, để tránh phải xấu mặt trước nhiều người như vậy. Về phần thu dọn tàn cuộc chắc rằng Long Phi đại ca sẽ xử lý tốt. Y Vân luôn cảm kích Long Phi, hắn luôn như vậy, trợ giúp nàng mà không hề có một lời oán thán. Một mình trống trải, cô độc hướng đến Uyển Phong Cung, rời xa yến tiệc, rời xa nơi náo nhiệt. Đó không phải là nơi dành cho nàng, mà nàng cũng không thuộc về nơi đó. Nhìn lên bầu trời, từng áng mây lơ lửng lơ trôi, Y Vân nở nụ cười, cười đến sáng lạn, cười đến đau thương. Bạch y Đại ca ca, Y Vân còn có thể yêu người sao? Yêu! Y Vân vẫn là yêu người. Yêu người, cho nên không muốn người phải một mình nhận hết những lời đàm tiếu, yêu người, cho nên không muốn người phải mang tội danh hủy hôn. Có lẽ, người chính là Hoàng đế sau này của Nam Long Quốc. Đại ca ca, Y Vân không thể để cho người vì ta mà hủy đi danh dự mười mấy năm qua, không thể vì ta mà hủy đi hình ảnh của người trong mắt bá quan văn võ. Cho nên hãy đón nhận Nguyệt Hạ Hương, tỷ tỷ ta cũng thật lòng thương yêu người. Có tỷ tỷ, cậu sẽ giúp người dẹp yên biên cương, đất nước liền được an bình. Hãy quên Y Vân đi! Trở lại Uyển Phong Cung, lặng yên dưới gốc cây. Từng cánh hoa rơi, vương đầy trên thân mình, vô thức cúi đầu phui đi. Nhưng mà, từng đoá hoa trên cây không ngừng rơi xuống, lại bám đầy trên quần áo nàng. Y Vân buồn bã, hoa rơi không ngừng, cho dù phui đi cũng không hết, có khác gì trái tim nàng ưu thương vô tận. Lý trí muốn buông mà trái tim lại ương bướng không quên, làm Y Vân đau khổ không thôi. “Vân nhi! Người không sao chứ?” Long Phi không biết từ lúc nào đã trở lại, lặng im trước cửa, đôi mắt thâm thúy nhìn nàng lo lắng. “Đại ca, người đã trở lại.” Y Vân nhẹ vuốt xuống cánh hoa bám trên người, nhanh chóng điều chỉnh tâm tình của mình. “Vân nhi, người thật là thiện lương, vì sao phải giúp Nguyệt Hạ Hương? Người không hận nàng sao? Nàng đã lấy hết tất cả của người.” Hận sao? Y Vân nhẹ thở dài, có lẽ đã hận, nhưng hiện tại chỉ còn là sự đồng cảm. “Nàng cũng có nỗi khổ tâm cùng bất đắc dĩ, ta chỉ hy vọng có một ngày, nàng có thể hiểu ra sai lầm của bản thân.” “Sự tình không có bại lộ chứ?” Y Vân lo lắng hỏi. “Không có, Đại ca làm việc rất thận trọng. Nhưng mà,” Long Phi ngừng lại nhìn thẳng vào Y Vân, “có thể giấu người khác, nhưng không qua mắt được hắn.” Đấy lòng Y Vân chấn động, Long Phi là nói Long Mạc. Hắn có biết không? Nàng dùng ánh mắt dò hỏi nhìn về phía Long Phi. “Hắn nhất định đã hoài nghi, nếu không bị mẫu hậu giam lại, hắn chắc chắn sẽ đi tìm người.” Long Phi khẽ thở dài, lo lắng nói. “Bị giam? Người nói là Hoàng hậu đem hắn giam lại?” Y Vân không tin, tại sao lại xảy ra chuyện như vậy? Long Phi cúi đầu nhìn Y Vân, trên mặt không hề còn nét vui cười, chỉ có lo lắng. “Bởi vì một khúc người thay Nguyệt Hạ Hương đánh lên đã làm Hoàng hậu vui vẻ, cho nên mẫu hậu ở trước yến tiệc buộc Mạc đồng ý hôn sự. Nhưng mà Mạc vẫn cự tuyệt, mẫu hậu phần nộ, liền đem Mạc giam lại, mãi cho đến khi Mạc chấp nhận hôn sự của bọn họ. Nếu, Mạc không bị mẫu hậu giam giữ, ta nghĩ hắn sớm đã tìm đến đây.” Y Vân cúi đầu lắng nghe, nàng không biết tâm tư của mình đã bay đến nơi nào, cảm giác như mọi suy nghĩ đều ngừng lại. “Vân nhi, lời Đại ca nói, người có nghe thấy không?” Long Phi lo lắng hỏi. Y Vân ngẩng đầu, bên môi hiện ra nét cười bất lực mà tuyệt mỹ. “Đại ca, có rượu không? Y Vân muốn uống!” Y Vân chưa từng say rượu, nàng cho đến bây giờ cũng không nghĩ sẽ có một ngày nàng thật sự muốn say, nàng cũng không cho rằng rượu có thể giúp tiêu trừ phiền não. Nhưng, giờ phút này, nàng chỉ muốn uống rượu. Lòng của nàng thật đau, sự buồn say, như vậy, nàng cái gì cũng không muốn, cái gì cũng không nhớ. Chỉ mong sau khi tỉnh lại, nàng vẫn là tiểu nha hoàn trong Nguyệt phủ, không biết Long Mạc là ai, không biết thế nào là yêu thương là đau khổ. Đêm, lặng yên không một tiếng động dần buông, ánh trăng non cong cong như đôi mày mỹ nhân, ưu buồn giăng nơi chân trời. Trong tiểu viện, Y Vân một mình ngồi nơi bụi hoa. Rượu hết một ly lại một ly. Mãi cho đến khi tay bị Long Phi bắt lấy. “Vân nhi, người say.” “Không! Đại ca ta không có say, nếu như say, ta sẽ không đau khổ, người nhìn xem, ta rất đau lòng, ta thật sự không có say, để cho ta uống.” Y Vân thương cảm nói. “Đại ca, ta muốn đánh đàn, muốn ca hát. Người có đàn không?” Bởi vì đã ngà ngà say, trên mặt Y Vân hiện lên một tầng mộng mị tựa như một đoá hoa vừa nở, từ từ hé ra từng cánh hoa. Nhìn Y Vân, Long Phi thu lại ánh nhìn thất thần, hắn bỗng nhiên nghĩ tới gốc Bạch Mẫu Đơn kia trong hoa viên của mẫu hậu, nàng cũng như nó thuần khiết xinh đẹp. Chỉ có nàng, mới xứng với gốc Bạch Mẫu Đơn đó. Tiếng ca đẹp mà tinh diệu, cùng với tiếng đàn thanh khiết, lay động cả một tiểu viện nhuộm thắm sắc đào, sâu kín thấm vào tim gan. Y Vân như vậy Long Phi không hề quen thuộc. Dưới ánh trăng, gió nhẹ vờn quanh. Ngồi trước cổ cầm, Y Vân nhẹ lướt. Nàng muốn đàn, nàng muốn hát, nàng không muốn tiếp tục trầm mặc. Cùng với tiếng đàn réo rắt, tiếng ca Y Vân u buồn, thanh nhã lan tràn khắp tiểu viện, nhẹ nhàng chảy vào lòng người. Trường đình liễu biếc cỏ thơm hương Trời dễ tuổi xuân khuất đáng thương Lầu vọng chuông canh tàn giấc điệp Hoa rung mưa gọi biệt sầu thương Vô tình đầu hiểu đa tình khổ Một tác hóa tơ vắn vương vương Trôi đất còn kia nơi giới hạn Tương tư ly hận mãi vô phương. (*) “Vân nhi, không cần phải tiếp tục đau thương!” “Đại ca, Y Vân không thể làm hại hắn, Y Vân không muốn làm hại hắn.” Y Vân bỏ nhào vào trong lòng Long Phi, đau buồn mà khóc. “Có một biện pháp.” Y Vân ngẩng đầu, đôi mắt u mê chưa tỉnh sáng bừng nhìn Long Phi. “Chính là làm cho Mạc hết hy vọng! Người phải lập gia đình.” Trong ánh mắt Long Phi hiện lên thần sắc phức tạp. “Lập gia đình?” Y Vân nghi hoặc, “Đại ca, người nói xem có ai cần ta chứ? Cho dù là gã, cũng phải có người chịu lấy nha.” “Trước mắt người có một người!” Long Phi nửa thật nửa đùa nói, “Người có thể gả cho Đại ca.” “Đại ca không nên nói đùa như vậy.” Y Vân buồn bã cười. “Đại ca là nói thật.” Trong bóng đêm, đôi con người Long Phi nghiêm túc mà chân thành. “Không!” Y Vân kiên quyết nói, “Y Vân không gả cho người, Y Vân không thể hủy hoại đi hắn, cũng không thể hại đến Đại ca.” Đại ca cho dù là người bệnh, nhưng Đại ca cũng cần tình yêu. Mà lòng nàng lại không thể cho Đại ca điều đó, nhất định không thể làm như vậy. “Đại ca cái gì cũng không có, người có thể hủy diệt đi cái gì hả?” Y

Vân không hề chú ý tới, đôi mắt Long Phi hiện lên ánh nhìn hận thù mà sắc bén. “Ta muốn ngủ.” Y Vân lao vào bước trở về phòng. Đôi mắt nàng mông lung, mờ mịt không hề chú ý đến ánh mắt Long Phi. Giấc ngủ, không chút mộng mị. Khi tỉnh lại, vẫn là màn đêm đen kịt. Đầu có chút đau nhức, cảm giác khát nước khó chịu. Y Vân bước xuống giường, rót lấy chén nước, đứng lặng bên cửa sổ, nhìn vào màn đêm mù mịt. Y Vân tự hỏi, Đại ca ca, ta làm như vậy có đúng không? Vì sao trái tim ta đau đớn. Người thế nào? Gió đêm mát lạnh truyền đến một tiếng thét thống khổ, đầu óc Y Vân có chút mê man liền thanh tỉnh. Long Phi đại ca, chẳng lẽ lại phát bệnh sao? Y Vân bước đến phòng ngủ của Long Phi. Cửa không có khoá, trong phòng cũng không có một bóng người. Trên giường trống rỗng, ngay cả một thái giám hầu hạ cũng không có. Sao lại thế nào? Long Phi đại ca ban đêm lại đi ra ngoài sao? Chẳng lẽ là đi Phồn Hoa Viên sao? Y Vân định xoay người rời đi. Thanh âm kia lại vang lên, lần này lớn hơn, dường như là vô cùng đau đớn. Hơn nữa là phát ra từ dưới giường Long Phi. Y Vân kinh hoàng bước đến bên giường, vén lên chăn đệm, nương theo ánh trăng bên ngoài cửa sổ truyền vào, Y Vân phát hiện trên giường có một vách ngăn, trên mặt còn có một cái chốt nhỏ nhỏ. Tâm Y Vân bắt đầu căng thẳng, Long Phi hẳn thật sự là có bí mật. Nhưng mà nàng không có quyền dò xét. Bỗng nhiên bên trong vách ngăn vang lên một tiếng, một tiểu thái giám từ trong chui lên. Y Vân cuống quýt trốn ở phía sau màn che. Tiếp đó cả người Long Phi ướt đầm được tiểu thái giám kéo lên, sau đó lại chui ra một thái giám khác. Hai người đem Long Phi nhẹ nhàng nằm trên giường, ai cũng không nói gì. Y Vân đứng bất động phía sau màn nhưng, tim đập từng hồi điên cuồng. Lúc này trong căn phòng không khí âm trầm âm đạm, hàn ý chậm rãi lan truyền, ngày càng dày đặc, xâm nhập vào da thịt. Long Phi lặng yên nằm trên giường, đôi mắt nhắm chặt, không biết là bệnh gì, còn có thể ngủ? Từ ngón tay của hắn từ từ chảy xuống từng giọt nước, rơi trên mặt đất, liền ngưng tụ thành hạt băng. Một cảm giác lạnh lẽo dần ngấm vào trong lòng Y Vân, thật lâu sau, nàng kim không được, cẩn thận nói: “Đại ca, người làm sao vậy?” Nghe được thanh âm của nàng, Long Phi dần mở đôi mắt, nhìn Y Vân. Trong ánh mắt của nam nhân tái nhợt mà dịu dàng này hiện lên vô số cảm xúc phức tạp: kinh ngạc, tuyệt vọng, thương tâm— cuối cùng, cũng chỉ là sự yên lặng.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Hận thù của Long Phi

Ánh trăng ngoài cửa sổ dần mờ mịt, gương mặt Long Phi tái nhợt cũng bị bóng đêm che phủ. Y Vân lần mò tìm được đèn cầy, vội thấp lên. Ánh nến mông manh, lập loè. Long Phi chậm rãi từ trên giường ngồi dậy, đôi môi trắng bệch, lạnh như băng thoáng hiện ra nét cười sâu xa khó hiểu: “Vân nhi, sao không ngủ, đã tỉnh rượu chưa?” Chẳng biết tại sao, nụ cười của Long Phi đại ca vẫn không thể nào xoá đi hàn ý trong lòng nàng, ngược lại còn làm cho nàng càng lúc càng rét buốt. Y Vân không kim được ôm chặt hai vai, đứng lặng yên, muốn xua đi sự lạnh lẽo này. Trước mắt nàng không phải là Long Phi đại ca đã từng cứu nàng khỏi Phồn Hoa Viên sao? Không phải là Đại ca luôn thủy chung an ủi bảo vệ nàng hay sao? Chính là hắn, nhưng vì sao nàng lại cảm thấy xa lạ như vậy? “Vân nhi, rất lạnh sao?” Long Phi thở dài một tiếng, nhẹ tay vuốt lên chiếc đệm gấm thêu hoa rực rỡ, “Vân nhi, ngồi lên giường đi, đến bên đại ca.” Tiếng nói Long Phi đại ca mềm nhẹ, vẫn tràn ngập yêu thương quan tâm. Nhưng, Y Vân lại đứng yên bất động. Thật là kỳ lạ, từng giọt nước từ trên người đại ca lại có thể kết thành hạt băng. Rơi rải trên giường, giống như một chuỗi ngọc trai, dưới ánh sáng mờ nhạt của ngọn nến toả ra từng tia sáng âm u lạnh buốt. Long Phi tựa như một khối băng, hàn khí vờn xung quanh, đứng gần hắn, cũng sẽ bị đông thành băng. “Đại ca, đầu Vân nhi còn choáng váng, Vân nhi trở về ngủ.” Y Vân ngăn chặn khiếp sợ trong lòng, xoay người rời đi. Nàng không muốn ở lại đây một phút giây nào nữa, nàng tình nguyện xem đây chỉ là một giấc mộng. Thân mình cuối cùng cũng bước tới cửa, chỉ một chút là có thể đi ra ngoài. Nhưng mà, sau lưng có một trận gió lướt tới, trên eo bỗng nhiên mát lạnh, một cánh tay lạnh như băng ôm lấy nàng. Bên tai, truyền đến thanh âm ôn nhu của Long Phi, “Vân nhi, làm sao vậy, ở lại với đại ca đi, tại sao lại phải trốn.” Long Phi, hẳn không phải là bệnh nhân sao? Thân mình sao lại mau lẹ như vậy. Chẳng lẽ, hắn cũng có võ công? Long Phi đại ca, lẽ nào, hắn căn bản không có bệnh, hắn là giả vờ? “Đến phụụng bồi đại ca!” Không màng đến ánh mắt kinh dị của Y Vân, Long Phi nắm lấy bàn tay Y Vân mềm mại, chậm rãi đi đến bên giường, ngồi xuống. “Đại ca, đến tốt cùng là người bị làm sao?” Có lẽ nàng nên biết rõ ràng, Y Vân không nhịn được hỏi. “Người cũng thấy đấy, đại ca là đang tu luyện một loại thần công có một không hai,” Long Phi cười nhạt một tiếng, giọng nói hồ hững hờ nhàn nhạt, “Nhưng mà, đây cũng là loại tà công; vô cùng hàn âm; mỗi ngày cần phải ngâm mình trong băng mà luyện. Đại ca đã cố công trong mười năm, nay đã sắp đến ngày thành công.” “Tà công?” Y Vân sùng sốt, có chút không tin tưởng. “Đại ca, người— người căn bản là không có bệnh?” “Không bệnh, nhưng thân thể lại không khoẻ,” Long Phi bỗng nhiên ho khan hai tiếng. “Trước khi luyện thành võ công, ngày qua ngày đều phải chịu đựng hàn ý ăn mòn thân thể. Hơn nữa, nếu cuối cùng vẫn không luyện thành đến cảnh giới cuối cùng, đại ca sẽ bị hàn ý huỷ hoại, tổn thương đến lục phủ ngũ tạng.” “Đã là như thế, Đại ca người vì sao vẫn muốn tu luyện loại võ công này?” Y Vân không hiểu, là hoàng tử cao quý, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, hắn cần gì phải như thế này? “Vì sao?” Long Phi u buồn cười, “Tất nhiên là vì muốn vượt qua hoàng đệ yêu quý của ta, người có biết không? Từ nhỏ, hắn đã văn thao vũ lược, không gì là không thể, ta luôn sống phía dưới cái bóng của hắn. Trong mắt phụ hoàng cùng mẫu hậu cũng chỉ có hắn, ta mới là Đại hoàng tử, ta mới là hoàng đế tương lai của Nam Long Quốc, nhưng mà, vì sao, phụ hoàng cho tới bây giờ vẫn không chỉ định người kế vị, là hắn đang đợi, đợi một cơ hội thích hợp, lập Mạc thành Thái tử. Ta sao có thể chấp nhận số phận như vậy?” Long Phi khép lại đôi mắt, che đi vẻ kích động trong mắt. Long Mạc! Hắn là đệ đệ duy nhất, trong đôi mắt hắn luôn ánh lên vẻ thông minh sáng suốt, võ nghệ lại càng bí hiểm. Mà tâm tư của hắn, lại ôn hoà tĩnh lặng như vậy. Hắn có được khí chất cùng sự quyết đoán của một quân vương. Hắn mười hai tuổi đã theo phụ hoàng ra biên cương, uy danh rộng khắp, tuổi còn nhỏ đã mưu trí, dũng mãnh, được đông đảo thần dân ca ngợi cùng kính yêu. Hắn thu hút ánh mắt mọi người. Long Phi biết, cuộc đời này của hắn vĩnh viễn không thể vượt qua được Long Mạc. Mỗi đến khi, bắt đầu luyện tập loại võ công này, hắn mới nhận ra bản thân cuối cùng cũng có hy vọng Y Vân không tin nhìn Long Phi, nàng không ngờ, đại ca người luôn có nụ cười ấm áp dịu dàng như gió xuân kia lại có tâm tư thâm sâu như vậy. Nhưng mà, tất cả những chuyện này là nên trách ai đây? Trách sự thương yêu của Hoàng thượng, Hoàng hậu? Hay trách Long Mạc quá ưu tú sao? Có lẽ cũng không phải, nên trách là trách Long Phi đại ca sinh ra trong hoàng thất. “Như vậy, người cứu ta trở về, cũng là có mục đích?” Y Vân lạnh nhạt nói. “Đúng, cứu người, là muốn đã kích Mạc. Bởi vì ta biết, hắn yêu người, yêu một tiểu nha hoàn. Từ lần đầu tiên người một thân nam trang xuất hiện ở Phồn Hoa Viên, xuất hiện ở trước mặt ta, ta đã biết. Tuy rằng khi đó, Mạc đối với người khinh thường. Đệ đệ này của ta, cái gì cũng xuất sắc, nhưng đối với tình cảm của mình, lại vô cùng hồ đồ. Đêm đó, chính ta đã phái người ám sát, muốn thừa dịp lúc Mạc cứu ta mà giết hắn. Nhưng không ngờ, người lại vì hắn, mà nhận một kiếm kia.” “Người là nói, người lần đó đến ám sát là do người phái tới?” Y Vân khiếp sợ, thế nào cũng không nghĩ tới, Long Mạc không chút quan tâm đến tính mạng ra tay cứu Long Phi, vậy mà hắn lại tính kế trên đệ đệ của mình. Nàng không thể tin được, nàng luôn luôn kính trọng đại ca nhưng hắn lại là người như vậy, ánh mắt Y Vân lạnh lẽo, nàng thực thất vọng. “Bây giờ người muốn thế nào? Giết ta sao?” “Đúng, giết người.” Trong mắt Long Phi hiện lên một tia hàn ý, “Chỉ có giết người, mới khiến Mạc tâm tình rối loạn, chỉ có giết người, ta mới có cơ hội.” Long Phi từ từ nói, bàn tay lạnh buốt chậm chạp xoa nhẹ chiếc cổ của Y Vân. Từng dòng không khí lạnh giá thâm nhập vào da thịt, xuyên đến tận trái tim nàng Y Vân không

kim được khe thờ dài, lúc này trong lòng nàng không chút sợ hãi, không hận thù, không khinh thường, chỉ có bị thương vô hạn. Long Phi nhìn nữ tử này, chính nàng đã làm cho Long Mạc tình nguyện vứt bỏ tiểu thư nhà tướng quân, làm cho Long Mạc bất chấp mọi thứ mà chống đối lại mẫu hậu. Vì sao, trong ánh mắt nàng không có một chút sợ hãi hay oán hận. “Người không sợ sao?” Hắn đem ánh mắt thâm sâu vuốt giá đến gần sát gương mặt như ngọc của nàng. “Sợ! Ai lại không sợ chết chứ? Nhưng nếu ta sợ, người liền sẽ thả ta sao?” Đôi mắt Y Vân trong suốt trong đêm tối, thanh khiết không chứa một chút tạp chất. Bàn tay Long Phi chậm rãi buông ra. Nàng tốt đẹp như vậy. Nhưng số phận lại quá cay nghiệt với nàng. Nàng mặc dù rơi vào thanh lâu, lại không nhiễm bụi trần, nàng buộc phải tiến cung, nhưng vẫn không oán hận điều gì. Nguyệt Hạ Hương lợi dụng nàng, nàng lại như cũ không hề so đo tính toán, yên lặng giúp đỡ. Nàng, thật ra là một nữ tử như thế nào. Mỗi khi nhìn vào mắt nàng, luôn hiện hữu một ánh sáng tinh khôi sáng rực. Số phận tuy đối với nàng quá mức bất công, nhưng nàng luôn cố gắng thích ứng, càng khó khăn lại càng kiên định. Long Phi khẽ thở dài một hơi. “Ta thay đổi ý định. Ta muốn người làm phi của ta. Ta muốn trong ngày Long Mạc nạp phi, ta cũng sẽ cưới người. Không biết sau khi nhận ra nữ tử mà hấn hết lòng yêu thương lại lấy một nam nhân ốm yếu như ta, hơn nữa lại là sùan phi, hấn sẽ chịu đã kích thế nào, có phải còn nặng nề hơn so với việc người chết đi.” Long Phi hồ hững nói qua, che dấu sự rung động nổi lên trong lòng. Ván giường bỗng nhiên bị nhấc lên, Y Vân không kịp phản ứng đã bị ném xuống hầm băng lạnh lẽo. Bùm—Y Vân không có ngã xuống đất, mà là rơi vào trong nước, làn nước lạnh rét nhanh chóng bao phủ cả người nàng. Trong bóng đêm, Y Vân cố sức bơi, sau một lúc lâu, cũng bò được lên bờ. Ở trên bờ, ngồi trên mặt đất lạnh như băng, lạnh đến phát run. Nàng có thể cảm giác được trong căn phòng tối tăm này, nơi nơi đều là băng. Long Phi đứng là ở trong này tu luyện võ công. “Thả ta ra!” Y Vân hô. Nhưng không có tiếng người trả lời, một vật đen tuyền được thả xuống, phủ lên người nàng. Ngay sau đó, cánh cửa liền bị đóng lại. Y Vân sờ thử, thì ra là chiếc chăn bằng gấm. Long Phi vẫn là không muốn nàng chết cồng bởi vì nàng còn có giá trị lợi dụng. Trong bóng tối, Y Vân mỉm cười mĩa mai. Long Phi đi đến bên cửa sổ, nhìn lên màn trời u tối. Vàng trắng đã khuất, chỉ còn lại từng ánh sao lẻ loi nhấp nháy. Làn gió thổi tới, mang theo hơi thở mát lạnh. Hấn khẽ mỉm cười đón lấy. Trên người hấn gió nhẹ lướt qua rồi từ từ rời đi. Hấn ý vì đó cũng dần biến mất. Tay hấn gặt gao nắm chặt. Mười năm, hấn đã chịu loại đau khổ này suốt mười năm. Mỗi lần luyện loại công phu này, trái tim hấn lại một lần lạnh giá, tưởng chừng như hấn sớm đã không còn cảm giác. Hấn đem oán hận đặt lên người Long Mạc. Đệ đệ này, ai bảo hấn ưu tú như thế, ai bảo hấn mọi thứ đều nổi bật hơn. Long Phi biết ở trong lòng mọi người, Long Mạc sớm đã là vị vua tương lai. Nhưng mà hấn sẽ không để bọn họ toại nguyện. Hấn muốn cho bọn họ nhìn thấy, Long Phi hấn không phải chỉ là kẻ vô dụng, hấn cũng là người có dũng có mưu, hấn cũng sẽ là một hoàng đế tốt. Hấn sẽ không để kế hoạch của mình bị phá hỏng, vì thế hấn mới chịu đựng nhiều năm như vậy. Nhưng mà Y Vân, nàng là nữ tử tín cậy và kính trọng hấn. Long Phi giờ này mới phát hiện ra hấn không có dũng khí xuống tay với nàng. Chẳng qua chỉ là một nữ tử xinh đẹp mà thôi. Một khi đăng cơ, xưng đế, trên đời dưới đất này, duy nhất là của hấn, muốn nữ tử thế nào mà chẳng được. Chỉ là vì muốn lợi dụng nàng thôi. Đứng rồi, là lợi dụng, là mục đích mà hấn đến giờ vẫn không giết nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Hôn lễ

Y Vân ngồi trước bàn trang điểm, trong chiếc gương đồng tinh xảo kia hiện ra dáng vẻ thanh lệ xinh đẹp của nàng. Mái tóc đen mềm mượt vấn kiểu Lạc Nhạn, lộ ra chiếc cổ trắng như tuyết của nàng, trăm ngọc trên tóc nhẹ lay động, toả ra ánh sáng rực rỡ. Đôi mày cong cong như vầng trăng, đôi mắt trong veo như nước, đôi môi đỏ mọng yêu kiều mà dịu dàng. Đôi gò má được phủ qua một lớp phấn nhẹ đủ để tạo ra ánh hồng e ấp, tôn lên vẻ tươi đẹp quyến rũ của nàng. Một bộ váy áo đồ thắm, dùng sợi tơ hồng sắc thêu nên một đoá hoa mềm mại, trắng trong thuần khiết càng làm sáng lên vẻ đẹp cao quý. Những cung nữ hầu hạ bên cạnh nhìn giai nhân tuyệt sắc này, trong lòng không khỏi cảm thán. Chẳng thể trách Long Phi Đại hoàng tử muốn nạp tiểu cung nữ này làm sùan phi, trong hoàng cung này, chỉ sợ ngay cả Anh phi (*) người được hoàng thượng sủng ái nhất cũng không so được với vẻ đẹp của nàng. Nghe nói, Đại hoàng tử vì cưới vị tiểu cung nữ này đã phải quỳ suốt một ngày trong tấm cung của Hoàng hậu. Cuối cùng là do Hoàng hậu xót thương cho thân thể Đại hoàng tử nên mới đáp ứng. Nhưng mà có một điều khó hiểu, vị cung nữ này chẳng mấy chốc sẽ chuyển mình trở thành Phụng Hoàng cao quý, nhưng lại sao lại lạnh lùng như vậy, tuyệt không nói một lời. Tuy nói Đại hoàng tử mắc bệnh từ nhỏ, dáng vẻ không bằng Nhị hoàng tử khôi ngô phóng khoáng, nhưng cũng là nam tử anh tuấn hiếm có, huông chỉ hấn lại là Đại hoàng tử, cho dù không làm Hoàng thượng thì cũng là Vương gia, với thân phận một cung nữ thì không biết phải tu qua mấy kiếp với có được may mắn như vậy. Nhưng mà, nàng lại lạnh lùng như vậy, chẳng lẽ là do vui mừng quá độ? Những cung nữ này làm sao biết rằng, giờ phút Y Vân đã cảm phần và bị ai đến cực hạn, cho nên thần sắc mới thản nhiên như vậy. Ở trong mặt thất âm u, trải qua cảm giác bị bóng tối cùng cái lạnh thấu xương tra tấn mấy ngày, rồi bỗng nhiên được Long Phi bế lên. Còn chưa kịp thích ứng với ánh sáng nhẹ nhàng cùng làn gió ấm áp này, liền bị điểm huyết đạo, không thể cử động lại càng không thể nói, chỉ có thể ngồi yên ở đây, phó mặc cho những tiểu cung nữ này tô vẽ trên mặt nàng, ở trên đầu nàng chải qua chải lại. Y Vân thấy nàng tựa như một con rối, bị người dắt đi, mà sợi dây điều khiển kia lại nằm trong tay Long Phi. Cũng không biết Long Phi đã dùng đến biện pháp gì lại khiến Hoàng hậu đồng ý để hấn được thành thân theo ý muốn. Xem ra thật không thể xem thường vị Đại hoàng tử này. Chẳng lẽ nàng cứ như vậy mà gả cho Long Phi? Làm sùan phi của hấn? Một loại cảm giác chua xót, chán nản nặng trĩu trong lòng, làm nàng gần như không thở được. “Tham kiến Đại hoàng tử!” Cửa bỗng nhiên xuất hiện một bóng người, các cung nữ kinh hãi thi lễ. “Các người đều lui xuống đi.” Tiếng nói Long Phi vẫn nhẹ nhàng như làn gió dịu dàng, trong trẻo. Cảm giác hấn vẫn còn đứng lặng nơi ngưỡng cửa, chăm chú nhìn thật sâu vào nàng, Y Vân quay đầu, nhìn thấy Long Phi một thân hỷ phục hoa lệ. Hỷ phục đồ thắm như lửa, làm cho gương mặt tái nhợt của hấn cũng có phần ửng đỏ. Người mặc dù vẫn ốm yếu như cũ, nhưng lại không khỏi đầy tình cảm thương xót trong lòng Y Vân. Đối với Y Vân, hấn thậm chí còn đáng sợ hơn Quân Lăng Thiên. Hấn thâm tàng bất lộ, hấn lẩn trốn sau nét cười ôn hoà, hấn sâu sa khó hiểu, tất cả đều khiến Y Vân khiếp sợ. Long Phi rung động nhìn Y Vân. Lần đầu tiên thấy nàng là ở Phồn Hoa Viên, nàng mặc nam trang, thanh lệ mà không kém phần phóng khoáng. Lần đầu hai thấy nàng cũng là ở Phồn Hoa Viên, nàng khoát lên mình một bộ y phục của nữ tử thanh lâu, tuy xinh đẹp, nhưng sắc mặt lại vàng như nghệ, trang điểm thì quá đậm. Lần thứ ba thấy nàng, đó là lúc nàng cùng Diệp Đình Lan đánh cược, trút bỏ mái tóc đen bóng che đi gương mặt của nàng, chỉ còn lại một đôi mắt sáng như tinh linh. Sau này lại luôn nhìn nàng trong y phục của tiểu thái giám, xinh đẹp mà tao nhã. Đây là lần đầu tiên Long Phi nhìn thấy Y Vân mặc một bộ xiêm y chính thống của nữ tử, cái đẹp của nàng đã vượt qua sự tưởng tượng của hấn, đúng là làm cho hấn không thể suy nghĩ được gì. Cảm xúc của Long Phi không khỏi có chút kích động, bên môi không kim hấn được gọi lên nét cười, tay hấn không tự chủ nhẹ chạm vào đôi má Y Vân. Y Vân như bị sét đánh trúng, ánh mắt thản nhiên dần lạnh lẽo, trong đôi mắt trong veo như nước hiện lên từng làn sóng nhấp nhô. Nhưng, lại không nói nên lời, vì huyết đạo bị điểm. Cảm xúc kích động cuộn trào trong người Long Phi khi nhìn thấy đôi mắt nàng chỉ có tràn ngập vẻ lạnh nhạt thì đột nhiên cứng đờ. “Vân nhi, sao vậy, vẫn còn giận Đại ca, Đại ca suýt chút nữa đã quên, chúng ta vẫn chưa thành thân, thôi được rồi, dù sao qua hôm nay người cũng sẽ gả cho Đại ca, Đại ca chỉ cần chờ thêm một lát là được.” Nói xong, vẫn là nụ cười dịu dàng đó, dịu dàng nhưng

lại làm Y Vân sợ hãi không thôi. Vừa nói vừa vỗ nhẹ lên vai Y Vân, giải đãi huyết đạo: “Vân nhi, ngươi biết không? Hôm nay không chỉ có Đại ca nạp ngươi cùng Diệp Chi Lan làm phi, mà cả hoàng đệ Long Mạc của ta cũng nạp phi nha. Đại ca thực không chờ được để xem biểu tình của Mạc trong giây phút nhìn thấy ngươi thành thân.” Thanh âm Long Phi vẫn nhẹ nhàng, bình lặng như mặt hồ không sóng, nhưng Y Vân có thể nhìn thấy vẻ đắc ý trong lời nói của hắn. Biết được tin Long Mạc cùng Nguyệt Hạ Hương thành thân, cả người Y Vân đau đớn, trái tim như bị bóp nát. Đây không phải là kết quả mà nàng mong muốn hay sao? Vì sao, trái tim lại đau như vậy. Nàng đã quyết tâm như thế thì sẽ cố gắng chấp nhận, sẽ không chút dè ý. Y Vân cúi đầu, cố gắng che đi cảm xúc phức tạp trong đôi mắt. Hình ảnh Y Vân thương tâm đều thu hết vào ánh mắt Long Phi, “Có phải rất thống khổ? Đại ca cũng đã sớm nói qua, ngươi rất lương thiện, dễ dàng bị người khác xem nhẹ. Làm phi tử Đại ca, ta nhất định sẽ yêu thương ngươi, sẽ không để ngươi chịu ủy khuất!” Tiếng nói Long Phi vẫn cung chiêu như ngày xưa. Nhưng, những lời nói như mật ngọt đó chẳng những không làm Y Vân cảm động, còn khiến nàng thêm phần phẫn nộ. “Y Vân muốn biết, ngươi là dùng biện pháp gì lại có thể khiến Hoàng hậu đồng ý cho ngươi thành thân với một cung nữ không nhà không cửa như ta?” “Rất đơn giản, ta chỉ nói cho mẫu hậu biết, người khiến Mạc hủy hôn chính là ngươi, cho nên nàng mới nhanh chóng hứa đem ngươi cấp cho ta, như vậy Mạc sẽ không còn hy vọng hảo huyền, để tránh vị hoàng tử mà nàng yêu thương nhất sẽ hối hận vì ngươi. Nàng biết hẳn nhất định sẽ không tranh phi tử với huynh trưởng, ha ha.” Nụ cười của Long Phi có chút thâm lương. Đã kích Long Mạc! Dùng việc thành thân với nàng để tổn hại đến Long Mạc, Long Phi hẳn thật là người rất mưu mô, nhưng Y Vân tin tưởng Bạch y Đại ca có thể vượt qua được điều nàng, sẽ không như suy nghĩ của Long Phi, tâm phiền ý loạn. Y Vân ngồi lặng yên, ngây ngốc suy nghĩ. Long Phi không ngừng nói chuyện với nàng, nhưng Y Vân lại lặng im, khẳng khái không nói một lời. Trong sự im lặng đó có bao nhiêu là sự kiên nhẫn bắt đầu đi. Long Phi gần như muốn điên, nữ tử này luôn làm rối loạn tâm tình của hắn. Nhưng mà không sao cả, sau khi thành thân hẳn tin mình có rất nhiều thời gian đối phó với nàng, hẳn bỗng nhiên rất chờ mong thời gian sau khi bọn họ thành thân. Có lẽ sẽ rất thú vị. “Đại hoàng tử, ngày lành tháng tốt đã đến, ngài hẳn là nên đến Long Khánh điện hội họp với Nhị hoàng tử, cùng nhau bái đường, cùng nhau tham kiến vạn tuế gia.” Một thanh âm lạnh lạnh truyền đến. “Đã biết, cũng nên đi thôi.” Long Phi không kiên nhẫn nói. “Nhưng mà,” vị thái giám kia chần chờ nói, “Đại hoàng tử người hẳn là đi trước đón Lan phi, dù sao nàng mới là chính phi.” Bởi vì nghĩ đến thân thể của Long Phi, cho nên Hoàng hậu ân chuẩn hẳn không cần phải tự mình đến Diệp phủ đón Diệp Chi Lan, nhưng hiện giờ Diệp Chi Lan đã đến Cam Lam Điện, Long Phi vẫn là nên đi đón. Long Phi do dự một lát, điếm vào huyết đạo của Y Vân, phân phó, “Đưa đến mấy cung nữ điu Vân phi!” Nói xong liền vội vàng rời đi, suy cho cùng kia cũng là chính phi của hắn, thiên kim thừa tướng Y Vân lại bị điếm huyết đạo, cứng ngắc ngồi một chỗ, mặc cho khăn hồng được phủ lên đầu. Hai cung nữ điu lấy nàng, chậm rãi đi ra ngoài. Nàng muốn phản kháng, nhưng bị điếm huyết, cả người không có một chút sức lực nào. Lúc này, Y Vân mong mỏi có người sẽ tới cứu nàng, nàng rất muốn thoát khỏi hoàng cung, rời đi thật xa. Nàng tình nguyện lại bị Quân Lăng Thiên bắt đi, cũng không muốn gả cho Long Phi, nàng không muốn tận mắt nhìn thấy Long Mạc cùng Nguyệt Hạ Hương thành thân, nàng cũng không muốn Long Mạc nhìn thấy nàng trở thành phi tử của Long Phi. Nàng không muốn, nhưng mà nàng bất lực. Từng đợt tiếng cười nói ồn ào, Y Vân biết nàng đã tới Long Khánh điện. Có tiếng trống nhạc, Y Vân đứng bất động, cách một lớp khăn hồng, nghe thấy tiếng người bàn luận xôn xao. “Nhị hoàng tử cuối cùng cũng chấp thuận cưới Nguyệt tiểu thư, thật sự đây là niềm vui của mọi người. Nguyệt tiểu thư thật tốt, chính là mỹ nữ cùng tài nữ đệ nhất kinh thành.” “Ai đây? Là sùon phi Đại hoàng tử sao? Không biết nàng đã dùng đến biện pháp gì, lại khiến ngày Đại hoàng tử nạp chính phi cũng đồng thời cưới nàng.” “Sùon phi chính là sùon phi, thậm chí ngay cả hỷ phục cũng không được mặc, một thân đồ thăm thi sao, nhìn vào chỉ khiến người ta thương xót nha.” Tiếng nói khe khẽ, không ngừng rơi vào tai Y Vân, nàng không biết những người đến đây hôm nay là ai, không biết lời nói ấy là của thái giám hay cung nữ, mà cũng có thể là của những người đến dự lễ. Nàng thật không biết trong cung cũng có người can đảm như vậy, tùy tiện bình phẩm nàng. “Nhìn xem, Nhị hoàng tử cùng Nguyệt tiểu thư đến, hôm nay Nhị hoàng tử thật tuần tu!” “Đại hoàng tử cùng Diệp tiểu thư cũng tới.” Có người nói lên. Y Vân cảm thấy được những người bên cạnh nàng đồng loạt lui về phía sau, có người đến ở bên cạnh nàng, một thân hỷ phục, là Long Phi. “Hoàng thượng Hoàng hậu giá lâm!” Thanh âm thái giám lạnh lạnh hô lớn. Nháy mắt trong đại điện liền yên tĩnh. Mọi người đều quỳ xuống, tham kiến hoàng thượng, tham kiến hoàng hậu.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Cục diện biến đổi

Nàng biết nếu bây giờ nàng mà khóc, có lẽ sẽ làm tâm trạng Đại ca ca nàng rối loạn, luống cuống tay chân. Không thể nào để cho ý đồ ghê tởm của tên Long Phi kia thành công. Làn sóng âm thanh huyền diệu trong đại điện chậm rãi hạ thấp, gần như không có một tiếng động nào. Mọi người đều sững sờ nhìn Y Vân, sùon phi của Đại hoàng tử. Gương mặt nàng đứng là vô cùng xinh đẹp, nhưng lại lạnh lùng như màn sương trắng xoá. Trong lúc không gian vẫn còn yên tĩnh, bỗng nhiên truyền đến một thanh âm thực quen thuộc. “Thật không nghĩ tới sùon phi của Đại hoàng tử lại là một tuyệt sắc!” Nghe thấy giọng nói này, Y Vân cảm giác như băng tuyết đang tràn ngập bốn phương, lại như một lần nữa rơi vào trong dòng nước lạnh giá đến thấu xương. Kinh hãi sững sờ phát hiện, trong đám người, đáng người Quân Lăng Thiên thanh nhã, ngọc thụ lâm phong. Một thân từ y, giấu đi phần nào vẻ sắc bén, không còn nét tự cao tự đại cùng tàn nhẫn thâm sâu, nhìn qua cũng có chút ôn tồn lễ độ, khí chất thanh cao, phóng khoáng phi phàm. Không mang mặt nạ, đứng rồi, chưa ai từng nhìn thấy qua gương mặt thật sự của hắn, nên cho dù không mang mặt nạ cũng không ai biết hẳn chính là Quân Lăng Thiên. Ác ma này thật sự là nơi nào cũng đến, không gì là không làm được, đến cả Hoàng cung, mà hắn cũng dám giả mạo tiến vào, nhìn thấy bên cạnh hắn, chính là Vương tử Tinh Mang quốc Tuyệt Lạc Ân. Y Vân bây giờ mới biết tin tức nàng nhờ Long Phi chuyển cho Long Mạc ở Phồn Hoa Viên, nói là Quân Lăng Thiên cùng Vương tử Tinh Mang Quốc quan hệ rất thân thiết, sợ rằng Long Phi đã không nói với Long Mạc. Cho nên Quân Lăng Thiên mới có thể ngang nhiên theo Tuyệt Lạc Ân tiến vào hôn lễ. Bên môi Quân Lăng Thiên trước sau vẫn là ý cười phóng túng ma quái, nhưng trong đôi mắt lại thoáng qua một cảm xúc tàn khốc. Nhưng mọi người bên trong lại càng kinh hãi hơn, khi Hoàng thượng đang yên vị trên ghế rồng, lại chậm chậm bước đến trước mặt Y Vân. Y Vân lần đầu tiên nhìn thấy vị hoàng thượng cao cao tại thượng này, cùng với dáng vẻ trong tưởng tượng của nàng đứng là rất bất đồng. Người hơn bốn mươi tuổi, một thân long bào hoàng sắc, tăng thêm phần uy nghi, trên tóc là vương miện bằng vàng ròng. Gương mặt, thần sắc của hắn cùng Long Mạc có chút tương đồng, không, hẳn phải nói Long Mạc chính là bản sao của hắn. Nói vậy lúc còn trẻ ắt hẳn cũng là một nam tử phong lưu phóng khoáng. Theo sát phía sau là mấy thị vệ, còn có một lão thái giám, chính là Kha Quý khi ở Nguyệt phủ Y Vân đã từng gặp qua. Lúc này hắn cũng đang kinh ngạc nhìn Y Vân. “Còn không mau quỳ!” Có thị vệ lên tiếng. “Không cần.” Hoàng thượng nói, ánh mắt nhìn Y Vân hiện lên vẻ sững sờ, không tin, thêm một thoáng vui mừng, tất cả cảm xúc phức tạp rồi ren cứ thế lần lượt trôi qua, chỉ còn lại một cảm giác si mê. “Ngươi, ngươi là ai?” Hắn hơi run rẩy nói. Nhìn thấy thần sắc Hoàng thượng, Y Vân biết lúc này vạn lần là hắn đang nghĩ đến mẫu thân của nàng. Mẫu thân năm đó là được hắn ban cho rượu độc, tuy rằng nàng giả chết để trốn thoát. Nhưng hẳn cũng từng hạ quyết tâm giết mẫu thân, đáng vì si mê này là vì cái gì? Hối hận ư? Chỉ sợ là

đã trễ mắt mười mấy năm.Nhìn thấy sắc mặt phụ hoàng, trong mắt Long Phi hiện lên một chút kinh ngạc, nhẹ nhàng vỗ lên vai Y Vân, giải đi huyết đạo.Ôn nhu hướng Y Vân nói, “Phụ hoàng hỏi nàng đây?”“Tiểu nữ Nhan Y Vân.” Y Vân nhẹ nói, nàng đối với người từng muốn giết mẫu thân của mình thật không có chút cảm giác tốt đẹp gì, dù cho hẳn là Hoàng thượng.“Nhan Y Vân? Người họ Nhan? Không thể, người là nàng? Người rõ ràng là nàng. Người không thể làm phi tử của hoàng nhi, không thể, trăm tuyên bố hôn lễ hôm nay huỷ bỏ hết tất cả!” Hoàng thượng bỗng nhiên nói.Huỷ bỏ? Hoàng thượng nói là huỷ bỏ hôn lễ?Nghe được lời nói, ngay cả Nguyệt Hạ Hương cùng Diệp Chi Lan cùng lúc vén lên khăn voan đỏ thắm Trên khuôn mặt xinh đẹp tràn ngập nét sững sờ.Long Mạc cuối cùng cũng phục hồi tinh thần sau cảm giác kinh hoàng lúc vừa nhìn thấy Y Vân.Nội lực cuộn cuộn trong người hẳn tác động lên hỷ phục đỏ rực, trong nháy mắt liền biến thành từng mảnh nhỏ tung bay, trông như vô số Hồ Diệp xinh đẹp vờn quanh thân người của hẳn.“Vi sao người lại họ Nhan? Không thể.” Hoàng thượng vừa nói xong những lời này, thân thể hẳn dường như không thể chấp nhận được đã kích đột ngột này, liền ngất đi.Trong đại điện lập tức hỗn loạn, thái giám cung nữ vội vàng chạy ngược chạy xuôi.Hoàng thượng được dìu đi khỏi đại điện, các ngự y vội vàng đi đến.Ngay tại lúc rối loạn này.Y Vân cảm giác gương mặt của nàng bị người khác cho một cái tát, sức lực truyền tới làm nàng ngã nhào trên mặt đất.Một dòng máu từ từ chảy ra từ khoé miệng Y Vân lau đi vết máu trên môi, ngẩng đầu, nhìn thấy Hoàng hậu thân mật y phục hoàng cung rực rỡ, phần nộ đứng yên, khuôn mặt xinh đẹp bởi vì hận, bởi vì tức giận có thêm một tia dữ tợn.Không phải cung nữ, không phải thái giám, mà chính Hoàng hậu tự mình cho nàng một cái tát.Nhưng điều đó dường như không đủ để nàng trút giận, Hoàng hậu lại hung hăng ra lệnh.“Người đâu, đem yêu nữ ám hại Hoàng thượng này đánh chết cho ta.”Đánh chết? Y Vân bình tĩnh suy nghĩ về hai chữ này.Mười mấy năm trước, mẫu thân của nàng suýt nữa mất mạng ở trong cung, khi đó là được ban cho cái chết bằng rượu độc.Mà hiện tại, Nhan Y Vân nàng lại phạm phải tội tình gì? Nàng đã chọc vào ai? Động một chút lại đem nàng đánh cho đến chết? Nàng chẳng qua là yêu Long Mạc, chẳng qua là đáng về rất giống với mẫu thân.Vì sao liền trở thành yêu nữ? Vì sao muốn đem nàng đánh chết!Ánh mắt Y Vân lạnh lẽo, khoé môi hiện ra ý cười nhạt nhẽo, nàng không thể chết được, cho dù thế nào cũng không thể chết. Nàng bỗng nhiên cảm giác việc mẫu thân năm đó được ban cho cái chết dường như không phải chỉ đơn giản như vậy.“Mẫu hậu không thể!” Có vài bóng người chạy tới, là Long Mạc, là Long Phi còn có Thanh Tâm công chúa.Mục đích của Long Phi cuối cùng cũng đạt được, hôm nay không chỉ có Long Mạc mất đi kiểm soát, mà còn có phụ hoàng cùng mẫu hậu của hẳn.Y Vân nhìn thấy vẻ lo lắng sâu sắc trong mắt Long Mạc, nàng bỗng nhiên hiểu ra, có lẽ những điều nàng làm trước đây đều đã sai. Cho dù như thế nào, nàng cùng với Đại ca ca cũng phải ở bên nhau.“Các người? Các người như thế nào đều vì nàng mà cầu xin?”Hoàng hậu sững sờ nhìn Long Mạc, Long Phi và cả Thanh Tâm công chúa.Nữ tử này, nàng nhận ra chính là tiểu thái giám trong cung Long Phi, cứ tưởng rằng nàng là tiểu thái giám, ai ngờ nàng lại là nữ tử, hôm nay khoác lên mình y phục của nữ nhân, thật là giống với Nguyệt Như Thủy.Nguyệt Như Thủy, nàng ấy là ác mộng của nàng, nàng sao có thể cho phép nàng ta sống sót.“Người đâu, mang gậy ra đây!”Hoàng hậu không để ý đến lời thỉnh cầu của nhi tử, oán hận nói.Y Vân từ trên mặt đất đứng lên, ánh mắt lạnh như băng nhìn hoàng hậu.“Hoàng hậu, người vì sao muốn đánh chết Y Vân, không biết Y Vân đã phạm vào tội tình gì?”“Người còn dám mạnh miệng? Hoàng thượng chính là bị người làm cho tức giận, mới phát bệnh.” Về mặt Hoàng hậu lạnh lùng nói.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Lăng Thiên cứu giúp

“Hoàng hậu nương nương, Y Vân chưa từng chọc tức Hoàng thượng, việc này mọi người ở đây đã thấy quá rõ ràng.” Y Vân đứng mực, không nhanh không chậm nói. Trước mắt bao người, loại tội danh như vậy, Hoàng hậu cũng có thể nói ra. “Đúng nha, mẫu hậu, nhi thần cũng nhìn thấy, thực sự không phải lỗi của nàng, phụ hoàng rõ ràng là đang nhớ đến một vị cố nhân, cho nên mới ngắt xiu. Xin mẫu hậu khai ân, bỏ qua cho nàng.” Thanh âm Long Mạc không còn chút gì là trong trẻo lạnh lùng, ai cũng có thể nghe ra sự run rẩy trong lời nói của hẳn, giống như mặt hồ trong vắt, nổi lên từng vòng gợn sóng.Hắn tìm kiếm Y Vân lâu như vậy, từ trong kinh thành đến ngoài kinh thành, đều đã tìm qua. Nhưng không ngờ tới, hai người lại gặp nhau trong ngày hôn lễ. Tuy rằng, không biết nguyên nhân vì sao nàng lại gả cho đại ca, nhưng, cho dù nàng là phi tử của đại ca, hẳn cũng không cho phép bất kì kẻ nào thương tổn đến nàng, ngay cả mẫu hậu cũng không thể. “Đúng vậy mẫu hậu, người bỏ qua cho Vân nhi đi.” Long Phi cũng phụ họa nói theo.Tình hình hôm nay đã vượt qua khỏi sự tưởng tượng của hẳn, cục diện ngày hôm nay hẳn cũng không có khả năng điều khiển.Hắn chỉ muốn Long Mạc sơ xuất, lại chưa từng nghĩ đến phụ hoàng cùng mẫu hậu cao quý cũng không kiểm soát được bản thân.Hôn lễ do hẳn tỉ mỉ xếp đặt bởi vì một câu của phụ hoàng—huỷ bỏ không tính—mà thành bọt nước.Hiện giờ, bởi vì một câu của mẫu hậu—đánh đến chết—muốn đoạt đi tính mạng của Y Vân? Không! Hẳn vẫn chưa muốn để cho nàng chết, hẳn còn muốn lợi dụng nàng, cho nên nàng tuyệt đối không thể chết được.“Mẫu hậu, người bỏ qua cho Y Vân ty tử đi.” Long Thanh Tâm kéo tay Y Vân, dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn Hoàng hậu.Hoàng hậu kinh ngạc nhìn hai hoàng tử, mặc dù không phải do chính nàng sinh ra nhưng lại vô cùng yêu thương giống như công chúa.Bọn họ lại vì nàng ta mà cầu xin!Nữ tử này từ lúc nào đã nắm giữ trái tim của bọn họ? Chẳng lẽ nàng đã già rồi sao? Trong hoàng cung có người như vậy, sao nàng lại không biết chút gì. Thuộc hạ của nàng đều là thứ ăn hại mà?Gương mặt lạnh lùng của hoàng hậu càng ngày càng âm u.“Phụ hoàng các người mặc dù không phải do nàng chọc giận, nhưng lại vì nàng mà phát bệnh, tội danh kinh động đến long thể, chẳng lẽ không đủ để giết nàng sao? Người đâu! Kéo ra ngoài!” Thanh âm Hoàng hậu sắc bén không để cho người khác phản đối.“Mẫu hậu, người không thể như vậy.” Đôi mắt đen tuyền của Long Mạc tràn ngập hẳn ý.Mẫu hậu hẳn, người luôn luôn nhân từ độ lượng, hôm nay sao lại cay nghiệt vô tình như vậy?“Mạc nhi, người chưa bao giờ chống đối với mẫu hậu, chẳng lẽ vì một sườn phi của Đại ca mà cãi lại mệnh lệnh mẫu hậu sao? Nàng và người có quan hệ gì, lại khiến người che chở nàng như vậy? Người không nghĩ đến cảm nhận của Đại ca người và phi tử người hay sao?” Hoàng hậu lớn tiếng nói, Mạc nhi trước đây vốn là người kiêu ngạo, chẳng lẽ thật sự giống như lời Phi nhi từng nói, hẳn bị nữ tử này mê hoặc tâm trí?“Mẫu hậu, ta nghĩ bọn họ cũng sẽ hiểu, tất cả mọi người đều không muốn mẫu hậu giết người vô tội.” Long Mạc liếc nhìn Long Phi, hẳn hy vọng Đại ca cũng sẽ ra mặt, dù sao Y Vân cũng là phi tử của hẳn, để hẳn đến cầu xin sẽ càng thêm danh chính ngôn thuận.Nhưng mà, lúc này đây, Long Phi trái lại vẫn giữ thái độ bàng quan, hồ hững, không nói một lời.Hắn biết, Long Mạc tuyệt đối sẽ không để Y Vân chết, tạm thời để xem hẳn làm sao để mẫu hậu thay đổi ý định.Nguyệt Hạ Hương ở một bên quan sát, vẫn chưa phục hồi lại tinh thần từ trong kinh hoàng, Y Vân, tiểu nha hoàn này, chẳng lẽ là khách tinh của nàng? Vì sao, nàng lại xuất hiện trong hôn lễ, thật sự là không tưởng tượng nổi.Xem ra, ngày ấy ở hoa yến chính là Y Vân giúp nàng đánh đàn. Khi đó nàng còn tưởng là được thần linh tương trợ.Bây giờ nghe Hoàng hậu nhắc tới tên mình, cả người không nén được chấn động.Nàng nên trả lời thế nào đây? Nàng không muốn đắc tội với Hoàng hậu, lại càng không muốn đắc tội với Long Mạc.Trong lúc nhất thời, không khí đại điện có chút nặng nề.Ngay cả những người đến dự lễ cũng bị không khí âm ảm này đè nén ngạt thở.“Hoàng hậu, người làm gì phải tức giận như vậy?” Bỗng nhiên, một tiếng nói nhàn nhả mát lạnh truyền tới.Thanh âm này như con gió, hoá giải tình thế căng thẳng giữa mỗi người.Hoàng hậu quay đầu, nhìn tên thái giám từng mặc từ y bên cạnh Vương tử Tinh Mang Quốc.Y Vân ngẩng đầu, Quân Lăng Thiên một thân từ y, đáng vẻ hẳn lười biếng từ trong đám người thông thả bước ra.Giọng

nói lạnh nhạt như cơn gió mát, vẻ mặt lại thong dong tự tại. Khoé môi vẽ nên nét cười thuần khiết, đôi mắt thâm sâu dường như lấp lánh ánh mặt trời. Đã quen với vẻ âm u lạnh giá tà ma của hắn, bây giờ có chút không thích ứng với sự rạng rỡ ôn hoà này. Trong giây phút đó, Y Vân dường như nhìn thấy được cứu tinh. Ánh mắt không tự chủ mà phủ lên một tầng hơi nước. Hắn sẽ cứu nàng sao? Đáp án có lẽ là đúng, nhưng, cứu nàng thì đã sao chứ, nàng chẳng qua cũng không hơn gì một quân cờ trong tay hắn, mục đích của hắn cũng giống như Long Phi, chỉ muốn lợi dụng nàng để đá kích Long Mạc. “Hoàng hậu nương nương, đây là chuyện nhà của quý quốc, đáng lẽ một người ngoài như ta thì không nên can dự. Nhưng, tại hạ có vài câu xuất phát từ tận đáy lòng, không thể không nói. Tất cả mọi người có thể nhìn thấy, Hoàng thượng bởi vì dung mạo của nữ tử này, làm cho hắn nhớ đến người xưa, tâm trạng nhất thời kích động nên mới ngắt đi. Nếu khi Hoàng thượng tỉnh lại, chắc hẳn đầu tiên là muốn gặp nữ tử này. Lỡ khi đó, Hoàng thượng biết được nàng đã bị người đánh chết, không biết có chấp nhận được điều này không? Hoàng thượng có khi lại phát bệnh. Hoàng hậu nương nương quan tâm đến bệnh tình của Hoàng thượng như vậy, nghĩ đến hậu quả đó, ắt hẳn là nương nương cũng không muốn gặp phải. Hơn nữa, tại hạ nghĩ, hiện giờ cũng không phải lúc truy cứu trách nhiệm, bệnh tình của Hoàng thượng tốt nhất là nên được người chiếu cố không phải sao?” Những lời nói êm tai như vậy, tuy chỉ là nói đến việc nhà, nhưng, lại khiến Hoàng hậu hoảng sợ, đổ mồ hôi lạnh. Nam tử từ từ y này, tuy rằng có chút lớn mật, nhưng lại rõ ràng chỉ ra sơ hở của nàng. Hôm nay sao lại xúc động như thế, phạm phải sai sót không thể tha thứ, gác lại sức khoẻ của hoàng thượng, ở đây vì một tiểu nha đầu mà tranh luận với các hoàng tử. Lại quên đi thân phận mẫu nghi thiên hạ. Trừng phạt nữ tử này, để lúc khác cũng không sao. Sau khi suy nghĩ thông suốt, Hoàng hậu khôi phục lại vẻ đoan trang, uy nghi nói: “Hôm nay hôn lễ dừng ở đây, Mạc nhi, Phi nhi, Thanh nhi. Theo mẫu hậu đi xem qua phụ hoàng các người. Người đâu, đem nữ tử này tạm giải vào Trầm Thủy Cung.” Hoàng hậu tuyên bố xong, liền vội vàng rời đi. Quân Lăng Thiên nhìn bóng lưng hoàng hậu, sắc mặt dần dần thâm trầm, trong mắt hiện lên một chút nghiêm nghị, giống như bất chợt nghĩ tới một chủ ý gì, bên môi gợi lên ý cười sâu sa nghiền ngẫm. Thân mình Y Vân ớn lạnh, bị mây thái giám cùng thị vệ giải đi. Nàng quay đầu, nhìn Đại ca ca, buồn bã cười, nụ cười đúng là tuyệt đẹp. Trái tim Long Mạc như bị đao đâm phải, Vân nhi của hắn, còn phải chịu nhiều đau khổ? Nhưng mà tính mạng dù sao cũng tạm thời được duy trì. Hắn nhất định phải cứu nàng, không tiếc phải trả giá. Trong phút giây ấy, đôi mắt sáng như ngọc của Long Mạc hiện lên vẻ kiên định cùng xót thương. “Hãy bảo trọng, ta nhất định sẽ cứu người!” Thanh âm Long Mạc dịu dàng nhưng mang một lời hứa nặng như Thái Sơn. Long Phi lúc này mới vội vàng đuổi theo Y Vân, ôn hoà nói: “Vân nhi, đừng sợ, Đại ca sẽ cứu người.” Y Vân liếc mắt nhìn hắn, xoay người rời đi. Quân Lăng Thiên nhìn thân ảnh Y Vân dần dần khuất xa, đôi mắt thâm trầm. Long Mạc bỗng nhiên quay đầu, nhìn thẳng vào Quân Lăng Thiên. Hai nam tử này đều là người ưu tú trong thiên hạ, đây là lần đầu tiên đối mặt trực tiếp với nhau. Không cùng một dung mạo, nhưng lại khối ngọc như nhau. Không cùng một khí chất, nhưng lại xuất sắc như nhau. Nam tử này là ai? Trong mắt Long Mạc hiện lên chút kinh ngạc. Giương mắt tuần tú làm cho người khác không dám nhìn thẳng vào, tuy chỉ tùy ý đứng đó, nhưng trên người lại toát ra một loại khí thế cuồng ngạo, nặng như núi. Phong cách trông rất quen thuộc nhưng gương mặt lại quá xa lạ. Quân Lăng Thiên cũng đồng thời đánh giá Long Mạc. Đây chính là Đại ca ca mà Y Vân nhớ mãi không quên. Nét mặt trong trẻo lạnh lùng mà tuyệt đẹp làm cho người đối diện ngạt thở, trên người toát ra khí chất vương giả cao quý. Đôi con ngươi Lăng Thiên hí lại, đã rất lâu trong ký ức, có một tiểu thiếu niên bạch y cười ngửa phi đến. Mà hắn, trên bàn tay trắng nõn dính đầu máu tươi. Bạch y cũng vương đầy những vết màu đỏ, như những đoá hoa vừa nở. Kia đều là máu thân dân của hắn nha. (*) Long Mạc, ta nhất định phải thắng người! Không chỉ đoạt đi nữ nhân của người, còn muốn đoạt đi giang sơn của người. Long Mạc chú ý tới sắc mặt nam tử trước mặt này bỗng nhiên âm trầm như nước. Có điều vẫn là nên cảm ơn một tiếng, mặc dù hắn ta không ra tay trợ trợ thì mình cũng sẽ cứu Y Vân, nhưng phải trở mặt với mẫu hậu, hắn thật tình không muốn làm như vậy. “Cảm ơn công tử đã nói giúp.” Long Mạc thật tâm nói. “Không cần!” Quân Lăng Thiên lạnh lùng nói, “Ta không phải là giúp người.” Muốn thắng người, cho nên mới ra tay giúp đỡ, ta muốn Y Vân biết, người cứu nàng vĩnh viễn là ta—Quân Lăng Thiên, chứ không phải Long Mạc người. “Vẫn là cảm ơn người.” Long Mạc nói xong, liền vội vàng hướng tẩm cung phụ hoàng bước đến. Vừa đi vừa nghĩ ngợi, cuối cùng nam tử này là ai? Nhân vật chính đã rời đi, mọi người trong đại điện cũng dần thối lui. Mọi người đều nghị luận về nữ tử kia, người làm cho hôn lễ trở nên náo loạn như vậy. Nàng là ai? Bọn họ thật sự không muốn nàng chết, nàng xinh đẹp như vậy. Nhưng từ xưa đến nay hồng nhan đều bạc mệnh, một nữ tử như vậy mà ở lại trong cung, số mệnh không chắc sẽ tốt. Aizz! Có tiếng thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Gặp nhau ở Trầm Thủy Cung

Bóng đêm vô tận chậm rãi bao phủ, cùng với bầu trời đen tuyền làm phong nền sáng lên từng ánh sao nhỏ bé. Trong Lưu Ly Cung, ánh đèn cũng lần lượt được tắt sáng. Không trung vắng lặng, chiếu sáng cho nhau. Tối nay, vốn là đêm động phòng hoa chúc của hai vị hoàng tử, trong hoàng cung đáng lẽ là phải náo nhiệt tung bừng. Nhưng, bởi vì hoàng thượng phát bệnh, hoàng cung là một mảnh tĩnh lặng. Không có ca múa xa hoa, không có tiếng đàn thánh thót. Chỉ có âm thanh tiếng trống canh đêm tĩnh cờ truyền đến, ngân nga mà cô quạnh. Trầm Thủy Cung là nơi tối tăm nhất trong hoàng cung, so với lãnh cung còn vắng lặng hơn. Đây là nơi giam giữ tạm thời các cung nữ thái giám phạm lỗi, cũng không phải là nhà lao. Trong viện, cây cỏ chen chúc cùng một khu rừng trúc xanh biếc không người chăm sóc. Gió đêm thổi qua, len lỏi vào từng thân cây như người chơi nhạc, thỉnh thoảng làm chúng va vào nhau, phát ra âm thanh lách cách. Bên trong lại âm u ướt át, mùi nấm mốc cứ thế xông vào mũi. Trên chiếc bàn thô sơ, ánh nến mờ mờ lúc sáng lúc tối. Nhìn ánh nến, Y Vân cười khổ, kiếp này nàng với nhà lao thật có duyên. Mới từ trong mật thất lạnh lẽo của Long Phi đi ra, liền nhanh chóng tiến vào nhà giam âm u này. Ngắm nhìn bốn phía, trong phòng ngay cả giường để ngủ cũng không có, tại góc phòng là một ụ rơm, xem ra đó chính là chỗ ngủ, không biết đã có bao nhiêu cung nữ sai phạm nằm qua nơi này. Trong căn phòng cách vách hình như có tiếng nam nhân nói chuyện, là thị vệ hoàng hậu đặc biệt phái tới. Nơi này trước đây giam giữ một hai cung nữ cũng không cần người canh gác. Không biết hoàng thượng có tỉnh lại, không biết Long Mạc lúc này đang làm gì, chắc là đang túc trực bên cạnh phụ hoàng hắn. Nhớ tới những việc xảy ra trong hôn lễ, Y Vân vẫn còn sợ hãi. Nhưng không nghĩ tới, vào thời khắc nguy hiểm, Quân Lăng Thiên lại đứng ra, nói vài ba câu đã có thể cứu nàng. Ác ma này, có lẽ không hề giống người xấu xa tồi tệ mà nàng vẫn tưởng? Y Vân cảm thấy có chút mệt mỏi, ở trong mật thất rét lạnh của Long Phi, hoàn toàn không thể ngủ được, hôm nay lại trải qua một ngày hôn lễ khốn cùng. Trên người Y Vân, vẫn mặc bộ y phục cho hôn lễ kia. Váy đỏ thêu hoa, lúc này được soi rọi dưới ánh nến lung lay, hào quang toả sáng, xinh đẹp nhưng lại khiến người ta thương cảm. Y Vân tháo xuống trâm ngọc trên đầu, để mái tóc đen đỏ xuống nhẹ nhàng. Nằm trên rơm rạ, mặc dù không mấy thoải mái, nhưng Y Vân vẫn chìm vào giấc ngủ. Nàng mệt mỏi, thực sự mệt mỏi. Trong mộng mơ hồ đi qua rất nhiều nơi. Lúc thì giống như đang đánh đàn ở Hội Hoa Xuân, lúc thì lại đến sơn động trên Khuynh Đình Sơn nơi bị Quân Lăng Thiên giam giữ, cây lê trước cửa động vẫn phủ đầy hoa thơm, Quân Lăng Thiên ôm nàng từ trên núi bay xuống, bên tai là gió lạnh vù vù. Khi thì trở lại Lăng Hà, cùng với Long Mạc chèo thuyền rong chơi, bỗng nhiên gương mặt Nguyệt Hạ Hương đầm lệ nhào đến, kêu to Vương gia cứu ta. Một lát lại là khuôn mặt Long Phi tái nhợt nắm lấy cằm của nàng, lạnh lùng nói, ta muốn ngươi trở thành phi tử của ta, để đá kích Long Mạc. Cuối cùng là vẻ mặt hoàng hậu bị hãm bằng phủ kín, lạnh lùng ra lệnh, đánh

chết cho ta! Chỉ cảm thấy dòng lệ theo đường nét trên gương mặt nàng chảy xuống, cảm giác mùi vị nặn chất trên đầu lưỡi. Trước mắt là thân ảnh mầu thân nhẹ nhàng tuyệt đẹp, váy áo trắng tinh, nét mặt vui cười như hoa, vành môi mầu thân khẽ động, nhẹ nói, Vân nhi, phải kiên cường, nhất định phải chịu đựng. Mầu thân, ở trong mộng Y Vân thì thảo gọi lên. Hình như có một đôi tay ôn nhu xoa nhẹ lên gương mặt của nàng, vén đi hai lọn tóc bên má, ôn nhu chạm vào đôi má phần hồng của nàng, lau đi dòng lệ trên mặt nàng. Đôi tay kia ấm áp như vậy, động tác lại dịu dàng như vậy. Y Vân muốn tỉnh lại, nhưng không thể mở mắt. Bỗng nhiên, cảm giác đôi tay đó lại chậm rãi vuốt nhẹ lên gương mặt nàng, một cảm giác mát lạnh truyền đến, còn có hương thơm được thảo nhẹ nhàng. Gương mặt bị hoàng hậu đánh, để lại dấu tay, vốn rất đau nhức, nhưng lúc này đau đớn đã giảm bớt. Bàn tay Y Vân nhỏ bé nắm lấy bàn tay to lớn kia, thì thảo nói: “Là ai? Là Đại ca ca sao?” Không có người trả lời, không khí bên trong dần dần ngưng tụ. Con gió đêm lạnh lạnh thổi tới, Y Vân liền trở nên tỉnh táo. Mở to đôi mắt, trước mặt chỉ có ánh nền nhẹ nhàng lay động. Là mơ sao? Y Vân sờ lên bên má, còn mùi được thảo. Là ai? Chẳng lẽ thật sự là Đại ca ca đến thăm nàng? Nhưng, vì sao không đợi nàng tỉnh lại, Y Vân nhìn ra bên ngoài cửa sổ, chỉ có bóng trúc đong đưa. Trong căn phòng cách vách không một tiếng động, không biết mấy tên thị vệ canh giữ nàng đã ngủ hay chưa. “Đang tìm ta sao?” Bỗng nhiên, thanh âm trong trẻo lạnh lùng mà tà ma vang lên, Y Vân bị dọa đến hoảng sợ. Quay đầu, không phải Long Mạc, mà là Quân Lăng Thiên một thân hắc y, lặng yên không một tiếng động đứng sau lưng nàng, giống như ma quỷ. Hắn cầm một cái mặt nạ bằng đồng trên tay, tùy thích ngắm nghía. Tuy rằng sớm đã quen với cách thức xuất quỷ nhập thần của hắn, nhưng, vẫn là hoảng sợ. Ác ma này, mỗi lần xuất hiện là mỗi lần làm nàng bị dọa chết khiếp. Nơi này là hoàng cung, hắn cũng dám xuất hiện. Dưới ánh nến, sắc mặt Quân Lăng Thiên âm tình bất định, đôi mắt không hề nhìn Y Vân mà dịu dàng hướng đến ánh nến, ánh sáng càng ngày càng rõ ràng. Y Vân hơi giật mình, đem đôi mắt nàng ép buộc dời đi nơi khác. “Người——người tới khi nào?” Tim Y Vân đập rộn, hỏi: “Tất nhiên là lúc người ngủ say!” Quân Lăng Thiên thân nhiên nói. Sắc mặt Y Vân đỏ lên, vậy chẳng phải hắn nhìn thấy dáng vẻ khi ngủ của nàng sao. Còn có, thuốc trên mặt nàng hẳn là do hắn thoa? Ác ma này, lại thừa lúc nàng ngủ say để——ánh mắt Y Vân tối sầm lại. “Là người giúp ta thoa thuốc?” “Tất nhiên, đây cũng không phải là lần đầu tiên.” Ánh mắt hắn vô tình hay cố ý nhìn chăm chú vào lưng của nàng, hình như muốn nhắc nhở nàng, hắn đã từng thoa thuốc trên lưng nàng. Ý muốn nói, lưng cũng đã nhìn, hai má thì đã là gì. “Người tới đây làm gì?” Nam nhân này đến đây, không thể nào chỉ vì quan tâm nàng. “Tất nhiên là đến thăm người!” Bộ dạng Quân Lăng Thiên vô cùng quan tâm, ngay cả thanh âm cũng đặc biệt dịu dàng. “Đây là hoàng cung, người không sợ bị bắt sao?” Tên ác ma này, gan đúng là lớn mà. “Người đang quan tâm ta sao?” Quân Lăng Thiên nhìn vào Y Vân, ánh mắt đưa tình ẩn ý đến rung động tâm hồn, làm khuôn mặt Y Vân đỏ bừng. Hắn đúng là kẻ trời sinh quyền rũ mà. Hai gò má Y Vân hơi đỏ lên. “Ta sao phải quan tâm người? Ta còn hận, người sao không nhanh nhanh bị bắt đi.” “Người cứ như vậy đối xử với ân nhân cứu mạng sao? Người hẳn là nên cảm ơn ta một tiếng.” Quân Lăng Thiên bỗng nhiên đùa bốn cười nói. Đúng là hắn cứu nàng, Y Vân không phải người vô ơn. Nhưng mà, không phải hắn tới đây chỉ vì muốn nàng cảm ơn chứ? “Cảm ơn nhiều!” Y Vân chân thành nói. “Chỉ một câu cảm ơn thôi à, ta đã vì người mà đắc tội với hoàng hậu.” “Vậy người muốn như thế nào?” “Đề xem, người hẳn là nên lấy thân báo đáp, báo đáp ơn cứu mạng của ta.” “Vong tưởng!” Y Vân thật sự chưa bao giờ gặp qua người mặt dày như hắn. Quân Lăng Thiên không quan tâm đến vẻ tức giận trong lời nói của nàng, sắc mặt chợt đông lại. Hắn chậm rãi nói: “Ta biết người không cam tâm tình nguyện gả cho Long Phi, nếu người muốn rời khỏi hoàng cung, ta có thể mang người ra ngoài!” “Không cần, cảm ơn ý tốt của người.” Y Vân liền nói, nàng sẽ không quên, nàng sợ đi rồi đi Phồn Hoa Viên trốn đến Hoàng cung này, chính là vì tên ác ma này. Lúc này, lại để cho hắn cứu đi, chẳng phải tự chui đầu vô lưới sao. Đôi mắt Quân Lăng Thiên dần tối tăm. “Người có hiểu hay không? Ở trong này, người bất cứ lúc nào cũng có thể mất đi cái mạng nhỏ này. Vị hoàng hậu kia, sớm muộn gì cũng muốn mạng của người. Ai bảo người mê hoặc trái tim hai tên hoàng tử bảo bối của nàng.” Quân Lăng Thiên gần từng tiếng, nghiêm túc nói. Hoàng hậu muốn mạng của nàng, điểm này Y Vân làm sao mà không biết, nhưng nàng tin tưởng, Long Mạc nhất định sẽ cứu nàng. “Ta sẽ không đi cùng người.” Y Vân cố chấp nói. “Tốt lắm, người hôm nay không đi, nhưng sớm muộn gì cũng có một ngày người hối hận, tới lúc đó, người có thể đến cung điện nơi Tinh Mang Quốc tìm ta, ta nhất định sẽ hết sức giúp đỡ. Nhưng mà, khi đó, ta cứu người là có điều kiện, ha ha!” Quân Lăng Thiên có chút lạnh lùng tàn ác nói. “Người yên tâm, sẽ không có ngày đó, mà nếu có, Y Vân tuyệt đối sẽ không phiến đến Lăng Thiên ngài.” Y Vân lạnh như băng nói. “Không nên nói trước điều gì.” Nụ cười Quân Lăng Thiên mang theo chút quỷ quyết, vừa nói vừa mang lên chiếc mặt nạ bằng đồng. “Cáo từ. Không quấy rầy giấc mộng của người.” Quân Lăng Thiên nói xong, liền từ cửa sổ nhảy ra ngoài. Đến không thấy ánh, đi không thấy người. Thừa lúc bóng đêm mà đến, rồi lại trở về trong bóng đêm, chỉ còn lại sự yên tĩnh bao quanh. Tiếng trống canh đêm xa xa truyền đến, đã là canh ba. Bị Quân Lăng Thiên náo loạn, lúc này Y Vân không còn chút mệt mỏi. Ngồi dưới ánh đèn, nghĩ ngợi. Không biết đã qua bao lâu, đột nhiên, khoá sắt trên cửa vang lên tiếng động, một lát liền mở ra. Gió đêm lạnh lạnh từ cửa lớn thổi vào, Y Vân bắt giác ôm lấy thân mình. Mãi vẫn không tiếp tục nghe thấy gì. Trái tim Y Vân mạnh mẽ đập từng hồi, dường như có linh cảm, nàng từ trên mặt đất đứng dậy, chậm chạp bước đến cửa. Ngoài cửa, ánh trăng uốn cong như đôi mày. Ánh sáng nhàn nhạt, rơi xuống nhân gian, trong viện, cỏ cây theo gió nhấp nhô, khu rừng trúc kia cũng không ngừng lay động. Cảnh cửa, là một bóng người. Hắc bạch y tung bay, mái tóc phát phơ. Ánh trăng vắng lặng soi rọi nhẹ nhàng lên bạch y của hắn, toả ra vẻ tuấn mỵ lạnh lùng của hắn nhưng gương mặt lại có chút gầy gò. Là Long Mạc! Là Bạch y Đại ca ca của nàng sao? Hắn không phải là đang ở bên cạnh hoàng thượng ư? Hắn hẳn phải ở bên phi tử vừa mới thành thân mới đúng? Hắn thế nào lại xuất hiện ở đây? Nét mặt vui sướng cùng không tin đan xen trong đôi mắt trong veo như nước của Y Vân. Nhìn thấy hình ảnh Long Mạc gầy yếu đứng trước mặt nàng, trong lòng Y Vân dậy lên từng hồi lo lắng, đau đớn. Ngọt ngào, đau khổ, bất lực——những cảm xúc phức tạp như sóng triều cuốn lấy nàng, nàng nhắm lại đôi mắt, muốn trái tim mình trở nên yên tĩnh. Lúc này đây, trong lòng Long Mạc cũng như ngàn sóng to gió lớn. Sau khi Y Vân bị Quân Lăng Thiên bắt đi, mấy tháng qua, hắn luôn luôn ôm hy vọng, hy vọng ngày sẽ tìm thấy nàng. Hiện giờ, nàng đã đứng trước mặt hắn, tay áo bông bênh, mái tóc bay bay. Trên gương mặt trắng nõn, còn lưu lại dấu tay của mầu thân, hắn đã làm nàng phải chịu khổ. Bọn họ đã cách biệt nhau quá lâu, lâu đến nỗi khi gặp lại, dường như đã trải qua mấy đời. Mỗi ngày đều tưởng nhớ, nhưng khi đã thật sự nhìn thấy người mà hắn ngày nhớ đêm mong ở trước mắt, hắn lại ngán ngạo đứng đấy, thật lâu không thể nói lên một câu, một chữ nào. Trái tim Y Vân cũng muốn ngừng lại, cảm giác như không thể thở. Ngày ngày nghĩ về người mà nàng không thể nhìn thấy, bây giờ gần ngay trước mắt, lại không nói nên lời. Không biết hiện tại là ngày hay đêm, không biết là không trung hay mặt đất. Trong đôi mắt trong suốt của Long Mạc chỉ tràn ngập tương tư, tràn ngập nhớ nhung, tràn ngập thương yêu. Thật lâu sau, hắn cũng mở lời, “Vân nhi, đã lâu không gặp, người——vẫn khoẻ chứ?” Thanh âm thâm trầm. Người vẫn khoẻ chứ? Câu nói quan tâm này như chiếc chìa khoá giải thoát dòng lệ của nàng, nước mắt Y Vân không ngừng rơi, theo đôi gò má từ từ chảy xuống. “Vân nhi, đừng khóc,” giọng nói Long Mạc nghẹn ngào, mở rộng vòng tay, hắn nhẹ nhàng ôm lấy thân hình gầy yếu của Y Vân. Dưới ánh trăng mờ nhạt trong vắt, hai người tha thiết ôm chặt nhau. Bóng đêm như vậy vốn dĩ chỉ thuộc về hai con người yêu nhau, nhưng mà, một thanh âm không đúng lúc vang lên, mang theo kinh ngạc, mang theo trách mắng. “Mạc đệ, người đang làm cái gì vậy?” Long Mạc cùng Y Vân kinh hoàng đồng thời hướng ngoài sân nhìn tới. Trong sân, Long Phi dẫn theo mấy tiểu thái giám đứng cạnh rừng trúc. “Mạc đệ, người chẳng lẽ không biết nàng là phi tử đại ca của người.” Gương mặt Long Phi tái nhợt lộ ra nét cười lạnh lẽo. “Ta không phải phi tử của người!” Y Vân bình tĩnh lạnh lùng nói. “Vân nhi, phụ hoàng trước khi hôn mê nhất thời hồ đồ, lời của người người cũng tin sao, một lát ta sẽ xin phụ hoàng chấp nhận hôn lễ của chúng ta, người vẫn là phi tử của ta, vĩnh viễn sẽ không thay đổi.” Giọng nói Long Phi vẫn ôn hoà như vậy, trong đó còn chứa đựng vẻ sùng ái hết mực. “Người hèn hạ!” Y Vân tức giận nói. “Vân nhi, người sao có thể nói phụ quân như vậy?” Về mặt Long Phi vô tội nói, khuôn mặt tái nhợt như cũ về nên nét cười ấm áp, nhưng lúc này ở trong lòng Y Vân chỉ là sự chán ghét. Long Mạc nhẹ chau mày, nhìn Long Phi nói: “Đại ca, Vân nhi không muốn gả cho người, cần gì phải ép buộc như vậy?” “Ép buộc? Mạc, Đại ca khi nào ép buộc nàng? Nàng đã cùng Đại ca báai đường, chẳng lẽ, người muốn cùng Đại ca tranh phi tử sao?” Thanh âm Long Phi mơ hồ chứa đựng vẻ giận dữ. Nhìn thấy hình ảnh Y Vân cùng Long Mạc ôm nhau, chẳng biết tại sao, trong lòng lại nổi lên một cảm giác tức giận không thể kìm chế, lúc này đây, trông hắn thật giống với một phụ quân đang nổi máu ghen.

Chương 59: Tin tức của phụ thân

Ngay lúc này, trông hần không còn vẻ tao nhã, điềm tĩnh như ngày thường. Có lẽ đây mới là con người thật sự của hần, vẻ mặt dịu dàng ảm áp của hần chẳng qua chỉ là giả tạo. Y Vân thu lại tầm mắt, tâm tư đau thương. Thương Dung đại ca của nàng đã không còn sao? Nàng chưa sót cười, nụ cười vô cùng bi thương. “Thương Dung đại ca! Y Vân luôn xem ngươi là Đại ca đáng kính, ngươi chẳng lẽ không thể buông tha cho ta sao?” Y Vân biết mục đích của Long Phi, nàng không muốn nhìn thấy hần trách mắng Long Mạc, càng không muốn thấy huynh đệ bọn họ đối địch với nhau. Nhưng nàng biết, một mình nàng không thể ngăn cản được điều này. Nhưng nàng vẫn hy vọng Long Phi có thể buông tha cho nàng, buông tha cho Long Mạc. Đây lòng Long Phi khẽ động, Y Vân gọi hần là Thương Dung đại ca, nàng vẫn còn gọi Thương Dung đại ca? Cách xưng hô thế này làm suy nghĩ của hần có chút rối loạn, nhắc hần nhớ tới những ngày tháng ở Phồn Hoa Viên, khi đó, nàng luôn tùy ý nương tựa vào hần. Nhưng mà, hần lại lợi dụng nàng, hủy đi sự tin cậy thuần khiết của nàng. Buông tha nàng, nhìn nàng được gả cho Long Mạc, không thể nào? Đây chẳng phải là làm trái lại với dự tính ban đầu hay sao, không những không công kích được Long Mạc, thay vào đó còn cản lại chính mình. “Đại ca,” Long Mạc trầm mặc thật lâu, sau đó cũng lên tiếng, “Ngươi tội gì phải như vậy?” Long Phi kinh ngạc, đôi mắt âm u nhìn vào Long Mạc, ánh mắt kia trầm tĩnh như nước, thuần khiết vô cùng, dường như không hề chứa một chút tạp chất, cũng chính đôi mắt ấy đã khiến Long Phi hết sức hồ thẹn. Chẳng lẽ, hần đã biết? Biết mình đang luyện Băng Ngưng thần công? Mang theo mười phần nghi ngờ, Long Phi hỏi: “Lê nào, ngươi đã biết?” Long Mạc ngăn cản Long Phi lui về phía sau thái giám, nói: “Không sai! Ta sớm đã biết, cũng biết rằng môn công phu này của ngươi không thể bỏ dở giữa chừng, cho nên mới không có ngăn cản.” Quả thật, đây là tà công, nếu mà cứ chùng bỏ cuộc, sẽ bị hần độc phản công gây ra thương tích. Chỉ khi luyện thành thì mới có thể tùy ý sử dụng hần khí cùng độc khí trong người. Long Mạc, hần thật sự đã biết từ sớm sao? Vậy thì tại sao hần lại ra tay cứu giúp vào cái đêm bị ám sát? Hần không ngăn cản ta luyện công, chẳng lẽ vì nghĩ đến thân thể này ư, chẳng lẽ hần không sợ, bản thân ta một khi đã luyện thành công phu kia, sẽ chiếm lấy ngôi vị hoàng đế của hần, sẽ tổn thương đến hần sao? “Đại ca, ta thề rằng không tranh giành ngôi vị hoàng đế, cũng không muốn nhìn thấy ngươi tổn hại đến bản thân!” Dưới ánh trăng, ánh mắt Long Mạc xa xăm. Gió đêm từng hồi thổi tới, cả ba người như lặng yên trước gió. Im lặng. Chỉ có nhánh trúc nhẹ nhàng va vào nhau, phát ra âm thanh lách cách, càng lúc lại càng thêm cô quạnh. Lâu thật lâu, thanh âm Long Phi theo gió truyền đến. “Long Mạc, ta không cần ngươi thương xót, nếu còn xem ta là đại ca của ngươi, hãy chân chính cùng ta đồ sức, ta muốn đoạt lấy ngôi vị hoàng đế từ trong tay ngươi.” Long Phi quá mức cố chấp làm Long Mạc có chút lạnh lùng nói: “Hy vọng đại ca không tiếp tục làm hại đến người vô tội, Vân nhi thì có liên quan gì, ngươi không thể lại tổn thương đến nàng!” Ánh mắt Long Phi phức tạp liếc nhìn Y Vân, trong bóng đêm, nàng xinh đẹp mà hư ảo nhưng cũng lại chân thực nhất. Nàng thiện lương như vậy, sao có thể nói là tổn thương đến nàng? Mà cho dù như thế, hần cũng sẽ không bỏ qua, ai bảo Long Mạc yêu nàng. Nàng chính là nhược điểm, là điểm yếu của Long Mạc. Đã như thế, sao lại không lợi dụng chứ. Ánh trăng nhàn nhạt, vẻ kiên quyết và cố chấp hiện rõ trên gương mặt Long Phi. Bỏ xuống mặt nạ giả tạo, lúc này Long Phi chân thực đến đau lòng. “Mạc, ta sẽ không buông tay.” Cuối cùng, bọn họ nhìn nhau thật sâu, sau đó hần chậm rãi rời đi, biến mất trong bóng đêm. Bước chân của hần có chút loạng choạng, bóng lưng cô đơn nay lại càng thêm cô quạnh. Y Vân không hận Long Phi, chẳng biết vì sao, nhưng không thể hận. Nàng vẫn còn xem hần là Thương Dung đại ca ở Phồn Hoa Viên, nếu không phải sinh ra trong vương giả, nếu không phải bị sự ưu tú của Long Mạc che lấp, hần đã không trở nên như vậy. Trong bóng đêm, Long Mạc gắt gao cầm tay Y Vân thật chặt. Hần sợ, sợ nếu hần sơ ý buông tay, nàng sẽ biến mất một lần nữa, hay sẽ bị người khác cướp đi. “Nhan Y Vân nghe chỉ!” Thanh âm lạnh lạnh của thái giám phá vỡ sự yên tĩnh. Trong đêm, mấy thái giám thân mặc lam y, tay cầm đèn mang chiếu chỉ truyền đến. Y Vân cuống quýt xuống tiếp chỉ. “Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Truyền dân nữ Nhan Y Vân vào cung diện thánh, khâm thủ.” Giọng nói lạnh lạnh kéo dài rồi biến mất trong gió. Trong lòng Y Vân hốt hoảng, đúng như lời Quân Lăng Thiên nói, Hoàng thượng vừa mới tỉnh lại đã cho gọi nàng. Không biết, lần này đi là lành hay dữ? Số phận nào đang chờ đợi nàng. Nhưng, cho dù như thế nào, nàng cũng phải đi, không được chùn bước, lệnh vua không thể làm trái, huống chi, nàng rất muốn nghe thấy tin tức của mẫu thân từ hần. Dù cho, chỉ là một chút cũng được. Y Vân bình tĩnh, búi lại mái tóc, theo chân thái giám, cùng Long Mạc, hướng tâm cung Hoàng thượng đi đến. Vàng trăng lặng lẽ mỉm cười nhìn nhân gian, Y Vân thật không biết tới nay rồi sẽ còn xảy ra những chuyện gì. Long Ngâm Điện của Hoàng thượng, hiện tại hoàn toàn yên tĩnh. Lúc Y Vân bước vào thì Hoàng hậu cùng mấy vị phi tử cũng từ bên trong lui ra. Trong nháy mắt, Y Vân cảm thấy ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn nàng, có kinh hoàng, có ghen tỵ, có thờ ơ, nhưng hơn hết là sự oán hận. Y Vân chắc chắn nàng đã trở thành đối tượng căm thù của mọi người, trong lòng đột nhiên đổ mồ hôi lạnh. Nghĩ thầm ắt hẳn các vị phi tử từ đó đều cho rằng Hoàng thượng đã nhìn trúng nàng. Không nhìn được mim cười, nụ cười đáng chất trên đầu môi, lời nói của bậc quân vương thật nguy hiểm mà. Lão thái giám Kha Quý tiến lên nghênh đón, hần hình như sớm đã đoán ra Y Vân chính là tiểu nha hoàn trong Nguyệt Phủ. Nhìn thấy Long Mạc, hần mỉm cười nói: “Mạc Vương gia, xin người ra ngoài điện chờ, Hoàng thượng chỉ cho gọi Nhan cô nương. Xin Vương gia yên tâm! Sẽ không có việc gì.” Dường như hiểu được sự lo lắng của Long Mạc, hần chậm rãi nói. Long Mạc lui về phía sau, nhìn Y Vân khẽ gật đầu. Tâm cung Hoàng thượng được bày trí hoa lệ giàu sang, mùi được thảo hoà quyện cùng hương trầm tràn ngập, có mấy tiểu thái giám đứng hầu bên trong. Trên long sàng, màn trướng giăng cao, Y Vân nghĩ Hoàng thượng chắc là đang nằm trên giường, nhưng, khi lên nhìn về hướng đó, lại không thấy bóng người. Kha Quý ở một bên khẽ cười nói: “Hoàng thượng không ở phòng này, mời cô nương theo lão nô.” Y Vân theo sát bên Kha Quý, hướng hậu điện phía sau chủ điện bước đến. Cửa mở ra hậu điện kia rất là bí mật, được giấu sau giá sách. Y Vân kinh hãi, không tự chủ được liền nghĩ ngay đến mặt thất ngảm dưới đất của Long Phi, thầm nghĩ vị Hoàng thượng này không phải cũng giống với Long Phi chứ, có bí mật mà không thể cho ai biết. Hay là, hần muốn đem nàng giam giữ ở nơi này. Kha Quý nhìn ra sự lo lắng của Y Vân, mỉm cười nói: “Cô nương không cần quá lo sợ, Hoàng thượng không có ác ý gì, đây là nơi hoàng thượng gởi gắm tâm tư, người vào rồi sẽ hiểu.” Y Vân chậm chậm bước vào, vừa mới đi tới, liền bất động tại chỗ. Đây là một gian nhà không lớn không nhỏ, nhưng lại treo đầy bức họa một nữ tử. Từng bức họa từ trên xà nhà rũ xuống, lớn nhỏ đều hoàn toàn giống nhau. Mỗi bức tranh đều vẽ nên dung mạo của một nữ tử. Người vẽ tranh hần là một nghệ nhân hội họa tài hoa, đường nét lưu loát, bút pháp tinh tế, thần sắc xinh tươi. Nữ tử trong bức tranh một thân váy áo thuần khiết, khi đánh đàn, lúc chơi cờ, khi thì bắt bướm, lúc thì đọc sách, mỉm cười hay ưu sầu, dáng vẻ đều thướt tha, xinh đẹp không gì sánh được. Gió nhẹ nổi lên, tất cả bức họa từ từ khẽ động, trông chúng như đang sống dậy, vô cùng sinh động, ánh mắt người vì thế mà say mê không thể xa rời. Điều làm Y Vân hoảng sợ không phải vì bức họa, mà là người trong những bức tranh đó rất giống nàng, chính là mẫu thân của nàng Nguyệt Như Thủy. Ở Tả Tuyết Viện trong Nguyệt phủ, Y Vân đã từng thấy qua một bức họa của mẫu thân, không ngờ ở đây lại có cả một căn phòng chứa chân dung của người. Y Vân đang đắm chìm trong thế giới của mẫu thân. Bỗng nhiên một thanh âm ôn hoà truyền đến, “Ngươi rất giống nàng.” Y Vân lúc này mới phát hiện Hoàng thượng đang ở bên trong, ngồi bên cạnh thư án. Tuy thần sắc đau yếu, nhưng ánh mắt lại sáng ngời. Y Vân vội vàng thi lễ. Hoàng thượng khoát tay áo, nói: “Không cần, ở nơi này, ngươi không cần xem trẫm là Hoàng thượng, ta chỉ là một người trần mắt thịt mà thôi, đã mười mấy năm qua vẫn không thoát được việc bị—tình cảm—hành hạ.” Y Vân

ngắn ra, chẳng lẽ, Hoàng thượng thật sự có tình cảm với mẫu thân của nàng? Vị Hoàng thượng này, không phải hẳn đã ban cái chết cho mẫu thân sao? Nhưng mà, vì sao lại còn giữ lại nhiều bức họa của mẫu thân như vậy. Lẽ nào thật có tình ý với mẫu thân? Cũng có thể là không phải. Có một điều này mà con người luôn luôn mắc phải, cái ta không có được chính là cái tốt nhất. Hoàng thượng sau khi ban cái chết cho mẫu thân, liền hối hận không ngừng, cho nên mới tìm người vẽ ra nhiều bức họa như vậy, để xoa dịu nỗi lòng. “Người là nữ nhi của nàng?” Hoàng thượng bỗng nhiên bình tĩnh hỏi han. Y Vân có chút do dự, mẫu thân của nàng vốn là được hoàng thượng ban chết, nếu thừa nhận, chẳng phải nói rằng mẫu thân năm đó vẫn chưa chết. Nàng có nên thú nhận hay không đây? Nhìn thấy Y Vân không nói lời nào, Hoàng thượng nói: “Trẫm biết nàng không chết, nhưng lại chưa bao giờ biết nàng có một nữ nhi, nàng đã có con với hân! Nhan Hạo, người cuối cùng đã thắng ta nha!” Hoàng thượng từ từ nói, những lời này như trở về thời điểm mười mấy năm trước, nhẹ nhàng mà cô tịch. Mà con người hân, một thoáng liền giống như già đi mười mấy tuổi. Hoàng thượng thật sự biết mẫu thân không chết, điều càng làm cho Y Vân kinh ngạc chính là Hoàng thượng nhắc đến một cái tên xa lạ—Nhan Hạo! Y Vân ngắn ra, chẳng lẽ là tên của phụ thân nàng? Y Vân bây giờ mới biết họ của nàng thật sự là họ của phụ thân. Phụ thân là người như thế nào, xem ra Hoàng thượng cũng biết đến. “Hoàng thượng, người là nói, người kia chính là phụ thân ta? Hân là người nơi nào? Y Vân làm sao mới tìm được hân?” Y Vân nôn nóng hỏi qua, nàng thật không nghĩ tới, có thể biết được tên của phụ thân từ Hoàng thượng. Mẫu thân hân là đang ở cùng hân, nàng nhất định phải xuất cung, nhất định phải tìm thấy bọn họ. “Hoàng thượng, người nói gì đi!” Nhưng mà Hoàng thượng sau khi nói một câu kia, cũng không tiếp tục đáp lại Y Vân. Hai mắt chăm chú nhìn vào bức họa, tâm trí dường như đã rơi vào hố sâu hồi ức. Hoàng thượng hình như không chấp nhận được sự thật mẫu thân và phụ thân có hải tặc, đôi mắt chậm rãi nhắm chặt lại. Y Vân hoảng sợ, chẳng lẽ? Chẳng lẽ Hoàng thượng lại ngất đi? Bệnh của hân thật sự nặng như vậy sao? Ở Nguyệt phủ, Y Vân cũng từng nghe mọi người nói qua về Đương kim thánh thượng. Cho nên ở trong ấn tượng của nàng, Hoàng thượng cũng là người sáng suốt oai phong, lúc trẻ xông pha trận mạc, mở rộng biên cương. Vì sao, hiện tại tuổi vẫn chưa gọi là già, mà thân thể lại đau ốm như vậy. Bên trong chỉ có hai người bọn họ, nếu Hoàng thượng không tỉnh lại, chỉ sợ nàng lần này hết đường chối cãi, làm thế nào cũng không thoát khỏi việc bị Hoàng hậu gây khó dễ. E rằng Long Mạc sẽ lại bất chấp mọi thứ để bảo vệ nàng. Hoàng hậu kia nhất định sẽ đem nàng đánh đến chết. Kha Quý nghe tiếng Y Vân hô to, đi đến, cũng không có chút hoảng sợ, hình như đã quá quen thuộc. Gọi tới mấy tiểu thái giám, đỡ Hoàng thượng nằm lên long sàng. “Kha công công, Hoàng thượng là mắc phải bệnh gì?” Y Vân nghi hoặc hỏi. “Bệnh của hoàng thượng là bởi vì trước đây cùng một người loạn võ mà bị thương, cô nương có nguyện ý cứu Hoàng thượng?” “Y Vân làm sao có thể cứu Hoàng thượng? Y Vân không phải thầy thuốc. Nhưng nếu là việc Y Vân làm được, Y Vân nguyện hết sức giúp đỡ.” “Kha Quý tạ ơn cô nương, cô nương trái tim nhân hậu, không so đo thù hận trước đây. Kha Quý thỉnh cầu cô nương đến am ni cô trong cung mời một người. Người kia có khả năng cứu Hoàng thượng.” “Am ni cô? Kha công công, vì sao người để Y Vân đi, chẳng lẽ những người khác không thể sao?” Y Vân mơ hồ cảm thấy có chút khó hiểu, nếu đơn giản chỉ là đi mời người, ai đi mà không được, hơn nữa là tính mạng của Hoàng thượng, ai dám không tuân chứ? Kha Quý chậm rãi lắc đầu nói: “Mười mấy năm nay, không ai có thể mời được nàng. Nhưng nếu cô nương đi, có lẽ sẽ mời được.” Y Vân có chút mê muội, nàng chưa bao giờ vào cung, cũng không quen biết ai ở am ni cô, vì sao Kha Quý hết lần này đến lần khác nói nàng có thể làm được. Nhưng không biết vì sao, ánh mắt Kha công công lại khiến nàng tin tưởng, bệnh tình hoàng thượng lại nguy kịch như vậy, y vẫn không thể không đi. “Nhưng mà công công, Y Vân nên tìm người nào? “ “Vong tình!” Vong tình, chủ nhân của cái tên này nhất định từng có trắc trở trong tình cảm, nếu không sẽ không lấy một pháp danh như vậy. Nhưng con người thật sự có thể vong tình sao?

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Phá trận xin thuốc

Tiếng trống canh đêm từ trong bóng đêm dần truyền đến, tĩnh mịch mà xa xăm. Đã là canh tư, bóng tối cũng vì thế mà âm trầm hơn. Trong hoàng cung nơi nơi sớm đã tắt đèn, đôi mắt nhìn tới cũng chỉ thấy một màu đen kịt. Y Vân đáp ứng với lời thỉnh cầu của Kha Quý, nhưng nàng không biết am ni cô ở nơi nào, nên Kha Quý đã phải theo mấy tiểu thái giám đi trước dẫn đường. Khi vẫn còn chưa rời đi, bỗng nhìn thấy Long Mạc chậm rãi bước ra từ trong điện, dưới bóng đêm bạch y lại thêm phần nổi bật. Sắc mặt hân trầm mặc, chân mày khẽ chau, phát tay áo cho lui mấy tiểu thái giám kia, hân nhìn thật sâu vào Y Vân, ôn nhu nói: “Vân nhi, ta đi cùng người!” “Không cần đâu, người nên ở lại chăm sóc cho Hoàng thượng đi. Y Vân sẽ không có việc gì.” Dù gì Hoàng thượng vẫn còn đang hôn mê, nàng sao có thể để Đại ca ca và y nàng mà phân tâm. Trong bóng đêm, Long Mạc nhẹ thở dài một hơi, thông thả nói: “Phụ hoàng gần đây thường xuyên ngất xỉu, Kha công công đã nói tạm thời sẽ không có việc gì. Có bọn họ cùng ngự y bên cạnh, ta cũng yên tâm. Cái mà ta lo lắng chính là Vong Tình kia, bệnh của phụ hoàng, ngự y trong cung đều không có cách chữa trị, lẽ nào nàng lại có thể? Nếu thật sự lợi hại như vậy, tại sao, ta trước giờ chưa từng nghe qua?” “Đại ca ca, người không cần quá lo lắng, Thánh Thượng cát nhân thiên tướng *Y nói: Người hiền đức thì được trời giúp*, chắc chắn sẽ không xảy ra việc gì, nếu Kha công công đã nói nàng có thể trị hết bệnh cho hoàng thượng, ta nhất định sẽ tận lực mời nàng đến.” Nghe thấy một tiếng Đại ca ca từ Y Vân, đáy lòng Long Mạc có chút run động, hẳn đã đợi tiếng gọi Đại ca ca này từ lâu, cuối cùng rồi cũng chờ được đến ngày này. Tiếng Đại ca ca vừa êm dịu, lại nhẹ nhàng, tựa như giọng nói trẻ thơ, đã chạm đến tận đáy lòng thâm sâu của hân. Trong phút chốc, Long Mạc nhìn tha thiết vào Y Vân, như ngây dại. Hân không biết phía trước rồi sẽ có khó khăn, trắc trở gì đang chờ bọn họ, nhưng hân tuyệt đối sẽ không lùi bước. Hân muốn dùng năm tháng cả một đời để bù đắp cho những sai lầm mà hân đã phạm phải, hân muốn che chở cho nàng, bảo vệ nàng, hân muốn nàng mãi mãi không phải chịu bất cứ một tổn thương nào. “Ta sẽ đi cùng người, như thế sẽ nhanh hơn một chút.” Long Mạc nói xong, bước tới phía trước Y Vân, bỗng nhiên nở nụ cười quý quyết. Y Vân liền thấy hoa cả mắt, khi còn chưa tỉnh táo lại từ trong dáng vẻ tươi cười rực rỡ của Long Mạc, nàng đã cảm thấy chiếc eo của mình bị hân ôm lấy. Thoắt cái, Long Mạc đã ôm nàng nhảy lên nóc nhà, hướng phía Tây Bắc bay tới. Suy nghĩ bỗng nhiên quay cuồng, nhưng cảm giác bay đi thế này làm Y Vân rất sáng khoái, giống như một con chim tự do được bay lượn trên bầu trời. Gió vào ban đêm vốn rất lạnh, lướt vùn vụt qua hai bên gò má, nhưng khi tựa vào lồng ngực của Long Mạc, lại có cảm giác ấm áp và an tâm vô cùng. Bây giờ, chỉ có nàng cùng Đại ca ca, sẽ không có bất cứ một kẻ nào có thể quấy rầy bọn họ. “Sợ sao?” Long Mạc cúi đầu nhìn Y Vân, hỏi. “Không sợ!” Y Vân ngừng đầu, mỉm cười nói. Lướt đi trên mái nhà, trước mắt đều là ngôi lưu ly, dưới ánh sáng nhàn nhạt của vầng trăng, thật giống như đang đi trên sóng cao biển rộng. Cả một Hoàng cung rộng lớn đều thu hết vào trong tầm mắt. Bỗng nhiên, một ánh đèn le lói từ cung điện hướng đông vô tình rơi vào mi mắt. “Đại ca ca, ai ở trong cung điện kia? Đã trễ thế này mà vẫn còn sáng đèn.” Long Mạc hí hửng, chăm chú quan sát, nói: “À, là Ngọc Tuyền Cung nơi Hoàng tử Tinh Mang Quốc cư ngụ.” Tâm Y Vân hoảng hốt, Tinh Mang Quốc, vậy chính là nơi ở của Quân Lăng Thiên. Đột nhiên, Y Vân nghĩ tới thời điểm ở Khuynh Đình Sơn, Quân Lăng Thiên cũng ôm nàng nhảy xuống núi như thế này. Nhớ đến hân, sắc mặt Y Vân liền tối sầm lại, nàng vẫn chưa nói cho Long Mạc biết, người mặc tử y trong hôn lễ hôm nay chính là tên Quân Lăng Thiên từng bắt cóc nàng. Đang do dự không biết có nên nói cho hân biết hay không, Long Mạc đã nhận ra nét mặt Y Vân có chút bất thường, liền ôm nàng dừng trên một mái nhà. “Làm sao vậy, Vân nhi, người sợ sao?” “Không

phải, là ta là bỗng nhiên nghĩ tới một người.” Hay là cứ nói đi, không biết Tinh Mang Quốc và Quân Lãng Thiên có âm mưu gì, tốt hơn là Long Mạc nên đề phòng trước. Nghĩ đến đây, Y Vân kiên quyết nói: “Đại ca ca, người mặc tử y ở trên điện hôm nay chính là kẻ đã bắt cóc ta, Quân Lãng Thiên!” Long Mạc có chút kinh ngạc, “Vân nhi, người nói thật chứ?” “Là thật, hần và hoàng tử tinh mang quốc có quan hệ, ta nghĩ việc thành thân với Thanh Tâm công chúa cũng là có ý đồ.” Long Mạc nhẹ chau mày, đôi mắt hơi khép lại, hôm nay ở trên điện, hần đã cảm thấy người mặc tử y kia có chút quen thuộc, thật không ngờ hần ta chính là Quân Lãng Thiên. Chẳng trách, hần phải thị vệ điều tra khắp nơi, vẫn không tìm thấy kẻ khả nghi nào ở trong kinh thành, thì ra là trốn ở trong cung. Tinh mang quốc cùng Nam Long Quốc luôn có mối quan hệ thân thiết, không lẽ lần kết thân này cũng có mục đích đen tối gì sao? Tên Quân Lãng Thiên kia nhìn không giống người Tinh Mang Quốc, hần là thế nào với Tinh Mang Quốc? Lẽ nào thật sự là có âm mưu? Trong nháy mắt, mọi nghi vấn cứ lần lượt nổi lên. Không ngờ, tên ác ma bắt cóc Y Vân chính là hần? Lại không ngờ hần cũng là một nam tử khôi ngô tài giỏi như vậy. Đột nhiên, Long Mạc nhớ tới cái đêm hần cùng Quân Lãng Thiên quyết đấu, hần ta đã nói một câu: “Vân nhi của người? Rơi vào trong tay Quân mỗ ta, nàng vẫn còn là Vân nhi của người sao? Nàng sớm đã là nữ nhân của ta.” Nỗi đau trong lòng Long Mạc dần dần lan toả, đau đớn làm hần không thể thở nổi. Hần không biết, Vân nhi của hần bị cướp đi lâu như vậy, đã phải chịu đựng những khổ sở như thế nào, hần đau lòng, tự trách bản thân, bị thương, tức giận, tất cả những chuyện này đều là do hần, chính hần đã đem nàng trao cho tên ác ma kia. Long Mạc ôm chặt lấy Y Vân, sợ nếu lỡ buông tay, sẽ lại mất đi nàng. Sợ không cẩn thận, nàng liền bị kẻ khác cướp đi. “Đại ca ca, người làm sao vậy?” Y Vân bị Long Mạc ôm chặt đến không thở được, gương mặt ửng đỏ, nhỏ giọng hỏi. Ánh mắt Long Mạc hiện lên vẻ ác liệt, hần lạnh giọng nói: “Vân nhi, Đại ca ca nhất định sẽ bắt được tên ác ma dám khinh thường người, ta sẽ báo thù cho người.” Báo thù? Y Vân ngẩn ra, giết quân Lãng Thiên sao? Y Vân bây giờ mới phát giác nàng chưa bao giờ có ý muốn giết hần, mặc dù nàng là hận hần. Bản thân nàng vì sao lại mềm lòng với hần như vậy. Trong khi Y Vân vẫn chưa quên những nhục nhã mà hần đã gây ra cho nàng “Đại ca ca, thực ra hần cũng không làm gì ta, ta nghĩ hần bắt ta chẳng qua là muốn đổi đầu với người. Hần và người hình như là có thâm thù đại hận gì đó. Đại ca ca, người đã từng có lỗi gì với hần sao?” Long Mạc đắm chiêu, ở trong ký ức của hần, cũng chưa từng gặp qua hần ta. Hần khẽ lắc đầu, nhưng bất kể thế nào, sau này cũng phải đề cao cảnh giác. Long Mạc một lần nữa ôm lấy Y Vân, hướng am ni cô vọt tới. Một lát sau, am ni cô Tổ Tĩnh cũng hiện ra trước mắt. Thấp thoáng phía sau rừng trúc là từng gian nhà trong am, trước có vài gốc chuối tây, bàn trà cây hạnh, còn có hòn non bộ, mới nhìn qua thì rất đối bình thường, nhưng nếu tỉ mỉ xem xét, Y Vân liền kinh ngạc phát hiện ra, am ni cô này cùng cây cối, núi giả là có bao hàm trận pháp trong đó, mà lại đúng là loại Thập Tuyệt Trận trên sách của mẫu thân. Thập Tuyệt Trận? Nơi này sao có thể bày được Thập Tuyệt Trận? Chẳng biết tại sao, đáy lòng nàng vụt qua một cảm giác vui sướng cùng run rẩy. Y Vân bước nhanh hai bước, đứng ở phía trước am. Đề nén kích động trong lòng, cao giọng hô: “Xin hỏi Vong Tinh tiên bối có ở đây không?” Hoàn toàn yên tĩnh, không hề có tiếng đáp lại, chỉ có tiếng lá cây xào xạc trong gió. Thời điểm đêm tối mù mịt thế này, ắt hẳn họ đã sớm đi ngủ. “Vân nhi, nghe ý tứ của Kha công công, vị Vong Tinh này đúng là rất khó mời. Có lẽ họ không quan tâm đến chúng ta, không bằng ta trực tiếp gõ cửa đi.” Long Mạc nói xong, tiến lên phía trước hai bước. “Không thể!” Y Vân khẩn cấp hô, nhưng đã trễ. Long Mạc đã sắp rơi vào trong Thập Tuyệt Trận. Y Vân lo lắng không thôi, vội vàng nghiêng mình lách trận, nhưng vướn phải góc áo của Long Mạc, trong lúc hấp tấp cả hai cùng nhau tiến vào Thập Tuyệt Trận. Phía trước tức khắc liền xuất hiện một luồng gió kỳ lạ, bốn phía sương mù bao phủ, ánh trăng trên bầu trời cũng trở nên tối tăm. Khung cảnh huyền ảo, lúc ẩn lúc hiện, lúc trước chỉ có vài gốc hạnh cùng núi giả thoáng chốc đã biến ảo khôn lường thành vô số bóng hình. “Vân nhi, không xong rồi, chúng ta đã xâm nhập vào trận.” Long Mạc trầm giọng nói, nắm chặt lấy cổ tay Y Vân. Y Vân không chút kinh hoàng, nhắm lại đôi mắt. Cẩn thận nhớ lại cách bày bố Thập Tuyệt Trận. Một lát sau nàng dần mở mắt, xác định vị trí đang đứng, sau đó từng bước tìm ra đường thoát. Dẫn đường cho Long Mạc, đi vài bước về hướng đông, lại mấy bước qua hướng tây, rồi bước vài bước theo hướng bắc. Chỉ trong chốc lát, bọn họ men theo con đường thoát thân, tiến đến trước cửa am. “Vân nhi, làm sao người lại có khả năng phá trận?” Long Mạc kinh ngạc nhìn gương mặt trắng tinh như nước của Y Vân, hỏi. “Y Vân đã từng xem qua trận này.” Y Vân thông thả nói. “Các người làm sao có thể phá được Thập Tuyệt Trận?” Bỗng nhiên một giọng nói nhẹ nhàng trong suốt truyền đến. Y Vân quay đầu, chỉ thấy dưới ánh trăng nhàn nhạt, một nữ ni áo vải lặng yên trước gió. Trong khoảnh khắc này, khung cảnh xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, riêng chỉ có tiếng gió thổi vi vu, hai người im lặng nhìn nhau. Nữ ni kia không xinh đẹp, trên mặt nàng có một vết sẹo quái lạ, nó đã phá huỷ đi gương mặt của nàng, nếu không có vết sẹo kia, có lẽ nàng cũng là một nữ tử tuyệt mỹ. Bù lại nàng có một khí chất thanh tao. Làm cho người khác nghĩ ngay tới sắc trời trong vắt cùng ánh trăng lạnh lùng, trông rất xa xăm, mỏng lung, mà thanh khiết. Nàng lặng lẽ nhìn Y Vân, nét mặt tuy rằng không có biểu cảm gì, nhưng ánh mắt lại như tràn ngập từng trận sóng to gió lớn. “Người? Là ai?” “Thật lâu sau Y Vân chậm rãi nói, thanh âm có chút run rẩy, nữ ni này mang đến cho nàng cảm giác rất là thân thuộc. “Bản ni Vong Tinh! Không biết hai vị thí chủ đêm khuya đến thăm, là có chuyện gì?” Vị nữ ni áo vải kia bình tĩnh nói, thanh âm ngân nga. “Bệnh tình Hoàng thượng nguy kịch, chúng ta đến là để cầu tiên bối ra tay cứu giúp.” Long Mạc nhìn thấy không khí kỳ lạ giữa hai người, từ từ nói. “Xin tiên bối cứu giúp Hoàng thượng.” Y Vân nhìn sâu vào đôi mắt nữ ni. Đôi mắt kia trong suốt, dịu dàng như vậy, làm cho Y Vân có một cảm giác ấm áp vô cùng. Nàng chậm chạp thờ dài một hơi, nói: “Bệnh tình của hần lại tái phát à?” Vậy là nàng rất quen thuộc với căn bệnh của hoàng thượng. “Các người chờ một lát.” Nói xong, liền bước vào trong sân, nhổ lên vài gốc dược thảo. Lấy ra một chiếc chài giã thuốc, nhẹ nhàng giã, mài, nghiền, thời điểm nàng làm tất cả những chuyện này, động tác thông thả nhưng thuần thực, sau đó từ trong phòng mang ra một viên thuốc, trộn với thảo dược giã nhuyễn kia, rồi vo tròn lại. Nhẹ nhàng đưa cho Y Vân, nói: “Dùng nước uống vào.” Sau đó chẳng nói thêm một lời, chậm rãi đi vào trong am. Long Mạc và Y Vân nhìn nữ ni kia làm xong toàn bộ, bọn họ thật không ngờ rằng, không phải mất một câu một chữ nào cũng có thể xin được thuốc.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 61: Đối thủ cả đời

Thuốc của Vong Tinh quả nhiên linh nghiệm, Hoàng thượng sau khi dùng qua, từ hôn mê đã chuyển thành một giấc ngủ yên ổn. Đôi mày nhíu chặt của Long Mạc cuối cùng cũng giãn ra, nụ cười yếu ớt như trút được gánh nặng thoáng hiện bên vành môi. Kha Quý cũng vô cùng vui mừng, đuôi lông mày nơi khóe mắt như tràn ngập ý cười, hần hướng Y Vân nói: “Cô nương chính là ân nhân cứu mạng của Thánh Thượng. Khi Hoàng thượng tỉnh lại, người chắc chắn sẽ ban thưởng xứng đáng cho cô nương.” Y Vân cũng vì hoàng thượng mà vui mừng, nhưng lúc này trong lòng nàng còn bị vướng mắc bởi những nghi hoặc về vị nữ ni kia. Những nghi ngờ này cứ như cây cỏ mùa xuân sau cơn mưa, phát triển ngày càng mạnh mẽ. Vị nữ ni kia, nếu theo những gì Kha Quý nói thì rất khó mời được, nhưng vì sao khi nàng đi thì lại dễ dàng như vậy, không hề tốn một chút công sức nào cũng lấy được thuốc. Nữ ni kia bày bố được Thập Tuyệt Trận, mà trận pháp này mẫu thân cũng có thể khởi động. Trên mặt nàng có một vết sẹo, nên không thể nhìn rõ khuôn mặt trước đây, nhưng khí chất lại thanh cao, động tác lại phóng khoáng như vậy. Gặp qua nàng, thì trong lòng Y Vân liền có một cảm giác mãnh liệt, thật không hiểu được, dường như sinh mệnh của hai người cùng hoà chung một nhịp thở. Chẳng lẽ, nàng là mẫu thân của mình? Nhưng mẫu thân tại sao lại ở trong cung?

Người không phải đang ở cùng với phụ thân sao? Y Vân vẫn không thể quên được ánh mắt như chứa ngàn sóng gió kia, có thể thấy được nàng cũng rất là kinh ngạc. Nếu thật là mẫu thân, nàng đáng lẽ phải nhận ra Y Vân chứ, vì sao lại giống như không hề quen biết thế kia? Y Vân liếc nhìn nét mặt tươi cười của Kha công công, vị công công này thật sự rất là cảm kích nàng nha. Nhớ lại lúc thấy nàng ở Nguyệt phủ, hẳn đã kinh ngạc rất nhiều. “Kha công công, người nói Vong Tinh rất khó mời, nhưng tại sao Y Vân lại dễ dàng xin được thuốc, người có thể nói cho Y Vân được không, vị Vong Tinh kia và Y Vân thật ra có quan hệ như thế nào?” Kha Quý không hề đoán được, Y Vân sẽ trực tiếp hỏi qua, sau một lúc lâu liền đáp: “Cái nghi vấn này tốt hơn vẫn là chờ lúc Thánh Thượng tỉnh lại, tự mình sẽ giải thích với cô nương.” Y Vân có điều thỉnh cầu, Y Vân muốn ở tại am ni cô, sau khi hoàng thượng tỉnh lại, xin Kha công công thay Y Vân nói với Hoàng thượng.” Dù sao thân phận trước mắt của Y Vân có chút rối rắm, không thể tiếp tục giả dạng thái giám, cũng không thể làm cung nữ, lại càng không phải phi tử, ở lại am ni cô chính là lựa chọn tốt nhất. Hơn nữa, nữ ni kia cuối cùng là ai? Nàng còn muốn biết rõ thực hư. “Muốn ở lại am ni cô, Nhan cô nương chỉ cần được sự đồng ý của Vong Tinh, không cần phải thông qua Thánh thượng, nếu cô nương đã có thể xin được thuốc từ chỗ Vong Tinh, như vậy nàng nhất định sẽ đáp ứng nguyện vọng của cô nương.” Kha Quý tỉnh tể nói. Long Mạc nghe vậy, sắc mặt trầm xuống, nhẹ giọng nói: “Vân nhi, người làm sao có thể ở lại trong nội đường của hoạn quan? Tốt nhất nên trở về Vương phủ của ta đi, Đình Lang cùng mẫu thân người rất là nhớ người đấy.” Y Vân nhẹ nhàng cười, nụ cười thê lương chua xót. Nàng sao lại không nhớ đến đường nương cùng Đình Lang ca ca, nhưng Vương phủ của Long Mạc nàng không thể đến, hẳn vừa mới nạp phi, còn là biểu tỷ của nàng, cho dù hoàng thượng nói hôn lễ này không tính, bọn họ tốt hơn hết là không nên đi. Huống chi, ở trong cung có thể biết được tin tức của mẫu thân và phụ thân, bất kể như thế nào hiện tại nàng cũng sẽ không rời đi. “Không, Y Vân ở lại am ni cô là thích hợp nhất, Đại ca ca đừng ngăn Vân nhi nữa.” Y Vân chậm rãi nói, thanh âm chứa đựng vẻ kiên quyết không rời. Y Vân cực kỳ cố chấp nên Long Mạc chỉ còn cách bất đắc dĩ mà chấp nhận. Ra khỏi Long Ngâm Điện, chỉ thấy một tia sáng bừng lên ở phương Đông, đêm đen đã trôi qua, bình minh dần hé lộ. Giăng co hết cả đêm, Y Vân thật sự mệt mỏi. Long Mạc cho gọi mấy thị vệ trong cung, không biết là nói cái gì, thị vệ kia liền vội vàng rời khỏi. Trong lòng Y Vân có chút chấn động, Đại ca ca muốn làm cái gì? Đêm qua nàng đã báo cho Long Mạc biết về chuyện Quân Lăng Thiên, hay là? Hẳn muốn bắt giữ Quân Lăng Thiên? “Đại ca ca, người muốn làm cái gì?” “Không làm gì cả, Vân nhi, ta đưa người tới am ni cô để nghỉ ngơi.” Long Mạc xoay người, nhẹ nhàng cười, bạch y dưới ánh bình minh như được bao phủ một tầng ánh sáng nhàn nhạt, khuôn mặt của hắn cũng thêm phần anh tuấn thoát tục. “Đại ca ca, người — không cần phải giấu ta, người muốn làm gì Quân Lăng Thiên?” Y Vân nhẹ giọng hỏi. Sắc mặt Long Mạc khẽ biến đổi, đôi mắt hiện lên một tia hàn ý, mỗi khi nghe tới tên Quân Lăng Thiên, tâm tư liền đột nhiên chua xót. “Vân nhi, cho dù như thế nào, ta cũng phải gặp hắn. Người đã mệt mỏi cả đêm, trước tiên ta đưa người đến am ni cô nghỉ tạm, nữ ni kia còn không biết có chịu lưu lại người hay không?” Y Vân chậm rãi gật đầu, việc trừng phạt tên Quân Lăng Thiên kia là đúng, nàng không phải là rất hận hắn hay sao? Hai người lặng lẽ đi tới am ni cô. Sắc trời đã tờ mờ sáng, Thập Tuyệt Trần ở am ni cô sớm đã được giải trừ, cảnh sắc nơi đây lúc này thật đẹp. Khung cảnh này không hề được chạm khắc tỉ mỉ nhưng lại vô cùng tuyệt đẹp. Từng gốc cây lê cây hạnh được đâm chìm trong ánh nắng ban mai, đặc biệt rực rỡ. Dưới tàng cây là những bụi hoa không tên, mảnh mai trong gió. Sắc màu tuy không tươi đẹp, hình dáng lại càng thua kém Mẫu Đơn, Phù Dung, nhưng Y Vân biết chúng đều có công dụng, bởi vì đó đều là dược thảo. Những loại hoa cỏ đó đều tương tự với các dược thảo ở trong Tả Tuyệt Viện. Ở một góc tường, Y Vân còn đã phát hiện một gốc hoa mặc sắc, vẫn còn điểm vài hạt sương, lay động trong gió. Đúng là đại nhan quả phụ, là loại dược thảo gây ra hiện tượng chết giả. Trái tim Y Vân không kìm chế được mà đập liên hồi, nước mắt cứ như sương mù che khuất đôi mắt, là mẫu thân, nhất định là mẫu thân. Y Vân tiến bước thong thả vào trong am, nhưng mà động tác có nhẹ nhàng bao nhiêu vẫn không giấu được vẻ khẩn trương ở trong lòng. “Nhan Y Vân xin cầu kiến Vong Tinh tiên bối.” Không khí tĩnh lặng trôi qua, trong am truyền ra giọng nói êm ái thanh nhã của Vong Tinh, “Vào đi.” Long Mạc nhìn dáng vẻ Y Vân thong thả mà đình trệ, trong lòng lướt qua một tia nghi hoặc, Vân nhi của hắn, hình như có tâm sự gì nặng trĩu. Trên người Vân nhi, cũng có không ít bí mật. Đứng lặng một lát, nhìn thấy Y Vân bình yên bước vào am ni cô, Long Mạc xoay người rời đi. Hẳn muốn đi gặp tên ác ma bất cộc Vân nhi, hi vọng hắn ta vẫn còn ở trong cung, chưa có chạy trốn. Ngọc Tuyền Cung. Ánh mặt trời phương Đông dần nhô lên, ánh nắng rực rỡ soi rọi khắp nhân gian, cũng chiếu sáng lên người vị hoàng tử Tinh Mang Quốc Tuyệt Lạc Ân. Lúc này tâm tình của hắn rất tốt, thời tiết hôm nay lại đẹp như vậy, hẳn lại có thể cùng người trong lòng — Thanh Tâm công chúa đi du ngoạn. Nhớ đến đôi lúm đồng tiền như hoa của nàng, vành môi Tuyệt Lạc Ân lại vẽ nên một đường cong thật dài. Ngáp một cái, duỗi thân một chút, nhìn hoa và cây cảnh trong viện cười ha ha, khẽ ngâm: “Phù sinh trường hận hoan du thiếu, Khẳng ái thiên kim khinh nhất tiếu.” *Thoảng vui để lăm ẽ chề, Nghìn vàng chẳng tiếc, mà mê nụ cười* (1) “Hay cho một câu Khẳng ái thiên kim khinh nhất tiếu, hoàng tử thật có nhã hứng mà.” Một thanh âm trong suốt, lạnh như băng nói. Tuyệt Lạc Ân quay đầu nhìn lại, nhìn thấy một bạch y công tử anh tuấn từ trong ánh nắng ban mai đi đến, tia sáng mặt trời soi sáng trên người hắn, trông hắn như bước ra từ trong không khí, siêu phàm thoát tục. Trên mặt hiện ra một nụ cười nhẹ, nét cười tuy thanh khiết nhưng bởi vì khuất sáng, nên gương mặt có chút u tối, làm vẻ tươi cười đó thoát nhìn có chút lạnh lẽo. Là Nhị hoàng tử của Nam Long Quốc Long Mạc, phía sau là mấy thị vệ đi theo. Tuyệt Lạc Ân cuống quýt thu hồi dáng vẻ lười biếng, mỉm cười ngênh đón. “Tham kiến Mạc Vương gia, Vương gia đại giá quang lâm, thật là thất kính.” “Hoàng tử không cần phải khách khí.” Long Mạc nhàn nhã nói, dáng vẻ tươi cười như ánh mặt trời vừa mọc, vô cùng rực rỡ. “Vương gia mời vào trong điện.” Tuyệt Lạc Ân thật cẩn thận nói, hắn biết Thanh Tâm công chúa đối với Nhị ca cực kỳ kính yêu, hẳn quyết không thể mạo phạm đến ca ca của nàng. Nhưng mà vị Nhị hoàng tử này luôn có thái độ lạnh lùng với hắn, hôm nay không biết đến thăm là có chuyện gì. Long Mạc không nói một tiếng đi vào trong điện, thân nhiên ngồi lại, toàn thân tỏa ra một luồng khí lạnh lùng, đôi mắt đen tuyền của hắn chăm chú nhìn vào Tuyệt Lạc Ân. Tuyệt Lạc Ân không khỏi có chút hoảng sợ. “Không biết Vương gia sáng sớm hạ cố đến Ngọc Tuyền Cung, là có chuyện gì?” Tuyệt Lạc Ân hỏi qua, thật sự là đoán không ra mà. “Cái người mặc tử y kia có phải là thị vệ của người? Chẳng biết có thể mời ra đây không?” Long Mạc hồ hững nói. Tuyệt Lạc Ân sững sốt, lập tức nói: “Người mặc tử y? Người Vương gia nói đến là Quân? Hẳn sao lại là thị vệ của ta, hẳn là một bằng hữu.” Nói xong, hướng tùy tùng bên người nói, “Các người đi mời Quân công tử!” “Không cần mời, ta đã tới!” Bỗng nhiên một thanh âm nhẹ nhàng mà ta mà bay tới. Long Mạc quay đầu, nhìn đến cửa đại điện, một thân ảnh cao lớn khôi ngô an nhàn đứng đấy, đúng là quân Lăng Thiên. Vẻ mặt hắn lim dim buồn ngủ, dáng vẻ lười biếng. “Đoán rằng sáng nay Vương gia nhất định sẽ đại giá quang lâm, cho nên Quân mạo mạo nhanh chân đến đây tham kiến.” Quân Lăng Thiên thong thả nói, bên môi vẽ ra nét cười sáng lạn. Long Mạc từ trên ghế đứng dậy, ánh mắt bình tĩnh nhìn thẳng vào Quân Lăng Thiên. Trong nháy mắt, giữa hai người hiện lên muôn ngàn sóng to cuộn trào. Nam tử này, không giống với tên ác ma trong tường tượng, trên người hắn có một loại khí chất trời sinh cao quý. Giọng nói của hắn tuy hồ hững, nét mặt tươi cười nói chuyện, nhưng Long Mạc vẫn cảm thấy được hận ý của hắn, như được ẩn giấu bên dưới mạch nước ngầm. Hắn cướp đi Vân nhi, hẳn có ý ra mặt đối đầu, vậy thì lý do là gì? Không nhớ được trước đây bản thân đã đắc tội gì với hắn. Quân Lăng Thiên cũng bình tĩnh quan sát nam tử trước mặt này, anh tuấn phóng khoáng, khí chất bất phàm, võ công cao cường, trọng tình trọng nghĩa. Nếu không phải vì số mệnh trên người, có lẽ cả hai đã trở thành bằng hữu với nhau, tâm đầu ý hợp. Nhưng mà, kiếp này chỉ sợ là không có khả năng, trời đã định, bọn họ suốt đời này chỉ có thể là đối thủ. Đối thủ cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Lăng Thiên bị bắt

Trong am ni cô là một khoảng không yên lặng trang nghiêm, ở giữa đại điện, bức tượng Quan Âm tay cầm bình nước Cam lồ, thanh nhả Ánh mặt trời đỏ mang ánh sáng xuyên thấu qua khung cửa sổ, được chạm khắc tinh xảo ở am ni cô, bên trong điện thoáng thấy mấy nữ ni đang cầu nguyện buổi sáng. Các nàng đều một thân áo vải, hai mắt nhắm nghiền, chắp tay trước ngực, yên lặng cầu nguyện. Y Vân đứng lặng một bên, tâm tình kích động dần bình tĩnh trở lại. Mẫu thân, vị nữ ni có vết sẹo trên mặt kia chính là mẫu thân sinh ra nàng sao? Là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ năm đó ư? Là người trong bức họa của Hoàng Thượng sao? Chân dung nàng bạch y thuần khiết, gương mặt trong suốt như mặt nước, thần thái thông minh, khí chất thanh cao, đôi má lúm đồng tiền như hoa như ngọc. Lúc này, áo váy tơ lụa đã đổi thành áo vải của nữ ni; trên bàn tay thon nhỏ là chuỗi tràng hạt bồ đề, đang chắp tay trước ngực; dung nhan rực rỡ như hoa giờ đã bị hủy hoại bởi một vết sẹo thật dài; sự cơ trí cùng bình tĩnh được giấu đi dưới đôi mắt thanh tịnh ấy. Mười mấy năm trôi qua, những ngày tháng đó như bị chìm sâu dưới đáy sông, không chỉ thay đổi dung nhan bên ngoài mà cả bên trong của nàng. Rốt cuộc thì năm đó đã xảy ra chuyện gì? Mẫu thân vì sao lại xuống tóc làm ni cô, trốn ở trong cung? Vì sao trong suốt mười mấy năm cũng không liên lạc với người thân? Mẫu thân tại sao lại lấy pháp danh là Vong Tĩnh? Vết sẹo trên mặt là thế nào? Năm đó nười sao phải giả chết một lần nữa, đem nữ nhi giao cho đường nương chăm sóc? Vì điều gì mà mẫu thân không ở cùng với phụ thân? Những câu hỏi liên tiếp quanh quẩn trong đầu Y Vân không rời. Mãi cho đến khi các nàng làm xong buổi cầu nguyện sáng, mãi cho đến khi Y Vân đi tới trước căn phòng của Vong Tĩnh. Hai người ngồi đối diện với nhau, phía trước sớm đã có một tiểu ni cô dâng trà. Luôn khí bay lên lượn lờ như sương mù che khuất đôi mắt Y Vân, trên mặt nước là từng lá trà xanh biếc tươi mát dập dềnh, lượn vòng quanh nhau. Có năm mơ cũng không nghĩ đến, sẽ gặp mẫu thân ở trong cung, càng không thể tưởng, sẽ cùng mẫu thân ngồi ở am ni cô mà uống trà. Trong hoàn cảnh này, Y Vân thật không biết vị trà như thế nào. Vong Tĩnh ngồi ngay ngắn, sắc mặt trầm tĩnh, yên lặng không nói, khuôn mặt nàng ở giữa làn hơi nước vẫn vút lại thêm phần mờ hồ, làm cả thân người nàng nhìn qua có chút mờ ảo. Đôi mắt nàng như mặt nước bị sương mù bao phủ, khiến Y Vân không thấy rõ cảm xúc trong ánh mắt ấy. Từ trên cổ tay Y Vân chậm rãi tháo ra chiếc vòng tay kia—chiếc vòng tay bằng vàng có khảm ngọc mà mẫu thân để lại, đặt lên bàn gỗ. Sau đó hỏi: “Không biết tiền bối có nhận ra vòng tay kia không?” Vong Tĩnh nhìn thấy chiếc vòng, sắc mặt khẽ thay đổi. Đôi tay nàng run run, nhẹ nhàng cầm lấy vòng ngọc, tỉ mỉ nhìn qua. Thật lâu sau, đặt vòng ngọc xuống, đôi mắt bình tĩnh nhìn về phía Y Vân, nhưng trong đáy là muôn vạn ngọn sóng cảm xúc—đạt dào. “Người chính là mẫu thân của ta! Phải không?” Vị nữ ni không nói một lời, chắp tay trước ngực, đôi mắt nhắm chặt. “Có phải người đã sớm nhận ra Vân nhi?” “Mẫu thân, vì sao người không muốn nhận Vân nhi?” “Mẫu thân, người có biết Vân nhi nhớ người như thế nào không?” “Mẫu thân, người có biết bà ngoại bởi vì nhớ nhưng mà tóc đã bạc trắng không?” “Mẫu thân, người có biết Vân nhi đã phải khổ sở ra sao không?”—————Lời nói Y Vân lúc đầu thì nhẹ nhàng êm dịu, sau trở nên nghẹn ngào nức nở. Vong Tĩnh cuối cùng cũng chậm rãi mở mắt, sắc mặt tuy rằng lạnh nhạt, nhưng đã có vài phần hiền từ, đôi mắt như ngân lệ. Y Vân nhẹ nhàng bước đến bên người, vui vẻ nở nụ cười, đôi mắt cong cong như ánh trăng nhẹ dịu, nàng vươn đôi tay mượt mà như ngọc ôm lấy, nép đầu vào lồng ngực của mẫu thân. Vong Tĩnh khẽ lướt bàn tay run rẩy vỗ về mái đầu Y Vân. “Vân nhi, người thật sự là Vân nhi của ta sao?” Nước mắt vui mừng không ngừng rơi xuống Vong Tĩnh cuối cùng vẫn không thể vong tĩnh. Ngọc Tuyền Cung Long Mạc bình tĩnh nhìn thẳng vào Quân Lăng Thiên, chậm rãi nói: “Người là Quân Lăng Thiên?” “Không sai! Tại hạ chính là Quân Lăng Thiên.” Quân Lăng Thiên mỉm cười nói. “Người vì sao cướp đi Y Vân?” Long Mạc lạnh lùng hỏi. Đôi mi Quân Lăng Thiên hiện lên một chút tà ma, “Vương gia! Thật là oan uổng cho tại hạ, tại hạ vẫn chưa cướp Y Vân, chính là người cố gắng đem nàng nhét vào trong tay tại hạ.” Ánh mắt Long Mạc ngưng đọng, tiếng nói trầm trầm mà lãnh đạm, “Vậy người vì sao cướp đi Nguyệt Hạ Hương?” “Không sai, ta là cướp đi nàng, người không phải đã dùng tiểu nha hoàn kia đổi về nàng sao, chẳng lẽ Vương gia muốn tính nợ cũ với Quân mô? Ah! Ta sao lại quên mất, Nguyệt Hạ Hương hôm nay đã là phi tử của người! Phu quân vì thế tử mà đến đòi chút công bằng cũng là đúng đi.” Về mặt Lăng Thiên thờ ơ như không, bên môi khẽ hiện lên nét cười. “Quân Lăng Thiên,” Long Mạc lạnh lùng nói: “Bỏ vương hồi người, chúng ta đã từng quen biết nhau sao?” Quân Lăng Thiên nghe vậy, sắc mặt liền tối sầm lại, đôi mắt phát ra hàn ý, hần chậm rãi nói: “Chưa từng quen biết!” “Chưa từng quen biết sao?” Long Mạc nhìn sắc mặt hần tối tăm, liền hiểu ra mọi chuyện. Quân Lăng Thiên là hần hần, nhưng hần vẫn không biết là bản thân đắc tội với hần ta khi nào. Rốt cuộc hần là ai? Nhưng bất kể như thế nào, trong cung này quyết không cho phép tồn tại một kẻ thù địch như hần. Nét mặt đanh lại, ra lệnh: “Người đâu!” Vài thị vệ xuất hiện, vây quanh Quân Lăng Thiên. “Đắc tội!” Long Mạc lạnh giọng nói. Quân Lăng Thiên nhìn đám thị vệ vây quanh mình thì ha hả cười, về mặt tự do tự tại, hần mỉm cười nhìn Long Mạc nói: “Vương gia hôm nay bắt Quân mô, chỉ sợ ngày sau sẽ phải người đến thả ta.” Long Mạc lạnh lùng nói: “Sẽ không!” Quân Lăng Thiên không có ý định chạy trốn, đã ở trong cung này, hần có chạy cũng không thoát. Hần cũng không có phản kháng, hần biết bản thân không phải là đối thủ của Long Mạc cùng đám thị vệ này. Cho nên hần tự nguyện khoanh tay chịu trời. Tuyết Lạc Ân vốn thấy hai người họ vui vẻ trò chuyện với nhau, thật không ngờ bỗng cổ bỗng nhiên xuất hiện. Hần lo lắng nói: “Vương gia, Quân là bằng hữu của ta, hần không phải người xấu, Vương gia vì sao bắt hần? Vương gia có thể nê mặt ta, thả hần không?” Tuyết Lạc Ân thật sự không hiểu nổi người Nam Long Quốc, sắc mặt thay đổi bất thường, so với trò tay còn nhanh hơn, làm cho người khác không kịp phản ứng. “Vương gia, đây là vì sao?” Từ cửa đại điện, một giọng nói trong trẻo như tiếng chuông ngân truyền đến. Một thân ảnh đó tươi hồng như xuất hiện. Chính là công chúa Tuyết Mạn La, rõ ràng là vừa mới ngủ dậy, đôi mắt lim dim. Nhưng khi nhìn thấy Quân Lăng Thiên bị bắt, đôi mắt tím thắm của nàng đột nhiên mở to, chiếc roi trong tay cũng run lên nhẹ nhẹ. “Thiên ca ca, có chuyện gì vậy?” Long Mạc không nói gì, tính khí vị công chúa này hần cũng biết qua, nhưng mà hôm nay ai cũng đừng mơ tưởng có thể cứu thoát Quân Lăng Thiên. Quân Lăng Thiên xảo quyết cười, nhìn Tuyết Mạn La chớp chớp mắt, “A La, đại ca có lời muốn nói với người.” Tuyết Mạn La đi tới, Quân Lăng Thiên khẽ nói vài câu vào tai nàng. Tuyết Mạn La liên tục gật đầu, sắc mặt có hơi dịu đi. Đám người áp giải Quân Lăng Thiên ra khỏi Ngọc Tuyền Cung. Mặt trời đỏ rực treo trên cao, khó mà có được một ngày đẹp như hôm nay. Ánh mắt Long Mạc và Quân Lăng Thiên bị bóng dáng một nữ tử bạch y ở phía xa chạy tới hấp dẫn. Nàng từ trong ánh nắng ban mai vội vàng lao tới, bởi vì chạy quá sức, khuôn mặt của nàng ửng đỏ, như một đoá hoa yêu kiều. Gần đến nơi, nàng tựa vào gốc cây bên đường thở gấp, trên trán mồ hôi lấm tấm. Nàng là Y Vân. Trong lúc ở am ni cô nhận mặt với mẫu thân, nàng bỗng nhiên nhớ tới Long Mạc muốn bắt Quân Lăng Thiên. Tâm liền đập nhanh không ngừng, không thể nào ổn định, nàng không biết vì sao lại sốt ruột như vậy, chỉ biết là nàng rất là lo lắng. Nàng biết nếu Long Mạc đến bắt Quân Lăng Thiên, hai người ắt hẳn sẽ đánh nhau, nàng không muốn nhìn thấy cảnh tượng đó. Nàng sợ Long Mạc bị thương, nàng cũng không muốn Quân Lăng Thiên bị thương. Nhìn thấy Quân Lăng Thiên bị đám người áp giải, Y Vân sùng sốt. Ác ma này, sao lại bị bắt? Làm sao có thể? Đêm đó, nàng rõ ràng nhìn thấy Long Mạc và Quân Lăng Thiên quyết đấu, công phu hai người ngang nhau, tại sao chỉ trong một lát đã bị bắt giữ thế này. Tên ác ma này cuối cùng đã bị bắt, sao trong lòng nàng lại không cảm thấy một chút vui mừng? Hần vì sao không trốn? Không biết tại sao, khi nhìn vào ánh mắt Quân Lăng Thiên, Y Vân cảm thấy có chút áy náy. Hần là ác ma, không có chuyện ác nào mà không làm, nàng vì có gì lại nhân từ với hần như vậy? Ánh mắt Quân Lăng Thiên phức tạp nhìn Y Vân, cứ tưởng rằng nàng sẽ không nói với Long Mạc, nhưng nàng vẫn là nói. Lòng của nàng vĩnh viễn ở trên người Đại ca của nàng. Hần bỗng nhiên mỉm cười tự giễu, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Y Vân, ước ao nhìn ra một chút thay đổi trên gương mặt của nàng, nói: “Người tới làm gì? Là tới xem tình cảm bí mật của Quân mô sao? Như vậy thì mới khiến người dễ chịu đúng không?” “Là người!” Tuyết Mạn La nhận ra nữ tử bị Thiên ca ca giam giữ. Nàng sao lại ở trong cung? “Là người hại Thiên ca ca?” Tuyết Mạn La hỏi: “Là ta, nhưng hần đã gây ra tội thì phải chịu tội.” Y Vân bình tĩnh, chậm rãi nói. Roi da trong tay Tuyết Mạn La bỗng nhiên không lưu tình vung lên, ánh vàng trên thân roi hoà vào ánh nắng chói chang, toả ra hào quang loá mắt, làm Y Vân không thể mở to đôi mắt. “Không thể!” Quân Lăng Thiên hét lên, thân ảnh nhanh chóng lao đến, tuy đôi tay bị trói, nhưng hần lại che chắn trước người Y Vân. Mắt nhìn thấy roi sắp quất lên người Quân Lăng Thiên, Long Mạc đột nhiên ra tay, chỉ một cái đã bắt được roi, ánh mắt nghi ngờ, Quân Lăng Thiên này vì sao lúc nào cũng ra tay cứu Vân nhi, chẳng lẽ? Hần

yêu Vân nhi? Tuyệt Mạn La kinh dị nghĩ lại, ánh mắt nhìn Quân Lăng Thiên nói: “Thiên ca ca, ngươi tại sao lại cứu nàng?” Quân Lăng Thiên khôi phục lại bộ dạng linh tính lang tang, nói: “Ta không phải cứu nàng mà là cứu ngươi, A La, ngươi sao lại xúc động như vậy? Nàng là người trong lòng Mạc Vương gia, ngươi đắc tội với nàng, không sợ Mạc Vương gia đem ngươi với ta nhốt với nhau hay sao?” Hắn mặc dù nói chuyện với Tuyệt Mạn La, nhưng đôi mắt lại nhìn chăm chăm vào Y Vân. “A La không sợ, A La nguyện cùng Thiên ca ca chịu trời.” Tuyệt Mạn La kiên định nói. Nét mặt Lăng Thiên hiện lên một tia cảm động nói: “A La, không cần đau lòng, ngươi đã quên những lời đại ca vừa nói với ngươi sao?” Tuyệt Mạn La gật đầu, nói: “Thiên ca ca yên tâm, việc ngươi phân phó, A La nhất định sẽ hoàn thành.” Long Mạc kéo Y Vân đến bên cạnh mình, ôn nhu nói: “Vân nhi, sao lại tới đây, lo lắng cho ta sao?” Y Vân đỏ đấm gấu đầu, bản thân cũng không nghe rõ Long Mạc đang nói cái gì. Nhưng, ánh mắt Quân Lăng Thiên lại bỗng nhiên u ám, hai mắt hép lại, không biết là đang suy nghĩ gì.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Cầu hôn

Ánh mặt trời rực rỡ, ấm áp phủ lên trên người. Nhưng, trong lòng Y Vân lại nổi lên từng hồi lạnh lẽo. Quân Lăng Thiên bị giải đi, trước khi đi hắn còn quay đầu lại cười, nụ cười kia thật ấm áp, như ánh mặt trời hừng đông. Chỉ trong phút giây đó, trái tim Y Vân dâng lên một loại cảm giác khó tả. Nàng không rõ, cảm giác đó là gì, nàng chỉ biết phải cố gắng loại bỏ cảm xúc đó. Quân Lăng Thiên bước đi về phía ánh nắng, bóng dáng in dài trên sân. Hình dáng từ sắc kia bao phủ tràn ngập trong lòng Y Vân, không chịu rời đi. Long Mạc yên lặng nhìn Y Vân, hắn không biết Vân nhi nàng đang suy nghĩ gì, hắn chỉ cảm giác được nàng không bao giờ ... còn là Vân nhi trước đây, từ sau khi trở về, đáy lòng nàng luôn chứa nhiều tâm sự, chưa từng có một nụ cười thật sự. Nhưng, cho dù như thế nào, hắn vĩnh viễn không buông ta. Hắn muốn giữ lại Vân nhi, lưu nàng bên người, như thế mới có thể nắm giữ trái tim nàng. Long Mạc gắt gao giữ chặt cổ tay Y Vân, chậm rãi đi về phía trước. Đi đến một nơi trong viện, sáng sớm từng đoá hoa xinh đẹp ế ấp, trên cánh hoa còn lấp lánh vô vàn hạt sương long lanh màu ngũ sắc dưới ánh mặt trời. Y Vân dừng chân bên bóng cây, trầm mặc một lát, hỏi, “Đại ca ca, ngươi dự định xử trí hắn như thế nào?” “Vân nhi, ngươi thấy thế nào?” Tiếng nói ôn nhu, giọng điệu nuông chiều. Sự dịu dàng này làm trái tim Y Vân hồ thẹn, ở trước mặt Đại ca ca nàng lại nghĩ cho tên ác ma kia, thật là không nên như vậy. Nhưng, nàng không nỡ nhìn hắn chết. Quân Lăng Thiên vẫn chưa thật sự tổn thương nàng, hắn chỉ lừa dối nàng, nếu bởi vì vậy mà giết hắn, cả đời này nàng sẽ không thể nào yên tĩnh. Cẩn nhẹ môi dưới, nói: “Có thể sau khi giam giữ hắn một thời gian rồi thả hắn không, dù sao, hắn cũng chưa làm gì Y Vân.” Đôi mắt Long Mạc tối tăm nhìn thẳng vào Y Vân, nét mặt nghiêm ngắc. “Nhưng, nếu thả hắn. Hắn sẽ còn cùng ta đối địch, còn có thể lại bắt ngươi. Vân nhi, đối với ác ma thì không thể nhân từ, có biết không?” Y Vân cúi đầu, trốn tránh ánh mắt Long Mạc. Trái tim hắn bỗng nhiên đập mạnh, loại cảm giác lo sợ mất đi này không ngừng lan toả. “Vân nhi biết, chỉ là..... không muốn giết hắn thôi. Như vậy, Y Vân sẽ rất áy náy.” “Được rồi, theo ý ngươi, qua một thời gian, đại ca liền thả hắn.” Y Vân cuối cùng cũng thở ra một hơi. “Đa tạ Đại ca ca!” Y Vân không suy nghĩ gì liền nói. “Ngươi là thay Quân Lăng Thiên cảm tạ ta sao?” Thần sắc Long Mạc tối sầm lại, hỏi. Y Vân lúc này mới phát hiện lời cảm tạ của mình có chút không phù hợp, nhưng dù sao nàng cũng đã nói ra, hơn nữa đây chẳng phải là làm theo lẽ thường sao. “Ta, không phải, Đại ca ca, ta chỉ là cảm thấy hắn rất đáng thương. ... Ta. ...” Y Vân bần khoản giải thích. “Ta biết,” Long Mạc bỗng nhiên cắt ngang lời Y Vân, nhìn nàng thật sâu, “Vân nhi, trả lời ta, làm phi tử của ta được không? Hôn sự của ta cùng Nguyệt tiểu thư là không thể, phi tử của ta vĩnh viễn chỉ có thể là ngươi, ta sẽ xin phụ hoàng cùng mẫu thân đồng ý chuyện của chúng ta, ta cũng sẽ không ngại hưởng Nguyệt tướng quân và Nguyệt tiểu thư cầu xin tha thứ. Chỉ cần..... Ngươi chịu gả cho ta, Vân nhi, đồng ý với ta được không? Gả cho ta, được chứ?” Ánh mặt trời len vào từng cánh hoa, ngọn gió. Lời nói Long Mạc dịu dàng vương vấn bên tai Y Vân. Hơi thở của hắn vờn quanh mái tóc như mây của nàng. Trong ánh mắt của hắn tràn ngập vẻ ôn nhu. Hắn căng thẳng nhìn Y Vân, hắn chờ đợi câu trả lời của nàng. Gả cho ta, làm phi tử của ta, được chứ? Trái tim Y Vân trong nháy mắt như nổi lên hàng ngàn con sóng. Gả cho ta, được chứ? Được, tất nhiên là được, nàng đã yêu mến từ lâu Đại ca ca của nàng, nhưng mà, nàng có thể sao? Làm sao có thể? “Vân nhi, đồng ý với ta, được chứ? Không cần phải lo lắng quá nhiều, Nguyệt Hạ Hương không lấy ta mới có thể tìm thấy được hạnh phúc thật sự của nàng ấy. Vân nhi, gả cho ta, để ta yêu thương ngươi cả đời, sủng ái ngươi cả đời, che chở cho ngươi hết cả cuộc đời này, được chứ?” Trái tim Y Vân như dây huyền cầm, run rẩy không ngừng. Y Vân như lạc vào trong mộng, gật đầu, nhẹ nói, “Được, ta đồng ý.” Y Vân cúi đầu, giấu đi đôi môi đỏ mọng, chiếc cằm nhỏ bé duyên dáng, đôi má nàng ửng hồng, rèm mi nhẹ nhàng rung động như trái tim của nàng. Nhìn nàng then thùng tựa như một đoá hoa yêu kiều mềm mại. Long Mạc nở nụ cười. Nụ cười sáng lạn, rực rỡ mà anh tuấn, thoáng chớp, Y Vân dường như có thể nghe thấy âm thanh hoa nở. Giờ phút này thật hạnh phúc. Long Mạc vươn tay, mười ngón tay đan vào nhau, ở cùng một chỗ, si ngốc nhìn lẫn nhau, ánh mắt tha thiết không rời. Trong mắt của người chỉ có ta. Trong mắt của ta chỉ có người. Trong lòng của người chỉ có ta, và trong lòng của ta cũng chỉ có người. Vĩnh viễn không xa rời nhau. “Vương gia,” một thị vệ xuyên qua bụi hoa, vội vàng chạy đến. Khi đến gần, bẩm báo: “Vương gia, tiền tuyến có tin tức truyền đến, Thánh thượng cho gọi người vào điện.” Sắc mặt Long Mạc đình trệ, quay đầu ôn nhu nói với Y Vân, “Vân nhi, quay về am ni cô đi, một lát ta sẽ đến tìm ngươi.” Nói xong, lưu luyến rời đi. Bạch y càng lúc càng khuất xa, thân ảnh thẳng tắp tuấn tú dần dần biến mất. Y Vân một mình bước dọc theo con đường. Trái tim sớm đã được bao phủ bởi cảm giác hạnh phúc, tựa như muốn bay lên. Nhưng trong lòng còn có một bóng ma lơ lửng không xua đi được. Y Vân lắc lắc đầu, xoá đi bóng ma không rõ kia. Bầu trời một màu xanh thẳm, áng mây trắng tinh thông dong. Ánh nắng mặt trời sáng rực xinh tươi, sắc hoa lại càng thêm đáng yêu. Làn gió ấm áp tươi mát như vậy, khung cảnh trong hoàng cung đẹp như tranh vẽ, cung điện thì nguy nga. Tất cả mọi thứ đều tốt đẹp. *Đúng là khi iu thì thấy cái gì cũng đẹp mà* Ở trong bụi hoa mải mê rong chơi, hương hoa tình tứ bay vào cánh mũi, Y Vân dang rộng đôi tay, nhắm mắt tận hưởng giờ khắc này. Ánh mặt trời bỗng nhiên biến mất, trên đỉnh đầu dường như có một bóng ma che phủ. Mở mắt ra, là Long Phi, chẳng biết hắn đi tới trước mặt nàng khi nào. Hắn đứng ở nơi đó, khuôn mặt vẫn tái nhợt như tuyết, con ngươi thật sâu nhìn vào Y Vân, hân ý tràn ngập quanh thân thể hắn. Hắn như trái ngược với ánh nắng, nếu cứ mãi đứng dưới ánh sáng đó, Y Vân thật sự sợ rằng hắn sẽ bị tan chảy mất. Hắn chắc chắn vừa mới từ trong mặt thất luyện tập loại thần công kia. Hắn vẫn còn tu luyện loại võ công kia ư. “Đại ca, ngươi còn tu luyện Lãnh Ngưng thần công sao? Thân thể của ngươi vẫn khỏe chứ?” Long Phi không ngờ câu nói đầu tiên của Y Vân lại là hỏi thăm bệnh tình của hắn, nàng không những không hận hắn, mà còn nhớ tới thân thể của hắn. Trong mắt Long Phi thoáng hiện lên một tia cảm động. “Ta vẫn luôn tu luyện! Cho đến khi nào thành công.” Long Phi nói, nhìn nét mặt Y Vân toả sáng. Nữ tử này, càng lúc càng xinh đẹp. Là chuyện gì lại khiến nàng vui sướng như thế, say sưa như thế. Bởi vì Long Mạc sao? Nàng dang rộng đôi tay đắm chìm trong hương hoa, dáng vẻ đáng yêu ngây thơ, như một đoá hoa trong suốt xinh tươi, mặc sức xoè ra từng cánh hoa trong gió. Đôi mày Long Phi nhăn lại, vì sao, ở trước mặt hắn, nàng chưa bao giờ vui sướng như vậy. “Đại ca,” nhìn thấy chân mày Long Phi nhíu chặt, Y Vân cho là hắn đang chịu đựng việc bị hân ý ản mòn, “Ngươi cần gì phải tra tấn chính mình như thế, cho dù là luyện thành công phu, cũng khó tránh khỏi thân thể bị hao tổn, như vậy có đáng không. Cho dù ngươi trở thành hoàng thượng, có được cái quyền thế hư vinh ấy, ngươi mới vui sướng sao? Việc

đánh bại đệ đệ của mình, quan trọng như thế ư?” “Có đáng hay không, là việc của ta.” Long Phi cố chấp nói. “Người sống cả đời, còn có rất nhiều điều đáng để người theo đuổi, vì sao cứ khẳng khái cố chấp không buông?” Ánh mắt Y Vân phù kín ưu sầu, lo lắng. “Vậy sao? Nhưng mà những thứ đó chẳng phải tồn tại cùng với quyền thế hay sao, có được quyền lực, có được ngôi vị hoàng đế, sẽ có được tất cả. Người không cần phải khuyên ta, ta sẽ không hối hận.” Dưới ánh nắng, thần sắc Long Phi kiên định, không đạt được mục đích quyết không từ bỏ. “Có quyền lực rồi sẽ có được tất cả hay sao? Người trước hết sẽ mất đi huyết thống. Có thể, còn mất đi tình yêu thương của phụ hoàng lẫn mẫu hậu người.” Y Vân không cam tâm, hết lòng khuyên nhủ, trong lòng của nàng tin tưởng Long Phi vẫn còn trái tim. “Cái gì là tình thương phụ mẫu! Ta chưa bao giờ nhận được! Người có biết không? Nhật Hi Quốc đã muốn tiến đánh hai toà thành của Nam Long Quốc. Phụ hoàng cho gọi Mạc đến bàn bạc, nhưng lại không cho ta biết? Trong mắt Phụ hoàng chỉ có Mạc, căn bản không có ta vào trong mắt.” Long Phi có chút kích động nói. “Đại ca, có lẽ mọi việc không như người suy nghĩ, đối với họ người là một bệnh nhân, tất nhiên sẽ không đem chuyện này nói với người. Đây không phải là không nghĩ đến người, mà là quan tâm đến sức khoẻ của người.” Long Phi vẫn một mực khẳng khái. “Không đúng, lúc trước khi ta không luyện thần công thì trong mắt bọn họ cũng đã không có ta. Nói cho người biết, chiến sự lần này gấp rút, có lẽ Mạc và Nguyệt Lăng tướng quân sẽ xuất chinh. Trong hoàng cung sẽ không có Mạc, haha...” Long Phi còn chưa nói hết, vẻ ác liệt thoáng hiện lên trong đôi mắt. “Người nói cái gì?” Trái tim Y Vân đập rộn. Nhật Hi Quốc sắp đánh chiếm hai toà thành sao? Thiên hạ này vừa mới thái bình không lâu, Nhật Hi Quốc, vì sao lại khơi mào chiến tranh? Chiến tranh chẳng phải là đồng nghĩa với việc lê dân bá tánh lại phải chịu khổ hay sao. Nam Long Quốc nhất định là không thiếu tướng giỏi, vì sao, Hoàng thượng lại muốn Đại ca phải ra sa trường? Y Vân ngơ ngẩn từ trong bụi hoa đi ra, bước chân hốt hoảng đi về phía trước. Tin tức này tới quá đột ngột, Y Vân nhất thời không thể tiếp nhận. Long Mạc, Đại ca của nàng, thật sự phải xuất chinh sao?

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 64: Nụ hôn ly biệt

Y Vân một mình ngồi trong tiểu viện ở am ni cô, nhìn hoa cỏ, cây cối đến xuất thần. Nàng tình nguyện tin rằng Long Phi đang lừa gạt nàng, cũng không muốn chấp nhận việc Đại ca của nàng phải ra trận. Nàng đang chờ đợi, chờ Đại ca sẽ đến am ni cô thăm nàng. Sáng nay hẳn đã nói, giải quyết xong mọi chuyện sẽ tới am ni cô gặp nàng. Nhưng mà, mãi đến khi mặt trời khuất bóng, ráng chiều che kín bầu trời, Đại ca vẫn không đến. Trong lòng Y Vân dâng lên một cảm giác bất an, chẳng lẽ những gì Long Phi nói là thật? Lẽ nào, Nhật Hi Quốc thật sự tuyên chiến với Nam Long Quốc? Đại ca phải ra trận ư? Nguyệt Như Thủy chậm rãi đi ra am ni cô, nhìn thấy Y Vân ngồi yên trong sân. Vân nhi của nàng đã ngồi ở đấy rất lâu rồi, không nói gì, cũng không động đậy, như một pho tượng sống. Khi gió thổi qua thì cũng chỉ có vạt áo phất phơ. Nàng không biết Y Vân có tâm sự phiền muộn gì. Am ni cô này nằm ở hướng Đông Bắc của Hoàng cung, là một nơi heo lạnh, người trong am rất ít khi liên lạc với bên ngoài. Phần lớn những chuyện ở trong cung sẽ không đến được nơi này, hiển nhiên sẽ không biết vì sao Y Vân xuất hiện ở trong cung, cũng không biết Y Vân suốt chút nữa trở thành sườn phi của Long Phi, lại càng không biết tình cảm giữa Y Vân và Long Mạc. “Vân nhi, ăn cơm thôi!” Y Vân dần phục hồi lại tinh thần, khẽ nhìn ánh hoàng hôn, sau chậm rãi đi tới bên mẫu thân, người thanh nhã cao quý lại nhàn nhã tự tại như vậy. Mẫu thân đã phải trải qua không ít khó khăn, nhưng vẫn ung dung. Nhìn mẫu thân, Y Vân không kìm được nở nụ cười yếu ớt, vẻ hốt hoảng trong đôi mắt dần trở nên yên tĩnh. Bất luận việc Đại ca phải xuất chinh là thật hay giả, nàng đều sẽ kiên cường đối mặt. “Nương, Vân nhi đã biết.” Y Vân nhẹ nhàng đứng lên. Ngồi đã lâu, khi đứng lên cũng có chút tê cứng. Tuy đã nghĩ thông suốt, nhưng một bữa cơm này, Y Vân ăn thật không biết mùi vị thế nào, mẫu thân dịu dàng gấp đồ ăn cho nàng, cũng không hỏi qua điều gì. Chỉ điem đàm nói với nàng: “Vân nhi, bất kể là gặp phải chuyện gì, cần phải suy nghĩ thoáng một chút, mọi việc đều sẽ có cách giải quyết.” Y Vân hơi hơi gật đầu. Cốc.....cốc.....cốc..... Bên ngoài, truyền đến tiếng gõ cửa nhẹ nhàng. Tâm Y Vân khẽ động, hiện tại, âm thanh này nghe vào trong tai nàng tựa như tiếng vọng của thiên nhiên. Long Mạc, bạch y Đại ca của nàng, cuối cùng đã tới. Y Vân để bát cơm xuống, trên mặt hiện ra nét cười trong suốt, nhìn mẫu thân nói, “Vân nhi ra ngoài một lát.” liền vội vàng chạy đi. Cửa mở, đập vào tầm mắt không phải là Long Mạc. Ánh chiều trầm lắng, một thiếu nữ ưu tư đứng. Một thân lam y, theo gió nhẹ bay. Gương mặt tròn trịa, đôi mắt trong veo xinh tươi kia, lúc này đã khóc đến sưng đỏ như hai quả đào, trên đôi má lúm đồng tiền cũng ướt đẫm nước mắt. Là Thanh Tâm công chúa. Nhìn thấy Y Vân, nàng nhào vào lòng Y Vân, khóc nức nở: “Y Vân tỷ tỷ, Nhị hoàng huynh muốn đi biên ải đánh giặc, chiến tranh là sẽ đổ máu, sẽ chết người, ta sợ, ta không muốn Nhị hoàng huynh đi, nhưng mà phụ hoàng lại không đồng ý. Trong cung, chỉ có Nhị hoàng huynh hiểu ta nhất. Hắn đi rồi, ta biết làm sao bây giờ.” Tiếng khóc nức nở, lời nói nghẹn ngào. Trái tim nàng thoáng chốc liền chìm, chìm vào vực sâu không đáy. Nước mắt, men theo gò má chậm rãi rót xuống, rơi trên vạt áo, ướt cả một vũng. Đại ca của nàng, đúng là phải ra trận. Không muốn tin, nhưng cuối cùng vẫn là sự thật. Y Vân nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc đen nhánh mềm mại của Thanh Tâm. “Đừng khóc, hiện giờ hẳn ở đây? Chúng ta đi gặp hắn, bộ dạng người như vậy, hẳn sẽ không yên tâm. Nhớ kỹ, khi thấy hắn, không được khóc, phải cười, để hắn yên lòng ra đi, yên lòng đánh giặc, như thế hẳn mới sớm giành được thắng lợi, mới sớm đến ngày sum họp.” Giọng nói Y Vân dịu dàng, nhưng ngữ khí cũng rất kiên quyết. Y Vân ngẩng đầu, ánh trăng đang dần mọc lên nơi chân trời, cong cong, như đôi mày mỹ nhân. Long Khánh điện. Lúc này, trong đại điện đèn đuốc sáng trưng, rượu qua mấy lượt. Không có nữ nhân, chỉ có là nam nhân. Hoàng thượng vừa mới bình phục, ngồi trên ghế rồng, thường rượu cho những tướng sĩ sắp ra sa trường. Ngoài điện, Y Vân và Thanh Tâm yên lặng dưới tàng cây. Một người bạch y, một người lam y. Một người trầm tĩnh, một người bi thương. Bỗng nhiên, có mấy cung nữ trong trang phục rực rỡ thướt tha đi tới, trong tay, hoặc là tỷ bà, đàn ngọc, hoặc là sáo trúc, dây lụa... Gương mặt trang điểm vô cùng tinh tế, ngọc bội lách cách bên người, ngọc trầm lay động trên mái tóc. Các nàng là những cung nữ hiến vũ tấu nhạc cho các tướng sĩ. Đôi mắt Thanh Tâm sáng ngời, “Y Vân tỷ tỷ, một lát ta phải vì hoàng huynh nhảy múa một khúc.” “Được, ta sẽ đi nhạc kèn cho người.” Y Vân không nghĩ ngợi gì liền nói ngay. Nàng vẫn chưa bao giờ lấy thân phận Nhan Y Vân vì Đại ca mà tấu nhạc. Những lần trước đánh đàn, đều là lấy thân phận Nguyệt Hạ Hương, nếu không phải che mặt, thì cũng là trốn ở một nơi bí mật nào đấy. Hôm nay, nàng là vì Đại ca mà biểu diễn một khúc. Thanh Tâm công chúa căn dặn thái giám mang đến một chiếc cổ cầm tinh xảo. Mấy cung nữ kia vừa múa xong, từ trong đại điện nói đuổi nhau đi ra. Y Vân cùng Thanh Tâm nhẹ nhàng tiếp bước vào trong đại điện. Bên trong, ánh nến toả ra rực rỡ, chiếu sáng như ban ngày. Y Vân đi vào, liền nhìn thấy Long Mạc từ trong đám người. Hắn một thân bạch y, yên lặng ngồi đấy, vẻ điem đàm thờ ơ như áng mây trên bầu trời, dường như hắn không hề quan tâm đến việc xuất chinh, bên môi hiện ra nụ cười tự tin mà kiên định. Nhìn thấy Y Vân, sắc mặt thoáng chút chấn động, sâu thẳm trong đôi mắt ẩn giấu nét đau buồn. Y Vân chậm rãi ngồi vào phía sau cổ cầm, ngón tay nàng nhỏ nhắn khẽ vuốt trên dây đàn. Nàng, như áng mây trên đỉnh núi, như hoa lan trong thâm sơn. Bỗng nhiên, đôi tay nàng khéo léo nhẹ lướt, một khúc nhạc đẹp đẽ rung động lòng người như dòng nước tuôn chảy. Thoạt đầu, như rơi vào màn đêm yên tĩnh, như nghe thấy lời thì thầm hẹn ước của đôi tình nhân. Lại tựa như tiếng chim oanh hót trên nhánh hoa, như tiếng châu rơi khay ngọc. Âm điệu réo rắt mà du dương, nhưng lại ai oán, như tiếng giọt nước mắt rơi trên khung đàn. Trong một thoáng, âm độ vút cao, uốn khúc đi lên, chợt

như gặp phải vách núi cao thẳng đứng ngăn cản, gian nan vượt qua ngay cả việc bước từng bước cũng tiêu hao một sức lực rất lớn. Chính lúc sự khó khăn này dần làm mọi người mất đi hy vọng và trở nên tuyệt vọng. Giai điệu bỗng nhiên thay đổi, thanh âm trầm thấp mà hiền ngàng, như dùng khí đánh giặc nơi sa trường, như tiếng trống trận oai hùng, như vó ngựa phi nhanh, không thể ngăn cản. Trời đất bao la, mây trắng nhẹ trôi, gió thảo nguyên cuộn trào, tay áo bay phấp phật. Đột nhiên, phượng hoàng ngũ sắc bay tới, bách điều tụ họp, hân hoan, cảnh xuân xinh tươi mừng ngày các chiến sĩ thắng trận trở về. Thanh tâm công chúa theo tiếng nhạc, nhảy vút lên, xoay tròn như bay, mỗi một động tác đều chân thành, mà cũng cực xinh đẹp, nàng dường như đã chìm sâu trong dòng cảm xúc. Y Vân cũng vậy, nàng đã trút cả tâm tình vào tiếng đàn này, vì thế, tiếng nhạc thực êm ái tựa như tiếng vọng của đất trời, gọi rửa tâm hồn người ra trận, cũng khích lệ tinh thần bọn họ. Thật lâu sau, tiếng nhạc dừng lại. Y Vân nghe thấy một tiếng, “Tốt!” Nàng ngẩng đầu, chính là Hoàng thượng. Mặc dù vẻ mặt vẫn còn xanh xao ốm yếu, nhưng rõ ràng đã bình phục rất nhiều, tinh thần đã tốt lên. Hân ngồi trên ghế rồng, gương mặt tràn ngập vẻ tán thưởng. “Người đâu, thương!” Y Vân cũng không nghe thấy hoàng thượng muốn thương cái gì, trong mắt của nàng, chỉ có Long Mạc. Long Mạc ngồi ở đấy, vẻ mặt vẫn trầm tĩnh như nước, thần thái hờ hững như thường, nhưng trong đôi mắt, sóng cuộn trào mãnh liệt. Y Vân cùng Thanh Tâm từ trong điện chậm rãi cáo lui. Không lâu sau, Long Mạc cũng thông thả đi ra. “Nhị hoàng huynh!” Thanh Tâm công chúa bỏ nhào vào trong lòng Long Mạc, nước nôi. Nha đầu này, vẫn là không kìm được nước mắt. Long Mạc vuốt nhẹ lên mái tóc Thanh Tâm. Ánh mắt lướt đến nàng, chăm chú nhìn Y Vân, trong ánh mắt ấy, tình cảm yêu thương càng ngày càng sâu sắc. “Thanh nhi, đừng khóc, Nhị ca không lâu sau sẽ thắng trận trở về. Người cũng đã lớn rồi, phải biết tự chăm sóc cho mình, không nên cứ hơi một tí là lại khóc nhè.” Long Mạc nói xong, nâng đầu Thanh Tâm, lau đi nước mắt trên mặt nàng. “Thanh nhi, đừng khóc, sớm quay về nghỉ ngơi đi.” Long Mạc nói xong, căn dặn cung nữ đưa Thanh Tâm trở về. Thanh tâm lưu luyến từng bước quay đầu rồi đi. Vừa đi vừa nói, “Nhị ca, người nhất định phải bình an! Ta chờ tham dự hôn sự của người và Y Vân tỷ.” Gương mặt Y Vân ửng đỏ, tiểu nha đầu này, sao lại biết chuyện của bọn họ! Dưới ánh trăng, chỉ còn lại Long Mạc và Y Vân. Long Mạc nhẹ nắm lấy bàn tay Y Vân bước đi, hai người ai cũng không nói gì. Hơi ấm từ lòng bàn tay Long Mạc truyền vào trong lòng Y Vân. Rồi xa đại điện, bốn phía một mảnh yên tĩnh, chỉ có lại tiếng bước chân cùng hơi thở của hai người họ, còn có tiếng lá cây bị gió thổi xào xạc. Trái tim Y Vân tràn ngập hạnh phúc, chỉ mong thời gian vĩnh viễn dừng lại, để bọn họ mãi không chia lìa. Đi vào nơi đèn đuốc suy yếu, một mảnh u ám. Long Mạc bỗng nhiên dừng bước, thoáng mỉm cười, nụ cười kia vui vẻ mà ngây thơ, ở trong đêm, xinh đẹp tựa như ánh trăng nơi chân trời, cao quý mà thanh khiết, mông lung. “Đại ca ca, người thật sự muốn xuất chinh sao?” Y Vân mở miệng, hỏi. Chợt Long Mạc vươn tay, nhẹ chạm lên đôi môi Y Vân, ngón tay kia đơn giản chỉ khẽ lướt lên môi nàng như lại nhanh chóng chạm đến trong lòng Y Vân, ở trong lòng của nàng. .... Lặng động lại. “Gọi ta... Mạc.” Dưới ánh trăng mờ ảo, lời nói Long Mạc dịu dàng mà thâm tình dường như có thể bao phủ mọi vật trên thế gian này. “Mạc!” Y Vân run rẩy kêu, trái tim bắt đầu không nghe lời đập rộn. Đôi mắt nàng trong veo như mặt hồ phủ sương, mê muội nhìn Long Mạc, bạch y được phủ bởi ánh trăng nhàn nhạt, lúc này, nụ cười của nàng nhẹ nhàng, xinh đẹp không gì sánh được. Long Mạc bỗng nhiên cúi đầu, hôn lên môi Y Vân.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Chọn lựa của Nguyệt Hạ Hương

Vầng trăng vẫn treo nơi chân trời, nhưng ánh trăng non giờ đã hoá thành trăng già. Thời gian bên nhau ngắn ngủi, chẳng mấy chốc đã đến lúc biệt ly. Long Mạc, Y Vân tựa vào nhau trong suốt khoảng thời gian trở về am ni cô, nhưng mãi rồi cũng đi hết đoạn đường, giá như con đường này có thể dài thêm một chút thì tốt biết mấy. Bóng đêm càng ngày càng thâm trầm, ánh trăng càng lúc càng mông lung, như một giấc mơ. Long Mạc dùng chân bên Y Vân, ngây dại nhìn nhau, dường như muốn đem gương mặt trước mắt khắc sâu vào đôi mắt, ghi tạc ở trong lòng. Thật lâu sau, Long Mạc lo lắng dặn dò, “Vân nhi, không nên tùy ý rời khỏi am ni cô, yên tâm chờ ta ở đây.” Kỳ thật, trong lòng Long Mạc vẫn có chút không yên. Hoàng cung là một nơi phức tạp, hân từ nhỏ lớn lên ở đây, nên hiểu rõ hoàng cung chính là nơi người người lừa gạt. Có vài người có lẽ sẽ gây bất lợi cho Y Vân. Một là Quân Lăng Thiên, nhưng đã bị nhốt vào nhà lao, hân còn chưa trở lại, Quân Lăng Thiên chắc chắn sẽ không được phóng thích. Người thứ hai là đại ca của hân Long Phi, hân biết đại ca vẫn chưa từ bỏ ý đồ, nhưng đại ca nhất định sẽ không làm hại Vân nhi. Thật ra người hân lo lắng nhất chính là mẫu hậu. Chẳng biết vì sao mẫu hậu lại rất không thích Y Vân, lần đó ở trên đại điện, tình cảnh Y Vân sắp bị xử tử như vẫn còn trước mắt, giờ phút này khi nhớ tới còn khiến Long Mạc khiếp sợ. Có điều, hân đã đem chuyện của mình và Y Vân nói lên phụ hoàng, hy vọng người có thể cho phép hân đề thị vệ theo bảo vệ nàng. Nhưng phụ hoàng lại không đáp ứng, người nói Vong Tinh ở am ni cô không muốn bị quấy rầy, vì vậy hân sẽ âm thầm phái người đi theo, như thế hân mới yên tâm. “Nếu có chuyện gì, có thể đi tìm phụ hoàng, dù gì người cũng là ân nhân của phụ hoàng, người cũng đã chấp nhận lời thỉnh cầu của ta, sẽ bảo vệ người chu toàn. Hoặc là tìm Kha Quý, lão thái giám kia xưa kia rất nhiều. Cũng có thể tìm Thanh Tâm, nàng đầu sao cũng là công chúa, đối với hoàng cung quen thuộc hơn, nha đầu này cũng có chút năng lực, nếu như người ở am ni cô có gì buồn chán, hãy đến chỗ của Thanh Tâm, có nha đầu này, người sẽ không cảm thấy cô đơn...” Long Mạc lo lắng nhắc nhở, hết lần này đến lần khác, lúc này, hân đúng là trông giống như một bà lão dài dòng. “Uhm, Vân nhi đã biết.” Dưới ánh trăng, nụ cười Y Vân không kìm được hé nở, sự quan tâm của Long Mạc làm trái tim nàng ấm áp, “Người an tâm về đi. Chờ người nói xong, trời cũng sáng mất rồi.” Lúc đồng tiền như hoa tựa ánh trăng trong vắt trên mặt hồ, Long Mạc có chút thất thần. Hân kim lòng không được ôm lấy Y Vân, siết chặt nàng trong vòng tay như muốn đem Y Vân khảm vào trong thân thể của hân. “Ồ trên chiến trường nhất định phải cẩn thận. Vân nhi sẽ ở trong am, mỗi ngày dâng hương cầu phúc, Bồ Tát sẽ phù hộ người bình an trở về.” Y Vân ở bên tai Long Mạc nhẹ nhàng nói, bọn họ kề sát vào nhau như vậy, Y Vân có thể nghe thấy nhịp đập kiên cường của Long Mạc. Mặt nàng bỗng nhiên đỏ lên, như được phủ một tầng phấn hồng. “Sáng mai phải lên đường rồi, nên sớm trở về đi thôi.” Y Vân đẩy Long Mạc ra, nhàn nhàn nói, chứ cứ mãi đứng ở đây, chỉ sợ là sẽ đến lúc trời sáng mất thôi. Long Mạc nhẹ nhàng cười, nụ cười của hân thanh nhã mà cung chiêu, ai cũng có thể nhìn thấy tình cảm yêu mến trong nụ cười đó, “Người vào đi, ta muốn nhìn thấy người vào trong.” Y Vân có chút ngượng ngùng, có lẽ, được Long Mạc yêu thương cả đời như vậy là một việc tốt. “Không! Ta muốn nhìn thấy người đi.” Y Vân nhẹ giọng nói, trong thanh âm có chút nũng nịu, ngay cả Y Vân cũng không nhận ra. Nhưng mà Long Mạc lại cảm nhận được, hân hạnh phúc nói, “Được rồi, tùy người.” Long Mạc xoay người chậm rãi rời đi, ánh trăng nhàn nhạt, bóng dáng bạch y càng lúc càng xa, tan vào bóng đêm âm u. Bạch y Đại ca ca của nàng, cuối cùng cũng rời đi. Trong lòng Y Vân không nên nổi buồn rầu, mất mát. Xoay người hướng vào trong am ni cô. “Nhan Y Vân, người đứng lại!” Bỗng nhiên một thanh âm sắc bén bay đến. Y Vân kinh ngạc, chăm chú nhìn, chỉ thấy dưới thân cây dân hiện ra một bóng người. Dáng người nhỏ nhắn, thân mặc quân phục. Y Vân nhớ rõ nàng chưa từng gặp qua binh sĩ trong cung. Người kia chậm rãi đi tới, ánh trăng mờ ảo soi rọi lên gương mặt hân, hiện ra khuôn mặt được điểm trang cẩn thận che đi nét xinh đẹp, nhất là đôi mắt trông như hai lưỡi dao sắc bén, không chút lưu tình bắn về phía Y Vân. Thấy rõ mặt mũi của nàng, Y Vân không khỏi kinh hãi. Không phải là binh sĩ, mà là Nguyệt Hạ Hương, là biểu tỳ của nàng. Nguyệt Hạ Hương vì sao lại mặc quân phục? Nàng đến đây vào lúc này để làm gì? “Tiểu thư, người sao lại ở đây?” Nguyệt Hạ Hương có lẽ vẫn

chưa biết thân phận thật sự của Y Vân, cho nên nàng vẫn quen gọi tiểu thư. “Vì sao ở đây? Ngươi cho rằng ta phải ở nơi nào? Mạc Vương phủ sao? Hay là Nguyệt phủ?” Nguyệt Hạ Hương oán hận nói. Nàng hận Y Vân, hận vô cùng, nếu không phải nàng ta, nàng sớm đã trở thành Vương Phi của Long Mạc. Mà hiện tại, không những không thể sống ở Mạc Vương phủ, ngay cả Nguyệt phủ cũng không được, nàng không chịu được ánh mắt khác thường của bọn hạ nhân. Hôn lễ kia, làm nàng mất hết mặt mũi, kể cả thể diện của Nguyệt phủ cũng bị huỷ vì Long Mạc huỷ hôn. Nhưng nàng vẫn không muốn buông tay, nàng yêu thương Long Mạc, tình cảm sâu sắc như thế. Nghe nói hẳn muốn xuất chinh, liền cải trang cùng phụ thân tiến cung, chỉ muốn gặp hẳn một lần, nhưng không ngờ nàng lại nhìn thấy cảnh khiến nàng cả đời này không quên được. Y Vân, là người gây nên tất cả những sự tình này, thế mà lại ở đây cùng Long Mạc khanh khách ta ta. Hình ảnh đó như muốn thiêu đốt đôi mắt nàng, lòng đau như vạn tiễn xuyên tâm. Y Vân im lặng, nhìn Nguyệt Hạ Hương bùng bùng lửa giận, nàng liền hiểu ra tiểu thư chắc là không chịu được khi thấy nàng và Long Mạc ở cùng một chỗ. Chuyện này có thể trách được ai? Nàng từng cố gắng đẩy Long Mạc về phía Nguyệt Hạ Hương, nhưng mà tâm tư Đại ca ca lại không ở trên người tiểu thư. Nếu miễn cưỡng bên nhau, có lẽ sẽ không có hạnh phúc. Nguyệt Hạ Hương vì sao lại không buông tha cho nàng? “Ngươi là ai? Thân phận của ngươi là gì? Chẳng qua cũng chỉ là một nha hoàn nho nhỏ, hãy nhớ kỹ thân phận của ngươi. Nói cho ngươi biết, cứ coi như hiện tại ngươi giữ được trái tim Nhị hoàng tử, nhưng căn bản ngươi không thể đường đường chính chính trở thành chính phi, cũng lắm chỉ có thể làm sủng phi, vị trí chính phi kia là của ta. Chỉ là một nô tì mà dám tranh đoạt phu quân với ta. Nhị hoàng tử chỉ là nhất thời mê đắm ngươi mà thôi, không lâu sau hẳn sẽ biết được ta mới là thể tử mà số phận an bày cho hẳn.” Dáng vẻ Nguyệt Hạ Hương kiêu căng liếc nhìn Y Vân, trong lời nói không che giấu vẻ ngạo mạn, căm phẫn. Nguyệt Hạ Hương rõ ràng là đang tức giận, nhưng Y Vân lười tranh luận cùng nàng. Long Mạc rời đi khiến nàng vô cùng bị thương, nàng chỉ muốn một mình yên tĩnh trong giây lát. “Tiểu thư, ta muốn vào trong.” Y Vân nói xong liền tiến vào trong am. “Ồ lại am ni cô, việc ngu ngốc như thế ngươi cũng nghĩ ra được à, ngươi tưởng thế này là có thể ở lâu trong hoàng cung sao? Ngươi cứ ở am ni cô này mà chờ xem, ngày mai ta sẽ cải nam trang, cùng phụ thân xuất chinh, ta muốn ở trên sa trường, đem người vốn thuộc về ta đoạt lại.” Y Vân dừng chân, quay đầu nhìn Nguyệt Hạ Hương. Ánh trăng nhấp nhô trên tầng mây, trong đôi mắt đen tuyền của Nguyệt Hạ Hương ẩn sâu vẻ kiên định cùng thể lương. Nàng. . . một Đại tiểu thư điều ngoa kiêu diễm, lại muốn ra sa trường sao? Tình yêu của nàng với Long Mạc sâu nặng như thế ư? Mặc kệ trước đây Nguyệt Hạ Hương tôn trọng nàng như thế nào, giờ phút này nàng lại rất xem trọng dũng khí của nàng ta. Nàng không có lý do gì nói Hạ Hương sai, mọi người đều có quyền tự do theo đuổi tình yêu của mình, chẳng qua là cách thức của nàng ấy sai mà thôi. Không nên bởi vì đuổi theo tình yêu của mình, mà thương tổn đến người khác. “Ta đây cũng sẽ cầu phúc cho ngươi lên đường bình an.” Y Vân lạnh lùng, thân nhiên nói. “Ngươi không sợ sao? Không sợ ta cướp đi hẳn?” Nguyệt Hạ Hương dường như không bằng lòng với sự hồ hững của Y Vân, nàng cho rằng Y Vân hẳn phải sợ hãi, hoặc là phát điên lên, chứ không phải thờ ơ như thế. “Tất nhiên là không sợ, bởi vì ta tin tưởng hẳn.” Nếu Long Mạc dễ dàng thay lòng đổi dạ như vậy, thì hẳn cũng không thật sự yêu nàng. Y Vân nói xong liền chậm rãi đi vào am ni cô. Chỉ còn lại Nguyệt Hạ Hương lặng yên đứng trong bóng đêm vô cùng. Sáng sớm Ngày thứ hai. Mặt trời vừa mới treo cao, mây trắng đưa tình lững lờ. Hôm nay là một ngày đặc biệt. Nhị hoàng tử Nam Long Quốc, tự mình đưa quân ra trận. Tuy đang ở trong am ni cô hiu quạnh, nhưng, Y Vân cũng có thể cảm nhận được không khí khác với ngày thường. Một đêm không ngủ, hiện tại dậy thật sớm, ngồi ở trong sân. Không biết Long Mạc đã đi hay chưa, tiếc là nàng không thể xuất cung, không thể tiễn hân một đoạn. Bỗng nhiên, một hồi vô ngựa mạnh mẽ từ xa vọng tới. Y Vân sững sốt, chẳng lẽ Long Mạc đến đây? Không có khả năng, Y Vân nhẹ lắc đầu, lúc này hẳn phải theo đại quân xuất phát. Một tiếng hô ha ha ha hoàng chạy tới, thờ không ra hơi nói, “Nhị hoàng tử, người. . . đến đây.” Trái tim Y Vân run lên, vội vàng chạy ra ngoài. Cửa am ni cô mở ra, ánh mặt trời sáng rực nhanh chóng ủa vào, trong phút chốc Y Vân có chút mù mờ. Bên tai, chỉ nghe thấy vô ngựa xé gió lướt tới. Nheo mắt lại, dưới ánh nắng ban mai, Long Mạc cưỡi ngựa phi đến. Bạch mã khỏe khoản, chắc nịch. Hắn thân mặc áo giáp màu bạc, ánh lên ánh sáng lấp lánh dưới tia nắng mặt trời. Dù vẫn là gương mặt anh tuấn nhã nhặn kia, nhưng ít đi một chút nho nhã, thay vào đó là vài phần oai hùng. Ánh mắt hắn sâu thẳm, như bóng đêm vô biên, nhìn thật sâu về phía Y Vân. Hắn chỉ muốn liếc nhìn nàng một cái, chỉ liếc mắt một cái mà thôi. Khoảnh khắc nhìn nhau, ai cũng không nói gì. Lúc này không cần ngôn ngữ, chỉ cần ánh mắt, có thể hiểu rõ tâm lòng. Chợt, Long Mạc đánh ngựa trở lại, lao vút đi, chạy về phía ánh nắng rực rỡ. Y Vân cảm giác như trái tim nàng cũng theo hắn bay đi.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Tâm tư Hoàng thượng

Thời tiết từ từ trở nên ấm hơn, hoa xuân tàn tạ thế chỗ cho những đóa hoa mùa hè nở rộ. Lá cây trong am ni cô cũng dày hẳn ra, màu sắc đậm hơn, cả am được phủ bởi bóng râm xanh mát. Mặt trời dần ngã về tây, những bụi chuối tây xam um ngoài cửa sổ, đứng yên trong bóng chiều. Đóa hoa Hải Đường nở to xinh đẹp, diễm lệ. Y Vân ngồi một mình trong đình viện, trước mặt đặt một thư án nho nhỏ, bên trên trải một bức họa. Đó là bức họa Y Vân vừa mới vẽ. Trên nền giấy trắng tinh, là một nam tử anh tuấn khoác áo. Bạch mã như tuyết, áo giáp màu bạc, dưới ánh nắng rực rỡ, cả người hắn như phủ một vàng hào quang dịu dàng. Ánh mắt sâu thẳm như hồ nước, khí thế hơn người. Hắn khôi ngô mà oai hùng, ôn nhu mà sắc bén. Y Vân mỗi ngày đều nhớ tới Long Mạc. Long Mạc ra trận đã hơn nửa tháng, nhưng Y Vân chưa từng nghe thấy chút tin tức gì về hắn. Không biết đại quân đã tới biên ải hay chưa, chiến sự hiện như thế nào. Hiện tại tình hình hoàng cung rất yên tĩnh. Căn bệnh quái lạ của hoàng thượng trong suốt mười năm đã được mẫu thân chữa trị, hoàng thượng đã khôi phục lại phong thái của ngày xưa, mọi người trong cung cũng không dám làm xằng làm bậy gì. Nhất là hoàng hậu và Long Phi, vẫn chưa gây phiền phức gì cho Y Vân. Mỗi ngày Y Vân một bước cũng không ra khỏi am, thời gian an nhàn này nàng tựa như một dòng nước nhỏ, chậm rãi chảy xuôi, yên ả mà thanh bình. Nhưng mà cho dù mỗi ngày đều trôi qua bình yên như vậy, nhưng trong trái tim Y Vân một khắc cũng không an bình. Ngày ngày, ở am ni cô cầu phúc cho Long Mạc, cầu hắn bình an vô sự, chờ ngày hắn thắng trận trở về. Nàng luôn cố gắng nghe ngóng tin tức nơi tiền tuyến, có tin thắng lợi truyền về hay không, Long Mạc có bình an hay không. Nhớ đến Long Mạc, tự nhiên nàng lại nghĩ đến việc Nguyệt Hạ Hương theo Long Mạc ra sa trường, nhớ đến Nguyệt Hạ Hương, trong lòng có chút lo sợ. Nàng không phải sợ Nguyệt Hạ Hương cùng nàng quang minh tranh đoạt Long Mạc, mà là sợ không biết nàng ta sẽ gây ra chuyện quý quai gì. Người mặc dù ở trong cung, nhưng, trái tim lại bay tạt tạt chiến trường xa xôi. Nếu không phải mẫu thân còn ở trong cung, nàng cũng đã theo Long Mạc ra trận. “Ngươi, khi nào thì mới trở về đây?” Y Vân nhìn bức họa Long Mạc dịu dàng nói, tay khẽ vuốt lên gương mặt của hắn. “Y Vân tỷ, đang suy nghĩ gì đây?” Thanh âm dịu dàng, trong vắt. Hướng mắt nhìn lại, Thanh Tâm công chúa áo váy xinh tươi, gương mặt hồn nhiên. Vẻ mặt sáng như ngọc, tươi cười hướng Y Vân đi tới. Mấy ngày này, Thanh Tâm thường đến am ni cô làm bạn với Y Vân, tiểu nha đầu này, rất là khéo hiểu lòng người, giúp Y Vân giải tỏa không ít buồn tẻ. “Có phải là đang nghĩ tới hoàng huynh thiên hạ vô song, anh tuấn kiệt xuất của ta phải không?” Thanh Tâm công chúa cười hi hi nói. “Ta đâu có nghĩ tới hắn? Nhưng tiểu công chúa ngươi, hình như có việc mừng, nhìn vẻ mặt người vui vẻ như vậy, có phải là muốn thành thân rồi phải không?” Y Vân đùa nghịch nói. “Y Vân tỷ thật là xấu nha,” gương mặt Thanh Tâm ửng đỏ, đôi má ửng hồng như ráng chiều, như phủ thêm một tầng son, làm nàng thêm phần xinh đẹp. “Vốn ở biên ải có

tin tức gửi về, xem ra người không nhớ đến hoàng huynh của ta, không nói cũng được ha.” Vừa nói vừa cố ý nghiêm lại gương mặt nhỏ nhắn. “Có tin tức sao? Nói ta nghe nào!” Trong lòng Y Vân lướt qua cảm giác run rẩy, vội vàng hỏi han. “Không phải không nhớ sao? Nên người có nghe thì cũng vậy, dù sao người cũng đâu có quan tâm đến người ta.” Thanh Tâm công chúa chu lên cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu mà nói. “Không nói thì không nói, ta cũng lười nghe.” Y Vân nhìn về mặt Thanh Tâm công chúa liền biết là tin tốt lành, cho nên nàng mới có tâm tình trêu đùa. Thanh Tâm công chúa hạ tầm mắt nhìn thấy bức họa Long Mạc, giữ ở trong tay nói, “Còn nói là không nhớ, ngay cả tranh cũng vẽ ra đây.” Sắc mặt Y Vân không khỏi hồng hồng. Nhìn thấy dáng vẻ Y Vân như vậy, lúc này Thanh Tâm công chúa mới nở nụ cười thoả mãn, hơn hờ báo tin cho Y Vân, nàng đi theo phụ hoàng nên mới biết được tin tức chiến sự từ biên cương. Trận chiến mở màn của đại quân đã giành được thắng lợi, lấy về một toà thành. “Thắng lợi đang nằm trong tầm tay, có lẽ Nhị hoàng huynh ít ngày nữa sẽ chiến thắng trở về. Nhất định phải đem Nhật Hi Quốc đánh cho toi bời, để xem bọn họ còn dám không biết lượng sức mình, một lần nữa gây rối biên cương hay không.” Loảng xoảng. .... Trong am truyền đến tiếng chén vỡ vụn, lạnh lạnh xuyên vào lòng người. Không biết là vị tiểu ni nào không cẩn thận đánh vỡ chén bát. Y Vân đứng dậy trở vào am ni cô, nhìn thấy mẫu thân ngồi đứng bất động ở đấy, dưới chân là những mảnh sứ vỡ nằm rải rác, trên mặt người biểu hiện rất nhiều loại cảm xúc đan xen với nhau. Về mặt mẫu thân phức tạp, làm Y Vân kinh ngạc không nói nên lời. Mặc dù thời gian nàng ở bên mẫu thân không lâu, nhưng Y Vân chưa từng nhìn thấy mẫu thân xúc động như thế. Mẫu thân luôn luôn bình thản ung dung như áng mây lơ lửng lơ trên bầu trời, dường như bất kỳ một chuyện gì cũng không tác động đến nàng, trên gương mặt thủy chung chỉ có một loại biểu cảm lãnh đạm, giống như đang mang một chiếc mặt nạ bằng ngọc tinh xảo. Nhưng hiện giờ vì điều gì, lại khiến về mặt trước đây hoàn toàn vỡ vụn, hiện ra cảm xúc chân thật của người? Hai người ngờ ngác nhìn nhau, hình như đã ý thức được sự thất thố của mình, Nguyệt Như Thủy cuống quýt thu lại cảm xúc trên gương mặt, khôi phục về hờ hững ban đầu. “Vân nhi, sao không tiếp công chúa, ta không sao, chỉ là không cẩn thận làm rơi cái chén.” Nói xong, liền căn dặn tiểu ni đến quét tước. Sau đó, người chậm rãi trở về phòng, bước chân có chút nặng nề. Chẳng lẽ mẫu thân bời vì lời nói của các nàng mà sùng sốt, nhưng các nàng vẫn chưa nói cái gì, mà mẫu thân cũng đã biết việc Nam Long Quốc đang đánh giặc. Y Vân nhớ lúc nàng báo cho mẫu thân việc chiến sự thì người chỉ nhẹ nhàng ừ một tiếng, hình như việc này với người căn bản không có liên hệ gì. Y Vân cẩn thận nhớ lại lời nói vừa rồi của Thanh Tâm công chúa, mới phát hiện mẫu chốt nằm ở Nhật Hi Quốc. Lúc trước, mẫu thân chỉ biết là Nam Long Quốc đang giao chiến, cũng không biết là đánh với nước nào. Y Vân tâm sự nặng nề tiến bước Thanh Tâm, sau đó bước đến phòng mẫu thân. Một tiếng đàn du dương từ trong phòng người vọng ra, Y Vân dừng chân ngoài cửa, chăm chú lắng nghe. Tiếng đàn của người gián đoạn, bỗng bĩnh, không thể cất lên lời như tiếng khóc, như lời than, nhưng lại rất là bi thương. Cảm như tâm thanh *Tiếng đàn như tiếng lòng*, hiển nhiên tâm tình người đánh đàn cũng vô cùng nặng trĩu. Thình thoảng còn có những đoạn âm điệu bị lệch đi, thật ra tài đánh đàn của mẫu thân không thua kém gì nàng, sự thiếu sót này chắc chắn chỉ có một nguyên nhân duy nhất, đó là tâm tình của người rất là rối loạn. “Mẫu thân, Vân nhi có thể vào không?” Y Vân cách một cánh cửa hỏi. Tiếng đàn rít một tiếng dừng lại. Yên tĩnh trôi qua, thanh âm mẫu thân truyền đến có chút khàn khàn, “Vào đi.” Y Vân bước vào, chỉ cần liếc mắt một cái nàng liền có thể nhìn thấy về mặt không chút sinh khí của mẫu thân, người lặng yên ngồi trước đàn. “Mẫu thân, người có tâm sự, có thể nói với Vân nhi không?” Y Vân thật cẩn thận hỏi qua. “Thanh tâm công chúa đi rồi?” Hỏi một đàng, mẫu thân lại trả lời một nẻo. “Vâng, tất nhiên là đi rồi.” Đôi mắt Nguyệt Như Thủy ngược nhìn bên ngoài cửa sổ, sắc trời đã đỏ xuống, đêm tối lập tức kếp tới. “Vân nhi, đưa mẫu thân đi đến Long Ngâm Cung, mẫu thân muốn gặp hoàng thượng!” Nguyệt Như Thủy gần từng tiếng một dường như người đã phải hạ quyết tâm rất lớn mới nói lên những lời này. Y Vân không khỏi có chút sững sờ, mẫu thân lại muốn đi gặp hoàng thượng sao? Tuy rằng đến bây giờ nàng vẫn chưa biết chuyện của mẫu thân, phụ thân cùng với hoàng thượng trước đây từng có gút mắc như thế nào. Nhưng nàng nhớ rõ Kha Quý đã từng nói qua, Vong Tinh đã mười mấy năm không ra khỏi am ni cô, cũng chưa bao giờ gặp hoàng thượng một lần. Hiện giờ mẫu thân vì sao lại phá hủy sự bình yên trong mười mấy năm, xuất am tiếp kiến. Cho dù có rất nhiều nghi vấn, nhưng mẫu thân vẫn không nói gì, có lẽ vẫn chưa tới thời điểm thích hợp để nói với nàng, trước đây Y Vân cũng rất nhiều lần hỏi qua, Nhan Hạo là ai, mẫu thân cũng chưa từng trả lời. Bóng đêm mông lung, Y Vân cùng mẫu thân song bước ra khỏi am, nhân lúc bóng tối vẫn chưa bao phủ hoàn toàn, chậm rãi hướng Long Ngâm Cung đi đến. Long Ngâm Cung, đèn đuốc sáng trưng. Kha công công Kha Quý, nhìn thấy Nguyệt Như Thủy và Y Vân, lại không chút kinh ngạc, hình như đã sớm biết các nàng sẽ tới. “Thánh Thượng ở trong cung đợi đã lâu, mời vào.” Đối với Nguyệt Như Thủy, giọng nói Kha Quý cực kỳ tôn kính. Nguyệt Như Thủy không nói gì, gương mặt hững hờ đi vào trong. “Kha công công, Thánh Thượng sao biết chúng tôi sẽ đến.” Y Vân nghi hoặc hỏi, có phải thị vệ đã sớm đến báo tin? “Thánh Thượng cũng không biết hôm nay các người sẽ đến, nhưng Thánh Thượng dự đoán chắc chắn vào một ngày gần đây nhất, cho nên mỗi ngày đều chờ đợi.” Kha công công chậm rãi nói, “Xin cô nương ra bên ngoài điện đợi.” Y Vân nhìn thấy đã có công công dẫn mẫu thân tiến vào trong điện, nàng liền ngồi ở trên ghế đợi. Kha công công kia cũng không vào trong hậu hạ, lại giống như Y Vân, đứng đợi bên ngoài. Lờ mờ nghe tiếng nói chuyện bên trong, nhưng lại không rõ là đang nói gì. Y Vân nhìn về phía Kha công công, hần chỉ cười ôn hòa. “Công công, ngài cũng biết vì sao mẫu thân tới gặp Thánh Thượng?” Gương mặt trắng nõn của Kha Quý nổi lên tia mỉm cười, nói, “Tất nhiên là vì cuộc chiến của Nam Long Quốc và Nhật Hi Quốc, cũng là vì phụ thân của người.” “Chẳng lẽ, phụ thân của ta có quan hệ với Nhật Hi Quốc sao?” Y Vân hỏi. “Hơn cả quan hệ, cô nương không biết ư? Họ Nhan là quốc họ của Nhật Hi Quốc, Nhan Hạo phụ thân của người là Hoàng thượng của Nhật Hi Quốc.” Y Vân kinh ngạc không ít, nàng từng vô số lần đoán thân phận của phụ thân, vẫn cho rằng người chẳng qua chỉ là một kẻ bình thường, chưa từng nghĩ đến, người lại là hoàng đế của Nhật Hi Quốc. Chẳng thể trách mẫu thân khiếp sợ như vậy khi biết Nam Long Quốc giao chiến cùng Nhật Hi Quốc. Đại ca của nàng Long Mạc cùng người cậu Nguyệt Lăng đang giao tranh với phụ thân nàng nơi sa trường, cả hai bên đều là thân nhân. Đã vào đầu hạ, không khí ẩm áp, nhưng Y Vân lại cảm thấy một cảm giác lạnh lẽo tràn ngập, giống như trong ngày hè chói chang bỗng nhiên ngã vào hố băng lạnh lẽo. Y Vân cuộn cùng cùng cảm nhận được cảm giác của mẫu thân lúc này. Mẫu thân đến gặp Hoàng thượng, chắc chắn là cầu hoàng thượng ngừng chiến, nhưng hoàng thượng có thể đáp ứng sao?

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 67: Hương vị tình yêu

Long Ngâm Điện. Làn khí toả ra từ chiếc lư đốt Trầm Hương thoang thoảng, lượn lờ trong không khí, chợt có gió thổi đến, làn khí mờ ảo kia liền biến hoá thành nhiều hình dạng khác nhau, lan toả rót vào lòng người mùi hương ngọt dịu. Long Đăng. . . hoàng đế Nam Long Quốc, lúc này đang tựa người khoan khoái trên ghế rồng. Long nhan không chút uy nghi, hiện tại nhìn hần không giống như một vị vua cao cao tại thượng, mà chỉ là một nam nhân bình thường. Trước mặt hần đặt một chiếc bát bằng ngọc, chứa thứ thuốc màu nâu sậm, toả ra mùi vị đắng chát. Mùi hương này cùng làn hương Trầm hoà lẫn vào nhau, tạo thành một loại mùi vị kỳ quái. Hương thơm ngọt lịm lan toả, vị đắng chát nhàn nhạt, tựa như tâm tình của hần lúc này, tựa như hương vị tình yêu. Đôi mắt hần nhìn chăm chú vào nữ tử đang chậm rãi đi đến, áo vải, mũ sư cô, dưới chân là đôi giày trắng tinh, nàng mặc một thân y phục nữ ni. Bước chân thong thả mà nặng trĩu, mỗi một bước đều như đập lên tấm lòng của hần, làm cho một vị hoàng đế uy nghiêm như hần có chút đứng ngồi không

yên.Nét mặt nàng cũng như tên, yên lặng như nước, trên gương mặt ngọc tuy có một vết sẹo dài nhưng không tổn hại đến khí chất của nàng. Nàng ung dung hờ hững như làn gió mát lạnh trong thâm sơn, thanh khiết xa vời như băng tuyết trắng tinh trên đỉnh núi, khiến cho hân có cảm giác bản thân không những chạm không tới mà vĩnh viễn cũng không thể chạm đến.Đây chính là nữ tử mà đời này kiếp này hân yêu thương, hân đã thề phải lấy được nàng.Hân giam cầm nàng mười sáu năm, cứ tưởng chỉ cần khóa nàng bên cạnh, rồi cũng sẽ có một ngày nàng sẽ yêu thương hân, nhưng, nàng thật sẽ yêu hân sao?Đáp án là không.Trong thời gian qua nàng chưa từng bước ra khỏi am, theo như giao ước, hân cũng chưa từng quấy rầy nàng, hân là một vị vua, hân cũng có tôn nghiêm của mình. Hân chỉ có thể để mặc cho tương tư tràn ngập, chỉ có thể nương nhờ vào những bức họa mà gửi gắm tâm tình. Chờ đợi sẽ có một ngày nàng bước ra am ni cô, đến gặp hân. Tuy là gần nhau trong gang tấc, nhưng lại xa vời hơn cả chân trời góc biển.Nàng nghĩ đến bệnh tình của hân, hân cứ cho là cuối cùng thì bản thân cũng chờ được đến ngày đó, nhưng tất cả đều không đúng.Hiện giờ nàng bước đến, nhưng lại không phải vì hân, mà là vì người kia, tên Nhan Hạo nơi Nhật Hi Quốc xa xôi.“Bản ni Vong Tinh tham kiến Ngô Hoàng, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.” Thanh âm Nguyệt Như Thủy bình tĩnh.Trái tim Long Đăng như bị hàn băng chôn lấp, nhanh chóng lạnh lẽo vô cùng.“Thủy muội, người cần gì phải làm như vậy? Người có biết là trẫm ....Không, là ta, ta ở trước mặt người, cho tới bây giờ vẫn không phải là vua của một nước, ta chỉ là một nam nhân bình thường.” Long Đăng nói, thanh âm tao nhã, chan chứa tình cảm sâu đậm.“Nhưng mà, người ở trong lòng bản ni, mãi là một vị vua đứng trên mọi người.” Nguyệt Như Thủy bỏ qua sự thâm tình của hân, nhẹ nói:“Vay hân thì sao? Nếu bởi vì thân phận của trẫm mà không yêu trẫm, vì sao, không phải là một kẻ thảo dân bình thường nào đấy mà lại là Nhan Hạo, hân chẳng phải cũng là hoàng đế hay sao?” Giờ phút này hân có chút kích động, suốt mười mấy năm chờ đợi, hân thật không cam lòng.Đôi mắt Nguyệt Như Thủy trong suốt không chút rung động, nàng không phải không thương hân, chẳng qua đó không phải là tình yêu nam nữ.“Hoàng thượng, tâm bản ni đã chết, không còn tình cảm nam nữ, chỉ mong Ngô Hoàng thương tiếc cho dân chúng trong thiên hạ, hãy ngưng trận chiến này đi thôi.” Nguyệt Như Thủy nói.“Bản ni? Cho đến ngày hôm nay, người vẫn muốn mang chiếc mặt nạ đó sao? Về mặt người thế nào, trong lòng chúng ta đều rõ. Người sao phải khổ sở như vậy? Hôm nay ta muốn nhìn thấy gương mặt thật sự của người!”Long Đăng nhìn vết sẹo trên mặt Nguyệt Như Thủy nói.Năm đó, nàng nói nàng huy dung, không cần phải tiếp tục yêu nàng, muốn hân buông tha cho nàng.Hân không đồng ý.Lúc đó, hân biết vết sẹo kia là giả, cho dù là huy dung thật sự, hân cũng không quan tâm.Bởi vì hân biết hân không phải chỉ yêu dung mạo của nàng, mà là con người nàng.Nhưng mà nàng lại cho rằng hân chỉ yêu gương mặt của nàng.Hân đã yêu người nhả tâm gấm lên tình cảm sâu sắc thuần khiết của hân.Sắc mặt Nguyệt Như Thủy khê biến.Năm tháng trôi qua, một thiếu niên Long Đăng khôi ngô đã trở thành một nam tử chín chắn, trong đôi mắt ánh lên vẻ từng trải, vững vàng. Nàng biết hân là một vị hoàng đế tốt, nàng biết hân trị quốc anh minh, cũng biết hân bao lần dẹp yên biên cương oai hùng quyết đoán thế nào.Tất cả đều thay đổi, chỉ riêng tình cảm hân dành cho nàng là vẫn không thay đổi, vẫn sâu nặng như vậy.Nguyệt Như Thủy thật sự không biết đây là may mắn hay là bất hạnh của nàng.Muốn nhìn thấy gương mặt thật của nàng, đã mười mấy năm qua nàng chưa từng để lộ ra khuôn mặt thật sự.Được thôi, Nguyệt Như Thủy nhẹ nhàng lau mặt, vết sẹo kia liền biến mất.Ánh đèn trong cung sáng rực soi rọi, hiện ra một sắc đẹp tuyệt trần trước mắt Long Đăng.Vẫn là gương mặt xinh đẹp ngày nào, năm tháng dường như không hề lưu lại chút dấu vết gì.Chi là trong ánh mắt nàng có chút trưởng thành, chừng chạc và. ....nét mầu tính ngời ngời. *mầu tính thì khác với nữ tính nhé, cái ni nói về người phụ nữ đã làm mẹ*Đúng là rất mầu tính.Mười mấy năm, hân thật không biết nàng đã có hài tử.Ngày ấy trong hôn lễ của các hoàng tử, hân nhìn thấy thiếu nữ kia. Nàng thân mặc váy áo hồng sắc, nét mặt xinh tươi, đẹp tựa như tiên tử trên thiên cung.Biểu cảm của thiếu nữ kia cùng với Thủy nhi năm đó, khi cùng hân bái đường thật giống nhau, cam chịu, đau thương, nhưng trong đôi mắt là vẻ cố chấp kiên định.Trong một khắc nhìn thấy nàng ấy, hân cứ tưởng là nàng, nhưng rất nhanh đã phát hiện là không phải, bởi vì nàng ta còn rất trẻ.Trên đời sao lại có dung nhan tương tự như vậy, hân rất nghi hoặc, mãi cho đến khi thiếu nữ kia nói tên của nàng là Nhan Y Vân.Đôi môi đỏ mọng khẽ nói ra ba chữ, “Nhan Y Vân.”Nhẹ nhàng, lạnh lùng, nhưng có ai biết được cái tên đó như tiếng sấm nổ lên trong đầu của hân.Nhan y vân, nàng gọi là Nhan Y Vân, đúng là họ Nhan.Trong giây phút đó, hân đoán được nàng ta hân là con của nàng.Thi ra, hân khôn khéo chờ đợi mười mấy năm, giam giữ nàng mười mấy năm, từ lâu đã đem tâm tư ký thác cho nàng, nhưng vẫn không bằng được kẻ địch suốt đời. .Nhan Hạo.Bọn họ sớm đã có hài tử, mà hân vẫn ở nơi này mơ mộng, ảo tưởng sẽ có một ngày nàng yêu hân.Có bao nhiêu nước cười, ngu ngốc.Long Đăng bưng lên chén thuốc trước mặt, nhẹ nhàng nhấp một miếng, hương vị chua xót tốt cùng làm cho cảm xúc cuộn cuộn của hân bình tĩnh được đôi chút.“Trái tim của người vẫn như trước kia?” Hân hỏi, cố gắng đến nén sự run rẩy trong giọng nói.Nhìn Long Mạc thân mặc y phục hoàng cung sáng rực, Nguyệt Như Thủy hơi cúi đầu, nàng không muốn lừa hân.Nàng trốn tránh mười mấy năm, làm ni cô mười mấy năm, cứ tưởng rằng từ nay về sau sẽ có thể quên đi Nhan Hạo, nhưng, lòng nàng lại luôn bị nỗi nhớ dày vò, mãi cho đến khi nàng biết tới cuộc chiến này.Biết hân đang trong nguy hiểm, nàng mới hiểu rõ bản thân vẫn còn nhớ thương hân.“Người có bằng lòng buông tha cho hân không?” Nguyệt Như Thủy bắt an hỏi.“Người sai rồi, Thủy muội, chiến tranh không phải do ta phát động, nếu ta muốn đánh, đã đánh từ mười mấy năm trước. Là hân, có lẽ hân biết được tin tức của người. Chiến sự này hiện tại cũng không phải chỉ mình ta có thể định đoạt, nếu muốn ngưng chiến, người nên đi khuyên hân.”Hân biết được tin tức của nàng? Nàng ở trong cung đã mười mấy năm, rất ít khi xuất hiện, trong cung mọi người đều nghĩ nàng thật chỉ là một ni cô, vẫn không hoài nghi thân phận của nàng.Mà hân, tại một nơi cách xa ngàn dặm, sao lại biết được tin tức của nàng.“Có lẽ hân cũng không biết tin tức của người, cuộc chiến này có thể đã được hân vạch kế hoạch từ khi người mất tích. Mấy năm nay hân nghỉ ngơi dưỡng sức. Hiện tại binh lực cũng không thua kém với ta.” Long Đăng mỉa mai cười nói.“Ta muốn xuất cung.” Ánh mắt Nguyệt Như Thủy kiên định nhìn Long Đăng nói.Long Đăng chậm rãi lắc đầu, cũng kiên quyết nói, “Ta sẽ không để người đi. Mười mấy năm trước, ta đã nói qua, đối với người, ta vĩnh viễn không buông tay, hôm nay vẫn vậy.”Nguyệt Như Thủy thủ hời cảm xúc phức tạp, mẫn liệt, sau cùng đôi mắt trở nên tối tăm.Nàng nghĩ Long Đăng, hân khi không đạt được mục đích tự nhiên sẽ không bỏ qua.“Được thôi, ta không đi, nhưng, người hãy để cho Vân nhi xuất cung.”Nếu Vân nhi xuất cung, có thể thay nàng ngăn cản trận chiến vô nghĩa này.“Không.” Long Đăng lần thứ hai lắc đầu, “Mạc Nhi của ta quan tâm đến nàng ấy, vì vậy mà hết lần này đến lần khác từ hôn. Ta nhất định phải tác thành cho bọn họ. Cho nên Vân nhi của người, không thể ra khỏi cung. Trừ phi, Mạc Nhi trở về, nàng được gả vào Mạc vương phủ.” Long Đăng tàn nhẫn nói, phá vỡ niềm hy vọng cuối cùng của Nguyệt Như Thủy.Nàng tuyệt vọng thu lại ánh mắt, Long Đăng vẫn cố chấp như trước.Nàng nên làm gì bây giờ?Nàng nhất định phải xuất cung.Nàng muốn gặp hân, nàng không muốn hân cùng bọn họ giao chiến, gặp nhau trên sa trường.Nàng biết chiến tranh là khởi đầu của mọi đau khổ, người bị hại không chỉ có tướng sĩ, mà còn người dân vô tội.Nàng nhất định cố gắng ngăn cản cuộc chiến này.Ngoài điện.Y Vân tìm mọi cách cầu khẩn Kha Quý, cuối cùng cũng đồng ý nói cho nàng nghe chuyện tình năm xưa.Cho lui toàn bộ thái giám cung nữ hầu hạ.Thanh âm Kha Quý lạnh lạnh mà khàn khàn, lượn lờ trong đại điện.“Hơn hai mươi năm trước, có một vị hoàng đế thiếu niên anh tuấn phi phạm, một lần ngẫu nhiên trong lúc đi tuần tra, gặp phải một tiểu nha đầu ở Tầng Thư Các. Tiểu nha đầu kia tóc tết hai bím, dung mạo thanh lệ tuyệt mỹ. Trong cung, cung phi xinh đẹp có ở khắp nơi, hân thật sự không phải chỉ bị thu hút bởi dung mạo của nàng, mà là sự tĩnh lặng ung dung cùng với ánh mắt lạnh lợi tài trí của nàng. Nàng thông minh, thuần khiết, đáng yêu, trong khoảnh khắc đó, trái tim vị hoàng đế thiếu niên liền bị nắm giữ.”“Từ đó về sau, hân thường xuyên đến Tầng Thư Các đọc sách, nhưng, hân căn bản không thể chuyên tâm vào sách vở, chỉ vì nhìn nàng. Bọn họ quen nhau, nhưng nàng không biết thân phận của hân, hân cũng không biết thân phận tiểu nha đầu. Hân nghĩ nàng chỉ là một tiểu nha đầu ở trong cung, không biết nàng chính là một vị tiểu thư lén theo phụ thân vào trong cung. Nhưng cho dù nghĩ nàng là cung nữ, hân cũng quyết định sẽ phong nàng làm phi.”“Bọn họ cứ như vậy gặp gỡ, mấy năm qua đi, tiểu nha đầu dần dần trưởng thành, ngày càng xinh đẹp mê người, hơn nữa tài nghệ lại xuất chúng, trong Hội Hoa Xuân đã lấy được danh hiệu thiên hạ đệ nhất mỹ nữ. Tiểu nha đầu cuối cùng cũng đến tuổi thành thân, hân nói muốn phong nàng làm phi. Cứ tưởng nàng sẽ vui mừng đáp ứng, thật không ngờ câu trả lời lại khiến hân không thể nào tiếp nhận. Nàng cự tuyệt, thẳng thắn cự tuyệt. Nàng còn nói với hân, nàng sớm đã có người trong lòng.”“Tin tức này khiến hân hoàn toàn điên cuồng, hân nổi giận, hân ban thánh chỉ, ép nàng làm phi. Nhưng mà, điều càng khiến hân khiếp sợ cùng không thể tin chính là nàng cùng người kia bỏ trốn. Tuy rằng sau đó nàng bị phụ thân và mẫu thân bắt trở về, đưa vào cung, nhưng hân vẫn vô cùng tức giận, hân biết nàng không thật tâm

muốn gả cho hắn, nàng là vì muốn cứu tên tình nhân bị phụ mẫu giam giữ, cho nên mới đồng ý tiến cung. Tình cảm sâu đậm của nàng làm hắn cảm động, nhưng cũng khiến hắn tức giận, hắn hận tên tình nhân kia không phải là hắn.””Cho nên hắn lạnh nhạt với nàng, liền mấy ngày không đến cung của nàng. Nhưng hắn chưa từng ngờ tới, mẫu hậu không biết từ đâu biết được tin tức nàng bỏ trốn. Tin tức này luôn được giữ bí mật, ngoại trừ người nhà của nàng chỉ có hắn là biết, người ngoài không ai biết. Hắn càng không nghĩ đến, mẫu hậu lại đưa đến một ly rượu độc, ban cái chết cho nàng. Hắn chạy tới thì đã thấy thi thể nàng lạnh như băng, chỉ còn một bức huyết thư, khẩn cầu hắn đem xác của nàng trở về nhà. Hắn đã làm theo.””Từ đó về sau, hắn luôn ưu sầu không vui, hắn cảm giác như trái tim mình cũng đã chết theo nàng. Hắn nghĩ rằng hắn sẽ mãi như vậy cho đến cuối đời, nhưng mà, trong lúc vô tình, hắn biết được tin xác của nàng bị người khác đánh cắp. Chẳng biết tại sao, hắn bỗng nhiên chắc chắn nàng vẫn chưa chết. Bởi vì hắn biết nàng tinh thông y thuật, hắn phái người đi khắp nơi âm thầm điều tra, hi vọng có thể tìm được nàng, nhưng mà vẫn không có được tin tức nào.””Một năm sau, ngay lúc hắn muốn từ bỏ hy vọng thì ông trời liền rẽ lòng thương, hắn có được tin tức của nàng. Tại một toà thành ở phương Bắc, tìm được nàng. Chẳng biết tại sao cả người nàng gầy yếu, lại lẻ loi một mình. Hắn muốn đem nàng vào cung. Nhưng nàng không muốn, tự huy đi dung nhan. Nàng nghĩ nếu không còn dung mạo hơn người này, hắn sẽ thả nàng, nàng không tin hắn yêu con người của nàng, mà còn là yêu thương vô cùng sâu sắc. Hắn vẫn kiên trì đem nàng vào cung, có điều là phải đáp ứng thay đổi thân phận của nàng, với lại vĩnh viễn không ép buộc nàng.””Về sau, trải qua hai năm điều tra, cuối cùng hắn cũng biết được thân phận tên tình địch. Mà thân thể người kia cũng thật khiến hắn kinh ngạc. Người kia cũng không biết nàng ở trong cung của hắn, cả hai người đã quyết đấu một hồi trên đỉnh núi nơi biên cương.””Đó là một cuộc quyết đấu sinh tử, bọn họ đều hận đối phương từng bắt đi nàng. Trải qua mấy lượt, cả hai đều bị thương rất nặng, nhưng vẫn bất phân thắng bại. Bọn họ từng giao ước, nếu còn sống là còn đấu. Có thể là đơn thân quyết đấu, có thể là chiến tranh, tất cả đều vì cả hai cùng yêu mến một nữ tử.””Cuối cùng Kha Quý cũng kể hết câu chuyện xưa kia, hắn từ từ thở dài, bên trong sa vào không khí yên tĩnh. Y Vân vẫn còn ngờ ngẩn, như rơi vào câu chuyện không thể tự mình thoát ra được. Lúc này, nàng có chút mê muội. Cả ba người, nếu có một người yêu thương ít đi một chút, nếu có một người tình nguyện buông tay, như vậy, cả ba người cũng không phải chịu tra tấn như vậy. Nhưng mà, tình cảm sâu đậm như vậy, liệu có ai muốn buông tay? Chuyện tình này, suy cho cùng là làm cho người ta vui sướng cũng làm ta bị thương. Hương vị tình yêu, ngọt ngào mà đau khổ.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Cùng đường

Bầu trời, có chút âm u. Mây lững lờ trôi trên không trung, ánh trăng non lẩn khuất trên tầng mây thật dày, thỉnh thoảng le lói ánh sáng nhàn nhạt, mông lung mà thế lương, khi thì ẩn vào sau áng mây, làm thế gian rơi vào bóng tối âm trầm. Y Vân cùng mẫu thân chậm rãi bước trên con đường trở về am ni cô, phía trước là hai tiểu thái giám theo đến lồng dẫn đường. Gương mặt mẫu thân bên dưới ánh trăng càng mặt mờ. Đôi mi sụp xuống, ánh mắt lạnh lẽo, nét mặt trầm tư. Vết sẹo dài trên mặt đã biết mặt không thấy dấu vết. Lúc đầu Y Vân có chút kinh ngạc, nhưng lập tức rõ ràng, nàng với mẫu thân cũng thật giống nhau, lúc trước khi bước vào thanh lâu nàng lấy nước hoa của mẫu thân để trở thành Hoàng Nhan, mẫu thân dĩ nhiên cũng có thể trở thành nữ nhân có sẹo. Tâm tình mẫu thân rõ ràng là rất không vui, Hoàng thượng ắt hẳn là không đáp ứng thỉnh cầu của mẫu thân. Nghe xong Kha Quý kể lại câu chuyện xưa kia, Y Vân có thể tưởng tượng tâm trạng hiện tại của mẫu thân, phức tạp ra sao, sâu khổ thế nào. Mẫu thân hẳn là vẫn còn nhớ thương người phụ thân mà nàng chưa từng gặp mặt. Chỉ là không biết năm đó bọn họ vì sao xa nhau, làm mẫu thân một mình lưu lạc, mới khiến hoàng thượng có cơ hội lợi dụng, bắt mẫu thân vào cung. Mẫu thân lúc này chắc là đang tìm cách xuất cung, nhưng hiện tại muốn ra khỏi cung, thật sự là nói thì dễ mà làm mới khó. Kể giả chết đã dùng đến trước đây, lần này sẽ là không còn tác dụng. Gió nổi lên, thật lạnh, váy áo mỏng manh nhẹ bay trong gió. Tối nay, sợ là sẽ có mưa. Phía trước là một lối đi hẹp dài, hai bên đường bóng cây lay động. Có ánh đèn xuất hiện từ một hướng khác, lập loè nhấp nháy, hình như có người đang đi tới. Trong lòng nổi lên một dự cảm bất thường, vào giờ này mà xuất hiện ở khu vực gần với tam cung Hoàng thượng, e là không phải người bình thường. Y Vân vội kéo mẫu thân tránh đường. Ánh đèn nhanh chóng đi đến trước mắt, cũng là mấy tiểu thái giám mang theo đèn lồng, vội vàng bước đi. Theo sát phía sau là một chiếc kiệu hoa lệ. Bóng trăng trên tầng mây vừa đúng lúc xuất hiện, toả ra ánh sáng nhẹ nhàng. Một nữ nhân thân mặc y phục hoàng cung rực rỡ, an nhiên ngồi trên kiệu, dáng vẻ đoan trang uy nghi. Hai tiểu thái giám dẫn đường cho Y Vân lập tức dập đầu quỳ gối bên đường, hô to, “Hoàng hậu nương nương, thiên tuế thiên tuế thiên tuế.” Y Vân cuống quýt dạt tay mẫu thân, cùng nhau cúi đầu quỳ gối. Chỉ mong hoàng hậu không để ý đến các nàng, nhanh chóng rời đi. Từ lúc hoàng hậu cho nàng một bạt tay trong ngày hôm lễ, Y Vân liền hiểu rõ vị hoàng hậu này thật không thích nàng, sợ dĩ mấy ngày này không tìm nàng gây phiền toái, phần lớn là do nàng đã cứu hoàng thượng một mạng. Hoàng hậu không thích nàng, có lẽ không chỉ bởi vì nàng có quan hệ với Long Mặc cùng Long Phi, có thể còn là vì Y Vân lớn lên rất giống mẫu thân. Nếu người biết mẫu thân còn sống, không biết sẽ xảy ra thêm chuyện rắc rối gì. Nhưng mà, ông trời lại có tình không thuận theo lời cầu nguyện, trong một khắc chiếc kiệu lướt qua các nàng, hoàng hậu nghiêng mắt dò xét! Sau đó trầm giọng ra lệnh: “Dừng xe!” Một hàng dài người tuân theo lời nói của hoàng hậu, liền dừng lại. Hoàng hậu ngồi ở trên kiệu, từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt đánh giá các nàng. “Bình thân, các người là người ở đâu? Đêm khuya sao lại ở gần tam cung của hoàng thượng? Ngẩng đầu để Bôn cung nhìn xem!” Hoàng hậu không nhanh không chậm nói, giọng nói cực kỳ ngạo mạn, kéo dài âm cuối. Trong lòng Y Vân hoảng hốt, đúng là sợ điều gì liền gặp điều đó. Hoàng hậu này có phải là đang lúc rảnh rỗi, sao lại có hứng thú với hai người qua đường, hay là hoàng hậu có ý đến kiểm tra. Hai tiểu thái giám mà Hoàng thượng phái tới rất là thông minh, liền tiến lên một bước, cung kính đáp: “Bẩm Hoàng hậu nương nương, các nàng là nữ ni ở am ni cô, sợ là không nên nhìn thấy dung nhan của Hoàng hậu nương nương.” Hoàng hậu nương nương thờ ơ nhìn, kẻ đang nói chính là tiểu thái giám tâm đắc bên người hoàng thượng Tiểu Phúc Tử. “Nữ ni? Hoàng thượng để hai người các người đi theo đưa tiễn, e rằng không phải là nữ ni bình thường! Có phải là vị nữ ni đã chữa bệnh cho Hoàng thượng?” “Vâng ạ!” “Nếu như thế, Bôn cung càng muốn nhìn.” Hoàng hậu để hai cung nữ nâng đỡ, bước xuống kiệu, chậm rãi đi đến trước mặt Y Vân và Nguyệt Như Thủy. Sớm đã có thái giám mang theo đèn lồng bước đến, ánh đèn soi rõ trước mặt Y Vân và Nguyệt Như Thủy. Hai người bị bắt ngừng đầu, biết là tránh không khỏi, chỉ có thể đối mặt, tuy rằng cực kỳ chán ghét tình cảnh thế này. Nhưng hoàng hậu này có lẽ cũng không dám làm bừa, dù sao cũng còn có hoàng thượng! Hoàng hậu nhìn thấy Y Vân, lạnh lùng cười, nàng thực ra sớm đã biết Y Vân ở am ni cô, cho nên nhìn thấy nàng cũng không mấy kinh ngạc. Nhìn thấy Nguyệt Như Thủy, nụ cười lạnh lùng bên môi của hoàng hậu dần dần trôi đi mất dạng, nét mặt trở nên dờ dẩn khó hiểu. Dưới ngọn đèn soi sáng, gương mặt Nguyệt Như Thủy có chút tái nhợt, không có vết sẹo kia, nhìn qua thật tinh mịn mà tuyệt mỹ. Ánh mắt nàng thanh khiết chăm chú nhìn hoàng hậu, môi son khẽ mở, từ từ nói: “Bản ni Vong Tình tham kiến Hoàng hậu nương nương.” Biểu cảm dờ dẩn trên gương mặt Hoàng hậu nháy mắt liền biến mất dạng, chuyển thành sự khiếp sợ không ngừng. Cả người nàng run rẩy, thanh âm khàn khàn, thì thào nói: “Quý, quý, người đừng tới tìm ta, không phải là ta hại người, các người còn đứng đây làm gì, nhanh đến bắt quý đi!” Bỗng nhiên Hoàng hậu trở nên bấn loạn, khiến thái giám cung hầu đứng hầu hai bên sững sờ vô cùng. “Hoàng hậu nương nương, người làm sao vậy?”

Quý ở đâu nha?” “Nàng chính là quý, quý đã chết cách đây rất nhiều năm, mau bắt lấy nàng!” Hoàng hậu nương nương chỉ vào Nguyệt Như thủy, thanh âm cực kỳ kinh khủng. “Hoàng hậu nương nương, bản ni không phải quý!” Nguyệt Như Thủy lạnh lùng nói. “Đừng nha, chính xác năm đó Bồn cung đã nhìn thấy thi thể của ngươi, ngươi đã chết. Sao lại sống đây? Nhất định là quý, tìm Bồn cung đòi nợ ư? Bồn cung không sợ, các ngươi mau bắt lấy nàng!” Hoàng hậu vừa nói vừa lui về phía sau. Y Vân liền hiểu rõ, năm đó, mẫu thân bị thái hậu đã qua đời ban cho cái chết, có lẽ là do vị Hoàng hậu nương nương này báo cho thái hậu chuyện mẫu thân bỏ trốn. Làm việc trái với lương tâm, đã nhiều năm như vậy, vẫn không bỏ được bóng ma ở trong lòng. “Bản ni là Vong Tình, không phải là ma quý gì cả, thỉnh Hoàng hậu nương nương không cần phải như vậy.” Thanh âm của Nguyệt Như thủy trong vắt có năng lực lay động cùng an ủi. Thật lâu sau, sự kích động trên gương mặt Hoàng hậu nương nương dần dần bình ổn lại. Nhìn thẳng vào Nguyệt Như Thủy, ánh mắt kinh ngạc, không tin, cùng sợ hãi, nhưng cuối cùng những vẻ mặt đó liền bị sự kiêu kỳ đoan trang trước sau như một thay thế hoàn toàn. Không phục lại dáng vẻ bình thường, nàng lại mỉm cười, tiến lên một bước, nhẹ nhàng cầm lấy tay Nguyệt Như Thủy, khẽ nói, “Ngươi chính là Vong Tình ở am ni cô? Bồn cung còn muốn cảm tạ việc ngươi đã cứu hoàng thượng. Nghe nói trên mặt ngươi có vết sẹo, mới vừa rồi gặp, lại không thấy, Bồn cung có chút bất ngờ, cứ nghĩ ngươi là một người khác, nàng ấy là tỷ muội tốt của Bồn cung, chỉ tiếc là hồng nhan bạc mệnh. Cái chết của nàng năm đó là một việc lớn ở trong cung, cho nên vừa rồi Bồn cung mới có chút rối loạn. Ngươi đã cứu hoàng thượng, ngày khác Bồn cung nhất định sẽ trọng thưởng cho ngươi.” Hoàng hậu dứt lời, liền hướng thái giám cung nữ bên người nói, “Còn thất thần đứng đó làm gì, nhanh điu Bồn cung lên kiệu.” Chỉ trong giây lát, hoàng hậu phục hồi lại khí thế uy nghi, dường như người mới vừa rồi còn sợ hãi kêu la bắt quý không phải là nàng, dáng vẻ trang nhã xoay người ngồi lên kiệu, lạnh giọng ra lệnh, “Bãi giá Phượng Tê Cung.” Thái giám lấy lại tinh thần, nàng kiệu, quay về hướng ngược lại. Hoàng hậu ở trên kiệu có hơi cúi đầu, cung phục hoàng sắc chìm trong ánh trắng, ánh đèn hai bên uốn lượn rồi đi, dần trôi vào bóng đêm u ám. Có lẽ hoàng hậu quay về Phượng Tê Cung của nàng để thu xếp lại tâm tình. Y Vân chắc chắn nhớ lại sắc mặt Hoàng hậu biến đổi nhanh chóng, chắc chỉ có nữ nhân như vậy, mới có thể vững vàng ngồi lên địa vị hoàng hậu. Y Vân cảm giác rồi sẽ có chuyện không hay xảy ra, hoàng hậu cho dù hoài nghi thân phận của mẫu thân, nhưng mà chỉ cần thoáng điều tra nhất định sẽ phát hiện mẫu thân chính là Nguyệt Như Thủy. Chỉ sợ những ngày sau hai mẫu tử nàng sẽ sống không yên ở trong cung. Đọc đường không nói gì, trở lại am ni cô, chờ đợi hai tiểu thái giám kia rồi đi, mẫu thân liền bày thập tuyệt trần bên ngoài am ni cô, như vậy, mới có chút cảm giác an toàn. Trở lại căn phòng nhỏ, Y Vân nhìn vẻ mặt trầm tĩnh của mẫu thân nói: “Mẫu thân, người cần gì phải làm như vậy. Vì sao, không để cho Hoàng hậu tiếp tục bần loạn. Có lẽ năm đó chính là nàng tố cáo bí mật của người trước mặt thái hậu.” “Hiện tại truy cứu việc này còn có ích lợi gì, con người phải biết khoan dung độ lượng, hơn nữa, chuyện này hoàng thượng có lẽ sớm đã điều tra ra. Nàng dù sao cũng vì Hoàng Thượng mà nuôi nấng hai vị hoàng tử nha.” Nguyệt Như Thủy dịu dàng nói. “Mẫu thân, có phải hoàng thượng cự tuyệt lời thỉnh cầu của người?” Trên mặt Nguyệt Như Thủy thoáng lướt qua một tia thất vọng, “Đúng vậy, cứ tưởng rằng hần là người phát động chiến tranh, thật không ngờ lại là..... lại là phụ thân của ngươi. Ta không thể xuất cung, hy vọng là ngươi có thể, nhưng từ nay chúng ta sợ là không thoát ra được cái nhà giam này. Ai sẽ ngăn chặn cuộc chiến này đây!” Nguyệt Như Thủy từ từ thở dài. Tâm tư mẫu thân đang rất sa sút, người đã gỡ bỏ gương mặt trước đây, cũng thào xuống biểu tình lạnh nhạt, chỉ còn lại hi vọng ái ố, điều này làm cho Y Vân có chút an ủi. Lòng Y Vân vừa lo lắng vừa chật vật. Phụ thân đối đầu với Đại ca ca cùng cậu, bọn họ đều là thân nhân của nàng. Nếu bên nào xảy ra chuyện, cũng sẽ làm nàng đau khổ tột cùng. “Mẫu thân, chỉ còn cách chúng ta phải trốn khỏi cung.” “Biện pháp này không phải là chưa từng nghĩ đến, nhưng lại rất khó có thể làm được. Hoàng cung canh phòng nghiêm ngặt, chạy trốn, nói dễ hơn làm.” “Mẫu thân, chúng ta có thể nhờ Thanh Tâm công chúa giúp!” Nguyệt Như Thủy trầm ngâm một lát, nói, “Công chúa có thể đem chúng ta ra khỏi cung, nhưng, hoàng thượng chắc chắn sẽ phái binh đuổi theo, chúng ta không có binh lực chống lại, chỉ sợ, cuối cùng vẫn rơi vào trong tay hoàng thượng!” “Binh lực? Y Vân than thở một tiếng, điều này thật quá khó khăn! Tìm Long Phi giúp đỡ? Hần có binh lính, hơn nữa hần là kẻ ốm yếu không ai chú ý đến, nhưng mà hần sẽ giúp nàng sao? Nhất định là không, hần hận là không thể bắt nàng cả đời ở trong cung ấy chứ. Làm sao bây giờ? Nàng nhất định phải xuất cung. Nhưng ai có thể đến giúp đây? Lúc này, Y Vân cảm thấy nàng hoàn toàn cùng đường.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Vào tù thăm Lăng Thiên

Y Vân cứ nghĩ tới nghĩ lui, chẳng biết từ lúc nào đã tiến vào mộng đẹp. Giác mơ này tựa như hiện thực trước mắt, Long Mạc cùng phụ thân chém giết lẫn nhau, cảnh tượng đó thật sự là chấn động lòng người. Bên tai còn có âm thanh xào xạc lượn lờ, hình như có người không ngừng hét lên, giết... giết... giết... Cuối cùng từ trong giấc mộng giật mình tỉnh lại, bầu trời đã bừng sáng. Y Vân mở cửa sổ, gió lạnh xen lẫn vào hạt mưa lất phất bay vào, cảm giác ướt át mát lạnh, cả người liền thanh tỉnh. Thì ra âm thanh xào xạc đêm qua chính là tiếng mưa rơi, thật không ngờ, nằm mơ mà cũng được lão Thiên lồng tiếng cho nha. Mưa tuy không lớn, nhưng từng hạt mưa nhỏ bé cũng đã bao phủ cả đất trời, từng hạt từng hạt tí tách rơi liên tục không ngừng. Bên ngoài cửa sổ mưa rơi thê lương, bên trong là tâm tình lo lắng. Đúng là lo lắng, bồn chồn, nôn nóng, tất cả cảm xúc đan xen vào nhau. Có lẽ lúc này Long Mạc đang giao chiến với phụ thân, giống như trong giấc mộng: có lẽ trong bọn họ sẽ có người bị thương; có lẽ... Nghĩ đến đây, tâm tư Y Vân càng thêm trĩu nặng. Nàng tìm chiếc ô màu xanh tươi, hướng Tầm Tâm Cung của Thanh Tâm công chúa đi đến. Bất luận như thế nào, cứ thử một lần xem sao, có thể Thanh Tâm công chúa có khả năng giúp nàng. Thanh Tâm công chúa như từ trong mộng tỉnh lại, lúc này nàng vẫn còn đang đắm chìm trong tin thắng trận hôm qua truyền đến. Nhưng không ngờ Y Vân sau khi vượt qua cơn mưa nhẹ nhàng tiến vào, lại hỏi nàng có thể giấu phụ hoàng đem Y Vân cùng Vong Tình từ trong am xuất cung hay không. Thanh Tâm công chúa trầm ngâm một lát, liền nói ngay, “Xuất cung thì có thể, nhưng nếu muốn giấu phụ hoàng thì rất khó. Phụ hoàng đã không cho phép, mà vẫn làm, thế nào cũng sẽ bị bắt trở lại. Huống chi, ta cũng không muốn đem tỷ xuất cung.” “Vì sao?” Y Vân hỏi. “Nếu ta giúp tỷ ra khỏi cung, khi Nhị hoàng huynh trở về chẳng phải sẽ bóp chết ta sao?” Thanh Tâm công chúa thận trọng nói. “Ngươi yên tâm, hần sẽ không làm khó ngươi, ta là muốn đến biên ải tìm hần.” “Việc đó lại càng không được, biên ải ngàn dặm xa xôi, tỷ tỷ một thân nữ nhi yếu đuối, Thanh Tâm nhất định sẽ không yên tâm. Hoàng huynh ta mười mấy tuổi đã xuất chinh, tỷ yên tâm đi, hần sẽ không có việc gì.” Trong đôi mắt Thanh Tâm công chúa tràn ngập sự quan tâm, nàng nghĩ Y Vân là vì lo lắng cho sự an nguy của Long Mạc nên mới vội vã xuất cung. “Thật sự không giúp ta sao?” Y Vân hỏi lại, không ngờ tiểu nha đầu này lại cố chấp như vậy. “Ta dù muốn giúp tỷ, cũng không thể chống lại phụ hoàng.” Thanh Tâm có chút bất đắc dĩ nói. Tuy rằng nàng sớm đã đoán trước kết quả sẽ như vậy, nhưng Y Vân vẫn rất thất vọng, vạn bất đắc dĩ, nàng chỉ có thể tìm Long Phi... Nhưng kết quả cũng giống như Thanh Tâm công chúa. Hần không chịu giúp nàng, vốn cũng biết rằng hần sẽ không. Y Vân thất thểu trở lại am ni cô, cơn gió thổi bay chiếc ô của nàng, từng hạt mưa thấm ướt lên quần áo. Những loài hoa cỏ quý giá trong sân của mẫu thân dường như không chịu được cơn mưa bất chợt như vậy, trên cành chỉ còn trơ lại những cánh hoa tan tã. Mà cây cối thì lại như được cơn mưa gội rửa, càng ngày càng tươi tốt, càng ngày càng toả ra sức sống mãnh liệt. Ánh nắng bất lực của nàng chạm đến nhưng thân cây xanh mượt kia, vào thời khắc đó Y Vân liền quyết định, nàng quyết không làm

loài hoa kiêu kỳ kia, nàng nguyên làm một gốc cây cứng cáp. Cho dù con đường bị ngăn cản, vẫn có thể tìm ra lối đi khác. Ngay cả khi tuyệt vọng nhất, vẫn còn có tuyệt xử phùng sinh *tìm được đường sống trong chỗ chết*, hy vọng, nàng không tin, đến một biện pháp cũng không có. Nhất định xuất cung, nhất định phải xuất cung, nhưng, ai sẽ giúp nàng, ai có thể giúp nàng đây? Quân Lăng Thiên! Cái tên này bỗng nhiên xuất hiện, hay là nó vốn dĩ đã chiếm giữ trong đầu nàng, chỉ là nàng chưa từng nhận ra thôi. Y Vân không ngờ vào lúc này nàng lại nghĩ đến hắn, bản thân cảm thấy có chút chán nản, hắn là một ác ma, hắn sao có thể giúp nàng. Trong lòng bỗng có một thanh âm nói lên. . . , sẽ giúp, bởi vì nàng nhớ tới cái đêm ở Trầm Thủy Cung, Quân Lăng Thiên đã từng nói: “Được thôi, hôm nay ngươi không đi, sớm muộn gì cũng có ngày sẽ hối hận, tới lúc đó, ngươi có thể tìm đến cung điện nơi hoàng tử Tinh Mang Quốc cư ngụ gặp ta, ta nhất định sẽ hết sức giúp đỡ. Chỉ là, khi đó, ta cứu ngươi sẽ có điều kiện, haha!” Thật kiêu ngạo, hình như hắn đoán chắc rằng nàng sẽ tìm hắn cầu cứu. Xem ra hắn sẽ giúp nàng, nhưng là có điều kiện. Thật sự khó có thể tưởng tượng, tên ác ma kia sẽ đưa ra điều kiện tới tột thế nào, nghĩ đến đây trong lòng nàng lại cảm thấy chán ghét vô cùng. Nhưng, nàng đã thật sự cùng đường. Nhớ lại ngày ấy nàng đã một hơi cự tuyệt hắn, “Ngươi yên tâm, sẽ không có ngày đó, ngay cả có như vậy, Y Vân cũng tuyệt đối không tìm ngươi gây phiền hà.” Bây giờ, nếu nàng đi tìm hắn, chắc chắn sẽ bị hắn trêu đùa, còn có lời nói khinh thường. Nhưng mà Y Vân tự nói với mình, vì phụ thân, vì mẫu thân, tất cả chuyện này đều đáng giá. Có điều, việc khiến Y Vân lo lắng chính là, lúc trước khác bây giờ khác, hiện tại hắn đang bị giam trong đại lao, sao có thể giúp nàng? Đến bản thân hắn còn chưa chắc giữ được, cách nào giúp nàng xuất cung. Nhưng Y Vân không muốn buông tha cho niềm hy vọng cuối cùng này. Hay là cứ đi thử, cho dù là một phần vạn hy vọng, nàng cũng không dễ dàng từ bỏ. Chỉ là không biết nên lấy tâm tư như thế nào đi gặp hắn. Y Vân thu lại ánh mắt rồi bởi, từ sâu trong lòng nàng dâng lên một dòng dừng khí. Tuy rằng đã trải qua rất nhiều chèn ép khó khăn, nhưng mỗi lần nàng đều là bị động thoát khỏi. Lúc này nàng mới chủ động ra tay, chủ động đi tìm ác ma kia, trong lòng có chút không yên. Ít nhất cũng không thể để cho hắn thấy tình cảnh thảm hại của nàng, lại càng không thể để hắn biết mục đích nàng xuất cung. Nếu hắn biết nàng xuất cung để làm gì, chắc chắn điều kiện kia của hắn sẽ nhiều hơn. Y Vân tìm một chiếc váy sạch sẽ mặc lên người, mái tóc đen búi thành kiểu Lạc Nhan Kế khả ái hoạt bát, cài vào một chiếc trâm Bạch Ngọc. Dáng vẻ của nàng vừa thanh nhã mỹ lệ vừa đáng yêu. Lấy ra mảnh kim bài Thanh Tâm công chúa từng đưa cho nàng, mang theo bên người, nói không chừng sẽ phải dùng đến nó, Y Vân nhớ rõ Thanh Tâm đã nói rằng, kim bài này là của Long Mạc đưa. Y Vân cũng không biết nhà giam ở trong cung nằm nơi nào, liền nhờ một tiểu ni Hoà nhi dẫn đường. Y Vân cũng không quên mang theo Bạch Ngọc Cầm của mẫu thân, bị giam giữ trong ngục đã lâu, có lẽ sẽ rất buồn rầu, nếu nàng diễn tấu một khúc, một khi Quân Lăng Thiên vui vẻ, có thể sẽ đáp ứng nàng. Mở ra chiếc ô, hai người liền hướng nhà giam đi đến. Lăng Thiên bởi vì là bằng hữu của hoàng tử Tinh Mang Quốc, cho nên vẫn chưa bị đưa đến đại lao của Hình bộ, chỉ là nhà giam trong cung, nơi tạm thời bắt giữ phạm nhân. Con mưa càng ngày càng dày đặc, khung cảnh mịt mờ, cơn mưa này hình như không có. . . khả năng ngừng lại. Một cơn chim yến mang theo bộ lông ướt sũng, từ trên mặt đất vút lên, phải có hết sức bay đi. Mặt đất cực kỳ trơn trượt, hai người phải dè dặt bước tới. Thật lâu sau, xuyên qua màn mưa mù mịt, Y Vân nhìn thấy một gian nhà u tối, tiểu ni Hoà nhi chỉ tay vào đấy nói, “Đó chính là nhà giam trong cung.” Dưới mái hiên cong ra là hai thị vệ mang đao oai hùng đứng đấy. Nhìn thấy Y Vân, trong mắt bọn họ tràn ngập kinh ngạc, dường như không tin được tại một nơi hẻo lánh thế này, lại trong thời điểm sắc trời u ám, từ trong cơn mưa xuất hiện một nữ tử như mộng như ảo. Người thị vệ cao to lên tiếng hỏi: “Các người là ai?” “Tiểu nữ là tới thăm một phạm nhân bị giam giữ ở nơi này.” Y Vân nói, thanh âm trong suốt dịu dàng “Phạm nhân nào?” Ai lại có phúc khí thế này, khiến một nữ tử xinh đẹp như vậy vượt mưa đến thăm. “Quân Lăng Thiên!” Y Vân mỉm cười đáp, nụ cười nở ra trong mưa, ôn nhu mà vô cùng duyên dáng. “Là hắn? Thật xin lỗi, người không thể gặp hắn.” Thị vệ kia có chút không phải nói, dường như không đành lòng cự tuyệt một nữ tử yếu đuối như vậy. Việc hắn từ chối đã nằm trong dự liệu của nàng, nhưng Y Vân đã sớm tìm ra đối sách. “Ta là vâng lệnh tới gặp hắn.” Y Vân có chút không vững tâm nói. “Là tuân lệnh của ai, không có mệnh lệnh của Nhị hoàng tử, ai cũng không thể gặp.” Tên thị vệ có vóc dáng thấp hơn đáp. “Ta chính là tuân lệnh Nhị hoàng tử mà đến, có mấy lời muốn hỏi quân Lăng Thiên.” Cảm giác nói dối thật không dễ chịu chút nào. “Sao?” Thị vệ kia cực kỳ sững sốt, “Nhị hoàng tử ở biên ải xa xôi, sao có thể ra lệnh cho ngươi?” “Ta là nhận được mệnh lệnh của người từ biên ải, đây là lệnh bài. Nếu tiếp tục ngăn cản, để lỡ chuyện, các người có thể gánh chịu sao?” Giọng nói Y Vân như âm thanh xé gió. Hai gã thị vệ nhìn thấy lệnh bài, lập tức thay đổi sắc mặt, tuy rằng không hiểu Nhị hoàng tử sao lại để một nữ tử đến thăm Quân Lăng Thiên, nhưng không chút hoài nghi. Bọn họ đưa Y Vân cùng Hoà nhi vào trong. Bên trong còn có nhiều thị vệ, từng tốp năm tốp ba ngồi nói chuyện phiếm. Nhìn thấy Y Vân hai mắt đều toả sáng. Trong đó có một người nhìn sơ qua có lẽ tuổi nhiều hơn, dáng vẻ thận trọng khôn khéo, xem ra là người đứng đầu ở đây. Người thị vệ kia đem giao lệnh bài trong tay Y Vân giao cho hắn. Nói, “Vị tiểu thư này nói là được Nhị hoàng tử giao phó đến gặp Quân Lăng Thiên.” Tên thị vệ kia nâng mắt nhìn Y Vân, có chút không tin tưởng. Hắn lạnh giọng nói, “Nhị hoàng tử đã từng đặc biệt giao phó, tên phạm nhân này rất nguy hiểm, không cho bất cứ một kẻ nào đến thăm.” Ngụ ý là không tin lời nói của Y Vân. Bỗng nhiên, một người thị vệ đang ngồi trên ghế vườn người, nói nhỏ vào tai hắn vài câu. Y Vân kinh hãi, mặc dù không nghe rõ bọn họ đang nói cái gì, nhưng rõ ràng là có quan hệ đến nàng, sẽ không bị bọn họ phát hiện ra là nàng đang nói dối chứ? Nếu không, ánh mắt tên thị vệ kia sao cứ nhìn chăm chăm vào nàng. “Thật sự? Ngươi khẳng định?” Hắn không tin nhìn tên thị vệ kia, người nọ chắc chắn gật đầu. Y Vân nhận thấy ánh mắt tên thị vệ bỗng trở nên khách khí. Hắn tự mình đi đến trước mặt Y Vân nói, “Mời đi.” Y Vân để Hoà nhi đợi ở trong phòng, nàng ôm Bạch Ngọc Cầm, theo bước tên thị vệ đi dọc theo hành lang quanh co đến nơi sâu nhất trong nhà giam. Tiếng xiềng xích vang lên, cửa ngục mở ra. Ngay lập tức, một luồng không khí nặng nề thoát ra, Y Vân không kịp được khẽ nhăn mày. Chậm rãi đi vào nhà giam u ám, Y Vân nhìn thấy Quân Lăng Thiên. Hắn mặc quần áo tù nhân màu xám, lưỡi biếng tụt tại nằm trên chiếc giường gỗ đơn, hai mắt nhắm nghiền, không biết là đang nhắm mắt dưỡng thần hay là đang mơ mộng đẹp. “Quân Lăng Thiên, có người tới thăm ngươi.” Tên thị vệ lạnh giọng nói. Đợi mi Quân Lăng Thiên hơi động, nhưng vẫn chưa mở mắt. “Quần mỗ đã nói, không tiếp khách!” Hắn chậm rãi nói, giọng điệu lạnh lẽo, cứng rắn và tàn. Không tiếp khách? Lời này mà hắn cũng nói được, hẳn cho rằng nơi này là nhà của mình sao? Gã thị vệ thấy thế định nói gì đấy, nhưng Y Vân đã vội ra hiệu không cần. Thị vệ kia biết điều liền rời khỏi, trước khi bước đi không quên dặn dò: “Chúng ta ở bên ngoài không xa, nếu có chuyện gì, cứ lớn tiếng hô.” Y Vân gật đầu. Y Vân dựa vào phản ứng của hắn, đoán rằng tên thị vệ mà nói nhỏ vào tai hắn đã từng gặp qua nàng. Lời nói của tên thị vệ kia hẳn là thông báo về mối quan hệ giữa nàng với Long Mạc. Nếu không, hắn sẽ không khiêm nhường với nàng như vậy. Nhưng Y Vân không sợ Lăng Thiên, cũng không cần bọn họ bảo vệ, nàng biết Quân Lăng Thiên sẽ không giết nàng, nếu hắn thật sự muốn giết thì nàng đã sớm chết vô số lần. Chờ đợi tên thị vệ rút lui, Y Vân liền đem đàn ngọc đặt trên mặt đất, bản thân thì ngồi đối diện với Quân Lăng Thiên. Ngón tay đặt lên dây đàn, chậm rãi khảy. Một đoạn nhạc Y Vân diễn tấu là Định Phong Ba, tiếng nhạc trong suốt, uyển chuyển du dương mà khí khái. Có chỗ âm thanh vút cao như gió táp mưa rào, có khi lại lưu luyến như lời nữ nhân thâm thi. Thuận theo tiếng nhạc réo rắt, đôi mắt quân Lăng Thiên từ từ mở ra. Một sắc màu thuần khiết ánh vào mi mắt, một Bạch y thiếu nữ ngồi dưới nền đất phòng giam, vì hắn mà đánh đàn. Về kinh ngạc hiện lên trong đôi mắt hắn, nhưng, chỉ là thoáng qua trong nháy mắt, rất nhanh đã hồi phục lại dáng vẻ biếng nhác an nhàn. Trong đôi mắt đen tuyền lần lượt ý cười nghiêng ngả, bên môi lại gợi lên nét cười quý quai. Không nháy mắt, nhìn chăm chăm vào Y Vân. Gương mặt hắn cũng không nhếch nhác như Y Vân đã tưởng, mà rất là sáng sủa chính tề. Y Vân cứ tưởng rằng hắn sẽ rầu rĩ lồm cồm, tóc thì rối bù, vô cùng thảm hại, nàng nghĩ lao ngục sẽ phá hủy nhục khí và tả khí của hắn. Nhưng, không hề, hắn căn bản không có một chút dáng vẻ của tội phạm. Mặc dù mặc trên người y phục phạm nhân, nhưng lại gọn gàng sạch sẽ. Hắn coi bỏ y phục hoa lệ, cũng giống như bỏ đi hết thảy gò bó, hắn càng trở nên tự do tự tại, thông dong tùy tính. Y Vân nhớ tới tâm tình lo lắng của nàng khi Quân Lăng Thiên bị giam cầm, bây giờ lại nhìn thấy hắn thoải mái như vậy liền có chút tức giận. Hắn tưởng nhà giam này là nhà của hắn hay sao, thế nào lại nhàn nhõm như vậy. Hắn dường như đối với việc tù tội này không mấy quan tâm. Dáng vẻ của hắn làm Y Vân cảm thấy chỉ cần hắn muốn thì lúc nào cũng có thể ra khỏi nơi này. Lăng Thiên như vậy khiến Y Vân càng lúc càng không hiểu rõ, cũng cảm thấy hắn sâu xa khôn lường. Quân Lăng Thiên nhắm lại đôi mắt, tay phải thuận theo tiếng nhạc của Y Vân mà hơi rung đưa, rất là hưởng thụ. Mà ở bên cạnh hắn, nơi góc tường, vương đầy mạng nhện, bị cơn gió nhẹ thoảng qua, lay động ngay trên đỉnh đầu hắn. Mà hắn, lại không chút để ý, đắc ý thường nhạc. Thật lâu sau, tiếng đàn ngừng lại. Quân

Lăng Thiên mở to đôi mắt, lông mi khẽ rung, đôi môi mang theo nụ cười ngang ngạnh nói, “Đàn của người e rằng đã bị ảm, âm luật phát ra có chút không chuẩn nha!”

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Ta muốn người gả cho ta

Y Vân nghe thấy thế, hơi chút kinh ngạc, không ngờ hẳn lại có phản ứng như vậy. Từ am ni cô đi đến nhà giam, mưa lớn mật mù nên đàn khó tránh khỏi bị ướt, tiếng đàn hơi có chút lạc điệu, nhưng người bình thường khó có thể nghe ra, không ngờ Quân Lăng Thiên lại nhận ra được điều này. Xem ra hẳn không chỉ tinh thông âm luật, mà còn là một cao thủ. Nhưng cho dù hẳn có nói cái gì, Y Vân cũng đều không cùng hẳn tranh luận, chọc giận hẳn, thì niềm hy vọng cuối cùng của nàng cũng biến thành cát bụi. Y Vân cười nhạt một tiếng, nói: “Quân huynh, đối với âm luật lại tinh thông như vậy, khiến Y Vân rất là khâm phục.” Một nụ cười nhạt của Y Vân lại rực rỡ sáng lạn, nhất thời làm cho căn phòng giam này như nở rộ từng đóa hoa mỹ miều, hương thơm lan toả. Trong nháy mắt, Quân Lăng Thiên như bị sắc hoa mê hoặc. Môi son nàng khẽ mở, thanh âm mềm mại ngọt ngào gọi một tiếng Quân huynh, khiến đầu óc của hẳn có chút ngưng trệ. “Quân huynh? Sao không gọi ta là ác ma?” Đôi mắt Quân Lăng Thiên nhíu lại, trầm giọng hỏi. Nàng dám mưa đến thăm hẳn, nàng vì hẳn mà đánh đàn, nàng mỉm cười nhẹ nhàng với hẳn, nàng gọi hẳn là Quân huynh. Điều này làm trong lòng Quân Lăng Thiên bất an, dựa vào những gì hẳn biết về nàng, tuyệt đối là có chuyện, nếu không nàng sẽ không đến thăm hẳn. Là có chuyện gì đây? Điều gì lại khiến nàng phải đến van cầu một tên ác ma như hẳn? “Ác ma? Ở trong lòng Y Vân, Quân huynh sớm đã không còn là ác ma, nếu cần thật suy nghĩ, thì Quân huynh chưa từng thương tổn Y Vân, ngược lại vẫn luôn cứu mạng Y Vân! Nhưng Y Vân lại có lỗi với Quân huynh, khiến huynh phải ngồi tù, thật vô cùng áy náy, cũng rất khó chịu. Nghĩ rằng Quân huynh ở trong lao ngục sẽ buồn chán, nên đặc biệt đến đánh một khúc nhạc, giúp Quân huynh giải buồn.” Y Vân thật sự hẳn không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình. Nàng sao lại lâm vào tình cảnh thế này, ở trước mặt tên ác ma mà phải ăn nói phải khép nép, nhỏ nhẹ. Ánh mắt thăm trầm lạnh nhạt của Quân Lăng Thiên chợt nóng rực bắn về phía Y Vân. Gương mặt Y Vân không nhìn được liền nóng lên, cuống quýt cúi đầu, thu lại ánh nhìn, sợ rằng Quân Lăng Thiên có thể nhìn ra suy nghĩ thật sự từ trong ánh mắt của nàng. Đôi mắt hẳn sắc bén, toả ra hơi nóng, dường như muốn thiêu đốt nàng, lại như nhìn thấu con người nàng, đến tận tâm tư của nàng. Y Vân có cảm giác như nàng không có khả năng che giấu bất cứ điều gì khi đứng trước mặt hẳn. Y Vân cúi đầu, thu lại ánh mắt, hai má ửng đỏ, ở trong mắt Quân Lăng Thiên lại cho rằng đó là cảm giác thẹn thùng. “Thật vậy sao? Vậy người hôm nay là đặc biệt tới thăm ta?” Quân Lăng Thiên hỏi, trong thanh âm thoáng một chút run rẩy. “Thật là tới thăm Quân huynh, nhưng mà, cũng có một chuyện muốn phiền Quân huynh giúp đỡ.” Y Vân vỗ về cảm giác hoảng loạn trong lòng, ngẩng đầu, khẽ cười nói. Hiện tại nếu không nhanh thương lượng, thì đúng là khác thường. Cuối cùng cũng có thể nói ra, Y Vân không nhìn được thở ra một hơi. “Sao?” Ánh mắt Quân Lăng Thiên thoáng thất vọng, chỉ chợt loé lên rồi vụt mất. Hẳn không nên được nụ cười tự giễu, hẳn lại mong mỏi rằng nàng đặc biệt tới thăm hẳn sao? Cho dù biết là lời nói dối, nhưng hẳn lại hơi rung động. Môi của hẳn lại hiện lên nụ cười mỉa mai, ánh mắt nhìn thẳng vào Y Vân, thản nhiên chờ đợi câu nói tiếp theo của Y Vân. “Quân huynh, có còn nhớ rõ khi ở Trầm Thủy Cung đã từng nói gì không?” Y Vân hỏi. “Ngày ấy ta nói không chỉ có một câu, người muốn nhắc đến câu nào?” Quân Lăng Thiên dù đã biết rõ nhưng vẫn cố hỏi. “Người nói nếu Y Vân muốn ra khỏi cung, có thể tìm người giúp đỡ. Hôm nay Y Vân đến là muốn xin Quân huynh giúp đỡ, thỉnh Quân huynh trợ giúp Y Vân và Vong Tinh ở am ni cô xuất cung.” Y Vân ngẩng đầu, hàng mi cong dài khẽ nhếch lên, ánh mắt nàng sâu thẳm trong suốt như dòng suối chảy dưới ánh mặt trời rực rỡ. “Vi sao muốn xuất cung? Thế nào, không muốn làm Vương phi của Long Mạc ư, muốn cùng ta xuất cung, có phải bỗng nhiên phát hiện tên Long Mạc kia không phải là người tốt nhất, không phải là muốn làm nữ nhân của ta đây chứ.” Vành môi Quân Lăng Thiên vẽ ra nụ cười nghiền ngẫm suy viển, giọng nói cộc nhả. Vốn muốn nổi giận nhưng Y Vân phải cố kìm nén, hôm nay nàng không thể thua cuộc. Nghe thấy tên Long Mạc, ánh mắt của nàng hiện lên vẻ ưu thương, thật không biết hiện tại hẳn có bình yên hay không. Nhớ lại nàng vừa mới đồng ý gả cho hẳn, hẳn liền phải ra tiền tuyến, trong lòng có một cảm giác chua xót. Sự mất mát, bị thương của Y Vân đều được thu hết vào trong tâm mắt Quân Lăng Thiên. Nàng vẫn còn nhớ đến hẳn ta, không hề nghi ngờ, nàng là vì Long Mạc mới xuất cung. Vì hẳn, nàng không ngại nhẫn nhục để cầu xin. Ánh mắt Quân Lăng Thiên lạnh lùng như băng, tựa như có hẳn ý toà ra. Hẳn lạnh nhạt nói, “Ta nhớ ngày ấy lời nói của ta không chỉ có như thế, còn có nửa câu sau!” Y Vân tất nhiên biết hẳn đang ám chỉ điều gì, quả nhiên, tên ác ma này sẽ không dễ dàng giúp nàng. Điều kiện, trong lòng Y Vân liền bắt an không yên, hẳn sẽ không giống như lúc ở Phồn Hoa Viên muốn nàng hôn hẳn chứ, hay là muốn nàng tiếp hẳn một đêm. Nghĩ đến đây, Y Vân không nhìn được khẽ run. “Quân huynh hãy nói điều kiện của người.” Y Vân cắn nhẹ môi dưới, giọng nói kiên định. Đôi tay Quân Lăng Thiên nhìn phẩy vạt áo tù, làm rơi từng sợi rơm rạ vương trên chiếc áo, tao nhã từ trên giường đứng dậy, hướng đến Y Vân. Hẳn bước đi thong thả, ánh mắt mang theo ý cười đùa cợt. Thân hình Quân Lăng Thiên cao ngất che phủ Y Vân, trái tim nàng đập nhanh không ngừng, lúc này nàng thấy mình như một con thỏ nhỏ yếu đuối, rơi vào bàn tay gian xảo của người thợ săn, hơn nữa là còn tự chui đầu vào lưới. Hiện tại muốn chiến, răn, chùng, xào, nường thế nào đều tùy vào hẳn. Mặc dù rất là hoang mang, nhưng, trên nét mặt vẫn duy trì vẻ trấn tĩnh. Nàng chậm rãi đứng lên, đôi mắt trầm tĩnh như nước, ngẩng mặt nhìn về Quân Lăng Thiên. “Điều kiện của ta đó là...” Hẳn dừng lại một chút, cố ý nói từng câu từng từ, “Người... Nhan Y Vân... đời này... kiếp này... quyết... không thể gả cho... Long Mạc.” Máu trên mặt nàng như từng giọt từng giọt bị rút cạn đi, gương mặt tái nhợt như tuyết, đôi mắt tràn ngập hơi sương. Hẳn lại đưa ra điều kiện như vậy, chia cách nhân duyên của nàng và Long Mạc, Y Vân cảm giác như nàng từng chút từng chút một chìm vào trong hồ nước sâu thẳm. Quân Lăng Thiên tàn nhẫn nhìn nét mặt Y Vân càng lúc càng tái nhợt, mà hẳn lại nở nụ cười vui vẻ, dường như hoàn toàn không biết chính hẳn đã tự tay đem người khác đẩy vào hố sâu tuyệt vọng. “Có thể đổi một điều kiện khác hay không?” Y Vân cắn răng nói, kìm nén sự tức giận, sớm biết rằng hẳn sẽ không dễ dàng chấp nhận. “Đổi một cái khác? Có thể.” Ánh mắt Quân Lăng Thiên lấp lánh, cười tươi tắn. Y Vân không ngờ hẳn lại đáp ứng sáng khoái như vậy, trong lòng vui mừng, còn chưa kịp mỉm cười, liền nghe giọng nói trầm thấp êm tai mà tàn khốc của Quân Lăng Thiên: “Vậy đổi thành... Chỉ cần Nhan Y Vân người gả cho ta là được. Đây chính là điều cuối cùng, không thể thay đổi.” Đôi mắt đen tuyền của Quân Lăng Thiên như một khối bảo thạch long lanh. Những lời nói này của hẳn giống như vừa mới đem người cứu ra từ trong dòng nước lạnh lẽo, liền ngay lập tức mang họ ném trở lại hầm băng rét lạnh hơn. Sự tức giận của Y Vân đã muốn vượt khỏi giới hạn chịu đựng. “Gả cho ta, làm phi tử của ta đi.” Lời nói ôn nhu thâm tình của Long Mạc vẫn còn vương vấn bên tai Y Vân. Nàng đã bằng lòng làm phi tử của Long Mạc, quyết không thể đồng ý với người khác, huống hồ lại với một tên ác ma như hẳn. Sóng lòng cuộn trào, sau một lúc lâu cũng yên tĩnh trở lại, hờ hững cười nói: “Quân huynh, không nên đùa như vậy. Quân huynh anh tuấn tiêu sái, văn thao vũ lược như vậy, Y Vân làm sao xứng được, không bằng như vậy đi, Y Vân thay Quân huynh tìm một người vừa ý được không?” Quân Lăng Thiên lạnh lùng nói, “Không cần, nếu người không đáp ứng, thì quên đi.” Nói xong, xoay người trở lại chiếc giường thô sơ, tự tại nằm đấy, lưng biếng nhác lại đôi mắt. Căn phòng giam liền lâm vào không gian yên tĩnh nặng trĩu. Tiếng mưa róc rách, rả rích không ngừng, cơn mưa bên ngoài dường như càng lúc càng lớn, tiếng mưa lúc này lại càng rõ ràng hơn. Vô tình nào hiểu đa tình khổ, một mảnh tâm tình thiếu nữ của Y

Vân theo con mưa mà hoá thành muôn ngàn hạt nước. Lời nói của mẫu thân quanh quẩn bên tay. “Vân nhi, cuộc chiến này không nên xảy ra, nương không thể trơ mắt đứng nhìn vô số người vô tội vì ta mà máu chảy lệ rơi. Nương không muốn trở thành hồng nhan hoạ thủy.” Vì cha, vì nương, vì Long Mạc, vì dân chúng trăm họ, hy sinh hạnh phúc của nàng, cũng đáng giá phải không? Cho dù không thể ngăn chặn chiến tranh, nàng cũng có thể giúp mẫu thân thoát khỏi hoàng cung, người đã ở trong cung chịu khổ nhiều năm rồi. Hai hàng lệ chạy dọc theo gò má, Y Vân vội vàng lau đi. Nàng từng thề, quyết không rơi một giọt lệ trước mặt người nam nhân này. “Như thế nào, gả cho ta khiến ngươi đau khổ như vậy sao?” Thanh âm của Quân Lăng Thiên bỗng nhiên vang lên ở bên tai, lạnh lẽo như ác quỷ nơi địa ngục. Y Vân mờ to mắt, chẳng biết quân Lăng Thiên từ lúc nào đã đứng trước mặt nàng, ngón tay của hắn mềm nhẹ mà kiên quyết xoa nhẹ lên đôi má của nàng, ánh mắt phức tạp vô biên. “Ta đáp ứng ngươi.” Y Vân nói, cắn chặt hàm răng, ép buộc bản thân không rơi nước mắt. Ta đáp ứng ngươi. Ta đáp ứng ngươi. Quân Lăng Thiên kinh hoàng, ánh mắt hắn như chứa đựng hàn băng nghìn năm, hàn ý toả ra như muôn đông cứng người đối diện. Nàng đáp ứng rồi. Nàng đáp ứng rồi. Hắn đáng lẽ phải vui mừng mới phải? Nhưng chẳng biết tại sao, nhìn thấy trong ánh mắt Y Vân là dáng vẻ có chết cũng không từ, hắn liền không thể không chế được sự tức giận. Hắn bóp chặt cằm của Y Vân, đôi mắt như có băng tuyết thật sự, lạnh lùng, không chút ấm áp: “Ngươi bằng lòng ư? Có phải là vì cứu Long Mạc, ngươi cái gì cũng có thể chấp nhận. Cho dù không phải là ta, mà là bất cứ người nào khác, chỉ cần hắn giúp ngươi xuất cung, ngươi liền đáp ứng, có đúng không? Nếu hiện tại ta muốn ngươi, ngươi cũng sẽ đồng ý phải không? Ta hỏi ngươi, rốt cuộc thì Long Mạc đã xảy ra chuyện gì? Sắp chết sao? Ngươi nhất định phải dùng bản thân mình để trao đổi như vậy ư?” Chiếc cằm của Y Vân bị hắn nắm chặt đến đau đớn, nhưng, nàng không rên lên một tiếng, đôi mắt nàng tuy mờ mờ hơi nước, vẫn kiên định quật cường, cho dù là cầu xin nàng cũng không khuất phục. Bàn tay Quân Lăng Thiên chậm rãi buông lỏng. “Ta đã đáp ứng điều kiện của ngươi, ngươi không cần phải hỏi nữa, nên thực hiện lời hứa của ngươi đi.” Y Vân lạnh nhạt nói, xoa nhẹ chiếc cằm, quay đầu, không muốn tiếp tục nhìn thấy hắn. “Ta đổi ý.” Quân Lăng Thiên lạnh lùng tuyên bố. “Cái gì?” Y Vân không tin hỏi. Hắn tà ác cười, “Quân mỗ ta bị giam ở trong ngục thực buồn chán, đa tạ Nhan tiểu thư đã đến thăm ta, ta cảm kích vô cùng. Chuyện của ngươi thứ lỗi cho Quân mỗ không thể giúp đỡ, thân ở lao tù ngay cả tính mạng còn khó có thể bảo toàn, làm sao giúp ngươi ra ngoài đây?” “Ngươi đang nói đùa?” Y Vân tròn to mắt, không tin nhìn Quân Lăng Thiên. Người này thay đổi sắc mặt cũng quá nhanh đi, nhanh đến nỗi làm người khác không kịp phản ứng. “Thật sự.” Quân Lăng Thiên cười hi hi nói. “Ngươi có thể nhờ hoàng tử Tuyết Lạc Ân cứu ta ra ngoài, hoặc có thể để vệ của ngươi đem ta xuất cung.” Y Vân run rẩy nói, nàng không tin tưởng lời nói của hắn. “Nhan Y Vân, ngươi có biết ta cứu ngươi ra khỏi hoàng cung, có bao nhiêu khó khăn hay không? Ta vì sao phải giúp ngươi? Quân Lăng Thiên ta muốn nữ nhân thể nào mà không có? Hà tất bởi vì một nữ tử mà mạo hiểm tính mạng của mình, huống chi ngươi còn không có trái tim của nữ nhân.” Hắn nói xong, liền thông thả trở lại trên giường, nhắm mắt dưỡng thần. Y Vân lúc này mới minh bạch, cho dù nàng đáp ứng điều kiện của hắn, cho dù hắn có thể thoát khỏi nhà giam, hắn cũng sẽ không giúp nàng. Nói cả nửa ngày, chẳng qua là hắn đang lừa nàng. Y Vân chỉ cảm thấy mọi thứ trước mắt trở nên mờ ảo mông lung, như đang lạc vào trong mộng. Niềm hy vọng cuối cùng này vẫn cứ tan biến như vậy, nàng đã thua. Lúc này nàng thật chỉ muốn cầm lấy Bạch Ngọc Cầm mạnh mẽ nện lên đầu Quân Lăng Thiên. *^^* Nàng muốn giải toả. “Tên ác ma ngươi, vô lại, ngươi tốt nhất là đi chết đi.” Y Vân hét to. “Sẽ như ngươi mong muốn, ta có thể sắp chết, nghe nói bọn họ đã định mấy ngày nữa liền xử tử ta.” Quân Lăng Thiên hờ hững nói, dường như không phải đang nói đến chuyện sinh tử của hắn. Y Vân sững sốt, hắn đang nói cái gì? Xử tử hắn? Trong lòng có một cảm giác hoang mang khôn xiết thoáng qua, không thể diễn tả được nỗi đau len lỏi trong người. Y Vân nhớ rõ Long Mạc đã từng đồng ý với nàng, sẽ không giết hắn, sau khi Long Mạc từ tiền tuyến trở về, liền thả hắn đi. Tên Quân Lăng Thiên này chẳng lẽ lại đang lừa nàng? Y Vân ngoái đầu lại, nhìn thấy đôi mắt Quân Lăng Thiên sâu sắc nhìn nàng, dường như đang chờ nàng nói một điều gì đó? Ánh mắt tràn ngập mong đợi. Đùa sao! Hắn lại đang lừa nàng, chẳng lẽ hắn nghĩ rằng nàng sẽ đau khổ vì cái chết của hắn sao? Nàng quay đầu, bạo dạn nhìn thẳng vào đôi mắt Quân Lăng Thiên, oán hận nói, “Xử tử? Như vậy thật tốt, ngày nào đấy? Ta thực là chờ đợi đến lúc đấy nha. Tới ngày đó ta chắc chắn sẽ tiễn ngươi một đoạn đường.” “Ha ha ha! Vậy thì tốt quá! Có ngươi đưa ta, ta sẽ ra đi trong yên bình.” Quân Lăng Thiên ngông cuồng cười nói, trong thanh âm có một cảm giác mát mẻ. Y Vân dửng dưng, cũng không quay đầu lại nhìn, vội vàng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Ác ma biến thành quân tử

Có lẽ là vì cơn mưa ảnh hưởng đến cơ thể, cũng có lẽ vì sự cự tuyệt của Quân Lăng Thiên. Tóm lại, là từ lúc Y Vân trở về liền ngã bệnh. Bị nhiễm thương hàn, cả người vô lực, lúc nóng lúc lạnh. May mắn là mẫu thân tinh thông y thuật, điều chế được thảo, tự tay giúp nàng uống thuốc. Chén thuốc, đắng chát vô cùng, từ đầu lưỡi của nàng từ từ rót vào trong lòng. Là thuốc hay, cho nên đắng. Nhưng, cho dù thuốc có hay thế nào cũng không trị được đầy lòng đau thương của nàng. Nàng cảm thấy bản thân đã bị thương. “Nhan Y Vân, ngươi có biết ta cứu ngươi ra khỏi hoàng cung, có bao nhiêu khó khăn hay không? Ta vì sao phải giúp ngươi? Quân Lăng Thiên ta muốn nữ nhân thể nào mà không có? Hà tất bởi vì một nữ tử mà mạo hiểm tính mạng của mình, huống chi ngươi còn không có trái tim của nữ nhân.” Lời nói lạnh lùng của Quân Lăng Thiên, từng câu từng chữ như một khối băng nện vào trong lòng của nàng. Nàng không nên. Nàng không nên đánh cược trên người tên ác ma này, lại càng không nên đánh cược hạnh phúc của mình, kết quả cũng sẽ không thất bại thảm hại như vậy. Hắn từ đầu đến cuối đều lừa nàng, tuy rằng trước đó nàng đã chuẩn bị tinh thần sẽ bị hắn lừa dối, nhưng vẫn không tránh được sự thương tâm phẫn nộ. “Vân nhi, nghĩ thoáng một chút đi, nương biết ngươi đã cố gắng hết sức. Hãy nghỉ ngơi thật tốt, sau khi dưỡng bệnh xong lại tiếp tục nghĩ cách.” Giọng nói mẫu thân mềm nhẹ như nhung vang lên bên tay nàng. Y Vân thật sự khổ khổ, mỗi lần ở cùng với Quân Lăng Thiên, nàng bất cứ lúc nào cũng ở trong tình trạng sẵn sàng chiến đấu, khiến cho thể xác cũng như tinh thần vô cùng mệt mỏi. Bởi vì ý thức dần bị lu mờ, nên Y Vân ngủ thật say, đến bây giờ nàng mới biết thế nào là giấc ngủ không mộng mị. Cũng không biết đã ngủ bao lâu, mãi cho đến có tiếng chim hót truyền đến. Lạnh lạnh, vui tai. Mở to đôi mắt, ngắm nhìn ánh nắng tràn ngập trong căn phòng. Thì ra mưa đã tạnh, khó mà có được thời tiết tốt như vậy. “Vân nhi.” Thanh âm yêu thương của mẫu thân vang lên bên người. Y Vân lúc này mới phát hiện mẫu thân luôn túc trực bên cạnh nàng. Gương mặt như ngọc của mẫu thân vô cùng mệt mỏi, trong đôi mắt tràn ngập lo âu. “Nương, Vân nhi đã làm nương lo lắng, Vân nhi đã ngủ bao lâu?” “Một ngày một đêm, ta đã bỏ thêm dược liệu giúp ngươi ngủ ngon vào trong thuốc, như thế nào, ngủ rất say nha. Cơ thể có phải thấy tốt hơn đúng không?” Thanh âm mẫu thân thương yêu vô cùng. Y Vân lúc này mới cảm giác cả người sáng khoái, cơn ma óm đã bỏ đi mất. “Thuốc của nương thực hiệu nghiệm, Vân nhi rất tốt, nhưng mà, Vân nhi bất lực, không tìm ra người có thể giúp chúng ta xuất cung.” Y Vân gục đầu xuống, bắt đầu dĩ năng, không ngờ khi tỉnh lại còn phải tiếp tục đối mặt với vấn đề này. Lúc này làm sao còn có tuyệt xử phùng sanh đây. *tim đường sống từ chỗ chết* Mẫu thân cười nhạt một tiếng, nói, “Vân nhi, việc này có vội vàng cũng không được, chúng ta cứ tiếp tục nghĩ cách. Ngươi vừa hết bệnh, thân mình vẫn còn yếu, trước tiên ngồi dậy ăn cơm đi. Lúc ngươi ngủ say thì Thanh Tâm công chúa có tới thăm, mẫu thân thấy nàng hình như có việc muốn nói với ngươi. Nếu không việc gì nữa, thì lát nữa, ngươi thử đến chỗ nàng xem thế nào.” Đầy lòng Y Vân hơi nặng trĩu, Thanh Tâm công chúa có thể xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ ở biên cương có tin

tức truyền đến? Chẳng biết mùi vị của bát cháo loãng thế nào, Y Vân liền vội vàng đi đến Tả Tâm Cung của Thanh Tâm. Sau cơn mưa bầu trời đặc biệt trong suốt, không khí cũng trong lành thư thái. Cây cối hai bên đường như được cơn mưa gội rửa, màu sắc ngày càng xanh tươi. Trong bụi hoa, từng đóa hoa lác đác, trải qua một cơn mưa gió, nên đã gục ngã ít nhiều, trên cành chỉ còn trơ lại mấy cánh hoa hồng xơ xác. Trên mặt đường thỉnh thoảng có vài vũng nước nhỏ, được ánh mặt trời soi sáng, phản chiếu ánh sáng lấp lánh. Trái tim Y Vân hiện tại đang bay ra tận biên cương, bước chân vội vàng, thỉnh thoảng lại giẫm phải vũng nước, từng giọt nước vương trên vạt áo của nàng. Đi vào Tả Tâm Cung, Y Vân cảm thấy không khí có chút bất thường. Ban đầu là cảm giác bận rộn. Sau đó là sự vui mừng. Tâm tình của nàng đang căng như dây đàn hiện tại cũng chùng xuống rất nhiều. Ít nhất cũng không phải tin xấu. Tiếp đó chính là sự nghi hoặc, có chuyện vui gì sao? Một tiểu cung nữ bạch y dẫn Y Vân đến tả tâm cung của Thanh Tâm. Vừa mới bước vào trong điện, lọt vào tầm mắt của nàng là một căn phòng hỗn độn. Nhưng, sự hỗn loạn lại khiến người ta vui mừng. Trên chiếc giường lớn hoa lệ là đủ loại đồ vật với màu sắc sặc sỡ, chính là lụa là gấm vóc, tơ tằm mềm mượt. Trên bàn được bày rất nhiều châu báu lung linh tinh xảo. Thanh Tâm công chúa một thân áo xanh ngồi trên ghế, đang thưởng thức một chiếc ngọc bội vô cùng tinh tế. Nhìn thấy Y Vân, Thanh Tâm vui mừng chào đón. “Y Vân tỷ, sức khỏe của tỷ thế nào rồi? Tỷ thật là Thanh Tâm lo lắng nha, hiện đã không sao rồi chứ?” “Ta không sao, nhưng mà nơi này của công chúa có chuyện gì thế, hình như là có người sắp xuất giá nha.” “Ta,” Thanh Tâm không lên tiếng, gương mặt đã ửng hồng. Nàng phát tay ra hiệu cho mọi người lui ra, trong phòng chỉ còn lại hai người các nàng. Nàng mới mở miệng nói, “Tỷ tỷ, ta đúng là sắp thành thân. Gả cho Tuyết Lạc Ân.” Thanh Tâm nói xong, liền thẹn thùng cúi đầu. Thi ra những đồ vật trong phòng đều là quà mừng. Thanh Tâm cuối cùng vẫn muốn đi hoà thân sao? Nhưng mà, nhìn thấy dáng vẻ của nàng, chắc là rất vừa lòng với hôn sự này, có lẽ trái tim nàng đã dành cho hoàng tử Tinh Mang Quốc. Nhưng mà tâm tư Y Vân lại có chút nặng nề. Y Vân chợt thấy có điều gì đó không đúng, chiến sự nơi biên ải vẫn chưa dứt, Hoàng thượng lại vội vã đem nữ nhi gả đi sao? “Thanh nhi, việc này sao trước đây chưa từng nghe người nói tới?” Y Vân nghi ngờ hỏi. “Đúng là hôm qua mới quyết định, Tuyết Lạc Ân bỗng nhiên phải về nước, là hán hướng phụ hoàng thỉnh hôn.” “Thanh nhi, người là thật tâm thích vị hoàng tử kia?” Y Vân lo lắng hỏi han. Thanh Tâm thẹn thùng gật đầu. Y Vân tuy có chút không an tâm, nhưng mà, nàng đã hai lần gặp qua Tuyết Lạc Ân, cảm giác hán cũng là một người chân thật, không hề giống như Quân Lăng Thiên gian xảo. Nếu, Quân Lăng Thiên thật sự có âm mưu gì, nói không chừng ngay cả Tuyết Lạc Ân cũng không biết rõ. Y Vân nhớ lần đầu khi gặp Tuyết Lạc Ân, nàng ta đã từng nói, ca ca của nàng say mê Thanh Tâm công chúa. Có lẽ vị hoàng tử này thật sự thích Thanh Tâm. Hai người vừa nói xong, một tiểu cung nữ vội vàng chạy tới, bẩm báo: “Công chúa, hoàng tử Tinh Mang Quốc cho người mang lễ vật đến.” Thanh Tâm sửng sốt, chưa từng nghe nói còn có một thủ tục như vậy, có lẽ là phong tục ở nơi bọn họ. Liền dẫn Y Vân đến tiền điện đón người. Vừa bước vào đại điện, một thân ảnh từ sắc lọt vào mi mắt Y Vân. Nàng giống như bị điểm huyệt, không biết phải phải ứng như thế nào. Từ ảnh kia chính là Quân Lăng Thiên. Hắn không phải đang ở nhà ngục sao? Làm thế nào có thể xuất hiện ở đây? Y Vân thật sự không tin vào mắt mình. Hắn hiện ngang anh tuấn đứng đấy, cả người thật sự siêu phàm thoát tục. Toàn thân dường như toả ra một thứ ánh sáng nhu hoà, ấm áp như gió, trong suốt như ngọc. Ánh mắt của hắn như vực sâu thăm thẳm, nhìn không thấy đáy, bên môi lại hiện lên nét cười thần nhiên. Trong phút chốc, Y Vân tưởng như mình đã trải qua một khoảng thời gian rất dài. Người mà mấy ngày trước nàng còn nhìn thấy bị giam giữ ở trong ngục chẳng qua chỉ là một người khác. Đây là hán sao? Chẳng lẽ hán có thuật phân thân? Hay là hán trốn ra? Làm sao có thể như vậy? Y Vân trầm nghĩ, cho dù là Quân Lăng Thiên tự mình trốn ra, hay là được giúp đỡ, thì hán cũng phải bị truy đuổi bởi thị vệ nhà lao mới đúng. Sao có thể quang minh chính đại mà đứng ở đây, lại mang theo nụ cười đắc ý nhìn nàng như thế. Hán cuối cùng là làm sao có thể ra ngoài? Hán không thể được thả, chẳng phải hán đã nói là sẽ bị xử tử hay sao? Tuy nhiên sự xuất hiện của hán, làm Y Vân liền rõ ràng một việc. Không hề nghi ngờ, cái hôn lễ bất ngờ này là do một tay hán an bài. “Tham kiến công chúa.” Quân Lăng Thiên nhìn công chúa cười nói. “Miễn lễ.” Thanh Tâm khách khí nói. “Quân Lăng Thiên phụng mệnh hoàng tử, đặc biệt mang tới sinh lễ theo như phong tục của Tinh Mang Quốc, mong công chúa nhận lấy.” Thanh âm thanh nhã của hán quanh quẩn bên trong điện. Một đám cung nữ toàn bộ đều nhìn chăm chăm vào hán, đang đoán xem vị nam tử tao nhã này là ai? Quân Lăng Thiên phát tay, liền có một hàng thị nữ Tinh Mang Quốc nối chân nhau bước vào, y phục của các nàng đều rất kỳ lạ, nhưng xinh đẹp vô cùng, cầm khay ngọc trên tay, trong đó bày ra một ít báu vật quý hiếm. Ánh mắt của mọi người đều bị ánh sáng lấp lánh đó bao phủ, thật sự là rực rỡ muôn màu. Thừa lúc mọi người đang xếp đặt sinh lễ, thừa lúc tầm mắt mọi người đều đang chú ý tới những món đồ quý giá đó. Quân Lăng Thiên bỗng nhiên quay đầu nhìn Y Vân mỉm cười. Nụ cười kia như ánh mặt trời rực sáng chói lọi, cái nhìn nóng bỏng đó khiến Y Vân có chút khó thở. Nụ cười này đúng là làm điên đảo chúng sinh. Chỉ có Y Vân nhìn thấy, mà hán cũng chỉ vì Y Vân mà cười. Nhưng nụ cười đó chỉ là thoáng qua, chợt loé lên rồi biến mất, rất nhanh hán đã khôi phục lại dáng vẻ an nhiên trầm tĩnh. Y Vân còn tưởng nàng chẳng qua là bị hoa mắt mà thôi. Có lẽ hán vốn không có cười, nàng nguyên rửa hán như vậy, hán còn có thể cười với nàng sao? Bỗng nhiên một thị nữ Tinh Mang Quốc đụng phải vào nàng, Y Vân liền bước lui về phía sau, nàng kia vội vàng vươn tay đỡ nàng. Ngay một phút va chạm này, trong tay Y Vân liền xuất hiện một mảnh giấy. Thị nữ kia cúi đầu, cuống quýt xin lỗi Y Vân. Y Vân đáp: “Không sao.” Mà tay nàng, theo bản năng nắm thật chặt mảnh giấy kia, cảm giác như tờ giấy bé nhỏ đó sẽ mở ra một con đường cho nàng. Nàng không biết thị nữ đó, lời nhắn gửi này ắt hẳn là do một người mà nàng quen biết giao đến. Không thể nghi ngờ, đây có lẽ là của Quân Lăng Thiên. Hán thật sự sẽ giúp nàng sao? Y Vân nhìn về phía Quân Lăng Thiên, nhưng hán tuyệt nhiên không nhìn nàng, còn đang bận chỉ huy những thị nữ rời khỏi đại điện. Chờ đợi thị nữ rút lui hết, Quân Lăng Thiên mới tao nhã đi đến trước mặt Thanh Tâm công chúa, thi lễ. Sau đó, liền ung dung bước đi, chậm rãi lui ra ngoài. Thân thái của hán vô cùng trầm tĩnh, bên môi vẫn là nụ cười thu hút, lúc này đây, trông hán chẳng giống ác ma, mà giống một quân tử hơn. Lướt qua bên người Y Vân, hán vô cùng khách sáo gửi cho nàng một nụ cười mê người, giống như hán chưa từng quen biết nàng, đây chẳng qua chỉ là lần gặp mặt đầu tiên của bọn họ. Quân Lăng Thiên rời đi, để lại trong điện những lời bàn tán khe khẽ. Nói rằng hán tao nhã, hán anh tuấn, nụ cười hán thực mê người. Y Vân có thể nhận thấy sự ngưỡng mộ của những cung nữ kia đối với Quân Lăng Thiên. Nhưng lúc này nàng không rảnh rỗi để quan tâm đến những chuyện đó, bàn tay nàng nắm chặt mảnh giấy, run lên nhẹ nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 72: Xuất cung

Bầu trời xanh thẳm làm lòng người say đắm, như muốn hút lấy ánh mắt của con người. Từng áng mây trắng bông bành, mờ mịt, như một mảnh lụa bị xé nát, mỏng manh. Ở chính giữa con đường được lót bởi một tấm thảm màu đỏ, kéo dài đến tận phía xa. Hai bên thảm đặt từng chậu hoa quý báu, đang toả hương thơm nhẹ, sắc hoa ngày càng rực rỡ. Người thân của công chúa đứng lặng yên trên thảm đỏ. Trước mắt nơi nơi đều là cảnh y hoa phục, váy áo ngũ sắc, dưới ánh mặt trời rực sáng càng thêm phần lộng lẫy. Nhạc công cung đình, đội ngũ chỉnh tề, đứng ở hai bên đường, tấu lên khúc nhạc vui mừng. Thanh Tâm công chúa khoác lên mình chiếc áo cưới đỏ thắm, khăn voan cũng một màu đỏ rực phủ trên đầu, yên tĩnh đứng trên thảm đỏ. Từ đây, nàng sẽ rời bỏ đất nước quê hương để đi đến một nơi xa lạ. Xuyên qua khăn voan đỏ, nàng nhìn lại hoàng cung. Ánh nắng chiếu vào chiếc khăn, ngoại trừ

một vùng ánh sáng hồng hồng, nàng cái gì cũng không nhìn thấy. Đó là hoàng cung nơi nàng đã lớn lên, nơi còn lưu lại rất nhiều niềm vui nỗi buồn, nàng lặng lẽ vén lên hi khăn, một lần cuối nhìn ngắm cung điện nguy nga và những người thân yêu quý, lúc này nàng thật sự lưu luyến không rời, lệ tràn đôi mi. Nàng khẽ vẫy tay, từ biệt từng gương mặt quen thuộc trước mắt. Nhưng nàng lại không nhìn thấy những người nàng muốn gặp. Phụ hoàng, sau khi chủ trì xong hôn lễ, liền vội vàng rời đi, không biết là có việc gì? Người hiểu nàng nhất chính là Nhị hoàng huynh, hiện tại cũng đang ở biên ải đánh giặc. Ngay cả Y Vân tỷ tỷ, nàng cũng không thể gặp. Đại ca ca của nàng, Long Phi vốn là có mặt, nhưng không biết đã rời đi khi nào. Y Vân tỷ tỷ e rằng vẫn còn ở am ni cô, thân phận của tỷ ấy, không cho phép đến đưa tiễn nàng sao? Lau đi dòng lệ trên gương mặt còn non nớt, Thanh Tâm công chúa được hai cung nữ dìu lên xe ngựa. Phía sau xe, là mười hai thị nữ Tinh Mang Quốc tiếp bước đi theo. Hôn sự lần này tuy là dựa theo tập tục của Nam Long Quốc, nhưng những thị nữ Tinh Mang Quốc vẫn mặc y phục của dân tộc các nàng. Phục sức tuy rườm rà phức tạp, nhưng lại vô cùng xinh đẹp. Áo lót bên trong đều là dạng áo vải tay dài màu trắng, cả cổ áo lẫn tay áo đều có thêu uyển ương hí thủy, phượng hoàng kết hoa, áo khoác dài không tay màu đỏ. Trên đầu cài trâm bạc, lược bạc, ngang eo rủ xuống một chiếc thắt lưng màu bạc, trên cổ tay là một đôi chuông cũng từ bạc. Gương mặt các nàng đều được che đầy bởi một chiếc khăn sa màu đỏ, đây là những phục sức không thể thiếu đối với phụ nữ trong tộc. Dạng trang phục như vậy càng làm lộ ra nét đẹp ngoại quốc, làm cho người khác có một cảm giác thần bí, sống động mà duyên dáng. Y Vân và mẫu thân đứng yên ở giữa mười hai thị nữ, mặc trên người y phục của tộc người Tinh Mang Quốc, trên gương mặt là chiếc khăn sa màu đỏ. Chải theo kiểu tóc của các nàng, may mắn là mẫu thân để tóc tu hành, nếu không thật không biết phải ngụy trang như thế nào mới tốt. Tâm tình Y Vân lúc này kích động vô cùng. Cổng thành nguy nga, đồ sộ kia đang dần gần trong gang tấc, cửa chính của hoàng cung đã mở rộng. Ngay lập tức, nàng có thể thoát ra ngoài, thoát ra khỏi căn nhà giam đẹp nhất trên đời. Mẫu thân hiện cũng đang rất xúc động. Giờ khắc này, Y Vân thật sự cảm kích Quân Lăng Thiên. Hôm kia khi nhận được thư của hắn, lúc mở thư nàng cũng không quá hy vọng. Nhưng khi đọc xong, sự chu đáo an bài của hắn đã thuyết phục nàng, ngay lúc đó, nàng quyết định sẽ tin hẳn một lần. Dựa theo sự sắp xếp của Quân Lăng Thiên, hôm qua khi trời vừa vào đêm, các nàng liền bày trận pháp bên trong am ni cô. Bên ngoài am ni cô có những thị vệ do hoàng thượng bí mật phái đến, là vì người phòng hờ trường hợp các nàng bỏ trốn, mặc dù nói không hạn chế sự tự do nhưng chỉ cần bước ra ngoài liền có người lặng lẽ theo dõi. Đến giờ Tý (11h đêm đến 1h sáng), có thanh âm gõ cửa nhẹ nhàng truyền đến, Y Vân cùng mẫu thân được Quân Lăng Thiên giúp đỡ rời khỏi am ni cô. Trước khi đi không quên đặt Thập Tuyệt Trận bên ngoài am, đem những tên thị vệ bị Quân Lăng Thiên đánh bất tỉnh giam vào trong trận. Không biết những thị vệ này sẽ bị vây bao lâu trong trận. Mới vừa rồi, hoàng thượng từ trong hôn lễ vội vàng rời đi, khiến Y Vân hoang mang không ngừng, chỉ mong, chỉ mong là không bị phát hiện. Y Vân quay đầu nhìn về Quân Lăng Thiên, chỉ thấy hắn an nhiên cưỡi ngựa, thông thả đi phía sau đoàn người. Đôi mắt bình tĩnh như mặt hồ yên sóng, bên môi là nụ cười thanh nhã mê người. Nhìn dáng vẻ của hắn, cảm giác khẩn trương trong lòng Y Vân liền từ từ thả lỏng. Đoàn người chậm rãi hướng đến cánh cổng hoàng cung. Một bước. Hai bước. Qua mỗi một bước đi, Y Vân đều có thể nghe thấy tiếng tim nàng đập mạnh. Mắt thấy đã gần đi đến cửa cung. Bỗng nhiên, một thanh âm ôn hoà cất lên, “Dừng lại!” Giọng nói tuy không lớn, nhưng Y Vân tựa như nghe thấy tiếng sấm đánh bên tay. Thật ôn hoà, nhưng lại như một chậu nước lạnh băng dội vào đáy lòng đang thấp thỏm của Y Vân. Nàng kinh hoàng ngẩng đầu, nhìn thấy Long Phi vội vàng rời khỏi đám người phía sau, hình như đã chạy một đoạn đường dài, trên trán đã lấm tấm mồ hôi. Gương mặt hắn vẫn tái nhợt như cũ, chỉ là ánh mắt lại vô cùng sắc bén chậm rãi lướt qua từng người thị nữ các nàng. Hiển nhiên là đang tìm người, Y Vân đề nén xuống cảm giác run rẩy, hoà vào các thị nữ bình thường khác tỏ vẻ nghi hoặc nhìn hắn. Long Phi bỗng nhiên đi đến trước mặt hoàng hậu nói: “Mẫu hậu, trong cung nhi thần mất một cung nữ, tìm mãi không ra, nghi ngờ rằng cung nữ này hiện đang lẫn trốn trong đoàn người đưa dâu, tìm cách xuất cung, mong mẫu hậu cho phép nhi thần kiểm tra.” Tâm Y Vân kinh hoàng, Long Phi hẳn cuối cùng vẫn không tha cho nàng, không khỏi có chút căng thẳng, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi. Hoàng hậu mỉm cười, ánh mắt yêu thương nhìn Long Phi nói: “Phi nhi, thân thể của ngươi không tốt, trở về nghỉ đi, một tiểu cung nữ, sao có thể trốn bên trong đoàn người đưa dâu?” “Mẫu hậu, chắc chắn là trốn ở đây, xin mẫu hậu hãy đồng ý với lời thỉnh cầu của Phi nhi. Mỗi các thị nữ Tinh Mang Quốc tháo xuống khăn che mặt, nhi thần chỉ nhìn qua một lượt là được.” Long Phi buồm binh nói. Hắn biết Y Vân nhất định sẽ tìm cách xuất cung, nên vừa rồi mới đi đến am ni cô nhìn qua. Trong am đúng là có bày trận pháp, Long Phi biết am ni cô này vào ban đêm sẽ bày trận, nhưng không ngờ ngay cả ban ngày cũng có, hiển nhiên là có chuyện. Nhớ đến Y Vân đã từng đến xin hắn giúp nàng xuất cung. Hắn liền chắc chắn rằng nàng nhất định là lẫn trốn vào trong đoàn người này. “Hoàng nhi, hôm nay là ngày vui của mọi người, cứ coi như là thả tiểu cung nữ kia đi. Huống chi đây là phong tục của Tinh Mang Quốc, khăn sa trên mặt thị nữ cũng chính là đại diện cho khăn che của tân nương tử, sao có thể tùy ý tháo xuống?” Hoàng hậu từ tốn nói. “Mẫu hậu...” Long Phi vẫn không cam lòng Quân Lăng Thiên đi phía sau đoàn người, lúc này đang chậm rãi cưỡi ngựa bước đến. “Hoàng hậu, nếu như thế, vậy xin mời Đại hoàng thử kiểm tra. Tinh Mang Quốc thật không gánh nổi tội danh cướp người.” Hắn thông thả nói, ánh mắt bình tĩnh kín đáo, giọng nói bao hàm sự mỉa mai châm chọc. Hiện tại hẳn không có một chút hoảng hốt, dường như hắn căn bản là không làm chuyện gì, có gì cứ kiểm tra. Người này, thật là không sợ sao? “Phi nhi, không cần nào loạn, người đâu, dìu Đại hoàng từ trở về nghỉ ngơi.” Lời nói Hoàng hậu không hề yêu thương, mà là vô cùng uy nghi. Mấy tiểu thái giám bước đến, đỡ Long Phi rời đi. Long Phi biết hoàng hậu đã kiên quyết, chỉ đành thở dài một hơi, hắn không cam lòng nhìn lại, trong ánh mắt là ưu sầu nặng trĩu. Y Vân thật kinh ngạc về quyết định của hoàng hậu, mới vừa rồi thật sự còn rất sợ nàng sẽ cho phép Long Phi điều tra. Nhìn dáng vẻ Long Phi cô độc, Y Vân có chút xót xa, thật sự là một sự xoay chuyển kịch tính nha. Y Vân vẫn không quên ngày đó khi nàng chạy khỏi Phồn Hoa Viên thì chính Long Phi đã cứu nàng, đưa nàng vào cung. Mà người nàng muốn rời khỏi là Quân Lăng Thiên. Hôm nay, mọi chuyện lại đảo ngược. Người ngày đó nàng muốn thoát khỏi lại cứu nàng xuất cung, trong khi người cứu nàng khi đó lại là người nàng muốn chạy trốn. Thật sự là thể sự khó lường mà. Quân Lăng Thiên hướng hoàng hậu thi lễ, nói: “Cám ơn hoàng hậu đã tín nhiệm.” Đoàn người tiếp tục rời đi, không còn có sự luyến tiếc nữa. Đã thoát rồi, cuối cùng cũng đã thoát. Khi chân Y Vân bước lên trên mảnh đất ngoài hoàng cung, nhìn lại tường thành cao ngất kia, nàng mới dám thở ra một hơi. Vừa ra khỏi cung, đã có xe ngựa chờ sẵn, hiển nhiên quân Lăng Thiên đã sớm chuẩn bị tốt. Quân Lăng Thiên ra lệnh cho các thị nữ đó lên xe. Mười hai người, phân ra ba chiếc xe ngựa. Y Vân và mẫu thân vừa lên xe, ra lệnh một tiếng, xe liền vội vàng chạy đi. Kỹ thuật của người đánh xe này vô cùng tốt, Y Vân kinh ngạc phát hiện, hẳn chính là một trong những thị vệ của Quân Lăng Thiên. Đi được một đoạn đường, đột nhiên chiếc xe rẽ sang một con hẻm nhỏ. Lại đi thêm một đoạn, Y Vân cảm thấy xe lại hướng đến một con ngõ khác. Trong hẻm im ắng, không người qua lại. Từ cửa sổ, Y Vân nhìn ra phía ngoài, chẳng biết tại sao cảm giác nơi này rất là quen thuộc, hình như nàng đã từng đến đây. Mãi cho đến khi rẽ vào một chỗ ngõ, Y Vân mới phát hiện phía trước chính là Phồn Hoa Viên. Các nàng đi vào cửa sau của Phồn Hoa Viên. Tiếng nhạc êm tai từ phía trước truyền tới, Phồn Hoa Viên lúc nào cũng vô cùng náo nhiệt. Một thân ảnh duyên dáng vội vàng ra đón, là Hồng Diệp. Vẫn một thân váy áo hồng sắc, ánh mắt xinh đẹp động lòng người. Y Vân nhìn thấy Hồng Diệp, nhớ đến lần trước là chính nàng giúp mình rời khỏi Phồn Hoa Viên, nên sinh lòng cảm kích. Đang định cảm tạ nàng đã ra tay giúp đỡ, nhưng ánh mắt nàng lướt qua Y Vân, rất là lạnh nhạt. Nàng hướng về quân Lăng Thiên bẩm báo: “Chủ thượng, mọi thứ đã chuẩn bị xong.” Quân Lăng Thiên gật đầu, về mặt nghiêm khắc nói: “Truy binh của Hoàng hậu lập tức sẽ chạy tới, ngươi phải người đi ngăn cản.” Nói xong, liền dẫn Y Vân cùng mẫu thân đi đến một gian phòng. Y Vân nhìn lại phía sau, có bóng dáng thị vệ đang khuôn hai chiếc gương thật to.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 73: Ai là phu nhân của người?

Sự nghi ngờ càng lúc càng dày đặc, phủ kín mọi suy nghĩ.

Chúa thượng?

Vì sao Hồng Diệp lại xưng hô như thế với Quân Lăng Thiên? Còn Quân Lăng Thiên sao lại đưa các nàng đến Phồn Hoa Viên? Rốt cuộc thì thân phận của Quân Lăng Thiên là thế nào?

Nhưng nàng không có cách nào tìm ra lời giải cho những nghi hoặc đó.

Hồng Diệp dẫn mọi người băng qua hành lang, đi vào một căn phòng bí mật ở lầu một.

Phòng được bày biện rất là đơn giản, một bàn một ghế một giường một giá sách.

Y Vân rất ngờ vực, vì sao Hồng Diệp lại dẫn bọn họ đến một căn phòng nhỏ như vậy, lẩn trốn ở đây thì thật là chèn chúc. Nhất là còn có hai tên thị vệ trung thành của Quân Lăng Thiên, mỗi người mang theo một chiếc rương thật to, chiếm rất nhiều không gian.

Thật sự là kỳ lạ, chạy trốn mà còn mang theo hai cái rương lớn như thế để làm gì? Nhìn qua cũng không nhẹ, chẳng lẽ Quân Lăng Thiên trộm châu báu từ hoàng cung. Ngẫm nghĩ một chút, thấy cũng có khả năng này, Y Vân vốn cho rằng Quân Lăng Thiên cùng hoàng tử Tinh Mang Quốc đến hoàng cung là có mục đích, hiện tại xem ra có lẽ là vì trộm hai rương châu báu này.

Nhưng mà cũng không đúng, cho dù Tinh Mang Quốc có nghèo túng đến đâu, cũng không thể thực hiện hành động trộm cắp thế này. Hơn nữa, Quân Lăng Thiên đâu phải là người Tinh Mang Quốc.

Đang lúc suy nghĩ miên man, chợt thấy Hồng Diệp vươn đôi bàn tay mềm mại như ngọc, nhẹ xốc lên chăn đệm ở trên giường, đôi tay nàng không biết chạm vào nơi nào, liền nghe thấy tiếng .....Cách. ...., là âm thanh cơ quan bí mật được mở.

Trên giường hiện ra một cửa động vừa đủ cho một người lớn đi qua, động tối đen như mực, không biết sâu bao nhiêu.

Ngay tức khắc, Y Vân nhớ đến mặt thất ngẫm dưới đất trong phòng Long Phi, sao những người này đều thích đào cơ quan dưới đất thế này.

Quân Lăng Thiên quay đầu quỷ quái cười, nhìn Y Vân làm điệu bộ mời khách, nói: “Mời vào!”

Y Vân thật sự rất là bội phục hần, trong thời khắc nguy cấp, mà hần còn có hơi sức cười giỡn.

Bên ngoài bỗng nhiên truyền đến âm thanh náo loạn, tiếng nhạc rung động lòng người đã dừng lại, hình như có người xông vào.

Sắc mặt Quân Lăng Thiên ngưng đọng, nhìn Hồng Diệp nói: “Người ra ngoài thu xếp một chút.”

Hồng Diệp theo lệnh rời đi, khi lướt qua Y Vân, nàng lơ đãng liếc nhìn một cái, ánh mắt chứa đựng sự phức tạp khó tả.

Về mặt kia khiến Y Vân rất khó hiểu.

Y Vân vốn không biết nhiều về nàng, chỉ cảm thấy nàng vì là hoa khôi nên rất là cao ngạo. Sau này khi nàng giúp đỡ Y Vân, Y Vân lại cảm thấy nàng là người lương thiện. Nhưng hôm nay khi nhìn thấy Y Vân, nét mặt lại vô cùng kì lạ?

“Nhanh một chút.” Quân Lăng Thiên thuận tay kéo lấy Y Vân, dẫn nàng vào trong địa thất, tiếp đó là mẫu thân.

Hai thị vệ kia cũng vác chiếc rương tiến vào.

Cửa động bị đóng lại, bên trong mặt thất rơi vào khoảng không u tối.

Không khí ẩm ướt hoà vào mùi đất bùn tràn ngập.

Trong bóng tối vô biên, Y Vân nghĩ các nàng sẽ tạm ở lại đây để tránh né quan binh.

Lúc này khi nghe thấy lời nói của Quân Lăng Thiên, hình như quân binh này là do hoàng hậu phái tới, hoàng hậu có lẽ đã biết tin nàng chạy trốn cùng với mẫu thân. Xem ra người muốn ra tay tàn nhẫn với nàng và mẫu thân

Không biết Thanh Tâm công chúa đã đi đến nơi nào? Có lẽ phần lớn truy binh đã bị dụ đuổi theo các nàng.

Bỗng nhiên có ánh lửa sáng lên, là Quân Lăng Thiên, không biết từ đâu lấy ra được một cây đuốc, giữ ở trong tay.

Ánh lửa chớp chòn, thoát ra một làn khói mỏng manh.

Gương mặt Quân Lăng Thiên được ánh sáng soi rọi, khôi ngô mà thần bí.

Ngon lửa chiếu sáng cả mặt thất, lúc này Y Vân mới phát hiện đây hoàn toàn không phải là một căn phòng ngầm dưới mặt đất, mà là một đường hầm rất dài rất xa, đến cả ánh lửa cũng không chiếu tới.

“Chúng ta nên đi thôi.” Quân Lăng Thiên quay đầu lại nói.

Y Vân và mẫu thân vịn vào nhau, theo sát phía sau Quân Lăng Thiên, chậm rãi đi dọc theo con đường.

Mọi người ai cũng không nói gì, chỉ yên lặng bước về phía trước.

Y Vân mặc dù không biết Quân Lăng Thiên sẽ mang nàng đi tới nơi nào, nhưng lúc này nàng không có khả năng hỏi, cũng lười hỏi. Ngay cả có hỏi, thì cũng có làm được gì đâu? Nàng không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể thuận theo hắn.

Bởi vì, Y Vân biết rõ, Hoàng hậu đã phái quân đội hùng hậu đuổi giết các nàng.

Nói không chừng hiện tại Hoàng thượng cũng đã phát hiện mấy người các nàng mất tích, đang cho người truy tìm.

Tuy rằng hiện giờ mục tiêu của bọn họ là đoàn người Tinh Mang Quốc, nhưng một khi đuổi theo đến nơi mà không thấy nàng và mẫu thân, tất nhiên sẽ quay trở lại tìm kiếm các nàng.

Không biết đã đi bao lâu trông địa đạo đen kịt này, Y Vân cảm giác bản thân mệt mỏi vô cùng, nếu không có động lực chạy trốn chống đỡ, nàng chắc đã sớm gục ngã.

Bỗng nhiên, trước mắt sáng rực, là một luồng ánh sáng.

Cảm giác vui mừng vô cùng, cuối cùng cũng đi tới cuối đường.

Mọi người theo chân Quân Lăng Thiên ra khỏi đường hầm.

Hơi thở tươi mát tràn ngập cánh mũi, tiếng nước chảy ào ạt lấp đầy đôi tai, hình ảnh xanh biếc ánh lên mi mắt.

Ngắm nhìn bốn phía, đặt mình vào giữa thiên nhiên đất trời thưởng thức mùi hương của hoa của đất.

Địa đạo này không ngờ lại thông đến trong núi!

Y Vân không khỏi thần phục, con đường dài như vậy không biết đã phải hao tổn bao nhiêu nhân lực vật lực, càng không biết phải mất bao nhiêu thời gian. Chẳng lẽ Quân Lăng Thiên đã sớm đoán được sẽ có một ngày như thế này?

Càng lúc càng thấy hắn cao thâm khó lường.

Phồn Hoa Viên lại có một bí ẩn như vậy, đây nhất định không chỉ là một thanh lâu bình thường, xem ra nơi này là một cứ điểm của Quân Lăng Thiên trong kinh thành.

Thật sự là không ngờ.

Nhớ đến việc nàng sau khi thoát khỏi tay Quân Lăng Thiên lại trốn ở Phồn Hoa Viên thì thật là buồn cười, thế nào mà nàng lại trốn ở trong hang ổ của hắn.

Từ giữa khe núi xuất hiện một dòng sông rộng lớn, sóng cuộn tuôn trào.

Nước sông được soi dưới ánh nắng, phát ra ánh hồng trong veo.

Ngẩng đầu nhìn lên không trung, mặt trời dần dần chìm xuống, hoàng hôn đang lên, không thể ngờ là bọn họ đã đi mất nửa ngày trong địa đạo.

Chẳng thể trách lại mệt như vậy.

Xuyên qua màn sương mờ mịt, nhìn thấy một con thuyền hoa lệ cao ba tầng đang đậu ở bên bờ sông, ánh nắng chiều chênh chếch làm cả con thuyền mang một màu đỏ rực.

Từ chiếc thuyền vọng lại tiếng đàn tiếng hát, do cách một màn sương, nên càng mờ ảo du dương.

Thuyền này vừa nhìn đã biết là thuyền của gia đình giàu có, chắc chắn là một công tử nhà nào đó đang cùng cô nương thanh lâu ngắm cảnh nghe khúc, thật là biết hưởng thụ nha.

Có hai người từ bờ sông phi thân đến, tài nghệ thật không tầm thường.

Nhìn đáng vẻ chắc là thủ vệ trong gia đình quan lớn, ngay cả y phục trên người cũng là loại tơ lụa hoa lệ.

Ánh mắt lại sắc bén tinh anh, nhìn qua quyết không phải là tôi tớ bình thường.

Bọn họ đi đến trước mặt Quân Lăng Thiên, cúi đầu nói: “Chúa thượng, mọi người cuối cùng cũng đã tới, mau lên thuyền đi. Vừa mới nhận được tin tức của A Lục do bò câu đưa đến, nói rằng truy binh đã bị bọn họ kìm chân, chúng ta phải nhanh chóng rời đi. Đường bộ đã bị phong tỏa, nếu chậm chỉ sợ đường thủy cũng bị ngăn cấm. Tên Diệp tiểu tử bị chúng ta kéo theo đã muốn hết kiên nhẫn, đang kêu la phải lái thuyền đi.”

Không ngờ bọn hán là người của Quân Lăng Thiên! Có lẽ Quân Lăng Thiên cho người làm mật thám mai phục trong phủ kẻ khác. Nhân lúc chủ tử nhà đây du ngoạn, đem bọn họ rời đi.

Chỉ là không biết tên Diệp tiểu tử kia là người phương nào.

Quân Lăng Thiên lạnh lùng ừ một tiếng.

Hai người kia liền tiếp nhận hai chiếc rương trong tay hai tên thị vệ, rồi dẫn mọi người đến chiếc thuyền kia.

Vào trong thuyền, Y Vân được hai người này trực tiếp dẫn đến khoang đáy.

Khoang thuyền phía trên truyền đến tiếng đàn tranh réo rắt cùng tiếng hát mềm mại, thanh âm kia đoán rằng đã được rèn luyện rất nhiều, càng nghe càng hay.

Hiện nàng đang hát một khúc.....Hoán Khê Sa

“Ngọc oản băng hàn tích lộ hoa, phấn dung hương tuyết thấu khinh sa. Văn lai trang diện thắng hà hoa, Thiên tán dục ngênh mi tế nguyệt. Tửu hồng sơ thượng kiểm biên hà, Nhất tràng xuân mộng nhật tây tà.” (1)

Khúc hát rất là êm dịu du dương, thanh âm uyển chuyển ngọt ngào như rót vào lòng người.

Tiếng ca kia rất là quen thuộc, Y Vân không nén được phải dừng lại lắng nghe, sau một lúc liền nhận ra, đây chính là thanh âm của Mặc Vân ở Phồn Hoa Viên.

Y Vân có chút nghi hoặc liếc mắt nhìn Quân Lăng Thiên,

Nhưng hán chỉ thần nhiên cười.

Đáy thuyền này có hai lớp sàn, rất là bí mật, vì vậy căn phòng bên dưới rất thấp, chỉ cao ngang người, nhưng được bày trí rất là lịch sự tao nhã.

Y Vân và mẫu thân mỗi người một phòng.

Thuyền kia sau khi chờ bọn họ bước lên, liền bắt đầu tăng tốc chạy về phía trước.

Y Vân mệt mỏi bỏ nhào lên giường, nghe tiếng nước ào ào bên tai.

Trong lúc này, suy nghĩ của nàng cũng giống như dòng nước ngoài kia, mãnh liệt tuôn trào, không thể kìm hãm.

Nàng có rất nhiều nghi vấn.

Với tình cảnh trước mắt thì nàng và mẫu thân đã được Quân Lăng Thiên cứu ra khỏi cung.

Các nàng đã xuất cung, đứng vậy.

Nhưng kẻ tiếp thì thế nào đây? Không biết Quân Lăng Thiên khi nào thì thả các nàng.

Không biết hán định xử lý các nàng ra sao.

Hán sẽ không giam lỏng nàng nữa chứ. Như vậy nàng sao có thể ra chiến trường? Cho dù là hán muốn giam lỏng nàng, thì cũng phải tìm cách để hán thả mẫu thân đi, cho nên việc quan trọng trước mắt là không để cho hán biết quan hệ giữa nàng và mẫu thân.

Nếu không với tính cách của hán, chẳng phải là tạo ra thêm một nhược điểm để hán uy hiếp nàng sao.

“Phu nhân của ta, đang suy nghĩ gì đấy? Sao lại mất hồn như vậy?” Bên tai bỗng nhiên truyền đến âm thanh tà mị trầm thấp của Quân Lăng Thiên.

Y Vân bỗng nhiên từ trên giường ngồi dậy, tự trách mình suy nghĩ đến xuất thần, không nhận ra là hán vào khi nào.

Y Vân cau gợn nói: “Ngươi..... Ngươi gọi ta là gì?”

“Kêu phu nhân của ta nha?” Vẻ mặt Quân Lăng Thiên vô tội, “Chẳng lẽ ngươi không thích? Vậy đổi thành cô vợ trẻ của ta đi, tuy cách xưng hô này có

chút quê mùa, nhưng lại rất thân thiết nha.”

“Ngươi,” Y Vân lúc này mới tỉnh ngộ, tên Quân Lăng Thiên này vẫn còn nhớ chuyện nàng đáp ứng gả cho hắn.

(1)

Đào hạnh y hy hương án độ. (Hy vọng mùi hương hoa Đào hoa Hạnh còn lưu lại)

Ngọc oản băng hàn tích lộ hoa. (Cốt cách tinh hoa ẩn hiện trong giọt băng giá)

Phấn dung hương tuyết thấu khinh sa. (Nhập vai hài hòa với hương tuyết và áo Thanh sa)

Vân lai trang diện thẳng hà hoa. (Gương mặt ẩn hiện còn đẹp hơn hoa đào)

Thiên tấn dục ngênh mi tế nguyệt (Mái tóc hững hờ ánh trăng cong như đôi mày ngài.)

Từu hồng sơ thượng kiểm biên hà. (Gò má đỏ hồng khi uống rượu bên rặng nắng chiều)

Nhất tràng xuân mộng nhật tây tà.” (Ánh nắng phiến xuân chiếu chéo lên mặt)

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Hiệp định với ác ma

“Ban đầu ở nhà lao là ai khóc lóc muốn gả cho ta. Thế nào? Chẳng lẽ nhanh như vậy đã đổi ý?” Quân Lăng Thiên chậm rãi đi đến bên giường, dùng chân trước mặt Y Vân. Hắn đã thay một bộ y phục màu đen, tao nhã mà thần bí. Hắn thâm tình nhìn thẳng vào Y Vân, ánh mắt nóng rực. Nữ tử mà hắn tình cờ bắt làm tù binh này, trên người vẫn còn mặc y phục của thị nữ Tinh Mang Quốc, khăn che mặt cũng đã sớm được tháo xuống, khuôn mặt thanh lệ cùng với y phục dân tộc, làm cho Y Vân càng tăng thêm vài phần quyến rũ, phong tình động lòng người. Nàng từ trong tay hắn chạy trốn hai lần, và trong trái tim nàng đã có hình ảnh của một nam tử khác. Nhưng, không sao cả, ai bảo nàng gặp phải hắn chứ. Thời gian gần đây, nàng đã gặp rất nhiều khó khăn, nhưng vẫn cứng cỏi như trước, không chút khuất phục. Y Vân bị Quân Lăng Thiên nhìn đến tâm tư rối loạn, hai gò má ửng hồng. Long Mạc cũng từng nhìn nàng như vậy, ánh mắt dịu dàng sâu sắc như hồ thu bao phủ lấy nàng. Nhưng nàng quyết không để bản thân bị quyến rũ bởi cái nhìn trắng trợn này của Quân Lăng Thiên. Ánh mắt Quân Lăng Thiên làm nàng không biết phải trốn đi đâu. Lần thứ ba! Y Vân tự nói với mình, đây là lần thứ ba nàng trở thành con mồi của Quân Lăng Thiên. Con mồi, Y Vân không thích từ này, lại càng chán ghét loại cảm giác này. Làm cho nàng thấy mình như trở thành một kẻ bất lực dễ mặc người khác chém giết. “Nhưng mà, ta cũng nhớ rõ ngươi đã cự tuyệt, chẳng lẽ ngươi lại muốn phá hủy lời hứa?” Y Vân ngẩng đầu lên, dè dặt nhịp tim đập loạn, cố gắng trấn tĩnh, dừng dừng. Đôi mắt Quân Lăng Thiên nhú lại, thư thái ngồi xuống chiếc ghế đối diện, khoé môi khẽ nhếch lên, hắc y như mây rủ xuống. Ánh mắt của hắn chăm chú nhìn vào Y Vân. “Đúng là ta đã cự tuyệt, nhưng ta cứu ngươi, ngươi dù sao cũng nên báo đáp ta chứ.” Hắn nhàn nhai tự tại nói. “Ta thật biết ơn ngươi, ngày sau chắc chắn sẽ báo đáp.” Y Vân không hề lưỡng lự nói. “Xin hỏi ngươi muốn báo đáp ta thế nào đây?” Dáng vẻ Quân Lăng Thiên thực thích thú nói. Đúng nha, nàng là một nữ tử yếu đuối sao có thể đến đáp cho hắn. Y Vân còn đang suy tư, giọng nói Quân Lăng Thiên nhẹ nhàng cất lên, “Vậy làm nha hoàn của ta đi.” Nha hoàn? Dù sao Y Vân cũng đã làm nha hoàn nhiều năm như vậy, đương nhiên là có thể đảm nhiệm, suy nghĩ một hồi liền gật đầu đáp ứng, so với việc gả cho hắn thì làm nha hoàn tốt hơn nhiều. “Được, ta đáp ứng với ngươi.” Y Vân nghĩ thầm, nhưng mà phải làm bao lâu đây? Nàng còn chưa kịp hỏi, đã nghe Quân Lăng Thiên chậm chạp tuyên bố, “Có điều là cần cả đời.” “Cả đời? Cái này sao có thể?” Thần kinh Y Vân lập tức như bị căng ra, làm nha hoàn cả đời của hắn, đây chẳng phải cũng giống như bị hắn giam lỏng cả đời hay sao. “Không cần cả đời cũng được, hay là như vậy đi, chờ sau khi ta cưới vợ, liền trả tự do cho ngươi. Như thế nào?” Quân Lăng Thiên cười híp mắt nói. “Được.” Y Vân đồng ý nói, điều kiện này cũng có thể tiếp nhận, chỉ làm nha hoàn vài năm, sau khi trả hết ân tình cho hắn, từ đó về sau sẽ không thiếu nợ gì nhau. Nhưng mà nàng thật sự mắc nợ hắn sao? Hắn đã bắt giữ nàng nhiều lần như vậy, mà lại không có một câu xin lỗi? Thôi quên đi, không nên tính toán với ác ma. Chẳng biết tại sao, bỗng nhiên Y Vân có cảm giác như nàng đã bị mắc mưu. Hình như hắn đã sớm chuẩn bị thế cục, đưa nàng từng bước từng bước cắn câu. Nếu cẩn thận suy nghĩ, lỡ như hắn cả đời không lấy vợ, thì nàng chẳng phải làm nha hoàn cả đời cho hắn đấy chứ. Quyền chủ động hiện đang nằm trong tay hắn. Nghĩ ngợi một hồi, Y Vân quyết định, nhìn dáng vẻ của hắn, cũng không giống người có ý định sống độc thân, ít nhất cũng có Tuyết Mạn La ngày đêm trông mong gả cho hắn. Cũng tốt, nàng sẽ nỗ lực hết sức để làm bà mối cho bọn họ, tự mình sớm tìm lấy tự do. Nhưng hiện tại cần phải cầu hắn thả mẫu thân của nàng. Y Vân liền cẩn thận hỏi: “Đã tới nơi an toàn, nữ ni Vong Tinh kia, ngươi có thể thả nàng hay không?” Đôi mày sắc bén của Quân Lăng Thiên nhú lại, cười nói: “Ngươi đã chậm một bước.” “Có ý gì?” Y Vân sững sờ. “Nếu như lúc còn ở trong địa đạo, ta có lẽ sẽ đáp ứng ngươi, còn hiện tại thì...! Ta bỗng nhiên biết được một tin tức quan trọng, e rằng không thể đồng ý với ngươi.” “Tin tức quan trọng gì?” “Nàng là mẫu thân của ngươi, đúng không?” Suy nghĩ của Y Vân bỗng nhiên quay cuồng, thầm nghĩ phải đem chuyện này che giấu, không ngờ hắn lại biết nhanh như vậy. Không thể nào, người này thật là đáng sợ. “Ngươi.....ngươi làm sao biết được?” Sau khi nói xong, Y Vân mới phát giác nàng vô tình đã thừa nhận chuyện này. Nếu hắn không thả nàng và mẫu thân, chẳng phải các nàng đã xuất cung một cách vô ích sao, thật sự là uổng phí kế sách. Các nàng vẫn không thể đến được chiến trường, không cách gì ngăn cản được cuộc chiến này, lại càng không ngăn được phụ thân và Long Mạc chém giết lẫn nhau. Nghĩ đến đây, chân mày Y Vân không kìm được khẽ nhíu lại. “Cuối cùng thì ngươi muốn thế nào mới đồng ý thả chúng ta.” “Không phải chúng ta, mà chỉ có nàng, ngươi đã quên ư, ngươi đã đồng ý làm nha hoàn của ta. Về phần mẫu thân của ngươi, Quân mỗ ta vạn phần tôn kính,

không thả nằng cũng là vì sự an toàn của nằng, nằng một mình lưu lạc giang hồ rất là nguy hiểm, nếu như trên đường đến chiến trường lại xảy ra chuyện gì bất trắc, vậy người chẳng phải sẽ đau lòng hay sao? Vì vậy đến lúc thích hợp, ta tự nhiên sẽ phái người đưa nằng đến biên cương để.....”Chờ một chút, người nói cái gì? Chiến trường? Làm sao người biết chúng ta muốn đi đến đó?”Ta còn biết rất nhiều chuyện. Văn nhi, việc ở nhà giam lần đó là ta không đúng, ta không biết người vì lo nghĩ đến an nguy của phụ thân, mới vội vàng xuất cung, cho nên đã nặng lời với người.” Giọng nói Quân Lăng Thiên bỗng nhiên trầm thấp, vô cùng chân thành giải thích với Y Vân, ánh mắt dịu dàng như làn gió ấm áp.Y Vân kinh ngạc mở tròn hai mắt, tỏ vẻ không tin tưởng, ác ma này sao lại giải thích với nằng? Thật đúng là mặt trời mọc đằng tây mà. Càng làm cho Y Vân kinh ngạc chính là, hắn nói.....người lo nghĩ đến phụ thân..... vì sao hắn biết toàn bộ những bí mật của nằng? Trong khi nằng lại không biết gì về hắn.Quân Lăng Thiên này thật sự là đáng sợ đến khó lường.Cả người hắn là một bí ẩn, mà còn là một bí ẩn thật to.“Người là người Nhật Hi Quốc?” Y Vân nhìn không được hỏi.“Không phải!” Quân Lăng Thiên dứt khoát trả lời, đôi môi hơi nhẹ nhàng mím lại.“Vậy người làm cách nào biết được chuyện của chúng ta?”Điều này không có mấy người biết, ngay cả Long Mặc cũng không biết.“Đương nhiên là có người nói cho ta biết.” Quân Lăng Thiên thần nhiên nói.“Là ai nói cho người?” Y Vân cảm thấy giọng nói của nằng trở nên nóng nằng “Người là đang thăm vấn ta?” Quân Lăng Thiên cười hi hi nói, “Chỉ có thể nói với người, đó là một người tuyệt đối người không nghĩ tới.”Y Vân vô cùng buồn bực! Hỏi ba câu, cũng như không hỏi, biết là thế nào Quân Lăng Thiên cũng không thực tâm trả lời nằng mà.“Văn nhi, chuyện của ta, sau này người sẽ biết. Chỉ là bây giờ vẫn chưa tới lúc.”“Không hề gì! Ta cũng lười muốn biết.” Lời nói của Y Vân có chút tức giận.Thực ra nằng có tư cách gì để tức giận? Hắn là người phương nào thì có liên quan gì đến nằng?Y Vân chôn đầu vào trong chăn, không muốn tiếp tục để ý đến hắn, ngay cả là nhìn hắn.Căn phòng rơi vào yên tĩnh.Sắc mặt Quân Lăng Thiên ngưng đọng, từ trên ghế đứng dậy, cúi người đến bên giường, nhìn nằng giống như một con mèo lười nhác chui vào trong chăn. Trong lòng rất là thương xót. Hắn không muốn nằng như thế, hắn hy vọng nằng luôn vui vẻ.Có tiếng ồn ào truyền đến, Quân Lăng Thiên bỗng nhiên khẽ cười ranh mãnh.Hắn cúi người đến trên giường, đè lên Y Vân, ôm chặt lấy nằng.Hơi thở nam nhân tươi mát nhanh chóng kéo đến.Đầu óc Y Vân như rơi vào hồ nước, một mảnh mê muội.Chẳng lẽ, chẳng lẽ hắn muốn, hắn muốn..... Hắn muốn làm gì?Đang định hồ to, môi liền bị bàn tay to lớn của Quân Lăng Thiên gắp gao che phủ.Đôi mắt hắn sâu thẳm như đêm gần ngay trong gang tấc, giống như muốn hút lấy linh hồn Y Vân.Tâm trí Y Vân liền đình công trong giây lát, nằng phải cố gắng đè nén trái tim đang đập rộn của mình, giận giữ trừng mắt với hắn.Lăng Thiên mỉm cười, tay kia đặt ở bên môi, nhẹ nhàng “xuyết” một tiếng, nói: “Đừng nhúc nhích!”Y Vân nghe thấy tiếng ván gỗ kêu lên kêu kẹt trên đầu mình, dường như có rất nhiều người đang xuất hiện trên thuyền, đi tới đi lui.Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, chỉ nghe một thanh âm oai phong lâm liệt quát lên, “Chúng ta là phụng mệnh điều tra, những người không có trách nhiệm xin đứng ở một bên.”“Các người không nhìn xem đây là thuyền của ai, còn phụng mệnh điều tra, có phải là không muốn sống nữa?”Tiếp lời là một giọng nói có vẻ còn đồ.Thanh âm kia thực quen tai, hình như đã từng nghe thấy ở đâu.Y Vân cẩn thận suy nghĩ nhưng vẫn nhớ không ra.“Thì ra là Diệp đại công tử, chúng ta cũng chỉ là phụng mệnh làm việc, xin công tử hãy phối hợp.” Những người đó vừa nói xong, hình như liền kiểm tra một hồi ở trên thuyền, nhưng không phát hiện gì.Sau đó là tiếng người thì thầm nói chuyện, Y Vân không nghe thấy bọn họ đang nói gì.Lúc này Y Vân mới nhớ, Diệp đại công tử kia thì ra chính là tên công tử nhà Diệp thừa tướng từng bắt nạt Tế Yêu ở Phồn Hoa Viên, ca ca Diệp Chi Lan.Thảo nào lại quen tai như vậy.Hóa ra các nằng lại đi nhờ thuyền của tên ác ôn này.Đôi mày khẽ cứng lại, có chút chán ghét.Một lúc sau, bên trên từ lâu đã không còn động tĩnh.Quân Lăng Thiên vẫn tự tại nằm bên cạnh, đôi tay ôm chặt lấy chiếc eo của nằng, hơi thở lướt trên gương mặt nằng có chút nhồn nhột.Nét mặt hắn vẫn còn rất nghiêm túc, khiến Y Vân không dám động đậy, sợ rằng sẽ bị phát hiện, khi đó nằng lại bị bắt trở về.Thật lâu sau Y Vân lại nhìn Lăng Thiên, nhưng về mặt hắn lại có chút say sưa, đáng vẻ rất là hưởng thụ. Trong đôi mắt là nụ cười đắc ý khi thực hiện được mưu đồ.Y Vân liền hiểu ra nằng lại bị người ta đùa bỡn.Hung hăng đẩy hắn ra, từ trên giường chật vật ngồi dậy.“Người trêu đùa ta?”“Đây mới là người nha, cần gì phải ra vẻ bà cụ non như khi nãy.” Hắn nhàn nhã nói.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Thông minh gặp xảo quyết

Hắn muốn nằng như vậy, vui vẻ như vậy, nổi giận như vậy, hắn không muốn nằng mãi u buồn trông như nước đọng nơi ao tù.Quân Lăng Thiên nửa nằm nửa ngồi ở trên giường, tay phải gối lấy đầu, mái tóc đen tuy ý xoa xuống, trông rất tự tại, thông dong nhưng đáng vẻ đó lại có khả năng thiêu đốt người đối diện.Không môi hơi giương lên, lộ ra nụ cười nhẹ, thực mê người, trong đôi mắt vẫn còn lưu lại vẻ say mê mới vừa rồi.Không thể phủ nhận, hắn đã đắm chìm trong một khắc đó.Ôm lấy thân thể mềm mại của nằng, người thấy mùi hương thoang thoang trên người nằng, hắn nguyện vĩnh viễn đắm mình trong đó.Y Vân nhớ lại tình cảm ám muội mới vừa rồi của bọn họ, lại nhớ đến việc nằng từng bị lừa phải hôn hắn khi ở Phồn Hoa Viên, trong lòng liền bực bội. Hắn nghĩ nằng là một nữ tử tùy tiện sao? Có thể tùy ý để hắn trêu đùa ư?Vừa nãy nằng còn đem lòng cảm kích hắn, đúng là nằng bị đăng trí mà, hắn vốn là một ác ma, lấy việc trêu đùa trêu trêu người khác làm niềm vui.Y Vân tức giận nhìn hắn, nhìn đáng vẻ hắn vênh vào đắc ý, đôi mắt mang đầy sự đùa cợt. Y Vân nhanh chóng đem sự tức giận trong lòng đè nén xuống, đầu óc cũng trở nên tỉnh táo hơn.Nằng hiểu rất rõ, nếu như nằng nổi giận, đây chính là rút lui thật sự. Nằng càng tức giận, càng nóng nằng, hắn sẽ càng vui sướng.Khôi phục lại thần sắc bình tĩnh, lạnh lùng, Y Vân nhìn về phía Quân Lăng Thiên, khoe môi hiện lên nét cười nhạt như có như không, lạnh lùng nói: “Ta không thích người, người cũng không thích ta, ta là nha hoàn của người, chứ không phải là đồ chơi của người, mong rằng sau này người không tiếp tục có những hành vi vô si như vậy.”Nghe thấy lời nói của Y Vân, sắc mặt Quân Lăng Thiên ngưng đọng lại, đôi mày lạnh lùng nhướng lên, nhẹ mỉm cười, đôi mắt híp lại trông càng nguy hiểm.Trong khoảnh khắc này, Y Vân nghĩ rằng hắn sẽ phát hỏa ngay lập tức.Nhưng không hề có, hắn chỉ nhoeo miệng cười, nụ cười ngây thơ mà sáng lạn.Hiện tại Y Vân cảm giác bản thân nằng vĩnh viễn không thể nào đoán ra được suy nghĩ của người này, Y Vân tự cho mình thông minh, nhưng thông minh gặp phải xảo quyết gian trá, liền giống như nhân tài mà không có đất dụng võ.Nằng mãi sẽ không hiểu được hắn, thế nhưng hắn lại rất dễ dàng nhìn thấu tâm tư nằng, thậm chí là biết toàn bộ bí mật của nằng.Quân Lăng Thiên thư thái từ trên giường đứng lên, ám muội bước đến trước mặt nằng, hơi thở nam nhân riêng biệt của hắn xâm nhập vào mọi giác quan của Y Vân.Vươn cánh tay, nhẹ nhàng ôn nhu, chế ngự dục vọng đang cuộn trào trong người, khẽ chạm vào khuôn mặt Y Vân.Gương mặt Y Vân hiện lên một mảnh hồng hồng, không biết là bởi vì tức giận hay là vì cái ôm vừa rồi mà thẹn thùng.“Người không thích ta, ta biết, nhưng sao người biết ta không thích người?” Thanh âm của hắn bắt chợt trở nên nhu hòa.Đầu óc Y Vân ngừng trệ, một loại cảm kỷ lạ bỗng nhiên xuất hiện.Nằng ngoảnh mặt đi, không nhìn vào đôi mắt nóng rực kia, lạnh nhạt nói: “Tình cảm của người không liên quan gì đến ta, ta vĩnh viễn sẽ không để ý đến.”Ánh mắt Quân Lăng Thiên tối sầm lại, nói: “Người sai rồi! Người cần phải ghi nhớ sở thích của ta, thân là nha hoàn bên người ta, sao lại không biết ta thích gì ghét gì chứ?”Nếu như thế, vậy thì nói xem người thích cái gì, ghét cái gì?” Y Vân nếu như đã đáp ứng làm nha hoàn của hắn, thì sẽ cố gắng làm hết sức mình.“Ta thích nhất.....chính là người.” Nói xong, hắn mỉm cười, nụ cười rất là gian xảo.Trong lòng thoáng qua cảm giác ghê tởm nặng nề.Y Vân không rõ đây là loại cảm giác gì, nhưng nằng vô cùng bài xích.Biết rõ là hắn đang trêu đùa nằng, nằng lại bối rối không biết phải làm sao.“Chủ nhân có

phải cũng nên biết một chút xem nha hoàn yêu ghét cái gì nha.” Y Vân che dấu trái tim đang đập liên hồi của mình, “Ta cho ngươi biết, người ta hận nhất chính là ngươi. ....Quân Lãng Thiên.” “Ta biết, ngươi hận nhất là ta, yêu nhất chính là Long Mạc. Nhìn xem, có phải ta rất hiểu rõ nha hoàn của mình phải không?” Hân vân đàm phong khinh nói, không hề nổi giận, khoé môi lại vẽ ra nụ cười tự giễu. Bản thân đã điên rồi sao? Biết rõ lòng nàng chỉ có Long Mạc, còn không nể hà nguy hiểm cứu nàng ra khỏi cung. Nàng chẳng qua gương mặt so với những nữ tử khác xinh đẹp hơn một ít, cảm nghệ êm tai hơn một tí, lại quật cường hơn một chút. Chẳng lẽ chỉ bởi vì vậy, mà hân lại say đắm sâu sắc nàng sao? Hoàng hôn dần buông xuống, trong khoang thuyền có chút tối tăm, Quân Lãng Thiên lại một lần nữa tường tận đánh giá Y Vân, cũng một lần nữa xem xét kỹ lưỡng tình cảm của mình. Đã phải lo lắng bốn ba suốt mấy ngày liền, khiến gương mặt nàng hơi có chút gầy đi, cằm đã hơi nhô ra. Làn da vốn trắng nõn mịn màng, thế nhưng lúc này bởi vì sự oán hận với hân mà có phần tái nhợt. Nhưng, cho dù gầy yếu tái nhợt vẫn xinh đẹp. Đôi mày như khói, ánh mắt lạnh nhạt như mặt hồ, môi đỏ mọng như son, mái tóc đen như mực trút xuống, chiếc eo nhỏ nhắn mảnh khảnh. Nhưng, nữ tử có nét đẹp sánh với nàng cũng không phải là không có, thuộc hạ của hân Hồng Diệp cũng không thua kém gì nàng, hơn nữa lại có phần thướt tha phong tình hơn nàng. Nhưng, hân biết, hân không phải chỉ yêu nét đẹp của nàng. Nhìn vào ánh mắt nàng trong trẻo như mặt nước, sâu thẳm như hồ thu, lại thêm phần bướng bỉnh, lạnh đậm, và có cả sự oán hận trong đấy, nhưng, tuy là như thế, đôi mắt nàng vẫn còn nét dịu dàng. Cũng như trong bất cứ hoàn cảnh nào, nàng vẫn luôn là một nữ tử có tấm lòng lương thiện. Hân thích nàng, không vì lý do gì, đơn giản chỉ vì thích mà thích. Trong lòng nàng đã có một tên Long Mạc, không quan trọng, nếu nàng đã gặp được hân, ngay cả đến mười tên Long Mạc, hân cũng có thể trục xuất hân ta ra khỏi trái tim của nàng. Trước hết chỉ nên bắt đầu từ nha hoàn thôi. Tự tại tựa người trên ghế, hân ung dung nói: “Nha hoàn ngươi, có phải nên biết bổn phận của mình, đúng không?” Y Vân chớp mi, nói: “Bổn phận gì?” “Nói cho ngươi biết, làm nha hoàn của ta, không phải là một chuyện dễ dàng! Khi ta khát nước ngươi phải vì ta mà bưng trà dâng nước; Khi ta dùng cơm ngươi phải vì ta mà rót rượu gấp thức ăn; Khi ta nghỉ ngơi ngươi phải vì ta mà cời áo nói dây lưng; Khi ta tắm rửa ngươi phải vì ta mà chà vai lau lưng; Khi ta buồn chán ngươi phải vì ta mà đánh đàn ca hát; Khi ta buồn phiền thì ngươi không được vui vẻ, phải thay ta giải sầu; Khi ta vui vẻ thì ngươi không được buồn phiền, phải cùng ta chung vui; Khi mùa đông rét lạnh ngươi phải vì ta mà ủ ấm giường; Khi ngày hè nóng bức ngươi phải vì ta mà quạt gió khua muỗi; ...” Gương mặt anh tuấn của Quân Lãng Thiên nổi lên nụ cười đắc ý, ánh mắt đen tuyền tinh thông như muốn câu hồn, chăm chú nhìn vào nàng. Y Vân cẩn thận lắng nghe, những điều này đều là những việc mà một nha hoàn phải làm, không có gì quá phận, trước kia khi còn là nha hoàn của bà ngoại nàng đều đã làm qua. Nhưng mà, muốn nàng hầu hạ như thế đối với một ác ma, trong lòng vẫn có chút không cam chịu. Nhìn hân đắc ý ra lệnh như vậy, Y Vân đã cảm thấy tức giận, chưa bao giờ nàng cảm hận giống như lúc này, hận đến nghiền răng nghiền lợi, nếu bây giờ có một chiếc roi trong tay, nàng sẽ không chút do dự mà quất về phía Quân Lãng Thiên, đúng rồi, đánh vào cái miệng thú vị của hân, để hân không thể nói được nữa. Chỉ cần hân mở lời là lại dễ dàng khơi dậy sự tức giận của nàng. “Còn gì nữa không?” Y Vân lạnh nhạt hỏi. “Trước mắt là như vậy đi? Tạm thời vẫn chưa nghĩ ra, có gì sẽ bổ sung sau.” Nói xong, hân nhắm mắt lại, nằm ngửa ở trên ghế. “Ngươi nên làm việc của mình đi.” “Vậy ngươi khác nước, hay là đói bụng, buồn chán, hay ưu sầu đây?” Y Vân kim nén sự tức giận, hỏi. “Làm nha hoàn thì phải chủ động nhìn xem chủ nhân cần gì, hiện tại ta rất buồn bực, ngươi có phải nên giúp ta giải sầu nha.” Lúc này, Y Vân mới hiểu được thế nào là người khi đứng dưới mái hiên, không thể không cúi đầu. Ai bảo cái mạng nhỏ của nàng và mẩu thân nằm ở trong tay người ta, nếu như một khi hân cao hứng mà giết nàng thì cũng chỉ giống như giết chết một con kiến mà thôi. Nàng không sợ chết, nhưng mẩu thân thì không thể chết được, nếu không phải vì muốn hân đưa mẩu thân đến chiến trường, Y Vân thật sự rất muốn đối nghịch với hân. Nhưng, nàng không thể. Chỉ có thể để mặc cho lửa giận bùng cháy trong lòng, còn gương mặt lại nhẹ nhàng mỉm cười, “Không biết là ngươi muốn nghe khúc nhạc nào?” “Tùy ý.” Đôi mi Quân Lãng Thiên run run, đắc ý cười. Y Vân nhìn khắp bốn phía, trong căn phòng nhỏ này, bày trí vô cùng đơn giản, không có một nhạc cụ nào. Mấy Y Vân khề chau lại, chẳng lẽ muốn nàng hát sao? “Nhưng mà, nơi này không có nhạc cụ, Y Vân làm thế nào diễn tấu.” “Ngươi tự nghĩ đi, không thấy ta đang phiền lắm sao?” Quân Lãng Thiên vẫn nhắm mắt như cũ, nhón nhó nói. Chợt thấy trên chiếc bàn nhỏ, có hai bát sứ men xanh, trên thân có hai cánh bướm nhỏ, trong lòng không khỏi vui mừng, hay là dùng chúng đi. Thuận tay cầm lấy hai chiếc bát hồ điệp, dùng ngón giữa và ngón cái của tay phải giữ lấy, cổ tay trắng nõn như tuyết nhẹ nhàng chuyển động, âm thanh đinh đang thanh thúy rất là dễ nghe. Quân Lãng Thiên nghe thấy, bên môi tràn ra nụ cười nhẹ nhàng. Trong tiếng nhạc đậm lạnh lạnh này, môi son Y Vân khẽ mở, cất tiếng hát: Thập lý lâu thai y thủy vi, bách hoa thâm xử đồ quyền đề. Ân cần tự dữ hành nhân ngữ, bất tự lưu oanh thủ thứ phi. Kinh mộng giác, lộng tình thì. Thanh thanh chích đạo bất như quy. Thiên nhai khởi thị vô quý ý, tránh nại quy kỳ vị khả kỳ. *Chá cô thiên* Y Vân rất ít khi cất cao giọng hát trước mặt người khác, lúc này thanh âm quyến rũ riêng biệt của nàng vang vọng trong khoang thuyền. Tiếng hát thanh nhã mà ngọt ngào vương vấn bên tai Quân Lãng Thiên, khiến hân có phần mê muội. Bài hát kết thúc, Y Vân dừng lại một lát rồi nói: “Không biết chủ nhân còn có gì cần dặn. Nếu không có việc gì, Y Vân muốn đi thăm mẩu thân của ta.” “Còn chưa hầu hạ chủ nhân tốt, đã muốn chuồn mất sao. Theo ta đi dùng cơm.” Nói xong, Quân Lãng Thiên đứng dậy, đi ra ngoài. Sắc trời bên ngoài đã muốn trầm xuống, nơi nơi đều mù mịt, chỉ nghe thấy tiếng nước sông vỗ vào mạn thuyền. Cũng không biết lúc này thuyền đã đi đến nơi nào, nhưng, nếu Quân Lãng Thiên dám mang nàng ra ngoài, thì chắc hẳn bọn họ đã thoát khỏi truy binh. Đi vào khoang thuyền trên lầu hai, dưới ngọn đèn rực rỡ, bên cạnh một chiếc bàn trang nhã, đang ngồi vậy quanh là một rừng oanh oanh yến yến, thật sự là yến sầu hoàn phi, dung mạo khác nhau. (1)_____

(1) Hoàn phi yến sầu: Câu thành ngữ của Trung Quốc, trong đó “hoàn phi” chỉ Dương Ngọc Hoàn, Dương Quý Phi tuy hơi béo nhưng vẫn rất xinh đẹp, “yến sầu” chỉ Triệu Phi Yến, người gầy nhưng cũng rất đẹp. Câu thành ngữ này ý chỉ mỗi người có nét đẹp riêng, thể mạo khác nhau.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 76: Liều chết giữ lấy

Các nàng chỉ đơn giản mặc một bộ áo váy màu đen gọn gàng, nhưng trong đêm tối lại tựa như một đoá mặc liên *hoa sen màu đen*, xinh đẹp mà tươi mới. Quân Lãng Thiên cùng Y Vân vừa xuất hiện trên khoang thuyền, những thiếu nữ kia liền không hẹn mà cùng đứng dậy nghênh đón. Nữ tử xinh đẹp đứng ngoài cùng chính là Hồng Diệp, đôi má như đoá phù dung được hắc y làm nền càng thêm phần trắng nõn, môi son dưới ánh đèn soi sáng càng thêm đỏ tươi. Một đôi mắt đẹp mang đầy thần khí, thật xinh đẹp động lòng người. Mái tóc đen dài như mây chính là Mặc Vân, đôi mày cong cong là Loan Nguyệt, và thân mình nhỏ bé thon gầy là Phù Liễu. Y Vân không ngờ Hồng Diệp có thể đuổi theo nhanh như vậy, càng không tưởng tượng được Mặc Vân và Loan Nguyệt đều là thuộc hạ của Quân Lãng Thiên. Nhưng nếu cẩn thận suy đoán cũng không có gì kỳ quái, bởi vì ngay cả Hồng Diệp cũng là người của Quân Lãng Thiên. Tuy rằng các nàng là người của Quân Lãng Thiên, nhưng Y Vân thấy các nàng vẫn rất mực thân thiết, dù sao họ cũng đã trôi

qua những ngày tháng sớm chiều ở cạnh bên nhau. Nhìn vào vẻ mặt các nàng, có lẽ họ vẫn chưa nhận ra Y Vân chính là Hoàng Nhan thân mang bệnh tật ở Phồn Hoa Viên. Ánh mắt các nàng đồng thời nhìn về phía Y Vân, trong đó là sự nghi hoặc, suy đoán thân phận Y Vân. Một thiếu nữ tuyệt mỹ như vậy, theo bên người chúa thượng, có thân phận gì đây? Có điều, nhìn thấy Y Vân một thân y phục thị nữ Tĩnh Mang Quốc, liền hiểu rõ. Thì ra nàng chính là nữ tử được chúa thượng cứu từ trong cung ra, chẳng thể trách lại có khuôn mặt đẹp như vậy. Các nàng còn đang ngơ ngẩn đánh giá Y Vân, đôi con ngươi Quân Lăng Thiên quét qua, những nữ tử này liền hoảng sợ như một con thỏ nhỏ, thu lại ánh mắt. Không khí trong khoang thuyền cũng lập tức hạ thấp, làm cho người khác hoài nghi không biết có phải đã có một trận gió lạnh nổi lên. Thật sự là một người lợi hại! Quân Lăng Thiên không cần lên tiếng cũng có thể thu phục được thuộc hạ. Hắn khoan thai ngồi vào vị trí chủ tọa trên bàn, Y Vân theo sát phía sau, đứng hầu đằng sau hắn. “Cái tên Diệp đại thiếu gia kia xử trí thế nào?” Quân Lăng Thiên mặt không chút thay đổi, giọng nói thản nhiên hỏi qua. “Bẩm chúa thượng, đã bị ném xuống sông, nhưng mà, vì còn có thể làm nội ứng trong phủ Thừa Tướng, nên A Tứ, A Ngũ đã cứu hắn lên bờ.” Hồng Diệp trầm giọng đáp, hơi hơi cúi đầu. Y Vân lúc này mới hiểu bọn họ vì sao lại cướp chiếc thuyền của tên Diệp đại công tử kia, chỉ có như vậy mới tránh việc truy binh lục soát, hẳn là Diệp Đình Lan, Đại thiếu gia của phủ Thừa Tướng, là cái tên bại hoại từng ức hiếp Tế Yêu ở Phồn Hoa Viên. Ngắm lại thấy hắn cũng đáng đời, đáng bị lợi dụng. Quân Lăng Thiên hừ lạnh một tiếng, lại hỏi: “Bên hoàng tử Tuyệt Lạc Ân có tin tức gì không?” “Mọi chuyện đều thuận lợi, quân binh do hoàng hậu phái đi đã không tìm ra điều gì, liền thả bọn họ đi, lúc này đoàn người đưa dâu có lẽ đã thoát khỏi kinh thành.” Biết Thanh Tâm công chúa bình an vô sự, trong lòng Y Vân được an ủi phần nào. “Thức ăn đã được chuẩn bị chưa?” “Chúa thượng! Rượu và thức ăn đã được chuẩn bị tốt, chúng ta sẽ mang lên cho người.” Hồng Diệp nhẹ nhàng cúi đầu, nói. Quân Lăng Thiên mỉm cười, nói: “Không cần, các người đều là công thần, hôm nay nên hưởng thụ một chút, đây là nha hoàn của ta, để cho nàng bung thức ăn đi!” Nói xong, đôi mắt Quân Lăng Thiên lạnh lùng nhìn về Y Vân. Hồng Diệp ngẩng đầu, sự ngạc nhiên trong ánh mắt chợt loé rồi vụt tắt. Nàng tất nhiên không biết giữa Y Vân và Quân Lăng Thiên đang có từng trận sóng ngầm mãnh liệt. Y Vân đoán được Quân Lăng Thiên sẽ nói như vậy, trong lòng tuy có phần tức giận, nhưng trên gương mặt vẫn mỉm cười thản nhiên, ai bảo nàng là nha hoàn nhà người ta. Phòng bếp nằm ở khoang đáy, Y Vân đến khoang thuyền dưới cùng đó mang thức ăn lên. Dọc đường lên sàn tàu, Y Vân sẽ nghỉ chân hưởng chút gió mát, hoặc là ngẩng đầu nhìn lên những ánh sao trên bầu trời, trong lòng dễ chịu đi rất nhiều. Y Vân biết đây chỉ là bước đầu tiên trong cuộc sống nha hoàn của nàng. Nghĩ lại sau này nàng còn phải vì Quân Lăng Thiên mà ủ ám giường, khi hắn tắm rửa thì phải chà vai lau lưng cho hắn, tâm trạng cũng có chút sợ hãi. Những tên thị vệ của Quân Lăng Thiên cũng không biết từ nơi nào xuất hiện, lúc này đang ngồi vây quanh chiếc bàn. Cảnh tượng thật giống với bữa tiệc ăn mừng. Nhưng mà ăn mừng chuyện gì đây? Chắc chắn là không phải chúc mừng việc cứu thoát nàng và mẫu thân ra khỏi cung. Không cần nghĩ cũng biết. Điều này tuyệt đối là không có khả năng. Hay là chúc mừng việc Tuyệt Lạc Ân lấy được Thanh Tâm công chúa, nghĩ lại cũng không phải. Người ta là hoàng tử Tĩnh Mang Quốc cưới công chúa, thân phận của hắn có đáng để ăn mừng sao? Y Vân quyết định không hao tâm tốn sức để suy nghĩ, ác ma này, nàng đoán không ra. Những thị vệ này, nhìn thấy Y Vân mang đồ ăn tiến vào, đưa mắt nhìn nhau, lộ vẻ ngạc nhiên. Bọn họ đều biết Y Vân, lại càng rõ ràng rằng chúa thượng có tình cảm với nàng. Nhưng chẳng biết tại sao, lại phải bung thức ăn rót rượu thế này. Tuy nhiên nhìn thấy nét mặt Quân Lăng Thiên như được hàn băng bao phủ, tất nhiên là không dám làm phiền. Y Vân đi tới đi lui hơn mười chuyển, mà những người được gọi là công thần, Hồng Diệp, Mặc Văn, Loan Nguyệt, Phù Liễu, hiện đang tụ tập trên sàn tàu, hoặc thổi sáo, hoặc đánh đàn, hoặc nhảy múa, hình như đang chuẩn bị một ca khúc gì đấy. Tên Quân Lăng Thiên này đúng là biết hưởng thụ mà, thuộc hạ của hắn không phải là hoa khôi trong Phồn Hoa Viên thì cũng là cô nương nổi tiếng nhất, tịch mịch thì không thiếu người ca hát giải sầu, nhàm chán thì cũng không thiếu người nhảy múa tấu nhạc. Tất nhiên cũng không thiếu người làm ấm giường, lại càng không thiếu người để yêu thương ôm ấp đi, nghĩ đến đây trong lòng Y Vân không khỏi cảm thấy có chút chua xót. Có thể là do Quân Lăng Thiên phân phó, nên không có người nào đến giúp nàng. Y Vân cười khổ một tiếng, nếu biết nàng là Hoàng Nhan, không biết các nàng có đến giúp nàng hay không. Đây là mâm đồ ăn cuối cùng, cá kho, ở trên thuyền ăn cá, vậy chắc là lấy nguyên liệu ngay tại chỗ, cái gì cần có đều có nha. Y Vân vừa mới mang đồ ăn lên, đã nghe thấy Mặc Văn hướng nàng vẫy tay nói: “Người tới đây một chút!” Y Vân ngẩn ra, nhưng vẫn chậm rãi đi tới, cười nhạt nói: “Cô nương có gì cần dặn?” “Mấy hắc y nữ tử còn lại đứng lặng bên thành thuyền, dường như muốn tan vào bóng đêm mờ mịt, chỉ có ánh mắt các nàng đang loé lên chút ánh sáng trong veo, “Người chính là nữ tử được chúa thượng cứu ra từ trong cung?” “Đúng vậy!” Y Vân mỉm cười đáp. Nghĩ thầm nếu các nàng biết nàng chính là Hoàng Nhan, không biết sẽ có suy nghĩ thế nào. “Người tên là gì? Chúa thượng vì sao phải cứu người? Ta sao lại thấy người có chút quen mặt?” Mặc Văn cầm lấy cây sáo trong tay, vuốt vuốt. Loan Nguyệt ở một bên cười tươi như hoa, mắt như ánh trăng rằm, nhẹ nhàng nói, “Người rất giống một người!” Trong lòng Y Vân kinh động, vẫn là Loan Nguyệt tinh mắt, đang nghĩ ngợi, có nên hay không nhận biết các nàng. Liền thấy Hồng Diệp nhìn nàng nhẹ nhàng cười nói: “Ta biết nàng là ai? Người không phải là tiểu nha hoàn của Long Mạc sao?” Giọng nói Hồng Diệp rất là nhạt, nhưng Y Vân nghe xong, chẳng biết tại sao, lại cảm thấy có chút không thoải mái. Y Vân nhớ đến lần đầu tiên nàng nhìn thấy Hồng Diệp ở Phồn Hoa Viên, đúng là với thân phận nha hoàn của Long Mạc, không ngờ hiện tại lại là nha hoàn của Quân Lăng Thiên. Nàng đời này kiếp này hình như số phận gắn liền với thân phận nha hoàn mà. “Nhãn lực của người tốt lắm, Y Vân quả thật từng là nha hoàn của Long Mạc!” “Chúa thượng vì sao muốn người là nha hoàn của người?” Hồng Diệp cúi đầu, đôi tay ngọc nhẹ nhàng gảy lên dây tỳ bà, thờ ơ hỏi qua. Y Vân mỉm cười, không biết vì sao, nhìn thấy thái độ Hồng Diệp kiêu ngạo, trong lòng có chút không ưa thích, có lẽ nàng đã làm hoa khôi quen rồi, nên nhìn người khác cũng không khác gì khi nhìn những cô nương trong thanh lâu. “Y Vân còn phải bung thức ăn, xin thứ Y Vân không thể cùng mọi người hàn huyên.” Y Vân nói xong liền bung mâm thức ăn đi vào trong khoang thuyền. Thân tàu bỗng nhiên lay động dữ dội, hai tay Y Vân phải bung khay nên đứng không vững, ngã tới mép thuyền. Hồng Diệp ngay bên người Y Vân, nàng đột nhiên vọt tay ra, cầm lấy cổ tay Y Vân. Nhưng mà, Y Vân còn chưa kịp cảm tạ, đã cảm thấy một sức lực rất mạnh đánh tới, thoáng một cái, nàng liền như một chiếc lá rụng, bị rơi vào dòng nước dưới chân thuyền. “Ai nha!” Y Vân vội vàng thấy Hồng Diệp hoảng sợ hô lên. Nguồn lực này thật kỳ lạ. Trong một khắc Y Vân ngã vào trong làn nước, nương theo ngọn đèn vàng từ trong khoang thuyền hắt ra, nương theo ánh trăng cùng ánh sao mỏng manh mờ nhạt, nhìn thấy ánh mắt Hồng Diệp, liền hiểu rõ tất cả. Sâu thẳm trong ánh mắt sáng rõ đó, hận ý tựa như sương mù dày đặc. Không thể nghi ngờ là nàng hận Y Vân, nguồn lực này được nàng ngưng tụ bằng việc cứu Y Vân, dùng nội lực đẩy Y Vân vào trong nước. Trong bóng tối, mặt sông đen kịt, Y Vân ngừng thở, chậm rãi lặn xuống dưới dòng nước. Y Vân chưa bao giờ thử bơi lội trong đêm, may mắn là đang trong mùa hè, nên nước sông tuy rằng có lạnh nhưng cũng có thể chịu được. Y Vân lặn xuống đáy thuyền, tay bám lấy tấm ván bằng gỗ, nương theo chiếc thuyền bơi về phía trước. Như vậy sẽ giảm đi sức lực cho nàng rất nhiều. Lúc này nàng không muốn lên thuyền, nàng muốn ở trong dòng nước mát lạnh, yên lặng một chút để suy nghĩ thông suốt. Nàng nghĩ mãi mà không rõ, Hồng Diệp vì sao lại hận nàng như vậy? Lần trước không phải nàng đã ra tay giúp đỡ sao? Chính mình còn chưa kịp hướng nàng nói lời cảm tạ, lại bị đối xử như vậy. Y Vân cũng không nghĩ rằng Hồng Diệp nhận ra nàng là Hoàng Nhan. Nàng tự thấy bản thân chưa bao giờ đắc tội với Hồng Diệp. Chẳng lẽ bởi vì nàng từng là nha hoàn của Long Mạc? Sợ rằng nàng sẽ làm hại Quân Lăng Thiên? Có lẽ lý do này có thể miễn cưỡng chấp nhận. Hồng Diệp là vì chủ nhân mà lo nghĩ. “Chúa thượng, tiểu nha hoàn của người sẩy chân rơi xuống nước!” Y Vân nghe thấy Hồng Diệp còn có Mặc Văn và Loan Nguyệt vội vàng hô lớn. Nếu như nàng không biết bơi, với tốc độ chạy của thuyền, sợ rằng nàng sớm đã bị bỏ lại trong dòng sông tối tăm mù mịt vô biên kia. Trong khoang thuyền, Quân Lăng Thiên đang cùng thuộc hạ thưởng rượu, men rượu đang nồng. Tiếng hô to của Hồng Diệp truyền đến liền phá vỡ không khí hài hoà bên trong, phút chốc, cả khoang thuyền lâm vào tĩnh mịch. Tiếng nước ào ào, tiếng mái chèo chuyển động, tiếng gió vi vu, tất cả đều có thể nghe thấy rõ ràng. Quân Lăng Thiên bỗng đứng dậy, thân ảnh như một dây khói bay vút về phía mũi tàu. Bùm. .... Âm thanh nhảy xuống nước nổi bật giữa khoảng không yên tĩnh. Mọi người cùng Hồng Diệp chưa từng thấy qua điều này, chỉ cảm thấy có một luồng gió thổi qua, cúi đầu nhìn xuống, đã thấy Quân Lăng Thiên ở dưới sông. Những tên thị vệ kia cũng hướng mũi tàu bay tới, lớn tiếng ra lệnh dừng tàu. Bùm. .... Bùm. .... Bùm. ... Liên tiếp rất nhiều âm thanh nhảy xuống nước, phá vỡ màn đêm tĩnh lặng. Những người biết bơi ở trên thuyền cũng đã nhảy hết xuống nước. Màn sương trong đêm đang dần dày lên đã che phủ tất cả, thị lực bị ngăn cản. Quân Lăng Thiên nổi lên

mặt nước, ánh mắt chỉ có thể nhìn thấy hơn một trượng. (10 thước) Trái tim hần như bị lấy đi, trống rỗng, lại giống như bị ai đó xé rách, đau đớn vô cùng “Vân nhi, Vân nhi, ngươi ở đâu?” Thanh âm khàn khàn thê lương. Hần không nên tranh hơn thua với nàng. Nếu Vân nhi xảy ra chuyện gì, hần chắc chắn sẽ không tha thứ cho bản thân. Trên thuyền, Hồng Diệp lặng yên, cơn gió đêm lướt nhẹ lên chiếc váy đen tuyền của nàng, cảm giác lạnh lẽo dần thấm vào tận sâu trong đáy lòng. Nếu như lúc trước, nàng còn hoài nghi, chứa thương chẳng qua là có chút si mê dụng mạo của nữ tử này, nhưng trong một khắc này, nàng hiểu rõ trái tim chứa thương đã hoàn toàn thuộc về nàng ta. Trong đôi mắt của nàng thoáng vẻ đau thương tàn khốc, khoé môi hiện lên nét cười kỳ lạ. “Nhan Y Vân, ngươi ở đâu? Mau ra đây cho ta!” Quân Lăng Thiên ngang ngược rít lên. Quân Lăng Thiên đúng là Quân Lăng Thiên, ngay cả lúc này cũng ngang ngược như vậy. Y Vân không ngờ Quân Lăng Thiên sẽ đích thân xuống nước cứu nàng, bởi vì được quan tâm mà có chút lo sợ. Dựa theo những gì nàng hiểu về hần, Quân Lăng Thiên đáng lẽ phải nhàn nhả tự tại ngồi ở mũi thuyền, phái thị vệ của hần xuống nước cứu người, hoặc là sẽ vẫn ngồi trong khoang thuyền thưởng rượu, nghe nhạc, cười khanh khách nhìn nàng vẫy vùng trong làn nước mới đúng. Hần không phải rất hy vọng nhìn thấy nàng chịu khổ sao? Hiện tại hần lo lắng như vậy là vì điều gì? Nàng không hiểu, nàng thực không hiểu hần. Y Vân chậm rãi từ dưới thuyền bơi ra, trời lên mặt nước, nhẹ hít lấy một hơi, ban đêm không khí thật trong lành mát lạnh. “Ta ở trong này!” Y Vân hướng về phía Quân Lăng Thiên gọi. Trên mặt nước tối tăm, tiếng nước ào ào vang lên. Trong bóng đêm, một vòng tay nóng bỏng rộng lớn ôm lấy nàng từ phía sau, rất kỳ quái, rõ ràng là dòng nước lạnh như băng, nhưng Y Vân lại cảm nhận vòng ngực kia nóng hổi như lửa. Theo sau sự ôm ấp này còn có một hơi thở nóng rực, hơi thở nam tính mà nàng đã dần trở nên quen thuộc. Y Vân quay đầu, trong bóng tối, một đôi mắt trong suốt tha thiết nhìn vào nàng, ánh mắt kia không hề chứa tạp niệm, chỉ có sự quan tâm sâu sắc đối với nàng. Hần nhìn nàng thật lâu, lâu đến nỗi Y Vân gần như tưởng rằng, thế gian này cơ hồ đã hoàn toàn biến mất, mà đôi mắt kia vẫn mãi miết nhìn nàng, đến tận sâu tâm hồn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 77: Lửa giận như hủy thiên diệt địa

Y Vân có chút nghi hoặc, nhưng ánh mắt thuần khiết trong suốt đó khiến nàng không thể nói nên lời, nàng chỉ có thể lẳng lặng nhìn lại hần. Cảm thấy có một luồng điện kỳ lạ chạy loạn trong lòng. “Ngươi có thể buông tay hay không, Ngươi..... Ngươi..... không lẽ trách ta hầu hạ ngươi không tốt, cho nên quyết định đem ta siết chặt đến chết? Cách trừng phạt như vậy thật..... quá nặng tay đó!” Sau một lúc, Y Vân hần hển thở, vừa giận vừa trách nói. Vòng tay Quân Lăng Thiên xiết chặt, cả thân mình Y Vân đã bị hần ôm đến đau buốt. Nếu như vẫn tiếp tục như vậy, nàng sẽ rất khó khăn để thở. Khi ở dưới nước vì không thể thở mà chết ngạt, còn hiện tại đang trên mặt nước vẫn bị ngạt đến chết, nếu nói ra thì thật là mất mặt mà. Quân Lăng Thiên nghe vậy, đôi tay hơi thả lỏng, để nàng có thể thở, nhưng vẫn ôm lấy nàng. Bỗng nhiên, cả người Y Vân run lên liên hồi, không phải vì nàng sợ hãi, mà bởi vì sự run rẩy này không phải bắt nguồn từ nàng, mà là từ cái tên thân hình to lớn đang dán chặt vào người nàng kia. Hần run rẩy đến nỗi lay động cả hai người bọn họ. Ánh trăng nhàn nhạt, xuyên thấu qua màn hơi nước mỏng manh soi sáng gương mặt Quân Lăng Thiên, bởi vì do khoảng cách gần kề, nên Y Vân phát hiện sắc mặt Quân Lăng Thiên cực kỳ tái nhợt. “Ngươi..... Ngươi không phải vì mới xuống nước mà đã nhiễm phong hàn đấy chứ?” Bàn tay Y Vân bất giác xoa nhẹ lên trán của hần, rất đổi kinh ngạc. “Ta không sao.” Thanh âm của Quân Lăng Thiên trầm thấp. “Vậy ngươi tại sao lại phát run? Không phải là sợ hãi chứ?” Y Vân thật khó hiểu, ác ma này không phải là đang sợ nàng lại chạy mất đấy chứ? Nếu thế cũng không đến mức phải run rẩy nha! “Ta chỉ là quên mất ngươi biết bơi!” Quân Lăng Thiên thần nhiên nói, đã khôi phục lại vẻ mặt thờ ơ ban đầu. Đường như chỉ là một câu nói đơn giản bình thường. Nhưng ý nghĩa thật sự trong lời nói đã khiến đầu óc Y Vân trở nên trống rỗng. Ý tứ trong câu nói của hần chẳng phải là đang lo lắng cho nàng đấy sao? Lo rằng nàng bị ngạt nước? Bởi vì lo lắng cho nàng mà phát run ư? Y Vân hoàn toàn ngây dại. Có người quảng xuống sợi dây thừng, Quân Lăng Thiên ôm lấy Y Vân trở lại thuyền. Hắc y ướt đầm ôm khít lấy thân hình mảnh mẽ rắn rỏi của Quân Lăng Thiên, mái tóc đang tí tách nhỏ nước, hỗn độn rũ xuống đôi vai. Trông hần như vậy thật chẳng ra làm sao, nhưng, cũng thật mê người. Ánh mắt của những nữ tử kia vô tình hay cố ý đều hướng về phía Quân Lăng Thiên. Nhưng khi tiếp xúc với ánh mắt Quân Lăng Thiên, mỗi người đều hít vào một hơi thật sâu. Quân Lăng Thiên, gương mặt hần không chút thay đổi, thần sắc thản nhiên. Nhưng, mỗi người ở trên thuyền đều cảm thấy rét lạnh. Rõ ràng không phải là đang đầu hạ hay sao? Cho dù là ban đêm, cũng không trở nên rét buốt như thế chứ. Vì sao, vào đầu mùa hè, khi đứng ở mũi tàu, lại có cảm giác lạnh thấu xương, giống như đang đứng trong lúc trời đông tuyết phủ thế này. Cả đám người sợ tới mức không dám lên tiếng, cả người cứng ngắc. Đây là điềm báo chứa thương sẽ tức giận. Bọn họ biết rằng, hàn ý đầy đặc kia đang bao phủ lấy lửa giận bùng bùng. Cuối cùng thì Y Vân từ trong giây góc cũng phục hồi lại tinh thần, phát hiện mình đang bị Quân Lăng Thiên ôm vào trong ngực, trên mũi tàu một đám người đang yên lặng đứng, cui đầu không nói câu gì. Không khí thực kì lạ, Y Vân ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt sâu xa khó hiểu của Quân Lăng Thiên, đôi môi mím chặt lại, điều này hình như dự báo trước có người sắp gặp xui xẻo. Y Vân thật cẩn thận nói: “Ngươi..... có thể hay không thả ta xuống!” Vẫn là không nên chọc vào hần, hy vọng sự xui xẻo đó không phải là nàng. Quân Lăng Thiên liếc mắt nhìn Y Vân, đặt nàng xuống. Quần áo ướt đầm dính sát vào người, cảm giác thật là không dễ chịu gì, nhất là, đáng người của nàng đã muốn lộ ra ngoài, cũng may là không ai nhìn nàng, tất cả đều đang cúi đầu nhìn sàn tàu. “Đi thay quần áo!” Quân Lăng Thiên chậm rãi nói, thanh âm rất lạnh. Đi thay quần áo? Câu này chẳng phải đã nói rằng điềm báo xui xẻo đó không phải dành cho nàng. Y Vân tựa như vừa được nhận thánh chỉ phóng thích, ngoan ngoãn quay về căn phòng nhỏ của mình. Vẫn là trong căn phòng ẩm áp, tuy có hơn nhỏ một chút. Trong chiếc tủ kế bên giường đã có quần áo, đều là loại áo váy thanh đạm, lấy màu trắng làm chủ đạo, dường như là đặc biệt chuẩn bị cho nàng. Đổi lại một bộ y phục khô ráo sạch sẽ, nhân lúc quân Lăng Thiên không có ở đây, Y Vân từ trong phòng chạy ra ngoài đi thăm nẫu thân. Nhưng mà, mới vừa ra khỏi cửa, lại thấy một hắc y nam tử vội vàng đi tới. Có vẻ là thị vệ của Quân Lăng Thiên, dáng người thon gầy cao ngất, diện mạo anh tuấn, nhưng nét mặt lại vô cùng lo lắng. Hần đi đến trước mặt, thì lễ nói: “Tham kiến Nhan cô nương!” Y Vân lắp bắp kinh hãi, khẩn trương lui về phía sau, nói: “Ngươi là ai?” “Thuộc hạ là thị vệ của chúa thượng, xin Nhan cô nương cứu lấy Hồng Diệp. Chúa thượng, muốn trị tội các nàng, bây giờ chỉ có Nhan cô nương mới có khả năng giúp các nàng!” “Trị tội? Hồng Diệp phạm vào tội gì?” Chẳng lẽ? Quân Lăng Thiên biết Hồng Diệp đẩy nàng xuống nước? “Mau lên! Nếu chậm trễ, sẽ không còn kịp nữa!” Chân mày nhíu chặt, rõ ràng là đang lo lắng vô cùng. Nhanh chóng kéo Y Vân hướng đến khoang thuyền ở lầu hai. Trên lầu hai, tiệc rượu đã được thu dọn. Dưới ánh đèn mờng lung, Quân Lăng Thiên lạnh lùng ngồi trên ghế, ánh mắt nhạt nhẽo nhìn về phía những nữ tử đang quỳ trên đất. Hồng Diệp, Mặc Vân, Loan Nguyệt, Phù Liễu, từng người một đang quỳ trước mặt hần. “Nói, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?” Quân Lăng Thiên nói, thanh âm lạnh lẽo không chút độ ấm. Mấy nữ tử kia đưa mắt nhìn nhau. Loan Nguyệt nhẹ giọng nói: “Nhan cô nương đang đứng ở mạn thuyền cùng bọn thuộc hạ nói chuyện, bỗng nhiên thuyền lay động dữ dội, nàng bởi vì hai tay đang bê thức ăn, nên đứng không vững, liền ngã xuống. Thuộc hạ không kịp cứu nàng.” “Vậy sao?” Quân Lăng Thiên hồ hững nói, “Cả đám các ngươi mà không cứu được à?” “Thật ra thì Hồng Diệp có bắt lấy nàng, tiếc là không giữ chặt!” Phù Liễu sợ hãi nói. Ánh mắt Quân Lăng Thiên sắc bén, liếc về phía Hồng Diệp. Nàng bình tĩnh quỳ ở đó, vẫn chưa nói một lời. Áo váy một màu đen tuyền, tóc vấn lên cao. Dung nhan xinh

đẹp, khí chất nhu mì. “Đúng vậy sao? Hồng Diệp!” Giọng nói Quân Lăng Thiên lạnh lùng mà trầm thấp. Chỉ có hân mới rõ công phu của Hồng Diệp cao thế nào, nàng nếu đã ra tay nhưng vẫn không thể cứu Y Vân, chỉ có một khả năng đó là nàng không định sẽ cứu, mà là... , đôi mắt hân nhủ lại, trái ngược hoàn toàn, nàng là ra tay hại Y Vân. “Vâng, thưa chúa thượng, Hồng Diệp quả thực đã xuất thủ, nhưng mà không phải cứu nàng, mà là đẩy nàng, thật đáng tiếc, Hồng Diệp không biết nàng biết bơi, cho nên mới để nàng thoát khỏi cái chết.” Hồng Diệp ngẩng đầu, buồn bã cười nói: “Hồng Diệp, người làm sao vậy?” Hồng Diệp! “Mấy nữ tử kia đều hoảng sợ. Quân Lăng Thiên mỉm cười, nụ cười sáng lạng anh tuấn, nhưng mỗi người đều có thể cảm nhận được hàn ý đằng sau vẻ tươi cười đó. Nhiệt độ trong khoang thuyền dường như có thể nuôi được chim cánh cụt. *^^* Khiến mọi người không khỏi run rẩy khắp người. Quân Lăng Thiên tựa vào ghế, lạnh giọng nói: “Vũ Tật!” Một thị vệ phía sau Quân Lăng Thiên trả lời một tiếng, nghiêng mình bước ra, tựa như cái bóng, nhanh chóng ra tay. Kiểm kia, loé lên hàn quang, không chút lưu tình đâm về phía Hồng Diệp. Một kiếm này, sẽ không lấy mạng Hồng Diệp, nhưng tuyệt đối có thể khiến nàng sống không bằng chết. Đây là sự trừng phạt nặng nề nhất. Y Vân chạy tới khoang thuyền vừa đúng lúc nhìn thấy cảnh tượng như vậy. Quân Lăng Thiên nhàn nhã ngồi trên ghế, thị vệ của hắn, đang cầm kiếm hướng về phía Hồng Diệp. Mà Hồng Diệp, lại đau buồn nhìn Quân Lăng Thiên, không hề tránh né. “Không được!” Y Vân không chút do dự nhào tới, bất kể như thế nào, không thể để Hồng Diệp vì nàng mà chết. Hồng Diệp nhìn thấy Y Vân nhào tới phía mình, thì không chút lưu tình đưa tay bắt lấy thân hình Y Vân, đem nàng chắn trước người của mình. Nàng không phải sợ chết, nàng chỉ là muốn Y Vân chết. Kiểm. Sức lực mạnh mẽ. Muốn dùng cũng không có khả năng. Y Vân nhìn vào thanh kiếm sắc bén đó, mỉm cười. Phải chết sao? Thực không cam lòng! Nàng không rõ, Hồng Diệp, vì sao lại làm như vậy, vì sao nàng lại hận mình đến thế. Ánh chớp loé sáng, thanh kiếm bỗng nhiên xoay tròn, rơi xuống mặt đất. Quân Lăng Thiên xuất thủ. Ngay sau đó, Y Vân đã ngã vào trong ngực Quân Lăng Thiên. Ánh mắt chuyển về phía Y Vân, lạnh giọng nói, “Ai bảo người tới!” Y Vân cảm nhận được đôi mắt lạnh lùng như băng cùng cái nắm tay run rẩy của hắn, cũng cảm nhận được sự phẫn nộ của hắn. Sự tức giận đó như đóm lửa cháy lan ra đồng cỏ, sự tức giận đó có thể huỷ diệt cả trời đất. “Ta không thể để cho người giết nàng!” Y Vân bướng bỉnh ngẩng đầu. Mặc kệ Hồng Diệp vì nguyên nhân gì mà muốn nàng chết, nhưng nàng vẫn không thể trơ mắt đứng nhìn, nhìn thấy một sinh mệnh tươi trẻ, xinh đẹp như vậy phải vì nàng mà chết. “Cho nên người muốn thay nàng chịu chết! Nhưng ngay cả nàng có chết ta cũng sẽ không bỏ qua cho người!” Quân Lăng Thiên liếc mắt về phía Hồng Diệp, thanh âm lạnh lùng đến đáng sợ, “Vì sao lại làm như vậy?” Hồng Diệp mỉm cười, nàng vươn tay, vuốt lấy vài sợi tóc đang vươn trên trán. Hồng Diệp, thật xinh đẹp động lòng người. Một cái nhãn mày, một nụ cười của nàng, đều rất mê người, nhất cử nhất động đều như hút lấy tâm hồn người khác. “Chúa thượng! Nàng phải chết! Bởi vì nàng là một tai họa!” Hồng Diệp nhẹ nhàng nói từng câu từng chữ. Tai họa! Câu nói mềm mại đó lại như tiếng sấm vang dội bên tai Y Vân. Tai họa! Y Vân không hiểu, nàng tại sao lại trở thành tai họa? “Phong liễu! Đem nàng giải xuống, giam lại!” Quân Lăng Thiên lớn tiếng ra lệnh. Hai thị vệ kéo nàng rời đi. “Đội đã!” Y Vân đuổi theo, nàng muốn hỏi cho rõ ràng. Vì sao ở trong mắt Hồng Diệp, nàng lại là một tai họa! Chính là, Quân Lăng Thiên một phen bắt được nàng, vác ở trên vai, mặc kệ nàng giãy giụa không ngừng, đem nàng rời đi. Trong khoang thuyền, là một mảnh tĩnh mịch! Y Vân tựa người trên giường, nghe tiếng nước ào ào bên ngoài cửa sổ, nàng trầm mặc. Quân Lăng Thiên bình tĩnh nhìn Y Vân. Tai họa! Hồng nhan họa thủy! Vân nhi, người sẽ là người gây ra tai họa cho ta sao? Vân nhi, ta tình nguyện để người là tai họa của ta! Bóng đêm mờ mịt, chiếc thuyền rời đi thật nhanh về một nơi xa vô chừng.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Ta không phải là kẻ gây tai họa của người!

Thuyền, ngay cả một khắc cũng không ngừng, lướt nhanh về phía trước. Ở trên thuyền, cúi đầu liền nhìn thấy dòng nước trắng xoá, ngẩng đầu có thể thấy bầu trời xanh thăm óng ánh. Mặt nước thật đẹp, bầu trời cũng thật đẹp, nhưng, nhìn mãi, sẽ trở nên nhàm chán. Huống chi, trong lòng Y Vân còn có một bóng ma bao phủ, khiến nàng không có cách nào vui vẻ. Hồng Diệp bị giam lại. Nhốt trong căn phòng tận dưới đáy thuyền. Y Vân từng đến thăm, nhưng bị thị vệ canh cửa cản lại. Y Vân mãi không thể quên được ánh mắt u oán cùng căm hận của Hồng Diệp, càng không quên được câu nói khiến nàng không thể thư thái kia. Mỗi ngày nếu không cùng mẫu thân yên lặng tưởng niệm về người phụ thân chưa từng gặp mặt nơi biên ải xa xôi, thì đứng lặng bên mạn thuyền nhìn vào dòng nước vô biên, còn không thì chôn mình ngủ say trong chăn bông. Chỉ có ngủ, mới giúp nàng không tiếp tục phiền não. Sau khi rơi xuống nước, bỗng nhiên Quân Lăng Thiên đối với Y Vân tốt hẳn lên, hẳn không hề cố tình gây sự, cũng không tiếp tục trêu đùa nàng, càng không làm khó nàng. Hân thường dùng ánh mắt nuông chiều trộm nhìn Y Vân, hẳn bắt đầu ôn nhu gọi nàng Vân nhi. Nhưng tất cả những chuyện này Y Vân vẫn kìm nén bản thân như nhìn không thấy, như nghe không rõ. Nàng chỉ im lặng làm tốt thân phận một nha hoàn. Vì hân rửa mặt chải đầu thay y phục, vì hân trải chiếu xếp chăn, vì hân bưng trà rót nước, vì hân rót rượu gấp thức ăn, vì hân giải sầu, tất cả những chuyện này, nàng đều tận tâm mà làm, dù là những việc nhỏ nhặt, đều cam tâm tình nguyện. Những thị vệ của Quân Lăng Thiên, Y Vân cũng không thường gặp, bởi vì bọn họ đều như chiếc bóng, khi không nên xuất hiện thì sẽ không xuất hiện. Nhưng nàng lại thường nhìn thấy Mặc Vân, Loan Nguyệt cùng Phù Liễu. Nhưng các nàng đối với Y Vân rất xa lánh, hình như là cố ý tránh nàng. Y Vân ở trên sàn tàu hít thở chút không khí trong lành, khi đi xuống vừa đúng lúc nhìn thấy Loan Nguyệt bước tới. Loan Nguyệt nhìn Y Vân mỉm cười, nụ cười thực ôn hoà, nhưng cũng thực khách sáo, Y Vân biết nàng không thật tâm mỉm cười, bởi vì ánh mắt Loan Nguyệt không hề cong cong như ánh trăng. Y Vân biết, nàng là đang hận mình, hận mình hại Hồng Diệp. Y Vân thật không rõ, rõ ràng nàng mới là người bị hại, vô duyên vô cớ bị Hồng Diệp đẩy xuống nước, còn chưa kịp hiểu gì đã bị gọi là tai họa. Nếu nàng không biết bơi, có lẽ đã sớm chết. Nhưng vì sao, cuối cùng, nàng lại trở thành tội nhân? Y Vân ngăn Loan Nguyệt lại, hỏi: “Loan Nguyệt, đừng bước!” “Nhan cô nương có việc gì thế?” Loan Nguyệt vô cùng khách khí nói. “Loan Nguyệt, Y Vân biết người hận ta, nhưng có thể hay không nói cho ta biết nguyên nhân?” “Thực xin lỗi, Loan Nguyệt sao lại hận cô nương?” Loan Nguyệt nói xong, liền lướt qua bên người Y Vân, hướng một gian phòng đi đến. Y Vân nhanh nhẹn bắt kịp, ở Phồn Hoa Viên, nàng từng ở cùng một phòng với Loan Nguyệt, nếu nàng nói rõ với Loan Nguyệt, nàng ấy sẽ không vô duyên vô cớ hận nàng. Nhưng, ở trước cửa, Loan Nguyệt vươn cánh tay ra, ngăn nàng lại. “Nhan cô nương, người không nên vào phòng, nếu để chúa thượng biết, chắc chắn sẽ hiểu lầm ta cùng cô nương nói cái gì đó?” Đôi mắt Loan Nguyệt để phòng nhìn nàng. Y Vân nhìn vào ánh mắt không hề cười của Loan Nguyệt, “Người không phải nói ta rất giống một người sao?” Loan Nguyệt kinh ngạc, ngẩng đầu tí mi đánh giá gương mặt như hoa của Y Vân. Thật lâu sau, mới đem gương mặt thanh lệ như nước này gắn với Hoàng Nhan thần sắc bệnh hoạn lại điểm trang nồng đậm. “Người là...” Trong mắt Loan Nguyệt hiện lên sự ngạc nhiên vui mừng. “Không sai! Chính là ta, Hoàng Nhan!” Y Vân gật gù đầu. “Là người, màu da của người sao lại biến thành trắng nõn thế này, môi cũng nhỏ lại, ánh mắt lại thêm phần trong suốt, hàng mi cong cong, thì ra, đây mới là gương mặt thật sự của người, lại xinh đẹp rất nhiều so với cách trang điểm trước đây!” Loan nguyệt vừa nói vừa nở nụ cười, đôi mắt cong cong như vàng trắng. Y Vân nghĩ thầm, điều đó là đương nhiên, cách trang điểm đó là vì làm cho xấu đi mà. “Ta có thể vào không?” Y Vân nhìn thấy Loan Nguyệt vẫn giữ cánh tay chặn cửa như trước, liền hỏi. “Đương nhiên! Vào đi!” Y Vân ngay ấy tự nhiên mất tích khỏi Phồn Hoa Viên, các nàng đều vô cùng lo lắng, hôm nay gặp lại, tất nhiên rất là vui mừng. “Loan nguyệt, Hồng Diệp nàng ấy vì sao lại

hận ta! Ngươi biết không?” Y Vân ngồi ở trên giường, hỏi.Loan Nguyệt kinh ngạc nhủ mảy, hỏi: “Chẳng lẽ ngươi không biết sao?” “Ta sao biết tâm tư của nàng?” Y Vân cũng rất kinh ngạc. “Ngươi cũng không biết tâm ý của chúa thượng sao?” “Hắn có tâm ý gì chứ?” Y Vân có chút chột dạ nói.Loan Nguyệt sùng sốt nói: “Chẳng lẽ ngươi không biết, chúa thượng thích ngươi? Thì ra ngươi chính là Hoàng Nhan, rốt cuộc cũng hiểu được, vì sao khi đó ở Phồn Hoa Viên chúa thượng lại chỉ đích danh ngươi đi tiếp hắn. Nói vậy, khi đó người đã thích ngươi.” Y Vân nghe thấy Loan Nguyệt nhắc đến chuyện tiếp khách lần đó, nghĩ đến ngày ấy Quân Lăng Thiên bảo nàng hôn hắn, vẫn còn chút tức giận. Chính nàng lúc ấy lại không biết đó là một cái bẫy.Nhưng lại, nghe nàng nói Quân Lăng Thiên thích mình, trái tim Y Vân không kìm hãm được mà run rẩy. “Chúa thượng căn dặn chúng ta cái gì cũng không được nói với cô nương, nếu không kết quả cũng sẽ giống Hồng Diệp. Hồng Diệp đã hầu hạ chúa thượng nhiều năm như vậy, cũng thích chúa thượng nhiều năm như vậy, chúng ta đều vì nàng mà bị thương.” Thần sắc Loan Nguyệt có chút buồn bã, kỳ thực nàng ấy sao lại thích chúa thượng, người cao cao tại thượng như vậy, nàng chỉ có thể ngưỡng mộ nhìn người, chỉ có thể đứng ở xa nhìn người, vì người mà ra sức, vì người mà bán mạng. “Hồng Diệp thích hắn?” “Đúng nha! Vì chúa thượng, nàng đã ở thanh lâu nhiều năm, làm hoa khôi, nhảy múa ca hát, tiếp xúc với vô số nam nhân, tất cả chỉ vì trợ giúp cho chúa thượng. Lại không ngờ, chúa thượng thích ngươi. Nàng tất nhiên là thương tâm.” “Nhưng mà, nàng vì sao..... Vì sao nói ta là tai họa?” Y Vân vẫn còn u mê. “Trong hoàng cung, chúa thượng là bối vì ngươi mà ngồi tù, nếu không phải chúa thượng nắm được nhược điểm của hoàng hậu, nhờ Tuyết Mạn La công chúa đi cầu xin Hoàng hậu, nói không chừng hiện giờ chúa thượng còn bị giam giữ trong nhà lao ấy chứ? Vì giúp ngươi xuất cung, suýt nữa đã huỷ hoại kế hoạch nhiều năm của chúng ta trong chốn lén lút, cái kế hoạch đó, người đã vạch ra suốt sáu năm. Hồng Diệp nói ngươi là tai họa, cũng chỉ là trong phút giây kích động, ngươi không cần để ở trong lòng, nàng chẳng qua là sợ, sợ chúa thượng vì ngươi, mà phá huỷ kế hoạch của mình, sợ chúa thượng vì ngươi mà lại đưa mình vào nguy hiểm.” Y Vân cuối cùng cũng hiểu được, việc Quân Lăng Thiên cứu nàng ra khỏi cung cũng không dễ dàng gì, bởi vì vậy mà suýt chút nữa phá huỷ kế hoạch của hắn. Nhưng kế hoạch đó là gì? Trở lại trong khoang thuyền, Y Vân nằm vật xuống giường.Chẳng lẽ Quân Lăng Thiên thật sự yêu nàng sao? Cho dù là như thế, nhưng tình yêu của một ác ma liệu có thể kéo dài được bao lâu? Nàng cảm giác bản thân thật sự mệt mỏi, hơn nữa, nàng sợ, sợ là lòng mình sẽ rơi vào tay giặc, mất phương hướng. Nàng lại sợ hãi bản thân càng lúc càng không thể nắm giữ cảm xúc trong lòng bàn tay mình. Tâm lòng của nàng chẳng phải đã trao cho Long Mạc hay sao? Đời này, nàng chỉ yêu Đại ca ca, sẽ không có người khác. Quân Lăng Thiên lặng lẽ không một tiếng động bước đến bên giường, nhìn thấy đôi mắt Y Vân nhắm chặt, đôi mày nhẹ chau lại, hàng mi run run, rõ ràng là không ngủ được. Hắn tỉ mỉ nhìn nàng, hẳn biết, nàng không vui. Cảm nhận được một cái gì đó khác thường như muốn xuyên thấu tâm hồn nàng xuất hiện, Y Vân mở to đôi mắt, trông thấy ánh mắt sâu thẳm chỉ mãi miết nhìn vào nàng, tựa như có thể nhìn thấu mọi tâm tư của nàng, và điều đó khiến lòng ngực Y Vân đau nhói. Quân Lăng Thiên mỉm cười kín đáo, nói: “Đang nghĩ gì thế? Mỹ nhân mê ngủ của ta!” “Chúa thượng, ngươi khát, hay là đói bụng, nghỉ ngơi, cứ căn dặn một tiếng, Y Vân sẽ chuẩn bị!” Y Vân ngồi dậy, thanh âm không mang theo chút tình cảm nói. “Ta không khát, cũng không đói, lại càng không muốn nghỉ ngơi, Vân nhi, ngươi không thể nói cái gì khác sao.” Quân Lăng Thiên có chút nổi giận. “Ta chỉ là nha hoàn của ngươi.” Y Vân cúi đầu, không dám nhìn vào mắt Quân Lăng Thiên. “Vân nhi, ngươi không cần phải tiếp tục làm ta buồn bực!” Quân Lăng Thiên tức giận nói, đối mặt với nàng, hẳn chưa bao giờ có thể hiểu rõ con người nàng. “Ngươi giận sao? Để Y Vân hát cho chúa thượng một khúc vậy, giúp chúa thượng giải sầu!” Y Vân nói xong, liền đứng lên. Cất tiếng hát: “Tiểu vũ tiêm tiêm phong tế tế, vạn gia dương liễu thanh yên lý. Luyến thụ thấp hoa phi bất khởi. . .” * Mưa bụi giăng giăng gió hát hiu, khắp nơi sương phủ liễu yêu kiều. Đầm nước, rồi cây hoa chẳng chịu. .... *

“Đủ rồi, Vân nhi, không cần hát!” “Là do khúc hát này không dễ nghe sao? Y Vân sẽ đổi một bài khác, khứ niên tử mạch thanh môn, kim tiêu vũ phách vân hôn. Đoạn tổng nhất sinh tiêu tụy, năng tiêu kỷ cá hoàng hôn! . . .” Quân Lăng Thiên che phủ đôi môi của nàng, ôm chặt lấy nàng và nói: “Không cần hát, Vân nhi, ngươi muốn ta phải làm thế nào, ngươi mới có thể vui vẻ? Ngươi nói. . .” Y Vân ở trong ngực Quân Lăng Thiên, cười nhạt nói: “Ngươi biết, ta muốn ngươi thả ta, thả ta, có được không?” “Thả ngươi! Đừng hòng!” Đôi mắt Quân Lăng Thiên híp lại, hẳn biết, cho dù là ở bên cạnh hắn, nhưng nàng vẫn nghĩ về Long Mạc. Hẳn sẽ không buông tay, vĩnh viễn sẽ không Y Vân ngờ ngợ ngăn ngăn ngồi ở trên giường, Quân Lăng Thiên lay vai nàng nói: “Vân nhi, nói gì đi, tranh cãi với ta, có nghe thấy không?” “Ngươi muốn ta nói chuyện sao? Được ta cho ngươi biết, Nhan Y Vân ta vĩnh viễn sẽ không trở thành kẻ gây họa cho ngươi!” Y Vân nói xong liền tựa đầu chôn sâu trong chăn, nhắm mắt lại, không muốn nhìn hắn. Nàng biết mình đã chọc giận hắn, nhưng nàng không thể không làm như vậy. Thật lâu sau, bên người đã không còn tiếng động, lúc nàng ngẩng đầu lên thì Quân Lăng Thiên dĩ nhiên đã rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 79: Ngọn lửa làm tan chảy hàn băng

Không thể không thừa nhận rằng, có một chút cảm giác mát mát lan toả. Gió đêm từ cửa sổ tràn vào, lạnh lạnh, mang theo hơi nước ẩm ướt. Y Vân nằm ở trên giường, vẫn không thể đi vào giấc ngủ. Liền dứt khoát bò dậy, chậm rãi đi đến bên cửa sổ, ngắm nhìn bóng đêm vô tận. Mặt nước, một màu đen tuyền lạnh lẽo, bầu trời, sương mù giăng mắc, lãnh nguyệt ẩn trong tầng mây. Tiếng nước róc rách, thỉnh thoảng trong đêm có tiếng chim hoà cùng tiếng vượn truyền đến, thanh âm như khóc như than. Bỗng nhiên không biết từ nơi nào bay đến từng hồi tiêu, thì thào ai oán, lướt qua màn sương mờ mịt, xuyên qua bóng đêm u ám, chui vào trong tai Y Vân. Tình cảnh này, phối hợp với tiếng tiêu bi thương nức nỏ, làm cho Y Vân cảm giác trái tim mình gần như vỡ vụn. Là ai? Đang thổi tiêu. Chẳng lẽ còn có người có tâm tình thế lương như vậy? Không phải là hắn chứ? Y Vân nhớ rõ, nàng và Quân Lăng Thiên gặp nhau lần đầu là ở Hội Hoa Xuân, khi đó nàng đã tấu lên một khúc nhạc vui mừng. Mà Quân Lăng Thiên lại đến gây phiền phức, cố ý thổi nên tiếng tiêu đau thương nghẹn ngào, hại nàng làm đứt dây cầm. Mà đêm nay, hẳn vì sao lại thổi nên một khúc nhạc buồn như vậy. Vì nàng sao? Tâm tình trong lòng như muôn ngàn ngọn sóng cuộn trào, Y Vân thật không có chút cảm giác buồn ngủ. Mà tiếng tiêu kia, lại như ma quỷ, bao quanh lấy đôi tai của nàng, lưu lại mãi mà không dứt. Liên tiếp, từng hồi, rót vào trong vành tai nàng, xâm nhập đến tận trong lòng nàng. Nó như một sợi tơ, chậm rãi quấn quanh trái tim của nàng, hết một vòng lại một vòng, đến khi phủ kín, khiến nàng không thể thoát ra, mà cũng không thể vẫy vùng. Bịt kín bằng chấn bông, nhưng vẫn nghe thấy. Y Vân không thể nhìn được nữa, chẳng lẽ mọi người trên thuyền đều điếc hết hay sao? Đứng dậy đi vào căn phòng mẫu thân, nhưng, trong phòng không có người, chân mền gọn gàng, dường như không có ai ngủ qua! Mẫu thân đâu? Y Vân cảm giác trái tim mình trở nên trống rỗng. Chẳng lẽ? Trong đầu Y Vân nhanh chóng hiện lên hai chữ “Trà thủ”. Chẳng lẽ nàng đã đắc tội với tên ác ma này, hẳn liền đem mẫu thân. .... Y Vân quỳnh lên, mặc thêm áo khoác, nương theo tiếng tiêu đi lên sàn tàu. Lãnh nguyệt trên không khê cong, xuyên qua tầng mây, một bóng lưng diu hiu đang đứng lặng yên bên mạn thuyền, ông tiêu đặt ở bên môi, một khúc nhạc rung động lòng người đang từ phát ra. Là Quân Lăng Thiên! Hẳn một thân hắc y lay động ở trong gió, mái tóc phía sau cũng tung bay. Lúc này đây, lần đầu tiên Y Vân không rõ cảm giác của mình đối với Quân Lăng Thiên là gì,

oán hận? Chán ghét? Hay là si mê? Tất cả những tình cảm đó trộn lẫn vào nhau, đem thân hình Y Vân cố định ở nơi này, khiến nàng không thể chuyển động, đi không được, chạy cũng không thoát. Thật lâu sau, Quân Lăng Thiên hạ xuống ống tiêu, từ từ nói: “Ngươi đã đến rồi! Nếu đến đây, sao không bước tới?” Y Vân nhìn hần thối tiêu như si như say, cứ cho là hần không phát hiện ra nàng, không ngờ, hần sớm đã biết được. Y Vân từ trong bóng tối bước đến, nói: “Ngươi đem mẫu thân của ta đi đâu?” “Ngươi nói xem tiếng tiêu của ta có hay không?” Quân Lăng Thiên tránh né không đáp. “Ta hỏi ngươi, mẫu thân của ta đâu? Còn có, ta phải nhắc nhở ngươi, trên thuyền này không chỉ có một mình ngươi, người khác còn phải nghỉ ngơi nha!” Y Vân có chút tức giận nói, nàng biết mình vĩnh viễn không đầu lại hần, cho dù nàng muốn im lặng, phớt lờ hần thì cũng chỉ là một ước mơ xa vời. Quân Lăng Thiên xoay người lại, ánh trăng nhàn nhạt soi sáng khuôn mặt khô gò của hần, hần khẽ mỉm cười, dưới ánh trăng nụ cười kia càng mông lung mà phóng túng. “Ngươi có tin không! Hiện giờ trên thuyền này chỉ có hai người ta và ngươi!” Hần có chút ác nghiệt nói. Y Vân sùng sốt, trong phút chốc không hiểu được ý tứ trong lời nói của Quân Lăng Thiên. Chỉ có hai người bọn họ? “Ngươi nói cái gì?” Sau một lúc lâu, Y Vân thì thào nói, vẫn chưa phục hồi lại tinh thần. “Không riêng gì mẫu thân của ngươi mất tích, ngay cả thị vệ của ta cũng đều không có.” Hần chậm chạp nói. “Vì cái gì?” “Ngươi lại đây, ta sẽ nói cho ngươi biết.” Quân Lăng Thiên trầm tĩnh nói, Y Vân không hề chú ý tới nụ cười không đoàng hoàng trong ánh mắt của hần. Y Vân từng bước từng bước một đi trên sàn tàu. Tiếng bước chân từ xa đến gần, nhẹ nhàng vang lên trong lòng Quân Lăng Thiên. Lành nguyệt lại chui vào trong đám mây đen, gương mặt Quân Lăng Thiên ẩn trong bóng đêm, khiến Y Vân nhìn không nhìn thấy vẻ mặt của hần. Nhưng thân mình bỗng nhiên nhẹ nhàng, là Quân Lăng Thiên xoay người, ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Y Vân. Thân mình dính sát vào nhau, gần như có thể nghe thấy hơi thở dồn dập của nhau. Hần cúi người xuống, thờ dài nói: “Bởi vì ta muốn ngươi!” Mặt Y Vân bỗng nhiên đỏ lên, có lẽ không phải vì thẹn thùng, có thể là vì tức giận, Y Vân tư lự. May mắn là ánh trăng đã trốn sau áng mây, trời đất một màu u ám, nên hần vẫn chưa nhìn thấy sắc mặt của nàng. Đôi mắt như mặt nước của nàng chợt lóe lên, dùng giọng nói lạnh lùng nhất: “Ngươi đừng hòng! Thà rằng ta chết!” Nhìn thấy đáng vẻ Y Vân lạnh lùng như vậy, đôi mắt Quân Lăng Thiên như có lửa cháy bùng bùng, ngươi chính là một khối băng, ta cũng muốn đem ngươi tan chảy. Hần bỗng nhiên hung hăng hôn lấy đôi môi Y Vân. Y Vân tránh né, đầu của nàng cố gắng ngửa về phía sau, Quân Lăng Thiên tiếp tục tiến đến, Y Vân lại tiếp tục ngửa về phía sau. Ven mép thuyền, hai người vẫn duy trì tư thế kì lạ như vậy. Thân mình uốn cong, nhưng trái tim vẫn luôn ngay thẳng. Nghe tiếng nước chảy róc rách bên dưới, Y Vân nghĩ thầm, nếu hần vẫn tiếp tục như vậy, nàng liền nhảy xuống dưới. Trong mắt Quân Lăng Thiên có sự đau đớn lướt qua, Y Vân nghĩ gì sao hần lại không biết. Hôn nàng, hần vốn có thể làm được, nhưng hần không muốn, hần không muốn bắt buộc nàng, lúc này đây hần không muốn cưỡng ép nàng nữa. Từ từ thờ dài một tiếng, Vân nhi, vì sao ngươi lại cách xa ta như vậy, tâm tư ngươi như một áng mây, một cơn gió mát, khiến ta không thể nào nắm bắt, lại càng không thể chạm vào. Vân nhi, rốt cuộc ngươi muốn ta phải làm thế nào? Quân Lăng Thiên ôm lấy vòng eo của Y Vân, đem nàng rời khỏi sàn tàu. Không nói một lời, ôm Y Vân trở lại trong khoang thuyền. Quân Lăng Thiên đưa Y Vân vào phòng, nói với nàng: “Những người trên thuyền đều đã rời khỏi. Chúng ta sắp đến bến phà, nên phải chia nhau ra hành động, sau đó gặp lại nhau ở bên ngoài. Sáng sớm. Bầu trời sáng rực, trong lành, ánh nắng chiếu lên mặt sông, sóng cuộn lăn tăn. Thuyền bỏ neo ở bến đò Minh Châu. Cho tới nay, bọn họ đều tránh xuất hiện trên bến đò vào buổi sáng. Y Vân bước lên sàn tàu. Vẫn còn sớm, nên thuyền lui đến bến phà cũng không nhiều, một mảnh yên tĩnh. Trên mặt nước thỉnh thoảng lướt qua một con vịt trời, dang rộng đôi cánh bay về nơi xa. “Dậy rồi sao?” Phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng nói trầm thấp mát lạnh. Chẳng biết từ lúc nào Quân Lăng Thiên đã khoanh tay đứng ở sau lưng nàng. Một thân tử y, dưới ánh bình minh lại thêm phần sáng rõ, phong cách nhẹ nhàng. Gương mặt thoáng một nụ cười khẽ, lại được ánh nắng chiếu rọi, tinh thần phấn chấn hẳn lên. Lúc này Y Vân thật sự không biết nàng nên dùng biểu cảm gì để đối mặt với hần đây. Chuyện đêm qua vẫn còn lưu lại trong tâm tư nàng, mà Quân Lăng Thiên hình như đã sớm quên mất. “Chúng ta nên xuống thuyền, ta dẫn ngươi đi dạo trong thành, sau đó xuất quan.” “Xuất quan?” Lúc này Y Vân mới nhớ tới, nàng sắp phải rời xa nơi chôn nhau cắt rốn. Mãi từ lúc ở trên thuyền, vẫn chưa có gặp qua cảm giác thế này, hiện tại nàng mới phát hiện bản thân đang đứng trên một nơi xa lạ. Từng chuyến đi xuôi ngược, tiếng nước lên xuống, cảnh vật lạ lẫm, ngay cả giọng nói cũng khác biệt. Quê cha đất tổ, giọng nói quê hương đều đã cách xa nàng. “Đi thôi!” Quân Lăng Thiên nói xong, liền nắm tay Y Vân bước xuống thuyền. Tâm run lên, Y Vân cố gắng rút tay, nhưng lại không làm được. Bàn tay Quân Lăng Thiên gắt gao nắm lấy đôi tay nhỏ nhắn của nàng, hần hận không thể đem nàng thu nhỏ lại, nắm ở trong lòng bàn tay, như thế mới có thể giữ chặt lấy nàng. Y Vân đành chịu, để mặt hần nắm, nàng cũng không dám tiếp tục làm hần buồn bực. Có điều mọi chuyện cũng không phải không đúng, bởi vì hiện tại Y Vân mới phát hiện trên thuyền trừ bọn họ ra, cũng không có người nào khác, nói như vậy, bọn họ thật sự đã xuất quan. Đây là một ngôi thành nhỏ bình yên tách biệt, kề cận cạnh thủy, cảnh sắc vô cùng xinh đẹp. Tuy là nơi hẻo lánh, nhưng đường phố nhà cửa cũng rất phồn hoa. Y Vân thật không nghĩ tới sẽ có một ngày nàng cùng Quân Lăng Thiên dắt tay nhau đi dạo trên đường. Y Vân kim lòng không được liền hỏi Quân Lăng Thiên đây là nơi nào? “Minh châu!” Quân Lăng Thiên đáp, trong thanh âm có một chút run rẩy không dễ dàng phát hiện. Minh châu? Y Vân cố gắng tìm lại những thông tin về địa danh này, lúc sau mới nhớ ra, Minh Châu vốn là thủ phủ của Thiên Minh Quốc, mười năm trước bị Nam Long Quốc diệt vong, sau đã trở thành thuộc địa của Nam Long Quốc. Nghe nói thần dân trong thành vô cùng chất phát, hôm nay nhìn thấy, quả nhiên là đúng như vậy. Trên đường cái, cả nam nhân lẫn nữ nhân đều mặt y phục ăn mừng, tiểu hài tử thì mặc quần áo mới, trên trán đều có văn tự được vẽ bằng rượu hồng hoàng (rượu uống ngày tết Đoan Ngọ), ở trên đường chạy tới chạy lui. Nhìn bọn họ như vậy liền biết hôm nay đúng là ngày Đoan Ngọ. Chẳng thể trách trên đường lại có mùi bánh chưng thơm nồng. Theo như phong tục, trong ngày Đoan Ngọ, mọi nhà đều ăn bánh chưng. “Ta đưa ngươi đến một nơi!” Quân Lăng Thiên bỗng nhiên nói ở bên tai nàng. Hình như đối với nơi này rất thông thuộc, Quân Lăng Thiên dẫn Y Vân xuyên qua từng con phố, ngã đường ở trong thành.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 80: Tết Đoan Ngọ tặng túi thơm

Mặc dù Minh Châu nằm ở biên giới, nhưng bởi vì từng là thủ phủ của Thiên Minh Quốc, cho nên nhà cửa đều tựa vào núi mà xây, kiến trúc hoa lệ quý giả dựa theo phong cách cổ xưa, không khí thoáng mát. Là vùng đất mang đầy tình cảm Y Vân vừa đi vừa thưởng thức phong cảnh xung quanh, có một loại cây không biết tên, mọc lên san sát ven đường phố, xanh biếc. Theo như phong tục ngày tết Đoan Ngọ, trước cửa nhà, treo lá cây ngải cứu và cây thạch xương bồ, dùng để trừ tà. Hai người đi khắp hang cùng ngõ hẻm, rất là nhàn nhã. Thỉnh thoảng có người đi đường quay đầu nhìn lại, cực kỳ hâm mộ một đôi bích nhân tuyệt mỹ. Y Vân cảm thấy khi ở cạnh Quân Lăng Thiên, nàng không còn chút cảm giác muốn chạy trốn, ngược lại giống như đang đi dạo, mà quả thực là đúng như vậy. Nếu hiện tại truy binh của triều đình bỗng nhiên xuất hiện, không biết có bị sự nhàn hạ thân nhiên của bọn họ hại đến tức chết hay không. Ngày dần lên cao, ánh sáng chiếu rọi, có chút hanh nóng. Quẹo trái quẹo phải, hai người đi tới một con hẻm rộng lớn, chỉ nghe thấy tiếng rao hàng liên tục không ngừng. Hai bên con ngõ đều bày ra rất nhiều hàng rong, trên gian hàng là những vật dùng thường ngày muôn màu muôn sắc. Y Vân vốn là tiểu nha hoàn trong Nguyệt phủ, hầu hạ Lão phu nhân, ngày thường rất ít khi ra ngoài dạo phố, giờ phút này nhìn thấy nhiều hàng xén

như vậy, nghe được những âm thanh rao hàng khác nhau, cảm thấy những phiền nhiễu tích tụ trong lòng bấy lâu tạm thời tiêu tan mất dạng. Tùy ý Quân Lăng Thiên nắm tay nàng xuyên qua khu chợ. Quân Lăng Thiên dẫn Y Vân đến trước một sạp hàng, bên trên bày đầy các loại trăm vàng trăm bạc dành cho nữ tử, còn có vòng bạc đeo tay, túi thơm đầy màu sắc. Chủ quầy là một bà lão hoà nhã dễ gần. Nhìn thấy một đôi bích nhân tay cầm tay, tất nhiên nghĩ rằng đây là một đôi tình nhân yêu nhau tha thiết. Liền lấy ra một mớ túi thơm nói: “Mua một cái đi, tết Đoan Ngọ tặng túi thơm, vừa trừ tà vừa có thể ngửi thấy mùi hương dễ chịu.” Y Vân ở Nguyệt cũng từng nghe nói qua tập tục đeo túi thơm vào ngày Đoan Ngọ, nhưng mà nàng biết được túi thơm đều là do nữ tử tự mình làm, tặng cho người ở trong lòng. Quân Lăng Thiên đứng trước cửa hàng, buồn bã nói, “Ta từ nhỏ đã thích túi thơm, đáng tiếc chưa từng có người tặng qua. Hôm nay nếu đã gặp, người tặng ta một cái đi!” Nhìn qua dáng vẻ hần thật là đáng thương. “Đúng nha, cô nương, mua một cái đi.” Lão bà bà cũng phụ họa theo. Y Vân tất nhiên biết Quân Lăng Thiên không phải là đáng thương thật sự, hần tưởng nàng không biết đó là lễ vật tặng cho người ở trong lòng hay sao? Liền mỉm cười, nói: “Được thôi, vậy mua một cái tặng cho người.” Nhìn thấy nào là túi hương hình hoa, hình ngôi sao, hình quả táo, hình hoa mai, còn có em bé cười cá, hình dáng khác nhau. Có rất nhiều sợi tơ ngũ sắc quấn quanh, cũng có rất nhiều loại may từ những loại vải khác nhau, màu sắc tươi đẹp, mũi kim tinh tế, dễ làm người khác yêu thích. Quân Lăng Thiên nghe thấy lời nói của Y Vân, nụ cười tràn ra trên gương mặt, từ trong đám túi thơm lấy ra một đôi thêu Tịnh đề liên (hai đoá sen mọc cùng một gốc) nói, “Lấy đôi này đi. Người một cái, ta một cái.” Tịnh đề liên, tình vợ chồng mặn nồng, ngụ ý này ai lại không biết? Y Vân cười cười cầm lên túi thơm thêu hình một em bé cười cá và một em bé ôm gà trống, nói: “Ta thích hai cái này, lấy cái này đi.” Hải lòng khi nhìn thấy sắc mặt Quân Lăng Thiên ủ rũ, sống mắt Y Vân di chuyển, tươi sáng cười. Lão bà bà vội vàng nói: “Cô nương, đây là để cho tiểu hài tử đeo nha, vẫn là vị công tử này chọn tốt nhất, tịnh đề hoa khai, thực có ý nghĩa nha. Cô nương nên mua Tịnh đề liên này đi.” Bà bà, thật đa tạ người, nhưng ta thích hai cái này.” Lấy ra hai đồng tiền, đặt ở trong bàn tay già nua của bà lão, xoay người nhanh nhẹn rời đi, không thêm quan tâm đến khuôn mặt tuấn tú của Quân Lăng Thiên, nở một nụ cười ngẫm. “Đây là để cho tiểu hài tử đeo nha, người sẽ không tặng cho ta đây chứ, ta thấy vẫn là đem đôi lại Tịnh đề liên đi.” Quân Lăng Thiên cười khổ nói. Y Vân quay đầu, đôi mắt sáng linh hoạt, nói: “Ta thích hai cái này nha, đây, tặng người một cái, người muốn em bé cười cá hay là muốn em bé ôm gà trống hả?” Khóe môi Quân Lăng Thiên giương lên, ánh mặt trời rực sáng chiếu rọi, trong đôi con ngươi sâu sắc của hần như toả ra từng luồng hào quang, lúc này nhìn hần thật vô hại, như một hài tử bình thường, trong ánh mắt hiện lên nét hồn nhiên. Sâu sắc mà hồn nhiên. Hai khí chất mâu thuẫn như vậy lại cùng tồn tại trên người một nam nhân. Trong nháy mắt, Y Vân có chút hốt hoảng, đây là ác ma mà nàng từng biết hay sao? Hần hạnh phúc cảm lấy túi hương em bé cười cá, thật cẩn thận tháo ra sợi tơ, giữ như bảo bối đeo ở trên cổ. Cúi đầu hít hà, một mùi hương thơm mát xông vào mũi, hần nhắm mắt hưởng thụ. “Người! Không phải không thích sao?” Y Vân hỏi. Hần gật gật đầu, mỉm cười nói: “Chỉ cần là người đưa, ta đều thích. Thật ra thì, mới đầu ta rất vừa ý với hai đứa bé này, sợ người không chịu, nên ta mới chọn Tịnh đề liên, trẻ con rất tốt, người khi nào cũng sinh cho ta. ....” *^^* Câu nói còn chưa dứt, liền bị ánh mắt lạnh như băng của Y Vân bay tới lườm lườm. Bước chân Y Vân vội vàng thêm lực rời đi, không hề để ý tới hần. Thiệt là, lại để cho tên ác ma này chiếm thế thượng phong. “Chủ nhân đã đòi bụng rồi, nha hoàn nên làm cái gì nha?” Quân Lăng Thiên đuổi theo Y Vân nói. Y Vân dừng lại bước chân, lúc này mới cảm giác nàng cũng có chút đòi bụng. Chỉ mãi mê đi dạo trên đường, ngay cả bụng đói cũng không phát hiện. “Hôm nay là tết Đoan Ngọ, ta mang người đến một chỗ, nơi đó hương vị bánh chưng rất ngọt ngào.” Quân Lăng Thiên nói xong, cầm tay Y Vân, đi vào Thủy Vân Các. Khách nhân trong Thủy Vân Các rất nhiều, hai người bước tới lầu ba, gần cửa sổ có một chỗ ngồi còn trống. Quân Lăng Thiên cùng Y Vân vừa vào cửa, chủ tiệm liền cuống quýt đón chào, nhẹ giọng nói: “Chúa thượng, đã giữ chỗ cho người!” “Chúa thượng?” Y Vân ngẩn ngơ, Quân Lăng Thiên này thật là có bảnh lĩnh, đi tới chỗ nào cũng đều có người của hần. Từ cửa sổ nhìn ra ngoài, mặt nước trong vắt, từng con sóng nối đuôi nhau lăn tăn. Trên con sông thả neo hơn mười con thuyền rồng, thon dài nhỏ bé, phía trước đều treo cờ, từng chiếc thuyền có mười mấy chàng trai trẻ tuổi thân mặc quần áo bó sát, chờ xuất phát. Thì ra hôm nay còn thi đấu thuyền rồng. Tiểu nhị sớm đã bung bánh chưng tới. Một đĩa bánh đáng yêu, có cái hình tam giác, hình nón bốn cạnh, hình tháp nho nhỏ. Nhẹ nhàng cắn một miếng, bột mì trắng tinh bọc lấy nhân táo đỏ, hương vị mềm mại còn lưu lại bên trong, táo đỏ ngọt ngào vừa miệng. Y Vân ăn rất ngon, Quân Lăng Thiên nhìn dáng vẻ ăn uống của y vân, như si như say. Bỗng nhiên nghe thấy tiếng trống dồn dập vang lên. Y Vân đứng dậy đi đến bên cửa sổ, thuyền rồng đã bắt đầu thi đấu. Ngọn cờ tung bay, hơn mười chiếc thuyền như mũi tên rời khỏi cung lướt về phía trước. Dọc theo bờ sông người người chật kín, náo nhiệt vô cùng, còn có tiếng cổ vũ cổ lên không dứt bên tay. Người trong Thủy Vân Các đều đứng lên, vọt tới cửa sổ phía trước quan sát. Y Vân trong lúc lơ đãng quay đầu, nhìn thấy Quân Lăng Thiên đang chậm rãi thưởng thức một ly rượu hùng hoàng, đôi mắt sâu sắc như hồ nước, dường như đang rơi vào sâu trong hồi ức. .... Chung quanh là tiếng chiêng trống ồn ào, tiếng người hò hét, cảnh tượng tung bừng. Mà Quân Lăng Thiên lại im lặng ngồi đây, thưởng rượu, hình như những tiếng động xung quanh vốn không tồn tại, náo nhiệt kia, âm thanh huyền ảo kia, chỉ như một làn gió nhân nhật, một áng mây khẽ lướt qua, không có liên quan đến hần. Hần hình như đã thoát khỏi trần thế này. Y Vân nhạy cảm nhìn thấy một loại bi thương rất sâu ẩn giấu đằng sau vẻ nhân hạ thông dong kia. Chẳng biết tại sao, trái tim Y Vân bỗng nhiên trầm xuống, cuối cùng vẫn không thể vui mừng trở lại. Chẳng lẽ nàng làm nha hoàn đến nghiện rồi sao, chủ nhân ưu sầu thì nàng cũng không vui sướng? Sự nhận thức này khiến Y Vân có chút tức giận. Cuối cùng, thuyền rồng đã đi đến bờ bên kia, có người thắng, tiếng hoan hô tung bừng. “Người vì sao không xem thi đấu thuyền rồng?” Y Vân nghi ngờ hỏi. Từ trong trầm tư Quân Lăng Thiên phục hồi lại tinh thần, cười nhạt một tiếng nói: “Không cần nhìn, ta cũng có thể đoán được cảnh tượng này, bởi vì ta hàng năm đều tới nơi này, cũng thuyền đó, cũng lướt về phía trước, cũng hò hét cổ lên, chỉ có khác biệt là mỗi năm mỗi người thắng cuộc.” “Người hằng năm đều đến sao?” Nghĩ đến Quân Lăng Thiên rất quen thuộc với Minh Châu, trong đầu Y Vân liền có ánh sáng chợt lóe, nghĩ tới một khả năng. “Người là người Thiên Minh Quốc!” “Người đã đoán đúng.” Quân Lăng Thiên nhẹ nhàng cười nói, “Chính là đất nước đã bị diệt vong!” Khẽ cau mày, lại nói: “Người nói xem mọi người sống ở đây có vui sướng không?” Y Vân ngẩn ra, không ngờ hần sẽ hỏi một vấn đề như vậy, nói: “Hiển nhiên là vui sướng. Người thử nghe xem tiếng bọn họ reo hò! Nhìn xem nụ cười trên mặt của họ, sẽ biết câu trả lời.” “Đúng vậy!” Quân Lăng Thiên bỗng nhiên thờ dài một hơi, nói: “Đối với dân chúng mà nói, ai làm hoàng đế mà chẳng được, chỉ cần có những ngày ấm no là được.” Bỗng nhiên lời bàn tán của hai người ngồi ở bàn trên truyền vào bên tai Y Vân. “Có nghe gì không? Hoàng thượng lại bị bệnh, không thể xử lý triều chính, nghe đâu Đại hoàng tử đã tạm thời trông coi chính sự, đáng tiếc vị Nhị hoàng tử anh dũng đa tài, vẫn còn đánh trận với Nhật Hi Quốc, không biết rằng, quyền lực trong triều đã sắp rơi vào trong tay Đại ca của mình. Ta thấy, lại sắp có một cuộc chiến tranh quyền đâm máu xảy ra.” “Đúng nha, nếu Nhị hoàng tử quay về, sẽ rất bất lợi, Đại hoàng tử hiện đang nắm quyền, chỉ cần tùy ý tạo ra tội danh, chẳng phải sẽ có thể thủ tiêu Nhị hoàng tử.” “Làm gì dễ dàng như vậy, những đại thần trong triều đều về phía Nhị hoàng tử, nghe nói Đại hoàng tử chỉ là một người ốm yếu, ta thấy, quyền lực vẫn chưa chắc do ai nắm giữ đâu, vị Hoàng hậu kia cũng không phải là một người đơn giản.” Y Vân nghe thấy lời bàn tán xôn xao của hai người, trái tim bỗng nhiên trầm xuống. Hoàng thượng lại bị bệnh? Long Phi cầm quyền! Long Mặc chẳng phải sẽ gặp nguy hiểm sao? Quân Lăng Thiên nhìn về lo lắng trên mặt Y Vân, gương mặt liền khoát lên một tầng hàn băng, đặt chén rượu xuống, lạnh lùng nói: “Chúng ta đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 81: Trường Thành phía Bắc cao xa

Y Vân thật không ngờ, sẽ có một ngày nàng rời xa quê hương, đứng ở vùng đất Trường Thành phía Bắc. Càng không thể tưởng được phong cảnh ở đây lại rung động lòng người như vậy. Màu cỏ xanh tươi, sắc cây mơn mẫm, khiến người khác váng đầu hoa mắt. Nàng chưa bao giờ biết, rừng cây lại tụ họp lại vào nhau như vậy, ánh sáng ban ngày truyền đến, muôn hoa khoe màu đua sắc, đủ mọi cung bậc. Bầu trời thảo nguyên lại càng xanh ngắt, trong vắt như mặt nước, thêm phần xa vời, mênh mông. Không trung bỗng bành bành từng áng mây trắng tinh thoát ẩn thoát hiện. Một tuần nă đen tuyền chở hai người hướng vào thảo nguyên chạy như bay. Y Vân không thể cười ngra, chỉ có thể cùng Quân Lăng Thiên cười trên một con ngựa, rong ruổi trong biển cả xanh biếc. Bao lấy chiếc eo của nàng là cánh tay rắn chắc của Quân Lăng Thiên. “Còn nhớ không? Đây là vết tích người để lại cho ta.” Thanh âm Quân Lăng Thiên trầm thấp như yêu ma vang ở bên tai. Ánh mắt Y Vân theo lời nói của hắn dừng trên cổ tay, nơi đó có một vết sẹo mờ. Y Vân biết, đây là do nàng cắn, khi bị hắn bắt từ Hội Hoa Xuân nàng đã cắn. Khi đó, nàng sợ hãi như vậy, sợ hãi vô cùng, nhưng hiện tại nàng lại không còn sợ hắn. Chẳng biết tại sao, trong lòng lại có một niềm tin vào hắn, không muốn xa rời. Con gió mát lạnh thổi qua bên người, mang theo hơi thở riêng biệt của thảo nguyên, tình cảnh này, khiến người say mê. Ở trên thảo nguyên bao la này, lúc đầu Y Vân không hề nhớ đến những hồi ức, nhưng hiện tại lại có cảm giác hồi tưởng. Nhớ tới những ngày gian khổ, những ngày suy sụp, những ngày vui sướng cùng ưu thương, Y Vân thật sự muốn vứt bỏ tất cả ràng buộc, thoả thích hoà mình vào không gian mộc mạc, tự nhiên của thảo nguyên. Nhưng mà, có thể sao? Phía trước nơi chân trời, mờ ảo xuất hiện một chấm đen nhỏ. Đến gần mới thấy rõ đó là hai chiếc xe ngựa, còn có mười mấy con ngựa, người cưỡi đều là thị vệ của Quân Lăng Thiên, bọn họ đã đi đến nơi tụ họp. Quân Lăng Thiên ghim chặt ngựa, nói bên tai Y Vân: “Ta sẽ phái người đưa mẫu thân ngươi đến Nhật Hi Quốc, nếu có chuyện gì thì nói với mẫu thân ngươi đi, cùng nàng nói rõ.” Cuối cùng cũng đến gần Nhật Hi Quốc, nhưng mà không biết chiến tranh có còn tiếp diễn hay không, phụ thân và Long Mạc có bình an không. Thật sự nàng muốn tự mình đi xem thế nào, nhưng, hắn chịu để nàng đi sao? “Ta có thể.....” “Không được!” Y Vân còn chưa nói xong, liền bị giọng nói của Quân Lăng Thiên không hề ngập ngừng phản đối, hình như hắn sớm đã biết nàng đang nghĩ gì. “Ngươi là nha hoàn của ta? Ngươi đã quên rồi sao?” Thanh âm của Quân Lăng Thiên trầm thấp. “Ta có thể trở về tiếp tục làm nha hoàn của ngươi! Ta sẽ không giống ngươi nuột lòi.” “Ta sẽ cho ngươi đi, nhưng không phải là bây giờ, ngươi biết nguyên nhân.” Quân Lăng Thiên không lưu tình chút nào mở miệng Y Vân không nói gì, nàng hiển nhiên là biết nguyên nhân, hắn sợ nàng khi đi lúc này sẽ gặp Long Mạc. Một loại bi thương khôn xiết tràn ngập trong lòng Y Vân yên lặng không nói gì xuống ngựa, đi đến xe ngựa của mẫu thân. Phía sau, ánh mắt Quân Lăng Thiên sắc bén đuổi theo nàng, mãi miết nhìn vào tấm lưng của nàng. Trong xe ngựa, mẫu thân tựa mình trên chiếc giường mềm mại, không biết đang suy nghĩ gì. Suốt mấy ngày liền bồn ba, sắc mặt mẫu thân có chút tiêu tụy, nhưng đôi mắt lại như ánh mặt trời sáng rực soi rọi lên mặt hồ sâu rộng, tình mệnh mông lung. “Nương, Vân nhi không thể cùng ngươi đi Nhật Hi Quốc, ngươi phải bảo trọng nha. Nương, Vân nhi mặc dù không biết ngươi và phụ thân vì sao trước đây rời xa nhau, nhưng lúc này, Vân nhi hy vọng ngươi có thể cùng phụ thân hoà thuận trở lại.” Nguyệt Như Thủy than nhẹ một tiếng nói, “Vân nhi, chuyện của nương, ngươi không cần quan tâm, nương sẽ xoay xở được.” Nói xong liếc mắt nhìn Quân Lăng Thiên bên ngoài cửa sổ nói, “Vân nhi, hắn từng nói với nương, hắn thích ngươi, nương cũng biết hắn là một hài tử không tệ. Không biết Vân nhi đối với hắn có tình ý hay không?” “Nương,” Y Vân kinh ngạc tròn to mắt, Quân Lăng Thiên này nói với mẫu thân lúc nào? Thật sự là bản lĩnh rất lớn, có thể khiến mẫu thân vui vẻ như vậy, “Trong lòng Vân nhi đã có Long Mạc, sẽ không có người khác.” “Đã như vậy, khi tới Nhật Hi Quốc, nương chắc chắn sẽ nhờ phụ thân ngươi nghĩ cách đón ngươi về. Chỉ là, Vân nhi, ngươi đừng có nhìn sai lòng mình.” Nguyệt Như Thủy nhìn chăm chú vào đôi mắt Y Vân nói. Nhìn sai sao? Trong một thoáng tâm tư Y Vân có chút hoang mang. Sẽ không. Nàng tin tưởng trái tim mình chỉ có Long Mạc, nàng đã lưu giữ hình ảnh Bạch y Đại ca ca rất nhiều năm ở trong lòng. “Nương, Vân nhi đã đáp ứng làm nha hoàn của hắn, luôn muốn hắn kết hôn, có lẽ phụ thân cũng biết hắn, nếu có thể tìm cho hắn một hôn sự phù hợp, Vân nhi có thể được tự do.” Y Vân nói. “Nương hiểu ý của ngươi, Vân nhi hãy bảo trọng.” Mẫu thân nhìn vào đôi mắt Y Vân, lo lắng thở dài một hơi. Y Vân từ trên xe ngựa đi xuống, nhìn chiếc xe mang theo mẫu thân rời đi nơi xa. Nàng ngơ ngẩn nhìn theo, mãi cho đến khi chiếc xe ngựa kia trở thành một chấm nhỏ, biến mất trong tầm nhìn của nàng. Mẫu thân đi rồi, chỉ mong mẫu thân có thể ngăn cản chiến tranh, chỉ mong mẫu thân có thể quay về bên cạnh phụ thân. “Lên ngựa đi!” Từ trên đỉnh đầu truyền đến thanh âm của Quân Lăng Thiên. Y Vân ngẩng đầu, ngay tức khắc nhìn thấy một thân người sắc tím, phía sau hắn ánh nắng buổi chiều ấm áp, lonh lonh như màu ngọc, khiến cả người hắn nhìn qua tựa như toả ra muôn vàn tia sáng mong manh. Gương mặt vẫn mang theo nụ cười lười nhác, lực hấp dẫn có thể giết chết người. “Không!” Y Vân cự tuyệt, nàng không muốn lại cùng hắn cưỡi chung một con ngựa, bởi vì nàng nghĩ đến Long Mạc, nghĩ đến Đại ca ca vẫn còn gian nan trên chiến trường, mà nàng lại ở đây say mê nụ cười của tên ác ma này. Nàng tự nói với mình bởi vì nơi đây là thảo nguyên, bởi vì cảnh sắc xinh đẹp, nên nàng mới đánh mất phương hướng. Hiện giờ nàng đã mơ hồ đoán được thân phận của Quân Lăng Thiên, hắn là người Thiên Minh Quốc, lại không ở tại Thiên Minh Quốc, mà ẩn náu ở nơi Trường Thành xa xôi này, chỉ có một nguyên nhân, hắn chắc chắn là thuộc hoàng thất của Thiên Minh Quốc. Có quốc không thể về, chỉ có thể lưu lạc bên ngoài. Nhớ đến mối thù hận giữa hắn và Long Mạc, Y Vân cuối cùng cũng hiểu rõ, Long Mạc mười mấy năm trước chỉ là một nhi đồng mười mấy tuổi đã từng chiến đấu ở Thiên Minh Quốc, mối thù kia có lẽ xuất phát từ lúc đó. Hắn tiếp cận nàng, hẳn là vì trả thù Long Mạc. Mà tâm tư của nàng, thiếu chút nữa đã rơi vào trong tay giặc. Hắn nói thích nàng. Thật sự là thích sao? Hay là vì muốn đả kích Long Mạc. Bầu trời Trường Thành trong suốt như vậy, mà lòng của nàng, lại cảm thấy một sự rối bời. “Không!” Quân Lăng Thiên lặp lại lời nói của Y Vân, tiểu nữ nhân này lại đang nghĩ cái gì, vì sao khuôn mặt trở nên lạnh nhạt như vậy. “Ta muốn ngồi xe ngựa!” Y Vân chỉ vào chiếc xe ngựa còn lại, nói. Thân mình bỗng nhiên nhẹ nhàng, Quân Lăng Thiên một tay bắt lấy người Y Vân, kéo lên lưng ngựa. “Ngươi chỉ có thể ở cùng ta! Và lại, trong xe đã có người.” Quân Lăng Thiên nói. Có người? Là ai? Y Vân không biết. Bởi vì những người nàng biết đều đang cưỡi ngựa, Hồng Diệp, Loan Nguyệt, Mặc Vân, Phù Liễu, còn có mấy tên thị vệ, tất cả mọi người đều đang ngồi ngay ngắn trên ngựa, trong xe kia còn có ai chứ? Y Vân quả thật đoán không ra, có lẽ căn bản là không có người, chẳng qua là hắn không muốn nàng ngồi mà thôi. Nhiệt độ ban ngày dần dần hạ xuống, mặt trời phía tây tròn to đỏ ửng như thiếu nữ điểm trang, xinh tươi không gì sánh được. Đoàn người đuổi theo bóng mặt trời khuất núi, đi tới một thôn xóm nằm bên dòng nước. Có trên trăm chiếc lều vải, ngay ngắn có hàng. Con sông nhỏ uốn khúc vờn quanh, bên trái là dãy núi xanh mướt. Có khói bếp lượn lờ bốc lên, con gió đưa đến mùi hương thịt nướng. Xa xa mục dân đang vội vàng dắt dê trở về, đàn dê, tựa như từng áng mây trắng bành bành, rơi xuống thảo nguyên. Tiếng dê réo gọi, tiếng ca du mục, còn có tiếng cười trẻ con, giống như một khúc hát xa xưa vọng lại, rơi vào trong vành tai Y Vân. “Chúng ta đã về đến nhà!” Quân Lăng Thiên khoan thai nói. “Là ngươi về nhà, không phải ta!” Y Vân lạnh lùng nói. Có mấy nữ tử từ y phục rực rỡ từ xa bước đến, như những áng mây ngũ sắc. “Thiên ca ca!” Nữ tử dẫn đầu vui mừng kêu lên. Tuyết Mạn La! Công chúa Tinh Mang Quốc sao lại xuất hiện ở nơi này. Sau khi nhìn thấy Y Vân, sắc mặt Tuyết Mạn La trở nên buồn bã, sự vui sướng kia liền trở nên hư ảo. “Thiên ca ca, ngươi sao lại mang nữ tử này về đây?” “A La, đến khi nào vậy? Ca ca của ngươi thế nào?” Quân Lăng Thiên tránh không trả lời câu hỏi của nàng. “Hôm qua đến,” Tuyết Mạn La nói, ánh mắt vẫn không chút thiện cảm nhìn Y Vân. “Thanh Tâm công chúa có tốt không?” Y Vân tuy biết rằng vị công chúa này không thích nàng, nhưng vẫn không kìm được muốn hỏi thăm tin tức của Thanh Tâm công chúa. “Đương nhiên tốt, gả cho ca ca của ta, còn có thể không tốt sao?” Giọng điệu Tuyết Mạn La vô cùng khó chịu. Sắc mặt Quân Lăng Thiên buồn bã, vung roi, con ngựa kia liền lao vút qua người Tuyết Mạn La, trong gió truyền đến thanh âm lạnh lùng của hắn, “A La, ngươi nên đối xử với nàng khiêm nhường một chút.” Gương mặt Tuyết Mạn La liền trắng như tờ giấy. Quân Lăng Thiên mang theo Y Vân, chạy đến trước một chiếc lều thật to. Nhanh nhẹn xoay người xuống ngựa, liền đem Y Vân đỡ xuống, ôm vào trong trướng. “Tiểu nữ nhân, đây là căn lều của ta, sau này ngươi ở lại đây!” Quân Lăng Thiên mỉm cười, đó là nụ cười bình yên, an lòng, còn có một chút yêu thương.

Chương 82: Cầm tiêu hợp tấu

Trong trướng, trên chiếc thảm ni màu đỏ tươi, đặt một chiếc bàn gỗ thấp, trên đó bày đầy các loại thịt nướng cùng trà sữa. *Trà+sữa àh* Quân Lăng Thiên ngồi trên nệm lót hình tròn, tựa lưng vào chiếc đệm được viền bằng sợi kim tuyến. Y Vân thì ngồi đối diện với Quân Lăng Thiên, sững sờ nhìn vào khối thịt nướng to lớn nằm trên bàn, không biết phải bắt đầu từ đâu, không biết phải làm thế nào để gấp thức ăn cho chủ nhân đây. Quân Lăng Thiên thấy thế, mỉm cười như ánh mặt trời, nói: “Xem ra hôm nay, chủ nhân ta đây phải hầu hạ nha hoàn rồi.” Nói xong, cầm lấy khối thịt lóc bỏ xương, lấy ra một miếng thịt nướng nóng hổi đưa cho Y Vân, giọng nói cứng chiều: “Vân nhi, ăn nhiều thịt một chút, người rất gầy, cần phải bồi bổ tốt vào!” Nói xong liền đưa cho Y Vân. Nhưng Y Vân lại không đón lấy, thần nhiên nói: “Y Vân thật không dám nhận, người cứ tự nhiên, Y Vân biết nên làm thế nào.” Nói xong, cũng cầm khối thịt lên, vụng về bỏ đi phần xương, đem phần thịt còn lại cắt thành những miếng nhỏ, đặt trên đĩa, bung đến trước mặt Quân Lăng Thiên. Hân ý trong mắt Quân Lăng Thiên tràn ngập, không rõ Y Vân vì sao lại trở nên lạnh nhạt như vậy, ở Minh Châu bọn họ chẳng phải rất hoà hợp hay sao? Nha đầu kia lại xem mình chỉ là nha hoàn của hắn, Quân Lăng Thiên nâng lên chén rượu, chậm rãi thưởng thức, ánh mắt dò xét liên tục vờn quanh trên người Y Vân. Y Vân vẫn chú tâm vào phận sự của mình, cúi đầu, chăm chỉ cắt thịt, bất chấp cái nhìn chăm chú của Quân Lăng Thiên. Bỗng nhiên, một đôi tay thon dài bắt lấy được người của nàng, Y Vân bị bắt phải ngừng đầu, một miếng thịt mang theo hương thơm nồng đậm nhét vào trong miệng của nàng: “Nếu người không ăn, ta sẽ không ngại ép người ăn như vậy!” Giọng nói ngang ngược của Quân Lăng Thiên vang lên bên tai. Y Vân ngừng đầu, đối diện với đôi mắt nhìn thấu lòng người của Quân Lăng Thiên, trong lòng đột nhiên co rút lại, nàng thở dài một hơi, gấp lấy phần thịt trước mặt bắt đầu ăn. Cho dù có cố chấp thì kết quả vẫn phải phục tùng hắn, hà tất gì phải lãng phí sức lực chứ? Từ khi làm nha hoàn bên người bà ngoại, nàng đều ăn chay niệm Phật theo người, rất ít khi ăn thịt, khi vào cung, ở lại am ni cô của mẫu thân nên mỗi ngày cũng đều là cơm canh đạm bạc. Lúc này khi miếng thịt kia vừa đưa vào miệng, hương vị này khiến Y Vân có chút không quen. Quân Lăng Thiên cũng là người Hán, Y Vân không biết, lúc trước, khi vừa rời khỏi quê hương, hắn đã làm thế nào để có thể thích ứng vào một môi trường khác, tóm lại, hiện tại trong hắn rất là thoải mái. Hắn thuần thực cắt thịt, đưa cho y vân, suốt một bữa cơm, gần như đều do hắn phục vụ nàng. Đối với những người trong bộ tộc này, thân phận của Quân Lăng Thiên hình như rất cao, nghe bọn thị nữ nói rằng hắn đã từng cứu cả bộ tộc của họ, cho nên hắn liền trở thành người đứng đầu trong bộ tộc. Trong tộc cũng có rất nhiều người Hán được Quân Lăng Thiên mang về, bọn họ sống với nhau rất hoà hợp. Một kẻ lang bạt không nhà không nước, có thể đứng vững cho đến ngày hôm nay, cho dù dự tính ban đầu của hắn là vì phục quốc cũng được, vì muốn báo thù Long Mạc cũng được, tất cả những nỗ lực của hắn đã khiến Y Vân có phần bội phục. Hắn nhất định đã trải qua không ít khổ sở. Y Vân vừa ăn vừa si ngốc nghĩ ngợi. Quân Lăng Thiên một mặt điều chỉnh tư thế, lại rót một chén rượu, chậm rãi nâng lên, trong đôi mắt là ý cười quỷ quyệt. Dùng cơm xong, Quân Lăng Thiên liền đi ra ngoài. Y Vân cũng từ trong trướng thông thả bước ra. Mãn đêm rù xuồng, bầu trời đêm trên thảo nguyên tựa như một chiếc nghiền mực bị lật úp lại. Có lẽ do tầm nhìn bao la, nên bầu trời đêm càng thêm rộng lớn, ngay cả ánh trăng ở Trường Thành, cũng xinh đẹp lạ thường, xinh đẹp đến khó tin, không hề mờ mịt, không hề mỏng lung, mà là thanh khiết như ngọc, trong veo như tuyết, không hề xa xôi, mà gần trong gang tấc, dường như có thể chạm tay tới. Y Vân ôm đầu gối ngồi ở bên ngoài lều, nhìn lên bầu trời đêm. Trong gió bay tới tiếng nhạc của đàn đầu ngựa (loại nhạc cụ hai dây của dân tộc Mông Cổ, trên đầu cần đàn có chạm hình đầu ngựa), cũng nhẹ nhàng thổi tới mùi thịt dê nướng cùng hương trà sữa tinh khiết thơm lừng, còn có tiếng trống thùng thùng, tiếng người cười nói. Mọi thứ đều xa lạ nhưng lại rất mới lạ. Nàng vốn không thuộc về nơi này, đối với nàng, đây là một nơi mới mẻ, cũng là một thế giới lạ lẫm. Có tiếng trống thùng thùng vang lên, nghe nói là vì hoan nghênh Quân Lăng Thiên trở về, nên đêm nay sẽ có đêm hội lửa trại. Có hai thị nữ, thân mặc trang phục dân tộc rực rỡ, dáng vẻ thướt tha mềm mại đi tới. Đến gần Y Vân, các nàng nói: “Cô nương, tộc trưởng của chúng ta mời người tham gia đêm hội lửa trại.” Đêm hội lửa trại? “Tộc trưởng của các người là Quân Lăng Thiên sao?” Y Vân hỏi. “Đúng vậy! Cô nương người nhất định phải đi, nếu không chúng ta sẽ bị phạt!” Thì ra Quân Lăng Thiên thật sự là tộc trưởng, hắn không đến mời nàng, vì sợ nàng sẽ từ chối, nên phái hai thiếu nữ vô tội đến, đoán chắc rằng nàng sẽ không liên lụy đến người vô tội. Y Vân chậm rãi đứng dậy, phát nhẹ lên bạch y, hồ hững nói: “Được rồi. Đi thôi!” Còn chưa đi tới, đã nhìn thấy đồng lửa trại hùng vĩ, ánh lửa bay tận lên bầu trời đêm, dường như ngay cả ánh trăng sáng rõ cũng bị nhuộm đỏ, giống như một thiếu nữ đỏ bừng hai má. Các chàng trai, cô gái di tộc mặc trên người trang phục dân tộc xinh đẹp, vừa múa vừa hát trên bãi đất trống trước ánh lửa trại. Tiếng trống, tiếng đàn, tiếng ca, tiếng nói, cùng bóng người lắc lư tụ họp trong một biển cả hân hoan. Không khí đón mừng lan tràn nơi nọ, Y Vân cũng bị cuốn hút bởi niềm vui mừng chân thật kia. Nhưng nàng vẫn biết nàng không thuộc về nơi này, và nơi này cũng sẽ không thuộc về nàng, nàng lặng lẽ tránh ở một nơi vắng vẻ, yên lặng quan sát. “Tộc trưởng đến.” Có người lớn tiếng hô lên. Trong nháy mắt, tiếng trống, tiếng đàn, tiếng ca, tiếng cười nói liền ngừng lại. Khắp nơi một mảnh tĩnh lặng, chỉ có tiếng gió vi vu thổi qua. Thân ảnh khôi ngô cao ngất của Quân Lăng Thiên không nhanh không chậm bước tới, hắn vẫn mặc bộ y phục màu tím nhạt, hoa lệ mà không xa hoa, một sợi tơ cũng màu tím buộc lấy mái tóc đen của hắn. Khoé môi vẫn là nụ cười biếng nhác như có như không. Nụ cười kia dưới ánh lửa, càng toả ra sự ấm áp ma mẫn, kéo theo đó là vô số tấm lòng thiếu nữ. Hắn đi tới chỗ nào, ánh mắt liền đi theo đến đấy. Tộc trưởng trẻ tuổi này. Quanh năm, hắn đều ở bên ngoài, hắn là người Hán, hắn thân long kiến thủ bất kiến vĩ *rồng thần thấy đầu không thấy đuôi, ám chỉ sự bí ẩn*, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến sự ngưỡng mộ của mọi người trong tộc đối với hắn, được trai tráng trong tộc sùng bái, được cô nương trong tộc ái mộ. Ánh mắt bọn họ đều tập trung vào hắn, nhưng, ánh mắt của hắn lại không dừng trên người bọn họ. Hắn bỗng nhiên tạo nhã xoay người lại, ánh mắt sâu thẳm xuyên qua một rừng người bao quanh hắn, dừng lại trên thân ảnh trắng tinh đang lặng yên trong góc tối. Gương mặt hiện lên nét cười long lanh như ngọc, nụ cười kia đã khiến biết bao cô nương hồn bay phách lạc. Bọn họ chưa từng thấy tộc trưởng vui vẻ như vậy, nụ cười rất là sáng lạng, lần này trở về, tộc trưởng có phần không giống với lúc trước nha. Là ai đã khiến tộc trưởng vui vẻ như vậy. Ánh mắt mọi người đều di chuyển theo tầm mắt của người, nơi đó có một bạch y nữ tử. Là nữ tử mà tộc trưởng mang về. Nàng lặng lẽ đứng ở nơi ánh sáng suy yếu. Giống như áng mây trên bầu trời vô tình rơi xuống nhân gian, lại giống như nàng tiên trên vầng trăng huyền ảo, vô cùng xinh đẹp, quan trọng là ... Khí chất của nàng lạnh lùng mà vẫn dịu dàng, mỹ lệ mà vẫn khả ái. Những cô nương trang phục lộng lẫy khi nhìn thấy nàng, liền hiểu rõ bản thân vì sao vẫn không lấy được một cái nhìn chăm chú của tộc trưởng. Các nàng cùng với bạch y nữ tử cũng như vầng trăng và ánh sao. Sao thì có vô số, mà ánh trăng thì vĩnh viễn chỉ có một, nàng là duy nhất. “Tộc trưởng, các cô nương đã chuẩn bị tiết mục chào đón người! Có thể để các nàng bắt đầu không?” Một lão nhân gia trong tộc đi đến trước mặt Quân Lăng Thiên, nói nhỏ. “Bắt đầu đi!” Quân Lăng Thiên khẽ cười nói. Tiếng trống, tiếng đàn lại vang lên. Một nhóm nữ tử trang phục rực rỡ vây thành vòng tròn, nhảy múa. Ở giữa vòng tròn, là công chúa Tinh Mang Quốc Tuyết Mạn La. Kỹ thuật của nàng rất đẹp, uyển chuyển mà không mềm yếu, xinh đẹp mà duyên dáng. Mặc dù hấp dẫn vô số những ánh mắt nhưng lại không thu hút được ánh mắt của con người kia. Kỹ thuật nhảy có hay, tiếng nhạc có dịu êm, nhưng thiếu đi ánh mắt của hắn, hết thảy mọi thứ đều trở nên mờ nhạt, trống vắng. Tuyết Mạn La đã hoàn thành bài múa khiến lòng người rung động. Ánh mắt của nàng oán hận nhìn chằm chằm vào thân ảnh trắng tinh đứng ở nơi xa kia. Y Vân có chú ý tới Tuyết Mạn La,

nàng biết nữ tử này hận nàng, nàng ấy là một cô nương ngay thẳng, không hề che giấu sự oán hận của mình. Làm thế nào mới có thể hoá giải sự thù hận của nàng đây? Y Vân còn đang ngơ ngẩn ngẩn đứng đấy, mãi cho đến khi nghe thấy tiếng hô to như âm thanh sấm động. Nàng bỗng nhiên tỉnh lại, nhìn thấy Quân Lăng Thiên đang chậm rãi đi tới bên nàng, nụ cười vương vấn bên môi. “Sao..... Sao lại thế này?” Y Vân ngây ngốc hỏi han, nhưng mà, không ai trả lời nàng. Ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chú vào dáng vẻ anh tuấn của Quân Lăng Thiên, chậm rãi đi tới. Y Vân đề nén sự kinh hoàng trong lòng, nhìn hần dần đi đến trước mặt của nàng. Quân Lăng Thiên cúi người, tao nhã cúi đầu, nói: “Vân nhi, hợp tấu với ta một khúc, được không?” “Chuyện này.....” Y Vân do dự, nàng định cự tuyệt nhưng lại chìm ngập trong tiếng reo hò. Sớm đã có thị nữ mang đàn ngọc đến, đặt trước mặt Y Vân. Y Vân bần thần ngồi trước đàn, trong lòng có cảm giác hoang mang. Nàng nhìn về phía Quân Lăng Thiên, Quân Lăng Thiên đáp lại nàng bằng một nụ cười say đắm mà thanh nhã. Nụ cười kia được ánh lửa soi sáng, càng thêm mê hoặc, toả ra ánh ngọc lấp lánh, ánh sáng ấy làm Y Vân có chút choáng váng. Đôi tay nàng chạm lên dây đàn, nhẹ nhàng chuyển động, tiếng đàn liên vang lên trong khung cảnh thảo nguyên bát ngát. Tiếng tiêu của Quân Lăng Thiên cũng lập tức đuổi theo như hình với bóng, cùng với tiếng đàn của nàng, chậm rãi hoà vào nhau. Trong không gian âm nhạc, Y Vân như đắm chìm vào trong khúc ca tuyệt vời này. Hoàn toàn không biết vì sao tiếng đàn của nàng cùng tiếng tiêu của Quân Lăng Thiên lại hài hoà, tuyệt vời, êm dịu và ăn ý đến như vậy. Trong lúc này, cả vũ trụ ngoại trừ tiếng đàn tiếng tiêu cùng với tiếng lửa tí tách bập bùng thì cũng không còn âm thanh nào khác. Mọi người đều lặng yên lắng nghe âm thanh hợp tấu của đôi trai tài gái sắc. Ngay cả những cô nương ái mộ Quân Lăng Thiên có phần ghen tị với Y Vân cũng phải bội phục sự ăn ý của hai người, không tự chủ mà đắm mình trong tiếng nhạc tuyệt vời này. Thật lâu sau, tiếng đàn Y Vân ngừng lại, tiếng tiêu của Quân Lăng Thiên tấu lên âm cuối cao vút, sau đó dần dần kết thúc. Y Vân lúc này mới phát hiện nàng lại có tâm linh tương thông với tên ác ma này. Nàng ngẩng đầu nhìn Quân Lăng Thiên, phát hiện ánh mắt hần nóng rực bắn về phía nàng, tựa như muốn thiêu đốt nàng vậy. “A——” Tiếng hoan hô của mọi người bùng nổ như muốn rung chuyển cả đất trời. Y Vân không hiểu, những người này vì sao lại hoan hô. Vì sao vậy? Chỉ là bọn họ đã cùng nhau diễn tấu sao? Sự nhiệt tình của những người trên thảo nguyên này thật không bình thường mà. “Lại là người, người là nữ nhân xấu xa, người cướp mất Thiên ca ca của ta.” Bên tai bỗng nhiên vang lên tiếng khóc oán hận quở trách. Thanh âm này tựa như một khối băng rơi vào trong nồi nước đang sôi trào, tiếng cười nói dần trở nên lắng dịu lại. Y Vân cũng nhìn về phía chủ nhân của thanh âm kia..... Tuyết Mạn La. Dưới ánh lửa, đôi môi đỏ mọng của vị công chúa điều ngoa run lên, đôi mắt xanh thẫm vì bị thương mà phát ra ánh sáng u ám, ngay cả chiếc roi da trong bàn tay cũng run lên nhẹ. Y Vân có chút kinh ngạc, dựa theo tính tình của nàng, thì chiếc roi kia hẳn đã được vung lên mang theo sự tức giận khôn cùng hướng về phía Y Vân. Nhưng giờ phút này xem ra sự bị thương cùng thất vọng của nàng đã vượt xa hận ý đối với Y Vân. Nàng dường như đã hoàn toàn tuyệt vọng. Trong ánh mắt Quân Lăng Thiên hiện lên một tia thương tiếc. Cho tới nay, hần chỉ xem A La là tiểu muội của hần, có lẽ nên khiến nàng chết tâm. Hần lạnh lùng phân phó, “Người đâu, đưa A La công chúa trở về.” Hai thị nữ bước tới dịu lấy cánh tay Tuyết Mạn La. “Chờ đã, ta còn có chuyện muốn nói với công chúa.” Mối son Y Vân khẽ mở. Cướp đi Thiên ca ca của nàng? Tội danh như vậy thật sự Y Vân không dám gánh. Huống chi, nàng căn bản không có cướp đi Thiên ca ca của nàng ấy. “Công chúa, hi vọng người không hiểu lầm, ta không có cướp Thiên ca ca của người. Hơn nữa, ta vĩnh viễn sẽ không cùng người tranh giành hần! Bởi vì ta đã có người yêu.” Y Vân nói, thanh âm lạnh lùng. Nàng sợ hãi. Sợ rằng nàng sẽ đắm chìm trong khoảng khắc cùng hần cầm tiêu hợp tấu, sợ rằng lòng của nàng sẽ rơi vào tay giặc. Cho nên nàng nói ra, nói ra rằng lòng nàng đã có người khác. Nàng nghĩ nếu nàng nói như vậy, tâm tư liền sẽ dễ chịu hơn. Nhưng nàng lại không ngờ, khi nói ra, lòng của nàng ngược lại càng thêm đau đớn, một loại nỗi đau âm thầm. “Còn nói không có! Người đã đáp ứng cùng Thiên ca ca hợp tấu, trên thảo nguyên này ai mà không biết, Thiên ca ca đã từng nói qua.....” “Đưa công chúa trở về!” Giọng mặt Quân Lăng Thiên như được bao phủ bởi hàn băng, ánh mắt như băng tuyết, ngay cả giọng nói cũng lạnh lẽo không chút ấm áp. Lời nói lạnh lùng của Quân Lăng Thiên khiến Tuyết Mạn La sợ hãi đến mức run rẩy, nàng ngoan ngoãn xoay người rời đi. “Tất cả mọi người giải tán.” Thanh âm trầm thấp như âm thanh địa ngục. Đám đông chậm rãi rời đi. Trong lòng mọi người đều nghĩ, nữ tử này vì sao không thích tộc trưởng của bọn họ, hẳn là người xuất chúng như vậy. Nàng nói trong lòng đã có người khác, chẳng lẽ còn có người vĩ đại hơn tộc trưởng hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Ánh trăng mờ lung

Lửa trại còn đang hùng hực cháy sáng, ngọn lửa bốc lên cao, loé sáng, như một điệu múa xa xưa. Đám đông đã rời khỏi, những âm thanh chấn động trời đất nháy mắt liền trở nên yên tĩnh, chỉ còn nghe thấy tiếng gió đêm vu vu cùng tiếng lửa cháy sáng. Gió đêm ở thảo nguyên thật lạnh, mới vừa rồi vì có nhiều người nên cũng không nhận ra, lúc này lại có chút lạnh lẽo, Y Vân ôm chặt lấy bả vai của mình, ngẩng đầu nhìn Quân Lăng Thiên. Hần đứng bất động ở trong gió, đối diện với đồng lửa, tựa như một tảng đá, hoàn toàn bất động, chỉ có chiếc áo choàng phất phơ, bông bông trong gió. Trên khuôn mặt anh tuấn không chút biểu cảm, trong ánh mắt sâu sắc có một loại cảm xúc mà nàng không hiểu được. Nó so với thống khổ còn có cái gì đó sâu nặng hơn mà nàng chưa bao giờ nhìn thấy. Dáng vẻ của hần dường như rất là bị thương. Là vì điều gì? Bởi vì câu nói, trong lòng của nàng đã có người khác sao? Nàng thích Long Mạc, điều này hần đã biết rõ! Mới vừa rồi hần còn cùng nàng cầm tiêu hợp tấu, chỉ chớp mắt đã trở thành hoàn cảnh như vậy, thật sự là không ngờ. Lúc này, bóng lưng của hần nhìn qua vắng vẻ, tịch mịch như vậy, trông như một người lạ. Có chút không bình thường, nếu nàng thật sự chọc giận hần, ác ma này hẳn là phải xuất thủ, bóp chặt lấy cổ của nàng, như vậy mới là bình thường. Hần dường như đang chịu đựng sự tức giận, lại như đang đè nén bị thương, dáng vẻ hần im lặng không nói một lời khiến Y Vân rất khó chịu. Y Vân thật sự rất muốn vươn tay, chạm lên tâm lưng của hần, xoa nhẹ lên sự ưu thương trong lòng hần. Y Vân do dự mà chậm rãi vươn tay, sắp chạm vào lưng của hần, chợt nghe thấy một âm thanh kỳ lạ phát lên, Y Vân cuống quýt rút tay trở về. Âm thanh ngân nga kia phát ra từ trong miệng của Quân Lăng Thiên. Tiếp theo Y Vân nghe thấy một tiếng ngựa hí dài, hình như là đang trả lời lại âm thanh kia, sau đó một hắc mã thông thả từ ánh trăng chạy tới. Đó là hắc mã của Quân Lăng Thiên, nó chạy đến trước chủ nhân liền ngừng lại. Quân Lăng Thiên vỗ nhẹ lên lưng ngựa, đột nhiên tung người nhảy lên, vững vàng ngồi trên lưng ngựa, giữ lấy dây cương, con ngựa kia liền phi nước đại rời đi. Nhanh như chớp, một người một ngựa, liền biến mất khỏi tầm nhìn của Y Vân. Lửa trại đã tàn, trời đất bỗng nhiên u tối, cũng như sự lạnh lẽo trong lòng Y Vân. Ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng rơi xuống, in dài bóng dáng cô đơn của Y Vân trên mặt cỏ. Một loại bị thương khôn kể, có một loại cảm giác bị vứt bỏ, hoang mang kéo đến. Hần đi rồi. Hần chưa hề liếc nhìn nàng, thậm chí cũng không hề nói gì với nàng. Y Vân vốn định hỏi ý nghĩa của cầm tiêu hợp tấu là gì. Nhưng bây giờ thì không còn cần thiết nữa. Y Vân xoay người, hướng vào trong trướng. Trên bãi cỏ một màu đen tuyền, thân ảnh bạch y của nàng tựa như một đoá hoa mỏng manh nở trên bãi cỏ rậm rạp. Được được được. . . Tiếng vỗ ngựa bỗng nhiên lại vang lên, Y Vân kinh ngạc quay đầu. Dưới ánh trăng mờ lung, Quân Lăng Thiên thúc ngựa chạy về phía nàng, áo bào màu tím ở trong gió tung bay, nhìn hần trông như một vị thần đi ra từ ánh trăng. Con ngựa kia như sao băng lướt qua người nàng, chỉ trong một thoáng, nàng đã bị Quân Lăng Thiên bế lên, ôm lên lưng ngựa, ngồi ở phía trước Quân Lăng Thiên. Y Vân giật gấu, hô to: “Người làm cái gì, người—mau thả ta xuống!” Vừa dứt lời, Quân Lăng Thiên liền đột

nhiền buông lỏng tay, thân mình Y Vân thoảng một cái liền rơi xuống, nàng sợ hãi hét lên. “Không cần!” Bên hông được siết chặt, Quân Lăng Thiên ôm lấy chiếc eo của nàng, Y Vân lại vững vàng ngồi yên trở lại. “Còn muốn ta thả ngươi xuống không?” Thanh âm hắc ác nghiệt truyền đến bên tai. “Ác ma ngươi!” Y Vân không nhịn được trách mắng. Vẫn là ác ma, vĩnh viễn là ác ma, vậy mà mới vừa rồi nàng còn đồng cảm với hắn. Tiếng gió vù vù thổi qua bên tai, Quân Lăng Thiên một bên thúc ngựa, một bên đem áo choàng của mình bao lấy Y Vân. Mái tóc đen bóng, mềm mại của nàng ở trong gió bay lên, vương vãi trước ngực Quân Lăng Thiên. Đêm trắng trên thảo nguyên vô cùng xinh đẹp, ánh trăng nhàn nhạt soi sáng cả thảo nguyên, bãi cỏ đen tuyền ở trong làn gió hiu hiu, chậm rãi nhấp nhô. Ngựa chạy như bay, Y Vân cũng không biết nó sẽ chạy đến nơi nào. Bỗng nhiên, tiếng ngựa hí vang, Quân Lăng Thiên ghì ngựa, con ngựa kia – cộc cộc cộc – chạy được vài bước, liền ngừng lại. Quân Lăng Thiên lập tức ôm Y Vân nhảy xuống, hình như là cố ý, hắn lại ôm nàng té lên bãi cỏ, có điều thân thể hắn rơi xuống đất trước, Y Vân nằm ở trên người của hắn. Tay của hắn ôm chặt lấy Y Vân, cảm của hắn gác lên đầu nàng. Y Vân nhìn thấy vòng trăng sáng treo trên đỉnh đầu, sáng tỏ mà trong veo. Ánh trăng trên thảo nguyên dường như có thể soi rõ cả dáng người. “Ác ma ngươi, buông tay!” Y Vân oán hận nói. Quân Lăng Thiên không nói gì, bỗng nhiên đem thân mình Y Vân lật lại, sau đó nghiêng người, đặt Y Vân ở dưới thân của hắn. Nằm trên nền cỏ mềm mại, tựa như nằm trên một chiếc nệm êm ái, thực thoải mái. Nhưng mà, điều khiến nàng không dễ chịu chính là cái người đang đè lên người nàng. Hơi thở nam nhân nồng đậm át lên mọi giác quan của nàng, thân thể của nàng và hắn gần sát vào nhau, mặt đối mặt, với khoảng cách này, nàng có thể nghe được nhịp tim của hắn cũng như của nàng đập mạnh như thế nào. Ánh trăng nhàn nhạt phía sau chiếu rọi tấm lưng của hắn, vì thế hắn như được phủ bởi một lớp ánh sáng mềm mại, nhưng, khuôn mặt anh tuấn của hắn lại bị khuất ánh trăng, khiến nàng không nhìn thấy rõ nét mặt. Nhưng, nàng có thể cảm nhận rõ ràng ánh mắt của hắn, tựa như hàn băng lạnh lẽo, tuy nhiên phía sau tầng băng đó, mơ hồ có một đốm lửa bập bùng nhảy múa. “Ngươi— ngươi— ngươi— muốn làm cái gì?” Y Vân không khỏi có chút run rẩy hỏi qua, trong lúc nóng giận này, hắn sẽ không đem nàng cường bạo chứ. Khoé môi Quân Lăng Thiên gợi lên nét cười tà, rất lạnh, đây cũng là lần đầu nàng nhìn thấy. “Ngươi nói thử xem? Ngươi không phải vẫn gọi ta là ác ma hay sao? Ngươi cảm thấy dưới tình huống thế này, một ác ma như ta nên làm cái gì? Đêm dài như vậy, thảo nguyên bao la, ánh trăng mờ ảo, cảnh sắc này tươi đẹp biết bao, mà nét mặt ngươi lại mê người như vậy, ta nên làm gì mới không phụ lòng cho danh xưng ác ma đây?” Trong thanh âm Quân Lăng Thiên không nghe ra một chút cảm xúc, nhưng môi của hắn vẫn thủy chung lộ ra nụ cười khiến lòng người rét lạnh. “Ngươi vô sỉ!” “Cám ơn quá khen!” Hắc lạnh lùng nói. Hiểu rõ ý tứ của hắn, ngược lại tâm tư của Y Vân lại tỉnh táo. Nếu hắn thật sự làm như vậy, nàng liền cần lưỡi tự sát, chết ở trước mặt hắn. Chết! Ý nghĩ này vừa mới xuất hiện trong đầu, sự bức bách ở trên người bỗng nhiên biến mất, thay vào đó nàng cảm thấy một vật lạnh như băng đặt ở trước ngực nàng. Y Vân kinh ngạc cúi đầu, một mũi dao sáng loáng đang hướng trước ngực của nàng, mà người cầm dao chính là Quân Lăng Thiên. Hắn đã trở mình ngồi dậy, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào nàng, bàn tay vững vàng nắm chặt lấy lưỡi dao sắc bén. Hơi thở co rút lại, chẳng lẽ? Hắn muốn giết nàng? Y Vân nâng mắt, đôi mắt trong veo như nước đáp lại ánh mắt tinh mịch thâm sâu của hắn. “Ngươi muốn giết ta?” “Đôi mắt Quân Lăng Thiên nhẹ nhàng nhắm lại, ôn hoà nở nụ cười, say mê mà rực rỡ, “Đừng vậy, ta muốn giết ngươi!” Đáy lòng Y Vân run lên, giết nàng, rốt cuộc hắn cũng muốn giết nàng! Chết ở trong tay hắn, xem như là báo đáp ân tình hắn cứu nàng và mẫu thân thoát khỏi hoàng cung. “Nếu giết ngươi, sau đó lại khoét lấy trái tim của ngươi, đặt ở trong tay, nếu đơn giản như vậy mà ta có thể có được tấm lòng đáng yêu mà lạnh như băng của ngươi, ta sẽ làm.” Sau một lúc lâu, thanh âm oán hận của Quân Lăng Thiên truyền đến. Có được tấm lòng của nàng? Có được tấm lòng của nàng? Chẳng lẽ hắn thật sự muốn có được trái tim của nàng sao? Chẳng lẽ... Không phải vì muốn lợi dụng nàng để đả kích Long Mạc, mà là thuần túy yêu thích? Cũng bởi vì mối quan hệ giữa hắn và Long Mạc, nên nàng không chỉ có một lần hoài nghi tình cảm của hắn, chẳng lẽ là thật? Y Vân cảm giác trái tim nàng vô cùng rối loạn. “Ngươi— ngươi có thể nói cho ta biết, vừa rồi vì sao ngươi muốn ta và ngươi hợp tấu?” Y Vân không mản đến lưỡi dao sắc bén đang đặt trước ngực, chậm rãi hỏi, nàng còn nhớ rõ trong lời nói của Tuyết Mạn La, hình như còn có ẩn ý gì đó mà nàng không biết. Thân sắc Quân Lăng Thiên có chút khựng lại, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại biểu cảm cay nghiệt ban đầu, hắn híp mắt lại, chậm rãi nói. “Vì sao? Hiện tại cũng không còn quan trọng.” Hắn thu hồi lại dao, từ từ đứng dậy, nhìn về thảo nguyên mênh mông nói. Y Vân từ trên bãi cỏ ngồi dậy. Gió đêm còn đang xao động, khoác trên người chiếc áo của Quân Lăng Thiên, không hề cảm thấy lạnh. Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm bao la, ánh trăng vắng lặng. Đáy lòng Y Vân rối như tơ vò, dường như không thể nào tháo rời.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Xót xa trong lòng

Đêm trắng trên thảo nguyên, vừa xinh đẹp mà vừa treu ngoi.

Đây là nơi dành cho tình nhân, nhưng mà bọn họ lại chẳng phải người tình của nhau.

Y Vân thật sự không rõ quan hệ giữa hai người là gì.

Không phải bằng hữu, cũng chẳng phải kẻ thù, không phải người xa lạ cũng chẳng phải chủ tớ thật sự, có lẽ chỉ là mối quan hệ giữa người giam cầm và người bị giam cầm mà thôi.

Dưới đêm trắng, vó ngựa mặc sức vút qua bãi cỏ, người ở trên lưng ngựa lặng yên, không nói gì.

Trở lại trong thôn, bất ngờ Quân Lăng Thiên đưa Y Vân đến bên ngoài căn lều của thị nữ, lạnh nhạt nói: “Từ nay về sau ngươi ở lại đây! Khi nào cần ta sẽ cho gọi!”

Y Vân nhớ rõ hắn từng nói qua, hắn muốn nàng ở trong căn lều của hắn. Tuy có chút bất ngờ, nhưng, thế này vẫn tốt hơn, vốn nàng cũng không muốn cùng ở một phòng với hắn.

Quân Lăng Thiên nhìn nét mặt Y Vân vẫn thản nhiên, mặt không chút biểu cảm hướng đến một thị nữ khác nói: “Đi mời Tuyết Mạn La công chúa đến lều của ta!”

Người thị nữ kia đáp lại một tiếng liền vội vàng rời đi.

Tâm tư Y Vân đột nhiên nặng trĩu, như rơi vào vực sâu không đáy. Một loại cảm giác xa lạ chậm rãi xuất hiện từ dưới đáy lòng, chua xót đến khó chịu.

Đã trễ thế này, hẳn tìm Tuyết Mạn La àm gì?

Mặc kệ là làm cái gì, cũng đâu có liên quan gì tới nàng? Làm ấm giường cũng được, bồi ngủ cũng được, chấm dứt mọi suy nghĩ ở đây thôi.

Đúng nha, quan hệ gì với nàng? Nhưng mà trong lòng sao lại có cảm giác đau xót như vậy?

Dưới ánh trăng, Y Vân thu lại ánh mắt, sợ rằng nàng sẽ để lộ tâm tư của mình ra ngoài, bởi vì nàng biết, chỉ cần một cái liếc mắt là hẳn đã có thể nhìn thấu lòng nàng. Nàng sợ ánh mắt sắc bén của hắn.

Trên người, còn có chiếc áo khoác màu tím của Quân Lăng Thiên, trên đó vẫn còn lưu lại hơi thở riêng biệt của hắn, mới vừa rồi, ở trên thảo nguyên, là nó ủ ấm cho nàng, cũng là nó ngăn cản cái lạnh thấu xương của màn đêm. Y Vân kiềm chế cảm giác xót xa mất mát trong lòng, chậm rãi cởi bỏ chiếc áo.

“Chờ một chút!” Y Vân nói với Quân Lăng Thiên đang định rời đi.

Tấm lưng Quân Lăng Thiên run lên nhẹ, đột nhiên xoay người lại, động tác rất nhanh, mang theo cơn gió, thổi bay vài sợi tóc mềm mại của Y Vân. Đôi mắt sắc bén nhìn về phía nàng, trong đó là sự chờ đợi tha thiết.

“Chuyện gì?” Hắn hỏi, trong giọng nói cuối cùng cũng có chút ấm áp.

“Áo của người!” Y Vân chậm chậm đi đến trước mặt hắn, kiễng chân, khoác chiếc áo lên người của hắn. Hắn thật là cao nha, Y Vân lặng lẽ thở dài, không để ý tới ánh nhìn hệt hắc trong đôi mắt Quân Lăng Thiên.

Hắn khoác áo vào, không nói một lời liền rời đi.

Y Vân cũng im lặng không nói gì đi vào trong lều, nằm trên giường, nhắm mắt lại, hy vọng rằng có thể lập tức ngủ ngay.

Nhưng mà nằm thật lâu mà nàng vẫn tỉnh táo.

Mãi cho đến khi người thị nữ được lệnh đi mời Tuyết Mạn La quay trở lại, mãi cho đến khi tiếng ngáy nhẹ nhàng của mọi người vang lên, nàng vẫn tỉnh táo không chút buồn ngủ.

Nàng mất ngủ.

Đã từ lâu, Y Vân chưa từng mất ngủ, cho dù là khi nàng đối mặt với hoàn cảnh khó khăn đến thế nào, nhưng mà tối nay, nàng lại mất ngủ.

Tại sao lại vậy chứ? Nàng không biết.

Một đêm mất ngủ lại dài như vậy, thời gian khiến nàng khó mà chịu được.

Cảm xúc rối bời trong lòng, làm nàng không thể an tĩnh.

Thì ra, hẳn lại là một tên nam nhân không có chừng mực, hẳn rõ ràng là không thích Tuyết Mạn La, nhưng lại gọi nàng đi tiếp hắn.

Hắn là ác ma, nàng cũng không tin rằng trước đây bên người hắn chưa từng có nữ nhân, Phồn Hoa Viên là do hắn mở, nơi đó có nhiều mỹ nữ thanh tú, dễ thương, xinh đẹp, đáng yêu như vậy, muốn loại mỹ nữ nào mà không có. Không cần nói đâu xa, Hồng Diệp kia là người đẹp nhất trong những người đẹp, lại thương hắn như vậy, nàng không tin, hắn và nàng ấy không có một chút quan hệ nào.

Hắn nhất định là thường xuyên tìm các nàng tiếp hắn, nhất định là như vậy, chẳng phải hắn đã từng gọi nàng tiếp hắn đấy sao. Hiện giờ, ngay cả Tuyết Mạn La, một nữ tử thẳng thắn như vậy hắn cũng không buông tha, thật là đáng xấu hổ.

Nam nhân đòi bại.

Nam nhân vô sỉ.

Thiên hạ đệ nhất ác ma.

Cả buổi tối, Y Vân đều nghĩ Quân Lăng Thiên hư hỏng, cho rằng như vậy thì nàng có thể quên hắn, cho rằng như vậy thì nàng sẽ hận hắn, cho rằng như vậy thì nàng sẽ không phải chịu sự đau khổ chẳng ra sao này.

Trần trọc cả buổi tối, khi trời sắp sáng, Y Vân mới mơ mơ màng màng thiếp đi.

Cũng vì thế mà nàng ngủ thẳng tới khi mặt trời đã lên cao.

Khi tỉnh lại, trong lều trống rỗng, thị nữ của hắn đã sớm thức dậy.

Y Vân rửa mặt chải đầu, vội vàng chạy tới căn lều của Quân Lăng Thiên, dự định đi hầu hạ tên ác ma này.

Sau đó, lại bị một thị nữ dị tộc ngăn cản, Y Vân biết nàng được gọi là Tháp Lan Na.

“Nhan cô nương, người không thể vào!”

Không thể vào, chẳng lẽ hần và Tuyết Mạn La vẫn còn chưa tỉnh lại? Hần thật sự ở cùng với nàng ấy?

Tâm tư Y Vân buồn bực.

“Nhan cô nương, sáng sớm tộc trưởng đã cưỡi ngựa ra ngoài, nhưng mà người cản dẫn, sau này người không cần đến lều của người để hầu hạ. Hôm nay người đến muộn, vì vậy tộc trưởng đã nổi trận lôi đình, sau này người chỉ cần giặt quần áo cho tộc trưởng là được.”

Tháp Lan Na vô cùng cảm thông nhìn Y Vân, ở nơi này việc giặt quần áo rất nặng nề, thị nữ các nàng ngày thường cũng không phải làm.

Người thị nữ kia từ trong phòng ôm ra một đồng quần áo thật to, nhìn Y Vân nói, “Người đến bờ sông ở cửa thôn giặt đi, tộc trưởng cản dẫn sáng nay nhất định phải giặt xong.”

Giặt quần áo? Không cần phải tiếp tục hầu hạ hần?

Như vậy cũng tốt.

Tránh việc nhìn thấy hần lại càng thêm chán ghét, tên ác ma vô lại đó.

Y Vân ôm quần áo đi đến bờ sông ven thôn.

Tháp Lan Na nhìn chăm chú vào thân ảnh Y Vân càng lúc càng xa, không khỏi thở dài một cái, không hiểu sáng nay vì sao tộc trưởng lại tức giận.

Sáng sớm, người liền hỏi các nàng, tối hôm qua Nhan cô nương ngủ có ngon giấc không?

Nghe thấy Nhan cô nương vẫn còn ngủ chưa tỉnh lại, tộc trưởng liền nổi giận, ném lại một đồng quần áo, bảo Nhan cô nương giặt sạch. Tộc trưởng rõ ràng là thích Nhan cô nương, đêm qua hai người cầm tiêu hợp tấu du dương, tuyệt vời như vậy, làm cho bọn họ đều ngây người lắng nghe. Nhưng hôm nay, sao lại thành ra nông nổi thế này?

Cửa thôn.

Ánh mặt trời sáng lạng.

Thảo nguyên mênh mông bát ngát, sắc cỏ xanh tươi, núi cao thăm thẳm màu ngọc bích, không gian ánh vàng ánh đỏ, con sông nhỏ khẽ uốn lượn quanh ngôi làng, nước sông mát lạnh.

Cảnh đẹp như thế, làm cho người khác vui mừng, nhưng vẫn không thể xóa đi sự buồn phiền trong nội tâm của nàng.

Y Vân lấy quần áo của Quân Lăng Thiên ngâm vào trong nước sông, chà xát, giặt sạch.

Được được được.....

Có tiếng vó ngựa truyền đến, Y Vân ngẩng đầu, thấy vài con ngựa đang từ trong thôn đi đến.

Dẫn đầu là Tuyết Mạn La một thân váy áo hồng sắc, mái tóc có màu đỏ của hoa hồng loé sáng trong ánh mặt trời. Nàng bỏ lại thị nữ ở phía sau, trực tiếp chạy tới chỗ Y Vân.

Tới bờ sông, liền lập tức nhảy xuống, đứng yên bên cạnh Y Vân.

Y Vân tiếp tục giặt quần áo, nét mặt hồ hởi, nhưng trong lòng nàng như có ngũ vị trộn lẫn *ngũ vị: ngọt, chua, cay, đắng, mặn*

Nàng ấy tới làm gì?

“Người đêm qua ngủ có ngon không?”

Y Vân có chút kinh ngạc, sao mọi người lại quan tâm đến giấc ngủ đêm qua của nàng đến như vậy?

Thần nhiên nói: “Đương nhiên là tốt! Ta đã ngủ thẳng một giấc đến hừng đông!” Cũng bởi vì ngủ đến lúc trời đã lên cao, cho nên mới bị phạt giặt quần áo.

Ngẩng đầu nhìn Tuyết Mạn La, hai mắt nàng ấy đã sưng đỏ như hai quả đào, rõ ràng là đã khóc, gương mặt thiếu đi sự hồng hào, sắc mặt càng thêm tái nhợt. Lúc này, vẻ mặt của nàng đã bớt đi sự ngang ngược trước đó, lại có thêm chút điềm đạm đáng yêu.

Dáng vẻ nàng sao lại trông giống với oán phụ thế này.

Nghe thấy câu trả lời của Y Vân, sắc mặt Tuyết Mạn La trở nên lạnh lùng, có chút tức giận nói: “Ngươi sao lại thờ ơ như vậy.”

“Đúng vậy, là ta thờ ơ.”

Y Vân nghĩ thầm, ngươi muốn thấy ta khóc lóc sao? Ta sẽ không! Ngươi không phải chỉ là cùng với tên ác ma kia ngủ một đêm hay sao? Đáng giá đến nỗi phải chạy tới đây khoe với ta sao?

Ta không cần!

Ta cũng không có yêu hấn giống ngươi.

Y Vân vừa nghĩ, vừa hung hăng nện lên quần áo.

“Ngươi có biết, trong đêm lửa trại hôm qua, chuyện cảm tiêu hợp tấu có ý nghĩa gì không?”

Tuyết Mạn La bỗng nhiên nói.

Cảm tiêu hợp tấu? Chẳng lẽ thật sự có ngụ ý gì mà nàng không biết? Đêm qua nàng đã từng hỏi qua Quân Lăng Thiên, nhưng hấn vẫn chưa nói cho nàng biết.

Y Vân bắt gặp ngắc đầu, hỏi: “Ngụ ý gì?”

Tuyết Mạn La nhìn chằm chằm vào đôi mắt Y Vân, chậm rãi nói từng câu từng chữ: “Đó là hấn đang cầu hôn ngươi!”

“Không có khả năng!” Y Vân đè nén sự kinh hoàng trong đáy lòng, thản nhiên nói.

“Không có khả năng? Đó là phong tục cầu hôn ở thảo nguyên, sao lại không có khả năng? Ngươi có biết trên thảo nguyên này có bao nhiêu nữ tử mong chờ có thể cùng Thiên ca ca hợp tấu không? Ngươi cũng có biết, đêm qua khi ngươi cùng với Thiên ca ca hợp tấu đã làm biết bao nữ tử thất vọng hay không? Mà ngươi, lại lạnh lùng nói, trong lòng ngươi đã có người yêu. Ngươi có biết rằng hấn sẽ thương tâm đến thế nào không?” Tuyết Mạn La nói, dáng vẻ thực kích động, đôi mắt ngấn lệ. Một trong những nữ tử thất vọng đó hiển nhiên là có nàng.

“Thương tâm? Hấn sao lại thương tâm? Hấn không phải đã có ngươi sao?” Y Vân lạnh nhạt nói.

“Đêm qua hai người chúng ta chưa từng phát sinh chuyện gì, hấn chỉ nói cho ta biết, ta vĩnh viễn là muội muội của hấn. Kỳ thật, ta đã sớm biết, đêm hôm qua, sau khi các ngươi cảm tiêu hợp tấu ta đã biết. Ta vĩnh viễn sẽ không thể ăn ý với Thiên ca ca như vậy.”

Tuyết Mạn La buồn bã nói, đôi mắt thăm thẳm chứa đầy đau thương.

Một cô gái điệu ngoa ngang ngược, hiện tại lại trở nên ai oán như vậy.

Tình, cuối cùng rồi sẽ có bao nhiêu người bị tổn thương vì nó!

Tuyết Mạn La phi thân nhảy lên ngựa, nói: “Ta trở về nước, tiện thể nói cho ngươi biết, Thanh Tâm công chúa tốt lắm, ca ca của ta thật sự yêu thương nàng. Ta sẽ chúc phúc cho ngươi và Thiên ca ca! Ta tin tưởng ngươi sẽ yêu Thiên ca ca!”

Nói xong, vung roi ngựa, hướng đến bên kia thảo nguyên chạy đi.

Đáy lòng Y Vân trống rỗng.

Nàng kháng cự lại việc suy nghĩ lung tung bằng cách ra sức chà xát lên quần áo.

Bên người lại có tiếng vó ngựa vang lên.

Y Vân quay đầu.

Quân Lăng Thiên cười hắc mã từ thảo nguyên đi đến.

Bầu trời sáng rõ, giống như một bộ y phục hoa lệ, khoác lên trên người của hấn, dáng vẻ hấn rong ruổi trên lưng ngựa anh tuấn mà tiêu sái.

Hấn lao vút qua người Y Vân, đi vào trong thôn.

Hấn nhìn thấy nàng, nhưng lại không để ý đến nàng, hấn vẫn còn đang tức giận.

Chương 85: Hẹn ước Nhật Hi Quốc

Buổi sáng, Y Vân đứng dưới ánh mặt trời, ngửi lấy sự ẩm ướt của gió sớm, đứng bất động ngoài lều của Quân Lăng Thiên.

Nàng đang chờ Tháp Lan Na đem quần áo của Quân Lăng Thiên từ trong lều ôm ra.

Mấy ngày nay nàng đã quen với cách sống trên thảo nguyên, cũng đã quen với việc giặt quần áo cho Quân Lăng Thiên. Nàng đã không ngừng làm việc, có như vậy lòng nàng mới cảm thấy một chút dễ chịu, mới không phiền não.

Từ sau buổi sáng gặp Quân Lăng Thiên ở bờ sông, cũng đã nhiều ngày không nhìn thấy hắn. Hắn không cho nàng vào trong lều, có lẽ là hắn đang cố ý tránh né nàng, hẳn chắc chắn là đang hận nàng, dù sao thì trong đêm lửa trại ngày đó, nàng đã làm trò trước mặt toàn bộ già trẻ trong thôn, làm hắn mất mặt.

Chỉ là thái độ hờ hững của hắn với Y Vân đã làm cho nàng rất không an lòng.

“Tộc trưởng cho gọi người vào!” Tháp Lan Na ôm quần áo từ trong lều bước ra.

Y Vân nghe vậy, trong lòng lại có một chút vui mừng, nàng lại có chút khát khao được nhìn thấy hắn.

“Phiền người đem quần áo đặt lên giường của ta, một lát ta sẽ giặt.”

“Không cần, tộc trưởng nói sau này không cần người giặt quần áo, mau vào đi.” Tháp Lan Na nói xong liền ôm quần áo rời đi.

Bàn tay mềm mại nhẹ nhàng vén rèm lên, Y Vân chậm rãi bước vào.

Trong trướng, Quân Lăng Thiên đứng lặng yên bên thành giường, đưa lưng về phía Y Vân, trướng bảo tử sắc được thêu hình một con chim ưng, vô cùng long lẫy, nằm trên tấm lưng của hắn càng thêm rắn rỏi thanh tú. Hắn tuy là tộc trưởng của nơi này, nhưng cũng không mặc những y phục rườm rà của bộ tộc.

Nghe thấy bước chân của nàng, Quân Lăng Thiên quay đầu.

Vẫn là gương mặt kia, vẫn là dáng vẻ lạnh nhạt đó, có lẽ bởi vì đã mấy ngày không gặp, hôm nay liền cảm thấy hắn vô cùng anh tuấn. Ánh mắt nhàn nhạt của hắn đảo qua người Y Vân, hờ hững nói: “Thay quần áo!”

Y Vân không khỏi kinh ngạc, lúc này mới chú ý tới trên giường của Quân Lăng Thiên, đặt một bộ y phục nữ nhân trắng tinh, chất vải thuộc loại quý giá.

Nàng chẳng qua chỉ là nha hoàn của hắn, không cần phải mặc loại quần áo đẹp để quý giá như vậy, mặc như thế, sao có thể giặt quần áo đây.

“Nếu như ta không thay?” Y Vân thân nhiên nói.

Hàng mi cong vút của Quân Lăng Thiên khẽ nhướng lên, bên môi nở nụ cười ám muội, mang theo giọng nói tàn bạo, “Ta cũng không ngại thay cho người.”

Sắc mặt Y Vân ngưng đọng, thanh âm lạnh lùng nói: “Ta không cần phải mặc loại y phục như thế. Rất là hoa lệ!”

“Hôm nay chúng ta đi Nhật Hi Quốc, người không muốn ăn mặc xinh đẹp một chút hay sao?”

Trong lòng Y Vân run lên, đi Nhật Hi Quốc? Hắn đồng ý để nàng đi Nhật Hi Quốc sao? Chiến tranh thật sự đã chấm dứt sao, nàng đã có thể nhìn thấy mẫu thân và người phụ thân chưa từng gặp mặt. Nhưng mà không biết Long Mạc, hắn thế nào?

“Đừng có vội mừng, tới đó, người cũng không thể thấy được hắn, hai nước đã ngưng chiến nhiều ngày, hắn sớm đã mang binh trở về nước.” Bên tai truyền đến giọng nói Quân Lăng Thiên khoan thai.

Y Vân tất nhiên hiểu người hắn nhắc đến là Long Mạc, nàng không có tham vọng sẽ nhìn thấy Long Mạc, nàng chỉ mong rằng hắn sẽ bình an.

Y Vân cầm lấy quần áo, không để ý tới Quân Lăng Thiên đi về phía lều của mình. Nàng chịu không được ánh mắt lạnh lùng hờ hững của hắn.

Bên trong xe ngựa, Quân Lăng Thiên ngồi cùng Y Vân.

Y Vân sau khi được trang điểm, lại càng xinh đẹp, xinh đẹp như ánh sáng rực rỡ. Quân Lăng Thiên luôn dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn nàng chăm chú, dường

như muốn xuyên thấu người nàng.

Y Vân không chịu nổi không khí đè nén giữa hai người, lại có chút nhớ nhung sự trêu đùa của hắc đối với nàng, Y Vân không khỏi tự cười chính mình, chẳng lẽ nàng bị hắc đối cợt đến thành quen rồi sao?

“Thực xin lỗi! Ngày ấy Y Vân không hề biết ý nghĩa của cảm tiêu hợp tấu, cho nên hại người mất mặt trước toàn thể mọi người trong thôn.” Thật lâu sau, Y Vân cuối cùng cũng quyết định phá vỡ không khí yên tĩnh đến đáng sợ giữa hai người.

Ánh mắt Quân Lăng Thiên nóng lên, “Nếu như biết, người sẽ làm thế nào?”

Y Vân nhìn vào ánh mắt mong chờ của hắc đối, khẽ hỏi lòng mình, phải làm sao? Nàng đã đồng ý gả cho Long Mạc!

“Ta sẽ không để người mất mặt!” Ít nhất, nàng sẽ không nói câu trong lòng nàng đã có người yêu.

Bên môi Quân Lăng Thiên hiện ra nụ cười đến hoa mắt, “Người là đang nghĩ cho ta!”

Nụ cười đó là từ thật tâm sinh ra, mê hoặc đến nỗi làm trốn ngực Y Vân đập thình thịch.

Bánh xe quay quay, chạy qua thảo nguyên, giống như một bức họa mang màu sắc rực rỡ đang dần được cuộn lại.

Thủ phủ Nhật Hi Quốc, phồn hoa không kém gì thủ phủ của Nam Long Quốc.

Kiến trúc hùng vĩ, người người hồi hả, chiến tranh không biết đã khiến quốc gia này chịu bao nhiêu thương tổn, nhưng khắp nơi không hề có cảnh tượng hoang tàn.

Xe ngựa lướt qua một ngôi trường luyện võ, xa xa nhìn thấy mười mấy nam tử lưng hùm vai gấu đang đứng dưới ánh mặt trời chói chang, luyện thể trung bình tấn.

Quân Lăng Thiên khẽ mỉm cười nói: “Vân nhi, ta đưa người đi gặp một người.”

Xuống xe ngựa, hướng về phía đội ngũ đang đứng thể trung bình tấn.

Xa xa truyền đến một giọng nói mát lạnh mà hung hăng từ trong đội hình.

“Trận chiến ở Liêu Châu, các người vậy mà để chúng ta bại dưới tay Long Mạc? Có biết, nuôi binh nghìn ngày, nhưng chỉ dùng trong một giờ không? Đứng đúng thế vào, một đám người to xác, lưng hùm vai gấu, bữa ăn ba bát cơm lớn, hai cân thịt dê, sao lại không sánh bằng một ngón tay của Long Mạc? Hai vạn tinh binh, các người chỉ huy thế nào, lại bại bởi năm ngàn người. Thật sự là nuôi các người vô ích mà.”

Chỉ nghe thấy thanh âm, không thấy người đâu, người kia hình như đã bị một bức tường người cao to che khuất.

Không ngờ, vị chủ tướng này lại có tiếng nói mát lạnh êm tai của nữ tử, nhưng mà giọng nói cũng có chút hung tợn.

Vị chủ soái đang phạt những tướng sĩ đứng trung bình tấn này sao lại tức giận như thế, mình là chủ soái, rõ ràng là sự chỉ huy của hắc sai lầm mới làm mọi người bị thất bại, hiện giờ còn ở đây giáo huấn bọn họ.

“Thông báo với chủ soái của các người một tiếng.” Quân Lăng Thiên nói với tên lính đang gác cửa.

Tên lính quen kia lập tức đi vào, một lát, một quan quân thân mặc quân phục từ trong đội hình bước ra. Vóc dáng không quá thấp bé, chẳng qua đứng lẫn trong đám người đứng trung bình tấn kia, thật sự có phần nhỏ bé.

“Quân đại ca!” Nhìn thấy Quân Lăng Thiên, quan nhân kia lộ ra một nụ cười lúm đồng tiền rực rỡ.

Đúng là nữ tử, chẳng thể trách thanh âm lại mát lạnh như vậy.

Dáng người nàng yếu điệu, thướt tha mềm mại, có lẽ là do ở trên sa trường phơi nắng, nên màu da không được trắng, lông mày cong cong, đôi mắt linh hoạt mở to, tình cảm đang đầy, như hồ nước sâu rộng mà trong veo.

Nàng thuộc về thảo nguyên.

Cái đẹp của nàng giống như làn gió trên thảo nguyên, hương thơm tươi mát.

Cái đẹp của nàng lại giống như ánh chiều tà trên thảo nguyên, rực rỡ mà quyến rũ.

Nhưng điều khiến Y Vân kinh ngạc chính là, hơi thở của cô gái này đối với Y Vân có vài phần quen thuộc.

Quân Lăng Thiên với nàng rõ ràng rất thân thuộc, hai người rất thân thiết chào hỏi nhau.

Nàng kia nhìn thấy Y Vân, không khỏi giật mình.

Lúc này Y Vân rất đẹp, trong mắt còn có ánh nhìn trong veo, lạnh lùng làm người khác mê muội, cả người toả ra mùi hương hoa lan.

Các tướng sĩ bị phạt đứng trung bình tấn cũng không nhìn được mà trộm nhìn Y Vân.

Bên môi Quân Lăng Thiên hiện lên nét cười gian xảo, chậm rãi rời đi, thản nhiên nói, “Ngẩng cao đầu, mông nâng cao, nếu tiếp tục quay đầu, phạt thêm một canh giờ.”

Những binh lính kia sợ tới mức co rụt đầu lại, một lần nữa giữ vững tinh thần đứng trung bình tấn.

“Người chính là Nhan Y Vân?” Nàng kia nhìn ... từ trên xuống dưới ... Y Vân.

“Là ta! Người có biết ta?” Nghe giọng nói của nàng ấy hình như đã sớm biết nàng.

“Đương nhiên là biết, ta từ lâu đã nghe thấy đại danh của người, ta là Nhan Thính Hồ, người hẳn nên gọi ta một tiếng tỷ tỷ!”

Tỷ tỷ? Y Vân sửng sốt, nàng chưa từng nghĩ, nàng còn có một tỷ tỷ. Nàng ấy hẳn là một người con khác của phụ thân, chẳng thể trách năm đó mẫu thân lại mang nàng rời đi, thì ra phụ thân còn có một nữ nhân khác!

“Xem ra người chưa từng nghe đến ta, cũng không biết sự tồn tại của ta, nhưng ta lại biết người.” Trong mắt Nhan Thính Hồ hiện ra cảm xúc phức tạp.

Ánh mắt đó, Y Vân nhìn thấy mà có phần không hiểu.

“Người rất đẹp! Chẳng thể trách mà hẳn thích người!” Trong giọng nói lại có một chút trống vắng.

Y Vân không hiểu, nàng nói hẳn là ai vậy?

“Người cũng rất đẹp!” Y Vân thiệt tình nói.

Nhan Thính Hồ xoay người lại, nhìn Quân Lăng Thiên nói, “Quân đại ca, Phụ hoàng ta còn đang chờ người.”

Bên trong thư phòng, Y Vân cuối cùng cũng gặp được phụ thân của mình.

Lần đầu tiên nhìn thấy người, Y Vân đã biết người chính là nam tử trong bức hoạ đặt tại khuê phòng của mẫu thân, một nam tử phong thái tuấn tú, phóng khoáng như vậy.

Đã hai mươi năm trôi qua, người vẫn anh tuấn, tiêu sái, người trông không giống một vị vua, chỉ mặc một bộ thường phục, có vẻ rất là tùy ý. Nhưng tuy là như vậy, vẫn không giấu được hào quang toả sáng.

Người đi tới, dang rộng đôi tay, ôm lấy Y Vân, nói : “Vân nhi, đứa trẻ tội nghiệp của ta.”

Tay người ôn nhu vỗ nhẹ lên vai Y Vân, từ nhỏ Y Vân đã thiếu đi tình yêu của phụ thân, lúc này lần đầu tiên cảm nhận được thế nào là vòng tay ấm áp, vững chắc của phụ thân.

“Vân nhi, phụ hoàng vô năng, đã nhiều năm như vậy vẫn không tìm thấy các người, hận phụ hoàng sao?”

Y Vân lắc đầu, nước mắt không ngừng rơi xuống, mặc dù không biết năm đó mẫu thân cùng phụ thân đã xảy ra chuyện gì, nhưng, nàng không hận phụ thân, cũng không hận mẫu thân.

“Vân nhi chỉ hy vọng người cùng mẫu thân có thể hạnh phúc ở bên nhau.”

Nhan Hạo buông Y Vân ra, nhìn Y Vân, khẽ thở dài một cái, “Vân nhi, tâm tình mẫu thân của người mấy ngày hôm nay không được tốt.”

“Vì sao vậy? Mẫu thân luôn luôn chờ đợi đến ngày có thể đoàn tụ cùng phụ thân. Hiện giờ chẳng phải đã như mong muốn sao.” Y Vân có chút kinh ngạc hỏi qua.

“Còn không phải bởi vì căn bệnh của hoàng đế Nam Long Quốc hay sao, Vân nhi, người đi gặp nàng đi, tiện thể an ủi nàng. Ta cùng Thiên nhi trò chuyện.”

Nhan Hạo nói xong xoay người lại, nhìn về phía Quân Lăng Thiên đang đứng tựa vào cửa.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Động tâm

Đây là thời khắc của hoa.

Hầu như vào tháng sáu, khắp nơi hoa đều nở rộ.

Mặt hồ xanh biếc, làn sóng dập dờn, hoa súng bông bênh nổi trên mặt nước tươi đẹp mỹ miều. Hành lang uốn khúc, hòn non bộ sừng sững, bụi tường vì rậm rạp, từng chuỗi hoa từ đằng, từng đoá từ vi bay là tả, như quần quít bên nhau.

Trong ngôi đình bên hồ, một thiếu phụ mặc y phục đơn sơ đang đánh đàn, tiếng đàn du dương êm dịu lượn lờ trong viện. Cạnh hồ nước, Y Vân váy áo bạch y, si ngốc lặng yên nhìn mặt hồ mệnh mông thanh khiết đến xuất thần.

Thật lâu sau, khúc nhạc dừng lại.

Y Vân quay đầu, nhìn mẫu thân đang đánh đàn nói: “Nương, tiếng đàn của người có chút u oán. Vì sao đã gặp phụ thân, người vẫn không vui như vậy.”

Nguyệt Như Thủy từ trong đình chậm rãi đi đến bên người Y Vân, “Vân nhi, người có biết, hoàng thượng hấn bệnh rất nặng không?”

“Nương, người là lo lắng cho hấn?”

“Đúng vậy! Hấn tuy là cầm tù nương mười mấy năm, nhưng, hấn bị bệnh, nương cũng không đành lòng. Mấy năm nay, hấn sống cũng không tốt!” Nguyệt Như Thủy nói xong than nhẹ một tiếng.

“Nương, bệnh của hấn người không phải đã trị hết rồi sao? Tại sao lại tái phát? Không phải là quý kế của tên hoàng thượng đó chứ?” Y Vân có chút bất an nói, hoàng thượng đột nhiên bệnh nặng, quả thật có chút kì lạ.

“Đúng vậy, đã trị, theo lý là sẽ không tái phát. Nghe nói, Đại hoàng tử hiện giờ nắm giữ triều chính, chẳng lẽ là hấn mưu tính cái gì? Không biết Long Mạc đã về tới kinh thành chưa.” Nguyệt Như Thủy lo lắng nói.

Có thể là Long Phi bày mưu, thừa lúc Long Mạc không có trong thành, giành lấy quyền lực.

Không biết đại ca của nàng, có thể trở về kinh thành hay không, không biết sau khi hấn trở về, sẽ gặp phải tình trạng thế nào.

Suy nghĩ một hồi, đôi mày Y Vân không kìm được mà khẽ nhăn lại.

“Vân nhi, lần này người về thì đừng đi nữa, người không phải đã nói, chỉ cần Quân Lăng Thiên lấy vợ, người có thể được tự do phải không? Ngày mai là đại hội luận võ hằng năm của Nhật Hi Quốc, người thắng trận có thể chọn một nữ tử làm vợ. Ta đã căn dặn phụ thân của người để Quân Lăng Thiên tham gia, hy vọng hấn có thể tìm ra nữ tử thích hợp với mình.”

Trong lòng Y Vân căng thẳng, để Quân Lăng Thiên kết hôn, đây chẳng phải là kết cục nàng mong muốn hay sao? Nhưng mà, một loại cảm giác đau khổ bỗng nhiên xuất hiện, khiến nàng bứt rứt.

“Vân nhi, người làm sao vậy?” Nhìn sắc mặt Y Vân tái nhợt, Nguyệt Như Thủy nói.

“Nương, Vân nhi có chút không thoải mái, trong lòng rất khó chịu!”

“Vân nhi, nương hỏi người lại một lần, người có thích hấn không?”

Thích hấn sao?

“Vân nhi chỉ biết là, nếu hấn tức giận thì trong người sẽ rất khó chịu. Khi hấn vui mừng thì tâm tình Vân nhi cũng vui vẻ. Không nhìn thấy hấn thì sẽ nhớ đến hấn. Hấn và nữ tử khác mà ở cùng nhau thì lại mất ngủ. Chẳng lẽ đây là thích sao?”

Đôi mắt Y Vân như được phủ bởi một lớp sương mù, nét mặt hoang mang lưỡng lự.

Nguyệt Như Thủy mỉm cười, “Nha đầu ngốc, đây còn không phải là thích sao?”

“Nhưng mà, Vân nhi cũng nhớ đến Long Mạc nha.” Y Vân thì thào nói.

“Mỗi ngày đều nhớ sao? Mỗi thời mỗi khắc đều nhớ hấn sao?”

Y Vân không nói gì. Nàng cũng không phải lúc nào cũng nhớ đến Long Mạc, chính xác mà nói, mấy ngày trước đây, khi Quân Lăng Thiên không gặp Y Vân thì ngược lại nàng nhớ Quân Lăng Thiên nhiều hơn so với Long Mạc.

Chẳng lẽ nàng thật sự đã yêu ác ma đó?

“Nương, sẽ không, Vân nhi sao lại yêu một ác ma?” Y Vân nhẹ nhàng lắc đầu, nàng không thể quên sự trêu đùa ác nghiệt của Quân Lăng Thiên dành cho nàng khi lần đầu gặp nhau.

“Vân nhi, yêu là không có lý do, cũng không có một nguyên tắc nào. Hơn nữa, trên thảo nguyên này, hấn không phải là ác ma, hấn là thảo nguyên trường ung *con chim ung bay lượn trên thảo nguyên* mà người người kính trọng.”

Y Vân quay đầu nhìn vào từng đoá hoa sững trên mặt nước trong xanh, chẳng lẽ là thật sao? Nàng biết nàng đã không thể thờ ơ với cảm giác trong lòng, bởi vì cảm giác này đang dần trở nên mãnh liệt.

Nhan Thính Hồ từ trường võ trở về, vừa lúc đi qua thư phòng của phụ hoàng.

Một bóng lưng cô đơn lạnh lẽo đứng phía trước, thu hút ánh mắt của nàng.

Thính Hồ nhẹ nhàn mảy, là hấn sao? Đó là Quân đại ca mà nàng biết từ nhỏ sao? Lúc này, sao bóng lưng của hấn lại cô độc như vậy.

Chạy như bay đến trước mặt của hấn, Thính Hồ mới nhìn thấy nét mặt khô khốc nhưng lại khiến lòng người tan nát.

Trái tim của một người phải chịu thương tổn đến thế nào, mới trở thành bộ dạng như thế này?

Trong lòng Thính Hồ, Quân Lăng Thiên là một nam tử vĩ đại gần như hoàn mỹ.

Lòng ngực của hấn rộng lớn như bầu trời, võ công lại như mặt biển thâm sâu, trái tim của hấn kiên cường như sắt, một nam tử như vậy không ai có thể thương tổn hấn.

Thời điểm nàng gặp hấn, hấn chẳng qua chỉ là một đứa bé hơn mười mấy tuổi mất đi quê hương. Hấn lưu lạc trên thảo nguyên, được phụ hoàng cứu từ trong bầy sói, khi đó hấn không hề có võ công. Nhìn qua thật gầy yếu nhưng lại lạnh lùng.

Thính Hồ không thích hấn, luôn luôn bài xích hấn, nàng thường cười nhạo hấn, mãi cho đến một ngày, hấn đánh bại nàng, nàng mới phát hiện tên thiếu niên không có võ công này, chỉ ẩn giấu trong vòng mấy tháng, khả năng đã vượt qua nàng. Nàng đã luyện võ từ nhỏ, chẳng lẽ mười năm luyện võ của nàng đều là vô dụng hay sao?

Nàng không cam lòng nha!

Nhưng mà sau này mỗi lần khi nàng tìm hấn luận võ, kết cục đều là thất bại. Hơn nữa, võ công của nàng càng lúc càng kém xa hấn, đến một ngày nàng phải thừa nhận rằng, cả đời này nàng cũng không theo kịp hấn.

Nàng chưa bao giờ thấy qua bất kỳ một đứa trẻ nào lại kiên cường như hấn, ngang ngược như hấn, liều mạng tập luyện võ công như hấn.

Thính Hồ bắt đầu có cảm giác nghi ngờ, nàng không có huynh đệ cũng không có tỷ muội, nàng luôn luôn là đứa con mà phụ hoàng yêu thương nhất, nhưng bây giờ trong ánh mắt phụ hoàng còn có hình ảnh của đứa trẻ kia. Nàng vẫn luôn cho rằng, tên thiếu niên này có phải đang muốn điều gì từ phụ hoàng? Mãi cho đến một ngày, hấn cự tuyệt việc được phụ hoàng thu nhận làm nghĩa tử, một mình một ngựa rời đi.

Hấn nói hấn muốn rời đi, thuận theo trời đất.

Hấn đi rồi.

Sau này, mãi cho đến khi trên thảo nguyên xuất hiện danh hiệu thảo nguyên trường ung, nàng mới biết Quân Lăng Thiên này thật không đơn giản.

Lúc đi thì cô độc, mà hiện tại Thính Hồ thật không biết hấn đến cùng là có bao nhiêu thuộc hạ.

Hấn nắm giữ một thôn, ở Trung Nguyên cũng có vô số cứ điểm.

Hấn là thuộc dạng người hắc ám, người nào nếu nhìn vào ánh mắt lạnh như băng của hấn sẽ không tránh khỏi mà hồn bay phách tán.

Hấn cũng thuộc dạng người sáng rực, khi hấn mỉm cười, nụ cười quý quai cùng với dáng vẻ biếng nhác kia, làm cho người khác cảm thấy rằng, trên đời này không có điều gì có thể làm khó hấn.

Nhưng hôm nay hấn đã gặp phải chuyện gì? Lại có thể đánh bại hấn?

“Quân đại ca! Đã mấy ngày không gặp, đến phòng ta ngồi một chút đi.” Thính Hồ thực tâm mời.

Thư phòng Nhan Thính Hồ, bài trí đơn giản mà lịch sự tao nhã, rất có phong thái nam nhi. Từ nhỏ nàng đã chăm chỉ, cho dù là chuyện gì cũng phải hơn nam nhân, bởi vì phụ hoàng của nàng không có con trai.

Trước đây, nàng chẳng biết tại sao phụ hoàng lại không sinh con nối dõi. Mãi cho đến khi mẫu hậu của nàng trước lúc qua đời đã nói với nàng một bí mật. Thì ra trong lòng phụ hoàng luôn có một nữ nhân, mà người phụ nữ kia cũng có một đứa con, là muội muội của nàng. Mẫu thân của nàng bảo ông trời thật bất công, vì sao để nàng gặp phụ hoàng, vì sao để nàng trở thành Vương Hậu của người, lại để cho người gặp nữ tử kia, nàng đã mang theo đày

lòng không cam chịu mà rời đi.

Từ đó về sau, Thính Hồ lại càng cố gắng nỗ lực, và nàng cũng đã làm được, vượt quá vô số nam tử, tất nhiên là ngoại trừ Quân đại ca. Hiện giờ lại có một nam tử khiến nàng có cảm giác hứng thú, chính là Long Mạc tao nhã. Nàng đã từng chẳng thèm quan tâm đến một nam tử yếu đuối như hắn, nhưng hắn lại đánh bại nàng ở ngoài chiến trường.

Thính Hồ thay một bộ thường phục màu xanh lá, mái tóc được buộc một sợi dây gấm xanh biếc, bay bay ở sau ót, vẫn là trang phục nam nhi, vô cùng tao nhã xinh đẹp, lại thêm phần tiêu sái.

“Quân đại ca! Phụ hoàng đã nói gì với ngươi. Lại làm cho người hồn bay phách lạc như vậy.”

Quân Lăng Thiên miễn cưỡng ngồi trên ghế, khôi phục lại khí phách tự do tự tại, hình như mới vừa rồi người Thính Hồ nhìn thấy không phải là hắn.

“Ta hồn bay phách lạc đến thế sao?” Hắn miễn cưỡng cười nói, nét mặt khó hiểu.

“Đại ca, ngươi đừng giả vờ, ta nhìn thấy hết.”

Quân Lăng Thiên cười khẽ hai tiếng, bên môi hiện lên nét cười đùa giỡn, “Ta nói, chỉ sợ ngươi không chỉ kinh hồn bạt vía, mà còn sẽ cực kỳ hoảng sợ.”

“Sao, có chuyện gì liên quan đến ta?” Đôi mi thanh tú của Nhan Thính Hồ nhẹ nhàng nhú lại, đôi môi đỏ mọng cong cong.

“Phụ hoàng của ngươi muốn ta lấy ngươi! Ngươi nói xem có liên quan đến ngươi hay không?” Quân Lăng Thiên buồn cười chờ xem phản ứng của Thính Hồ.

Nhan Thính Hồ nghe vậy bỗng đứng lên.

“Quân đại ca, ngươi nói đùa!”

Quân Lăng Thiên nhìn dáng vẻ của nàng giống như mèo bị giẫm phải đuôi, cười nói: “Ta nào có rảnh rỗi mà nói đùa, đại hội luận võ ngày mai, phụ hoàng ngươi muốn ta sao khi thắng trận sẽ trực tiếp cầu hôn ngươi. Ta đang vô cùng vui về đây!”

Thính Hồ biết Quân Lăng Thiên đối với nàng chỉ có tình huynh muội, không biết là đang có bao nhiêu phiền não, còn tâm tư đâu mà đùa giỡn.

“Quân đại ca, Thính Hồ cũng vô cùng vui mừng nha! Ngươi chẳng lẽ không biết? Thính Hồ từ nhỏ đã thầm mến ngươi sao, có thể gả cho con chim ưng bay lượn trên thảo nguyên, Thính Hồ cầu còn không được nha.” Về mặt Thính Hồ gian xảo.

Quân Lăng Thiên nhếch môi cười cười, gõ vào đầu nàng, lâm vào trầm tư.

“Ngươi có thể cự tuyệt mà, có cái gì phải lo, chẳng lẽ còn có ả tình gì mà ta không biết?” Nhan Thính Hồ nhìn dáng vẻ Quân Lăng Thiên trầm tư nói.

“Ngươi không muốn biết là ai vội vã muốn ta lấy vợ sao? Là nàng nha, chỉ cần ta có thể từ, nàng có thể rời khỏi ta, có lẽ nàng ngay cả một khắc cũng không muốn ở bên cạnh ta, có lẽ ta nên để nàng đi, để nàng trở lại bên cạnh Long Mạc.”

Trái tim Thính Hồ run lên, Long Mạc! Trở lại bên cạnh Long Mạc, không được!

Nhớ lúc đầu, nàng cũng thật sự thích Quân đại ca, nhưng mà nàng dần dần phát hiện nàng không thể nào có được trái tim của hắn. Hiện giờ, nàng lại phát hiện trái tim của Long Mạc cũng bị Y Vân chiếm cứ.

Nhan Y Vân thật sự may mắn, có thể được hai nam tử vĩ đại như vậy xem trọng.

Nhan Thính Hồ nàng thật là bất hạnh mà.

“Đại ca, ngươi chẳng lẽ muốn buông tay sao?”

“Chỉ cần nàng có thể hạnh phúc. Ta sẽ làm như vậy! Nhưng mà!” Ánh mắt Quân Lăng Thiên hơi híp lại, nói: “Thính Hồ, giúp đại ca một việc được không?”

“Ngươi có phải muốn thử lòng của nàng?! Tất nhiên là có thể!” Thính Hồ nhìn vào ánh mắt quý quý của Quân Lăng Thiên nói.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Thử

Sáng sớm, mặt trời đỏ lên cao, soi sáng khắp thảo nguyên. Cỏ cây bao phủ cả thảo nguyên, tựa như một bức họa thiên nhiên dần được hé mở, thanh tân khiến cho người ta không thể dời đi tầm mắt, xinh đẹp làm lòng người say mê. Tiếng trống thùng thùng, rung động đất trời, đại hội luận võ hằng năm của Nhật Hi Quốc bắt đầu. Chiến tranh đã chấm dứt, những ngày u ám tích tụ trong lòng mỗi người cuối cùng cũng đã tiêu tan. Cả thảo nguyên là tiếng nói huyền ảo, tung bùng. Nơi nơi cờ bay phất phới, tiếng trống từng hồi, âm thanh vang dội xuất phát từ đám đông, khắp nơi đều là gương mặt hưng phấn. Tuấn mã hí vang. Các cô nương thì hò hét, cổ vũ cho ý trung nhân của các nàng. Trên thảm đỏ, một chiếc dù màu vàng sáng rực được căng lên, ngồi bên dưới là hoàng đế Nhật Hi Quốc Nhan Hạo. Y Vân cùng Thính Hồ ngồi ở hai bên phụ hoàng, bên cạnh, các thần tử đứng thành hai hàng. Trước mặt các nàng là bãi đất trống, đặt một tấm thảm hình vuông chiều dài hơn một trượng, đây cũng là nơi luận võ. Hôm nay tại đây, sẽ xuất hiện một dũng sĩ, mà người dũng sĩ này, có lẽ sẽ trở thành phu quân của Thính Hồ công chúa. Bởi vì Thính Hồ công chúa sáng nay đã tuyên bố, nếu người nào có thể giành được cơ hội giao đấu với nàng, giành chiến thắng, đó chính là phu quân tương lai của nàng. Mọi người đều biết, trên thảo nguyên này, không ai có thể đấu lại Thính Hồ công chúa, chỉ trừ một người, người đó chính là Thảo nguyên tướng ung—Quân Lãng Thiên. Sự tình đã rất rõ ràng, Thính Hồ công chúa là coi trọng Quân Lãng Thiên, bằng không sẽ không nói ra lời thề như vậy. Bọn họ đúng là trời đất sinh một đôi, nhưng mà, việc bọn họ se duyên với nhau không biết sẽ lấy đi bao nhiêu nước mắt của nam nữ si tình trên thảo nguyên này. Điều này, Y Vân không hề biết, nàng chỉ biết hôm nay Thính Hồ muốn chọn phu quân từ trong những dũng sĩ. Đối với phương thức chọn phu quân tự do như vậy, Y Vân có phần đồng tình. Điều này so với hẹn ước của phụ mẫu, và bà mai có chút tự do hơn. Y Vân cũng hy vọng Thính Hồ có thể tìm thấy một phu quân tốt. Phụ hoàng đứng lên, tuyên bố đại hội luận võ hôm nay bắt đầu. Cưỡi ngựa, bắn tên, đấu vật, bàn luận võ nghệ, nhiều hạng mục đồng thời tiến hành. Cuối cùng cũng có ba người giành được cơ hội giao đấu với Thính Hồ. Chàng trai thứ nhất, thân hình cao lớn, diện mạo anh tuấn, xem ra võ nghệ cũng không hề kém cỏi, nhưng, chỉ tiếp chưa tới mười chiêu của Thính Hồ, đã bại trận. Chàng trai thứ hai, dáng vẻ cường tráng, hiển nhiên đối với Thính Hồ rất là quý trọng, ra tay rất lưu tình, nhưng Thính Hồ lại không chút nể nang, hai người đấu hơn mười chiêu, liền thấy Thính Hồ tao nhã nhắc chân lên, một cước đạp hẳn ngã lăn ra đất. Y Vân âm thầm tiếc nuối, hai chàng trai này nhìn qua cũng không tệ, không biết người thứ ba là ai? Đang suy tư, đã thấy Quân Lãng Thiên chậm rãi đi đến thảm hồng, trong một khắc này, tim Y Vân như ngừng đập. Hân nhìn qua thật anh tuấn, bề người như vậy, mái tóc đen cùng chiếc áo khoác màu tím ở trong gió tung bay, ánh mắt trời lưu lại trên gương mặt của hắn, ánh mắt thâm thúy toả ra ánh sáng ngũ sắc, bên môi vẫn là nụ cười mê hoặc lòng người. Hân vừa xuất hiện đã khiến làn sóng âm thanh ở xung quanh im lặng hẳn đi, chỉ còn nghe thấy tiếng gió lướt trên ngọn cỏ. Y Vân còn nghe thấy tiếng tim nàng đập thình thịch, nếu như lúc trước nàng còn có chút do dự đối với tình cảm của mình, nhưng giờ khắc này, nàng cuối cùng cũng hiểu rõ lòng mình. Thì ra lòng của nàng sớm đã vô tình rơi vào trong tay gã, tình yêu nồng nàn đối với hân lặng lẽ sinh sôi, từng bước mọc rễ nảy mầm, trong lúc nàng không phát hiện đã nhanh phát triển thành một gốc cây đại thụ cao ngất, khiến nàng cuối cùng không thể lay động. Y Vân nhìn thấy Quân Lãng Thiên hướng về phía Thính Hồ hơi khom người, tao nhã đưa tay ra, cũng giống như đêm lửa trại ngày đó, hân vươn bàn tay về phía nàng. “Người có nguyện ý cùng ta hợp tấu một khúc không?” Giọng nói êm ái mà thanh nhã như vậy. Mà hôm nay, cũng là đôi tay kia, nhưng người đó lại không phải là nàng. “Thính Hồ công chúa xinh đẹp, người có đồng ý nhận sự khiêu chiến của ta không?” Hân chậm rãi nói, thanh âm êm dịu, ôn nhu vô cùng. Nét mặt của hân thật dịu dàng, ánh mắt sâu sắc, nụ cười cũng dịu dàng. Thính Hồ cầm lấy tay hân, chậm rãi đứng lên, theo hân bước đến giữa thảm hồng. Thảo nguyên tướng ung! Thảo nguyên tướng ung! Thính Hồ công chúa! Thính Hồ công chúa! Đám người đứng vây hai bên hưng phấn hô to, ngay cả hoàng đế Nhan Hạo cũng hơi vuốt cằm, hân đã sớm muốn nhận Quân Lãng Thiên làm nghĩa tử, hiện tại làm con rể của hân cũng không tệ. Y Vân cảm giác máu trên mặt nàng từng chút từng chút mất đi, hai tay nắm chặt lên thành ghế, mới có thể kìm nén sự run rẩy. Trong đầu trống rỗng, tư tưởng nàng như rơi vào trong hầm băng lạnh đến khó chịu. Đây cũng là có ngụ ý đặc biệt gì sao? Hân là đang hướng nàng cầu hôn? Hân muốn khiêu chiến với nàng, chẳng phải đã nói lên sự ái mộ của hân với nàng. Y Vân lúc này mới có phản ứng. Quân Lãng Thiên chính là người thứ ba. Y Vân cắn chặt môi dưới, đôi mắt nhú lại, nhìn bọn họ. Thính Hồ hôm nay mặc trang phục của bộ tộc, đã xinh đẹp động lòng người lại hiển ngang mạnh mẽ, tư thế oai hùng, đứng ở bên cạnh Quân Lãng Thiên, nụ cười nhẹ nhàng, tình cảm nồng nàn. Đây thật là dáng vẻ của một đôi tình nhân. Hai người cuối cùng cũng bắt đầu giao đấu, không gian dần trở nên sôi trào. Từ y Quân Lãng Thiên tung bay, thân ảnh thoăn thoắt, linh hoạt tránh né, nhảy lên, di chuyển. Hồng ảnh của Thính Hồ thì nhẹ nhàng, dáng người uyển chuyển mà xoay người, tung bay. Đây không phải là đánh nhau, hình như hai người là đang nhảy múa, ai cũng không có ý định phân tranh cao thấp. Bọn họ thực xứng đôi mà, thì ra hân thích nàng! Chẳng lẽ là hân luôn luôn lừa dối nàng? Nàng xem ra đã không hiểu được trái tim của hân! Trong lúc nàng thật vất vả mới nhìn rõ được lòng mình, lại phát hiện mọi thứ đều là một mình nàng đơn phương, có bao nhiêu là đau thương! Y Vân hít cảm lên, nhìn hai bóng người đang nhẹ nhàng nhảy múa kia mỉm cười yếu ớt, bất chấp hơi nước đang bao phủ ánh mắt nàng, bất chấp dòng lệ đang tuôn rơi. Quân Lãng Thiên ung dung cùng Thính Hồ đối chiêu. Mọi người đều chú ý vào bọn họ, riêng chỉ có một người. Thân ảnh trắng tinh thuần khiết nhưng lạnh lùng nhất thiên hạ đang nhìn bọn họ thân nhiên, nụ cười tươi như hoa, sau đó nàng đứng dậy, rời khỏi đám người. Nàng không hề nhìn hân, là không muốn nhìn hân, hay là không muốn nhìn hân? Hân ở trong lòng của nàng, cuối cùng vẫn không có trọng lượng nào sao? Rồi khi không gian ồn ào, Y Vân vẫn có thể nhìn thấy Từ Ảnh cùng Hồng Ảnh như đan vào nhau. Đúng là bọn họ rất là xứng đôi. Y Vân hồn bay phách lạc từ từ rời đi, bỗng nhiên, có người đụng phải nàng. Y Vân lao đảo một chút, thiếu chút nữa đã ngã nhào trên mặt đất, có một đôi tay ôn nhu đỡ lấy nàng. Y Vân nâng mắt, nói nhanh: “Đa tạ!” Nhưng mà, nàng ngây ra. Nam tử trẻ tuổi đỡ lấy nàng, thân mặc quần áo đầy tro bụi, lặng lẽ đứng ở đó. Dung mạo thực bình thường, nhưng lại mơ hồ toả ra khí chất cao quý. Hơn nữa, ánh mắt của hân có phần giống với Long Mạc, sự thâm tình tràn ngập trong đôi mắt yên tĩnh đó. “Vân nhi là người sao?” Thanh âm ôn nhu quen thuộc từ trong miệng của hân phát ra. Là Long Mạc, không ngờ là Long Mạc, là Long Mạc đích dung, là Bạch y Đại ca của nàng. Dòng nước mắt tràn đầy của Y Vân cuối cùng đã có thể trút ra, từ trên gương mặt nàng lặng lẽ rơi xuống. Long Mạc vô cùng ôn nhu nhìn nàng say đắm, nhẹ tay vuốt lên gương mặt của nàng, lau đi hàng nước mắt như châu. Nâng lên khuôn mặt của nàng, hân ngây ngốc nhìn, hình như đã rất nhiều năm rồi chưa được nhìn thấy nàng. “Vân nhi, người chịu khó!” Trong đôi mắt của hân là sự bi thương sâu nặng. Y Vân nhẹ nhàng tránh đi sự đụng chạm của Long Mạc, đáy lòng co rút đau đớn. “Đại ca ca, người sao lại ở chỗ này? Nơi này rất nguy hiểm!” Y Vân bình ôn lại tâm tư, nhỏ giọng nói. Long Mạc nhẹ nhàng ngăn lại lời nói của Y Vân, nhìn đám người đang huyền ảo xung quanh, kéo Y Vân đến một gò đất hẻo lánh. “Đại ca ca, người sao lại xuất hiện ở chỗ này, người không quay về kinh thành sao?” Y Vân nâng ánh mắt đầy lệ, nghi hoặc hỏi. “Kinh thành đã xảy ra thay đổi lớn, ta không thể trở về, tâm phúc của ta ở trong thành truyền tin ra, nói rằng phụ hoàng của ta mất tích, ta phải tìm được phụ hoàng, cứu người trở về!” “Người là nói, hoàng thượng vốn không có bị bệnh, mà là mất tích sao?” Y Vân kinh ngạc hỏi. “Vân nhi, Quân Lãng Thiên đem người xuất cung có thấy điều gì khác thường không? Phụ hoàng ta mất tích đúng vào ngày Thanh Tâm xuất giá. Chúng ta hoài nghi là Quân Lãng Thiên làm.” Y Vân cẩn thận nhớ lại, nói: “Trong lúc chúng ta trốn đi có hai cái rương lớn, Quân Lãng Thiên hình như rất lưu tâm đến, cho người mang theo, ta lúc ấy còn tưởng rằng đó là bảo bối hân mang từ trong cung ra. Chẳng lẽ trong đó là hoàng thượng? Người ở trong rương còn lại là ai?” Long Mạc gật gù đầu, “Nếu suy đoán của chúng ta không sai thì chắc chắn là do hân làm. Người trong chiếc rương kia có thể là Kha Quy!” “A? Thì ra việc Quân Lãng Thiên đến kinh thành cùng với việc hoà thân của Tinh Mang Quốc đều sớm là do hân an bài, chính là vì bắt đi hoàng thượng. Cứu nàng và mẫu thân chẳng qua là tiện thể, tuy nói là tiện thể, nhưng cũng khiến hân gặp nguy hiểm thêm một phần, chỉ cần một chút không cẩn thận, kế hoạch của hân liền bị phá hủy. Chẳng thể trách Hồng Diệp lại nói nàng là tai hoạ.” “Vân nhi, người có biết, chỗ ở của Quân Lãng Thiên ở đâu không?” Long Mạc hỏi. “Ồ.....” Y Vân ngừng lại một chút, như vậy chẳng phải là nàng đang phản bội Quân Lãng Thiên? Nhưng mà hân bắt hoàng thượng nhà, nàng sao có thể không cứu. “Ồ dưới chân núi Vân Sơn có một ngôi làng nhỏ, hân là tộc trưởng ở đó. Có lẽ hoàng

thượng bị giam ở đây.” “Được!” Long Mạc nhẹ nhàng vuốt cằm, hàng mi nhú chặt, “Việc này không thể chậm trễ. Chúng ta đêm nay sẽ hành động. Vân nhi, người hãy rời đi cùng ta.” Long Mạc nhìn Y Vân chờ đợi, đôi tay nắm chặt lấy bàn tay mềm mại của Y Vân. “Ta,” Y Vân mấp máy môi, cảm thấy sự chua xót trong lòng đến cực điểm, “Ta đi rồi, chỉ sợ hấn sẽ hoài nghi.” Long Mạc khẽ thở dài một cái, nói: “Vân nhi, chờ cứu được phụ hoàng, ta nhất định sẽ mang người trở về, người nghĩ biện pháp ngăn chặn Quân Lăng Thiên, đêm nay đừng để cho hấn trở về thôn. Vân nhi, ta hiện tại không còn thời gian, người hãy nhớ kỹ lời của ta?” “Đại ca ca, người không được đa thương mọi người, bọn họ đều là dân chúng vô tội. Nếu có người chết đi, cả đời Y Vân sẽ không thể an tĩnh!” Long Mạc gật gù đầu, đành phi thân lên ngựa, chạy về phương xa.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 88: Người say ta cũng say

Thảm cỏ xanh như một tấm đệm trải dài trên thảo nguyên, Y Vân một mình đứng bất động trong gió, bạch y tung bay. Long Mạc biến mất ở nơi rừng cây tiếp giáp với nhau, như một con gió nhẹ, đến vội vàng, đi cũng vội vàng. Cảm giác day dứt tràn ngập trong lòng, Bạch y Đại ca ca của nàng, nàng đã yêu mến Đại ca ca nhiều năm như vậy, lồng ngực của hấn vẫn ấm áp như vậy, làm cho nàng vô cùng bình yên, nhưng nó lại không thể làm nàng tiếp tục rung động, nàng thật sự đã yêu ác ma. Đã yêu, yêu không chút do dự, yêu không có lý do gì. Cho dù Quân Lăng Thiên ở bên cạnh Thỉnh Hồ, thì nàng cũng không thể tiếp tục đứng bên Long Mạc, bởi vì lòng của nàng đã mất. Trên thảo nguyên vẫn là tiếng ồn huyền ảo như cũ, xôn xao, ai cũng không chú ý đến Long Mạc vừa đến đã rời đi, hình như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh, nhưng mà tâm Y Vân lại không thể bình tĩnh. Long Mạc, hấn mang đến một bí mật kinh thiên động địa, lại đưa cho nàng một nhiệm vụ gian khổ. Quân Lăng Thiên thật sự bắt đi hoàng thượng?! Nàng tin! Lấy cá tính của hấn, hấn sẽ làm. Chỉ sợ việc bắt đi hoàng thượng chỉ là bước đầu tiên, kế tiếp hấn chỉ việc ngồi đó làm ngư ông đắc lợi, nhìn Long Mạc và Long Phi tranh nhau ngôi vị hoàng đế mà một sống một chết. Sau đó lại bất ngờ hành động, hấn không chỉ muốn phục quốc, có lẽ cái hấn cần chính là cả Nam Long Quốc! Long Mạc chỉ có cứu hoàng thượng trở về, mới có thể danh chính ngôn thuận buộc Long Phi thoái vị, mới có thể tránh việc huynh đệ tương tàn, mới có thể khiến dân chúng vô tội khỏi chiến tranh. Nàng chỉ là một nữ tử nhỏ bé, nàng chỉ muốn sống một cuộc sống bình lặng, nàng chỉ muốn có thể cùng người nàng yêu thương nắm tay bên nhau suốt cả cuộc đời. Cho dù là ở thảo nguyên mênh mông, hay là trên đỉnh Thương Sơn quanh năm mây phủ, cho dù là vinh hoa phú quý, hay nghèo túng bần cùng. Nhưng mà, vận mệnh vì sao luôn đặt nàng giữa những lựa chọn khó khăn. Nàng không muốn tổn thương Quân Lăng Thiên, nàng lại càng không muốn để dân chúng trong thiên hạ phải chịu khổ. Nếu nàng có thể tránh, nàng sẽ làm Y Vân chìm ngập trong suy nghĩ, chậm rãi đi tới, nàng không có chú ý đến một biến người đang đi ra, cũng không chú ý tới Quân Lăng Thiên đang nắm tay Nhan Thỉnh Hồ rời đi, thậm chí cũng không nghe thấy giọng nói mọi người hưng phấn, Thảo nguyên tưởng chừng cuối cùng cũng đã kết hôn cùng Thỉnh Hồ công chúa của chúng ta. Nàng chỉ đắm chìm trong suy nghĩ của mình. Nhưng dù nàng không chú ý đến người khác, người khác lại toàn tâm toàn ý nhìn nàng. Quân Lăng Thiên men theo đám đông rời đi, nắm tay Thỉnh Hồ đi tới, tất cả mọi người đều nhìn chăm chú vào bọn họ. Nhưng, nàng lại không có. Hấn chỉ liếc mắt đã nhìn thấy, nàng chậm rãi từ bên ngoài đám đông đi tới, ánh sáng chiếu lên bạch y, loé sáng nhẹ nhàng. Vẻ mặt nàng hồ hởi, ngây ngẩn, đáng vẻ đang rất suy tư, hình như căn bản không chú ý tới bọn họ. Hấn và Thỉnh Hồ làm trò từ nãy đến giờ, đã thu hút vô số ánh mắt những người không quan trọng, nhưng lại không có được một cái nhìn chăm chú của nàng, chẳng lẽ, trong lòng nàng thật sự không có vị trí nào dành cho hấn sao? Thất vọng, đau lòng, chua xót, phẫn nộ, đủ loại cảm xúc như đan vào nhau, từ trong tim của hấn thẳng một đường tràn ngập trong đáy mắt, ánh mắt của hấn bị loại cảm giác này thiêu đốt như muốn phóng ra lửa. Thỉnh Hồ nhìn thấy cảm xúc khác thường của hấn, ở bên tai hấn nhỏ giọng hỏi: “Còn muốn diễn nữa không?” Quân Lăng Thiên không đáp, nét mặt u ám, hấn đi đến bên cạnh một con ngựa, tung người lên ngựa, mang theo Thỉnh Hồ hướng đến thảo nguyên chạy băng băng. Nếu không thể trốn hết ra, cả người hấn sẽ điên mất thôi. Y Vân từ trong trầm tư phục hồi lại tinh thần, nhìn thấy Quân Lăng Thiên và Thỉnh Hồ cùng cưỡi một con ngựa, chạy về nơi xa. Trái tim lại càng đau xót, hình như có vô số lưỡi dao sắc bén muốn cắt nát trái tim của nàng. Xem ra nàng không phải giữ chân hấn, hấn vốn là không có ý định trở về, Y Vân đau khổ tự cười chính mình. Trở lại cung của mẫu thân. Cả vườn hoa rực rỡ lại càng làm nàng khổ tâm muốn phẫn. Đứng bất động ở ven hồ, nhìn thấy một đôi chim uyên ương ở trong hồ nước khi thì vui đùa, khi thì gác đầu vào nhau mà ngủ. Nàng nhìn đến ngây ngốc, nàng đã mất đi hấn, người có thể cùng nàng bạch đầu giai lão rồi sao? Ngày dần dần rơi vào xuống phía tây, mặt trời đỏ tới sẫm, ánh sáng ngũ sắc trên bầu trời như đốm lửa cháy sáng, đỏ như muốn thiêu đốt lòng người, đỏ như lòng người tan nát. Nguyệt Như Thủy đi đến bên người Y Vân, giơ bàn tay lạnh lẽo của Y Vân: “Vân nhi, người đã đứng ở bên ao cả nửa ngày, trời về phòng đi, gió lên rồi.” Giọng nói Y Vân tái nhợt, đôi mắt trong suốt hiện lên sự đau đớn: “Nuông, hấn thật sự từ đại hội luận vô tim được có nương thích hợp, chính là tỷ tỷ Thỉnh Hồ, bọn họ từ nhỏ đã là thanh mai trúc mã, có lẽ sớm đã có tình ý, Vân nhi chẳng qua là đối tượng trên đầu của hấn khi nhàm chán mà thôi. Vân nhi nên vui mừng, phải không? Cuối cùng đã thoát khỏi hấn, Vân nhi đã chờ mong ngày này từ lâu.” Khoé môi Y Vân hiện ra nụ cười thê lương, vô lực mà tuyệt mỹ. Nguyệt Như Thủy than nhẹ một tiếng, Vân nhi của nàng, luôn đem nỗi đau chôn giấu trong lòng, cũng giống như nàng năm đó. Cũng ngang ngược, cũng si ngốc, đây cuối cùng là may mắn hay là bất hạnh đây? “Vân nhi, đêm nay phụ hoàng người tổ chức yến hội, muốn phong người làm công chúa, người đi thay trang phục, trang điểm lại đi, Vân nhi của chúng ta nhất định là đẹp nhất!” “Nuông, không chỉ có việc phong Vân nhi làm công chúa, mà còn có một chuyện vui khác phải không?” Y Vân bình tĩnh hỏi. Nguyệt Như Thủy vỗ lên vai Y Vân, đành phải nói, “Đúng vậy, còn muốn thông báo hôn sự của Thỉnh Hồ!” Vân nhi của nàng, sớm muộn gì cũng phải đối mặt. Nguyệt Như Thủy không ngờ sự việc lại trở thành kết cục thế này, nàng vốn nghĩ Quân Lăng Thiên là yêu Vân nhi của nàng. “Được! Vân nhi đi! Chủ nhân có chuyện mừng, làm nha hoàn không phải nên vui mừng hay sao? Không phải nên đi chúc phúc hay sao?” Y Vân cắn nhẹ môi dưới, nhẹ nhàng cười. Nên đối mặt thì phải đối mặt, có điều, lòng nàng lại đau. Hàng năm sau khi đại hội luận vô kết thúc, Nhan Hạo đều cùng quần thần tổ chức yến tiệc, phong thưởng cho dũng sĩ giành chiến thắng, năm nay cũng không ngoại lệ. Trong đại điện mùi thức ăn tràn ngập, mùi rượu phiêu đảng. Trên bàn, không chỉ có thịt dè vừa mới nướng, còn có loại rượu mạnh của thảo nguyên. Thỉnh Hồ ngồi ở bên người Quân Lăng Thiên, nàng sớm đã giải thích với phụ hoàng chuyện hôm nay chỉ là diễn trò, nàng và Quân Lăng Thiên chẳng qua chỉ có tình huynh muội. Phụ hoàng vì thế đã nổi giận, nhưng khi biết Quân Lăng Thiên đối với Y Vân là nhất kiến chung tình, người cũng vui mừng. Quân Lăng Thiên đã có một chút ngà ngà say. Từ khi lọt lòng tới nay, hấn chưa bao giờ say, bởi vì tư lương của hấn rất lớn. Hấn cũng chưa bao giờ mượn rượu giải sầu, bởi vì hấn cho rằng chỉ có những kẻ vô năng mới làm như vậy. Nhưng mà, hôm nay hấn lại uống đến say. Có lẽ say thì sẽ không đau khổ. Y Vân cùng mẫu thân và mấy cung nữ vây quanh nhẹ nhàng đi đến. Hôm nay Y Vân đặc biệt chọn một bộ y phục màu hồng nhạt, làn da trắng nõn vì thế mà hơi hồng hào, làm nàng tăng thêm vài phần mỏng manh quyến rũ. Chân mày nhẹ mỏng, đôi môi đỏ mọng, ánh mắt trong suốt tuyệt trần. Nàng xinh đẹp, xinh đẹp khiến mọi người như mờ nhạt. Y Vân không nhìn Quân Lăng Thiên, bởi vì nàng không dám nhìn. Loại cảm giác tâm như bị xé nát này khiến nàng không thể chịu đựng được nữa. Yến hội suôn sẻ tiến hành. Nhan Hạo giới thiệu nữ nhi bị mất tích của mình cho quần thần, Y Vân công chúa, và phong thưởng cho dũng sĩ thắng lợi

của ngày hôm nay. Bỗng nhiên hắn tuyên bố để Thánh Hồ và Quân Lãng Thiên kính rượu mọi người, chưa nói lý do, nhưng mọi chuyện đã quá rõ ràng. Tầm Thánh Hồ run lên, phụ hoàng đang làm cái quỷ gì vậy? Nàng sớm đã giải thích với phụ hoàng nàng và Lãng Thiên hôm nay chẳng qua là thử lòng Y Vân, vì sao còn bảo bọn họ mời rượu? Lãng Thiên sớm đã quên đi chuyện thử lòng, bởi vì hắn phát hiện cho dù có thử thế nào, cũng vô dụng, lúc này hắn cũng đã say vài phần. Thánh Hồ kéo Quân Lãng Thiên bắt đầu mời rượu từng người. Bước chân Lãng Thiên có chút lảo đảo, mái tóc đen rối tung, bên môi thủy chung vẫn là nụ cười trong trẻo, lạnh lùng, ma quái. Dần nhận lấy vô số lời chúc phúc của mọi người. Cuối cùng đi tới bên người Y Vân. Y Vân chậm rãi đứng lên, nhìn Quân Lãng Thiên ngà ngà say, trong đôi mắt sâu xa của hắn là một mảnh sương mù. Hắn say, người ta nói rằng rượu vào sẽ biết lòng người say. Chẳng lẽ, hắn vì vui mừng mà say? Đêm nay, nàng cũng muốn say một lần! Thử xem có phải tâm tình say rượu thì sẽ không còn thấy đau. Y Vân nâng lên chén rượu, nhẹ nhàng cười nói: “Hắn là ta nên mời các người! Ta trước kính chủ nhân, chúc mừng người và tỷ tỷ của ta. Là nha hoàn của người, ta thực vì người mà vui mừng, người cần phải đối xử thật tốt với tỷ tỷ của ta nha.” Y Vân nói xong, hơi ngửa đầu, một chén rượu cuối cùng cũng vào bụng, nàng chưa từng uống qua rượu, nên uống rượu cũng như uống nước, không biết rượu là có tác dụng chậm, ở trong bụng của nàng từ từ thiêu đốt. “Ta tiếp tục kính tỷ tỷ của ta một ly, ta cũng không biết rõ tỷ tỷ, nhưng tỷ tỷ ta thật rất thích người, chúc mừng người, chúc hai người đầu bạc răng long.” Y Vân chậm rãi nói xong, thanh âm ôn nhu mà nhẹ nhàng, nàng lại nâng lên một chén rượu, hơi ngửng cổ, một giọt lệ không tiếng động rơi vào trong chén, hoà cùng với rượu, rót vào trong lòng Y Vân say, hai gò má như được lửa thiêu đốt, đầu cũng ngây ngất, tiếng người trong đại điện bỗng nhiên rời xa, bóng người cũng bắt đầu mơ hồ. Nàng ngây ngốc nở nụ cười, hai gò má giống như được thoa phấn, hồng đến say lòng người, nhìn qua thật thanh lệ vừa lại đáng yêu. Y Vân say, Quân Lãng Thiên lại tỉnh rượu, nhìn thấy nước mắt Y Vân rơi xuống liền thức tỉnh. Đáy lòng vui mừng khôn xiết. Hắn tin Y Vân say rượu là vì hắn, hắn tin Y Vân rơi lệ là vì hắn. Hắn nhìn Thánh Hồ gật đầu, cuối xuống ôm lấy Y Vân rồi khỏi điện. Sau khi tàn cuộc sẽ có người giải thích, hiện tại hắn cái gì cũng bất chấp. “Người là ai? Người đang làm cái gì?” Bàn tay nhỏ bé của Y Vân đánh lên bả vai của Quân Lãng Thiên. Nhan Hạo cùng Nguyệt Như Thủy nhìn nhau cười, nếu không phải nghe Thánh Hồ giải thích, lại nghe Nguyệt Như Thủy cho hắn biết tâm ý của Y Vân, Nhan Hạo còn không biết hai đứa con này của mình yêu thương lẫn nhau đâu. Y Vân giao vào trong tay Quân Lãng Thiên, bọn họ rất yên tâm.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Triền miên

Ngoài đại điện. Mặt trời đỏ chìm sâu, cảnh chiều hôm mênh mông, gió lạnh nhẹ nhàng hiu hiu. Mà thân mình Y Vân lại nóng đến khó chịu, trong lòng hình như đang bị ngọn lửa đun nóng. Nhanh như vậy đã say sao? Là bởi vì rượu hay là bởi vì sự đau khổ trong lòng nàng, cho nên mới say nhanh như vậy. Thần trí có chút mê loạn, nhưng nàng vẫn có cảm giác nàng được bế lên, là một vòng tay ấm áp rắn chắc. Là ai? Nàng dùng sức giãy giụa, lấy tay đâm lên vai người nọ, vòng tay ôm ấp kia bỗng nhiên dịu dàng hơn, có một sợi tơ sâu nặng, nhu tình vây lấy nàng. “Người..... Là ai? Ôm ta..... làm cái gì? Người..... thả ta xuống.” Giọng nói Y Vân như hoa lan, thanh âm kia bởi vì thấm hương rượu mà càng êm ái say người. Quân Lãng Thiên ôm Y Vân thẳng một đường đến phòng của hắn, dịu dàng đặt nàng lên giường, cúi người xuống, thâm tình nhìn vào đôi mắt như sương mù của nàng, nói: “Người nhìn xem ta là ai?” Y Vân mở đôi mắt say rượu lờ mờ, nhẹ cười yếu ớt, khuôn mặt ửng đỏ, vành môi kiêu diễm, làm cho người khác không nhịn được muốn vuốt ve. Y Vân say rượu thật xinh đẹp, sự thanh lệ cùng mê hoặc hoà vào nhau, hai loại khí chất đối nghịch này kết hợp một cách hoàn mỹ trên gương mặt của nàng, xinh đẹp đến lóa mắt. Nàng bỗng nhiên phát ra tiếng cười ha ha ngây ngô, rượu, khiến nàng trở nên khờ dại, trở nên ấm áp, cũng trở nên ngây thơ. “Người nhìn rất tốt nha, đáng vẽ của người thật giống hắn!” Nàng nhẹ nhàng nói. Đầu ngón tay của nàng xoa lên vầng trán Quân Lãng Thiên, trượt xuống đuôi mày, lướt qua đôi mắt đen tuyền, chạm vào vành môi, cuối cùng dừng trên vai của hắn. “Người sao lại có đáng vẽ giống với hắn như vậy, giống hắn đến rạn rở, ta nhìn sẽ tan nát cõi lòng.” Y Vân nắm lấy lồng ngực của mình ngây ngốc nói. Vành môi của nàng vẫn là nụ cười yếu ớt, đáng vẽ nàng say rượu ngây dại, khiến trái tim Quân Lãng Thiên đột nhiên co thắt. Phải sự đau xót như thế nào mới khiến một nữ tử tình nguyện uống rượu, phải sự giãy vò như thế nào mới khiến nàng tự nguyện say rượu đến mất đi tri giác thế này. Hắn biết, bởi vì hắn cũng vừa từ trong say mà tỉnh lại. Cho nên hắn đau lòng. “Người nói ta giống ai?” Thanh âm của Quân Lãng Thiên nhẹ nhàng, mê hoặc hỏi. “Giống hắn! Giống tên ác ma kia, nhưng mà người không phải hắn, không thể nào là hắn. Hắn muốn cưới Thánh Hồ công chúa, hắn sẽ không đến đây. Có điều, ta không cần hắn đến đây, ta không cần! Hắn muốn cưới ai thì cưới, ta sẽ không để ý!” Y Vân khe khẽ nói, nàng cảm giác mình như đang trôi lơ lửng giữa một đám mây, trước mặt có một lồng ngực dịu dàng, nàng khẽ chạm gương mặt lại gần. “Nhấn bắt tại, y chính lương, phụ giai kỳ. Hương tấn lạc, châm vi hàn. Nguyệt phân minh, hoa đạm bạc, nhạ trung tư.” *Người rồi đi, y phước vắng lạnh, ngày cưới hiu quạnh. Tàn hoa rơi, gôi lạnh lùng. Trăng sáng rõ, hoa mong manh, rơi vào trung tư* Y Vân tựa vào trước ngực Lãng Thiên, nhẹ nhàng ngán ngĩa, thanh âm ôn nhu, giọng điệu uyên chuyển, còn mang một tia thương cảm. Quân Lãng Thiên đứng bất động ở thành giường, nhẹ tay khẽ vuốt lên mái tóc Y Vân, nghe thấy cũng trở nên ngây ngốc. “Nhưng mà ta thật sự khó chịu nha, hắn đã nói muốn tắm lòng của ta, hắn không biết nó sớm đã không còn sao, đã rơi vào tay giặc, đã bị hắn cướp lấy. Cuối cùng vẫn không tìm được trở lại. Vĩnh viễn không thể tìm thấy.” Y Vân thì thảo nói nhỏ, ôm lấy thắt lưng Quân Lãng Thiên, đặt đầu chôn sâu trong lồng ngực của hắn. Có một tia vui mừng khôn tả từ lòng bàn chân Quân Lãng Thiên chạy ngược lên, thẳng đến đỉnh đầu, lan toả khắp toàn thân, cả người hắn tựa như bị sâu độc bám vào, đứng bất động tại chỗ. Thời gian hình như dừng lại ở một khắc này, đầu Quân Lãng Thiên trống rỗng, hắn không thể suy nghĩ, cũng không thể nhúc nhích, trong mắt chỉ có đáng vẽ Y Vân ngây thơ, trong tai chỉ có giọng nói nhỏ nhẹ của Y Vân, trong lòng chỉ có Y Vân, ngoài ra những thứ khác dường như đều bị che khuất. Hắn gât gao ôm lấy Y Vân, cả người run rẩy, như lá cây trong gió. “Vân nhi, người nói cái gì?” Thật lâu sau, hắn cúi người, dịu dàng nâng lên gương mặt Y Vân, hỏi. Nhưng mà Y Vân đã nhắm lại đôi mắt, ngủ say sưa, hắn nhìn không được hôn nhẹ lên gương mặt ửng đỏ của nàng. “Lãng Thiên! Lãng Thiên....” Trong giấc mộng nàng thì thảo gọi tên. Lưng Quân Lãng Thiên cứng đờ. Y Vân chưa bao giờ gọi tên của hắn, nàng nếu không oán hận kêu hắn ác ma, thì cũng lạnh lùng gọi chủ nhân. Nghe thấy nàng dịu dàng gọi tên hắn, nhìn về mặt khi ngủ đến say lòng người của nàng, Quân Lãng Thiên cảm giác đáy lòng tràn đầy tình cảm của hắn đã bị Y Vân vạch ra, chậm rãi rót thành một đại dương nhu tình, bao phủ lấy hắn. “Vân nhi, là ta, là ta!” Quân Lãng Thiên vỗ nhẹ lên lưng Y Vân. Nhìn nàng ngủ say, nghe hơi thở mỏng manh của nàng, trái tim Quân Lãng Thiên như được lấp đầy bởi hạnh phúc. Hắn đem nàng nhẹ nhàng đặt ở trên giường, cẩn thận vệ chuần bị xe ngựa. Hắn muốn mang nàng đi, khi không biết tắm lòng của nàng thì hắn sẽ đem nàng giam ở bên cạnh mình, hiện giờ đã rõ ràng tâm ý của nàng, hắn càng không thể buông tay. Mặc kệ nàng là công chúa hay là nha hoàn, hắn muốn nàng làm nữ nhân của hắn, để cho hắn có thể che chở nàng trong vòng tay, để cho hắn yêu thương nàng cả đời. Mãn đêm lặng lẽ buông xuống, một chiếc xe ngựa được mấy tuần mã bảo hộ, hướng thảo nguyên chạy đến. Tối nay, không có ánh trăng cũng không có ánh sao. Khung cảnh thảo nguyên đen kịt, không có gió, không khí bức rức. Bầu trời mây đen có chút dày đặc, tối nay nhất định có mưa. Nhưng mà, tâm tư Quân Lãng Thiên lại nhẹ nhàng như muốn bay theo gió. Hết thấy mọi thù nhà nợ nước cũng như mây mù ở trong đầu hắn dần bay đi, lúc này tâm tình hắn rất là vui mừng, căn bản không có chú ý tới

bầu trời bắt đầu u ám “Chúa thượng, sợ sẽ có mưa, chúng ta không bằng tìm một chỗ tránh đi.” Thị vệ đánh xe ngẩng đầu nhìn bầu trời đen ngòm nói: “Đến nơi nào?” Quân Lăng Thiên hỏi: “Nhanh đến Long Kỳ Sơn, chúng ta tránh trong sơn động một chút đi.” Quân Lăng Thiên gật đầu đồng ý. Mọi người vừa vào trong động, trên bầu trời liền có ánh chớp xẹt qua, tầng mây thật dày bị ánh chớp giật tạo một lỗ hồng, ầm ầm tiếng sấm truyền tới, cơn mưa nặng hạt liền từ không trung rơi xuống. Y Vân vẫn ở trong ngực Lăng Thiên ngủ rất ngon. Quân Lăng Thiên đem thị vệ của hắn đuổi tới một sơn động khác, miễn cho đánh thức bảo bối trong lòng. Khi Y Vân tỉnh lại, đầu óc choáng váng, trong nháy mắt không biết nàng đang ở chỗ nào. Dưới thân, là một chiếc nệm thật dày, trên người, đang đắp một chiếc chăn mỏng, nhìn khắp bốn phía, phát hiện nàng đang nằm trong một chiếc lều nhỏ. Nàng nhớ là nàng đã ở trong yến tiệc, Quân Lăng Thiên và Thính Hồ mời rượu nàng, bọn họ hình như sắp thành thân, nếu không phụ hoàng sao lại để bọn họ cùng nhau kính rượu? Nàng hình như đã uống rượu, luôn cười ngây ngô. Các loại ký ức lung tung hiện ra, hình như còn nhớ rõ một vòng tay ấm áp, có một nam tử thì thảo khe khẽ ở bên tai nàng. Mà hiện tại, đây là nơi nào? Y Vân nhìn thấy bên ngoài lều, có một đống lửa trại, lều này đúng là được dựng bên trong hang động, bên ngoài sơn động là tiếng mưa rơi ào ào. Sơn động?! Nàng sao lại ở trong sơn động thế này. Y Vân nhớ lại nàng và Quân Lăng Thiên lần đầu gặp nhau cũng là trong sơn động. Khi đó, hân hạnh như băng đến đáng sợ, nàng lúc nào cũng đều lo lắng hắn sẽ bóp chết nàng. Mà hiện tại, trong lòng Y Vân là cảm giác chua xót vô cùng: “Tình?” Thanh âm thâm trầm mà thu hút như nam châm bỗng nhiên vang lên. Y Vân run sợ, nhìn thấy Quân Lăng Thiên từ cửa động chậm rãi đi tới. Ánh lửa, thân ảnh hân thon dài đang bước từng bước về phía nàng. Gương mặt hân anh tuấn, dưới ánh sáng ngọn lửa lại càng toả ra sự thân bí, thu hút. Trong ánh mắt của hân hình như đang ẩn giấu rất nhiều cảm xúc, có thâm tình, có kích động, có mừng rỡ, có thương tiếc, những loại cảm xúc này hoà vào nhau, làm cho đôi mắt của hân thoát nhìn sáng rõ như vậy, bức người như vậy, Y Vân thật không dám nhìn. Tâm tình hân nhìn qua có vẻ không tệ, là bởi vì được tình cảm vun đắp, hay là bởi vì sắp kết hôn với Thính Hồ. Đáy lòng Y Vân thoáng mất mát: “Chúng ta... Đây là nơi nào?” Y Vân tránh nhìn vào mắt của hân, nhẹ nhàng hỏi: “Đây là sơn động ở Long Kỳ Sơn, chúng ta vốn phải về thôn, gặp phải mưa to.” Quân Lăng Thiên nhìn chằm chằm vào ánh lửa, nhìn dáng vẻ xinh đẹp của Y Vân nói. Trong mắt của nàng, tràn đầy nghi hoặc, xem ra đã không nhớ rõ những gì đã nói trong lúc say rượu. Quân Lăng Thiên anh tuấn cười, hân sẽ làm nàng nhớ: “Quay về thôn?” Y Vân nhớ lại Long Mạc đêm nay sẽ hành động, may là trời mưa, nếu không chẳng phải cứu không được hoàng thượng. “Dừng nha! Trước lúc thành thân ngươi vẫn còn là nha hoàn của ta.” Quân Lăng Thiên nhìn dáng vẻ Y Vân thất thần nói. Thành thân! Tâm Y Vân co rút mạnh mẽ, nàng thiếu chút nữa đã quên hân sắp thành thân. Mái tóc Y Vân như suối nhẹ nhàng xoã xuống, che đi gương mặt của nàng, ánh mắt hạ xuống, nói: “Các người... khi nào thì thành thân?” Trong mắt Quân Lăng Thiên hiện lên sự đau lòng, cái tiểu nha đầu này, định chịu đựng đến chừng nào đây: “Ba ngày sau! Tôi nay trở về liền chuẩn bị việc đón dâu, ngươi có lẽ không biết phong tục cưới ở trên thảo nguyên, rất là náo nhiệt, toàn bộ mọi người trong thôn sẽ tham gia, ta sẽ chuẩn bị một trăm đoàn ngựa thồ, rước nàng về.” Quân Lăng Thiên ngồi ở bên người Y Vân, dịu dàng nói. Khuôn mặt Y Vân từ từ mất đi huyết sắc, đau xót che phủ đôi mắt, nàng tựa đầu vào góc tường tối tăm, cảm thấy lệ đã muốn rơi ra khỏi khoé mắt. Bỗng nhiên sau lưng có một đôi tay ôn nhu ôm lấy vòng eo của nàng, Y Vân cứng đờ cả người. Nàng xoay người, nén dòng lệ, kêu lên: “Tên ác ma ngươi! Ngươi cút đi, ngươi sắp lấy tỷ tỷ ta, còn muốn chạm vào ta sao, cút đi!” Môi của nàng bỗng nhiên bị lấp lại. Hân hôn nàng, cuồng nhiệt, mà thâm tình. Y Vân dùng sức muốn đẩy hân ra, nhưng mà, lại có một chút nuối tiếc. Nước mắt nàng chảy xuống, đều được Quân Lăng Thiên nhắt nhắt hôn lấy, ngay cả lệ ở trong lòng của nàng, cũng được nụ hôn của hân lau đi. Nàng cảm thấy có một loại cảm giác giống như say rượu nhẹ nhàng dâng lên, nàng kim lòng không được mà hôn lại hân, nàng chỉ mong mình có thể vĩnh viễn trầm luân vào khoảnh khắc này. Thật lâu sau, Quân Lăng Thiên cuối cùng cũng rời khỏi môi của nàng. Nàng nhìn vào đôi mắt nhu tình mà thâm thúy như mặt biển mênh mông của Quân Lăng Thiên, Y Vân cảm thấy gương mặt như đang đỏ bừng lên. Trong đầu hiện lên mơ hồ ký ức lộn xộn khi nàng say rượu, khi đó có một vòng tay ấm áp ôm lấy nàng, là hân. Hân không phải sắp cùng Thính Hồ thành thân sao? Chẳng lẽ? Hân bao bọc lấy nàng, dùng tay nâng mặt nàng lên, nhẹ nhàng nói: “Vân nhi, không có hôn lễ với Thính Hồ, không có gì cả, chỉ có ta và nàng.” Y Vân chỉ cảm thấy trong đầu nàng trống rỗng. Nàng lúc say rượu đã nói gì đó sao? Nhất định là đã nói cái gì đó, nhưng mà, Y Vân một chút cũng không nhớ: “Ta yêu nàng, nói cho ta biết, nàng thì sao!” Quân Lăng Thiên ôm lấy Y Vân, đôi mắt chăm chú nhìn vào nàng, dịu dàng nói. Ta yêu nàng! Tâm tư Y Vân mãnh liệt nảy lên, thiếu chút nữa là nhảy ra khỏi lồng ngực. Hân yêu nàng! Hân và Thính Hồ không có chuyện gì, thì ra là thử nàng. “Ác ma này, chàng biết rõ là ta yêu chàng, vậy mà còn trêu đùa ta!” Y Vân bỗng nhiên hồ hởi. Vừa nói xong, mới phát hiện nàng vừa nói ra tâm lòng của nàng. Trong bóng tối, thừa lúc ánh lửa có phần yếu đi, nàng đã nói ra. Quân Lăng Thiên mặc dù đã biết tâm ý của Y Vân, không ngờ khi thật sự nghe nàng nói thì sự vui mừng trong lòng vẫn mãnh liệt như vậy, gần như cả đời này hân đã chờ đợi một câu của nàng, ta yêu chàng. Hân ôm chặt lấy nàng. Đầu của hân vui trong mái tóc nàng, đầu của nàng lại chôn sâu trong lồng ngực của hân, nghe thấy tiếng nhịp đập của nhau. Đáy lòng bọn họ như đang nhảy múa, giờ khắc này lại ngọt ngào như thế, say lòng người như thế. Nhưng mà với Y Vân đây vừa là ngọt ngào vừa là ưu thương, bởi vì nàng nhớ đến kế hoạch của Long Mạc, trong lòng đau xót, bởi vì nàng không biết, ngày mai, hân có còn tin tưởng mà yêu thương nàng nữa không. Ngoài động, tiếng mưa rơi vẫn còn tí tách. Y Vân chìm sâu trong lòng của hân. Nàng thật không biết, qua tối nay, hân sẽ có hiểu lầm thế nào với nàng, hân còn tin tưởng để yêu nàng sao? Vì cái gì mà vận mệnh lại tàn nhẫn với nàng như vậy? Lúc này đây, nàng cái gì cũng không muốn, nàng chỉ muốn có hân. Y Vân ngẩng đầu, thân nhiên cười, nụ cười dưới ánh lửa thuần khiết như vậy, sáng lạng như vậy, mỹ người như vậy. Nàng chủ động hôn lên môi của hân. Thân mình Lăng Thiên run lên, hân nâng... lên gương mặt của nàng, hôn xuống, từ vầng trán, đến ánh mắt, đến đôi môi, trượt đến trên người của nàng. Ngoài động, hạt mưa vẫn đồm độp rơi xuống, giống như nụ hôn của Lăng Thiên lưu luyến trên người Y Vân. Bàn tay Y Vân vụng về hướng đến y phục của Lăng Thiên. Nàng muốn dùng phương thức đặc biệt này để nói cho hân biết, nàng yêu hân sâu đậm đến mức nào. Nàng muốn người của nàng, lòng của nàng toàn bộ đều trao cho hân. Động tác Quân Lăng Thiên ngưng lại, tiểu nữ nhân này có biết bản thân đang làm cái gì không? Nhưng sau đó đã hiểu rõ suy nghĩ của nàng, hân nhẹ nhàng hỏi: “Có thể chứ?” Y Vân thẹn thùng gật đầu. Hết thấy một thứ thân thể này gần như biến mất, trên thế gian này, chỉ có hai người bọn họ. Bọn họ cuối cùng cũng đã có thể ở bên nhau, bắt kể là về thể xác, hay là trong lòng, giờ khắc này là vĩnh hằng. Trong đêm mưa đặc biệt này, lửa trại kia, tiếng mưa rơi kia, ở trong lòng bọn họ thật là đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 90: Gió nổi mây vần

Một tiếng sấm giật, đem Y Vân từ trong mộng bừng tỉnh. Mở to đôi mắt nhấp nhem, nhìn thấy ánh lửa trại bập bùng, tiếng mưa rơi bên ngoài càng lúc càng lớn. Bên cạnh trống trơn, Lăng Thiên không có ở đây. Y Vân vừa định ngồi dậy, lại thấy cả người đau nhức khó chịu, chiếc chăn từ trên người trượt xuống, trên người chỉ có một chiếc áo lót mỏng manh, làn da trắng mịn nồn nà rải rác những dấu hôn. Y Vân ngượng ngùng giấu mặt vào trong chăn, khoảnh khắc triền miên kích tình kia hiện ra trong đầu nàng, may là hân không có ở bên người, nếu không nàng thật sự không biết phải đối mặt với hân như thế nào, vậy mà nàng còn chủ động hấp dẫn hân, nghĩ đến đây, hai gò má liền nóng bừng. Che mặt một hồi lâu, Y Vân cũng chậm rãi ngồi dậy, nhìn

thấy quần áo của mình đã chỉnh tề đặt ở bên gối, Y Vân vừa mặc quần áo vừa nghi hoặc không biết Quân Lăng Thiên đã đi đâu? Mặc xong quần áo, Y Vân từ trong lều đi ra, chậm chậm bước ra cửa động. Ngoài động bầu trời tối đen, mưa gió vẫn còn vùn vụt, cảm giác mát lạnh truyền tới, làm nàng không kìm được liến rùng mình. Lăng Thiên hẳn đi đâu? Trời đang mưa như vậy. “Lăng Thiên! Chàng ở đâu?” Y Vân hô to, cảm giác giọng nói của mình trong tiếng mưa gió thật là mỏng manh. Qua một lúc lâu, vẫn không thấy thân ảnh anh tuần kia xuất hiện. Trong lòng Y Vân bỗng nhiên thoáng có cảm giác chẳng lành. “Phu nhân! Chúng ta có thể vào không? Chúng ta là thị vệ của người!” Không có người nài nỉ chờ mong, chỉ nghe thấy giọng nói của thị vệ Quân Lăng Thiên không biết là từ nơi nào, hình như là từ sơn động bên cạnh. Phu nhân? Phu nhân! Là gọi nàng sao? Xưng hô thế này làm Y Vân có chút choáng váng! “Người. ... Các người vào đi!” Y Vân vừa nói vừa nắm thật chặt quần áo của mình, sợ người khác sẽ nhìn thấy dấu hôn trên cổ nàng. Hai thị vệ bước đến, đều là hắc y, dáng người cường tráng cao ngất, diện mạo lạnh lùng. Thấy Y Vân liên thi lễ. Trong đó có một người Y Vân biết, là thị vệ Tật Vũ của Lăng Thiên, hẳn nhìn Y Vân hành lễ, nói: “Phu nhân, chúa thượng căn dặn bọn thuộc hạ ở lại bảo vệ phu nhân. Trong thôn phát pháo hiệu cầu cứu, có lẽ có người tấn công vào thôn, chúa thượng mang theo Phong Hành và Phong Lãnh trở về thôn trước.” “Đường như có một chậu nước lạnh leo tàn nhàn gọi lên đầu, cũng dập tắt đi ngọn lửa hạnh phúc. Y Vân đắm chìm trong hạnh phúc, gần như đã quên đêm nay Long Mạc sẽ hành động. “Hắn, chỉ đem hai thị vệ trở về sao?” Long Mạc chắc đã có chuẩn bị, hẳn đã thể phái cứu được phụ hoàng, binh mã được phái đi sẽ không ít, thân thù cũng sẽ không tệ. Mà Lăng Thiên lại chỉ mang theo hai thị vệ trở về, nếu là song phương giao đấu, chẳng phải sẽ gặp điều bất trắc? Y Vân lo lắng nói, “Các người vì sao không theo hẳn trở về? Vì sao không mang theo nhiều người tới?” “Phu nhân đừng vội, thôn của chúng ta rất bí mật, rất ít người có thể tìm tới, quân địch sẽ không quá mạnh, chúa thượng có thể giải quyết, xin phu nhân không cần phải lo lắng, sáng mai, chúa thượng sẽ tới đón người trở về!” Y Vân lắc đầu, nói: “Ta phải trở về! Ngay lập tức trở về. Tật Vũ người đi chuẩn bị xe ngựa!” “Phu nhân, mưa lớn như thế, chúa thượng căn dặn chúng ta bảo vệ người!” “Các người có biết, là ai tấn công thôn trang không? Đây không phải chỉ là những thổ phỉ bình thường trên thảo nguyên, là Long Mạc! Là hoàng tử Nam Long Quốc! Chúa thượng các người gặp nguy hiểm! Ta phải đi cứu hắn!” Giọng nói Y Vân như xé gió. Nàng chưa một lần nghĩ sự tình sẽ trở nên thế này, cứ tưởng rằng Long Mạc sẽ lặng lẽ cứu hoàng thượng, nàng sẽ từ từ giải thích cho Lăng Thiên, khuyên hắn từ bỏ kế hoạch báo thù phục quốc, nhưng mà, mọi chuyện sao lại thế này?! Sắc mặt hai tên thị vệ trầm xuống, ánh mắt ngưng đọng Tật Vũ không nói gì, nhanh chóng ra ngoài chuẩn bị xe ngựa. Tiếng sấm ở phương xa âm ầm nổ vang, xe ngựa lướt đi trong cơn mưa rét buốt, giống như một chiếc thuyền nhỏ trôi trên mặt biển. Thảo nguyên đen kịt như bị nhuộm bởi mực, nhìn không thấy một tia sáng. Xe đã đi rất lâu, lâu đến nỗi Y Vân không thể chịu được sự nóng lòng trong người, lại một lần nữa vém rèm xe lên, hỏi Tật Vũ, còn xa không. Ở trong bóng tối vô biên, có ánh sáng loé lên, đó là cửa thôn nhỏ bé. Cuối cùng đã tới, chỉ mong, không có chuyện gì xảy ra. Lều trại một mảnh tối tăm, chỉ có trong một căn lều hình như có ánh sáng phát ra. Xe ngựa bỗng nhiên ngừng lại. Y Vân nghe thấy giọng nói lo lắng của Tật Vũ: “Không khí ở đây thật kì lạ, chúa thượng có lẽ đã gặp chuyện, chúng ta không được tùy tiện hành động. Nếu chúa thượng bị bắt, chúng ta đi vào cũng chỉ là chui đầu vào lưới. Ta nghĩ phải lưu lại trên núi, triệu tập các huynh đệ tới cứu chúa thượng.” Y Vân từ trong xe bước xuống, đứng ở trong mưa. Bọn họ nhìn không thấy vẻ mặt của nàng, nhưng có thể cảm nhận được ánh mắt, đó là cái nhìn vô cùng kiên quyết, xuyên qua màn mưa mù mịt và bóng tối u ám, truyền tới bọn họ. Nàng nói: “Ta sẽ cứu hắn, ta nhất định sẽ cứu hắn ra. Các người không cần đi, ta đi.” Chỉ mong, Lăng Thiên có thể bỏ xuống thù nhà nợ nước, chỉ mong Long Mạc có thể nghe theo lời nói của nàng, chỉ mong, chỉ mong tất cả những chuyện này không phải là sự thật. Y Vân suy tư, chậm chậm đi tới phía ánh sáng le lói đó. Ánh sáng, trong bóng tối này, vốn phải là ánh sáng của hy vọng, nhưng, lúc này, nó là tuyệt vọng, cũng là ánh sáng của địa ngục. “Ta muốn gặp Nhị hoàng tử của các người!” Y Vân nhìn tên thị vệ gác cửa nói. Thị vệ kia đi vào thông báo, sau khi trở ra, gật đầu. Y Vân vén rèm lên, chậm rãi đi vào. Trong lều, vô số ngọn đèn được đốt lên, làm cả căn lều sáng bừng như ban ngày. Nàng thấy ngồi ở chính giữa, là hoàng đế Nam Long Quốc, Long Đăng Hân mặc y phục bình thường, vẻ mặt được ánh đèn sáng rực soi rọi, ánh mắt phát ra cái nhìn thấu xương, bên cạnh hắn là Long Mạc bạch y như tuyết cùng thái giám Kha Quý. Bọn họ cuối cùng đã được cứu ra. Lăng Thiên đâu? Một bóng lưng cao ngất quay lưng về phía cửa, mái tóc rối tung xoã xuống sau đầu. Là Lăng Thiên! Y Vân không biết, hắn bị lọt vào mai phục hay là bị vây công mà bị bắt. Đau lòng đau nhói, thật giống như bị siết chặt, đau đến khó chịu. Nước mắt không thể rơi, trái tim lại như đang nhỏ máu. Quần áo Y Vân mỏng manh, bị mưa làm ướt, dính sát vào người, mái tóc rối loạn, hạt mưa theo sợi tóc tí tách rơi. “Vân nhi? Người đã đến rồi!” Trong mắt Long Mạc lộ ra nét ngạc nhiên mừng rỡ, vội bước đến, đỡ cả người Y Vân đang ướt sũng, hắn vốn định sau khi cứu phụ hoàng sẽ nghĩ cách cứu Y Vân. Lại không ngờ có thể bắt được Lăng Thiên, còn Y Vân thì trở về. Lăng Thiên nghe thấy Y Vân đến, bóng lưng run lên, nhưng cũng không quay đầu lại, hắn như cũ đứng bất động ở nơi đó. Long Mạc cởi xuống áo khoác trên người, định choàng lên người Y Vân. Nhưng bị Y Vân ngăn lại. Y Vân chỉ mãi miết nhìn vào bóng lưng Lăng Thiên, giống như gặp phải ma. Hắn có ổn không? Hắn không bị thương chứ? Hắn có phải rất hận nàng, hắn có phải không còn tin tưởng nàng, vì sao ngay cả quay đầu liếc nhìn nàng mà hắn cũng không làm? Hắn đang suy nghĩ gì? Long Đăng nhìn thấy Y Vân đến, không biết có phải vì nghĩ đến Nguyệt Như Thủy mà ánh mắt thâm sâu chợt loé lên. “Người đâu! Xiềng tên ác tặc này lại!” Giọng nói hắn bỗng nhiên căm hận nói. Có người cầm một cái xích sắt rất dài, đi về phía Lăng Thiên. Sợi dây xích rất dày, Y Vân nhìn thấy người nọ quấn sợi xích qua xương quai xanh của Lăng Thiên, giống như nữ nhân xe chỉ luồn kim, sau đó lại vòng đến sau lưng, khoá lại hai tay Lăng Thiên. “Không ngờ hoàng đế của một nước lớn, hôm nay, lại đối xử như vậy với một tù binh? Thật là làm cho Quân mồ mồ mang tâm mất nha, nhớ ngày đó, khi các người ở trong tay Quân mồ mồ thì ta cũng chưa từng động đến một đầu ngón tay của các người!” Lăng Thiên khẽ cười, lạnh lùng nói. Y Vân thấy có máu từ trên bả vai Lăng Thiên uốn lượn chảy xuống. Nàng nhắm lại đôi mắt, máu trong người nàng gần như đông lại, sợi xích kia như ghim vào trong người nàng, đau đớn, nàng tưởng như đã bất tỉnh, nhưng, nàng tự nói với mình là không thể. Nàng đã quên, nơi này còn có một hoàng thượng, nếu muốn cứu Lăng Thiên, xem ra không đơn giản như nàng tưởng tượng. Tên hoàng thượng kia, có vẻ rất gần gũi, hơn nữa còn là vô cùng nổi giận. Y Vân tự nói với mình cần phải nhẫn nại, nàng nhất định phải cứu hắn. Long Mạc kinh ngạc nhìn Y Vân. Khi nhìn thấy Y Vân mở mắt, hắn không nhìn được liền run lên. Trong đôi mắt như nước ấy, hiện ra nét lạnh liệt, quật cường, lại cứng cỏi, khiến hắn không dám nhìn vào. Nàng xinh đẹp nhưng lại thể thương kỳ lạ. Nàng đang nghĩ gì? Hẳn bỗng nhiên không rõ, đây có còn là nữ tử đã từng đồng ý lời cầu hôn của hắn hay không? Sao lại xa lạ như vậy? “Vân nhi, người. .... vẫn khỏe chứ?” Long Mạc cầm lấy tay Y Vân, phát hiện tay nàng lạnh như hàn băng. “Phụ hoàng, chúng ta vẫn là nhân lúc trời mưa, nhanh rời khỏi đây, tránh cho đêm dài lắm mộng!” Long Mạc nhìn hoàng thượng nói. “Trong tay chúng ta đã có hai người bọn họ, còn sợ người khác hay sao?” Ánh mắt Long Đăng từ Quân Lăng Thiên nhìn đến Y Vân. Y Vân chợt hiểu rõ, Long Đăng cũng xem nàng là con tin. Long Đăng, hẳn không chỉ hận Lăng Thiên đã cầm tù hắn, mà còn có phụ hoàng của nàng nha. Bọn họ đã đối đầu với nhau mấy chục năm. Hôm nay chỉ sợ nàng nói điều gì cũng không thể cứu được Lăng Thiên. “Nghe nói người này chính là con rể tương lai của Nhan Hạo, Nhan Hạo, ta thật sự muốn gặp lại hắn nha!” Long Đăng nói.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 91: Yêu hận đan xen

Sắc trời tờ mờ sáng, cả một đêm mưa gió bão bùng cuối cùng cũng dừng lại.

Ngôi làng như cũ được bao phủ trong bầu không khí trầm lắng, không có sức sống.

Trái tim Y Vân trầm xuống, nhìn Long Mạc, nói: “Ngươi. . . . . Ngươi giết toàn bộ người trong thôn?”

Long Mạc nói: “Không có! Ta đồng ý với ngươi là không giết bọn họ, sao lại thất hứa, bọn họ trúng thuốc mê, phải bất tỉnh thêm nửa ngày.”

Đêm qua, thừa dịp mưa gió mịt mù, Long Mạc cho người đánh thuốc mê toàn bộ người trong thôn, nếu không, sao có thể thuận lợi cứu được hoàng thượng như vậy.

Lăng Thiên nghe thấy lời nói của Long Mạc, bóng lưng kiên cường cũng phải run rẩy, hắn chậm rãi xoay người lại, nhìn thẳng vào Y Vân.

Trong khoảnh khắc Lăng Thiên xoay người, Y Vân dường như ngừng thở.

Nàng nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của hắn, ánh mắt lạnh như băng, tựa như băng tuyết bao phủ quanh năm trên đỉnh núi, khiến trái tim nàng băng giá. Mà môi của hắn, lại mang theo nụ cười, đó là nụ cười mỉa mai chế giễu.

Hắn chậm rãi đi tới bên Y Vân, vòng xích trên vai hắn đưa đưa trước người, khẽ động vào vết thương, nhưng cho dù là cơ thể đau buốt, thì ngay cả một cái nháy mắt cũng không có.

Bởi vì, đối với hắn mà nói, sự đau đớn đó không là gì, vết thương trong tim hắn mới thật sự là khắc cốt ghi tâm, đau đến tận đáy lòng.

Hắn đi đến trước mặt Y Vân, đứng lại.

Gương mặt Y Vân nhợt nhạt, không có chút máu.

Là hắn đã nhìn lầm rồi sao? Đôi mắt trong veo như nước kia, sao lại tràn ngập nét bi thương như vậy?

Là đau lòng cho hắn sao?

Hắn không tin, tin tức là do nàng tiết lộ!

Hắn không tin, lời bày tỏ thâm tình trong lúc say rượu cũng là giả!

Hắn không tin, nữ nhân mà hắn hết lòng yêu thương lại bán đứng hắn.

Hắn không tin.

Ánh mắt hắn thoáng nhìn thấy trên chiếc cổ trắng nõn của nàng, là dấu hôn đỏ bừng, là vết tích mà hắn để lại cho nàng. Ánh mắt hắn nhất thời trở nên dịu dàng, nàng đã là nữ nhân của hắn, là nữ nhân mà hắn muốn đặt trong vòng tay, mà hắn muốn thương yêu cả đời.

Nàng sẽ không làm như vậy.

“Nói cho ta biết, đây không phải là thật, không phải do nàng làm!” Hắn cúi đầu nhìn nàng, trong đó là sự ôn nhu, yêu thương làm lòng người tan nát.

Y Vân ngẩng đầu, nhìn thấy tình cảm sâu nặng trong đôi mắt hắn.

Nàng thật sự muốn ôm lấy hắn, tháo bỏ xích sắt trên người hắn, muốn lau đi vết thương của hắn, muốn hôn lên sự đau thương của hắn.

Nhưng mà nàng có thể sao?

Bởi vì thật sự nàng đã làm hại hắn.

Nàng nên làm thế nào mới có thể làm hắn tin tưởng, nàng thật sự không muốn hại hắn, chẳng qua là nàng muốn Long Mạc cứu hoàng thượng, nàng thật sự yêu hắn, yêu hắn tha thiết.

Y Vân không biết phải bắt đầu từ đâu, “Là ta! Nhưng mà, Lăng Thiên, ta cũng không muốn. . . .”

“Đủ rồi!” Lăng Thiên tuyệt vọng nhắm mắt.

Lại mở mắt, nhưng trong đáy mắt đã không còn tình cảm, đôi mắt hắn u ám như vực sâu không đáy, hắn hừ lạnh một tiếng, ma quái cười nói: “Long Mạc, nữ nhân của ngươi thật không đơn giản, vì giúp ngươi, không ngại đem thân thể của mình trao đi, ngươi cần phải đối xử với nàng thật tốt nha, sau khi làm hoàng thượng, cũng không nên quên phong nàng làm Hoàng hậu! Quân Lăng Thiên ta chơi đùa không ít nữ nhân, nhưng nữ nhân của ngươi là đẹp nhất, cũng nhiệt tình nhất nha, haha!”

Nụ cười của hắn tà mà tàn khốc, lúc này nhìn hắn thật thâm hại, trên người bị thương, đáy lòng bị thương, nhưng mà nụ cười của hắn vẫn say lòng người như vậy.

Hắn thật không thể ngờ, sau một đêm triền miên ngọt ngào, khi gặp nhau, lại rơi vào tình cảnh thế này, sao mà buồn cười như vậy.

Y Vân nghe vậy, hai mắt nhắm lại, hấn hận nàng sao? Sao lại thương tổn nàng như vậy.

Gương mặt tuấn mỹ của Long Mạc lập tức như mây đen bao phủ, nghiêm mặt quát một tiếng: “Ngươi, vô si!”

Hắn một quyền đánh tới trước ngực Lăng Thiên.

Lăng Thiên trúng phải mê cốt tán, không có sức phản kháng, kêu lên một tiếng đau đớn, như một con diều, vô lực bay lên, đâm vào vách lều, rơi xuống.

Trái tim Y Vân như ngừng đập, Lăng Thiên, hắn đã chết sao?

Môi của nàng mở ra, nhưng lại kêu không thành tiếng, nàng cuối cùng đã không chịu được đả kích này, khê lão đảo, liền gục xuống.

“Vân nhi!”

Long Mạc lo lắng ôm lấy Y Vân, đi ra ngoài, đem nàng đặt vào trong xe ngựa.

Lăng Thiên ngẩng đầu lên, nhìn thân ảnh Long Mạc ôm Y Vân rời đi, trong lòng đau xót. Hắn bị nhấc lên, nhét vào trong xe ngựa.

Bầu trời sáng rõ, đoàn người ngựa bắt đầu hướng về Nam Long Quốc.

Long Đăng, bởi vì có hai con tin quan trọng, nên bọn họ công khai rời đi, quang minh chính đại.

Mặt trời chậm rãi dần lên cao, thảo nguyên sau cơn mưa là một màu xanh biếc trong suốt, không khí mát mẻ, nhưng mà mặt đất có chút trơn trượt, di chuyển rất chậm chạp.

Bên trong xe ngựa, sắc mặt Long Mạc nghiêm nghị nhìn gương mặt tái nhợt của Y Vân, tham lam nhìn vào đôi mày thanh tú của nàng, mắt nàng nhắm chặt, đôi môi yếu ớt, đây là Vân nhi mà hắn mỗi ngày tưởng nhớ.

Đôi mày của nàng nhíu chặt, cho dù là ngắt đi, vẫn lo nghĩ gì sao?

Đã rất lâu không nhìn thấy nàng, sự nhớ nhung của hắn với nàng chồng chất ở trong lòng, cũng như rượu, càng ủ lại càng thêm nồng nàn, nguyên chất. Cứ tưởng rằng ngày bọn họ gặp lại cũng chính là lúc hắn chiến thắng trở về nước, sau đó hắn sẽ cho nàng một hôn lễ tuyệt vời.

Nhưng mà, hắn không thể ngờ bọn họ lại gặp nhau trong tình huống thế này, mà hắn, cảm giác bản thân đã không thể nắm bắt được tấm lòng của nàng.

Nhớ đến lời nói vừa rồi của Quân Lăng Thiên, tim hắn như bị đun nóng.

Quân Lăng Thiên, rõ ràng là hắn ta yêu Vân nhi, có thể thấy được điều đó từ ánh mắt. Mà Vân nhi, hắn lại không dám nhìn vào mắt của nàng, hắn sợ khi nhìn vào, sẽ thấy tình yêu mà nàng dành cho Quân Lăng Thiên.

Hắn thà rằng tin tưởng, tin tưởng nàng bị Quân Lăng Thiên ngược đãi, hắn cũng không muốn tin rằng, lòng của nàng đã mất.

Nghĩ tới nàng và Quân Lăng Thiên đã ở cùng với nhau, trái tim liền đau đớn.

Vân nhi, ngươi có biết ta yêu ngươi nhiều thế nào không?

Vân nhi, ta sẽ không để ngươi phải chịu bất cứ một tổn thương nào.

Vân nhi, ngươi nhất định là của ta.

Vân nhi, cho dù ngươi đã ở cùng hắn, ta cũng không quan tâm.

Long Mạc nhẹ nói ở bên tay Y Vân.

Ánh mắt nhìn vào Y Vân, tựa như cơn mưa phùn ở Giang Nam, tình cảm như sương mù quấn quýt.

Đôi mi Y Vân khẽ run run, hắn biết nàng sắp tỉnh. Long Mạc thu lại nét mặt đau xót, mỉm cười nhìn Y Vân.

Y Vân vừa tỉnh dậy, trong đầu liền có giọng nói không ngừng gọi tên: Lăng Thiên, Lăng Thiên. ...

Nhưng mà, mở mắt ra, người ngồi bên cạnh lại là Long Mạc một thân bạch y, hắn khô ngơ thanh khiết không dính bụi trần, thanh cao mà dịu dàng, đôi mắt hắn sâu thẳm như mặt hồ tĩnh lặng, lại chứa đựng tình cảm sâu nặng.

Lăng Thiên. ....

Y Vân ngồi bật dậy, Long Mạc lập tức nâng lấy cổ tay Y Vân.

“Vân nhi, làm sao vậy?”

Hắn dịu dàng hỏi.

Y Vân bắt lấy bàn tay Long Mạc, hỏi: “Lăng Thiên, hắn không có chết phải không?”

Cổ tay Long Mạc bị Y Vân bóp chặt đến đau, trong phút giây này, hắn có thể khẳng định, Vân nhi của hắn đã yêu Quân Lăng Thiên.

Hắn che giấu sự thất vọng cùng đau xót trong đáy mắt, ôn nhu nói: “Vân nhi, hắn không chết.”

Về khăn trương của Y Vân dịu đi, lệ tràn ra khoé mi.

“Đại ca ca, ta chỉ muốn giúp người, ta không muốn làm hại hắn, người có thể thả hắn không?” Y Vân nhẹ lau nước mắt, mong đợi nhìn Long Mạc.

Long Mạc vỗ nhẹ lên lưng Y Vân nói: “Vân nhi, hắn đối với người như vậy, người còn muốn cứu hắn sao?”

“Đại ca ca, ta.....”

Long Mạc vươn tay, ngăn lại lời nói của Y Vân, hắn không muốn nghe, hắn sợ Y Vân sẽ nói ra rằng nàng yêu Lăng Thiên.

“Vân nhi, đã bảo người gọi ta Mạc, ta không phải ca ca của người.”

“Không, Đại ca ca, các người định xử trí hắn thế nào?”

“Khi về tới kinh thành sẽ quyết định, nhưng mà hắn phạm phải tội bắt cóc quân vương, chết là điều không thể nghi ngờ.” Long Mạc lạnh giọng, nói.

“Không thể có cách trừng phạt nhẹ hơn sao?” Y Vân kìm nén sự đau xót trong lòng hỏi.

“Không thể! Vân nhi, hắn có mưu đồ tạo phản, thả hỏ về rừng, ngày sau nhất định sẽ trở thành tai hoạ.”

“Nếu, hắn không có ý định tạo phản nữa thì sao?”

“Vân nhi, đừng nói nữa! Một người như vậy, trừ phi hắn chết, nếu không, chúng ta sẽ không tha cho hắn, nhất là phụ hoàng, cũng sẽ không đồng ý.” Long Mạc che giấu sự tuyệt vọng cùng buồn bực.

Tâm Y Vân hoàn toàn trống rỗng, nếu hắn chết, nàng cũng sẽ không sống một mình.

Có điều, Long Mạc nói trừ phi hắn chết.

Xem ra, nàng chỉ còn biết sử dụng cách giả chết để cứu hắn.

“Vân nhi, không cần nghĩ tới tên ác ma kia, người hãy nghỉ ngơi thật tốt, nhìn sắc mặt người tái nhợt, đêm qua lại bị một phen hoảng sợ, còn mắc mưa, đừng để bị cảm lạnh.” Long Mạc nói xong, đắp thêm chăn lên người Y Vân.

Xe ngựa bỗng nhiên ngừng lại, tiếng vó ngựa vang lên, khí thế đó, hình như là có thiên quân vạn mã đang chạy tới nơi này.

Thị vệ ở bên ngoài bẩm báo: “Vương gia, phía trước có chiến mã của Nhật Hi Quốc đang đến!”

Long Mạc vén rèm lên, trên mặt cỏ xanh um, hàng ngàn người cùng ngựa chiến đang nhắm hướng bọn họ mà đến. Cờ trận tung bay phía trước đội hình, thêu một chữ NHAN thật lớn.

Vó ngựa lao đi như bay, thỉnh thoảng, lướt qua vũng nước, bọt nước bắn lên cao.

P phía trước đoàn người ngựa, dẫn đầu là một vị tướng, lại là một nữ tử, chiến bào tuyết trắng của nàng tung bay trong gió.

Là Nhan Thính Hồ.

Ánh mặt trời trên gương mặt của nàng toả ra ánh sáng xinh đẹp không gì sánh bằng, đôi mày thon dài, cánh môi đỏ mọng, đôi mắt trong như nước, toả ra khí khái hào hùng đến bức người. Bên người Thính Hồ, là thị vệ Tật Vũ của Lăng Thiên, xem ra hắn đã đến Nhật Hi Quốc tìm cứu binh.

Thính Hồ ra lệnh một tiếng, đội hình liền vây quanh nhóm người Long Mạc.

Nàng lạnh giọng hô: “Long Mạc, còn không mau ra đây!”

Long Mạc cúi đầu nhìn Y Vân, nói: “Vân nhi, người ở trong xe không cần phải đi ra, ta đi gặp nàng.”

Y Vân giữ chặt tay Long Mạc, nói: “Đại ca ca, ngươi không được làm hại nàng, nàng là tỷ tỷ của ta.”

Về mặt Long Mạc ngạc nhiên, giật mình không ít: “Như vậy, hoàng đế Nhật Hi Quốc là phụ thân của ngươi sao?”

Y Vân gật gù đầu, vậy là Long Đăng không đem thân thế của nàng nói rõ với Long Mạc.

Long Mạc đề nén sự nghi hoặc ở trong lòng, từ trên xe ngựa đi xuống.

Hắn lạnh lùng cười, nụ cười vừa hiện ra, đúng là hào quang toả khắp bốn phía, như cướp lấy ánh sáng trong đôi mắt kẻ đối diện.

Gương mặt Thánh Hồ ngưng đọng, có chút thất thần.

“Bại tướng dưới tay ta, vì sao lại tới đây? Chẳng lẽ muốn thua một lần nữa sao?”

Thánh Hồ cười ngạo nghễ nói: “Lúc này ai thắng ai bại còn chưa biết đâu! Ngươi đừng vội đắc ý.”

Long Mạc đang định tiếp lời, đã thấy đội hình của Nhật Hi Quốc bỗng nhiên tách ra, một chiến mã màu đỏ xuất hiện, hai người ngồi trên ngựa, chính là hoàng đế Nhật Hi Quốc Nhan Hạo và Nguyệt Như Thủy.

Hai người này thậm chí đã tự mình đến đây.

Đôi mắt Y Vân có chút mờ mịt, mong rằng phụ thân có thể cứu Lăng Thiên.

“Long Đăng, đã nhiều năm như vậy, không muốn gặp lại lão bằng hữu sao?” Nhan Hạo lớn tiếng nói.

Long Đăng được Kha Quý dìu xuống xe.

Hiện tại Long Đăng đã thay một bộ hoàng phục rực rỡ, dưới ánh mặt trời, như đắm vào ánh mắt mọi người.

Hắn nhìn thấy Nguyệt Như Thủy và Nhan Hạo cùng cười một con ngựa thì miệng vô thức co giật.

“Long Đăng, đến Nhật Hi Quốc cũng không nói ta một tiếng, chúng ta cũng đã biết nhau lâu như vậy, ta thế nào cũng sẽ tận tình tiếp đãi, sao ngươi lại vội vàng vàng rời đi như thế?” Nhan Hạo thản nhiên nói.

Long Đăng lạnh giọng cười, nói: “Sớm đã đoán được ngươi sẽ chờ đón ở đây, ngươi như vậy là đang hoan nghênh lão bằng hữu sao?”

Long Đăng nói xong, lạnh lùng lướt qua binh mã Nhật Hi Quốc.

“Long Đăng, nói thẳng ra, trên xe của ngươi có nữ nhi và con rể của bốn hoàng, không cần biết ngươi vì sao mang bọn họ theo? Còn không mau thả chúng ra?”

Long Đăng nhìn Nhan Hạo ở phía sau Nguyệt Như Thủy, hận ý tràn ngập trong mắt, nói: “Việc thả bọn họ là không thể, Nhan Hạo, ngươi thiếu ta một món nợ, nay dùng nữ nhi của ngươi để đổi đi, còn con rể của ngươi, hẳn là phạm nhân của bốn vương.”

Ý tứ của hắn rất là rõ ràng, ngươi đoạt nữ nhân của ta, ta lấy nữ nhi của ngươi. Chỉ là trước mặt nhiều binh tướng như vậy, hắn không có nói rõ ra.

Nguyệt Như Thủy buồn bã nói: “Ngươi vì sao lại đem ân oán của mình trút lên đầu một đứa trẻ như vậy.”

“Ngươi cho là hôm nay ngươi có thể rời đi sao?”

Nhan Hạo cười lạnh một tiếng, tên đã được lấp lên cung, hướng vào hàng ngũ của Long Đăng.

Bỗng nhiên, lại có một hồi vô ngựa vang lên, phía trước có chiến mã chạy tới, chính là Nguyệt Lăng tướng quân của Nam Long Quốc, mang binh tiến đến, vây lấy binh lính của Nhật Hi Quốc. Phía sau Nguyệt Lăng có một binh sĩ, thân mặc nam trang, nhưng vẫn có thể nhận ra đó là một nữ tử nhỏ nhắn, là biểu tỷ của Y Vân, Nguyệt Hạ Hương. Ánh mắt nàng phức tạp nhìn Long Mạc.

Long Đăng cười ha hả, nói.

“Nhan Hạo, hôm nay ta muốn thấy ngươi trở mắt nhìn ta đem nữ đi của ngươi, còn có Thảo nguyên tường ung rời đi, ta muốn hai người các ngươi cả đời sẽ không được yên lòng.”

Nguyệt Như Thủy nghiêng răng nói: “Ngươi! Ta bằng lòng để cho ngươi cầm tù cả đời, ngươi thả chúng ra!”

Nhan Hạo nói: “Không thể!”

“Muội muội! Là ngươi?” Một tiếng vui mừng lẫn sợ hãi vang lên, mang theo sự không tin tưởng.

Nguyệt Như Thủy quay đầu lại, là ca ca Nguyệt Lăng của nàng.

Sáng nay Nguyệt Lăng nhận được tín hiệu cầu chi viện của Long Mạc, liền chạy tới nghênh đón, nhưng cuối cùng cũng không ngờ sẽ nhìn thấy muội muội. Cứ tưởng rằng nàng đã mất từ lâu, sự kinh ngạc không ngờ này làm cho hắn vui sướng muôn phần.

Nhưng mà, Nguyệt Như Thủy lại vui mừng không nổi, bởi vì Vân nhi của nàng.

“Ca ca, hắn bắt nữ nhi và con rể của ta!”

“Nguyệt tướng quân, quân lệnh như núi, trên chiến trường không có chỗ cho tình riêng!” Long Đăng lạnh lùng nói.

Binh sĩ của Nguyệt Lăng cũng giương cung lên, tình thế vô cùng căng thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Người là độc dược của ta

Cục diện trở nên hỗn loạn, căng thẳng.

Gió nhẹ phe phẩy, cờ trận ở trong gió bay phàn phật.

Kiểm đã ra khỏi vỏ, tên đã lấp lên cung.

Ánh nắng ở trên mũi kiếm, mặt đao, mũi tên, loé sáng.

Hai bên giằng co với nhau như vậy, nhất định trận huyết chiến này là không thể tránh khỏi.

Mà Y Vân, nàng không muốn nhìn thấy chiến tranh, bởi vì chỉ cần có chiến tranh là sẽ có đổ máu, có thương vong! Hơn nữa, chiến tranh này là do nàng mà ra.

Y Vân từ trong xe ngựa đi ra.

Thân ảnh màu trắng xuất hiện trong tầng tầng lớp lớp vòng vây, cùng với chiến giáp, kỵ binh làm nền, gương mặt nàng đã nhu nhược tái nhợt ở dưới ánh nắng càng thêm trắng nõn. Trong khi, đôi mắt của nàng, lại quật cường, kiên định không tương xứng với dáng vẻ bên ngoài của nàng, vững vàng không thể phá vỡ.

“Cha, nương, không cần vì Vân nhi mà động vào binh khí. Nếu chỉ hy sinh một mình Vân nhi, có thể đổi được thiên hạ thái bình, Y Vân tình nguyện.” Y Vân khép lại đôi mi, nói.

Sắc mặt Nhan Hạo và Nguyệt Như Thủy trở nên bi thương, bởi vì bọn họ biết, hôm nay cho dù là có bất chấp mà đánh, người thắng cũng không phải là bọn họ, dù sao trong tay Long Đăng còn nắm giữ Lăng Thiên và Y Vân.

Bọn họ tin tưởng Long Mạc sẽ đối xử từ tế với Y Vân, nhưng còn Lăng Thiên, không biết sẽ phải chịu sự đối đãi như thế nào.

Có điều, hôm nay nếu quá cố chấp, sợ là cũng không thay đổi được gì, chỉ có thể tiếp tục tìm đối sách, nghĩ cách cứu viện.

Long Đăng lạnh lùng cười, nói : “Cũng là nữ nhi của các ngươi hiểu chuyện.”

“Vân nhi, ngươi phải chịu khổ, chúng ta chắc chắn sẽ tìm cách cứu ngươi.” Trong mắt Nhan Hạo thoáng hiện nét thua cuộc không thể che giấu.

“Long Mạc, hôm nay xem như lợi cho ngươi. Hừ!” Thính Hồ lạnh lùng nói.

Long Mạc làm như không nghe thấy, cúi đầu xuống, nhìn chăm chú vào Y Vân, trong lòng lướt qua sự vui mừng, bất luận thế nào, Vân nhi phải trở về bên cạnh hắn.

Mới vừa rồi biết nàng là công chúa Nhật Hi Quốc, trong lòng có chút sợ hãi, sợ hãi sẽ mất đi Y Vân, hắn thà rằng ước gì Y Vân vẫn là tiểu nha hoàn.

Đội quân Nhật Hi Quốc, không cam lòng vạch ra một con đường, để những tinh binh, thủ hộ của Nam Long Quốc chậm rãi từ trong vòng vây đi ra.

Long Đăng nhìn lại thân ảnh của Nhan Hạo và Nguyệt Như Thủy, ánh mắt thoáng hiện vẻ đau xót.

Từ cửa sổ Y Vân nhìn thấy hình dáng cha nương càng ngày càng xa, nàng tựa vào trong xe ngựa, nhắm mắt lại, nàng không muốn suy nghĩ, cũng không muốn nghe gì.

Cùng song thân ly biệt sẽ phải thương tâm như thế nào, hơn nữa người yêu của nàng còn phải chịu khổ.

Xe ngựa cuối cùng cũng xuyên qua khỏi thảo nguyên mênh mông, đi tới lãnh thổ của Nam Long Quốc.

Minh Châu, vẫn phồn hoa như vậy, ngựa xe như nước, qua lại không dứt.

Y Vân nhìn qua màn xe, ngắm nhìn ngã tư đường rộng lớn, mang phong cách cổ xưa, kiến trúc hùng vĩ kia, tất cả đều không thay đổi, thay đổi chính là nàng. Còn nhớ ngày nào nàng cùng Quân Lăng Thiên nắm tay đi giữa ngã tư đường nhộn nhịp, thích ý như vậy, còn nhớ nàng đã mua túi hương, còn nhớ nụ cười vui mừng mà hồn nhiên của Quân Lăng Thiên khi nàng tặng cho hắn.

Nhưng mà không đến một tháng, hắn và nàng lại lâm vào tình cảnh như thế này.

Mặc dù gần trong gang tấc, lại như cách xa thiên sơn vạn thủy.

Y Vân hết lần này đến lần khác tự hỏi chính mình, nếu cho nàng cơ hội quay trở lại, nàng có còn lựa chọn giúp Long Mạc hay không.

Thì, nàng biết câu trả lời vẫn là như vậy.

Nhưng, tối hôm qua nàng sẽ không ngủ quên mất, sẽ không để cho Quân Lăng Thiên một mình đi vào nguy hiểm, sẽ không để hắn phải chịu tổn thương.

Hiện tại nếu không phải vì muốn tìm cơ hội cứu hắn, nàng thật sự muốn bị giam giữ cùng với hắn.

Không biết hắn có ổn không? Hắn nhất định là không khoẻ, bị trọng thương còn bị Long Mạc đánh một quyền như vậy. Nghĩ đến đây, đáy lòng Y Vân tựa như bị ngàn mũi kim châm vào.

Thủy Vân Các.

Hơn tháng trước, Y Vân cùng Quân Lăng Thiên từng ở đây ăn bánh chưng, xem thi đấu thuyền rồng.

Thật không biết Long Mạc tại sao lại chọn trọ ở nơi này, tuy rằng Thủy Vân Các là nhà trọ lớn nhất ở Minh Châu.

Hoàng thượng và Nhị hoàng tử, không phải nên ở lại nhà quan viên nơi đây hay sao? Hoặc là ở dịch trạm, vì sao lại lặng lẽ không tiếng động ở trong một khách điểm bình thường? Chẳng lẽ bọn họ không tin tưởng quan chức ở Minh Châu?

Cho dù là vì nguyên nhân gì, Y Vân cũng thực vui mừng trong lòng.

Nàng biết, nơi này là cứ điểm của Quân Lăng Thiên, nói vậy, mọi người trong khách điểm là người của Quân Lăng Thiên, không biết, có tìm được cơ hội để cứu Quân Lăng Thiên ra.

Long Mạc cùng Y Vân ngồi đợi trong phòng khách, liền có bà chủ tự mình bước đến dâng trà.

Bà chủ kia, khoảng chừng ba mươi mấy tuổi, dáng người yếu đuối, đoan trang nhã nhặn, chỉ là trong mắt hiện ra vẻ khôn khéo tinh ranh.

Nàng đang châm trà cho Long Mạc và Y Vân, bỗng nhiên quay đầu nhìn Y Vân nói: “Vị tiểu thư này, người nhìn qua rất mệt mỏi nha, khách điểm của chúng ta đặc biệt có nhà tắm cho các vị tiểu thư, cô nương không bằng đi tắm gội một chút, bỏ đi sự mệt nhọc trên người!”

Đáy lòng Y Vân khẽ động, không biết bà chủ này có phải là thuộc hạ của Quân Lăng Thiên.

Nàng bưng chén trà lên hóp một hơi, nói: “Cái gì mà nhà tắm, ta không đi!”

Long Mạc ở bên cạnh nói: “Vân nhi, không bằng đi gội rửa chút đi, sẽ dễ chịu hơn.”

Y Vân bỏ đi sự chần chừ, nói: “Cũng được!”

Bà chủ kia cười nói: “Nếu như thế, ta sẽ cho người chuẩn bị nước ấm.” Nói xong, liền cung kính rời đi.

Đêm, dần dần buông xuống.

Trăng tròn hình lưỡi liềm treo ở chân trời.

Y Vân theo chân bà chủ đi vào một căn phòng thanh nhã ở lầu hai.

Bên trong, đặt một thùng gỗ thật to, hơi nóng lượn lờ bốc lên, trên mặt nước, dập dềnh vài cánh hoa, toả ra từng hồi hương thơm ngát.

Đứng hầu bên cạnh thùng gỗ là hai nha hoàn.

Bà chủ cười nói: “Đây là hai nha đầu ta đặc biệt chuẩn bị để hầu hạ tiểu thư tắm rửa, người hãy từ từ thư giãn.” Bà chủ nói xong, đóng cửa phòng lui ra.

“Các người là ai?” Y Vân nhìn hai nha đầu đang đứng cúi đầu kia nói.

Hai người chậm rãi ngẩng đầu lên, là Hồng Diệp và Loan Nguyệt.

Trái tim Y Vân thoáng chút ngừng đập, các nàng đến đây lúc nào? Nhớ khi ở trên thảo nguyên, trong thôn của Quân Lăng Thiên, rất ít khi nhìn thấy các nàng, chẳng lẽ, sớm đã được Quân Lăng Thiên phái tới đây sao?

Hồng Diệp kia, đôi mắt như nước, không hề nhìn Y Vân, Y Vân thật sự sợ là nàng sẽ giết mình? Dù sao cũng là chính mình hại Quân Lăng Thiên.

“Ta nói không có sai mà, người đứng là kẻ gây tai họa! Là người hại chúa thượng.” Hồng Diệp oán hận nói.

Loan Nguyệt vội nói: “Y Vân, ta biết người không phải cố ý hại chúa thượng, Tật Vũ đã nói cho chúng ta biết. Y Vân, Tật Vũ nói người sẽ cứu chúa thượng, Loan Nguyệt tin rằng đó là thật! Người có muốn giúp chúng ta không?”

Trong lòng Y Vân vui mừng nói: “Ta tất nhiên là mong muốn, không biết ta có thể giúp gì?”

“Người chỉ cần chịu trách nhiệm đánh thuốc mê Long Mạc, bởi vì võ công của hắn rất cao, là sự uy hiếp lớn nhất với chúng ta, hơn nữa, chúng ta rất khó tiếp cận với hắn, chỉ có người mới có khả năng ra tay.”

Loan Nguyệt nói xong liền lấy từ trong người ra một gói thuốc bột nói: “Một chút khi dùng com, người chỉ cần vẩy một ít vào trong bát của hắn là được. Đêm nay chúng ta hành động có thành công hay không đều tùy thuộc vào người.”

Y Vân tiếp nhận gói thuốc, để vào trong ngực, nói: “Cho dù là ta có làm được, các người sao có thể cứu hắn ra? Bên ngoài có nhiều binh sĩ đứng gác như vậy!”

Hồng Diệp ở một bên hừ lạnh nói: “Chuyện này không cần người quan tâm, chỉ cần làm tốt việc của mình là được.”

Y Vân biết thành kiến của Hồng Diệp với nàng rất lớn, lần này chính nàng làm hại Lăng Thiên bị bắt, nếu không phải nàng còn hữu dụng, nói không chừng sớm đã trở thành quỷ dưới đao của nàng ta.

Trong lòng ưu sầu, không kim được than nhẹ một tiếng.

Y Vân rửa mặt chải đầu xong, Long Mạc liền cho người đến mời Y Vân đến phòng dùng com.

Tâm trạng Y Vân không yên đem thuốc cất kỹ, nhưng có phần không yên tâm với đám người Hồng Diệp, đây chỉ là thuốc mê bình thường sao? Nếu là kịch độc thì biết làm thế nào?

Y Vân từ trong ngực lấy ra đại nha quả phụ mà nàng tự chế.

Đại nha quả phụ, hoa nở màu đen, hợp âm không hợp dương, mười năm nở hoa một lần. Hoa phơi khô, nghiền, hoà vào trong nước, sau khi uống sẽ bất tỉnh. Mười hai canh giờ sau liền tỉnh lại.

Nghĩ thầm, vẫn là nên dùng cách này, dù sao nó cũng vô hại.

Long Mạc, một thân bạch y như tuyết, nhàn nhã ngồi trước bàn.

Tuy rằng bắt được Quân Lăng Thiên, cứu phụ hoàng trở về, nhưng, hắn lại không vui mừng, bởi vì phải xử trí thế nào với Quân Lăng Thiên, hắn cũng thật khó tâm. Thật ra, hắn rất xem trọng Quân Lăng Thiên, nhất là khi biết được hắn ta là hậu duệ của Thiên Minh Quốc thì trong lòng càng chấn động.

Long Mạc không hề quên, khi hắn còn là một tiểu thiếu niên bởi vì còn trẻ không hiểu gì, theo phụ hoàng, viễn chinh ở Thiên Minh Quốc.

Thiên Minh Quốc chẳng qua chỉ là một nước nhỏ nơi biên cương, quốc thái dân an, dân chúng sống cuộc sống yên bình, đối với Nam Long Quốc cũng không phải là mối nguy, nhưng mà phụ hoàng lại hạ lệnh xâm lược.

Khi đó trên bàn tay nhỏ bé của hắn đã dính đầy máu tươi của vô số người.

Sau khi chinh chiến trở về, tuy rằng mỗi người đều khen ngợi hắn là thiếu niên anh hùng, nhưng, hắn không có...chút nào tự hào vui sướng. Nếu có chỉ là ăn hận khôn cùng, mỗi đêm, hắn đều mơ thấy cảnh tượng máu chảy đầm đìa.

Thời gian đó, quả thật hắn rất phiền muộn, rất lạc lõng.

Cũng chính lúc đó, ở Lăng Hà hắn vô ý ngã vào trong nước, gặp được Y Vân.

Lần đầu nhìn thấy đôi mắt nhẹ nhàng như nước của Y Vân, cùng với ánh mặt trời loé lên trong đôi mắt ấy, hắn liền quyết định, sau này, nếu hắn trở thành hoàng đế, hy vọng thiên hạ sẽ không còn loạn lạc, hi vọng trong mắt dân chúng sẽ luôn tràn ngập ánh mặt trời.

Nhưng hôm nay, vì sao vẫn có chiến tranh không ngừng.

Trở lại trong triều, hắn còn phải cùng phụ hoàng xử lý chuyện của huynh trưởng Long Phi.

May là Vân nhi giúp hắn tìm được phụ hoàng, nếu không, không biết sẽ lại có bao nhiêu sinh linh vô tội bị giam trong ngọn lửa chiến tranh.

Cửa phòng mở, Long Mạc ngẩng đầu, nhìn thấy Y Vân đang chậm chậm bước đến.

Nàng một thân bạch y như tơ, tươi mát như một đoá bạch liên nổi trên mặt nước, hương hoa nhẹ nhàng toả ra trên người.

Trong đôi mắt nàng ẩn giấu một sự âu lo.

Là vì hắn ta sao?

Cả ngày hôm nay, Y Vân luôn lặng lẽ, không còn van xin hắn thả Lăng Thiên, có lẽ là vì tuyệt vọng, cũng có lẽ là nàng đang nghĩ tới kẻ sách khác. Chẳng biết tại sao, Long Mạc vẫn cho rằng, Vân nhi của hắn, sẽ không từ bỏ Lăng Thiên.

Long Mạc đứng dậy, cười nhạt một tiếng, nói :”Vân nhi, đến đây ngồi xuống, đã đói bụng chưa, mùi vị thức ăn nơi này nhìn qua cũng không tệ.”

Long Mạc nói xong, liền đứng dậy đỡ Y Vân.

Y Vân tránh né, yên lặng ngồi xuống.

Ánh mắt Long Mạc buồn bã, tuy rằng Y Vân đang ở bên cạnh hắn, nhưng cảm giác lại thật xa xôi. Còn nhớ nụ hôn ngọt ngào khi ly biệt, mà khi gặp lại chỉ một cái nắm tay, cũng khó khăn như vậy sao?

Y Vân ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt dịu dàng thâm tình của Long Mạc, trong lòng đau xót, nghĩ, Đại ca ca, Y Vân có lỗi với ngươi, ta nhất định phải cứu Lăng Thiên. Bởi vì Y Vân không muốn hắn chết, nếu hắn chết, Y Vân cũng sẽ không thể sống.

“Vân nhi, ăn nhiều thịt vào, nhìn ngươi rất gầy, cần phải bồi bổ thật tốt, trở lại vương phủ, ta nhất định cho nhà bếp chuẩn bị thực đơn cho ngươi, mỗi ngày đều phải ăn thật ngon.” Long Mạc vừa nói vừa gấp thức ăn cho Y Vân.

Đôi mắt Y Vân khẽ nhắm lại.

Câu nói quen tai như vậy.

Cũng là giọng điệu nuông chiều, Vân nhi, ăn nhiều thịt vào, ngươi rất gầy, cần phải bồi bổ thật tốt!

Nhưng mà người nói lại đang ở trong tình cảnh nước sôi lửa bỏng, nàng sao có thể ăn ngon đây.

“Đại ca ca, đa tạ sự quan tâm của ngươi, Vân nhi, mời ngươi một ly rượu.” Y Vân nói xong, mở ra bình rượu, rót cho Long Mạc. Đương nhiên, Y Vân không quên đem móng tay của mình đã dính đại nhân quả phụ lặng lẽ rắc vào.

Sự khản trương, lén lút của Y Vân đã không thoát khỏi ánh mắt của Long Mạc.

Đôi mắt đen tuyền Long Mạc hơn buồn bã, đôi mi đen nhú lại, tâm tư liền sáng tỏ.

Vân nhi của hắn, đang làm cái gì?

Hạ độc hắn sao? Vì cứu Quân Lăng Thiên?

Vân nhi!

Chỉ cần là của ngươi, cho dù là độc dược, ta cũng sẽ uống.

Vân nhi, ngươi chính là độc dược của ta, dù biết rõ, nhưng ta vẫn sẽ cam tâm tình nguyện uống hết.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Lăng Thiên được cứu

Không phải là cứu hấn sao? Ta biết.

Lần này bắt được Quân Lăng Thiên quả thật không quang minh, Long Mạc cũng muốn cùng hấn thật sự đọ sức với nhau.

Long Mạc chậm rãi bung ly rượu lên, khoe miệng khê nhếch, nói :“Vân nhi, ngươi rót rượu cho ta, không uống cũng say! Vân nhi, hôn ta một cái, nếu không, rượu này ta sẽ không uống!”

Đôi mắt Long Mạc híp lại, mang theo nụ cười hài hước, dịu dàng nói, vừa nói vừa ngồi xuống bên người Y Vân, khuôn mặt tuấn tú vội vàng đưa đến.
*^^*

Y Vân ngạc nhiên, nói :“Đại ca ca, không nên náo loạn!”

Ánh mắt Long Mạc hiện nên một chút mát mẻ, nói: “Vân nhi, đã nói không cho ngươi gọi Đại ca ca.”

Nói xong, ánh mắt chờ đợi nhìn Y Vân.

Y Vân bắt đầu đi ở trên mặt Long Mạc khê hôn một cái, nụ hôn này, xem như là nàng xin lỗi Đại ca ca.

Thân mình Long Mạc khê run, một tay ôm lấy chiếc gáy của Y Vân, hôn lên đôi môi nàng.

Môi của hấn ngây dại lưu luyến đôi môi Y Vân, như một con Hồ Điệp tham lam, hút lấy mật ngọt của nàng. Y Vân không kịch liệt tránh né, cũng không đáp lại. Lưỡi của Long Mạc mở đôi môi của nàng, hút lấy sự ngọt ngào của nàng, Y Vân lại chậm rãi dịch chuyển, gục đầu xuống, không dám nhìn hấn.

Nhưng mà nụ hôn này đối với Long Mạc mà nói, vẫn ngọt ngào, vẫn say lòng người như vậy, ít nhất Vân nhi không có đẩy hấn ra, có lẽ hấn còn cơ hội!

Khoé môi Long Mạc bỗng nhiên cong lên, trên khuôn mặt anh tuấn lộ ra một nụ cười sáng lạng, được ánh đèn soi rọi, như ánh sáng ngọc bích, mê người như vậy.

Hắn bung ly rượu lên, uống một hơi cạn sạch, mùi vị ngọt ngào mà chua cay này chẳng phải là hương vị tình yêu đây sao?

Bỏ xuống ly rượu, Long Mạc cảm giác trong người bắt đầu rối loạn, hấn nghiêng ngả lao đảo nhào lên giường, hấn biết Y Vân thiện lương sẽ không lấy mạng của hấn, có lẽ chỉ là muốn hấn ngủ một giấc.

Nhưng mà, máu trong cơ thể gần như ngừng chảy, thân thể bắt đầu trở nên cứng ngắt, hơi thở cũng dần yếu ớt, chẳng lẽ hấn thật sự sẽ chết? Cả người dường như chết lặng, nhưng vì sao ý thức lại thư thái vô cùng.

“Vân nhi, đừng rời khỏi ta! Ngươi ở bên cạnh đại ca, được không?” Hấn đem hết toàn lực gất gao nắm lấy bàn tay mềm mại của Y Vân, sau đó hấn cảm thấy bàn tay của mình cũng chậm chậm cứng đờ.

Long Mạc nằm ở trên giường, cảm giác được bàn tay nhỏ bé trắng mịn dịu dàng của nàng nhẹ chạm lên khuôn mặt của hấn, có vài giọt nước lạnh lạnh, ẩm ướt rơi trên gương mặt hấn.

Hấn nghe thấy giọng nói thì thầm của Y Vân: “Đại ca ca, Vân nhi xin lỗi ngươi, nhưng Vân nhi nhất định phải cứu hấn. Đại ca ca, ngươi yên tâm, đây không phải độc được, sau mười hai canh giờ ngươi sẽ tỉnh lại!”

Y Vân nhìn thấy Long Mạc nằm ở trên giường, đôi mắt nhắm chặt, hơi thở dần trở nên suy yếu, mặt vô sắc, mạch cũng không còn đập, thân mình bắt đầu cứng ngắt, tuy rằng không biết hiện tại Long Mạc còn hay không còn ý thức, nhưng nàng biết cảm giác nhất định sẽ không dễ chịu.

Nhìn gương mặt hấn dần tái nhợt, trái tim Y Vân không khỏi đập mạnh, ngay cả lòng bàn tay cũng ẩm ướt mồ hôi.

Đây là chết giả sao? Hấn sẽ thật sự tỉnh lại chứ.

Quân Lăng Thiên từ trong giấc ngủ mê một tỉnh lại, đôi mắt sâu thẳm nhìn một vòng xung quanh phòng, hấn biết, lúc này ở ngoài cửa có rất nhiều thị vệ canh gác, hấn cũng biết tốt nay nhất định sẽ có người đến cứu hấn.

Ngoài cửa có tiếng động truyền đến, tiếp theo, có hai hắc y nhân từ cửa sổ nhảy vào.

Đi đến bên người Quân Lăng Thiên, tháo bỏ khăn che mặt, lộ ra dung nhan tuyệt mỹ, là Hồng Điệp và Loan Nguyệt. Vội vàng tháo xuống gông xiềng trên người Quân Lăng Thiên cùng huyết đạo bị phong tỏa, nói: “Chúa thượng, người đã chịu khổ!”

Đôi mắt đẹp của Hồng Điệp đảo qua vết thương trên người Quân Lăng Thiên, trong lòng đau xót, oán hận nói: “Thật là một nữ nhân nhẫn tâm!”

Đôi mày Quân Lăng Thiên ngưng lại, nói: “Các ngươi đem nàng cứu ra rồi sao?”

Hồng Điệp kinh ngạc nhìn Quân Lăng Thiên nói : “Chúa thượng, người phải chịu đau thương như vậy, mà còn nhớ tới con tiện nhân kia.”

Ánh mắt Quân Lãng Thiên rét lạnh nhìn Hồng Điệp, bàn tay nhanh như chớp vỗ lên mặt Hồng Điệp, nói: “Hồng Điệp, ngươi càng ngày càng không biết phép tắc.”

Công lực của Quân Lãng Thiên vẫn chưa hồi phục, cho nên một cái tát tay này cũng không nặng. Nếu không, Hồng Điệp sẽ không chịu nổi.

Hồng Điệp bị đánh cảnh cáo, thần sắc có phần tái nhợt, nhưng vẫn không cam lòng nói: “Chúng ta không cứu được nàng, bởi vì tối nay nàng ở trong phòng Long Mạc.”

Đôi mắt Quân Lãng Thiên ngưng đọng, bên môi gợi lên nụ cười tà ma, “Hồng Điệp, ngươi cũng biết kết quả của việc lừa gạt ta đúng không! Loan Nguyệt, ngươi nói đi?”

Nét mặt Loan Nguyệt cứng đờ, nói: “Thật sự, chúa thượng hay là đừng nhớ đến nàng, chúng ta vẫn nên rời đi thôi. Bên ngoài có quân đội hùng hậu canh gác, chỉ có thể theo lâu một rồi ra ngoài, Tật Vũ bọn họ đều chờ để tiếp ứng cho người.”

Loan Nguyệt cũng không nói thật, bởi vì nếu nói cho chúa thượng biết là Y Vân dùng độc được cầm chân Long Mạc, chúa thượng nhất định sẽ đi cứu nàng. Sau khi người gặp được Y Vân, đã không còn là chúa thượng trước đây. Hiện tại Y Vân đã trở thành nhược điểm của chúa thượng, không thể để cho bọn họ tiếp tục dây dưa với nhau, không thể để nữ tử này phá hủy đại nghiệp phục quốc của chúa thượng.

Trong lòng Quân Lãng Thiên đau đớn, hắn không tin, Y Vân nhanh như vậy liền rơi vào vòng tay của kẻ khác.

“Ta muốn đến xem! Nàng ở phòng nào?” Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, hắn sẽ không tin.

Quân Lãng Thiên nhảy ra từ cửa sổ, chạy thẳng lên lầu hai.

Ánh đèn nhàn nhạt lay động, Quân Lãng Thiên nhìn thấy Long Mạc nằm ở trên giường, Y Vân lặng lẽ chăm sóc ở bên giường, đôi tay bị Long Mạc nắm chặt.

Mái tóc nàng mềm mại rủ xuống sau đầu, đôi mắt hạ xuống, gương mặt nõn nà ở dưới ánh nến, như có chút ửng đỏ, đó là đỏ mặt vì thẹn thùng sao.

Tuy rằng, không nhìn thấy biểu cảm trong đôi mắt nàng, nhưng đây là hình ảnh ám áp khiến bao người say mê.

Say mê làm người khác đổ ky, xinh đẹp khiến lòng người vỡ nát.

Trong lòng Quân Lãng Thiên, cảm giác đau đớn như nước sông vỡ bờ, bắt đầu lan tràn.

Vân nhi!

Thì ra người thật sự chưa bao giờ yêu ta, thì ra những lời thổ lộ trong lúc say rượu là giả, thì ra thời khắc triền miên trong son động cũng là giả, mà ta lại mê muội trong hư tình giả ý của người.

Lãnh nguyệt vô tình chiếu rọi lên gương mặt tuấn mỹ của hắn, nét mặt trở nên lạnh như băng, hàn ý tràn ngập.

Bỗng nhiên, có người hô lớn: “Có chuyện rồi, Quân Lãng Thiên chạy thoát!”

Quân Lãng Thiên nhanh chóng xoay người, thân ảnh nhảy xuống lầu một, đi vào bên trong một gian nhà. Trong căn phòng kia, có một con đường bí mật.

Ở bên trong phòng, Y Vân vui mừng, Lãng Thiên hắn thật sự được cứu sao?

Nàng tách từng ngón tay của Long Mạc ra, chạy vội tới ngoài cửa.

Trong bóng tối thoáng hiện ra bóng dáng từ ảnh quen thuộc, nhanh chóng biết mất trong tầm mắt.

Là hắn! Hắn thật sự đã được cứu!

Tâm tư nàng vui mừng khôn xiết.

Y Vân lão đạo ngã ngồi trên ghế.

Trong sân tiếng động âm ỉ, tiếng từng nhóm binh lính chia nhau ra tìm xung quanh.

Có người chạy vào trong phòng Long Mạc.

“Vương gia, Quân Lãng Thiên được cứu!” Một thanh âm lạnh lùng cất lên.

Y Vân nghe thấy đó là giọng nói của Băng Nham, thị vệ Long Mạc.

Y Vân đứng dậy, mở cửa phòng, thật sự không biết nên nói gì.

Trong bóng đêm, ánh mắt Băng Nham thản nhiên lướt qua người Y Vân, khi hắn nhìn thấy Long Mạc không hề thờ nằm bất động trên giường, nháy mắt đôi mắt liền lạnh như băng.

Kiểm của hắn nhanh như chớp đặt trên cổ Y Vân, lạnh lùng nói: “Người. ....hạ độc Vương gia?”

“Không có, hắn không chết, chỉ ngất đi!” Y Vân nhàn nhạt nói, “Hắn là trúng phải đại nham quả phụ, sau mười hai canh giờ sẽ hồi tỉnh!”

Ánh mắt Băng Nham dịu lại, chạm lên mạch đập của Long Mạc, quả nhiên hắn cảm thấy nhịp đập có phần yếu ớt, nếu không cẩn thận sẽ không phát hiện được.

Hắn biết, Vương gia đối với nữ tử này có tình cảm, hắn quay đầu nhìn Y Vân nói: “Người ở trong phòng của mình, nếu hoàng thượng có hỏi, ngàn vạn lần cũng không được nhận mình hạ độc, nhất định phải chịu được cho đến khi Vương gia tỉnh lại, nếu không, ta không cứu được người!”

Y Vân bất an không yên trở lại trong phòng, ánh nến u ám lay động, trong lòng vẫn vui mừng, căn bản không chút quan tâm đến nguy hiểm sắp xảy ra.

Bỗng nhiên, cửa phòng bị đá văng, mấy thị vệ tiến vào, căn phòng bỗng lâm vào không khí lạnh lẽo.

Long Đằng chậm rãi bước đến.

Ánh mắt mang theo căm hận nhìn Y Vân.

“Đem yêu nữ mưu hại Nhị hoàng tử trời lại!”

Y Vân nhẹ vuốt sợi tóc vuron trên trán, nói: “Hoàng thượng, sao người có thể chắc chắn là Y Vân mưu hại Nhị hoàng tử?”

“Độc được mà người dùng chẳng phải là loại được mà mẫu thân người đã từng dùng hai mươi năm trước hay sao? Được này, ngoại trừ mẫu thân của người, người khác có sao?” Long Đằng nói.

Tâm tư Y Vân thờ dài, trầm nghĩ “Đúng là, bản thân vì sợ Loan Nguyệt đưa kịch độc, cho nên dùng đại nham quả phụ thay thế, không ngờ hoàng thượng chỉ cần liếc mắt là đã nhìn ra.”

Lăng Thiên được cứu ra, nàng chết cũng không tiếc, Y Vân dần nở nụ cười như hoa.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Biến nguy thành an

“Hoàng thượng! Nguyệt tướng quân cầu kiến!” Giọng nói nhỏ nhẹ riêng biệt của thái giám cất lên. Biểu cảm trên gương mặt Long Đằng nháy mắt liền dịu xuống, bàn tay đang nâng lên cũng vô lực rũ xuống. Ánh mắt rét lạnh liếc mắt nhìn Y Vân, có lẽ vì đôi má lúm đồng tiền như hoa của Y Vân làm hắn nhớ đến người xưa, có lẽ vì Nguyệt Lăng tướng quân làm hắn tỉnh ngộ, hắn cuối cùng cũng không giết Y Vân, chỉ phân phó thị vệ giam giữ Y Vân, trông coi cẩn thận. Cả một đêm dài đằng đặc, Y Vân bị trói hai tay, không thể nhúc nhích nằm trên giường. Nàng lặng lẽ nhìn lãnh nguyệt ngoài cửa sổ, trong lòng, một thoáng vui mừng vô cùng, vì Lăng Thiên đã được cứu, một thoáng lại đau thương rớt nước mắt, vì nàng đã gây vò Long Mạc, một thoáng lại âu lo nặng nề, vì không thể hoá giải thù oán. Không biết đã qua bao lâu, bóng tối mịt mù bên ngoài cũng dần thay màu, trời đã sáng, Y Vân lại bị ném vào trong xe ngựa, bắt đầu một đoạn đường lắc lư. Xe ngựa đang chạy bỗng nhiên chậm lại, một người thị vệ vén rèm xe lên, ngồi xuống bên người Y Vân. “Thật không ngờ, người cũng sẽ rơi vào tình cảnh thế này!” Thanh âm lạnh nhạt êm dịu nhưng lại hơi khàn khàn. Y Vân ngẩng đầu, nhìn thấy đôi mắt giễu cợt của Nguyệt Hạ Hương. Nàng vẫn là một thân nam trang thị vệ, có lẽ vì ngày ngày phơi nắng nơi sa trường nên sắc mặt không còn trắng nõn như ngọc, hai má gầy đi, đôi mắt trông có vẻ sâu hơn, ánh mắt cũng càng ngày càng lạnh lùng. Y Vân âm thầm cười nói: “Đúng vậy, ta cũng không ngờ sẽ gặp phải tình trạng thế này, người. ....vẫn khỏe chứ?” Đôi mắt đẹp của Nguyệt Hạ Hương chợt loé lên, cười lạnh nói: “Ta tất nhiên là khỏe!” Về mặt tuy rằng kiêu ngạo, nhưng Y Vân vẫn nghe thấy trong lời nói của nàng phản phát sự mất mát. “Không ngờ, người là nữ nhi của cô cô!” Giọng nói Nguyệt Hạ Hương có chút chua xót. Từ nhỏ, nàng đã ngưỡng mộ cô cô, hôm qua trên chiến trường thoáng nhìn thấy nàng, quả nhiên là xinh đẹp thoát tục, nhưng mà, vẫn không ngờ, nha hoàn mà nàng căm ghét từ nhỏ, chính là nữ nhi của cô cô, là công chúa Nhật Hi Quốc. “Cho dù người là nữ nhi của cô cô thì sao chứ, ta cho người biết, ta sẽ không từ bỏ Nhị hoàng tử.” Đôi mắt Nguyệt Hạ Hương đầy vẻ ngang ngược, nhưng giọng nói lại không còn sự ngạo mạn, cổ chấp của ngày xưa. Một tiểu thư cao ngạo, từ bỏ cuộc sống sung sướng, rong ruổi ngàn dặm, kết quả, vẫn không có được một cái nhìn của người nàng yêu thương, phải bị thương đến thế nào. Tuy nhiên, càng không có được, nàng lại càng cổ chấp, càng kiên trì. Lúc này, Y Vân cảm nhận bản thân có thể hiểu rõ sự đau thương của nàng. “Y Vân thấy, nếu người có thể buông tay! Có lẽ sẽ dễ chịu hơn.” “Không có người, hắn sẽ thích ta! Ta cũng sẽ có những ngày tháng hạnh phúc!” Nguyệt Hạ Hương căm hận nói. “Người thật sự nghĩ như vậy sao?” Y Vân nói, không ngờ Nguyệt Hạ Hương không phải là người cổ chấp bình thường. “Có thích khách!” Thị vệ ngoài xe hô to. Y Vân nhìn qua cửa xe ra ngoài, xe đang đi vào một vùng rừng núi vắng vẻ. Phía trước không nhìn thấy binh lính dẫn đầu, phía sau cũng không thấy binh lính bọc hậu. Mà đám người tập kích, theo hai bên đồi núi bắn xuống vô số mũi tên. Bởi vì là ban ngày, thị vệ có hơi khinh suất, nhưng giây phút sững người trôi qua, liền nhanh chóng vùng kiêu lên, ngăn cản tên đang phóng

tới. “Người thù ngươi, nếu thừa dịp này ta giết nhầm người, sẽ có ai hoài nghi ta không?” Đôi mắt đẹp của Nguyệt Hạ Hương loé sáng, nhìn Y Vân chậm rãi cười nói, nụ cười vô cùng quyến rũ. Y Vân nhìn khuôn miệng nàng cười như hoa, bỗng nhiên nàng cảm thấy rất lạnh, nàng không tin, Nguyệt Hạ Hương lại hận nàng sâu sắc như vậy. Nguyệt Hạ Hương từ trong ngực, rút ra một thanh đoản kiếm tinh xảo, mỉm cười nhìn Y Vân từ từ đâm tới. “Người sẽ không giết ta, bởi vì ngươi biết, cho dù là ta có chết, ngươi vẫn không có được Long Mạc!” Y Vân lẳng lặng nói, “Hơn nữa, ta không tin, ngươi lại rảnh rỗi để giết ta!” Đôi mày Nguyệt Hạ Hương cứng lại, thanh đao kia liền dừng lại. Nàng nhìn chằm chằm vào gương mặt như hoa của Y Vân, làn da trắng nõn nà, đôi mày cong cong, sống mũi khoé léo, đôi môi đỏ mọng, khuôn mặt này giống như có sức hấp dẫn kì lạ, toả sáng rạng ngời. Nhất là đôi mắt như nước kia, trong suốt mà sâu thẳm như con sóng nhẹ nhàng lan toả, dường như chứa đựng trong đó sự chân thành và thấu hiểu, ánh mắt kia như đang vỗ về nàng, ôm lấy nàng. Đối mặt với cái chết, nàng lại không hề hoang mang, cũng không sợ hãi, nàng gần như nhìn thấu lòng của Nguyệt Hạ Hương. Nguyệt Hạ Hương bỗng nhiên phát hiện, thật ra bản thân còn rất kém so với Y Vân, không chỉ về dung mạo, mà còn về rất nhiều điểm khác. Bên ngoài xe truyền đến tiếng chém giết, từ trên núi nhảy xuống vô số hắc y nhân bịt mặt, thân thủ thoăn thoắt, ra tay tàn nhẫn. Tâm tư Y Vân hoảng hốt, là ai phái người tới? Quân Lăng Thiên? Hay là phụ mẫu? Là tới cứu người hay là đến giết Long Mạc và Long Đăng? Sự nghi ngờ trong lòng Y Vân trùng điệp. Cha nương có lẽ sẽ không ra tay vào lúc này, bởi vì nàng còn ở trong tay bọn họ, hai người sẽ không lỗ mắng như vậy. Vậy là Quân Lăng Thiên? Là hắc sao? Trái tim Y Vân đập nhanh, chợt thấy những hắc y nhân này đang chém giết bỗng nhiên đều chạy về phía sau xe ngựa của Y Vân. Y Vân sững sờ a lên một tiếng, phía sau là xe ngựa của Long Mạc, mười hai canh giờ vẫn chưa hết, Long Mạc lúc này vẫn còn chưa tỉnh. Tâm tư lập tức căng thẳng, Long Mạc không được xảy ra điều gì bất trắc, nếu như Long Mạc vì vậy mà bị thương, nàng còn mặt mũi nào mà sống. Nguyệt Hạ Hương hiển nhiên cũng ý thức được tình cảnh nguy hiểm của Long Mạc, nàng bỏ lại đoản kiếm, rút ra một thanh kiếm ở bên hông, từ trong xe nhảy xuống. Một hắc y nhân vây quanh xe ngựa của Long Mạc, mãnh liệt chém giết, thị vệ của Long Mạc khả năng cũng không bình thường, làm những hắc y nhân kia không thể đến gần. Có một người bỗng nhiên phi thân nhảy lên, không quan tâm đến đao kiếm xung quanh, đâm về phía màn xe, Nguyệt Hạ Hương hô lên một tiếng, cũng phi thân nhảy lên, hy vọng có thể ngăn cản thanh kiếm này. Bỗng nhiên, có một cánh tay thon dài từ trong xe vươn ra, đánh ra một chưởng đẩy Nguyệt Hạ Hương bay ra. Tay còn lại nhanh như chớp giữ mũi kiếm, chiêu thức biến ảo, liền đoạt lấy kiếm trong tay hắc y nhân, tiếp theo một bóng trắng từ trong xe bay ra, “Cần gì phải làm như vậy! Lòng của ta vĩnh viễn cũng không dành cho ngươi!” Bóng trắng xuất hiện, một thanh âm tao nhã nhẹ nhàng truyền đến bên tai Nguyệt Hạ Hương. Đó là thanh âm của Long Mạc, trong lúc nhất thời, Nguyệt Hạ Hương như bị điểm phải huyết đạo. Mấy thị vệ đồng loạt ra tay, tóm gọn mấy hắc y nhân kia. Những hắc y nhân này bị binh sĩ ngăn cản, một phần trốn thoát, phần thì bị giết, cũng không còn lại mấy tên. Long Mạc một thân bạch y tung bay, hắc khoanh tay mà đứng, như một phong thần anh tuấn. Hắc quang loé sáng trong đôi mắt, nhìn vào hắc y nhân hỏi: “Nói! Ai phái các ngươi tới?” Những tên này không hề sợ chết trái lại còn cười lạnh vài tiếng, bỗng nhiên ngã xuống, chết đi. Long Mạc than thầm một tiếng, hỏi thị vệ bên người: “Hoàng thượng thế nào?” Thị vệ đáp: “Hoàng thượng không có việc gì, Vương gia yên tâm!” Long Mạc gật đầu, nhẹ nhàng đi đến bên cạnh xe ngựa của Y Vân. Vén rèm lên, hắn thấy nàng cả người bị trói. Y Vân nhợt nhạt cười, không ngờ, Long Mạc lại có thể nhanh tình lại như vậy. Nhìn thấy Long Mạc không việc gì, tâm trạng lo lắng cuối cùng cũng dịu đi, không để tâm đến đáng về thâm hại của mình. Đôi mày Long Mạc ngưng đọng, lòng đau đến co thắt. Hai tay của hắn vô cùng dịu dàng tháo bỏ dây trói của Y Vân. Y Vân nói: “Đại ca ca, ngươi không hận ta sao? Là ta hạ độc ngươi, hại ngươi hôn mê lâu như vậy! Ngươi đừng tháo, những thứ này Y Vân đáng phải chịu.” “Vân nhi, ta sao lại hận ngươi!” Long Mạc nói. Nếu như hận ngươi, ta sao lại uống ly rượu kia. Long Mạc đem dây thừng trên người Y Vân cởi bỏ, nhìn thấy trên cổ tay nàng hằn lên vết máu, đôi mày cứng lại. “Vân nhi, có đau không? Một lát ta sẽ bôi thuốc cho ngươi!” “Đại ca ca, Vân nhi không có việc gì, nhưng mà ngươi, ngươi không sao chứ.” Ánh mắt Y Vân quan tâm đảo qua trên người Long Mạc. “Ta không có việc gì, chẳng qua là ngủ một giấc!” Long Mạc khẽ cười nói. Hắn không thể nói, mùi vị chết giả kia, cảm giác bất động, ngạt thở kia đau đớn, khổ sở như thế nào. Anh mắt hắn chạm đến thanh đoản kiếm bên người Y Vân, kinh ngạc, ánh mắt dần trở nên lạnh lẽo. Hắn biết, mới vừa rồi là Nguyệt Hạ Hương ở trên xe của Y Vân, thanh đoản kiếm kia hiển nhiên là do nàng để lại. Nguyệt Hạ Hương lấy ra đoản kiếm, tuyệt đối không phải vì cởi bỏ dây thừng cho Y Vân. Chỉ có một khả năng, nàng muốn hại Y Vân. Long Mạc bỗng nhiên ôm lấy Y Vân, hướng đến xe ngựa của mình, hắn tuyệt đối sẽ không để cho nàng tiếp tục bị thương. Ánh nắng rực rỡ, Long Mạc ôm Y Vân từ trong ánh sáng rời đi. Thời gian gần đây, bên môi Long Mạc luôn là nụ cười ôn nhu nhưng buồn bã lãnh đạm, nụ cười kia khiến ánh nắng màu ngọc cũng có phần phai nhạt. Nguyệt Hạ Hương mãi miết nhìn vào bóng trắng kia, nàng chợt phát hiện, cho dù nàng có cố gắng cả đời, vẫn không có được nụ cười kia, nói chi đến trái tim của hắn. Có lẽ, nàng nên buông tay!

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Quên không được

Ban đêm.

Đội quân đóng ở một vùng quê yên tĩnh ven đường.

Vùng quê ở hướng Đông Nam, là một cánh rừng rậm rạp, ban đêm gió lạnh thấu xương. Binh sĩ từng nhóm lấy ra hành lý của mình, là chăn nệm đơn giản, nằm xuống đất mà ngủ.

Hoàng thượng và Long Mạc ở lại bên trong một dịch trạm, Long Mạc vốn cũng muốn Y Vân cũng ở lại đây, nhưng Y Vân lại cố chấp vô cùng, như thế nào cũng không muốn. Hiện tại thì Hoàng thượng tuy rằng mở một mắt nhắm một mắt, không hề để ý đến nàng, nhưng cũng không biết khi nào thì phát hoả. Hoàng chi, Y Vân còn có một ước mong nho nhỏ, hy vọng Lăng Thiên có thể tới cứu nàng, nếu ở trong dịch trạm nơi quân đội canh gác hùng hậu, Lăng Thiên sao có thể cứu nàng.

Long Mạc bắt đầu đi, liền dựng một cái lều nhỏ trên cánh đồng hoang vu, muốn Y Vân ngủ ở trong lều. Y Vân nhìn thấy căn lều thì lại nghĩ tới Quân Lăng Thiên, cũng không chịu ở lại, nàng tình nguyện chờ ở trong xe ngựa.

Xe ngựa cũng rộng rãi, Long Mạc phái nhiều thị vệ bảo vệ nàng.

Y Vân nằm ở trong xe ngựa, nhìn qua màn xe, nhìn lên bầu trời mênh mông. Trong rừng thỉnh thoảng truyền đến tiếng chim thẳm thì.

Đêm đã khuya, thị vệ bên ngoài cũng lần lượt nghỉ ngơi.

Không biết Lăng Thiên có còn trách nàng giúp cứu Long Đằng, có lẽ là còn, nếu không, hẳn vì sao còn chưa đến, chưa đến cứu nàng.

Y Vân đang trầm tư, ngoài xe ngựa liền truyền đến giọng nói êm tai của Long Mạc.

“Vân nhi, ngươi ngủ rồi sao?”

Y Vân không ngờ Long Mạc muộn như vậy còn đến thăm nàng, nói: “Vân nhi một lát sẽ ngủ, Đại ca ca cũng nên sớm nghỉ đi.”

“Được, ta đi đây!” Giọng nói Long Mạc nhẹ nhàng.

Ngoài xe ngựa không còn tiếng động, nhưng mà Y Vân vẫn cảm thấy Long Mạc vẫn còn ở đây.

Nàng lần tìm đèn cầy, vén rèm lên, dưới ánh trăng nhàn nhạt, Long Mạc một thân bạch y đứng tựa vào thành xe, nhìn nàng mỉm cười.

“Đại ca ca, đã trễ thế này, ngươi sao lại tới? Vì sao còn chưa nghỉ?” Y Vân có chút oán trách nói.

“Ta lo cho ngươi, nên đến xem!”

Y Vân bật cười, nói: “Đại ca ca, nơi này có mấy ngàn binh sĩ đóng quân, ngươi còn lo lắng cái gì. Chẳng lẽ sợ ta ban đêm bị chim ăn sao?”

Nụ cười Y Vân hiện ra dưới ánh trăng, giống như một đoá hoa sen đẹp mà thanh tịnh, lặng lẽ nở rộ trong bóng đêm, Long Mạc nhìn chăm chăm vào nụ cười của Y Vân, trong phút chốc dường như nghe thấy âm thanh hoa nở, đáy lòng biến chuyển.

“Ngay cả có mấy vạn binh tướng đóng quân, ta cũng lo lắng cho ngươi, bởi vì Vân nhi của ta là một tiểu tiên nữ, ta sợ ngươi thừa lúc ta đi vắng, lén trở về Thiên đình!” Long Mạc nói từng lời đều tràn ngập nhu tình mật ý.

Hắn nhẹ nhàng nâng tay, vén lấy sợi tóc trên trán Y Vân.

Y Vân nhìn thấy tình cảm ấm áp trong mắt Long Mạc càng ngày càng đậm, nàng nhẹ cắn chặt răng, có một số việc không nên cưỡng cầu, cứ mãi trì hoãn cũng không tốt chỉ bằng nói sớm một chút.

“Đại ca ca, ngươi lên xe đi, Y Vân có chuyện muốn nói với ngươi.”

Tâm trạng Long Mạc vui vẻ, vén rèm xe lên, chui vào trong.

Y Vân ngồi trên giường, gục mặt xuống, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt Long Mạc, nhẹ giọng nói: “Đại ca ca, có chuyện ta muốn nói rõ ràng với ngươi, ta và Quân Lăng Thiên thật ra.....”

Y Vân còn chưa nói xong, liền bị Long Mạc ngắt lời, sắc mặt hắn kỳ lạ nói: “Vân nhi, đêm đã khuya, ngươi nên nghỉ ngơi, ta còn có chuyện xử lý, phải đi tìm phụ hoàng bàn bạc!” Xoay người hốt hoảng rời đi, bởi vì hắn đoán được Y Vân muốn nói điều gì, cho nên hắn sợ hãi, sợ hãi nghe thấy lời nói của nàng.

Y Vân túm lấy tay hắn, “Đại ca ca, không cần đi, ngươi nghe ta nói hết, ta và Quân Lăng Thiên, đã ở chung với nhau, lòng của ta đều đã giao hết cho hắn.”

Sống lưng Long Mạc cứng đờ, thật lâu sau mới chậm rãi xoay người lại, trên gương mặt như bạch ngọc, tràn ngập sự bi thương, nhưng ánh mắt sâu sắc là sự bùng binh và bất chấp.

“Vân nhi, ta không quan tâm chuyện giữa ngươi và hắn, ta sẽ không buông tay.” Hắn gần từng tiếng chậm rãi nói.

“Đại ca ca, ngươi cần gì phải như vậy, ngươi không cần phải tiếp tục nghĩ đến ta, không cần phải đối xử tốt với ta như vậy, Vân nhi không xứng với tình yêu của ngươi. Lòng đã mất, không thể trở về.” Y Vân nhìn chăm chăm vào gương mặt tái nhợt của Long Mạc, nói.

“Ngươi và hắn sẽ không có kết quả, Vân nhi, ta sẽ cung chiều ngươi, yêu thương ngươi, cho ngươi cuộc sống không lo nghĩ. Ngươi vĩnh viễn là người ta yêu nhất, chỉ có ta mới mang lại hạnh phúc cho ngươi, Vân nhi, ta tin rằng một ngày nào đó ngươi sẽ quên hắn.”

Long Mạc khó khăn nói.

Y Vân cắn môi, nhẫn tâm nói: “Sẽ không, ta vĩnh viễn cũng không quên được hắn, hắn là một vết chu sa ở trên trái tim ta, cả một đời này cũng không xóa được, trừ phi không còn trái tim, chết đi. Đại ca ca, ngươi quên ta đi.”

Long Mạc quay đầu, gương mặt ẩn sau ánh nến, Y Vân nhìn không thấy biểu cảm trên mặt hắn.

Thật lâu sau, Y Vân nghe thấy giọng nói khàn khàn của Long Mạc vang lên, “Vân nhi, hắn là một vết chu sa trên trái tim của ngươi, thì ngươi không phải

cũng là một vết chu sa trên lòng ta hay sao, người quên không được hẳn, ta cũng như vậy không quên được người.”

Đáy lòng Y Vân như bị kiềm hãm, nói không nên lời.

Long Mạc nhìn vào đôi mắt ưu thương của Y Vân đằng sau ánh nến, cả người như bị vùi trong nước sôi lửa bỏng.

Chẳng lẽ đời này nghiệp chướng của hắn quá nặng, chẳng lẽ bởi vì bọn họ tiêu diệt quốc gia của Quân Lăng Thiên, nên ông trời là đang trừng phạt hắn sao? Để cho hắn thật sự mất đi tình yêu.

Quân Lăng Thiên! Long Mạc cắn chặt môi, kể từ khi biết thân phận của hắn, Long Mạc liền hiểu được vì sao lúc trước hắn cướp đi Y Vân, là vì trả thù mình.

Người nam nhân này thật sự yêu Vân nhi sao? Có lẽ, hắn sẽ không yên tâm giao Y Vân cho hắn ta, sẽ không!

Y Vân nhìn thấy sự đau khổ và buồn bã của Long Mạc, nhìn thấy sự nhu tình và bất chấp của hắn, không khỏi âm thầm thở dài một hơi, tại sao mọi chuyện đều không như những gì nàng nghĩ.

“Đại ca ca, người tội gì phải hành hạ mình như vậy!” Giọng nói Y Vân gian nan.

Lăng Thiên, tuy rằng hắn còn hận nàng, tuy rằng hắn vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho nàng, nhưng mà nàng vẫn không quên hắn, coi như hắn là một giấc mộng của nàng, nàng cũng tình nguyện ở mãi trong mộng, không tỉnh lại.

Mà Long Mạc, hắn là Đại ca ca mà nàng đã say mê từ nhỏ, ngay cả không hề thương hắn, nhưng mà nàng đối với hắn vẫn có một loại tình cảm không thể cắt đứt, nàng sao lại nhẫn tâm tổn thương hắn.

“Vân nhi, đêm đã khuya, hãy nghỉ ngơi cho tốt, ta ở bên ngoài trông coi.” Long Mạc ngẩng đầu, trên mặt đã không còn vẻ bi thương, khôi phục lại nét mặt hờ hững.

Hắn xoay người không nhìn Y Vân, vén rèm đi ra ngoài.

Ngoài xe ngựa, bóng đêm dày đặc, lạnh nguyệt lạnh yên.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 96: Túi hương đưa tin

Đội quân đã trải qua nửa tháng đi đường gian nan, cuối cùng sau giờ ngọ, cũng đã đến được ngoại ô kinh thành Nam Long Quốc. Từ đầu cho đến bây giờ, cũng gặp phải mấy lần bị tập kích lớn nhỏ khác nhau, binh sĩ của Nguyệt Lăng tướng quân chết đi cũng không ít, nhưng những người này không hề đã trải qua gian khổ trên sa trường, cuối cùng cũng có thể biến nguy thành an, hộ tống Long Đằng an toàn về kinh. Chỉ cần Long Đằng an toàn, kinh thành sẽ tránh được một trận loạn lạc. Ánh nắng giờ ngọ sáng rõ, chiếu lên mặt nước Lăng Hà, phát sáng long lánh. Lăng Hà vẫn trong veo thanh khiết! Mặt nước đón ánh mặt trời. Đội quân dừng lại ven bờ Lăng Hà, Long Mạc đã truyền thư tin đến cấm vệ quân trong kinh thành, nếu không có chuyện gì bất ngờ xảy ra, bọn họ sẽ đến đây tiếp ứng, dù sao thì quân đội này cũng do một tay Long Mạc quản lý, Long Phi, đại ca của hắn, biết phụ hoàng quay về kinh, cũng sẽ biết khó mà lui. Cuối cùng cũng đã đến kinh thành, tựa như thấy được ánh sáng rạng đông, những binh sĩ cũng có phần lơ lửng cảnh giác. Mà đôi mày Long Mạc lại càng ngày càng nhíu chặt. Hắn đang lo lắng một người. Quân Lăng Thiên. Cả một đoạn đường hắn đều không có xuất hiện, khiến Long Mạc hoài nghi những hắc y nhân đến ám sát, có lẽ căn bản không phải do hắn phái tới, hẳn là Long Phi. Căn cứ vào phán đoán của hắn, Quân Lăng Thiên sẽ không dễ dàng buông tay, đây là thời điểm hắn sẽ xuất hiện. Làn gió dịu dàng thổi đến, bốn phía vô cùng tĩnh mịch. Bỗng nhiên, từ trong khu rừng ven bờ Lăng Hà lao ra vô số hắc y nhân, cầm kiếm trong tay, lao về phía đội quân. Long Mạc than nhẹ một tiếng, “Cái gì phải tới cuối cùng cũng đã tới.” Đưa mắt nhìn lại, một tử anh bay nhanh tới, đúng là Quân Lăng Thiên một thân tử y. Hắn như đắm mình trong ánh nắng màu ngọc, nhưng cả người lại giống như ma quỷ nơi Địa ngục, tản ra khí chất lạnh lùng u ám. Trên khuôn mặt anh tuấn, không chút biểu cảm, rét lạnh như băng. Ở trong xe Y Vân nhìn thấy thân ảnh của Lăng Thiên, tâm tư nàng như muốn ngừng trệ. Lăng Thiên vẫn anh tuấn, tiêu sái như vậy, nhưng hai má lại có chút gầy yếu, trên gương mặt đã không còn nụ cười biếng nhác mà trêu đùa, đôi mắt sâu sắc của hắn bắn về phía Long Mạc, ngay cả một cái liếc mắt cũng không nhìn nàng. Hắn còn đang trách nàng! Nghĩ đến đây, Y Vân liền đau lòng đến khó chịu. Hắc y nhân mà Lăng Thiên mang đến sớm đã chiến đấu với binh lính của Long Mạc, trong nháy mắt, tiếng chém giết tràn ngập trong vành tai, ánh sáng đao kiếm như hút lấy ánh mắt mọi người. Long Mạc và Quân Lăng Thiên yên lặng nhìn nhau, một đôi mắt ác liệt như băng, một ánh mắt sắc bén như kiếm. Tuy rằng bọn họ đều không nhìn về phía Y Vân đang từ trên xe đi xuống, nhưng mà trong lòng bọn họ đều đang nghĩ tới cùng một người. Bọn họ đều hiểu rằng, hôm nay giữa hai người nhất định sẽ có một trận đánh kịch liệt. Mà trận đánh này, bọn họ đã chờ rất lâu. Long Mạc đánh giá Quân Lăng Thiên, không thể nghi ngờ, người nam nhân này cũng thật vĩ đại, không hề kém cỏi so với mình, khó trách mà Y Vân lại yêu hắn ta. Nhưng, hắn không cam lòng, cho nên hắn muốn giành lại Y Vân. Quân Lăng Thiên cũng nheo mắt, ánh mắt đánh giá Long Mạc, nam tử bạch y này, dưới ánh mặt trời sáng rực lại khôi ngô như vậy, chẳng thể trách Y Vân vẫn luôn âm thầm tưởng nhớ đến hắn, vì hắn ta mà phải bội lại mình. Nhưng mà, cho dù bọn họ có ưu tú như thế nào, khâm phục lẫn nhau bao nhiêu, thì vận mệnh đã định sẵn họ là đối thủ của nhau, đối thủ cả đời. Hai người đồng loạt rút ra bội kiếm ở bên người, trong nháy mắt, hàn quang loé sáng. Quân Lăng Thiên vươn ngón tay

thoan dài, nhẹ lướt lên lưỡi kiếm, bỗng nhiên mỉm cười, nụ cười kia tà mà lại mang theo sự khát máu lạnh lùng: “Nhị hoàng tử, chúng ta cuối cùng cũng có thể đánh nhau một trận hăng say, thời khắc này, Quân mã đã đợi rất lâu rồi!” Một khi đã như vậy, xin mời ra tay!” Long Mạc tay cầm bội kiếm, khẽ cười nói, thanh âm lạnh lùng không chút ấm áp, nụ cười kia cũng tràn ngập hàn ý. Hai người đồng thời phát chiêu, trong một thoáng bạch ảnh cùng tứ ảnh bay trong gió, ánh kiếm loé ra. Đây là một trận quyết đấu giữa cao thủ và cao thủ, bọn họ ra chiêu đều rất nhanh, cũng rất sắc bén, mọi người gần như không nhìn thấy rõ chiêu thức của hai người. Y Vân đứng ở trong gió, trái tim căng thẳng như muốn ngừng đập, sắc mặt tái nhợt không chút máu, đôi mắt sáng cũng trở nên tối sầm như bóng đêm. Trong chiến trường đầy rẫy sự chém giết này, tất cả đều chuyển động, chỉ có nàng là yên lặng, yên lặng tựa như một bức tranh tuyệt mỹ. Cảnh tượng đánh nhau kịch liệt kia, chỉ như phông nền trong bức tranh. Ánh mắt Y Vân đuổi theo hai thân ảnh đang đấu với nhau, không thể nói, cũng không thể suy nghĩ. Mỗi một chiêu mỗi một kiếm đều như vô hình cắt lên trái tim Y Vân. Nàng biết trận chiến này là không thể tránh khỏi, nhưng nàng không muốn nhìn thấy bất kì ai trong bọn họ bị thương. Nếu như không có thù hận thì tốt biết bao nhiêu. Lăng Thiên và Long Mạc đấu mấy trăm hiệp, vẫn không phân thắng bại. Trong đời khó khăn lắm mới tìm được một người xứng làm đối thủ của mình, cho nên cả hai không khỏi có chút ăn ý với nhau. Nhưng, một người là kẻ thù diệt quốc của mình, một người là ác ma cướp đi tình cảm chân thành của mình. Tất cả những chuyện này đều thể xoá bỏ? Y Vân được thị vệ của Long Mạc bảo hộ, nhưng mà, không hề có một người nào tập kích về phía nàng, những người Lăng Thiên phái tới hiển nhiên phải nhận lệnh từ Lăng Thiên. Hiện tượng kỳ quái này làm ánh mắt Long Đăng loé sáng, bên môi gọi lên nụ cười hàm ý. Thì ra, nữ tử này, không chỉ là người Mạc yêu nhất, mà còn là nhược điểm của Quân Lăng Thiên. Có lẽ nàng có thể ngưng được trận đấu này. Long Đăng không màng đến những hắc y nhân đang xông về phía mình, nói nhỏ vài câu ở bên tai Kha Quý. Hồng Diệp và Tật Vũ đã giết được vòng vây tướng sĩ, cuối cùng cũng liều chết xông đến trước mặt Long Đăng, nhưng mà đúng lúc này, có người hét to lên: “Dừng tay! Nếu không ta giết nàng.” Nếu không ta giết nàng! Thanh âm này phải dùng nội lực dồi dào phát ra, tiếng vọng vẫn còn ở bên tai mỗi người. Quân Lăng Thiên và Long Mạc đồng thời nhìn về phía âm thanh đó, sau khi thấy rõ thực hư, sắc mặt hai người liền trở nên trắng bệch như tuyết. Thanh âm là do Kha Quý phát ra, trong tay hắn nắm một thanh kiếm, mà thanh kiếm kia đang đặt trên cổ Y Vân. “Đều dừng tay!” Quân Lăng Thiên và Long Mạc đồng thời hô to. Ngay lập tức, mọi động tác đều dừng lại, cả một chiến trường chém giết thoáng chốc trở nên yên lặng. Có thể nghe thấy tiếng nước sông róc rách chảy. “Chúa thượng! Không cần phải lo cho nữ nhân này!” Hồng Diệp lớn tiếng nói, thanh âm có chút buồn bã. Đôi mắt lộ ra bên ngoài khăn che mặt, sự phẫn nộ bắn về phía Y Vân. Mắt thấy thành công đang đến gần, nhưng mà chúa thượng lại vì nữ tử này mà phá hủy mọi cố gắng bấy lâu. Kiếm trong tay nàng vẫn tiếp tục đâm tới, lại bị Phong Hành giữ lấy cổ tay, ngăn chặn hành động của nàng. Ánh mắt sâu thẳm của Quân Lăng Thiên nhìn về phía Y Vân, nhìn không ra biểu cảm trong mắt của hắn. “Quân Lăng Thiên! Người nhìn xem, vì ân oán cá nhân của người, có bao nhiêu người đổ máu, có bao nhiêu người phải chết. Người nên dừng tay.” Long Đăng nhìn chằm chằm vào gương mặt ác nghiệt mà anh tuấn của Quân Lăng Thiên, chậm rãi nói. “Long Đăng, người không có tư cách nói những lời này, vì đã tâm của người, đã có biết bao người trở thành quỷ dưới đao của người! Tất cả những chuyện này đều do người, không phải ta.” Thanh âm của Quân Lăng Thiên lạnh lùng nói. Hắn cúi đầu nhìn vết máu đầy trên đất và thi thể người chết thành đống, đôi mày ngưng đọng. “Lui lại!” Quân Lăng Thiên lạnh giọng nói. Hắn xoay người dứt khoát rời đi, những hắc y nhân theo sát phía sau, nhanh chóng rút đi. Y Vân nhìn bóng lưng Quân Lăng Thiên dần khuất xa, lòng như rỉ máu. Bóng lưng của hắn lạnh lùng vô tình như vậy, hẳn cứ như vậy cắt đứt quan hệ sao, hẳn là không hề cần nàng, nên mới bỏ mặt nàng ở đây, đến cả liếc mắt cũng không nhìn nàng. Bỗng nhiên bụi đất tung bay, cảm vệ quân của Long Mạc đã đến. Bọn họ thuận lợi vào thành, vẫn vô bá quan trong triều xếp thành hàng ở cửa thành nghênh đón. Mà Long Phi, sớm đã nhận được tin tức, trốn đi. Mạc Vương phủ. Đáo mắt, đã một tháng trôi qua. Y Vân ở lại trong vương phủ của Long Mạc, nàng không muốn ở nơi này, nàng muốn ở lại Nguyệt phủ, đến Tả Tuyết Viện của mẫu thân, nhưng Long Mạc lại vô cùng cố chấp, hơn nữa còn có dưỡng nương và Đình Lang thay nhau thuyết phục, nàng không muốn cũng không được. Điều khiến nàng không chịu được chính là, nhà hoàn nô bộc trong phủ đều xem nàng là Vương phi mà hầu hạ. Y Vân nếu muốn ra ngoài, phía sau luôn có hai nha hoàn có võ nghệ cao cường đi theo, nàng như vậy chẳng khác nào bị giam lỏng, mỗi khi quay về Nguyệt phủ, cũng không thể ngủ lại, mỗi đêm, Long Mạc đều tự mình đến đón. Y Vân không thể chịu được, rõ ràng chuyện giữa bọn họ là không thể nào, nhưng Long Mạc lại không nghĩ như thế, từ trận tập kích lần đó, Long Mạc nhìn thấy Quân Lăng Thiên bỏ rơi Y Vân, hẳn gần như nhìn thấy hạnh phúc đang vẫy tay về phía mình. Mà Y Vân mỗi thời mỗi khắc đều tìm cách rời đi, nàng không thể ở trong Mạc vương phủ một cách không rõ ràng như vậy, nếu không, Lăng Thiên sẽ càng hiểu lầm. Buổi trưa Y Vân ngồi trước bàn ăn, nhìn nha hoàn bận rộn, bày ra một bàn thức ăn. Từ khi vào vương phủ, Long Mạc liền cho nhà bếp trong vương phủ mỗi ngày đều phải chuẩn bị thức ăn khác nhau, phối hợp các yếu tố, giúp Y Vân điều dưỡng thân mình. “Nhan cô nương, người nhìn xem con cá bướm này, là món mới mà nhà bếp chuẩn bị, người nếm thử xem!” Tiểu nha hoàn Lục Doanh gấp một miếng thịt, đưa đến bên miệng Y Vân. Y Vân không có thói quen được người khác hầu hạ như vậy, nàng muốn tự mình làm. Nàng nhận lấy đôi đũa từ tay tiểu nha hoàn, đưa miếng cá lên miệng nếm thử. Thịt cá thật sự rất ngon mềm, nhưng mà, đột nhiên cảm thấy buồn nôn, làm Y Vân nôn mửa liên hồi. “Nhan cô nương! Người làm sao vậy?” Lục Doanh lo lắng vỗ nhẹ lên lưng Y Vân. Đôi mày Y Vân khẽ nhăn lại, nàng không kén ăn, sao lại như vậy? “Vân nhi, người làm sao vậy?” Dưỡng nương Đình Thị của Y Vân vén rèm đi đến, vừa đúng lúc nhìn thấy bộ dạng nôn mửa của Y Vân. “Đình ma ma, là thế này, Nhan cô nương vừa ăn một ít cá, liền ói ra! Không biết là làm sao?” Về mặt Đình ma ma kinh ngạc, trên khuôn mặt tròn trịa bỗng nhiên tràn ngập ý cười. Nàng cho nha hoàn lui ra, hỏi: “Vân nhi, người và Vương gia, hai người các người có phải..... có phải đã cái kia phải không?” “Cái kia là gì? Nương, người đang nói gì vậy, Vân nhi không hiểu?” Y Vân nhìn dáng vẻ dường như ngơ ngác, rất là không hiểu. “Người có biết ốm nghén là sao không? Người có phải đã ở cùng với Vương gia?” “Đình ma ma dứt khoát nói thẳng. “Cái gì? Ốm..... ốm nghén?” Có ánh sáng trong đầu chợt loé, chẳng lẽ nàng có tin vui? Đêm hôm đó, lại lần nàng có con sao? Là con của Quân Lăng Thiên? Hiểu được chuyện gì đang xảy ra, mặt Y Vân bỗng nhiên đỏ lên. Nàng có thai. Bàn tay Y Vân bắt giắc xoa lên bụng của mình, trong lòng vô cùng ấm áp ngọt ngào. Chuyện này trăm ngàn lần không được truyền ra ngoài. “Nương, người nói gì vậy? Vân nhi vẫn chưa già đi, sao lại có tin vui, người đừng là suy nghĩ xa xôi. Có lẽ bởi vì thịt cá còn tanh, người không nên làm hỏng mất thanh danh của Vân nhi nha.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Y Vân nôn nóng đỏ lên, nhìn Đình ma ma cầu xin nói. “Thiệt là, người xem nương thật là hồ đồ mà. Nương không nói, được rồi!” Trong hậu hoa viên Mạc vương phủ. Hình như chỉ trong vòng một đêm, mùa thu đã tới. Hậu hoa viên của Long Mạc, có rất nhiều loại phong, cây phong kia chỉ trong một đêm đã trở nên đỏ rực, đỏ đến chói mắt, đỏ làm lòng người đập rộn. Những bụi hoa phù dung đón gió thu, nở ra những đoá hoa xinh đẹp. Một năm bốn mùa, Y Vân yêu nhất là mùa thu và đoá phù dung, bởi vì vào mùa thu, trăm hoa lụi tàn riêng chỉ có đoá hoa phù dung thanh cao, xinh đẹp lại càng ngày càng sáng lạng. Ngây dại đứng trong bụi hoa, tâm tư của Y Vân cũng đã bay xa. Nàng đã có con, nàng thật sự có con. Nhưng mà phụ thân của con nàng đang ở nơi nào? Nàng nhất định phải tìm được hắn, nói cho hắn biết nàng đã có thai. Nhưng nàng làm thế nào mới có thể nhìn thấy hắn đây? Gần đây, nghe mọi người trong phủ bàn luận. Ở những vùng lân cận kinh thành vừa xảy ra một vụ thảm sát, trong triều có vài vị đại thần không may gặp nạn, đáng về lúc chết rất thảm thương. Có người gần như cả nhà bị tiêu diệt. Kẻ ám sát đều mang khăn che mặt, ra tay tàn nhẫn, hầu như không hề để lại một nhân chứng sống nào. Trong lúc này, mỗi người ở kinh thành đều cảm thấy bất an, lòng người bàng hoàng. Ban đêm, nhà nhà đều đóng cửa canh phòng, không dám ra ngoài. Ngay cả ban ngày, cũng không có người còn dám đi đến các vùng ngoại thành. Nghe nói người nọ tự xưng là Ma Quân! Ma Quân? Ngần vịn lần hy vọng người đó không phải là Quân Lăng Thiên nha, nàng hiện tại đã có con, mong rằng Lăng Thiên có thể vì vậy mà buông tay, không nên tạo nên nghiệt chủng lớn như vậy nữa. “Nhan cô nương, tìm người thật lâu, thì ra người ở đây nha.” Nha hoàn Lục Doanh mà Long Mạc cấp cho Y Vân từ xa chạy tới. “Chuyện gì? Khiến người vội vàng như vậy!” Y Vân quan tâm nhìn Lục Doanh đang thở hổn hển, hỏi. “Nhan cô nương, người xem này, có người tặng cho người.” Lục Doanh cầm một chiếc túi hương đưa cho Y Vân. Y Vân vừa nhìn thấy túi hương kia, ánh mắt như bị cố định lại một chỗ, không thể dời đi, kia là túi hương đồ thẩm thêu hình em bé cười cá, bốn phía túi hương đều có sợi tơ ngũ sắc quấn quanh, tươi đẹp hoàn mỹ. Đó chính là khi ở Minh Châu, Y Vân đã mua tặng cho Quân Lăng Thiên. Thấy vật như thấy người, Y Vân một tay lấy túi hương, một tay vuốt lên chiếc túi hương có hình em bé

sống động, khuôn mặt tươi cười, ngửi lấy mùi hương thanh nhã tỏa ra từ chiếc túi, ngẩng đầu hỏi: “Lục doanh, túi này ở đâu mà có? Là ai đưa cho người?” Giọng nói của nàng không giấu được sự kích động. “Là người gác cửa đưa, hắn nói là có một đứa trẻ hơn mười một tuổi chạy tới đưa cho hắn, đứa bé kia nói túi hương này là có người muốn tặng cho Nhan cô nương. Còn nói nhất định là phải trao cho Nhan cô nương, bọn họ tưởng là người trong Nguyệt phủ đưa đến! Cô nương, là của ai thế?” Lục Doanh tò mò hỏi, “Cái này giống như là đồ vật của con nít.” “A,” Y Vân cười cười, ôn nhu nói, “Có thể là tiểu thiếu gia Thanh Huy của Nguyệt phủ đưa đến. Lục Doanh, ta muốn ở một mình, người lui đi.” “Vây cũng được, cô nương ở trong vườn đừng đi xa, Lục Doanh đến nhà bếp xem thử đã có canh tắm bỏ cho cô nương hay chưa!” Lục Doanh nói xong, liền rời đi. Trái tim Y Vân lại không thể không chế mà đập liên hồi, là Quân Lăng Thiên, hắn đến đây, hắn tới giao túi hương là có ẩn ý gì? Y Vân cúi đầu chạm lên túi hương, bỗng nhiên phát hiện có vài sợi tơ màu bị nói lỏng, ngón tay khẽ động, nhẹ nhàng mở túi hương ra, phát hiện bên trong còn có một mảnh giấy nhỏ. Bàn tay Y Vân không nhìn được mà run lên, lấy ra, nhẹ mở, chỉ thấy trên đó viết mấy chữ, “Nhanh đến. .... Phong Nhạc Đình ở Khuynh Đình Sơn gặp mặt.” “Khuynh Đình Sơn, Phong Nhạc Đình, lần đầu tiên nàng bị Quân Lăng Thiên bắt đi, hai người đã từng ngồi chờ Long Mạc ở đó. Quả nhiên là hắn, thật sự là hắn! Nàng muốn nhìn thấy hắn, nhất định phải đi!

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Cuộc gặp mặt toan tính

Y Vân xuất phủ. Xuất phủ dễ dàng, nhưng thoát khỏi hai nha hoàn bên cạnh lại không phải là chuyện đơn giản. Hai nha hoàn Lục Doanh và Từ Nhị là do chính tay Long Mạc tuyển chọn từ trong những nha hoàn có võ công xuất sắc, các nàng một trái một phải ở bên người Y Vân. Nếu không phải Y Vân nói muốn tới Nguyệt phủ thăm bà ngoại, thì ngay cả một cơ hội ra ngoài cũng không có. Cũng không thể mang theo hai nha hoàn này đi gặp Quân Lăng Thiên, nhưng mà các nàng thông minh nhanh nhẹn, sợ là không thể dễ dàng thoát khỏi, nên làm gì bây giờ? Y Vân vẫn chưa tìm ra kế sách, xe ngựa đã xuyên qua hai con đường, đi tới trước cửa lớn của Nguyệt phủ. Y Vân bắt đầu đi phải xuống xe, trước tiên cứ đến Nguyệt phủ rồi tiếp tục nghĩ cách. Đọc theo con đường trong Nguyệt phủ, đến Tả Tuyết Viện, trong đầu liền loé sáng, có biện pháp. Bây trện! Nàng sao lại quên điều này! Nàng từng thành công thoát đi nhờ hai lần bây trện, một lần là từ trong tay Quân Lăng Thiên, một lần là cùng mẫu thân chạy trốn khỏi hoàng cung. Nhưng hai nha hoàn này đi theo nàng như hình với bóng, sao có thể bây trện nha. “Y Vân tỷ tỷ, tỷ đã tới!” Một thanh âm từ phía trước truyền đến, giọng nói hơi to, mang theo niềm vui không hề che giấu. Ngẩng đầu nhìn lại, Nguyệt Thanh Huy đang đứng ở ngã rẽ phía trước, nhìn các nàng. Dáng người Nguyệt Thanh Huy cũng đã cao thêm vài phần, ngay cả giọng nói cũng hơi ồm ồm, tính tình chừng chặc không ít, nếu như trước đây, sớm đã lao tới đây. Trong lòng Y Vân vui sướng, xem ra hôm nay phải cần đến tiêu đệ này. “Từ nơi nào đến vậy? Bà ngoại, lão nhân gia người vẫn khỏe chứ?” “Bà nội đương nhiên tốt, mới vừa rồi còn nói sao hai ngày hôm nay không thấy tỷ tới đây?” Nguyệt Thanh Huy đã biết Y Vân là người thân, nên càng thân mật hơn. “Tỷ tỷ một lát sẽ đến thăm lão nhân gia người, hiện tại tỷ tỷ muốn đến Tả Tuyết Viện, tiện thể hái một ít thảo dược, đệ đi với ta được không?” Tả Tuyết Viện được Trương mục sắp xếp rất gọn gàng ngăn nắp, hoa thơm vẫn nở đầy viện, được thảo xanh tươi. Y Vân ngồi chồm hổm trên mặt đất, vừa hái thuốc vừa lặng lẽ nói bên tay Nguyệt Thanh Huy cách bày Bát Kỳ Trận, khi cần, còn dùng nhánh cây vẽ phát họa Bát Kỳ Trận trên mặt đất. Lục Doanh cùng Từ Nhị nhìn thấy hai tỷ đệ bọn họ chụm đầu ngồi chồm hổm trên mặt đất, xì xào bàn tán thật lâu, không biết là đang làm gì, lòng hiếu kỳ trỗi dậy, cũng vội vàng bước đến, chưa nhìn thấy gì, đã thấy Y Vân đứng lên, xóa đi hình vẽ trên mặt đất. Nguyệt Thanh Huy cũng là một cậu nhóc vô cùng thông minh, hơn nữa nhiệm vụ mà Y Vân giao cho cũng khiến cậu cảm thấy mới lạ thích thú, sớm đã nhớ rõ trong lòng, nhảy chân sáo bước lên lầu. Y Vân hái được thảo dược một lúc, nhắm chừng thời gian cũng đã đến, liền dẫn hai nha hoàn đi vào lầu hai. Ở lầu hai, trong khuê phòng của Nguyệt Như Thủy sớm đã được Nguyệt Thanh Huy bày xong Bát Kỳ Trận, Y Vân mang theo Lục Doanh và Từ Nhị chậm rãi đi vào trong phòng. Vừa bước vào một bước, Lục Doanh và Từ Nhị đã phát hiện có điều không đúng, nhưng mà đã chậm, trước mắt một mảnh sương mù mờ mịt, không thấy bóng dáng Y Vân, lại càng không nhìn thấy cửa phòng. Hai người ở trong phòng cuống quýt xoay quanh, nhưng không thể nào thoát đi. Khuynh Đình Sơn. Khi Y Vân đến Khuynh Đình Sơn khi sắc trời đã gần đến hoàng hôn. Khắp núi chìm trong ánh mặt trời màu đỏ, vô cùng nê người. Mái đình Phong Nhạc đỏ thắm vẫn như trong trí nhớ của nàng, đáng đứng sừng sững ẩn dưới tàng cây. Y Vân mang theo tâm tình hồi hộp bước đến gần, nhưng mà trong đình lại không có một bóng người, không hề thấy bóng dáng Lăng Thiên. Y Vân tựa người lên cây cột, nhìn núi xanh rậm rạp, cảm giác có chút hụt hẫng. Lăng Thiên đâu? Vì sao không tới? “Người cuối cùng tới!” Một tiếng nói quyen rũ vang lên. Y Vân căng thẳng, quay đầu nhìn lại. Dưới ánh tà dương, một nữ tử hồng y xinh đẹp đang đứng trên vách đá. Nàng rất đẹp, gương mặt của nàng tựa như phiến lá tươi đẹp khoe sắc dưới ánh trời chiều, có bao nhiêu là mỹ miều, diễm lệ. Khoé môi hiện ra nụ cười nhẹ nhàng, kiểu kỳ mà say người. “Là người? Sao lại là người?” Y Vân kinh ngạc khi phát hiện đó là Hồng Diệp. Trong đầu có chút mê muội, chẳng lẽ nàng đã mắc lừa? “Đúng nha, là ta, thế người nghĩ là ai? Là chúa thượng sao?” Giọng nói Hồng Diệp mềm mại, chiếc eo nhỏ nhắn của nàng hơi cong lại, từ trên vách đá nhẹ nhàng bay xuống, váy áo khẽ bay, cả người nàng tựa như một con Hồ Diệp xinh đẹp. “Người. .... làm sao có túi hương em bé cười cá này?” Y Vân lạnh lùng hỏi. “Cái này sao. ....” Hồng Diệp không kìm được nụ cười quyen rũ, nói: “Chuyện này rất lạ sao? Đây là tín vật mà chúa thượng đưa cho ta sau khi cùng ta vui vẻ, như thế nào, người nghĩ ta không nên có nó sao?” Đôi mắt Hồng Diệp nhú lại, dáng vẻ lẳng lơ, hình như đang nhớ lại thời khắc kích tình kia. Giọng của nàng mềm mại mà nhu mì, nhưng lọt vào trong tay Y Vân, lại tựa như một tảng đá lạnh lùng đè nặng lên nàng. Lời nói của Hồng Diệp Y Vân một chút của không tin, nàng biết Hồng Diệp thích Quân Lăng Thiên, nàng ta luôn hận nàng cướp đi người yêu thương. Nàng ấy cũng hận nàng hết lần này đến lần khác phá hoại kế hoạch của Quân Lăng Thiên. Nàng nhất định là đang gạt người, Lăng Thiên sẽ không ở cùng với nàng. “Người đang ở đây lừa ta sao! Ta không tin, Lăng Thiên hẳn sẽ không.” “Vì sao lại không? Người cho là chúa thượng còn yêu người sao? Thật là buồn cười mà, chúa thượng sớm đã không cần người, chán ghét người, nếu không, hẳn đã đem Mạc vương phủ cứu người, không phải sao?” Giọng nói Hồng Diệp xinh đẹp mà cay nghiệt. “Không! Người nói bậy!” Dù không tin lời nói của Hồng Diệp, nhưng trước mắt Y Vân dần hiện ra hình ảnh bóng lưng Quân Lăng Thiên ngày đó vô tình rời đi. Bước chân Hồng Diệp duyên dáng, không nhanh không chậm đến bên người Y Vân, bên môi vẫn là nụ cười gian xảo. “Ta sớm đã biết, người là tai họa, đúng là không sai, chính là người, làm hại kế hoạch của chúa thượng hết lần này đến lần khác thất bại thảm hại, chính là người làm chúa thượng hồn bay phách lạc, từ khi có người, chúa thượng đã không còn nhìn vào ta, chính là người, người là tai họa, hừ, ta hận người!” Ngón tay mảnh khảnh của Hồng Diệp chỉ thẳng vào gương mặt Y Vân, sâu thẳm trong đôi mắt là sự u mê. Y Vân liên tiếp lui về phía sau, từ trong đình từ từ đi đến bên vách núi. Hồng Diệp cười lạnh, rút ra bội kiếm bên hông, nhắm thẳng vào cổ họng Y Vân, kiếm chỉ cách chiếc cổ của Y Vân ba tấc, khí thế sắc bén của thanh kiếm truyền đến, làm làn da Y Vân phát lạnh. Hồng Diệp, nàng ta sẽ không thật sự giết nàng đấy chứ. Mặt trời ở hướng Tây tròn vành mà đỏ rực, giống như một dòng máu tươi, cảnh chiều hôm ở trên núi hoang vu, gần như không có một bóng người. Chẳng lẽ nàng phải chết ở nơi này sao? Nhưng nàng không muốn chết, cũng không thể chết, bởi vì trong bụng nàng còn có một sinh linh, đó là con của

nàng và Lăng Thiên, nàng không sợ chết, nhưng mà nàng thật sự không thể chết. Nhưng Hồng Diệp dường như đã trở nên điên cuồng, làm sao mới để nàng ta thả nàng đây?” Hồng Diệp, người thả ta đi, ta sẽ không tiếp tục quấy rầy Quân Lăng Thiên, từ nay về sau ta sẽ biến mất.” Y Vân cố gắng giả vờ bộ dạng bình thường nói. Đôi mi thanh tú của Hồng Diệp ngưng đọng, khách khách cười nói: “Thật sự sao? Không ngờ người cũng là một con quỷ sợ chết nha! Người thật có thể làm được sao?” “Tất nhiên là được, bởi vì cho tới bây giờ ta cũng không có yêu hấn, người ta yêu luôn luôn là Long Mạc!” Ở trong lòng Y Vân than nhẹ một tiếng, con à, vì con, nương mới nói dối nha. “Phải thế không? Vậy người vì sao vừa thấy túi hương này liền chạy đến? Muốn gạt ta sao, không dễ như vậy đâu.” Thanh kiếm của Hồng Diệp cách cổ của Y Vân càng ngày càng gần, mà phía sau Y Vân, đã không còn đường lui. “Ta không lừa người, ta cũng không muốn gặp hấn, ta tới nơi này chỉ muốn cầu xin hấn buông tha cho Long Mạc.” Y Vân dối lòng nói. “Sao?” Trong mắt Hồng Diệp có chút cảm xúc bi thương, nàng than nhẹ một tiếng, “Chúa thượng lại yêu một nữ tử như người, hừ! Thật là không xứng, người nói xem, có phải ta nên thả người đi?” Ánh mắt Hồng Diệp hiện lên vẻ do dự, nhưng nàng bỗng nhiên cắn nhẹ môi dưới, nói, “Ta không thể thả người, mặc dù người là một nữ tử không đáng được người khác yêu thương, nhưng chúa thượng lại là một người cố chấp, chỉ cần người còn sống, người hiền lành cũng không được bình yên, cho nên ta phải giết người!” Cỗ tay Hồng Diệp bỗng nhiên tăng lực, thanh kiếm kia mang theo sức mạnh hướng về phía Y Vân. “Dừng tay!” Một giọng nói lạnh lùng giống như từ thế giới bên kia truyền đến, giọng nói kia tràn ngập hàn ý, vang vọng khắp núi rừng. Đôi tay Hồng Diệp run lên, loảng xoảng một tiếng, bảo kiếm rơi trên mặt đất. Cỗ tay của nàng, hình như là bị ám khí đánh trúng, máu tươi chảy ra. Y Vân hướng mắt nhìn lại. Dưới ánh trời chiều, một bóng người chậm rãi đi ra, trường bào đen tuyền tùy ý khoác lên người, mái tóc đen như mực được một dây tơ cũng màu đen buộc lại, ở trên khuôn mặt anh tuấn, không chút biểu cảm, ánh mắt sâu thẳm, không có sự thương tiếc, không có sự vui mừng, thậm chí không có một tia cảm xúc. Trong nháy mắt, hình như mùa đông giá rét liền đến sớm, tuy cách một khoảng khá xa, nhưng Y Vân có thể cảm nhận được người nam nhân lạnh lùng này. Ánh nắng chiều như thiêu đốt bầu trời, trái tim Y Vân cũng vì sự xuất hiện của Lăng Thiên mà cháy lên.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Ngược yêu

Nhưng mà trong mắt Lăng Thiên là sự lạnh lùng, làm Y Vân nghi ngờ rằng, hấn đã nghe thấy những lời vừa rồi của nàng, hấn lại hiểu lầm nàng. Đó không phải là sự thật, tất cả đều do lừa Hồng Diệp. “Phong Hành, dẫn Hồng Diệp lại đây!” Quân Lăng Thiên lạnh giọng bảo thuộc hạ phía sau. Phong Hành tựa như con gió lướt đến, đem Hồng Diệp đi. Quân Lăng Thiên vẫn như cũ đứng bất động ở nơi đó, lạnh lùng nhìn vào Y Vân, trong mắt là sự cân nhắc mà chế giễu, hấn thậm chí cũng không tiếp tục đi về phía trước. Khuôn mặt xinh đẹp của Y Vân được sắc trời soi rọi, toả ra sự dịu dàng nồng ấm, ngay cả chiếc váy trắng tinh, cũng được bao phủ bởi ánh hồng mềm mại, cả người của nàng đứng dưới ánh trời chiều, đẹp như một tiên nữ. Nhưng mà, cho dù lúc này thật sự là tiên nữ hạ phàm, chỉ sợ cũng bị hàn ý trong đôi mắt Lăng Thiên làm đóng băng. “Lăng Thiên!” Y Vân run giọng hô. Lăng Thiên lạnh lùng cười, không hề nhìn nàng, hấn thậm chí cũng không nói với nàng câu nào, bỗng nhiên xoay người, mang theo thị vệ rời đi. “Lăng Thiên!” Y Vân nồn nóng hô to, nhưng thanh âm của nàng không thể theo kịp bước chân của hấn, chỉ trong nháy mắt, bọn họ đã biến mất dạng. Trái tim Y Vân cũng giống như mặt trời hướng tây, càng lúc càng chìm xuống, hấn đã đi rồi, bỏ lại nàng, cũng như cái đêm ở trên thảo nguyên, nhưng mà trong đêm đó hấn rất nhanh đã quay trở lại, còn hôm nay có thể quay lại sao? Nàng tin rằng hấn sẽ trở lại, chỉ cần hấn còn yêu nàng. Trong lòng Y Vân mang theo hy vọng, ngồi ở trong đình, nhìn thấy mặt trời đã lặn, ánh sáng ngũ sắc đầy trời, nhìn thấy màn đêm buông xuống, tiếng chim mỗi một quay về tổ, gió đêm đang bắt đầu gào rít, trời cao điểm xuất vài ánh sao lấp lánh, nhưng Lăng Thiên vẫn không đến. Không biết khi không thấy nàng ở Mạc vương phủ, Long Mạc sẽ lo lắng thế nào, hai tiểu nha hoàn kia hấn vẫn còn bị vây ở bên trong phòng, nhưng mọi thứ Y Vân đều không muốn quan tâm, nàng chỉ muốn biết liệu đến cùng thì Lăng Thiên định bỏ lại nàng ở nơi này đến bao giờ. Gió đêm rất lạnh, Y Vân ôm lấy hai bả vai chịu lạnh, âm thanh của núi rừng vào ban đêm, làm trong lòng Y Vân có phần sợ hãi. Nếu ở đây suốt một đêm, nàng nhất định sẽ bị đông cứng mà chết. Lăng Thiên có lẽ sẽ không đến, nhưng nàng sẽ không buông tay, nàng còn muốn đem chuyện đứa trẻ nói cho hấn biết. Y Vân xiết lấy quần áo trên người, nàng không thể ngu ngốc ngồi đợi ở đây, nàng phải đi tìm hấn, hấn có lẽ đang ở trên ngọn núi này. Y Vân từ trong đình chậm chạp bước ra, nương theo ánh sao cùng ánh trăng trong trẻo, tịch mịch dưới màn sương nhẹ nhàng, đi vào trong núi. Nàng từng bước từng bước một đi chuyên, nhưng vẫn bị ngã, Y Vân chán nản quỳ rạp lên mặt đất, nghĩ thầm nàng không thể cứ như vậy, nhất định không được gục ngã, đang ngồi trên mặt đất tìm ra biện pháp. Một giọng nói lạnh lùng làm nàng giật mình, dưới bóng đêm âm u, một thân ảnh ngay thẳng đứng lặng bên người nàng, “Lăng Thiên! Ta biết chàng sẽ không bỏ mặc ta mà!” “Sao?” Dưới ánh trăng mỏng lung, đôi mi Lăng Thiên khẽ run: “Ta không phải là quan tâm tới người! Ta chỉ muốn đến nhìn xem người đã chết hay chưa thôi!” Xem ra hấn không có ý định đỡ nàng lên, Y Vân đành phải tự mình từ trên mặt đất đứng dậy, nói: “Lăng Thiên, ta biết chàng còn giận ta, những lời vừa rồi ta nói với Hồng Diệp không phải là thật, là ta lừa nàng. Ta sợ nàng sẽ thật sự giết ta.” “Người khi nào thì sợ chết như vậy?” Lăng Thiên hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên là không tin lời của nàng, “Người vì sao còn chưa đi?” “Đi, đi đâu? Chàng ở đâu, ta sẽ ở đó, chúng ta sinh tử cùng nhau, từ nay về sau vĩnh viễn không xa rời, được không?” Y Vân nói xong, liền ôm lấy thắt lưng của Lăng Thiên. Thân mình Quân Lăng Thiên khẽ run lên, hấn chậm rãi tách cổ tay của Y Vân ra, về mặt sâu xa khó hiểu, hấn nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo của Y Vân, nói: “Người nói xem, lần này Long Mạc phái người tới đây là có ý gì? Lại muốn mê hoặc ta sao? Người cho rằng ta vẫn sẽ tiếp tục vì người mà u mê à?” Y Vân ngẩn ra, Lăng Thiên không tin lời của nàng, một chút cũng không tin tưởng. “Lăng Thiên, ta yêu chàng, ta sẽ không lừa gạt chàng, chàng phải tin ta. Trong bụng ta còn có cốt nhục của chàng.” Y Vân bình tĩnh nhìn Lăng Thiên nói. Trong mắt hấn hình như có con sóng trời dậy, nhưng mà, ngay lập tức liền bình tĩnh trở lại, “Con? Thật sao? Cho dù là có con, cũng không nhất định là của Quân nỗ ta.” Hấn bỗng nhiên bắt lấy người của nàng, hung tợn nhìn vào Y Vân nói: “Đây là mục đích của người phải không? Nói cho ta biết người có con với ta, sau đó làm ta tiếp tục trở thành tù binh của người, trở thành tù binh của Long Mạc, có phải hay không?” Lời nói chất vấn của Lăng Thiên tựa như tiếng sấm nổ vang bên tai Y Vân, nếu như bởi vì nàng cứu Long Đằng mà Lăng Thiên giận nàng, Y Vân có thể hiểu. Nhưng nàng thật không thể tưởng tượng được rằng Lăng Thiên hoài nghi tình cảm của nàng, thậm chí hoài nghi sự trong sạch của nàng, vì thế mà nghi ngờ cốt nhục trong bụng nàng không phải là của hấn. Sự tức giận nhanh chóng lan toả ở trong lòng của nàng, “Người là một tên khốn kiếp!” “Đúng, là ta khốn kiếp, cho nên mới lần này đến lần khác bị lừa bị mắc mưu, nhưng lúc này ta sẽ không.” Hấn cay nghiệt nói, bỗng nhiên cười tà, nói: “Nếu người không đi, thì đừng trách ta không khách khí, là do người muốn ở lại.” Cánh tay thon dài nhẹ nhàng vươn ra, nhất Y Vân lên, ôm vào trong ngực, đi lên núi. Đây vẫn là sơn động, nơi mà lần đầu nàng bị giam giữ, nhưng mà, lần này đến đây, cảm giác cũng không như lần trước, khi đó bọn họ là hai người xa lạ, còn bây giờ, bọn họ còn không bằng người lạ. Đóng cửa trong động tựa như âm hồn đang nhảy múa. Y Vân bị Lăng Thiên ném lên giường, mà hấn lại ngồi ở bên ánh lửa yêu ma kia, khoé môi thoáng hiện nét cười lạnh lùng. Hấn dường như đang ngắm nhìn một con mèo xinh đẹp, hai ngọn lửa sáng rực từ trong mắt phát ra. Hấn lạnh lùng, ác nghiệt như

lần đầu tiên bọn họ gặp nhau. Nàng thật sự rất muốn roi nước mắt, nhưng mà nàng gắng nhịn. Nàng không hiểu, một chút cũng không hiểu, vì sao, hân không tin lời của nàng. Vì sao? Quân Lăng Thiên đứng dậy, chậm rãi đi tới bên Y Vân. Tay hân dịu dàng đem mái tóc của Y Vân giữ ở trong tay, hân bắt nàng phải ngẩng đầu, bắt nàng phải nhìn hân, bọn họ cứ như vậy yên lặng đối diện với nhau. Sắc mặt của hân khó đoán, ánh mắt biến hoá thất thường. Hân bỗng nhiên ôm lấy Y Vân, đặt lên giường. “Ngươi muốn làm gì? Buông!” Y Vân giãy giụa nói. “Ngươi đang cự tuyệt ta sao? Bởi vì đã có con với hân nên không muốn tiếp tục gần gũi với ta sao?” Lăng Thiên lạnh lùng nói. Bỗng nhiên một bàn tay của hân nắm lấy hai tay Y Vân, trong tay còn lại chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một thanh đoản kiếm sắc bén, hàn quang loé sáng, chạm lên cổ của Y Vân, trong một thoáng sự lạnh lẽo của lưỡi kiếm truyền đến, cổ áo bị kéo ra, hàn ý kia một đường trượt đi, từ trên ngực Y Vân cho đến bên hông. Quần áo rơi xuống, bộ ngực sữa trắng muốt của Y Vân hiện ra trước mặt Quân Lăng Thiên, giống như một đoá bạch liên nở rộ trong bóng đêm. Thanh khiết không nhiễm bụi trần, yêu kiều như muốn cướp đi ánh mắt của người. Lăng Thiên bỗng nhiên hôn lên đôi môi Y Vân, nụ hôn này vừa lạnh lùng vừa mềm mại, Y Vân không có phản kháng, phản kháng chỉ làm cho hân tức giận thêm mà thôi, nàng cũng không hùa theo hân, cho dù là nàng yêu hân, nàng cũng không muốn ở dưới tình trạng này mà triển miên với hân. Y Vân nhắm mắt, nàng cảm nhận được sự nhục nhã và tức giận. Có lẽ đây chính là cảm giác bị phu quân ép buộc, nước mắt không kiềm được mà chảy xuống. “Vì sao lại khóc? Ta nhớ lần trước ngươi rất là hướng thụ, còn là người chủ động nữa, ngươi yên tâm ta sẽ làm ngươi thoải mái. Chẳng lẽ đây không phải là mục đích của ngươi hay sao?” Hân lạnh lùng nói. Tay hân nhẹ nhàng vuốt ve lên làn da trắng nõn của Y Vân, mỗi của hân mặc sức hấp thu vị ngọt trên môi của nàng. Môi của hân từ trên vành môi Y Vân một đường đi tới, hôn lên nước mắt của nàng, lại từ bên môi đi xuống, hôn lên bộ ngực sữa của nàng, hân tùy ý lưu lại dấu hôn đỏ ửng trên người của Y Vân, hình như chỉ có như vậy mới có thể chứng minh nàng là của hân. “Không cần! Lăng Thiên! Ta đã có thai! Là con của ngươi. Không cần phải đối xử với ta như vậy!” Y Vân vô lực nói. “Là của Long Mạc, ta không tin chỉ có một lần như vậy mà ngươi đã có con với ta.” Quân Lăng Thiên cười tà, nhưng mà trong ánh mắt lại lạnh giá đến cực điểm. “Ngươi vì sao lại không tin ta?” Lệ trong mắt Y Vân đọng đầy. “Bởi vì ta thà rằng tin tưởng đôi mắt của mình.” Lăng Thiên lạnh lùng nói. Lăng Thiên quên không được đêm đó, sau khi hân được thuốc hạ cứu, từ cửa sổ đã nhìn thấy dáng vẻ nàng và Long Mạc khăng khăng ta ta với nhau. Nghĩ đến đây, không biết là vì tức giận hay ghen tỵ, đôi mắt Lăng Thiên trở nên đen như đêm như mực. Hân chậm rãi cởi ra quần áo của mình và Y Vân, trong nháy mắt, cả hai người đều trần trụi nhìn nhau. Dục vọng thiêu đốt đôi mắt của hân, cùng với ngọn lửa của tức giận và ghen tỵ. Hân phát tiết lên trên người của nàng, hân giãy vò nàng, cũng là giãy vò chính hân. Sáng sớm Tiếng chim hót trên đỉnh núi cao đánh thức Lăng Thiên đang ngủ say, hân mở mắt ra, nhìn thấy Y Vân ở bên cạnh, trái tim của hân đột nhiên hoảng hốt. Nàng nằm nghiêng ở trên giường, má gối lên tay ngọc, tóc đen nằm tán loạn ở trên giường, da thịt bên ngoài rải rác những dấu hôn xanh tím. Hân chợt thấy rõ ràng đêm qua hân điên cuồng như thế nào, đêm qua, sự ghen ghét đã thiêu đốt đôi mắt của hân, hân tra tấn nàng hết lần này đến lần khác. Hiện giờ hân mới biết bản thân có bao nhiêu là tàn nhẫn. Hân nhất định đã tổn thương nàng. Có ông trời mới biết, hân yêu nàng bao nhiêu, hân sao có thể cam lòng mà thương tổn nàng, nhưng mà cuối cùng là bởi vì ganh ghét nên hân đã giãy vò nàng. “Vân nhi!” Hân nhẹ chạm vào nàng, nhưng mà nàng lại giống như một tượng gỗ, sắc mặt ngơ ngác, trong mắt là sự mù mờ, u mê. Sự yên lặng của nàng là đang kháng cự lại hân, đôi mày hân nhanh chóng cứng lại, sắc mặt âm u, chậm rãi mặc quần áo vào, đi ra ngoài. Loan Nguyệt theo như sự cản dận của chúa thượng, mang theo một thùng nước đi đến bên người Y Vân, nhìn thấy gương mặt Y Vân không chút biểu cảm. Nàng bỗng nhiên cảm thấy áy náy vô cùng, lúc trước không nên gạt chúa thượng, Y Vân vì cứu chúa thượng, đã phải hạ độc Long Mạc. “Y Vân! Ngươi vẫn khỏe chứ?” Loan Nguyệt nhẹ nhàng gọi, bắt đầu lấy nước giúp Y Vân lau chùi. Trong bụng Y Vân bỗng nhiên đau thắt, nàng sợ tới mức gương mặt không còn chút máu, nàng lo lắng nắm lấy cổ tay của Loan Nguyệt. “Loan Nguyệt, ngươi đưa ta xuống núi, tìm thầy thuốc, được không? Ta đau bụng, ta nhất định phải giữ được đứa bé trong bụng.” “Trong bụng ngươi thật sự có một đứa trẻ sao? Là của chúa thượng?” Loan Nguyệt hỏi. Y Vân gật đầu, “Loan Nguyệt, ngươi có tin ta không? Vì sao hân lại có tình không tin ta?” Trong một thoáng Loan Nguyệt liền rõ ràng, nàng đã phạm phải bao nhiêu là tội lỗi, nếu nàng sớm nói với chúa thượng, thì cũng không xảy ra tình trạng thế này. Đó là con của chúa thượng nhà, nàng nhất định phải giúp. Nhưng mà chúa thượng lại không biết đã đi nơi nào? “Nhanh lên một chút được không?” Y Vân cầu khẩn. Loan Nguyệt nhanh chóng tìm ra một bộ quần áo, giúp Y Vân mặc vào, ôm lấy nàng, từ trên núi chạy xuống. Bên trong một y quán trong kinh thành. Một thầy thuốc lớn tuổi, bắt mạch cho Y Vân, chậm rãi nói: “Ngươi là động phải thai khí, một lát ta sẽ bốc thuốc cho ngươi, một ngày hai lần, sau khi uống vào, sẽ không còn gì đáng ngại.” Y Vân nghe vậy, vui mừng khôn xiết, trên mặt cuối cùng cũng nở một nụ cười. Loan Nguyệt lấy thuốc, đưa Y Vân đến “Vân Lai Khách”, là một cứ điểm của bọn họ. Loan Nguyệt sau khi ổn định nơi ở cho Y Vân, liền đi sắc thuốc cho Y Vân. Y Vân sau khi uống thuốc, Loan Nguyệt nói: “Y Vân, ngươi trước tiên hãy ngủ một giấc thật tốt, không nên cử động, để tránh động vào thai khí, ta sẽ trở về giải thích rõ ràng cho chúa thượng. Một lát liền quay lại!” Từ trong thâm tâm Y Vân cười cười, nói: “Loan Nguyệt! Lần này thật sự cảm ơn ngươi!” Loan Nguyệt không khỏi có chút xấu hổ, nói: “Không cần cảm ơn, ta đi đây! Ta đã cho người ở bên ngoài bảo vệ ngươi, nếu có chuyện gì, cứ gọi các nàng.” Y Vân gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 99: Ma Quân Long Phi

Trên đỉnh Khuyên Đình Sơn, mây mù bao phủ mệnh mông. Ánh nắng xuyên qua làn mây trùng điệp, trở nên dịu dàng hơn. Sương mù mờ ảo, lá đỏ ở trong gió bay múa khắp ngọn núi, dự báo mùa thu đã sắp đến. Quân Lăng Thiên đứng trên đỉnh núi cao ngất, bảo kiếm trong tay khẽ động. Thanh kiếm kia không ngừng tung bay, chuyển động, đem cả người của hân chìm ngập trong ánh kiếm sắc bén. Trong phạm vi hai trượng xung quanh hân, từng ngọn cây cọng cỏ đoá hoa, khi bị thanh kiếm chạm vào, đều tan tác thảm thương. Hân không ngừng khua kiếm, điên cuồng mà múa, áo choàng màu mực phản phát tung bay, kiếm kia liên tục chạm vào thân cây, hoa lá liền lá tả rơi xuống. Thật lâu sau, hân thu lại kiếm trong tay, trên khuôn mặt tuấn mỹ là một nét lạnh lùng, nhưng mà thật sâu trong ánh mắt là sự bi thương đau xót. Suốt nửa ngày, hân không dám nhìn nàng, hân sợ phải nhìn vào đôi mắt hồ hững của nàng, so với sự thù hận còn khiến hân khó chịu hơn. Hân biết lần này hân đã thật sự thương tổn nàng, đêm qua hân đã bị sự ghen ghét làm cho điên cuồng. Khi hân nghe nàng nói với Hồng Diệp, nàng không hề yêu hân, nàng vẫn là yêu Long Mạc. Trong lòng ngực của hân tựa như có một ngọn lửa đang thiêu đốt. Hân chỉ có thể không ngừng múa kiếm, hình như chỉ có như vậy, mới có thể làm cho trái tim hân tê dại, khiến hân tạm quên đi vết thương mà hân gây ra cho nàng, cũng như quên đi nỗi thống khổ của hân. Có trời mới biết, hân nhớ nàng bao nhiêu, hân muốn sủng ái nàng bao nhiêu, yên nàng, nhưng lại chính hân làm tổn thương nàng. Hân đáng chết! Hân bỗng nhiên vùng vẫy lên, đánh vào một gốc cổ thụ cao ngút trời, lập tức, thân cây run lắc, lá cây ào ào rơi xuống, vượn đây bả vai, mà hân lại không hề phát hiện. Một quyền rơi lên thân cây kia, hân chậm chậm buông tay, máu tươi đầm đìa, cũng như trái tim đang nhỏ máu của hân. Nhưng hân không cảm thấy đau, bởi vì đáy lòng còn đau đớn hơn. Loan Nguyệt thật vất vả mới tìm được, đi qua núi đá, liền nhìn thấy bàn tay Quân Lăng Thiên đầy máu tươi. Trong lòng hoảng sợ, vội vàng chạy tới, nói: “Chúa thượng, tay người sao lại bị

thương?” “Không sao!” Quân Lăng Thiên hồ hững nói: “Loan Nguyệt, nàng thế nào?” Loan Nguyệt từ trên người xé một mảnh vải, vừa băng lấy vết thương của Lăng Thiên vừa nói: “Chúa thượng, mới vừa rồi trong bụng Nhan cô nương đau đớn, Loan Nguyệt không kịp bẩm báo, liền tự mình quyết định, đưa nàng xuống núi chữa trị.” “Đôi mày Quân Lăng Thiên ngưng lại, trong lòng đau xót, lo lắng hỏi: “Nàng hiện giờ thế nào? Còn đau không? Nàng đang ở đâu?” “Đã không có việc gì, uống thuốc xong, đang nghỉ ngơi ở Vân Lai Khách, thuộc hạ đã cho người bảo vệ nàng.” Lăng Thiên nói một hơi, “Người phải ai bảo vệ nàng? Người trong khách điểm sao? Võ công của bọn họ không tốt, người cũng không phải không biết!” Quân Lăng Thiên lạnh giọng quát lên, xoay người xuống núi. “Chúa thượng, còn có một việc, Loan Nguyệt phải báo cho chúa thượng.” Loan Nguyệt cuống quýt nói, nàng nhất định phải hoá giải hiểu lầm giữa bọn họ. “Nói!” Quân Lăng Thiên lạnh giọng nói, lúc này lòng hắn nóng như lửa đốt, hận không thể lập tức bay xuống chân núi, hẳn thật lo lắng cho an nguy của Y Vân. “Loan Nguyệt từng che giấu một việc, mới tạo nên hiểu lầm giữa chúa thượng và Nhan cô nương. Đêm đó, trước khi thuộc hạ và Hồng Diệp đến cứu chúa thượng, bởi vì sợ võ công của Long Mạc, từng nhờ Nhan cô nương giúp đỡ. Nhan cô nương thật sự là một lòng muốn cứu chúa thượng, vì cứu người, nàng đã hạ độc vào rượu của Long Mạc, khiến Long Mạc mê man không tỉnh. Đêm đó người muốn chúng ta phải cứu cả Nhan cô nương, Loan Nguyệt thấy chúa thượng vì nàng đã phải chịu khổ như vậy, nên mới che giấu chân tướng. Nhưng mà, hiện giờ nàng đã mang trong người cốt nhục của chúa thượng, trong lòng không nhẫn tâm. Chúa thượng, Loan Nguyệt biết sai, xin chúa thượng trách phạt.” Loan Nguyệt hồi hận, quỳ trên mặt đất. “Người nói cái gì?” Lăng Thiên đưa tay nắm lấy áo của Loan Nguyệt, vội hỏi, “Lập lại lần nữa.” “Chúa thượng! Đêm đó Nhan cô nương là bởi vì Long Mạc trúng độc, cho nên mới ở bên cạnh hắn, chứ không phải giống như những gì người tưởng tượng. Đứa trẻ trong bụng nàng là của chúa thượng.” Lăng Thiên nhẹ thả lỏng, buông Loan Nguyệt xuống. Hắn ngơ ngẩn đứng yên trên đỉnh núi, trong đầu hiện lên cảnh tượng đêm đó. Đêm đó, Long Mạc nằm ở trên giường, còn Vân nhi thì ngồi bên người hắn. Vân nhi, nàng vì cứu mình, mà hạ độc Long Mạc? Lăng Thiên không dám tưởng tượng, sau đó, Vân nhi sẽ phải chịu sự trừng phạt như thế nào của Long Đăng, mà hắn lại còn hiểu lầm nàng. Hắn nhớ lại những lời nói đêm qua của Y Vân. Lăng Thiên, ta yêu chàng, trong bụng ta còn có cốt nhục của chàng. Lăng Thiên, mới vừa rồi là ta lừa Hồng Diệp. Lăng Thiên, chúng ta sinh từ có nhau, vĩnh viễn ở bên nhau, được không? Lăng Thiên! Lăng Thiên! Lăng Thiên!..... Những tiếng gọi khẽ trong lúc say rượu kia, sao có thể là giả? Thì ra nàng thật sự yêu hắn, đêm đó triền miên là thật tâm, những lời nói khi say là thật, những lời thổ lộ đêm qua cũng là thật. Hắn thật là hồ đồ, lại không tin nàng, hẳn đúng là như nàng nói, là tên khốn kiếp. Vân nhi, chờ ta, ta đi đón người trở về, chúng ta sinh từ có nhau, mãi không xa rời. Gương mặt Lăng Thiên mở ra một nụ cười đến sáng lạng, nhưng mà nụ cười kia lập tức trôi qua, chuyển thành sự lo lắng. Lúc này nhìn Lăng Thiên cũng tựa như một đứa trẻ hay thay đổi tâm tình, vẻ mặt của hắn từ thương tâm tuyệt vọng đến phấn khởi kích động rồi lại lo lắng ưu sầu, tựa như bầu trời trước cơn mưa, cảnh sắc đang tươi đẹp, bỗng nhiên trở nên u ám. Lăng Thiên không rảnh trách phạt Loan Nguyệt, một khắc cũng không chần chờ mà đi xuống chân núi. Vân Lai Khách. Lòng tràn đầy vui sướng chờ mong, Lăng Thiên chạy tới Vân Lai Khách thì bị cảnh tượng trước mắt làm sợ hãi đến ngây cả người. Khách điểm một mảnh hỗn loạn, hình như vừa mới bị cướp. Người trong cửa tiệm, không một ai may mắn thoát được, toàn bộ đều nằm trên mặt đất, ngừng thở. Trong căn phòng Y Vân ở cũng trống rỗng. Trên bàn còn đặt thang thuốc từ y quán. Trên giường, một chiếc túi hương nhiều màu lẳng lẳng nằm ở đấy, là túi hương em bé cười cá của Lăng Thiên. Hai tay Lăng Thiên run rẩy cầm lên, nắm chặt trong lòng bàn tay, giống như giữ lấy trái tim Y Vân. Tim của hắn tựa như bị cắt rạch đến khó chịu. Đêm qua cho dù hắn tra tấn nàng thế nào, nàng cũng không hề vứt bỏ túi hương này, không hề vứt bỏ tình yêu với hắn. Lăng Thiên thật cẩn thận đem túi hương đặt ở trong ngực. Nhưng mà hiện giờ nàng ở nơi nào? Là ai mang nàng đi? Đi vào trong sân, không hề thấy thi thể của Y Vân, có thể nàng còn sống. Nhưng mà cuối cùng là người nào bắt đi nàng, mục đích là gì? Đôi mắt trên gương mặt như ngọc của Lăng Thiên toả ra hàn ý, sát ý chết người, nắm tay của hắn bắt giắc nắm chặt, hắn nhất định phải cứu Y Vân trở về, hắn nhất định phải giết cái tên đã cướp đi nàng. Lăng Thiên cúi người, tỉ mỉ xem xét chung quanh, phát hiện tất cả người bị hại đều bị loại võ công âm hàn gây thương tích. Võ công của người kia hiển nhiên là không tệ, những người trong khách điểm này võ công tuy không cao, nhưng cũng không phải là hạng người bình thường, không ngờ chỉ trong một chiều liền mất mạng. Lăng Thiên bỗng nhiên nhớ tới gần đây trong kinh thành xảy ra các cuộc thảm sát, còn có người tự xưng là Ma Quân. Chẳng lẽ là hắn ta? Là Ma Quân? Nếu hắn đoán không sai, Ma Quân kia chính là Long Phi. Nghĩ đến đây, đôi mày Lăng Thiên càng nhíu chặt, hắn mất đi ngôi vị hoàng đế, sẽ không xuống tay với Y Vân đâu chứ. “Loan Nguyệt, người triệu tập các huynh đệ, ở trong ngoài thành tìm kiếm Tật Vũ, Phong Hành, đi theo ta, ta muốn đến Mạc vương phủ một chuyến.” Quân Lăng Thiên trầm giọng nói. “Chúa thượng!” Về mặt Tật Vũ có phần lo lắng hỏi, “Chúa thượng sao có thể đến Mạc vương phủ? Đó chẳng phải là tự chui đầu vào lưới sao?” Lăng Thiên ngược mắt nhìn, lạnh giọng nói: “Yên tâm, ta nghĩ trước mắt Long Mạc không rảnh rồi mà bắt ta, ta muốn đến chỗ của hắn để tìm manh mối, tên Long Phi kia xem ra đã luyện thành loại tà công âm hàn nha.” Lăng Thiên chỉ mang theo Tật Vũ và Phong hành đến Mạc vương phủ. Lúc này Mạc vương phủ yên tĩnh đến đáng sợ, mỗi người đều dè dặt. Quân gia không biết Lăng Thiên, thấy dáng vẻ bọn họ không hề tầm thường, cuống quýt đến bẩm báo. Long Mạc đang nổi trận lôi đình, Y Vân mất tích một ngày một đêm, đã phái người đi tìm nhưng vẫn không thấy tin tức. Nghe thấy quân gia bẩm báo, Quân Lăng Thiên đến, sắc mặt Long Mạc chấn động, lập tức cho mời. Trong phòng khách. Về mặt Quân Lăng Thiên lạnh lùng ngồi trên ghế, phía sau là Phong Hành và Tật Vũ. Ngồi đối diện là Long Mạc, nét mặt cũng rét lạnh. Sớm đã có tiểu nha hoàn đặt ly trà trước mặt bọn họ, khí nóng đang lượn lờ bốc lên, hai người lạnh lùng nhìn nhau. Nếu như có một người, có thể khiến cho hai nam tử ưu tú nhất thế gian này từ bỏ sự đối nghịch với nhau, mà lại ngồi ở đây nói chuyện thường trà, duy chỉ có Y Vân. Long Mạc nhìn về mặt thân nhiên của Lăng Thiên, thanh âm lạnh lùng nói: “Quân Lăng Thiên, là gan của người quả không nhỏ nha, dám đến vương phủ của ta!” Lăng Thiên lạnh lùng cười, nói, “Vì Y Vân, cái gì ta cũng dám làm!” Long Mạc nghe vậy, hàn ý trong mắt tràn ngập, “Quân Lăng Thiên, Y Vân ở chỗ của người?” “Nếu ở chỗ ta, ta còn đến nơi này của người sao? Thật sự Y Vân có đến tìm ta, nhưng hiện tại nàng đã mất tích, bị người ta cướp đi.” Lăng Thiên trầm giọng nói. “Cái gì?” Long Mạc kinh ngạc, “Bị ai cướp đi, nàng đi tìm người, sao người lại không chăm sóc nàng thật tốt!” Trong mắt Lăng Thiên thoáng hiện lên sự đau xót, thanh âm nhẹ tiếng, trầm giọng nói: “Nếu như ta đoán đúng, người cướp đi nàng, hẳn là tên Ma Quân gần đây khiến lòng người hoang mang, cũng chính là đại ca của người Long Phi!” Sắc mặt Long Mạc thay đổi đột ngột, Long Phi là Ma Quân, thật ra hắn cũng đã sớm đoán được, nhưng lại không ngờ hắn ta cướp đi Y Vân. “Long Mạc, trước mắt không phải là thời gian để chúng ta giành giật nhau, chúng ta nhất định phải hợp tác, mới có thể nhanh nhất cứu được Y Vân. Đại ca của người, hẳn đã luyện thành loại tà công âm hàn, người là người hiểu rõ đại ca người, nói xem hắn có thể ở nơi nào? Chúng ta không thể tìm kiếm một cách mù mờ được.” Long Mạc đứng dậy, ở bên trong phòng không ngừng di chuyển, sau một lúc lâu nói: “Ở trong cung hắn có một căn phòng ngầm dưới đất, nơi đó có chứa rất nhiều nước băng. Hắn chạy trốn khi vẫn chưa luyện thành loại tà công kia, nếu hiện tại đã luyện thành công, hẳn sẽ phải ở nơi nào để luyện công đây?” “Ồ Mi Sơn! Hai người đồng thanh nói. Ô Mi Sơn là ngọn núi cao ở phía bắc kinh thành, trên đỉnh núi băng tuyết bao phủ quanh năm, cũng có vài hồ băng, nếu như Long Phi cần nước băng để luyện thành công phu, có khả năng nhất chính là ở trên Ô Mi Sơn. Lăng Thiên và Long Mạc bỗng nhiên nhìn nhau, hiện tại trong mắt hai nam nhân này không có thù hận, không có sự đối nghịch, mà chỉ có sự lo lắng cho cùng một người. Ô Mi Sơn. Y Vân bị điểm huyết đạo, dùng chân bọc lại, mang đến cái son động này. Tuy rằng nhìn không thấy, nhưng Y Vân vẫn biết nàng đang ở trên núi, mà cái người bên cạnh, cả người toả ra hơi lạnh, dù cách một tấm chăn, vẫn có thể cảm nhận được hàn ý tràn ngập kia. Y Vân biết, nếu có một người mà trên người luôn lạnh lẽo như băng, thì phải là Long Phi. Chiếc chăn được mở ra, xuất hiện trước mặt là một người mặc quần áo màu ngọc. Đúng là Long Phi! “Long phi! Quả nhiên là người!” Long Phi nhìn thẳng vào Y Vân, cười, nói: “Đúng vậy! Thật không ngờ phải không!” Giọng nói như băng tuyết lạnh lùng. Y Vân quan sát Long Phi, người này chính là Thương Dung đại ca sao? Còn nhớ, trên vầng trán của hắn vẫn thường cất giấu một sự ưu sầu nhân nhạ, nhưng mà, bên môi luôn là nụ cười dịu dàng. Còn nhớ, trên người của hắn luôn thoang thoang mùi được thảo như có như không, nhẹ thấm vào trong lòng. Còn nhớ, gương mặt hắn tái nhợt như tuyết nhưng cũng anh tuấn phi phàm, nụ cười của hắn ưu sầu mà dịu dàng đến mê người. Nhưng mà hiện tại người nam tử đang đứng trước mắt nàng, sắc mặt gầy yếu mà tái nhợt, màu da trong suốt tựa như hàn băng quanh năm trên đỉnh núi, đôi mi tràn ngập sự tàn ác. Trên người của hắn, mơ hồ hiện ra cảm giác khát máu, khí chất hung

tàn, gần như muốn huỷ diệt tất cả. Hắn giống như ma quỷ, một ma quỷ thật sự.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Điều kiện của Thính Hồ

Y Vân hít một hơi thật sâu, trong giây phút này, nàng bỗng nhiên hiểu ra tên Ma Quân mà mọi người trong kinh thành bàn tán gần đây là ai, là hắn, là người từng là Thương Dung đại ca.....Long Phi.

Hắn ý bức bách từ người Long Phi truyền đến, làm Y Vân không kìm được run lên bần bật, chậm rãi lui về phía sau từng bước.

“Như thế nào? Sợ ta?” Long Phi nhìn chăm chăm vào khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn của Y Vân, hơi hơi cười khê, “Vân nhi, người vẫn xinh đẹp mê người như vậy, chẳng trách cả Mạc và Quân Lăng Thiên đều thích người, nhưng mà đáng tiếc nha, bọn họ không ai có thể chiếm được người!”

Hắn chậm rãi nói, mỗi một câu một chữ đều mang theo sát khí mạnh mẽ.

Đôi tay thon dài của hắn hơi nâng lên, nhẹ nhàng chạm vào gương mặt tái nhợt của Y Vân.

Y Vân gạt đi bàn tay của Long Phi, vội vàng lui về phía sau vài bước. Đầu ngón tay của Long Phi vừa chạm vào nàng thì một luồng hàn ý lạnh lẽo liền thấm qua làn da, lạnh tới trong lòng.

Long Phi chẳng khác nào một người băng.

“Vân nhi, người sợ cái gì? Chúng ta đã báỉ đường, người quên rồi sao? Trong lòng ta, người vĩnh viễn là nữ nhân của ta, cho dù ta chết, cũng sẽ mang người theo.”

Long Phi thản nhiên nói, vừa nói vừa bước tới trước mặt Y Vân.

“Người muốn làm gì?” Thanh âm Y Vân khê run.

“Ta muốn người đi theo ta!” Sự hung ác trong mắt hắn từ từ hiện ra, thật sâu trong đấy là sự khác khao sâu đậm, hắn nhìn vào trong đôi mắt trong suốt của Y Vân, “Ta muốn Long Mạc, cho dù có được thiên hạ, cũng không có được nữ nhân mà hắn yêu thương nhất. Theo ta đi, ở cùng với ta, được chứ? Khiến Mạc đau khổ cả đời!” Long Phi gần như điên cuồng nói.

Y Vân lắc đầu liên tục, cơ thể không ngừng lui về phía sau, Long Phi như vậy không còn là Thương Dung đại ca mà nàng quen biết.

“Ta sẽ không đi với người, Long Phi, người vì sao cho đến lúc này vẫn không chịu tình ngộ? Long Mạc đau khổ thì người có thể sống dễ chịu sao? Hắn là huynh đệ của người nha, chẳng lẽ giữa các người không có một chút tình huynh đệ hay sao?”

“Tình huynh đệ? Nếu đã quan tâm đến tình huynh đệ thì hắn còn cướp đi ngôi vị hoàng đế của ta sao?” Long Phi âm u lạnh lẽo nói.

Y Vân chưa từng nghĩ, đến lúc này rồi mà Long Phi vẫn còn ngoan cố như vậy.

“Long Phi, phụ hoàng của người bị người khác bắt đi, người không tìm cách cứu người, ngược lại còn chiếm đoạt ngôi vị hoàng đế của phụ hoàng, người có được thiên hạ như vậy là trái với đạo nghĩa, người còn cho người ám sát phụ hoàng và hoàng đệ của người, như vậy sao có thể là một vị hoàng đế tốt!” Ánh mắt Y Vân dịu dàng mà kiên định, thâm thán một tiếng, Long Phi, hắn còn có thể cứu chữa hay không?

“Đạo nghĩa, con người sao có thể bị thứ đạo đức ấy ràng buộc! Thắng làm vua, thua làm giặc! Đây chính là đạo nghĩa. Còn người, ta sẽ không từ một thủ đoạn nào ép người phải vĩnh viễn ở bên cạnh ta, đây chính là tình yêu của ta.”

Long Phi nói, hàn quang trong mắt chợt lóe, đầu ngón tay của hắn, chẳng biết lúc nào xuất hiện một băng châm thật dài.

Băng châm kia, ước chừng hơn một tấc, vô cùng trong suốt, lóe ra ánh sáng lạnh lẽo.

Hắn nắm bàn tay trắng mịn của Y Vân.

“Người đang làm cái gì?” Một loại cảm giác sợ hãi trước đây chưa từng có truyền đến, Lăng Thiên cũng từng hành hạ nàng, nhưng chưa bao giờ khiến nàng sợ hãi như thấm vào trong xương tủy như thế này.

“Không được cử động!” Long Phi dịu dàng nói, gắt gao nắm chặt cổ tay của Y Vân, làm Y Vân không thể nhúc nhích, sau đó đem băng châm kia từ từ đâm vào đầu ngón tay của Y Vân.

Trong nháy mắt một luồng hàn ý lạnh như băng từ đầu ngón tay truyền đến khắp toàn thân.

“Ta muốn ngươi cũng trở nên lạnh giống như ta.” Long Phi từ từ nói.

“Ta không muốn! Ngươi vô sỉ, đề tiện!” Y Vân gần như suy sụp, cố nhịn để không rơi nước mắt, cắn hận nói.

Ánh mắt của nàng sắc bén mà kiên định, trong bi thương mang theo sự quật cường không thể lay động. Ánh mắt kia khiến Long Phi có cảm giác cho dù là hấn giết nàng, cũng sẽ không làm nàng khuất phục.

Hắn u sầu cười nói, “Ta vô sỉ?” Trên đầu ngón tay lại xuất hiện thêm một băng châm.

Đầu óc Y Vân quay cuồng, nàng không thể cứ ngồi chờ chết như vậy, đưa con trong bụng, làm sao có thể chống lại sự xâm nhập của hàn ý.

Y Vân bỗng nhiên ngồi xổm xuống, che ngực, đau thương nói: “Thương Dung đại ca, ngực Vân nhi rất lạnh, chỉ sợ ngươi còn tiếp tục đâm xuống, ta sẽ bị đông cứng mất.”

Long Phi sau khi nghe một tiếng Thương Dung đại ca, trong mắt như có những con sóng nhỏ lan toả.

Hắn hạ tay xuống, dịu dàng nói: “Ngươi nói rất đúng, sợ rằng ngươi không thể lập tức tiếp nhận. Chúng ta còn rất nhiều thời gian.”

Nói xong lạnh lùng cười, chậm rãi đi ra cửa động, nhìn về phía đỉnh núi tuyết phủ đến xuất thần.

Thật lâu sau, khi Long Phi muốn quay lại trong động thì phát hiện hấn lại không vào được.

Nơi đó rõ ràng là cửa động, tuy nhiên lại có một lớp mây mù ma quái bao phủ. Đã bước về phía trước, nhưng vẫn không thể nào đến được cửa.

Trận pháp! Y Vân đem mình giam trong động.

“Nhan Y Vân! Ngươi đi ra cho ta! Mau thu lại trận pháp, ngươi không ra, phải không? Vậy thì ngươi cứ ở trong đó chờ chết đi, sớm muộn gì cũng vì đói vì lạnh mà chết.” Long Phi vô cùng đáng khinh nói.

Khi Quân Lăng Thiên và Long Mạc nhìn thấy Long Phi cũng là lúc hấn đang đứng bất động ở ngoài cửa động, ánh mắt sắc bén mà sâu sa.

Long Phi nhìn hai người này từ trên trời bay xuống, trong phút chốc không kịp phản ứng, nhanh như vậy bọn họ đã tìm được đến nơi này sao? Hai người bọn họ, không phải là kẻ thù của nhau sao? Tại sao lại kẻ vai đến đây?

Long Mạc bạch y tung bay, ngọc thụ lâm phong, tuấn tú phi phàm

Lăng Thiên hắc y khẽ động, kiệt xuất hiên ngang, anh tuấn xuất trần.

Nhưng mà sắc mặt cả hai người đều không tốt, vô cùng lạnh lùng.

“Long Phi! Y Vân đâu?” Quân Lăng Thiên hỏi, y phục bay bay, ánh mắt sắc bén, khí thế bức người.

Sự tàn nhẫn, tàn bạo trong mắt Long Phi càng ngày càng sâu, hấn lạnh lùng cười, ngay cả không khí cũng trở nên u ám.

“Nếu muốn thấy nàng, trừ phi đánh bại ta!”

Hàn quang trong mắt Quân Lăng Thiên nổ tung, hấn giơ tay lên, ống tay áo màu đen theo hướng gió mở rộng, bỗng nhiên vung tay lên, một nguồn lực như dòi núi lấp biển hướng Long Phi đánh tới. Nguồn lực cuộn cuộn kia nổi lên trên mặt đất phủ tuyết, tựa như một con gió lốc.

Quân Lăng Thiên phấn nộ, cho nên vừa ra tay đã là sát chiêu mạnh mẽ.

Long Phi vì cảm thấy bản thân cũng không còn lưu luyến với thế gian này, nên vừa ra tay cũng chứa sát khí muốn phá huỷ tất cả.

Mái tóc đen của hấn bị một chưởng của Lăng Thiên đánh dựng thẳng lên, cổ tay xoay nhanh, một loạt băng châu tuyết châm, lấp lánh mờ ảo, mang theo hơi lạnh thấu xương, tựa như muốn đông cứng mọi thứ trên thế gian này, hướng về phía Lăng Thiên.

Ống tay áo Lăng Thiên mở rộng, vô số băng châu tuyết châm bị hút vào trong tay áo, mang theo khí thế sắc bén, làm ống tay áo của Lăng Thiên bị xé nát.

Lăng Thiên kinh hoàng, không ngờ tà công âm hàn của Long Phi thật sự không thể xem thường.

Hấn rút lấy bảo kiếm trong tay, ánh nắng sau giờ Ngọ thân nhiên chiếu rọi lên gương mặt lạnh lùng của hấn, mái tóc rối tung, phần phật tung bay.

Hai người yên lặng đối diện, băng tuyết trên đỉnh núi dường như cũng biến đổi, ngay cả không khí chung quanh tựa như cũng bắt đầu ngưng kết. Hai người vẫn không nhúc nhích, một khi đã bùng nổ, thì không biết sẽ trở nên trời long đất lở như thế nào.

Long Mạc bỗng nhiên trầm giọng nói: “Đại ca, không cần phải tiếp tục u mê không tỉnh ngộ! Ngươi đem Vân nhi giấu ở nơi nào?”

Long Phi quay đầu, cười lạnh nói: “Mạc, ta trước hết xử lý hấn, trong một lát sẽ tới ngươi! Vân nhi, nàng sớm muộn gì cũng là của ta.”

Đôi mày Long Mạc ngưng đọng, tay áo giương lên nói: “Đại ca, đừng trách tiểu đệ không khách khí!”

Long Mạc chưa từng nghĩ, có một ngày hấn và Quân Lăng Thiên cùng liên thủ đối phó với đại ca của mình, nhưng mà hấn không còn lựa chọn nào khác, Long Phi rõ ràng đã trở nên u mê, chỉ sợ không tìm hấn được, không biết sẽ còn bao nhiêu người vô tội phải gặp nạn. Hơn nữa, Y Vân còn ở trong tay của hấn, chưa biết sống chết thế nào.

Cầm kiếm nơi tay, trong lúc này, trên đỉnh Ô Mi Sơn, ba người chiến đấu kịch liệt với nhau.

Bọn thị vệ đi theo, ánh mắt hỗn loạn nhìn chăm chăm vào thân ảnh của bọn họ, thầm than nhẹ, trong mấy năm gần đây, đây có thể là trận quyết chiến dữ dội nhất trên giang hồ.

Ba người đấu trên trăm hiệp, Long Phi dần dần chống đỡ hết nổi, hấn không thể ngờ rằng mười mấy năm luyện tà công âm hàn cuối cùng vẫn không làm được gì. Hấn vẫn không hiểu được đạo lý, tà không thể thắng chính.

Lăng Thiên và Long Mạc cùng tiến công, Long Phi bị đánh bại, ngã xuống đất, bị kiếm của Long Mạc chia vào ngực.

Lăng Thiên bay nhanh chạy về phía cửa động, lại phát hiện hấn không thể vào trong hang động. Nhưng mà hấn có thể xác nhận, tuyệt đối là Y Vân đang ở bên trong. Bởi vì trước cửa động rõ ràng là được bày một trận pháp, cũng chỉ có Y Vân mới có thể bày trận.

“Vân nhi, nàng có ở bên trong không? Mau thu lại trận pháp.”

Trong động lặng yên không một tiếng động, Lăng Thiên gấp đến độ xoay tròn, sau này nhất định phải học được trận pháp này, bằng không nếu bị vây ở ngoài trận, hoặc bị nhốt ở trong trận, thì thật lại vô ích hấn một thân tuyệt thế võ công.

Thật lâu sau, trong động truyền đến thanh âm lạnh lùng mềm mại của Y Vân, “Ngươi đi đi, ta không muốn gặp ngươi, ta phải ở chỗ này với con của ta.”

“Con làm sao vậy? Vân nhi, nàng đừng như vậy, đừng làm ta sợ, mau mau thu hồi trận pháp đi.”

Long Mạc nghe thấy lời nói của Lăng Thiên, trong lòng bỗng nhiên kinh hãi, bàn tay run lên nhè nhẹ.

Thu trận? Chẳng lẽ, Vân nhi đem mình giam ở trong trận sao?

Con? Chẳng lẽ, Vân nhi đã có con với Quân Lăng Thiên?

Nghĩ đến đây, trong đầu một mảnh mê muội, thiếu chút nữa mất đi tri giác, đôi tay gần như ngay cả kiếm cũng cầm không vững.

Hấn bỗng nhiên hiểu rõ ngày đó ở trong hôn lễ, phụ hoàng vì sao nhìn thấy Y Vân có nét giống với Nguyệt Như Thủy lại xúc động đến ngất đi.

Nếu như nữ nhân yêu quý mà không yêu thương mình, không sao cả, hấn còn có thể cố gắng tranh thủ, mãi cho đến khi có được trái tim của nàng.

Nhưng nếu như nữ nhân yêu quý lại có con với người khác, vậy hấn làm sao có thể tiếp tục cố gắng? Còn như thế nào tranh thủ?

Long Phi nhìn thấy dáng vẻ Long Mạc hồn bay phách lạc, sát khí tràn ngập trong mắt, từ trên mặt đất chồm dậy, hàn quang loé sáng trên đầu ngón tay, là một băng châm dài hơn một thước, mang theo nguồn lực sắc bén, hướng về phía ngực Long Mạc.

Khoảng cách giữa hai người quá gần, lần biến hoá này lại bất thành linh, thị vệ bên cạnh hô lên một tiếng, nhưng lại không thể ngăn cản. Lần tập kích này nếu thực hiện được, chỉ sợ Long Mạc sẽ khó giữ được tính mạng.

Khoảng khắc ngàn cân treo sợi tóc, một tấm lụa trắng tựa như tia chớp lướt đến, lực nơi băng châm, toàn bộ bị mảnh lụa ngăn cản, khí thế giảm đi rất nhiều. Nhờ vào sự tấn công của mảnh lụa, giúp Long Mạc có đủ thời gian, phi thân tránh khỏi băng châm.

Sau một hồi nguy hiểm, vài tên thị vệ cuống quýt chạy đến, bắt lấy Long Phi.

Long Phi ha ha cười lạnh, trong tiếng cười vẫn không ngăn được sự tuyệt vọng.

Sắc mặt Long Mạc lạnh lùng, hấn thật không thể tưởng được, đại ca của hấn càng lúc càng hết thuốc chữa.

Long Mạc ngẩng đầu, nhìn về phía ân nhân cứu mạng.

Chỉ thấy hơn một trượng phía trước, một thiếu nữ lục y đang đứng lặng yên.

Mái tóc đen vẫn một kiểu tóc tao nhã mà xinh đẹp, thân mình một màu xanh nhạt yên lặng đứng trong gió, có một sự kiều diễm thướt tha nói không nên lời. Đôi mắt sáng rõ long lanh, cười như không cười nhìn hấn.

Mảnh lụa trắng ở trong tay, trên đầu kia của mảnh lụa còn lưu lại những băng châm chưa kịp tan chảy.

Là công chúa Nhật Hi Quốc Nhan Thỉnh Hồ!

Chính là Nhan Thỉnh Hồ ở trên chiến trường liên tiếp bại trận dưới tay hắn.

Lúc này lại một thân y phục nữ nhi, nhìn qua cũng rất phóng khoáng mỹ lệ.

Nhưng mà vì sao nàng lại xuất hiện ở nơi này?

“Long Mạc! Ngươi thiếu ta một mạng!” Đôi môi đỏ mọng của Thỉnh Hồ khẽ mở, chậm rãi nói, thanh âm êm tai.

Long Mạc cười lạnh một tiếng, nói: “Bỏn vương tạ ơn Thỉnh Hồ công chúa đã ra tay giúp đỡ! Ngày khác nhất định sẽ hậu tạ.” Vừa dứt lời, xoay người đi đến cửa động.

Trước cửa là một khoảng sương mù mờ mờ, căn bản là tìm không thấy đường vào.

Đây rõ ràng là một trận pháp vô cùng lợi hại.

Long Mạc tuy rằng cũng từng đọc qua binh pháp, đối với kỳ môn độn pháp cũng có chút hiểu biết, nhưng lại không tinh thâm, hơn nữa cũng chưa từng thấy qua loại trận pháp quái lạ thể này.

Lăng Thiên đứng bất động ở cửa động, từng tiếng gọi tên Y Vân, khiến người nghe muốn tan nát cõi lòng.

“Vân nhi, nàng ra đây đi, tha thứ cho ta được không, Vân nhi ta van xin nàng xuất hiện đi. Nàng có phải còn giận ta! Nàng cho ta một cơ hội để chuộc tội nha!”

“Vân nhi, nàng vì sao lại giam mình ở bên trong?” Long Mạc nắm lấy cổ áo của Lăng Thiên, hỏi.

“Là lỗi của ta, ta tưởng đứa trẻ trong bụng là của ngươi!” Về mặt Lăng Thiên buồn bã nói.

Long Mạc nghe vậy, sự đau xót và giận giữ ở trong mắt hoà lẫn vào nhau, hắn một quyền đánh lên ngực của Lăng Thiên, nói: “Ngươi khôn kiếp! Bản thân ta ước gì kia chính là con của ta, đáng tiếc lại không phải, trong trái tim của nàng hoàn toàn chỉ nhớ đến ngươi, vậy mà ngươi lại tổn thương nàng.”

“Còn nói ta, đều là tại ngươi, ngươi vì sao phải cướp đi Vân nhi của ta?” Hàn ý trong mắt Lăng Thiên chợt hiện, tức giận nói.

“Hai người các ngươi, rốt cuộc thì có muốn cứu nàng hay không?” Một thanh âm trong veo vang lên.

Hai nam tử nóng nảy đến đỏ cả mắt, bỗng nhiên quay đầu, nhìn thấy Thỉnh Hồ đang đứng phía sau bọn họ, nét mặt không chịu nổi.

Quân Lăng Thiên hình như mới phát hiện sự tồn tại của Thỉnh Hồ, hắn nắm chặt cổ tay nàng, nói: “Thỉnh Hồ sao ngươi lại tới đây? Ngươi có thể cứu nàng phải không! Các ngươi là tỷ muội, ngươi cũng có thể bày trận, có đúng hay không?”

Thỉnh Hồ mỉm cười nói: “Quân đại ca, đây là lần đầu tiên ta thấy ngươi thất thố như vậy nha!”

Thỉnh Hồ ở trước cửa động đi qua vài vòng, xem xét tình hình một lát, hơi hơi gục gặt nói: “Đây là Thập Nhị Tinh Túc Trận, là trận pháp do cha ta nghĩ ra. Có lẽ phụ thân đã chỉ lại cho Nguyệt di, Nguyệt di lại dạy cho Vân nhi.”

“Vậy ngươi mau thu hồi trận đi?” Lăng Thiên và Long Mạc cùng đồng thanh.

Thỉnh Hồ nhìn hai gương mặt anh tuấn không giống nhau, nhưng lại có cùng biểu cảm lo lắng.

Khẽ thở dài một hơi, Vân nhi nha, ngươi thật là vô cùng may mắn. Có điều lần này tỷ tỷ cần phải lợi dụng ngươi một lần, đây có lẽ là cơ hội duy nhất của ta. Vân nhi! Ngươi nhất định phải ráng chịu đựng nha.

Thỉnh Hồ bỗng nhiên cười rạng rỡ: “Ta sẽ cứu nàng, nhưng có một điều kiện!” Xoay người nhìn về phía Long Mạc, nói, “Ngươi có thể đáp ứng không?”

Long Mạc ngăn ra, “Nói đi!”

Thỉnh Hồ mỉm cười yếu ớt nói: “Ta muốn ngươi lấy ta làm Hậu!”

Long Mạc ngăn người, tâm đột nhiên kinh hoàng, trăm triệu lần cũng không tưởng tượng được rằng nàng sẽ nói như vậy, tức giận nói: “Nhan Thỉnh Hồ, ngươi bị nhốt bên trong là muội muội của ngươi, ngươi lại đem điều kiện như vậy uy hiếp ta? Ta không tin ngươi thấy chết mà không cứu!”

“Ngươi không đồng ý sao? Ta đi đây. Dù sao nàng cũng không phải là muội muội ruột thịt của ta.” Thỉnh Hồ xoay người chậm rãi đi xuống chân núi.

Lăng Thiên mặc dù lo lắng trong lòng, nhưng nghĩ nếu như Long Mạc đồng ý, thì sẽ không tiếp tục dây dưa với Vân nhi, “Long Mạc, ngươi mau đồng ý đi, Vân nhi, không biết nàng ở bên trong đã xảy ra chuyện gì.”

Sắc mặt Long mặc tái nhợt như tuyết, hần nhắm mắt lại, hần ta muốn hần cả đời không có được Vân nhi, Vân nhi đã mang trong người cốt nhục của Lăng Thiên. Bất đắc dĩ thở dài một tiếng, hần không thể để Vân nhi tiếp tục chịu giày vò ở bên trong.

Nhìn thấy thân ảnh thướt tha của Thính Hồ càng ngày càng xa, Long Mặc nhẹ nói, “Được rồi, ta đồng ý với ngươi.”

Thính Hồ vui sướng chạy vội trở về, đôi mắt sáng linh hoạt, cả khuôn mặt sáng bừng rực rỡ, “Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy, vỗ tay làm lời thệ.” Nói xong, một chưởng đánh lên bàn tay Long Mặc.

Long Mặc đã đáp ứng rồi, mặc dù vì Y Vân mà đồng ý, nhưng chỉ cần cho nàng cơ hội yêu hần, nàng tin tưởng không lâu sau trong lòng của hần nhất định sẽ có chỗ cho nàng.

Tiếp theo, thân ảnh Thính Hồ chợt lóe, liền không thấy đâu, nàng sớm đã đi vào trong trận. Nàng cũng rất lo lắng cho Y Vân.

Chỉ một lát sau, trận pháp được thu hồi.

Lăng Thiên và Long Mặc cùng đi vào, thấy được Y Vân đang nằm trên mặt đất.

Hơi nước trong động lượn lờ, ánh tà dương xuyên vào trong cửa động, hoá thành những vệt sáng nhàn nhạt, lặng lẽ chiếu lên khuôn mặt tái nhợt của Y Vân.

Hai mắt nàng nhắm nghiền, không biết là đang hôn mê hay là không muốn mở mắt. Cả người của nàng tựa như nhàn liễu đung đưa trong gió, bất cứ lúc nào cũng có thể bị thổi bay đi.

Lăng Thiên chậm rãi quỳ gối trước người Y Vân, dịu dàng nói: “Vân nhi!”

Y Vân từ từ mở to hai mắt, nhìn thấy Lăng Thiên, thì thào nói: “Các ngươi đi đi, con của ta đã không còn, ta muốn vĩnh viễn ở đây với nó.”

“Ai nói con của nàng không còn?” Lăng Thiên vốn biết thân mình Y Vân rất yếu, nên đã mang theo thầy thuốc trong y quán đến, lúc này đang bắt mạch cho Y Vân.

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Đại kết thúc

Vị thầy thuốc kia xem mạch xong, nhíu mày trầm ngâm một lát nói: “Đứa nhỏ tạm thời không có việc gì, nhưng mà.....Trong cơ thể nàng còn có một luồng hàn khí kì lạ, cần nhanh chóng loại trừ, nếu để thời gian lâu, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến đứa bé.” “Ngươi nói đứa nhỏ của ta là không có việc gì? Mới vừa rồi trong bụng ta đau đớn, còn tưởng rằng đứa bé không còn?” Y Vân chuyển buồn thành vui. “Nhưng, trong cơ thể ngươi có một luồng khí lạnh vô cùng kì lạ, lão phu làm nghề y đã nhiều năm, chưa bao giờ thấy qua, không dám tùy ý kê đơn, các ngươi nên tìm một vị cao minh khác đi!” Lão thầy thuốc lắc đầu thở dài. “Vân nhi, trong cơ thể nàng có hàn khí là sao? Chẳng lẽ là Long Phi?” Thanh âm Lăng Thiên khẽ run bổi. Y Vân cúi đầu im lặng, thật lâu sau nâng lên ánh mắt đầy lệ, nhẹ giọng nói: “Hần dùng băng châm đâm lên đầu ngón tay của ta, đưa hàn độc vào, nếu ta không đem mình vấy trong trận, chỉ sợ hần...” “Quân Lăng Thiên nghe vậy, hàn ý trong mắt lóe ra, sát ý dần dần lan tràn. Hần chậm rãi ôm lấy Y Vân, toàn tâm che chở cho nàng, dịu dàng nói: “Nàng yên tâm, ta sẽ không tiếc bất cứ thứ gì để có thể cứu nàng và con.” Y Vân nhìn vào đôi mắt tràn ngập sự tự trách của hần, cười khổ nói: “Chàng tin tưởng ta sao? Tin rằng đứa bé là của chàng sao?” Lăng Thiên vươn tay, vuốt lên mái tóc rối bời của Y Vân, nhỏ giọng nói: “Giống như lời nàng nói, là ta đáng chết, ta hồ đồ, mới không tin nàng, Vân nhi, nàng máng ta đi!” Y Vân xoay đầu, nhắm mắt lại, dựa vào vai hần, hiện tại nàng cái gì cũng không muốn nhìn, cái gì cũng không muốn nghe, chỉ muốn tựa đầu chôn sâu vào trong lồng ngực của hần, nhẹ nhàng ngửi lấy mùi hương nhàn nhạt từ trên người của hần. Nàng không trách hần, nhưng nếu như đứa trẻ không còn, nàng sẽ vô cùng thương tâm, nàng không biết khi đó nàng có còn chấp nhận hần không. Long Mặc và Thính Hồ theo sát phía sau bọn họ, Long Mặc mắt thấy Y Vân rút đầu vào trong vòng tay Lăng Thiên, trong lòng vô cùng buồn bã mất mát, hốt hoảng, không hề phát giác Thính Hồ đang khoắc lên cánh tay của hần, đôi mắt sáng như nước chấm chú nhìn hần, trong ánh mắt là tình cảm chân thành. Đi ra ngoài động, Lăng Thiên nhìn thấy thị vệ đang áp giải Long Phi, hàng quang loé sáng, cười lạnh nói, “Long Phi, ngươi thật là nhẫn tâm, đến cả Vân nhi cũng hại. Nếu như Vân nhi có xảy ra chuyện gì, ta nhất định sẽ băm ngươi ra thành trăm mảnh. Phong Hành, Tật Vũ, trước tiên bắt lấy hần.” Long Mặc nghe vậy, nói: “Long Phi vẫn là nên để ta xử lý!” “Không được, ta sẽ không bỏ qua cho hần.” Thanh âm của Lăng Thiên tràn ngập hàn ý, cùng với sự quyết đoán không cho người khác cự tuyệt. Long Phi sớm đã cảm thấy không thể cứu vãn, lại thấy Y Vân rút đầu vào trong lòng của Lăng Thiên, đáy lòng nổi lên sự chua xót vô tận. Hần lạnh lùng cười, cổ tay khẽ động, hàn quang hiện ra trên đầu ngón tay, liền đâm thẳng vào trong ngực của mình: “Các ngươi ai cũng không cần tranh, ta sẽ không chết ở trong tay các ngươi. Vân nhi, hi vọng sau này ngươi có thể đến âm phủ tìm ta. Ta biết, ngươi chưa bao giờ thích ta, nhưng mà.....Ta lại thích ngươi, thật sự thích ngươi.” Đến lúc chết, Long Phi mới bỗng nhiên cảm thấy được, hần sống cả một đời, gần như không hề có ý nghĩa, âm mưu giả bệnh mười mấy năm, làm hoàng đế được mấy ngày, hần cũng không ném được sự vui thích khi có quyền lực trong tay, nhưng mà lại biết được thế nào lại mùi vị thế lương không chịu được, trong đầu hần lúc nào cũng hiện lên hình ảnh tiểu nha đầu Hoàng Nhan có đôi má lúm đồng tiền mê người, bên tai luôn quanh quẩn tiếng gọi Thương Dung đại ca lạnh lạnh êm tai. Nếu có kiếp sau, hần nhất định sẽ không từ bỏ nàng. Ngực, máu tươi chảy ra, đau đớn truyền đến, Long Phi khó khăn nói: “Vân nhi, ngươi.....”

ngươi. ....có thể gọi ta một tiếng Thương Dung đại ca không?” Trong lòng Y Vân đau xót, nhẹ giọng gọi: “Thương Dung đại ca!” Trước mắt một mảnh mờ nhạt, trước đi bóng đêm kéo đến, Long Phi nhìn thấy đôi mắt trong suốt của Y Vân nhìn chăm chú vào hắn, nghe thấy tiếng gọi Thương Dung đại ca say lòng người. Hắn thở mẫn nhắm mắt lại, vỉnh vỉnh ngủ thiếp đi. Đường xuống núi lại dài như vậy, hàn khí trong cơ thể Y Vân kéo đến, đầu óc trở nên mê muội, nặng nề nê rơi vào giấc mộng. Tả Tuyết Viện – Nguyệt Phủ. Từng đợt hương hoa nhẹ nhàng lượn lờ quanh mũi, Y Vân mở ra đôi mắt mơ màng, phát hiện mình đang nằm trong khuê phòng của mẫu thân ở Tả Tuyết Viện, trên người đang đắp một chiếc chăn thật dày. Bên ngoài màn cửa bằng lụa mỏng, gốc cây quế đã nở đầy hoa. Những đoá hoa quế màu vàng nhạt chụm đầu vào nhau, không như mẫu đơn, hoa cúc xinh tươi mê người, nhưng lại có mùi hương thanh nhã nhàn nhạt đặc trưng của nó. Hương thơm theo gió đưa vào bên trong, cả căn phòng liền ngập chìm trong hương hoa. Long Phi chết! Thương Dung đại ca của nàng đã mất. Y Vân nhớ đến câu nói trước lúc chết của Long Phi, trong lòng bất giác có cảm giác bị thương, nàng không biết, thì ra Long Phi cũng thích nàng. Long Phi, Thương Dung đại ca của nàng, nếu như có kiếp sau, hi vọng hắn có thể sinh ra trong một gia đình bình thường, trôi qua những ngày tháng yên bình, không phải vì tranh giành quyền lực mà sức cùng lực kiệt, mà là, sống một cuộc sống vui vẻ. Y Vân đang nhìn hoa quế đến xuất thần. Chiếc rèm thủy tinh khẽ động, một dáng người không thể ngờ đang bước đến. Áo quần bằng tơ trắng, dịu dàng đoan trang, trong tay bẻ một chén thuốc, thông dong bước đến. Đúng là mẫu thân của Y Vân. Nguyệt Như Thủy: “Nurong, sao người lại ở đây?” Y Vân bất chợt nhìn thấy mẫu thân, bị thương trong lòng trỗi dậy, dòng nước mắt từ trên gương mặt gầy yếu của nàng lăn xuống. Nguyệt Như Thủy ngồi xuống bên giường, đem chén thuốc trong tay đặt trên bàn, đưa tay lau đi giọt nước mắt của Y Vân, dịu dàng nói, “Vân nhi, người đã chịu khổ, lúc này cảm thấy thế nào, có còn lạnh không?” Y Vân hiện tại mới phát hiện nàng không còn lạnh nữa, còn có chút cảm giác nóng, liền vội vén tấm chăn bông trên người ra, nói: “Nurong, Vân nhi cảm thấy tốt hơn rất nhiều. Có chuyện gì vậy, vị thầy thuốc kia chẳng phải nói hàn độc trong người Vân nhi rất khó loại trừ ư?” Đứa bé không có sao chứ?” Nguyệt Như Thủy khẽ mỉm cười nói: “Người đã quên mẫu thân là thần y sao? Đứa bé vô cùng khoẻ mạnh.” Y Vân khẽ cười, nói: “Nurong, người tới khi nào? Làm sao lại biết Vân nhi bị bệnh?” “Ta cùng đi đến với Thánh Hồ, phát hiện người đem hai tiểu nha hoàn vây ở trong trận, ta liền cứu các nàng ra, từ trong miệng các nàng biết được người chạy trốn, ta đoán là người đi tìm Lăng Thiên. Sau lại nghe thấy Long Mạc và Lăng Thiên đi đến Ô Mi Sơn, ta nghĩ có lẽ người cũng ở đó, cho nên để Thánh Hồ vội vàng đi tới Ô Mi Sơn. Không ngờ người lại trúng hàn độc, hôm qua được bọn họ cứu về, Long Mạc đã cho gọi hơn mười ngự y để khử độc cho người, bởi vì người đang mang thai, nên các ngự y này đều không dám dùng thuốc, may mắn là có mẫu thân, mới có thể giải quyết hàn độc trong người người.” Nguyệt Như Thủy than nhẹ một tiếng, nói: “Long Mạc, hẳn đối với người là tình thâm ý trọng, hy vọng hắn có thể sớm buông tay.” Y Vân nhớ đến Long Mạc, trong lòng lại tựa như ngửi vị bị xáo trộn, cảm giác rối bời. “Nurong, bọn họ hiện đang ở đâu? Vì sao không thấy bóng dáng?” Không thấy Lăng Thiên và Long Mạc, Y Vân có chút kinh ngạc. Nguyệt Như Thủy đứng dậy, trầm mặc thật lâu, nói: “Vân nhi, hai người bọn họ đi luận võ!” Y Vân kinh hãi, thân mình khẽ run, “Nurong, người nói bọn họ đi luận võ sao? Ở nơi nào? Vân nhi muốn đi ngăn cản bọn họ!” Nguyệt Như Thủy xoay người lại giữ chặt lấy Y Vân, lắc đầu nói: “Vân nhi, người cũng đừng có quan tâm, hãy để cho bọn họ tự giải quyết với nhau đi, đây là ân oán giữa bọn họ, cũng đã đến lúc kết thúc, hai người bọn họ đều là người ưu tú như vậy, ta nghĩ bọn họ sẽ không dễ dàng từ bỏ đâu. Người không cần lo lắng, phải kiên nhẫn chờ đợi.” Chờ đợi, cảm giác này khó chịu đến nhường nào! Nguyệt Như Thủy đưa thuốc đến bên môi Y Vân, Y Vân uống thuốc xong, liền đứng bất động ở cửa sổ, nhìn hoa thorn nở đầy trong viện, chờ đợi hai người trở về. Nguyệt Như Thủy lặng lẽ lui ra ngoài, nàng hiểu được tâm tình hiện tại của Y Vân, bởi vì nàng cũng từng như vậy. Sự yên tĩnh của một buổi chiều thu, ánh nắng ngoài phòng nhàn nhạt, hoa cúc ở trong sân lay động theo làn gió, sinh động mà rực rỡ như vậy. Sắc mặt Y Vân bình tĩnh vô cùng, nàng tin tưởng hai người bọn họ sẽ không xảy ra chuyện gì, nàng tin tưởng họ sẽ trở lại. Bởi vì, trong hai người bọn họ cho dù là ai bị thương, nàng đều đau lòng. Thật lâu sau, sắc trời dần chìm sau hướng tây, cửa Tả Tuyết Viện nhẹ nhàng mở ra, một bóng người đón lấy ánh tà dương chậm rãi đi đến. Hắn xuyên qua bụi hoa, một thân bạch y như tuyết, theo gió tung bay, ánh tà dương chiếu rọi, gương mặt ngọc sáng rỡ, cả người hắn tuấn mỹ siêu phàm, phóng khoáng đến xuất thần. Là Long Mạc! Đôi mắt Y Vân nhìn chăm chú vào cửa viện, không thấy có ai nữa bước vào. Tâm tư bắt đầu bồn chồn. Lăng Thiên vì sao chưa trở về? Chẳng lẽ...? Sẽ không! Y Vân chậm rãi xoay người lại, đôi mắt trong suốt của nàng hướng về phía Long Mạc vừa bước vào. Mặt mũi của nàng thanh lệ như nước, ánh mắt sâu thẳm như hồ nước sâu, khí chất thanh khiết như hoa lan. Trái tim Long Mạc lại không ngừng đau nhói. Vân nhi, hẳn vẫn phải từ bỏ nàng sao? Chẳng lẽ ông trời là đang trừng phạt hắn vì tội lỗi trước kia sao? Trong lòng tuy rằng không cam lòng, nhưng mà, chỉ cần nàng có thể hạnh phúc, hẳn tình nguyện buông tay. Hắn không muốn đi trên vết xe đổ của phụ hoàng, cảm tù Nguyệt Như Thủy mười mấy năm, cuối cùng cũng là một mình ôm buồn bã. “Đại ca ca, hẳn đâu?” Y Vân bước đến, dịu dàng hỏi, trong giọng nói lộ ra sự run rẩy không thể che giấu. Long Mạc gương mặt nhìn Y Vân, đôi mắt hắn tối đen như mực, ưu tư ở trong lòng cũng như áng mây trắng bay trên bầu trời. Hắn luôn luôn dịu dàng tao nhã, hẳn luôn luôn điềm tĩnh lạnh lùng, nhưng mà, lúc này hẳn vẫn không kìm được tâm tình bất ổn. Vân nhi, trong lòng chỉ nhớ tới hắn sao? “Vân nhi, người có yêu ta không? Trả lời ta!” Hắn hỏi. Y Vân ngẩn ra, nhiều năm trước ở Lăng Hà, vị thiếu niên tuấn mỹ mà ưu nhã kia, một thân bạch y thanh thuần, ngồi ở mũi thuyền, dáng vẻ thoải mái thối sáo, dần hiện lên trong lòng. Tiếng sáo du dương kia, như thổi vào đáy lòng thiếu nữ của nàng. Nàng nhẹ gật đầu, nói: “Có yêu!” Thanh âm rất thấp, nhưng giọng điệu vô cùng kiên định, “Ta từng mỗi ngày đều nhớ tới người, khi đó, người chính là giấc mộng đẹp nhất trong lòng ta, giúp ta trôi qua những ngày tháng cô quạnh. Ta thích mặc bạch y, bởi vì người thích mặc, ta thích đánh đàn thối sáo, cũng bởi vì người thích nghe. Nhưng mà Lăng Thiên lại giống như một con gió ngược, thổi tan giấc mộng của ta, lúc đó ta mới biết, thật ra ta đã.....” “Được rồi.” Long Mạc cắt đứt lời nói của Y Vân. Hắn đã mãn nguyện. Hắn biết, hẳn là giấc mộng của một thiếu nữ ngây thơ, Lăng Thiên mới là người nàng thật sự yêu thương. Nhưng mà hẳn hiểu rõ, Y Vân không phải là giấc mộng trong lòng hắn mà là người hẳn yêu thương sâu sắc. “Đại ca ca,” Y Vân gọi Long Mạc, “Vân nhi, vỉnh vỉnh sẽ không bao giờ quên người!” Long Mạc quay đầu mỉm cười, trong một khắc này, có ánh mặt trời loé ra trong đôi mắt hắn. “Thánh Hồ là một cô nương tốt.” Y Vân nhẹ nhàng nói. Long Mạc gật đầu, hẳn biết, nhưng mà lòng hắn đã bị Y Vân chiếm giữ, hẳn không biết liệu có còn chỗ cho nữ tử kia không. Long Mạc xoay người chậm rãi rời đi. Y Vân nhìn bóng lưng Long Mạc thâm trầm nhẹ, chỉ mong, Thánh Hồ có thể xoa dịu nỗi đau trong lòng Đại ca ca. Nàng ngồi lại bên cửa sổ, nhẹ nhàng trải ra mảnh giấy Tuyên Thành, mài mực, bắt đầu tỉ mỉ hoạ lên. Ánh tà dương cuối ngày chiếu lên cổ tay của nàng, làm cho những ngón tay nhỏ nhắn như ngọc của nàng phủ thêm một tầng ánh sáng vàng nhạt. Nàng nhập tâm vào bức tranh, mãi đến khi ánh mặt trời chìm sâu, mãi đến khi bên ngoài cửa sổ vàng trắng sáng rõ mọc lên. Ánh trắng nhàn nhạt bao phủ đất trời, bức tranh của Y Vân cuối cùng cũng hoàn thành, Quân Lăng Thiên một thân tử y. Bầu trời xanh thẳm, thảo nguyên bát ngát, Lăng Thiên tay giữ dây cương, phía sau là một hắc mã anh dũng. Tử y ở trong gió tung bay, mái tóc đen cũng theo đó lay động, hẳn anh tuấn phi phàm, tiêu sái xuất trần. Y Vân lặng yên bên bức hoạ Lăng Thiên, tâm tư như hoàn toàn đắm chìm trong bức tranh. Hắn vì sao vẫn chưa trở lại, nàng biết ân oán giữa bọn họ đã chấm dứt. Toàn bộ thù hận đã được bỏ xuống, hẳn nên trở lại nhà. Bỗng nhiên có một hồi tiêu từ ngoài cửa sổ truyền đến trong vành tai. Y Vân mỉm cười, đôi mắt sáng trở nên đông đầy tình cảm. Nàng buông bức hoạ trong tay, vén lên bức màn cửa sổ bằng lụa mỏng. Hoa thorn đang tràn ngập trong sân, một nam tử mặc tử y đứng bất động nơi bụi hoa. Ánh trắng đỏ xuống, gió thu khẽ khàng, ánh trắng như nước vẩy lên người hắn, ánh sáng nhàn nhạt như bao phủ lấy hắn, tôn lên sự anh tuấn kiệt xuất. Ông tiêu đặt ngang bên môi, đang ung dung thổi lên. Ông tiêu kia che đi một phần gương mặt hắn, nhưng đôi mắt thâm sâu lại không chút kiêng kỵ nhìn thẳng vào khuôn mặt như hoa của Y Vân, trong ánh mắt là tình cảm dịu dàng như dòng nước mát lạnh, thâm tình vô cùng. Tiếng tiêu kia du dương vui vẻ, Y Vân thật không biết ông tiêu cũng có thể thổi ra một khúc nhạc rộn ràng như vậy. Y Vân nhìn hắn, trong lòng bỗng nhiên nhớ đến dáng vẻ của hắn khi lần đầu gặp mặt, khi đó hẳn một thân hắc y, bộ dạng cười trên hắc mã, thổi tiêu lại lạnh lùng như vậy, ánh mắt chỉ có sự rét lạnh, tiếng tiêu lại u oán. Ánh mắt sắc bén đó của hắn đã khiến nàng làm đứt một rồi lại thêm một dây đàn, cũng chưa từng nghĩ, có lẽ từ khi đó, dây đàn trong lòng nàng đã bị hắn gãy lên. Trong cuộc sống sau này, hẳn xáo quết, hẳn bá đạo, hẳn tà ma, hẳn đùa cợt, hẳn hồ hững, hẳn anh tuấn, hẳn ngạo mạn, hẳn nho nhã, hẳn dịu dàng, hẳn tự cao tự đại, hẳn thâm tình vô hạn, dáng vẻ hẳn biếng nhác cười tà, còn có đôi mắt sâu thẳm như mặt biển kia, tất cả đã

khiến cho lòng nàng trong lúc vô tình đã rơi vào tay giặc, mãi cho đến khi bị chìm sâu vào trong đó, không bao giờ.....có thể tự mình thoát khỏi.Nhìn hần, trong lòng liền rung động, có một loại cảm giác từ trong lòng nhẹ dâng lên, Y Vân biết, loại cảm giác này được gọi là hạnh phúc.Y Vân nhẹ cười, trở vào trong phòng, ngồi ở trước chiếc đàn ngọc của mẫu thân, chỉ khẽ gảy, một tiếng đàn thanh nhã liền từ đó vang ra.Tiếng nhạc dịu dàng, trong suốt, vui tươi.Giống như lời thầm thì của đôi tình nhân, lại như tiếng nước chảy róc rách.Tiếng đàn cùng tiếng tiêu hoà vào nhau, trong không gian bóng đêm yên tĩnh, đặc biệt làm say lòng người.Tiếng tiêu càng lúc càng gần, đột nhiên ngừng lại.Một đôi tay mạnh mẽ ôm lấy Y Vân từ phía sau, hơi thở riêng biệt của Lăng Thiên bao phủ xung quanh, mang theo hơi ấm lan toả.Thanh âm trầm thấp dịu dàng, nhẹ gọi ở bên tai Y Vân: “Vân nhi, Vân nhi...”Chiếc cảm của hần đặt lên mái tóc của nàng, nhẹ nhàng dụi vào.Gương mặt Y Vân lại trở nên lạnh lùng, chậm rãi xoay người, nhìn vào đôi mắt thâm sâu chân thành của hần, có chút oán trách nói: “Chàng đi đi!”Lăng Thiên hoảng sợ, dè dặt nói: “Vân nhi, đừng tức giận, ta là tên ngốc, là tên khốn kiếp, thật ra ta sớm đã tin tưởng nàng, chỉ tại ta hồ đồ.”Chàng có tin hay không ta đây không quan tâm.” Y Vân nghiêm giọng nói: “Chàng tin ta, nhưng mà ta còn chưa tin chàng nha.”“Vân nhi, ta đâu có làm chuyện gì sai.”Dáng vẻ Lăng Thiên tội nghiệp nói: “Ta hỏi chàng, túi hương em bé cười cá ta đưa sao lại ở trong tay Hồng Diệp, nàng nói đó là tín vật đính ước chàng đưa cho nàng, có phải hay không?”Cái miệng nhỏ nhắn của Y Vân cong lên, lạnh giọng nói.Lăng Thiên nhìn vào gương mặt như ngọc của Y Vân đang cứng lại, nghe thấy giọng nói lạnh lùng như băng của nàng, khuôn mặt anh tuấn liền bị hù đến trắng bệch.“Vân nhi, lời nói của nữ nhân ác độc kia nàng cũng tin sao? Ta mất đi nàng, đã đau lòng muốn chết, sao còn có thể quan tâm đến nữ nhân khác. Túi hương kia là Hồng Diệp thừa lúc ta say rượu trộm đi.”Y Vân cong miệng lên, hờn dỗi nói: “Ta không tin, chàng say rượu, người khác sẽ lợi dụng gần gũi với thân thể của chàng?”“Ta tưởng.....tưởng đó là nàng, nhưng mà ta rất nhanh đã nhận ra mình nhầm lẫn. Vân nhi, ta với nàng ấy thật sự không có gì! Nếu nàng không tin, chúng ta lập tức đi tìm Hồng Diệp đối chất.” Lăng Thiên nói xong giữ chặt lấy bàn tay nhỏ bé của Y Vân định bước ra ngoài.Y Vân “Phi” một tiếng bật cười.Lăng Thiên quay lại, nhìn thấy đôi má lúm đồng tiền như hoa cùng với ánh mắt ranh mãnh của Y Vân, mới biết mình vừa bị đùa cợt.Hắn ôm chặt lấy Y Vân, đầu ngón tay điểm nhẹ lên chóp mũi của nàng, tức giận nói: “Tiểu ma nữ này, nàng nói xem, ta nên trừng phạt nàng thế nào đây!”Cúi đầu, hướng về phía đôi môi anh đào của nàng mà in một nụ hôn thật sâu.Y Vân đỏ mặt, đẩy hần ra, hỏi: “Hồng Diệp đâu?”“Ta đã phê võ công của nàng, thả nàng đi rồi. Hy vọng sau này nàng có thể tự chăm sóc bản thân thật tốt. Mới vừa rồi ta cũng đã giải tán toàn bộ thuộc hạ. Cho nên mới trở về muộn như vậy.”“Thật sao?”Đứng vậy, ta không muốn tiếp tục trải qua cuộc sống đánh đánh giết giết, hy vọng bọn họ cũng có thể có những ngày tháng bình thường, chỉ là bọn họ không muốn rời khỏi ta, đều theo ta trở về Trường Thành chắn dè, ta nghĩ cái thôn nhỏ của chúng ta sẽ trở nên náo nhiệt hơn.”Chàng sẽ không bao giờ báo thù nữa sao?”“Không, trải qua chuyện lần này, ta cảm thấy không thể không có nàng, giữ lấy thù hận cũng chẳng có ý nghĩa gì. Huống chi, ta nhìn thấy kết cuộc của Long Phi, ta không muốn cả đời phải sống trong thù hận. Long Phi chết đối với Long Đăng đã là một đả kích rất lớn, hần sắp thoái vị. Ta tin rằng sự cô độc quanh què sẽ theo hần suốt quãng đời còn lại, hần sẽ không sống một cách dễ chịu. Hơn nữa, Long Mạc cũng đã rất dày dút, ta tin hần sẽ là một vị hoàng đế tốt.” Lăng Thiên trầm giọng nói.“Vân nhi,” Hần bỗng nhiên quay đầu, ánh mắt tha thiết nhìn Y Vân nói, “Ngày mai, chúng ta cùng nhau quay về Trường Thành được không?”“Ta vì sao phải đi theo chàng? Vẫn phải làm nha hoàn của chàng sao?” Y Vân hắng giọng một cái, học theo giọng nói thông dong mà lười biếng ngày có của Lăng Thiên, nói, “Nói cho người biết, làm nha hoàn của ta, cũng không phải là chuyện dễ dàng!Khi ta khát nước người phải vì ta mà bưng trà dâng nước;Khi ta dùng cơm người phải vì ta mà rót rượu gấp thức ăn;Khi ta nghỉ ngơi người phải vì ta mà cời áo nói dây lưng;Khi ta tắm rửa người phải vì ta mà chà vai lau lưng;Khi ta buồn chán người phải vì ta mà đánh đàn ca hát;Khi ta buồn phiền thì người không được vui vẻ, phải thay ta giải sầu;Khi ta vui vẻ thì người không được buồn phiền, phải cùng ta chung vui;Khi mùa đông rét lạnh người phải vì ta mà ủ ấm giường;Khi ngày hè nóng bức người phải vì ta mà quạt gió khua muỗi;Hừ, ta đây mới mặc kệ?”Lăng Thiên nhìn dáng vẻ xinh đẹp của Y Vân, tươi cười, đó là nụ cười hạnh phúc từ tận đáy lòng. “Không phải nàng làm nha hoàn của ta, mà ta sẽ làm nô bộc cho nàng, được không? Nô bộc cả đời, vì phu nhân nàng mà bưng trà rót nước, trải giường xếp chăn, khua muỗi, làm ấm giường, chà vai lau lưng, được chứ?”“Cái này cũng được nha!” Y Vân mỉm cười nói.“Nhưng nàng phải đồng ý với ta một việc!” Đôi mi Lăng Thiên bỗng nhiên động lại, nói.“Chuyện gì?” Y Vân kinh ngạc nhìn nét mặt ngưng đọng của hần.“Sau này không cho phép nàng tiếp tục đem mình vẫy trong trận, làm ta lo lắng chết được, ta cũng sẽ rất đau lòng.” Lăng Thiên nhớ đến hôm nay Y Vân bị giầy vò ở trong son động, mà bản thân lại thúc thủ vô sách, trong lòng liền buồn bực.“Sẽ không!”Y Vân nhìn thấy dáng vẻ lo lắng của Lăng Thiên, có chút đau lòng nói.Nàng đồng ý rất sáng khoái, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ: Ta không đem mình vẫy trong trận, nhưng nếu chàng chọc ta tức giận, ta sẽ đem chàng vẫy trong trận.“Vân nhi, người trong bức tranh chính là ta nha!”Lăng Thiên nhìn thấy bức hoạ trên bàn của Y Vân, ánh nắng nồng ấm nói.“Nhưng mà, chỉ có ta sao lại không có nàng!”Lăng Thiên vừa nói vừa nhắc bút, nhẹ nhàng múa bút, ở bên cạnh thân mình của hần vẽ thêm một nữ tử. Một thân bạch y thuần khiết, đôi mắt đẹp linh hoạt, mỉm cười nhẹ nhàng, chính là Y Vân.Y Vân không ngờ khả năng hội hoạ của Lăng Thiên cũng không tầm thường, luôn miệng nói: “Không tệ! Vẽ rất giống nha!”Hai người tựa vào nhau cũng đã trở thành một bức tranh tuyệt mỹ.“Vân nhi, nàng xem bức tranh này chính là cuộc sống sau này của chúng ta. Nhưng mà bức hoạ vẫn còn chưa xong.”Lăng Thiên liếc nhìn lên bụng của Y Vân nói: “Còn phải thêm vào một người, hai người, ba, bốn.....”“Đâu ra nhiều người như vậy?”Lăng Thiên khẽ vuốt lên bụng của Y Vân nói, “Tất nhiên là con của chúng ta, còn có con của con chúng ta.”Nói xong, tha thiết ôm lấy Y Vân.Bên ngoài cửa sổ, gió nhẹ phe phẩy, hương hoa nồng đậm, ánh trăng xinh đẹp.Bên trong cửa sổ, thân người tựa vào nhau, tình ý nồng ấm.Lạc hoa dĩ tác phong tiền vũ, cửu hận dĩ hóa hoàng hôn vũ.Ân cần hoa hạ đồng huê thủ, canh tân bồi trung tửu.Y nhân bất dụng liềm nga mĩ, ngã diệc đa tình sách mã bôn.*Hoa rơi bay múa trong gió. Thù hận hoá thành cơn mưa đưa tiễn hoàng hônDưới hoa ân cần nắm tay nhau. Càng thêm tình ý tràn đầy càng nâng chén rượuNgười ấy không cần thu lại ánh nhìn, ta cũng đa tình thức ngựa bôn*

Bạn đang đọc truyện *Vân Thường Tiểu Nha Hoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.